

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XIV

FASCICULUS I — ANNO 1961

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1962

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
14. - 1 <i>ianuarii 1961.</i> - Nova statuitur distributio territorialis pro Galliae Provinciis	31
15. - 28 <i>ianuarii 1961.</i> - Nuntii de Patris Generalis valetudine. Summi Pontificis humanitas erga Patrem Nostrum	34
16. - 24 <i>februarii 1961.</i> - Communicatur facultas linteo utendi loco petrae sacrae vel altaris portatilis	35
17. - 25 <i>februarii 1961.</i> - De editione « Collectionis Decretorum », atque de « Annuario Societatis Iesu »	36
18. - 9 <i>martii 1961.</i> - R. P. Ioannes L. Swain constituitur Vicarius Generalis simpliciter, ad tempus	38
19. - 9 <i>iunii 1961.</i> - Pater Noster munus Praepositi Generalis resumit et ob preces Societatis gratias agit	39
20. - 12 <i>iulii 1961.</i> - De Calendario liturgico in usum Societatis retractato et a S. Rit. Congr. approbato	40
21. - 25 <i>iulii 1961.</i> - De Monito Sancti Officii circa quasdam opiniones periculosas	42
22. - 27 <i>iulii 1961.</i> - De Instituto Liturgico Anselmiano, atque de Biennistis Romam venientibus	43
23. - 15 <i>augusti 1961.</i> - De praeparandis et Romam mittendis suetis Documentis Triennialibus	45
24. - 15 <i>augusti 1961.</i> - De retractatis paradigmatis ad varias informationes in Societate colligendas	55
25. - 22 <i>augusti 1961.</i> - Quaedam territorii pars Vic. Peruvianaee tribuitur Prov. Chicagiensi et Assistentiae Americae annectitur	57
26. - 8 <i>septembris 1961.</i> - Preces et subsidia expetuntur pro Sociis et operibus Viceprov. Antillensis	59
27. - 9 <i>septembris 1961.</i> - De abusu deponendi vestem clericalem vel induendi vestes laicales	60
28. - 10 <i>septembris 1961.</i> - De licentia utendi cum externis voce « Provinciae » loco « Viceprovinciae »	61
29. - 27-30 <i>septembris 1961.</i> - Acta quaedam Congregationis Procuratorum LXIV	62
Elenchus Patrum Congregatorum	62
Prior Patris Nostri Adhortatio	64
Altera Patris Nostri Adhortatio	68
30. - 17 <i>octobris 1961.</i> - De libello « Manuali pro Cruciatu Eucharistica » nuper edito	75
31. - 24 <i>octobris 1961.</i> - De obitu P. Thomae Travi, Assistentis Americae Latinae Meridionalis	77
32. - 6 <i>novembris 1961.</i> - Prov. Colombiana in duas veri nominis Provincias dividitur	79

	<i>Pag.</i>
33. - 6 novembris 1961. - Regio Uruquariensis seiungitur a Prov. Argentinensi et in Viceprov. independentem constituitur	81
34. - 24 novembris 1961. - Nova paradigmata nuntiantur ad informationes colligendas de libris ac articulis a Nostreis conscriptis	83
35. - 3 decembris 1961. - Viceprovincia Patnensis in veri nominis Provinciam erigitur	84
36. - 8 decembris 1961. - Viceprovincia Africae Centralis in veri nominis Provinciam constituitur	87
37. - 8 decembris 1961. - Instructio de Iunioratu: Ordinationes variae de studiis classicis conficiendis	90
38. - 14 decembris 1961. - Communicantur Rescripta de quibusdam facultatibus liturgicis et nuntiatur Proprium Officiorum S. I. recognitum	99
39. - 31 decembris 1961. - P. Paulus Dezza constituitur ad tempus Substitutus Assistentiae Italiae	110

II. - PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

40. - 1 ianuarii 1961. - Nova habita Provinciarum Galliae distributione, epistola ad Socios	102
41. - 30 ianuarii 1961. - De sollemnitatibus in honorem Patris Alex. de Rhodes, tertio recurrente centenario ab eius obitu	103
42. - 8 februarii 1961. - Quando concedendum ut mensis Exercitiorum tertio iteretur	105
43. - 24 aprilis 1961. - Normae quaedam pro Collegio NN. ubi plurimum nationum Scholastici adsunt	105
44. - 11 maii 1961. - De tempore quo socii alienae Provinciae inscribendi sunt in Viceprov. Indonesiae	106
45. - 15 iunii 1961. - Commissio instituitur et conventus indicitur de Iunioratu eiusdemque Instructione	107
46. - 15 iulii 1961. - De quinquagesimo anno a quo Societas in regionem Bahiensem pervenerat (<i>Summar.</i>)	108
47. - 22 augusti 1961. - Ad Madecassensis Viceprovinciae Socios primum post saeculum ab inita Missione	108
48. - 26 augusti 1961. - De Neo-sacerdotum feriis aestivis et de itineribus linguae addiscendae causa	110
49. - 27 augusti 1961. - Iterum commendatur brevis in Exercitiis spiritualium punctis tradendis ad Nostros	111
50. - 28 augusti 1961. - Consilia quaedam de plena rectaque Noviciorum institutione	112
51. - 8 septembris 1961. - Viceprov. Ahmedabadensis vocabitur in posterum Gujeratensis	114
52. - 10 octobris 1961. - De quarto recurrente saeculo ab inito Coll. B. M. V. Montis-Sion (Prov. Tarrac.)	115

	<i>Pag.</i>
53. - 6 <i>novembris 1961.</i> - Epistola ad Socios post duas Provincias Colombianas constitutas	115
54. - 10 <i>novembris 1961.</i> - Litterae quibus quartum saeculum commemoratur ab adventu Societatis Iesu in Slovakiā	118
55. - 12 <i>novembris 1961.</i> - De quinquagesimo anno ab ephemeride « Sal Terrae » inita (<i>Summam.</i>)	121
56. - 17 <i>novembris 1961.</i> - Uruquariana Viceprov. independenti constituta, epistola ad Socios	121
57. - 20 <i>novembris 1961.</i> - De administratione bonorum ad Causas Beatificationis vel Canonizationis pertinentium	124
58. - 23 <i>novembris 1961.</i> - De quinquagesimo anno ab inito Seminario minori Societatis Prov. Neapolit. (<i>Summar.</i>)	125
59. - 3 <i>decembris 1961.</i> - Litterae ad Socios Prov. Patnensis, post eiusdem Provinciae constitutionem	125
60. - 8 <i>decembris 1961.</i> - Epistola ad Socios Prov. Africae Centralis, recens in veri nominis Provinciam erectae	128
61. - 24 <i>decembris 1961.</i> - De securiore et pleniore Oeconomi Provinciae institutione	131

III. - PRO EXTERNIS

62. - 23 <i>augusti 1961.</i> - Vota et omina Patris N. Generalis ad Conventum Confoederationis Europaeae Antiquorum Alumnorum S. I.	132
--	-----

IV. - RESPONSA

63. - 7 <i>martii 1961.</i> - Quaedam verba Formulae Congr. Prov. interpretantur; aliaque declarantur	134
64. - 15 <i>aprilis 1961.</i> - De Admonitoris et Praefecti spiritus muneribus in eodem subiecto	135

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1.

23 ianuarii 1961

Approbantur intentiones Apostolatus Orationis in annum 1962.

INTENTIONES GENERALES

IANUARIO	— Ut praeparatio ad Oecumenicum Concilium summa cum diligentia procedat.
FEBRUARIO	— Ut Christifideles inter praesentis vitae sollicitudines frequentius orationi vacent.
MARTIO	— Ut reformatio morum Christifidelium ad christianam instaurationem humanae communitatis conducat.
APRILI	— Ut omnes aegroti in fide et spe christiana solacium et confirmationem inveniant.
MAIO	— Ut maior aestimatio et accuratior cognitio inter Catholicos et Christianos separatos viam ad veram unitatem sternat.
IUNIO	— Ut omnes in Christo baptizati Spiritus Sancti motionibus libentiore animo obsecundent.
IULIO	— Ut omnes, qui Concilio intererunt, superno lumine impleantur.

- AUGUSTO — Ut omnes Christiani flagranti prece et voluntariis corporis afflictationibus Concilii opus adiuvent.
- SEPTEMBRI — Ut labores Oecumenici Concilii feliciter procedant atque ad optatum exitum perveniant.
- OCTOBRI — Ut per Magisterium infallibile Concilii Vaticani II errores et pericula contra fidem et mores clarius omnibus innotescant.
- NOVEMBRI — Ut Summus Pontifex, peculiari auxilio Spiritus Sancti donatus, sapientissime ac validissime Concilio Oecumenico praesideat.
- DECEMBRI — Ut Concilium Vaticanum II mirabile Ecclesiae veritatis, unitatis caritatisque testimonium praebeat.

INTENTIONES MISSIONARIAE

- IANUARIO — Ut Concilium Oecumenicum lucem evangelicae veritatis, etiam in mundum non-christianum diffundat.
- FEBRUARIO — Ut studio iustitiae et aequitatis moti novarum nationum Moderatores communi populorum bono provideant.
- MARTIO — Ut Evangelii praedicatio in Missionibus fideles ad perfectiorem vitae sanctitatem per Sacramentorum usum et exercitium virtutum adducat.
- APRILI — Ut scholarum libertas in terris Missionum sustentetur et instauretur.
- MAIO — Ut per flagrantiorum devotionem erga SS. Eucharistiam sacerdotales et religiosas vocationes in Missionibus augeantur.
- IUNIO — Ut vera unitate inter christianos restituta, via ad Ecclesiam catholicam, quae est Ecclesia Christi, patefiat.
- IULIO — Ut religiosae artes et litterae in Missionibus digne et fructuose promoveantur.

- AUGUSTO — Ut Ecclesia in Missionibus, iuxta indolem et postulata diversarum gentium, suo munere Magistrae efficaciter fungi possit.
- SEPTEMBRI — Ut omnes, qui in Missionum terris pro fide Christi et oboedientia Ecclesiae patiuntur, invicto animo persecutionem sustineant.
- OCTOBRI — Pro missionalium laicorum institutione in America Latina.
- NOVEMBRI — Ut doctrina et actio socialis Ecclesiae populos minus exultos a materialismi athei periculo servet.
- DECEMBRI — Ut Christi Evangelium etiam inter mahumedanos populos efficacius diffundatur.

2.

25 ianuarii 1961

De usu cuiusdam lintei loco petrae sacrae vel altaris portatilis
(Rescr. S. C. de Relig.).

SACRA CONGREGATIO
DE RELIGIOSIS

N. 11192/56

BEATISSIME PATER,

Praepositus Generalis Societatis Iesu, ad pedes S. V. provolutus, implorat facultatem permittendi in regionibus non subiectis iurisdictioni S. Congregationis de Propaganda Fide sacerdotibus Missionariis suis subditis ut, loco altaris portatilis seu petrae sacrae in sacrosancto Missae sacrificio celebrando, adhibere possint aliquod linteam ex lino vel cannabe confectum et ab Episcopo benedictum in quo reconditae sint Sanctorum Reliquiae ab eodem Episcopo recognitae, quando nulla exstat ecclesia vel oratorium et valde incommodum est lapideum altare secum in itinere transferre.

Et Deus ...

Vigore facultatum a SS.mo Domino Nostro concessarum, Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, at-

tentis expositis, benigne adnuit pro gratia iuxta preces ad quinquennium, adhibita formula benedictionis lintei in adnexo folio contenta.

Contrariis quibus libet non obstantibus.

Datum Romae die 25 ianuarii 1961.

VALERIUS Card. VALERI
Praefectus

P. PHILIPPE, O. P.
a Secretis

3.

7 iulii 1961

Calendarium liturgicum perpetuum pro universa Societate approbatur. (Rescr. S. Rit. Congr.).

SACRA RITUUM CONGREGATIO

Prot. N. S. 110/961

SOCIETATIS IESU

Praesens Calendarium redactum iuxta rubricarum codicem per *Motu proprio* Ioannis Papae XXIII « Rubricarum instructum » approbatum, Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Ioanne Papa XXIII tributarum, revisione rite peracta, recognovit ac probavit, illudque in usum Societatis Iesu adhiberi concessit: servatis de cetero rubricis, praesertim quoad festa Dedicationis et Tituli ecclesiarum nec non Patronorum cuiusque loci. Quod vero spectat ad Sanctos, vel Beatos, qui neque in Romano Martyrologio descripti sunt, neque publico cultu a Sancta Sede certe decreto vel ab eadem confirmato potiuntur, viget Decretum Sacrae Congregationis diei 28 Aprilis 1914, iuxta quod Eos, si in locis particularibus ex immemorabili consuetudine publico ac religioso cultu honorentur, in Calendario servare liceat, signo aliquo seu asterisco notatos; qua ex inscriptione eorum cultus neque approbatus neque ipsi aequipollenter beati habeantur. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die, 7 Iulii 1961.

CAIETANUS Card. CICOGNANI
S. R. C. Praef.

HENRICUS DANTE, a Secr.

CALENDARIUM PERPETUUM

IN USUM

SOCIETATIS IESU

a S. R. C. approbatum

die 7 iulii 1961

IANUARIUS

- 1 Octava Nativitatis Domini, Titulus Societatis Iesu . . . I cl.
 28 B. Iuliani Maunoir Conf. . . . . III cl.
Commemoratio S. Petri Nolasci Conf. ac S. Agnetis Virg.
 et Mart. *secundo*.

FEBRUARIUS

- 4 S. Ioannis de Britto Mart. . . . . III cl.
Commemoratio S. Andreae Corsini Ep. et Conf.
 5 Ss. Pauli, Ioannis et Iacobi Mm. . . . . III cl.
Commemoratio S. Agathae Virg. et Mart.
 7 Bb. Iacobi et Gulielmi Mm. . . . . III cl.
Commemoratio S. Romualdi Abb.
 15 B. Claudii de la Colombière Conf. . . . . III cl.
Commemoratio Ss. Faustini et Iovitae Mm.
 20 B. Ioannis Ogilvie Mart. . . . . III cl.
 21 Bb. Roberti Southwell et Soc. Mm. . . . . III cl.

APRILIS

- 22 B. Mariae Virg. Reginae Societatis Iesu . . . . . II cl.
Commemoratio Ss. Soteris et Caii Pp. et Mm.
 27 S. Petri Canisii Conf. et Eccl. Doct. . . . . III cl.

MAIUS

- 12 S. Francisci de Hieronymo Conf. . . . . III cl.
Commemoratio Ss. Nerei, Achillei et Domitillae Virg.,
 atque Pancratii, Mm.
 13 S. Roberti Bellarmino Ep., Conf. et Eccl. Doct. . . . . III cl.

- 16 S. Andreae Bobola Mart. . . . . III cl.
Commemoratio S. Ubaldi Ep. et Conf.
 24 B. Mariae Virg. a Strata . . . . . III cl.

IUNIUS

- 16 S. Ioannis Francisci Regis Conf. . . . . III cl.
 21 S. Aloisii Gonzagae Conf. . . . . III cl.

IULIUS

- 4 S. Bernardini Realino, Conf. . . . . III cl.
 15 Bb. Ignatii de Azevedo et Soc. Mm. . . . . III cl.
Commemoratio S. Henrici Imperatoris, Conf.
 20 Bb. Leonis Ignatii Mangin et Soc. Mm. . . . . III cl.
Commemoratio S. Hieronymi Aemiliani, Conf. ac
S. Margaritae Virg. et Mart.
 27 Bb. Rodulfi Acquaviva et Soc. Mm. . . . . III cl.
Commemoratio S. Pantaleonis Mart.
 31 S. Ignatii Conf. Fundatoris Societatis Iesu. . . . . I cl.

AUGUSTUS

- 1 B. Petri Faber, Conf. . . . . III cl.
Commemoratio Ss. Macabaeorum Mm.
 13 S. Ioannis Berchmans Conf. . . . . III cl.
Commemoratio Ss. Hippolyti et Cassiani Mm.

SEPTEMBER

- 2 Bb. Iacobi, Gulielmi, Alexandri et Soc. Mm. . . . . III cl.
Commemoratio S. Stephani Regis, Conf.
 7 Bb. Marci, Stephani et Melchioris Mm. . . . . III cl.
 9 S. Petri Claver, Conf. . . . . III cl.
Commemoratio S. Gorgonii Mart.
 10 Bb. Caroli Spinola, Sebastiani Kimura et Soc. Mm. . . . . III cl.
Commemoratio S. Nicolai de Tolentino, Conf.
 26 Ss. Ioannis, Isaaci et Soc. Mm. . . . . III cl.
Commemoratio Ss. Cypriani et Iustinae Virg., Mart.

OCTOBER

- 10 S. Francisci Borgiae, Conf. . . . . III cl.
 30 S. Alfonsi Rodríguez, Conf. . . . . II cl.

NOVEMBER

3	Missa pro Defunctis Societatis Iesu	
5	Sacrarum Reliquiarum quae in ecclesiis Societatis Iesu asservantur.	III cl.
6	Omnium Sanctorum Societatis Iesu	II cl.
7	B. Antonii Baldinucci, Conf.	III cl.
13	S. Stanislai Kostka, Conf.	III cl.
	<i>Commemoratio</i> S. Didaci, Conf.	
17	Bb. Rochi González et Soc. Mm.	III cl.
	<i>Commemoratio</i> S. Gregorii Thaumaturgi, Ep. et Conf.	
27	S. Iosephi Pignatelli, Conf.	III cl.

DECEMBER

1	Bb. Edmundi Campion et Soc. Mm.	III cl.
3	S. Francisci Xaverii, Conf.	II cl.

4. 29 augusti 1961

De facultate concedendi usum biritualismi in divini Officii recitatione (Epist. S. Congr. pro Eccl. Or.).

SACRA CONGREGATIO

« PRO ECCLESIA ORIENTALI »

Prot. N. 316/61

REVERENDISSIMO PADRE,

con riferimento all'indulto accordato al Rev.mo Preposito Generale della Compagnia di Gesù di usare la stessa facoltà concessa dal Santo Padre Leone XIII di f. m. all'Abbate Priame dei Benedettini nel Motu Proprio, concernente il Collegio di S. Atanasio il 15 dicembre 1897, mi pregio comunicare alla Paternità Vostra Reverendissima che questa Sacra Congregazione, a scanso d'ogni dubbio, dà facoltà al Reverendissimo Preposito Generale S. I. di accordare il biritualismo anche per

la recita del Divino Ufficio ai religiosi che vengono destinati alla cura degli Orientali.

Con sensi di religioso ossequio, volentieri mi confermo

della Paternità Vostra Reverendissima
dev.mo nel Signore

A. COUSSA *Pro-Segret.*

Reverendissimo Padre

Padre Timoteo Bouscaren S.I.

Procuratore Generale della Compagnia di Gesù

ROMA

5.

1 octobris 1961

Allocutio Summi Pontificis ad Patres Congregationis Procuratorum.

DILECTI FILII,

E diversis Societatis Iesu Provinciis, quae in terrarum orbe sunt, Romam apud Generalem Praepositum vestrum convenistis, constitutionum praescriptis obtemperantes, ut eum de singularum Provinciarum condicione certiore faceretis.

Nunc autem huc accessistis ad obsequium humili Apostolorum Principis Successori praestandum, fidei instinctu acti, caritatisque flamma permoti, ad quam omnes vitae vestrae rationes componere studiose contenditis. Quam ob rem hodie primum tam amplum religiosorum Sodalium coetum e vestro Instituto coram accipimus, ac paterno alloquimur sermone.

Id gratissimum Nobis est; atque hac data opportunitate oblectationem Nostram vobis significamus, novum benevolentiae testimonium.

Scimus Ignatianae familiae Sodales ad Dei gloriam amplificandam, animorumque utilitatem comparandam sedulo allaborare; atque iis in territoriis, ad quae Dei adoranda voluntas Nos perduxit, eorum operosas invenimus manus. Sed magis gaudemus, quod potior Ordinis vestri nota in fidelitate erga Romanam Petri Cathedram consistit. Addito enim quarto illo voto, ipse Legifer Pater vester voluit, ut ad religiosam adipiscendam virtutem hac etiam via contenderetis: scilicet ut Apostolicae Sedi singulari cum oboedientia inserviretis, eidemque mentes, vires, voluntatesque addiceretis vestras.

Perstate, dilecti filii, in hac consiliorum inceptorumque constantia, quae promerita vobis gignit praeclara; sanctitudinis speciem, vobis a sapientissimis Conditoris vestri legibus propositam, omnibus virtutibus assiduo nisu sequi pergite, ut Christi Ecclesiam laetificantes, indefatigato studio crescatis, secundum illud: *iustorum semita quasi lux splendens, procedit et crescit usque ad perfectam diem*¹.

Crescat igitur haec lux, eaque omnes homines, ad quos sacerdotalis vestra sollicitudo convertitur, illustret, *ut videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum qui in caelis est*².

Apostolatus omne genus incepta, in quae incumbitis — praesertim adulescentium institutionem sacrasque expeditiones exercitationesque promovendas — qua soletis cura foveatis, ut adiutrices manus magno illi operi praestetis, quod continens est animi Nostri votum ac sollicitudo: ut sinceri nominis pietas apud omnes civium ordines reflorescat, incorrupta morum vigeat sanitas, ac veritas secunda resplendeat.

Ad singulas Provincias reversuri, dilecti filii, velimus vestrae Societatis Sodales certiores faciatis, Nos eorum navitatem intenta prece ac paterna caritate prosequi. Etenim, Qui Christi Iesu vices gerimus, facere non possumus, quin a tot clericorum numero solacium hauriamus suavissimum, utpote qui Iesu gloriam quaerant, et Iesu nomen, *quod est super omne nomen*³, in suis frontibus et operibus gerant, a quo religiosae virtutis afflatum et incitamentum sumant: *nominabitur tibi nomen tuum a Deo in sempiternum; Pax iustitiae et honor pietatis*⁴.

Haec amoris plena proferimus omina atque hortamenta, ut commissa officia in perampla Dei vinea flagrantiore usque studio exsequamini. *De cetero, fratres, gaudete, perfecti estote, exhortamini, idem sapite, pacem habete, et Deus pacis erit vobiscum*⁵.

Cuius supernae pacis et sempiterni gaudii pignus esto Apostolica Nostra Benedictio, quam Generali Praeposito, vobis, vestrisque operum sociis et universae Societatis Iesu Sodalibus peramanter impertimus.

¹ Prov. 4, 18.

² MATTH. 5, 16.

³ Phil. 2, 9.

⁴ Bar. 5, 4.

⁵ II Cor. 13, 11.

6.

7 novembris 1961

Summus Pontifex gratias agit de obsequiis et precibus a Societate oblatis (Epist. Secret. Status).

Vaticano, 7 Novembre 1961

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N. 69575

REVERENDISSIMO PADRE,

Con animo commosso e grato l'Augusto Pontefice ha ricevuto gli auguri fervidissimi, che la Paternità Vostra Rev.ma, anche a nome dell'intera Compagnia di Gesù, Gli ha fatto pervenire alla vigilia dei Suoi fausti anniversari.

L'eco delle voci festanti, che in questa occasione si sono levate intorno al Trono di Sua Santità, hanno procurato al Suo cuore paterno un senso di profondo compiacimento, per il significato di fedeltà e di attaccamento alla S. Chiesa, che esse hanno acquistato. Il vedere, pertanto, tra le prime, la rinnovata espressione di omaggio della diletta Compagnia, non poteva non essere accolto con particolare attenzione.

Il Santo Padre Si è altresì rallegrato all'accenno che Ella, con delicato pensiero, ha voluto fare alla recente Udienza; e nel ricordo di quell'incontro, che rimane vivo nella Sua memoria, rinnova a Lei ed ai suoi Collaboratori cordiali voti ed incoraggiamenti per la fecondità del loro ministero.

In pegno dei divini favori, ed a conferma della Sua benevolenza, il Vicario di Cristo Le imparte la confortatrice Benedizione Apostolica, che estende a tutti i suoi Confratelli, sparsi nel mondo in applicazione di buon lavoro sacerdotale e missionario.

Profitto dell'occasione per confermarmi con sensi di religioso ossequio

della Paternità Vostra Rev.ma
Dev.mo nel Signore
A. G. Card. CICOGNANI

Reverendissimo Padre
P. Giovanni B. Janssens S. I.
Preposito Generale della Compagnia di Gesù
R o m a

7.

Augusto et novembri 1961

Quaedam facultates liturgicae renovantur (Rescr. S. Rit. Congr.).

Romae, die 22 augusti 1961

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 135/961

SOCIETATIS IESU

Petitioni Rev.mi P. Procuratoris Generalis Societatis Iesu, circa solemnitatem externam festi S. Ignatii de Loyola in Collegiis eiusdem Societatis pro alumniis externis in quibus dies festus S. Ignatii inter tempus maiorum feriarum occurrit, aptiore die non impedito a festo I. classis, celebrandam.

Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi a Sanctissimo Domino nostro Ioanne Papa XXIII. tributis benigne annuit pro gratia iuxta preces ad proximum decennium, cum unica Missa in cantu et altera lecta, vel cum duobus Missis lectis propriis, tamquam votivis II. classis. Servatis de cetero Rubricis. Contrariis quibuslibet non obstantibus.

IOACHIM SORMANTI, S. R. C. *Subst.*

Prot. N. S. 174/961

Romae, die 6 novembris 1961

SOCIETATIS IESU

Petitioni Reverendissimi Procuratoris Generalis Societatis Iesu circa prorogationem Rescripti diei 8 Novembris 1956 (Prot. N. S. 128/956), quo facultas fiebat celebrandi unam Missam votivam in honorem Sancti Ignatii Confessoris, die quo Exercitiis Spiritualibus finis imponitur.

Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi a Sanctissimo Domino nostro Ioanne Papa XXIII. tributis, benigne annuit pro gratia prorogationis ad aliud quinquennium, firmis terminis et clausulis praecedentis concessionis et servatis novissimis rubricis. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

HENRICUS DANTE, S. R. C. *a Secret.*

Prot. N. S. 152/961

Romae, die 24 novembris 1961

SOCIETATIS IESU

Petitioni Rev.mi Procuratoris Generalis Societatis Iesu circa facultatem peragendi, in Collegiis dictae Societatis vel eidem commissis, solemnitatem externam S. Aloisii, S. Ioannis Berchmans et S. Stanislai Kostka, in bonum alumnorum aptiore die a rubricis non impedito.

Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi a Sanctissimo Domino Nostro Ioanne Papa XXIII tributis, benigne annuit pro gratia, pro altera videlicet Missa in cantu et altera lecta, vel pro duabus Missis lectis, dummodo non occurrat dies liturgicus I. classis: servatis rubricis. Praesenti Indulto ad proximum quinquennium valituro. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

HENRICUS DANTE, S. R. C. *a Secret.*

Prot. N. S. 152/961

Romae, die 24 novembris 1961

SOCIETATIS IESU

Petitioni Rev.mi Procuratoris Generalis Societatis Iesu circa facultatem peragendi solemnitatem externam festi S. Thomae Aquinatis, in philosophicis ac theologicis Domibus eiusdem Societatis Iesu vel eiusdem curae commissis, et quidem die 7 Martii aut die immediate praecedenti vel immediate sequenti Dominicam die 7 Martii occurrentem.

Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi a Sanctissimo Domino nostro Ioanne Papa XXIII tributis, benigne annuit pro gratia, cum altera Missa in cantu et altera lecta, vel cum duabus Missis lectis, dummodo non occurrat dies liturgicus I. classis: servatis rubricis. Praesenti Indulto ad proximum quinquennium valituro. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

HENRICUS DANTE, S. R. C. *a Secret.*

Prot. N. S. 152/961

Romae, die 24 novembris 1961

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu ad pedes S. V. humillime provolutus implorat facultatem, qua in domibus Exercitiorum spiritualium eiusdem Societatis benedictio Candelarum in festo Purificationis B. M. V., et Cinerum die prima Quadragesimae, peragi queant iuxta Memoriale Rituum Benedicti Papae XIII.

Et Deus, etc.

SOCIETATIS IESU

Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter a SS.mo Domino Nostro Papa Ioanne XXIII tributis, preces remisit prudenti arbitrio R.mi Procuratoris Generalis S. I., ut, nomine et auctoritate Sanctae Sedis, permittat ad proximum quinquennium sacras suprascriptas Functiones in domibus Exercitiorum spiritualium eiusdem Societatis peragi iuxta Memoriale Rituum sa. me. Benedicti Papae XIII iussu editum anno 1725 pro ecclesiis minoribus; dummodo certo constet in dictis locis decori ac reverentiae sacrorum Mysteriorum satis esse consultum. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

HENRICUS DANTE, S. R. C. *a Secret.*

Prot. N. S. 152/961

Romae, die 24 novembris 1961

SOCIETATIS IESU

Instante Rev.mo Procuratore Generali Societatis Iesu, Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi a Ss.mo Domino nostro Ioanne Papa XXIII tributarum, benigne indulget, ut, in domibus Probationis seu Novitiatus praedictae Societatis Iesu, festum Sancti Stanislai Kostka Conf. recoli valeat tamquam dies liturgicus II. classis: servatis de cetero rubricis.

Contrariis non obstantibus quiblibet.

HENRICUS DANTE, S. R. C. *a Secret.*

8.

20 decembris 1961

*Summus Pontifex laudat Apostolatum Orationis, eiusque socios
excitat ad praestitutos fines consequendos.*

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

Vaticano, 20 dicembre 1961

N. 73624

REVERENDISSIMO PADRE,

L'Augusto Pontefice ha ricevuto con paterno compiacimento la devota lettera, con la quale la Paternità Vostra Rev.ma Gli esprimeva, anche a nome degli iscritti all'Apostolato della Preghiera, i sentimenti di intima gioia e di profonda riconoscenza per le ricche indulgenze recentemente concesse a quanti quotidianamente offrono il loro lavoro a Dio.

Sua Santità desidera esprimere ancora una volta il Suo plauso ed incoraggiamento a codesta Associazione, che tanto si adopera per inculcare e diffondere la santificazione del lavoro mediante l'offerta quotidiana, e per aumentare il numero di coloro che vogliono impreziosire con la preghiera ogni loro attività per estendere il regno di salvezza e di grazia del Salvatore divino.

Poichè nessuna intrapresa può avere successo se non è sostenuta dal divino aiuto, il Santo Padre ben volentieri affida alle preghiere di cotesti diletti figli le Sue auguste intenzioni e soprattutto le Sue sollecitudini per il prossimo Concilio Ecumenico.

Mentre, pertanto, porge il Suo vivo ringraziamento, il Vicario di Cristo invoca su di Lei e su tutti gli iscritti all'Apostolato della Preghiera i celesti favori, e in pegno di essi, di cuore imparte l'implorata Apostolica Benedizione.

Profitto volentieri dell'incontro per confermarmi con sensi di religioso ossequio

della Paternità Vostra Rev.ma
Dev.mo nel Signore
A. G. Card. CICOGNANI

Reverendissimo Padre
Padre Giovanni Battista Janssens
Preposito Generale della Compagnia di Gesù
R O M A

9.

Anno 1959

ACTA QUAEDAM IN CAUSIS NN. BB. ET VV.
SACRA RITUUM CONGREGATIO

IN CAUSA:

1. BB. MM. RIOPLATENSIVM
Emittitur decretum aperitionis Processus Apostolici super miro, *die 15 ianuarii.*
2. S. D. P. MICHAELIS A. PRO
Informatio et Summarium super validitate Processuum traduntur S. Congregationi, *die 22 ianuarii.*
3. B. CLAUDII LA COLOMBIÈRE
Nominatur novus Ponens seu Relator Em.mus ac Rev.mus Card. A. Jullien, *die 31 ianuarii.*
4. S. D. FR. FRANCISCI GARATE
Emittitur decretum quo conceditur dispensatio a Can. 2101, ita ut disceptatio circa virtutes incohari possit etsi a morte Servi Dei quinquaginta anni nondum elapsi sint, *die 13 februarii.*
5. S. D. P. IOSEPHI M. RUBIO
Positio super Introductione Causae cum responsionibus ad animadversiones traditur S. Congregationi, *die 10 martii.*
6. QUADRAGINTA BB. MM. ANGLIAE ET CAMBRIAE
(*Edmundi Campion et Soc.*). — Post diuturnas negotiationes Postulationis Generalis sive cum Exc.ma ac Rev.ma Hierarchia Angliae et Cambriae sive cum S. Congregatione, deventum est *die 24 aprilis* ad definitivam efformationem elenchi selectivi 40 BB. MM. (inter quos 10 e Societate Iesu); simul autem, instante Postulatione Generali, S. Congregatio consensit duo tantum miracula pro Canonizatione sufficientia esse.
Nominatur novus Ponens seu Relator Em.mus ac Rev.mus Card. A. Bea, *die 9 decembris.*
7. S. D. P. HYACINTI ALEGRE
Postulatio recipit a S. Congregatione copiam publicam processuum super fama, scriptis, non cultu, auctoritate dioecesana constructorum, *die 5 maii*, et parantur Informatio et Summarium super Introductione Causae.
8. SS. D. MM. TARRACONENSIVM
Postulatio recipit a S. Congregatione copiam publicam Processuum super fama martyrii et super non cultu, auctoritate dioe-

cesana constructorum, *die 6 iunii*, et parantur Informatio et Summarium super Introductione Causae.

9. SS. D. MM. TOLETANORUM

Emittitur decretum aperitionis processus super non cultu, *die 20 augusti*.

10. S. D. P. FERDINANDI HUIDOBRO

Postulatio recipit a S. Congregatione copiam publicam processuum super fama, scriptis, non cultu, auctoritate dioecesana constructorum, *die 22 augusti*, et parantur Informatio et Summarium super Introductione Causae.

11. S. D. P. ADULPHI PETIT

Traduntur Postulationi Aliae Novae Animadversiones, *die 15 novembris*, et parantur Responsiones ad Novam Discussionem Praeparatoriam habendam super heroicitate virtutum.

10.

Anno 1960

IN CAUSA:

1. S. D. P. GULIELMI EBERSCHWEILER

Nominatur Ponens seu Relator Em.mus ac Rev.mus Card. A. Bea, *die 29 ianuarii*.

2. S. D. P. ADULPHI PETIT

Nominatur novus Ponens seu Relator Em.mus ac Rev.mus Card. P. Giobbe, *die 29 ianuarii*.

3. BB. MM. RIOPLATENSIIUM

Nominatur novus Ponens seu Relator Em.mus ac Rev.mus Card. F. Cento, *die 29 ianuarii*.

4. S. D. P. RUPERTI MAYER

Nominatur novus Ponens seu Relator Em.mus ac Rev.mus Card. A. Bea, *die 29 ianuarii*.

Receptis Animadversionibus super Introductione Causae *die 11 maii*, traditaque S. Congregationi Positione cum responsionibus, habita est Congregatio Ordinaria, in Aedibus Vaticanis, super Introductione *die 19 iulii*. Decretum autem Introd. datum est *die 20 iulii*.

5. S. D. P. IOSEPHI PICCO

Nominatur Ponens seu Relator Em.mus ac Rev.mus Card. C. Confalonieri, *die 5 februarii*.

6. S. D. P. PHILIPPI JENINGEN

Positio historica simul cum Informatione Patroni super heroicitate virtutum traditur S. Congregationi, *die 29 aprilis*, ut con-

ficiantur Animadversiones pro discussione Anteparaeparatoria super virtutibus.

Nominatur novus Ponens seu Relator Em.mus ac Rev.mus Card. A. Bea, *die 6 maii*.

7. S. D. P. FERDINANDI HUIDOBRO

Nominatur Ponens seu Relator Em.mus ac Rev.mus Card. G. Cicognani, *die 6 maii*.

8. S. D. P. IOANNIS SULLIVAN

Emittitur decretum aperitionis triplicis Processus, *die 16 septembris*.

Exhumatio et translatio exuviarum S. D., *diebus 27-29 septembris*.

9. S. D. P. IACOBI BERTHIEU

Congregatio Anteparaeparatoria super Martyrio habita est *die 25 octobris*, cuius exitus favorabilis fuit.

10. S. D. P. IGNATII ARAMBURU

Perveniunt Romam et *die 15 maii* traduntur S. Congregationi tres Processus super fama sanctitatis, scriptis et non cultu, Ordinarii auctoritate constructi.

11.

Anno 1961

IN CAUSA:

1. S. D. P. RUPERTI MAYER

Informatio et Summarium super non cultu traduntur S. Congregationi, *die 15 aprilis*.

Receptis Animadversionibus super non cultu *die 11 nov.*, Positio cum responsionibus traditur S. Congregationi, *die 27 novembris*.

2. S. D. P. IOANNIS B. REUS

Nominatur Ponens seu Relator Em.mus ac Rev.mus Card. B. Aloisi-Masella, *die 24 februarii*.

3. QUADRAGINTA BB. MM. ANGLIAE ET CAMBRIAE

Positione super Reassumptione Causae *die 2 ianuarii* S. Congregationi tradita et Congregatione Ordinaria *die 23 maii* in Aedibus Vaticanis habita, emittitur decretum Reassumptionis, *die 24 maii*.

Iam collecta historica evidentia circa martyrium illorum ex 40 BB. MM. qui per viam confirmationis cultus ad honores beatorum evecti fuerant, investigationes praeviae super assertis miris peraguntur.

4. S. D. P. MICHAELIS A. PRO

Emittitur decretum super validitate Processuum, *die 26 maii*. Informatio et Summarium super martyrio parantur a Postulatione Generali.

5. S. D. P. BERNARDI DE HOYOS

Positio historica ad finem feliciter perducta et typis edita, inter Consultores Sectionis Historicae S. C. R. distribuitur, *die 15 aprilis*. Discussio autem circa valorem historicum huius operis utpote tuti fundamenti ad probandam heroicam virtutem, habita est *die 31 maii* et exitum undequaque favorabilem obtinuit.

6. S. D. FR. FRANCISCI GARATE

Receptis adnotationibus super validitate Processuum, Positio cum responsionibus traditur S. Congregationi, *die 20 novembris*.

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

12.

7 decembris 1961

S. C. DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS *decretum dedit* (n. 2707/61) quo « *Musicae Sacrae Hiroshimaensem Scholam, quae aliquot abhinc annis sacris excolendis concentibus operam navat egregiamque spem affert uberiores fructus in dies edituram, Pontificio Instituto Musicae Sacrae de Urbe AFFILIATAM pro munere declarat statuitque cum omnibus iuribus officiisque tributis secundum ab eadem Sacra Congregatione praescriptas normas, iisque in primis academicum gradum BACCALAUREATUS CANTUS GREGORIANI sub inspectione atque ductum eiusdem Pontificii Instituti rite conferendi, studiorum curriculo per triennium emenso iustisque periculis superatis ...* ».

13.

Anno 1961

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris.

18 ianuarii 1961 — P. GUSTAVUS GUNDLACH (Prov. Germ. Or.) nominatur Consultor Commissionis Theologicae ad praeparandum Concilium Vaticanum II (AAS. 53 p. 124).

23 februarii 1961 — P. ERNESTUS VOGT (Prov. Bras. Merid.) nominatur Consultor Commissionis Theologicae ad praeparandum Concilium Vaticanum II (AAS. 53 p. 183).

1 martii 1961 — P. ANTONIUS DELCHARD (Prov. Gall. Sept.) nominatur Membrum Commissionis pro disciplina sacramentorum ad praeparandum Concilium Vaticanum II (AAS. 53 p. 183).

16 martii 1961 — Exc. DD. ADRIANUS DJAJASEPOETRA, Episcopus tit. Trisipensis nominatur Archiepiscopus noviter erectae Archidioecesis Djakartanae (AAS. 53, p. 199).

16 martii 1961 — Exc. DD. ALBERTUS SOEGIJAPRANATA, Episcopus tit. Danabenus, nominatur Archiepiscopus noviter erectae Archidioecesis Semarangensis (AAS. 53, p. 199).

- 22 martii 1961 — P. CAROLUS RAHNER (Prov. Germ. Super.) nominatur Consultor Commissionis pro disciplina sacramentorum ad parandum Concilium Vaticanum II (*AAS. 53, p. 236*).
- 24 martii 1961 — R. P. THEODORUS GEPPERT (Prov. Iapon.) nominatur Rector Seminarii Interdioecesani Tokyensis (*Decr. S. C. de Prop. Fide*).
- 8 aprilis 1961 — R. P. THOMAS DORAIRAJ (Prov. Madur.) nominatur Rector Seminarii Regionalis S. Pauli Tiruchirapallien. (*Decr. S. C. de Prop. Fide*).
- 14 aprilis 1961 — R. P. MICHAEL FÁBREGAS (Prov. Tarrac.) nominatur Consultor S. C. de Religiosis (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 19 aprilis 1961 — R. P. GULIELMUS BERTRAMS (Prov. Germ. Infer.) nominatur Consultor S. C. Concilii (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 19 aprilis 1961 — R. P. PIUS KERKETTA (Prov. Ranch.) nominatur Archiepiscopus Ranchiensis.
- 24 iunii 1961 — R. P. PETRUS BOUCKAERT (Prov. Afr. Centr.) nominatur Episcopus Ecclesiae Cathedralis Popokabakaensis; dioecesis noviter erectae ex divisione dioecesis Kísantuensis (*AAS. 53, p. 694*).
- 27 iunii 1961 — R. P. FRANCISCUS DE MARINIS (Prov. Neapol.) confirmatur Rector Pontificii Seminarii Regionalis Calabri (*S. C. de Sem. et Stud. Univers.*).
- 1 iulii 1961 — Exc. DD. ALFONSUS VERWIMP, Episcopus tit. Gibbensis, nominatur Consultor S. C. de Propaganda Fide (*Biglietto d. Segreteria di Stato; AAS. 53, p. 575*).
- 21 iulii 1961 — R. P. IOANNES VARTHALITIS (Prov. Gall. Mediterr.) probatur Rector Seminarii Minoris Interdioecesani Atheniensis (*S. C. pro Eccl. Orient.*).
- 8 novembris 1961 — R. P. IOANNES ALBACETE SÁIZ (Viceprov. Peruv.) nominatur Praefectus Apostolicus Marannonensis Praefecturae Apostolicae S. Francisci Xaverii (*Decr. S. C. de Prop. Fide*).

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

14.

1 ianuarii 1961

Nova statuitur distributio territorialis pro Galliae Provinciis.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Ante aliquot annos, propter incrementum et excessivum congestum operum magni momenti in urbe Parisiensi, difficilior evaserat gubernatio Provinciae Franciae. Lutetia enim Parisiorum, ad extremam partem orientalem territorii Provinciae collocata et maximas domos complectens, specialem curam et multum tempus postulabat atque Provinciam longe ab aliis domibus saepius retinebat.

Ad remedium afferendum, intacto territorio Provinciae, gubernatio earum domorum Parisiensium quae characterem habebant interprovincialem proprio Superiori Maiori independenti commissa est, optimo quidem cum fructu, non tamen sine novis incommodis exortis.

Propterea, ad novam solutionem harum difficultatum praebendam, auxilio et lumine divino diu implorato, auditis Praepositorum Provinciarum Galliae et Superioris Maioris Parisiensium Domorum Interprovincialium eorumque Consultorum sententiis, reque in Consultatione Patrum Assistantium deliberata, pro ea quam Litterae Apostolicae ac Societatis Constitutiones Nobis conferunt potestatem, novam distributionem territorii Provinciarum Galliae in Domino decernimus, iuxta quam quattuor erigimus novas Provincias inde-

pendentes, Parisiensem, Galliae Atlanticae, Galliae Mediterraneae et Galliae Septentrionalis nuncupandas.

Provincia *Parisiensis* constabit ex ea parte territorii Provinciae Franciae quae complectitur divisiones civiles seu « départements » Seine, Seine-et-Oise, Seine-et-Marne, Eure-et-Loir, Loiret, necnon territoriis a Provincia separatis Douala (Cameroun) et Témara (Maroc).

Provincia vero Galliae *Atlanticae*, quae ex maxima parte Provinciae Tolosanae et reliqua parte Provinciae Franciae erigitur, complectetur divisiones civiles Finistère, Côtes-du-Nord, Ille-et-Vilaine, Mayenne, Sarthe, Loir-et-Cher, Morbihan, Loire-Atlantique, Maine-et-Loire, Indre-et-Loire, Vendée, Deux-Sèvres, Vienne, Indre, Cher, Charente-Maritime, Charente, Hautes-Vienne, Creuse, Gironde, Dordogne, Corrèze, Lot-et-Garonne, Lot, Aveyron, Lozère, Haute-Loire, Landes, Gers, Tarn-et-Garonne, Tarn, Basses-Pyrénées, Hautes-Pyrénées, Haute-Garonne, Ariège.

Galliae autem *Mediterraneae* Provincia, constans maxime ex territorio Provinciae Lugdunensis, comprehendet divisiones civiles Yonne, Côte-d'Or, Haute-Saône, Doubs, Nièvre, Allier, Saône-et-Loire, Jura, Puy-de-Dôme, Loire, Rhône, Ain, Haute-Savoie, Savoie, Cantal, Ardèche, Drôme, Isère, Hautes-Alpes, Gard, Vaucluse, Basses-Alpes, Hérault, Bouches-du-Rhône, Var, Alpes-Maritimes, Aude, Pyrénées-Orientales et praeterea territoria separata Algeriae, Corsicae insulae, Graeciae.

Galliae denique *Septentrionalis* Provincia, erecta maxime ex territorio Provinciae Campaniae, complectetur divisiones civiles Pas-de-Calais, Nord, Somme, Seine-Maritime, Oise, Aisne, Ardennes, Manche, Calvados, Orne, Eure, Marne, Meuse, Meurthe-et-Moselle, Moselle, Bas-Rhin, Aube, Haute-Marne, Vosges, Haut-Rhin, Territoire de Belfort.

Missio Tchadiensis a Provincia Mediterranea dependebit. Curam autem specialem, hominibus scilicet praebendis aliisque modis auxilio afferendo, prout hucusque Provinciis Galliae commissum est, habebunt Provincia Parisiensis pro Provincia Extremi Orientis, Provincia Atlantica pro Viceprovincia Madecassensi et Missione Tchadiensi, Provincia Mediterranea pro Viceprovincia Proximi Orientis, atque Provincia Septentrionalis pro Provincia Extremi Orientis et Viceprovincia Madecassensi.

Quod ad Socios hodiernarum Provinciarum Galliae attinet, pleno iure adscripti erunt singulis Provinciis Parisiensi, Atlanticae, Mediterraneae, Septentrionali, socii qui hucusque respective adscribebantur singulis Provinciis Franciae, Tolosae, Lugdunensi, Campaniae, exceptis iis qui, nati in territoriis quae transeunt ad aliam novam Provinciam, adscripti erant Provinciae quae locum nativitatis

suae occupabat. Hi enim adscribuntur novae Provinciae quae eundem locum nativitatis suae occupat.

Ii autem Socii ex Provinciis alienis a Provinciis Galliae, sed his nunc applicati, illi novae Provinciae manebunt applicati, consentientibus Provincialibus, intra cuius territorium ministerium vel officium stabili ratione nunc exercent.

Socii vero, qui nunc stabili ratione laborant intra territorium alicuius novae Provinciae, cui iuxta normas supra expositas posthac non habebuntur adscripti, huic applicati manebunt quamdiu, etiam plures annos vel ad totam vitam, bonum animarum et progressus operum apostolicorum id requirent, neque in propriam Provinciam erunt revocandi nisi de mutuo utriusque Praepositi consensu.

De iis denique Sociis, de quibus aliquod dubium ortum fuerit vel exceptio contra normas in hoc decreto statutas videbitur facienda, Praepositi, quorum interest, inter se convenient et quae convenierint Praeposito Generali approbanda submittent.

De Arcis Provinciarum aliisve bonis pro portione dividendis inter se convenient Provinciales, quorum interest, et quae statuerint Praepositi Generalis approbationi subicient.

Item Provinciales de communi consensu Praeposito Generali approbandum proponant consilium de suffragiis pro defunctis ex diversis Provinciis saltem ad tempus invicem peragendis, in mutui amoris gratique animi testimonium.

Si quae dubia vel difficultates orientur sive de territorio, sive de Sociis, sive de aliis huius decreti capitibus, ea Praeposito Generali solvenda proponentur.

Hoc nostrum decretum, a proximo die 8 ianuarii, Sanctae Familiae Iesu, Mariae, Ioseph sacro, quo die in omnibus domibus quatuor novarum Provinciarum Galliae ad mensam de more legendum ac promulgandum erit, plenam vim suam secundum nostras leges habiturum esse pronuntiamus.

Quae vero per has litteras statuimus in meliorem distributionem onerum et aptiorem gubernationem Provinciarum, velit Dominus Iesus ad maiorem suam gloriam dirigere, intercedentibus imprimis Sanctis et Beatis Societatis ex Gallia ortis, qui per prospera et adversa eximios se Dei ministros exhibuerunt, ut omni probitate et virtute, quoad fieri poterit, eo pertingant eorum successores quo illi, Deo iuvante, pervenerunt.

Datum Romae, die 1° ianuarii 1961
in Octava Nativitatis Domini.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

15.

28 ianuarii 1961

Nuntii de Patris Generalis valetudine. Summi Pontificis humanitas erga Patrem Nostrum.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI.

Ut in litteris die 12 ianuarii datis praemonui, Pater Noster Generalis interventum chirurgicum die 18 ianuarii mane subiit. Omnino autem nunc iuvat Ram Vam certiolem facere operationem, quae circa dimidium horae duravit, feliciter peractam esse, neque hucusque ullas difficultates, praeter ordinarias molestias eiusmodi curationi connexas, subsecutas esse. Cum igitur Patris Generalis vires magis in dies reficiantur, medici bonam spem fovant ut ineunte mense februario in nostram Curiam reverti possit.

Hanc autem nactus occasionem Rae Vae nuntiare velim Summum Pontificem per Em.mum Cardinalem Secretarium Status telegramma misisse, pridie quam operatio fieret, quo benevolentissimis verbis significavit se sanctam Missam eodem die celebrasse pro celeri et plena Patris Nostri sanatione, atque in hunc finem utque sereno permaneret animo, Apostolicam Benedictionem impertire. Tanta benigna sollicitudo Vicarii Christi erga Patrem Nostrum exhibita non potest quin omnibus Nostris magno sit solatio.

Velit Ra Va cum omnibus suis subditis notitiam de prospero operationis eventu communicare, eos simul exhortans ut Deo pro beneficio concesso profundas gratias referant atque perfectam et maturam Patris Nostri sanationem effusis precibus exposcere pergant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 28 ianuarii 1961.

R^{re} V^{re}
Servus in Xto
IOANNES L. SWAIN
Vic. Gen. Soc. Iesu

* * *

Città del Vaticano, 17 Gennaio 1961. 0950

AUGUSTO PONTEFICE INFORMATO INTERVENTO CHIRURGICO CUI SARÀ SOTTOPOSTO REVMO PREPOSITO GENERALE HA CELEBRATO QUESTA

MATTINA SANTA MESSA PER FELICE ESITO OPERAZIONE ET SOLLECITA COMPLETA GUARIGIONE INFERMO AL QUALE ESPRIME FERVIDO AUGURIO DI PRONTA RIPRESA SUE ATTIVITÀ MENTRE DI GRAN CUORE INVIA SPECIALE CONFORTATRICE BENEDIZIONE APOSTOLICA PEGNO ASSISTENZA ET GRAZIE DIVINE PER SERENITÀ SPIRITO ET SOLLIEVO SOFFERENZA (*punto*) ASSICURO PARTICOLARE MIO RICORDO ALL'ALTARE.

CARDINALE TARDINI

16.

24 februarii 1961

Communicatur facultas linteo utendi loco petrae sacrae vel altaris portatilis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Generali, ad Ram Vam mitto Rescriptum S. Congregationis de Religiosis die 25 ianuarii huius anni datum (Prot. N. 11192/56), quo ad quinquennium prorogatur facultas adhibendi, in regionibus iurisdictioni S. Congregationis de Propaganda Fide non subiectis, linteum ex lino vel cannabe confectum in Missae Sacrificio celebrando, quando nulla exstat ecclesia vel oratorium et valde incommodum est lapideum altare in itinere transferre. Pater Generalis autem cum omnibus Superioribus Maioribus communicat facultatem permittendi, debita servata prudentia, ut Nostri Sacerdotes Missionarii sibi subditi eiusmodi linteo sub conditionibus in Rescripto expositis utantur. Pro regionibus iurisdictioni S. Congregationis de Propaganda Fide subiectis eadem facultas iam habetur¹.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 24 februarii 1961.

R^{mo} V^{mo}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

---

¹ Cfr. AR XIII 29, 92.

17.

25 februarii 1961

De editione « Collectionis Decretorum », atque de « Annuario Societatis Iesu ».

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTⁱ

Ram Vam certiore facio sub prelo iam nunc esse et post aliquot hebdomadas in lucem prodituram esse novam editionem *Collectionis Decretorum* auctoritate Patris Generalis praeparatam. Haec altera editio (prior, a Congregatione Generali XXVII approbata, lucem vidit anno 1924) tribus partibus constat: 1) « *Collectio Decretorum* », in cuius textum introductae sunt omnes mutationes a Congregationibus Generalibus XXVIII, XXIX et XXX statutae. 2) Textus integer decretorum historicorum et dispositivorum earundemque Congregationum necnon Congregationis Generalis XXVII, omissis tamen Formulis Congregationum et plerumque Regulis, quae separatim iam sunt editae. 3) Index analyticus sat copiosus circa res sive in *Collectione Decretorum* sive in reliquis Decretis contentas. Intentio enim Patris Generalis erat ut mens et omnes leges Congregationum Generalium adhuc vigentes unico volumine paterent. Editum autem erit iisdem fere mensuris et forma externa ac *Epitome Instituti*.

Cum Pater Generalis statuerit ut aliquod saltem exemplar huius libri habeatur in omnibus nostris domibus principalioribus, praesertim Curiis Provincialibus et Domibus Tertiae Probationis aliisque Domibus formationis Nostrorum, velit Ra Va per annexam schedulam rite implendam et ad nos *ante diem 20 martii* remittendam significare quot exemplaria pro domibus sibi subditis mittenda sint.

Hac autem data occasione, expetere velim sententias tum Rae Vae tum aliorum Nostrorum, de novo *Annuario Societatis Iesu, 1960*, hoc anno primum edito, quod in plerasque Provincias iam pervenit vel mox perventurum est. Animadversiones enim vel proposita sive de forma sive de materia Annuarii, quae non parum utilia ad futura Annuaia praeparanda esse possint, a nobis libenter excipientur.

Placet etiam Ram Vam certiore facere aliqua saltem exemplaria ex singulis editionibus vernaculis Annuarii 1960 superflutura esse; qui igitur pro Nostris vel pro amicis et benefactoribus

voluerint plura quam quae iam acceperint, ea a nobis petere possunt.

Praeterea, ad eas domos, quarum Superiores *nulla exemplaria* Annuarii hucusque petiverint, et praesertim ad domos formationis Nostrorum, mox nonnulla exemplaria ultro mittentur. Nam Annuarium, ut Pater Generalis omnibus Superioribus die 21 octobris 1960 scripsit, non imprimis pro externis, sed « ea praecipua intentione praeparatum est ut omnibus Nostris, Superioribus et subditis, Societas aliquantulum magis nota sit, ideoque ab iis magis ametur, et ut sic promoveatur ille spiritus universalis, quem Congregatio Generalis commendavit ... ». Ad quem finem autem attingendum oportet ut in omnibus nostris domibus Annuarium habeatur.

Pater Generalis insuper velit ut ipsae Provinciae, Viceprovinciae et Missiones operam adiutricem praestent in Annuario singulis annis edendo. Rae Vae igitur erit curare ut Redactores Nuntiorum, qui pro Nostris vel pro externis eduntur, et alii quicumque ex Nostris, quorum interest, ad nos mittant articulos diligenter praeparatos (etiam lingua vernacula conscriptos) atque aptis et arte confectis photographiis illustratos, qui in futuris editionibus Annuarii convenienter edantur. Redactor utique Romae, pro Annuarii amplitudine et fine, aptam selectionem articulorum et photographiarum faciat oportebit; sed quaevis narrationes vel notitiae de nostra Societate eiusque laboribus et ministeriis libere mitti possunt. Convenienter autem mittentur: REDACTORI ANNUARII S. I. C. P. 9048 - ROMA - Italia.

Pro *Annuario 1961* opus est ut huiusmodi materia *intra mensem aprillem* Romam perveniat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 februarii 1961.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

18.

9 martii 1961

*R. P. Ioannes Swain constituitur Vicarius Generalis simpliciter,
ad tempus.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Quamvis interventus chirurgicus, quem die 18 ianuarii huius anni subii, feliciter peractus esse videretur, cum tamen mea convalescentia diutius duratura appareret quam praevidebatur, opportunum iudicavi, ne gubernatio Societatis detrimentum pateretur, uti facultate quam Constitutiones Praeposito Generali concedunt, ut scilicet « sine Congregatione Generali Vicarius per eundem Praepositum posset constitui, ut ipsius officio, donec convalesceret, omnino fungeretur »¹.

Quapropter Ram Vam certiore facio me hodie R. P. Ioannem Swain, Assistentem Angliae et hucusque Vicarium Generalem adiutorem ad ordinariam administrationem Societatis curandam, constituisse Vicarium Generalem simpliciter, cum plena potestate ad Societatem administrandam et gubernandam, nempe ad negotia omnia, sive cotidiana et ordinaria sive generaliora et perpetua et extraordinaria, expedienda. Pater Swain hac potestate gaudebit donec status meae valetudinis permiserit ut officium meum resumam. Interim igitur ad Patrem Swain dirigendae erunt omnes litterae ex officio vel de negotiis, etiam illae quae « soli » Praeposito Generali dari solent.

Velit Ra Va haec nota facere omnibus Nostris, quorum SS. Sacrificiis et orationibus me enixe commendo.

Romae, die 9 martii 1961.

R^{ac} V^{ac}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

---

¹ *Const.* P. IX c. 5 D [787].

19.

9 iunii 1961

*Pater Noster munus Praepositi Generalis resumit et ob preces
Societatis gratias agit.*

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI
P. XTI

Cum per Dei bonitatem vires, post operationem chirurgicam satis quassatae, in dies reficiantur, proposueram circa diem 15 iunii munus meum iterum assumere. Quia autem a die 12 ad 22 iunii detentus ero sessionibus Commissionis centralis Concilii Oecumenici, atque mihi restant peragenda Exercitia spiritualia annua, quae solebam agere tempore Quadragesimae, satius duxi usque ad finem mensis iunii negotia omnia ulterius committere R. P. Vicario Generali, atque ipse plenum laborem gubernandae Societatis iterum aggredi, si Deus dederit, die 2 iulii.

A die 2 iulii proinde R. P. Ioannes Swain resumet munus Vicarii adiutoris quod antea gerebat, negotia cotidiana administrationis meo nomine expediens. Cum enim a fere sex mensibus ab omni labore abstinere coactus sim, adiutorio illo valido ulterius indigebo, ne negotia graviora mihi praesertim a Congregatione Gen. XXX commissa indefinitam moram patiantur.

Primis his meis litteris post recuperatam valetudinem Societati gratias quam maximas ago de precibus quas pro me fuderunt socii ubique terrarum degentes. Manifeste apparuit omnium amor erga Societatem, in persona eius qualiscumque Praepositi. Atque profuit, ut spero, iste meus morbus unioni animorum promovendae et unitati Societatis, sub tam diverso caelo dispersae, clarius manifestandae. Si is fuerit fructus exercitii patientiae mihi impositi a Divina Providentia, Ei intimas gratias reddo ob subitam infirmitatem.

Non possum quin gratias agam peculiare R. P. Ioanni Swain qui, licet valetudine non semper firma, plena sui abnegatione munus sibi commissum Vicarii cum integra potestate, magna nostrum omnium qui cum eo vivimus aedificatione gessit, magnamque statim auctoritatem sibi conciliavit in Curia Romana. Eius auxilio adiutus, alacrior et ipse laborem mei muneris resumam.

Post diem autem 2 iulii litterae omnes de negotiis vel ex offi-

cio, sive a Superioribus sive a privatis mittendae, rursus ad Generalem dirigantur.

Commendo me sanctis Sacrificiis et precibus vestris.

Romae, die 9 iunii 1961,
in festo SS. Cordis Iesu.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

20.

12 iulii 1961

De Calendario liturgico in usum Societatis retractato et a S. Rit. Congr. approbato.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Publici iuris facta Instructione S. Rituum Congregationis diei 14 februarii 1961 « De Calendariis particularibus et Officiorum ac Missarum propriis ad normam et mentem Codicis Rubricarum revisendis », constituta est Commissio quorundam e Nostris qui huic operi parando incumberent. Commissionis labores Patres Assistentes, R. P. Vicarius et ipse attente examinavimus et tandem schema nostri Calendarii S. Rituum Congregationi proposuimus.

Die vero 7 iulii 1961 (Prot. N. S. 110/961) S. Congregatio per Rescriptum, cuius exemplar his litteris annexum est, Calendarium perpetuum in usum Societatis Iesu cum quibusdam emendationibus approbavit¹.

Translatio festorum facta est ad diem natalicium, qui ob mutatas rubricas generales nunc liber manet, pro SS. Andrea Bobola et Ioanne Berchmans atque BB. Iuliano Maunoir, Iacobo Salesio et Gulielmo Saltamochio, Ignatio Mangin et Sociis, Petro Faber, Carolo Spinola et Sociis. Ad alium diem vero translatum est festum S. Bernardini Realino, ne impediatur festum S. Irenaei, atque S. Iosephi Pignatelli, ne impediatur festum S. Alberti Magni. Visum autem est relinquere in die, quo hucusque celebrata sunt,

¹ Vide superius, p. 12.

festā B. Ioannis Ogilvie (20 febr.) et S. Alfonsi Rodríguez (30 oct.), quod etiam in novo Calendario manet II classis.

Retentum est festum B. M. V. a Strata ob singularia omnino vincula quae eius Imaginem in Romano Templo strinxerunt et S. Patrem Ignatium et primos Societatis Patres necnon plurimos Sanctos et omnes Praepositos Generales antiquae Societatis. Insuper eius devotio in dies per plures regiones et Provincias magis spargitur.

S. Congregatio concessit ut in universa Societate nostri Beati non mera Commemoratione, sed festo III classis celebrentur, cum eorum festa non multa sint, scilicet quindecim festa, quibus centum et quadraginta quattuor beati honorantur, et cum per festum III classis facilius quam simplici Commemoratione recolantur Beatorum exempla et virtutes atque nos ad eorum vitam imitandam excitemur.

Ad mentem Instructionis nn. 6 et 8 e Calendario Societatis expuncta sunt festa B. Iulianae Cornelionensis et S. Ioannis Nepomuceni; huius igitur nomen etiam in Litaniis Sanctorum est omittendum.

Ad primam feriam sextam cuiusque mensis quod attinet, mei muneris iudicavi petere renovationem nostri privilegii personalis de Missa votiva SS. Cordis Iesu etiam in festis III classis celebranda. Quod tamen S. Congregatio, nolens iam nunc exceptiones contra Codicem rubricarum inducere, non concessit.

Nec concessa est Oratio pro gratiarum actione addenda orationi Missae die 12 martii, ob anniversarium canonizationis SS. Ignatii et Francisci Xaverii, die 7 augusti, ob anniversarium restitutionis Societatis Iesu, et die 27 septembris, ob anniversarium primae confirmationis Societatis Iesu. Manet tamen nostra obligatio Missae his diebus celebrandae ad gratias Deo agendas².

In iis rebus autem, de quibus antiquum nostrum privilegium non renovatum est, vel novum indultum non concessum est (e.g. novum indultum nondum habetur pro Missa votiva in nostris Collegiis celebranda in solemnitate externa festorum S. Ignatii, S. Aloisii, S. Ioannis Berchmans ac S. Stanislai)³, servandae sunt, ut patet, normae Codicis rubricarum. Indulta autem, quae normis Codicis non adversantur, adhuc vigent.

Novum Calendarium perpetuum Societatis Iesu, cuius exemplar ad Ram Vam mitto cum Calendaristis communicandum, per se iam nunc vim habet neque ex Rescripto necessario expectandus est « Ordo » Divini Officii recitandi Sacrique peragendi pro

² Cfr. *Epist. Inst.* n. 853 § 2.

³ Indulta concessa sunt die 22 aug. et 24 nov.: vide pp. 19, 20.

anno 1962, ut executioni mandetur. Inde autem a die 1 ianuarii 1962 ad hoc novum Calendarium sequendum obligatione tenebimur.

Labor adhuc manet ad revisenda et adaptanda iuxta normas Instructionis S. Congregationis Calendaria singularum Provinciarum vel domorum, id quod paulatim et per gressus fiet.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 12 iulii, 1961.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

21.

25 iulii 1961

De Monito Sancti Officii circa quasdam opiniones periculosas.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

In actis diurnis « L'Osservatore Romano » diei 16 iulii huius anni publici iuris factum est hoc Monitum Sancti Officii:

Suprema S. Congregatio S. Officii. Monitum. Cum compertum habeat passim esse vulgatas et adhuc spargi multas et periculosas opiniones circa peccata contra VI Decalogi praeceptum et circa imputabilitatem humanorum actuum, haec Suprema Sacra Congregatio sequentes normas publici iuris fieri censuit:

1) Episcopi, Praesides Facultatum Theologicarum, necnon Seminariorum et scholarum Religiosorum Moderatores, ab iis quibus munus incumbit docendae theologiae moralis vel congeneris disciplinae, omnino exigant ut traditae ab Ecclesia doctrinae ad amussim se conforment (cfr. can. 129).

2) Censores ecclesiastici magnam adhibeant cautelam in recensendis ac iudicandis libris et ephemeridibus, in quibus agitur de sexto Decalogi praecepto.

3) Clericis et Religiosis interdicitur ne munere psychoanalystarum fungantur, ad mentem can. 139, 2.

4) Improbanda est opinio eorum qui autumant praeviam institutionem psychoanalyticam omnino necessariam esse ad recipiendos Ordines Sacros, vel proprie dicta psychoanalytica examina et investigationes subeunda esse candidatis Sacerdotii et Professio-

nis Religiosae. Quod valet etiam si agitur de exploranda aptitudine requisita ad sacerdotium vel religiosam professionem. Similiter sacerdotes et utriusque sexus Religiosi psychoanalystas ne adeant nisi Ordinario suo gravi de causa permittente.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 15 iulii 1961.

SEBASTIANUS MASALA, *Notarius*.

Velit igitur Ra Va in sua Provincia has normas notas facere omnibus quorum interest atque curare ut ab omnibus Nostris fideliter servantur.

Romae, die 25 iulii 1961.

R^o V^o

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

22.

27 iulii 1961

De Instituto Liturgico Anselmiano, atque de Biennistis Romam venientibus.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

In Instructione et Ordinatione: *De Nostrorum in Sacra Liturgia Institutione*, quae, ut in exsecutionem mandaretur Congregationis Generalis XXX, d. 16, 4, die 25 decembris 1959 data est, praescribitur ut « in unaquaque Provincia, vel saltem natione, adsit saltem unus vir vere peritus, qui Nostrorum formationem dirigere atque iuvare et etiam partem habere possit pervestigationum scientificarum et pastoralium in re liturgica-catechetica »¹.

Dum hoc praescriptum implendum iterum urgeo, me iuvat Ram Vam certiore facere Romae inde a mense octobri huius anni 1961 *Institutum Liturgicum Anselmianum*, a Patribus Benedictinis directum, cursum in disciplinis liturgicis oblatum esse, qui per se quattuor semestribus, duobus scilicet annis scholaribus, completur, etsi admittentur etiam alumni qui duobus tantum semestribus Institutum frequentare intendunt. In annexo folio plena habetur notitia de Instituto eiusque disciplinis necnon de diploma-

¹ *Ord. n. 6; AR XIII 660.*

tibus, quae alumni consequi possunt, et de iis quae ad inscriptionem in Instituto requiruntur.

Videat igitur Ra Va num sive hoc anno sive annis futuris ex suis sacerdotibus unus alterve sit destinandus ad gradum in hoc novo Instituto consequendum. Pro iis qui mittentur, et qui in Romano Collegio Bellarmino cum reliquis biennistis ordinarie habitabunt, servandae sunt solitae normae pro iis qui studia specialia Romae agunt; in antecessum igitur colligendae et Romam mittendae erunt Informationes iuxta paradigma de Patribus Romam mittendis ad studia specialia ².

Hac data occasione, Rae Vae in mentem revocare velim aliquas normas fideliter servandas, cum de Biennistis Romam mittendis agitur:

1) Biennista, si vacare debet studio Philosophiae vel Theologiae vel Liturgiae, habitat in Collegio S. Roberti Bellarmino; si studio S. Scripturae, in Pontificio Instituto Biblico; si studiis Orientalibus, in Pontificio Instituto Orientali; FF. Scholastici autem in Scholasticatu Provinciae Romanae, Collegio Maximo S. Francisci Xaverii. Rectores horum Collegiorum et Institutorum de adventu Biennistarum tempestive certiores faciendi sunt.

2) Pro Informationibus de Patribus Romam mittendis ad studia specialia, adhibendum est solitum paradigma typis impressum ³, quod in antecessum mittendum est ad Generalem ut destinatio Biennistae ad studia specialia Romae peragenda approbetur. Non requiruntur sententiae Informatorum vel Consultorum; sufficit si ipse Superior Maior paradigma implet et hoc unicum folium Romam mittat. Sed omnibus et singulis quaesitis, nullo omisso, respondendum est, et semper in loco indicato notandum est quando et ad quemnam gradum, Professionem sollemnem aut Coadiutorum spiritualium, Biennista sit promotus vel promovendus (id quod saepius in praeterito praetermissum est).

3) Novus Biennista debet:

a) Romam pervenire non tardius quam die 14 octobris;

b) iam ante adventum in Urbem linguam italicam sufficienter addiscere;

c) Romam secum afferre documenta studiorum necessaria pro inscriptione in Universitate vel Instituto, testimonium scriptum de obtenta Licentia in Facultate in qua Lauream consequi

² *Pract. Quaed.* n. 75a.

³ *Cfr. Pract. Quaed.* n. 75a.

intendit aut, si non est Licentiatus, testimonium scriptum de studiis et examinibus peractis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 iulii 1961.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

23.

15 augusti 1961

De praeparandis et Romam mittendis suetis Documentis Triennialibus.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XT^I

Elapso triennio ab ultimis litteris missis, quibus consueta documenta triennalia petita sunt, Ram Vam certiore facio Patrem Nostrum Generalem statuuisse ut eadem documenta modo solito rursus conficiantur et tempestive mittantur, ita ut per tabellarios publicos *ante finem mensis septembris 1962* Romam perveniant.

Propterea cum his litteris ad Ram Vam mitto *Instructionem de documentis triennialibus*, quae diligenter servanda est in his documentis praeparandis. Instructio fere eadem est ac quae anno 1958 missa est ⁽¹⁾, nisi quod addita est norma (I, Notanda, a) pro documentis conficiendis de iis qui in quibusdam Provinciis et Viceprovinciis quadam « adscriptione inchoata » gaudeant, confi-cienda scilicet sunt a Provincia « destinationis » ⁽²⁾.

Quod attinet ad Regiones in aliquibus Provinciis et Viceprovinciis erectas, haec servantur: Regiones Colombiana Occidentalis et Uruquariensis sequantur normas pro Provinciis et Viceprovinciis independentibus statutas; pro reliquis vero Regionibus ne conficiantur documenta separata, sed omnia documenta totius Provinciae vel Viceprovinciae simul praeparentur, nulla ratione

⁽¹⁾ AR XIII 477-484.

⁽²⁾ Cfr. AR XIII 590-592.

habita divisionis regionalis nisi pro *Elenchis triennialibus personarum*, prout in nota *b* sub n. III *Instructionis* explicatur.

His litteris annectitur folium, accurate implendum et Romam sine longa mora remittendum, ad schedas et paradigmata pro documentis triennialibus petenda. Insuper mittuntur quattuor exemplaria folii impressi, quod adhibendum est pro *Indice documentorum omnium* (VI), cum subscriptione Provincialis et Socii necnon indicatione diei quo documenta missa fuerint.

Velim denique Ram Vam peculiari modo attentam reddere ad aliquas normas:

Ad conficiendum *Catalogum triennalem aptorum ad gubernandum* (II), adhibendum est *novum* paradigma retractatum, quod hodie in omnes Provincias cum separatis litteris mittitur. Praeterea, si pro secundo exemplari huius *Catalogi* charta carbonica adhibetur, specialis cura exercenda est ut responsa Informatorum et Consultorum pro nn. 1-45 clare et accurate indicentur.

In conficiendo *Summario vitae defunctorum* (IV, 2), adhibendum est paradigma pro singulis defunctis, quod cum optimo successu anno 1958 praescriptum est.

Si in schedis olim impressis pro *Catalogo primo personarum* (I, 1) omissus est locus pro nominibus familiae et baptismi *parentum*, haec scribantur ad calcem schedae. Item semper indicandus est *annus* quo singulae schedae conficiuntur. In *Catalogo secundo* (I, 2) sub n. IX, et *Supplemento* (I, 3) sub n. II, semper respondendum est *qua satisfactione* quisque officia sua gesserit. Item si intra ultimum triennium quis ultima vota nuncupavit, hoc in loco indicato notandum est. Iam ab initio solitae informationes pro *Catalogis personarum* eorumque *Supplementis* colligendae sunt etiam de iis qui Provinciae *applicati* sunt et ultro mittendae ad Provinciam cui quisque adscriptus est (nisi vero « adscriptione inchoata » in aliqua Provincia aliena gaudet), nec exspectandum est donec a propria Provincia petitae fuerint.

Iudicium Revisoris Arcarum ⁽³⁾ semper mittendum est, et quidem tempestive et *in separatis litteris ad Patrem Generalem* directis.

Non possum quin etiam Ram Vam enixe rogem ut normae statutae in documentis triennialibus conficiendis diligenter et accurate serventur omniaque documenta exacte recognoscantur antequam Romam mittantur. Quod utique non parum laboris requirit,

---

(3) *Epit. Inst.* n. 580 et *Instr. de doc. triennial.* n. V, 1, b.

qui tamen necessarius est ut tempori et operae omnium quorum interest parcatur.

Rae Vae eiusque fidelibus adiutoribus iam in antecessum gratias agens, commendo me SS. SS.

Romae, die 15 augusti 1961.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

INSTRUCTIO DE DOCUMENTIS TRIENNALIBUS

EX OMNIBUS PROVINCIIS ET VICEPROVINCIIS INDEPENDENTIBUS
ANNO 1962 ROMAM MITTENDIS

I. - Catalogi triennales personarum:

1. CATALOGUS PERSONARUM PRIMUS.

In hunc Catalogum referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae *adscripti*, qui, a die 1 ianuarii 1959 ad diem 31 decembris 1961, aut ad sacerdotium promoti sunt, aut (cum iam sacerdotes Societatem sint ingressi) prima vota emiserunt.

2. CATALOGUS PERSONARUM SECUNDUS.

In hunc Catalogum referendi sunt iidem atque in Catalogo primo.

3. SUPPLEMENTUM TRIENNALE AD CATALOGUM PERSONARUM PRIMUM ET SECUNDUM.

In hoc Supplementum referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae *adscripti*, qui ante diem 1 ianuarii 1959, vel ad sacerdotium promoti sunt, vel (cum iam sacerdotes Societatem sint ingressi) prima vota emiserunt.

Notanda de his tribus documentis:

a) Verbis « socii Provinciae *adscripti* » intelleguntur omnes qui aut pro hac Provincia admissi neque a Praeposito Generali in aliam Provinciam definitive transcripti sunt, aut in hanc Provinciam a Praeposito Generali definitive transcripti sunt — ubicumque degunt, etiamsi alienae Provinciae sunt applicati.

Item « socii Provinciae *adscripti* » habendi sunt omnes qui erga hanc Provinciam « destinationis » quadam « *adscriptione inchoata* »

gaudent, iuxta quam, etsi in praesens applicati, impletis quibusdam condicionibus in hanc Provinciam ipso facto et definitive transcribentur (cfr. AR XIII 590-592).

Curare debent Provinciales ut de iis, qui suae Provinciae sint *applicati* (sed « adscriptione inchoata » non gaudeant), debita mittatur informatio ad Praepositum alienae Provinciae, cui singuli sint adscripti, nec exspectandum est donec Praepositus alienae Provinciae hanc informationem petat.

De iis vero qui stabili modo pertinent ad Domos Romanas Patri Generali immediate subiectas, nullae schedae Romam mittendae sunt; nam Delegatus Patris Generalis pro illis Domibus mittet directe ad Curiam Generaliciam duo exemplaria, et in proprias Provincias unum exemplar, schedarum utriusque Catalogi et Supplementi.

Qui die 31 decembris 1961 ad Curiam Generaliciam pertinebunt, referantur, si opus sit, in Catalogo primo tantum.

b) Ad conficiendos hos Catalogos adhibeantur schedae Romae imprimendae et singulis Provinciis petendae.

c) Catalogi secundi quaesitis sub nn. I-VIII et X, atque Supplementi quaesitis sub nn. IV et V *Superior Maior* ipse respondeat vel saltem responsa ab alio praeparata ipse recognoscat.

d) *Schedae totius Provinciae, simul cum schedis Viceprovinciarum et Missionum a Provincia dependentium, ordinentur secundum ordinem alphabeticum nominum familiae* ⁽¹⁾. Opus tamen non est ut in folium separatum transcribantur nomina eorum qui in his Catalogis referuntur.

II. - Catalogus triennalis aptorum ad gubernandum.

a) In hunc Catalogum recensendi sunt:

1°. Qui actu in Provincia gubernant, i. e.: Superiores locales omnes, sive a Generali, sive a Provinciali nominati, Vicesuperiores qui ad tempus illis sufficiuntur et Superiores domorum dependentium: neve excludantur ipsi Provinciales et alii Superiores Maiores, necnon eorum Socii, si hi apti iudicantur.

2°. Qui olim gubernarunt, i. e.: qui fuerunt, sed actu iam non sunt, aut Superiores Maiores, aut Superiores locales eodem modo intellecti ac supra, 1°; iis praetermissis qui, Provincialis eiusque Consultorum iudicio, valetudinis, aetatis, aliave ratione, ad gubernandum certo iam non dicendi sunt apti.

⁽¹⁾ De numero exemplarium tam horum Catalogorum quam documentorum quae sequuntur, vide infra: *Notanda quaedam*, 2°.

3°. Qui nondum gubernarunt, sed Provincialis eiusque Consultorum iudicio hic et nunc apti sunt; item qui in proximo futuro apti evasuri videntur, dummodo intra triennium ad gubernandum probabiliter proponendi sint; iis omissis qui iudicantur nunc non apti.

b) Quod attinet ad eos Provinciae socios, qui in Viceprovinciis Missionibusve a Provincia dependentibus versantur, hae normae servantur:

1°. In Viceprovinciis ac Missionibus quae sint *extra* territorium Provinciae: Informatores designare et informationes cum suis Consultoribus examinare erit Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis; sed Provincialis suum (non tamen suorum Consultorum) iudicium addere curabit.

2°. In Viceprovinciis ac Missionibus quae sint *intra* territorium Provinciae: Informatores designare et informationes cum suis Consultoribus examinare erit Provincialis, addito tamen iudicio Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis.

c) Socii Provinciae adscripti, qui in aliena Provincia versantur, si huic applicati non sint (cfr. Epit. n. 817 § 3), in propriae Provinciae Catalogum inserendi sunt; si vero alienae Provinciae sint applicati, in huius Provinciae Catalogum recenseantur. Ne praetermittatur autem in priore casu debita informatio ex aliena Provincia, si quis ibi satis diu versatus sit; in posteriore vero informatio ex propria Provincia, si quis nuper ex ea discessit; praeterea in hoc casu iudicium proprii Provincialis semper petatur et in folio informationis notetur.

d) Socii Provinciae adscripti, qui in Curia Generalicia Romae versantur, non sunt recensendi in Catalogum aptorum ad gubernandum. Qui autem pertinent ad Domos Romanas Patri Generali immediate subiectas, referuntur in Catalogo aptorum quem conficiendum Delegatus Generalis pro his Domibus curabit.

e) Ad conficiendum hunc Catalogum adhibeantur nova paradigmata hoc anno praescripta atque Romae impressa; quae singulis Provinciis petenda sunt. Si animadversiones sub nn. 5, 6, 46, 47 faciendae superant spatium sibi assignatum, in folio separato et intra paradigma inserto referantur.

f) Iudicio Provincialis aliorumque Superiorum Maiorum (paradigmatis nn. 49, 50) semper subsignandum est *propria manu* in saltem primo exemplari.

Folia Catalogi quae *soluta* manere debent, ordinentur omnia secundum ordinem alphabeticum nominum familiae, *nulla facta distinctione* inter eos qui actu gubernant, olim gubernarunt, nondum gubernarunt.

Utrique exemplari huius Catalogi praeponatur nominum *index alphabeticus*, qui de unoquoque indicet numerum folii, in quo eius informatio reperitur. In fine indicis afferatur elenchus eorum olim Superiorum, qui in Catalogo non recensentur, addita ratione cur praetermittantur.

III. - Elenchi triennales personarum:

ELENCHUS I: *Admissorum in Noviciatum: Scholastici.*

ELENCHUS II: *Admissorum in Noviciatum: Coadiutores.*

ELENCHUS III: *Admissorum ad prima vota: Scholastici.*

ELENCHUS IV: *Admissorum ad prima vota: Coadiut. temp.*

ELENCHUS V: *Promotorum ad ultima vota: Professi vot. sollemnium.*

ELENCHUS VI: *Promotorum ad ultima vota: Coadiutores spirituales.*

ELENCHUS VII: *Promotorum ad ultima vota: Coadiutores temporales.*

ELENCHUS VIII: *Transcriptorum definitive ex hac in aliam Provinciam.*

ELENCHUS IX: *Transcriptorum definitive ex alia in hanc Provinciam.*

Notanda de his elenchis:

a) In hos elenchos referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae, qui a die 1 ianuarii 1959 ad diem 31 decembris 1961 in eam admissi vel transcripti sunt. — Verba « socii Provinciae » intelleguntur eodem modo atque de Catalogis triennialibus personarum (supra: I a) notatum est.

b) Ad conficiendos hos elenchos adhibenda sunt paradigma Roma imprimenda et singulis Provinciis petenda. Qui pertinent ad dependentem Viceprovinciam vel Missionem *extra* territorium Provinciae aut ad Regiones intra Provinciam erectas, in *separato paradmate* inscribendi sunt.

IV. - Documenta ad historiam et aedificationem facientia:

1. LITTERAE ANNUAE (quae constant ex *historia singularum domorum* atque narratione earum rerum generaliorum quae ad *totam Provinciam, Viceprovinciam, Missionem* attinent).

Notanda:

a) Mittantur « Litterae Annuae » postremi triennii, computatis annis aut scholasticis (1958-59, 1959-60, 1960-61) aut civili-

bus (1959, 1960, 1961), pro modo computandi singulis Provinciis proprio.

b) Modus conscribendi « Litteras Annuas » explicatur in libello « Practica quaedam ad Formulam scribendi » nn. 40-43. Historia domus *ne instar ephemeridis* conscribatur, sed scriptor semper prae oculis habeat ordinem qui in praedicto libello (n. 41) aperte indicatur. Oportet praeterea ut *latine conscribatur*.

c) Historiae a *singulis domibus* mittantur *non directe Romam sed ad Provinciam* (Vicepr., Super. Miss.). Antequam deinde Romam omnes simul transmittentur, Provincialis curabit ut sedulo recognoscantur, examinando praesertim num historia omnium et singularum domorum adsit et num praescripta (*Pract. Quaed.* n. 41) fideliter servata sint, atque ut iis praemittantur ea quae ad generalem Provinciae statum significandum pertinent (*Pract. Quaed.* n. 42).

d) Ad conscribendas « Litteras Annuas », adhibeatur charta circiter 28 cm. longa et 22 cm. lata (mensuris anglicis: 11 unc. et 8½ unc.); scribatur in una tantum folii facie; ad sinistram scribentis *relinquatur margo 3 cm.* (1¼ unc.). Historia singularum domorum in *separato* folio (vel foliis) conscribatur.

2. SUMMARIUM VITAE DEFUNCTORUM:

a) Hoc Summarium confici debet, in foliis separatis a « Litteris Annuis », secundum ordinem chronologicum obitus, de omnibus sociis Provinciae (eodem modo intellectis ac supra, de Catalogis personarum, I a), qui annis civilibus 1959, 1960, 1961 defuncti sunt. De sociis ergo, qui extra Provinciam sunt defuncti, necessaria informatio ex Provincia obitus petenda est.

b) De singulis defunctis referenda sunt: — nomina baptismi et familiae; — nomina parentum; — locus et tempus nativitatis; — dies ingressus; — gradus (Prof. 4 vot., Prof. 3 vot., Coad. spir., Schol. approb., Nov. Schol., Coad. temp. form., Coad. temp. approb., Nov. Coad.), et si res fert, dies ordinationis sacerdotalis necnon dies promotionis ad ultima vota; — officia gesta in Societate; — locus et dies obitus. Nomen loci nativitatis et obitus scribatur lingua vernacula et, nisi sit notissimum, addatur nomen provinciae civilis in qua situs est, immo regionis, si situs sit extra Provinciam Societatis ad quam quis pertinet. Addantur virtutes memoria vere dignae, singulorum etiam factorum narratione confirmatae, nisi hoc eodem modo ac pro « Litteris Annuis » ad normam *Pract. Quaed.* n. 42 § 2 suppleri potest.

c) Ad conscribendum hoc Summarium adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda. Praeponatur inscriptio: « Summarium vitae defunctorum Provinciae

N. a die 1 ianuarii 1959 ad diem 31 decembris 1961 », et *index nominum* defunctorum.

d) Si summarium vitae alicuius defuncti unicum folium superat, *nomen et Provincia* defuncti scribantur in summa pagina adiuncta.

3. ELENCHUS CONGREGATIONUM SEU CONSOCIATIONUM.

a) In hunc elenchum referendae sunt Congregationes seu Consociationes fidelium, quarum Nostri sunt directores sive locales sive regionales vel nationales.

b) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda.

Ne mittantur singula paradigmata pro Consociationibus singularum domorum; sed summae ex omnibus domibus collectae in uno folio scribantur.

4. CATALOGUS EPHEMERIDUM ET LIBELLORUM PERIODICORUM.

a) In hunc Catalogum recenseantur omnes ephemerides, libelli, folioli, schedulae, quidquid quadam periodicitate gaudet, licet sit tantum manu impressum (v. g. cyclostilo), vel semel in anno prodeat (v. g. annuarium Collegii, non autem elenchus praemiorum qui ad finem anni scholaris edi solet), quod a NN. hoc anno 1961 editur vel dirigitur.

Adiungatur in folio separato: elenchus ephemeridum et libellorum periodicorum, quae etsi nunc iam non eduntur, post diem tamen 1 ianuarii 1959, per aliquid temporis, in lucem prodierunt.

b) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda, et quidem singula pro singulis ephemeridibus et libellis periodicis.

V. — **Ratio administrationis temporalis** postremi triennii, computatis annis aut scholasticis aut civilibus, pro singularum Provinciarum usu, ut supra de « *Litteris Annuis* » notatum est (IV, 1 a):

1. STATUS TEMPORALIS TRIENNIALIS ARCARUM PROVINCIAE VEL MISSIONIS.

a) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda. De Arcis Viceprovinciae vel Missionis a Provincia dependentis separatam folium usurpetur.

b) Iudicium Revisoris Arcarum, de quo in Epitome Instituti n. 580, 3°, non in ipso folio « *Status temporalis triennialis* » scribendum est, sed *litteris separatis* Romam mittendum (cfr. Instr. de adm. temp. n. 217).

2. STATUS TEMPORALIS TRIENNALIS DOMORUM.

a) Ratio reddenda est de statu temporali omnium domorum quae Societatis propriae sunt, ac praeterea omnium earum domorum, quarum administratio Societati plene commissa est, ut sunt pleraque Instituta et Collegia Pontificia, aliqua Seminaria dioecessana, etc. Quod si in his domibus, et in aliis, quarum administratio Societati plene commissa non est, Societas aliqua bona propria habeat, de iis separatim referatur. Si domibus nostris paroeciae coniunctae sint, satis est referre rationes ipsius domus, omissis rebus paroeciae.

b) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda. Folia soluta maneant. Suus cuique folio ascribatur numerus, et *in fine addatur index alphabeticus domorum* secundum nomen vernaculum loci, indicato numero folii in quo singulae domus reperiuntur.

3. STATUS TEMPORALIS OPERUM MAIORIS MOMENTI.

a) Nomine « operum maioris momenti » intellegenda sunt:

1°. In primis periodica et collectiones, sive indolis scientificae (ut quae agant de rebus theologicis, philosophicis, iuridicis, sociologicis, oeconomicis, historicis, de scientiis naturalibus, etc.), sive ad lectores excultos destinata (cuiusmodi sunt periodica similia « La Civiltà Cattolica »), Nuntii SS. Cordis, periodica praecipua de Congregationibus Marianis, de Missionibus, et alia quae, sive ratione materiae sive ob numerum lectorum, merito maioris momenti dici possunt.

2°. Praeterea, alia opera maioris momenti, quorum administratio sit distincta ab administratione domus, in qua habetur.

b) Adhibeatur eadem charta eodemque modo atque de « Literis Annuis » notatum est (supra: IV, 1 d); prae oculis autem habeatur paradigma « Status temporalis triennalis domorum » et simili quadam ratione conscribatur: i. e. indicando non solum summam omnium acceptorum et expensorum, sed etiam singillatim praecipua accepta et expensa, ita ut totius status temporalis operis clarus habeatur conspectus. De periodicis haec praeterea addantur: — Quot fuerint subscriptores singulis annis triennii? — Quinam fuerit, in fine triennii, valor venalis librorum et libellorum qui collecti fortasse servantur ut externis vendantur? — Si (ad normam Epitomes n. 534 § 1, 1°) facultas concessa fuerit alicui periodico habendi propriam typographiam, quinam sit valor venalis rerum omnium ad typographiam pertinentium?

4. EXEMPLAR CONTRACTUUM PERPETUORUM, qui a die 1 ianuarii 1959 ad diem 31 decembris 1961 initi fuerint.

a) Intelleguntur ii contractus seu pactiones cum potestate ecclesiastica vel civili aut etiam cum privatis initae, quarum notitia sit utilis ad gubernationem Societatis vel ad historiam aliquando conscribendam.

b) Adhibeatur eadem charta eodemque modo ac de « *Litteris Annuis* » notatum est (supra: IV, 1 d).

c) Sigulis contractuum exemplis subscribat Provincialis ut de authenticitate constet. Addatur latine brevis explicatio rei de qua agitur.

Notandum:

Omnia haec documenta de statu temporalis administrationis mittenda sunt *ad Secretarium Societatis* cum reliquis documentis triennialibus.

VI. — **Index documentorum omnium** quae missa fuerint, indicato numero exemplarium, *subscribente Provinciali*. Unicum exemplar indicis sufficit. Adhibeatur folium typis Romae mandatum et cum hac Instructione missum.

NOTANDA QUAEDAM

1°. Documenta dependentium Viceprovinciarum, Regionum (*) et Missionum mittantur *simul cum documentis Provinciae* a qua illae dependent.

2°. Romam mittenda sunt *duo* exemplaria *Catalogi personarum primi ac secundi* et *Supplementi* et *Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), *unum exemplar reliquorum documentorum* (III-VI).

In archivio Provinciarum et Viceprovinciarum independentium servandum est *unum* saltem exemplar omnium documentorum, quae Romam mittuntur.

In archivio dependentium Viceprovinciarum, Regionum et Missionum servandum est *unum* exemplar omnium documentorum, quae ad res ac personas Viceprovinciae, Regionis vel Missionis spectant.

Quare: a) In Provinciis et Viceprovinciis independentibus paranda sunt *tria* exemplaria *Catalogi personarum primi ac secundi* et *Supplementi* et *Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), et *duo* exemplaria reliquorum documentorum (III-VI).

b) In dependentibus Viceprovinciis, Regionibus ac Missionibus paranda sunt *quattuor* exemplaria *Catalogi personarum primi*

(*) Exceptis Regionibus Colombiana Occidentali et Uruquariensi, quae normas pro Provinciis et Viceprovinciis independentibus sequuntur.

ac secundi et Supplementi et Catalogi aptorum ad gubernandum (I-II), et tria exemplaria reliquorum documentorum (III-V).

3°. Documenta omnia scribantur accurate et nitide, ita ut *com-mode legi possint*. Si scribantur machina dactylographica (quod laudatur), mittatur *exemplar primum, directe impressum*; atramentum sit *nigrum* (non violaceum vel caeruleum) et bene coloratum.

4°. Secundum exemplar eorum documentorum, quorum duo exemplaria Romam mittenda sunt, potest scribi interposita charta carbonica, dummodo characteres bene legi possint. *At diligenter curandum* est ut omnia exemplaria *prima* in *eodem* fasciculo simul colligantur et divisa mancant ab exemplaribus *secundis*, quae pariter in separato fasciculo simul colligenda sunt.

Romae, die 15 augusti 1961.

24.

15 augusti 1961

De retractatis paradigmatis ad varias informationes in Societate colligendas.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

His ultimis annis non paucae ortae sunt difficultates ad iudicium ferendum de aptitudine alicuius candidati post inspectas Informationes de promovendis ad gubernationem vel ad gradum quae Romam ex Provinciis mitti solent. Praecipua difficultas provenire videtur ex responso *non satis* quod est aliquatenus aequivocum: alii enim id tamquam negativum alii tamquam affirmativum considerant. Non raro accidit ut, quamvis in Informationibus de aliquo candidato pluries responderetur *non satis*, Consultores et Superiores Maiores iudicarent candidatum esse simpliciter promovendum (ad gubernationem vel ad gradum) nec ullas explicationes adiungerent quae vim negativam responsorum *non satis* deminuerent. Manifeste igitur responsum *non satis*, etsi definiretur « iis (virtutibus vel dotibus) praeditus est, non autem in gradu debito », interdum saltem non consideratum est promotioni contrarium.

Accedit quod ipsum verbum *salis* in huiusmodi responsis aequivocum esse videtur. Nam significare potest « quantum sufficit, aut opus est; sufficienter »; sed etiam interdum vim augendi habet,

« vehementer, valde, abunde », ut e. g. satis audacter, satis cum periculo, etc.

Quae cum ita sint, Pater Generalis, cuius est paradigmata informationum conficere ¹, auditis R. P. Vicario et Patribus Assistentibus, decrevit ut in posterum responsa cum definitionibus, quae sequuntur, adhiberentur in Informationibus non tantum de promovendis ad gubernationem et ad gradum ² sed etiam de praesentandis ad Ordines ecclesiasticos atque de mittendis ad Missiones exteras ³:

ignoratur: deest informatori sufficiens cognitio ad iudicium efformandum; *negative*: iis virtutibus vel dotibus fere caret; *non sufficienter*: iis praeditus est, non autem in gradu sufficienti ut promoveatur ad gubernationem (vel « ut promoveatur ad gradum propositum »; vel « ut praesentetur ad Ordines propositos aut mittatur ad inchoandam Theologiam »; vel « ut mittatur ad Missionem propositam »); *sufficienter*: iis praeditus est in gradu saltem sufficienti ut promoveatur ad gubernationem (vel « ad gradum propositum » etc., ut supra); *bene*: iis praeditus est abundanter; *insigniter*: iis praeditus est in gradu extraordinario.

Praeterea in ipso paradigmate Informationum, inter responsa *non sufficienter* et *sufficienter* linea sive duplex sive crassior describenda est ut clarius pateat responsa ad sinistram eiusdem lineae esse negativa, ad dexteram autem affirmativa.

Experientia insuper docet non satisfacere Informationes de dilatis a gradu, in quibus, ad quaesitum « In illo remanent hi defectus, propter quos dilatus est a gradu? », respondendum hucusque erat: *affirmative*, *aliquantulum*, *interdum*, *negative*. Nisi enim omnes respondissent *negative* vel *affirmative*, difficile omnino erat iudicium efformare de gradu emendationis. Pater Generalis igitur statuit ut in posterum sic conficerentur Informationes de dilatis a gradu:

De defectibus ob quos dilatus est quaeritur num candidatus hunc vel illum defectum *emendaverit*. Respondetur autem: *ignoratur*: deest informatori sufficiens cognitio ad iudicium efformandum; *negative*: hunc defectum non emendavit; *non sufficienter*: hunc defectum aliquatenus correxit, sed non sufficienter ut promoveatur ad gradum propositum; *sufficienter*: hunc defectum correxit saltem sufficienter ut promoveri possit ad gradum propositum; *bene*: hunc defectum vere correxit neque in eo adhuc remanet. Item, ob eandem rationem, inter responsa *non sufficienter* et *sufficienter* linea sive duplex sive crassior describetur.

Iuxta voluntatem Patris Generalis, hic novus modus quaesitis

¹ *Epit. Inst.* n. 778 § 2.

² *Cfr. Pract. Quaed.* nn. 47, 60, 61, 77.

³ *Ibid.* nn. 55, 76.

respondendi adhibendus est pro Informationibus tum Catalogi triennialis aptorum ad gubernandum, qui iuxta Instructionem hodie in omnes Provincias missam anno proximo Romam mittendus est, tum de promovendis ad gradum proximo die 2 februarii 1962, ac deinceps. Pro praesentandis ad Ordines ecclesiasticos vel mittendis ad inchoandam Theologiam, atque pro mittendis in Missiones externas, novum paradigma adhibendum est saltem cum exhausta fuerit copia veterum paradigmatum quae ad manum sunt.

Ad Ram Vam igitur cum his litteris ad notitiam mitto exemplar novi paradigmatis et simplicis (pro solis Informatoribus, quod ad informationes in Provinciis colligendas adhibetur) et duplicis (pro Informatoribus et Consultoribus simul, quod ad informationes in unum redigendas et Romam mittendas adhibetur) de promovendis ad gubernationem, de promovendis ad gradum Professionis 4 votorum vel Coadiutorum spiritualium necnon ad gradum Coadiutorum temporalium, de dilatis a gradu Professionis 4 votorum vel Coadiutorum spiritualium necnon a gradu Coadiutorum temporalium, atque de mittendis ad Missiones externas. Quorum omnium paradigmatorum ulteriora exemplaria, quibus indigebit, Ra Va ex nostra Curia expetere poterit. Paradigmata autem de praesentandis ad Ordines ecclesiasticos vel de mittendis ad inchoandam Theologiam in ipsis Provinciis confici solent.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 augusti 1961.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

25.

22 augusti 1961

Quaedam territorii pars Vicepr. Peruviana tribuitur Prov. Chicagiensi et Assistentiae Americae annectitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Cum tot tantaeque sint necessitates animarum in Viceprovincia Peruviana eiusque Missione dependenti Marannonensi, ut nostri Patres et Fratres, quamvis magno cum sacrificio indefessoque zelo ibi laborantes, iis vix ac ne vix quidem providere queant, Provincia Chicagiensis ministeriis et operibus in parte meridionali Vi-

ceprovinciae sustentandis et evolvendis suam adiutricem operam conferre generose consensit. Quo autem efficacius hoc auxilium praestetur et urgentibus necessitatibus succurratur, auditis Praepositis Provinciae Chicagiensis et Viceprovinciae Peruvianaе eorumque Consultoribus, habitis quoque Patris Vicarii Generalis et Patrum Assistantium sententiis, haec quae sequuntur in Domino discernimus:

Illud Peruviae territorium, quod in praefecturis civilibus Arequipensi, Moqueguensi, Punensi et Tacnensi consistit, cum omnibus domibus et operibus quae nostra Societas ibi habet vel habitura est, a Viceprovincia Peruviana ideoque ab Assistentia Americae Latinae Meridionalis seiungimus idque Provinciae Chicagiensi et Assistentiae Americae tribuimus tamquam territorium a reliqua Provincia separatum.

Socii qui in eodem territorio nati sunt vel tempore ingressus in Societatem domicilium habuerunt, itemque qui nunc laborant vel laboraturi sunt, Provinciae vel Viceprovinciae, ad quam hucusque pertinebant, adscripti maneant, nisi in singulis casibus Praepositus Generalis aliud statuerit.

Viceprovinciae Peruvianaе autem socii domibus vel operibus eiusdem territorii nunc addicti, Provinciae Chicagiensi applicati habeantur et ministeria intra idem territorium praestare pergant, donec, utroque consentiente Praeposito, in eorum locum socii Chicagiensi Provinciae adscripti gradatim substituantur.

Dubia, si quae in huius decreti executione oriantur, Praeposito Generali solvenda proponantur.

Hoc nostrum decretum proximo die 26 septembris 1961, in festo SS. Ioannis, Isaaci et Sociorum Martyrum, in omnibus domibus Provinciae Chicagiensis et Viceprovinciae Peruvianaе secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtineat.

Quod reliquum est, Dominum Nostrum obsecramus ut, intercedente eius Beatissima Virgine Matre et nostris Americae Septentrionalis Martyribus deprecantibus, ea quae decrevimus rata habere, atque laboribus apostolicis tam in supradicto territorio quam in reliqua Viceprovincia Peruviana et Provincia Chicagiensi ad suam maiorem gloriam et animarum bonum large benedicere et usque prospicere benigne dignetur!

Datum Romae, die 22 augusti 1961,

in festo Immaculati Cordis B. V. M.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

26.

8 septembris 1961

Preces et subsidia expetuntur pro sociis et operibus Viceprov. Antillensis.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI
P. XTI

Gravia valde sunt atque lugenda, uti compertum omnes habemus, RR. Patres ac Fratres, ea quae, Domino permittente, passa est Viceprovincia nostra Antillensis, postquam, eversa priore rerum conditione, nequiores viri eius nationis rerum potiti sunt, qui etiam cubanam gentem omni christiana institutione destitutam vellent.

Ut enim cetera omittam, iniquis perquisitionibus ac vexationibus plures e Nostris subiecti sunt, nonnulli etiam carcere per aliquot dies sunt detenti; domus deinde nostrae fere omnes a ducebus ac satellitibus occupatae, bona erepta, magnaque pars Sociorum imprimis iuvenum exulare compulsa est. Quantae res paulatim deperditae sunt, quot opera destructa, quot conatus atque spes delusae, quot praesertim animarum emolumenta delapsa! Pergunt quidem hucusque multi Patres ac Fratres non solum ex cubanis sed etiam ex hispanis in natione laborare, sed satis dispersi, et paroecialibus ut plurimum ministeriis incumbentes. Pater Viceprovincialis adhuc Habanae permanere potuit, officio fungens quantum adiuncta sinunt. Non enim vi adhibita et uno quasi ictu communistae apud catholicos religionem suffocare didicerunt.

Nunc vero, dum plurimas reddo gratias iis Provinciis, quae cum ad eas Nostri cubani sese recipere debuerunt, fraterna caritate exulantes Socios hospitio libenter acceperunt, reliquos etiam omnes e Societate quantum possum pro paterna mea sollicitudine exhortor ut opem, quoquo modo possitis, fratribus ferre contendatis, quibuscum unus amor Christi vos aliquando coniunxit. Facile omnes intellegitis quantis haec afflicta Viceprovincia indigeat auxiliis ut suos sustinere valeat, vitam suam ut ita dicam protrahere possit, donec ad pristinam pacem ordinemque iterum in cubana insula rebus deductis, amissa ibi opera Nostri restituta esse gaudebunt.

Non dubito quin precibus praesertim, uti par est, ac desideriiis Deo oblatis, vos omnes pretioso iuvamini fratribus esse velitis. Hoc enim primum locum obtinere debet, ac nemo est qui id constanter praestare non possit. His vero non contenti, quicumque etiam hu-

manis auxiliis fratribus subvenire valebunt, id facere ne morentur. Si nostri minus necessariis quibusdam sumptibus abstinere, si elemosynas ac varii generis auxilia apud externos amicos, opportune ac debita Superiorum facultate ac submissione, colligere conabuntur, ut necessitatibus Viceprovinciae Antillensis occurramus, sciant se optimum ac Deo gratissimum opus facturos, qui inscrutabili suo consilio, per varias tribulationes filios visitare consuescit. Ipse proinde Dominus, fidelis omnium remunerator, pro vestra caritate maioribus vos beneficiis cumulare dignabitur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 septembris 1961,
in festo Nativitatis B. M. V.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

27.

9 septembris 1961

De abusu deponendi vestem clericalem vel induendi vestes laicales.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ram Vam attentam velim ad abusum, in dies (ut videtur) latius grassantem, facilius deponendi vestem clericalem et in itinere vel in genere extra domum induendi vestem mere saecularem.

Notissimum est vestem clericalem quam etiam extra domum deferre iubemur ab Ecclesia¹ variae formae esse secundum legitimos mores regionum, ab Auctoritate ecclesiastica competente approbatos; deferant omnes illam formam vestis clericalis quae in regione obtinet.

Aliud autem est omnem formam vestis clericalis deponere, et more saecularium indutum sese exhibere. In hac re, Provinciales, qui soli in adiunctis consuetis talem facultatem concedere possunt (arg. ex can. 596), severos potius quam molles se exhibeant. Subditi autem qui sine requisita facultate vestem clericalem extra domum deponunt, pro casus gravitate moneantur, reprehendantur, puniantur.

¹ Can. 136, § 1, coll. can. 592.

Hac opportunitate usus, moneo quoque Ra Va vigilet ut Nostri, etiam intra domum, dignitatem religiosam et sacerdotalem servant. Haud sine dolore enim adverto quosdam coram externis, immo in adiunctis sollemnioribus, tali veste sese exhibere qua nullus vir laicus bonae educationis uti auderet. Quid de hac re dixisset S. P. Ignatius, qui ipse propria manu Regulas conscripsit Modestiae, quibus exquisitam etiam urbanitatem commendavit? Non ideo quia tempus nostrum incompressa et inurbana quaeque tolerare interdum videtur decet nos, Sacerdotes et Religiosos, exempla talia sequi.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 9 septembris 1961.

R^{ss} V^{ss}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

28.

10 septembris 1961

De licentia utendi cum externis voce « Provinciae » loco « Viceprovinciae ».

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Haud semel ad me delatae sunt difficultates quas Viceprovinciae experiuntur in commercio cum externis. Hi enim perperam intellegunt voces *Viceprovinciae*, *Viceprovincialis*, putantque illas inferre dependentiam immediatam a Provincia et Provinciali quodam.

Nihil obstat quominus, sequendo morem inter saeculares communem, in commercio cum eis, Viceprovincia, Viceprovincialis stabilis vocentur *Provincia*, *Provincialis*. Solemus compellare Vicerectorem nomine Rectoris; idem fieri potest de Viceprovinciali.

Sane, in iure Societatis, Viceprovincia manet quod est; in usu tamen cotidiano praesertim publico, possumus et nos compellare Viceprovincialem nomine *Provincialis*¹.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 10 septembris 1961.

R^{ss} V^{ss}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

¹ Cfr. *Epit. Inst.*, n. 34.

29.

27-30 septembris 1961

Acta quaedam Congregationis Procuratorum LXIV.

I

ELENCHUS PATRUM CONGREGATORUM

A. R. P. N. IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS

a die XV septembris 1946

N.	Nomen	Assist., Prov. vel Viceprov.	Ortus	Ingressus	Gradus
ASSISTENTES					
1	R. P. Severianus Azcona	Hispaniae	1884	10 iun. 1903	2 febr. 1910
2	R. P. Antonius P. Prešeren	Slavica	1883	3 oct. 1910	2 febr. 1911
3	R. P. Thomas I. Travi	Amer. Lat. Mer.	1894	1 apr. 1908	15 aug. 1911
4	R. P. Bernardus de Gorostarzu	Galliae	1890	6 sept. 1912	2 febr. 1913
5	R. P. Albertus Moreno Arango	Amer. Lat. Sept.	1899	18 mart. 1916	15 aug. 1917
6	R. P. Petrus van Gestel	Germaniae	1897	26 sept. 1916	2 febr. 1917
7	R. P. Hieronymus G. D'Souza	Indiae et A. O.	1897	28 maii 1921	15 aug. 1922
8	R. P. Iacobus Martegani	Italiae	1902	22 sept. 1922	2 febr. 1923
9	R. P. Haroldus O. Small	Americae	1907	14 aug. 1923	15 aug. 1924
10	R. P. Ioannes L. Swain	Angliae	1907	14 aug. 1925	15 aug. 1926
PROCURATORES					
1	P. Daniel F. Ryan	Nov. Angliae	1888	13 aug. 1905	2 febr. 1910
2	P. Vincentius L. Keelan	Marylandiae	1890	14 aug. 1907	2 febr. 1911
3	P. Paulus Turmes	Calcuttensis	1890	7 nov. 1909	2 febr. 1911
4	P. Patricius Joy	Hiberniae	1892	7 sept. 1910	2 febr. 1911
5	P. Ioachimus Salaverri	Legionensis	1892	29 sept. 1910	2 febr. 1911
6	P. Carolus Bozzola	Taurinensis	1895	19 sept. 1911	2 febr. 1911
7	P. Caesar Dainese	Brasil. Centr.	1894	6 aug. 1912	2 febr. 1911
8	P. Robertus I. Gannon	Neo Eborac.	1893	14 aug. 1913	2 febr. 1911
9	P. Gulielmus S. Bowdern	Missouriana	1897	25 iul. 1914	15 aug. 1915
10	P. Isidorus Griful	Argentinensis	1895	11 ian. 1921	2 febr. 1922
11	P. Raimundus Calvo	Antillensis	1895	7 sept. 1923	2 febr. 1924
12	P. Carolus M. Gómez Martinho	Toletana	1900	7 iun. 1917	2 febr. 1918
13	P. Mauritius Schurmans	Belg. Sept.	1901	23 sept. 1917	2 febr. 1918
14	P. Eduardus A. Ryan	Buffalensis	1900	20 sept. 1918	2 febr. 1918
15	P. Ioannes Villain	Parisiensis	1892	2 dec. 1919	2 febr. 1919
16	P. Godefridus Giordano	Neapolitana	1902	24 febr. 1920	15 aug. 1921
17	P. Clemens F. DeMuth	Wisconsinensis	1901	2 sept. 1919	2 febr. 1919
18	P. Hieronymus G. Lemmer	Detroitensis	1900	5 sept. 1919	2 febr. 1919
19	P. Conradus Pérez Picón	Castell. Occid.	1904	6 oct. 1919	15 aug. 1920
20	P. Henricus Rondet	Gall. Medit.	1898	16 apr. 1921	15 aug. 1921
21	P. Ioannes B. Andretta	Ven.-Mediol.	1901	7 sept. 1918	2 febr. 1918
22	P. Franciscus E. Corkery	Oregoniensis	1903	7 sept. 1920	2 febr. 1921
23	P. Aloisius Renard	Belg. Merid.	1903	23 sept. 1920	2 febr. 1921

<i>Nomen</i>	<i>Assist., Prov. vel Viceprov.</i>	<i>Ortus</i>	<i>Ingressus</i>	<i>Gradus</i>
P. Pius Geisel	Belg.-Poon.	1902	2 maii 1921	15 aug. 1938
P. Felix Malmberg	Neerlandica	1903	7 sept. 1921	2 febr. 1939
P. Secundus Azcue	Centr.-Amer.	1904	7 sept. 1921	2 febr. 1939
P. Nicolaus Junk	Germ. Infer.	1904	25 apr. 1922	15 aug. 1939
P. Robertus Picard	Canad. Infer.	1905	7 sept. 1923	2 febr. 1940
P. Ioannes Boylen	Australiae	1906	8 mart. 1922	15 aug. 1940
P. Iosephus Ridruejo	Peruviana	1907	11 oct. 1922	2 febr. 1941
P. Ferdinandus Arellano	Venezolana	1908	24 iul. 1923	15 aug. 1941
P. Antonius M. de Aldama	Baetica	1908	14 aug. 1924	15 aug. 1941
P. Paulus Pfister	Iaponica	1906	17 oct. 1931	2 febr. 1942
P. Ioannes Danasamy	Madurensis	1906	27 maii 1925	2 febr. 1943
P. Aloisius Schrott	Austriae	1905	22 oct. 1925	15 aug. 1943
P. Carolus Fank	Germ. Super.	1906	22 apr. 1926	15 aug. 1943
P. Vincentius Monachino	Romana	1910	1 febr. 1928	15 aug. 1943
P. Franciscus Burkhardt	Extr. Orientis	1902	8 sept. 1926	2 febr. 1944
P. E. Caecilius Lang	Neo Aurel.	1909	20 sept. 1926	25 mart. 1944
P. Iosephus Zambon	Kanarensis	1908	14 maii 1927	15 aug. 1944
P. Ioannes M. Cardol	Afric. Centr.	1908	23 sept. 1927	2 febr. 1945
P. Antonius Leite	Lusitana	1911	31 oct. 1927	2 febr. 1945
P. Antonius Ioannes Lobo	Ahmedabadensis	1908	19 ian. 1929	2 febr. 1945
P. Iacobus Misset	Gall. Septent.	1906	16 oct. 1925	15 aug. 1945
P. Carolus S. Casassa	Californiae	1910	2 aug. 1928	15 aug. 1945
P. Rodericus A. MacKenzie	Canad. Super.	1911	7 sept. 1928	2 febr. 1946
P. Victor Blajot	Tarraconensis	1910	15 oct. 1929	2 febr. 1947
P. Iosephus M. Vergottini	Keralensis	1908	7 sept. 1929	3 febr. 1947
P. Aloisius Mosca de Carvalho	Brasil. Sept.	1913	7 sept. 1929	2 iul. 1947
P. Paulus Sevestre	Gall. Atlant.	1902	24 ian. 1924	2 febr. 1948
P. Victor Tucker	Ranchiensis	1909	19 ian. 1929	2 febr. 1948
P. Aloisius Orellana	Aequatoriana	1914	29 oct. 1929	2 febr. 1948
P. Iosephus Bernard	Melitensis	1914	2 oct. 1930	2 febr. 1948
P. Gulielmus J. Schmidt	Chicagiensis	1911	27 aug. 1930	15 aug. 1948
P. Antonius Doyle	Angliae	1909	7 sept. 1927	2 febr. 1949
P. Iosephus Emmanuel Vélaz	Castell. Orient.	1914	31 aug. 1930	2 febr. 1949
P. Iosephus Majkowski	Polon. Mai. et Maz.	1915	31 oct. 1930	2 febr. 1949
P. Carolus Aldunate	Chilensis	1916	19 mart. 1932	15 aug. 1949
P. Eduardus Briceño	Colombiana	1916	4 ian. 1932	2 febr. 1950
P. Ioannes Maniera	Germ. Orient.	1911	7 apr. 1932	2 febr. 1950
P. Eduardus Mouracadé	Prox. Orientis	1911	4 sept. 1932	2 febr. 1950
P. Otto Stöckle	Helvetica	1911	14 sept. 1932	2 febr. 1950
P. Iosephus V. Miranda	Bombayensis	1915	5 apr. 1933	15 aug. 1950
P. Nicolaus Gómez Michel	Mexic. Sept.	1914	14 iul. 1931	8 sept. 1950
P. Horatius de la Costa	Philippina	1916	20 iun. 1935	15 aug. 1951
P. Edvinus Friderichs	Brasil. Merid.	1911	28 febr. 1929	5 febr. 1952
P. Henricus Gutiérrez Martín del Campo	Mexic. Merid.	1917	11 nov. 1933	15 aug. 1952
P. Daniel Villanova	Sicula	1918	29 aug. 1935	2 febr. 1953
P. Antonius Soenarja	Indonesiae	1918	7 sept. 1937	2 febr. 1955
P. Ricardus M. Rosenfelder	Patnensis	1917	1 sept. 1939	2 febr. 1957
P. Andreas Dupont	Madecassensis	1921	6 nov. 1939	2 febr. 1957
P. Herbertus J. Coveley	Jamshedpur.	1921	7 sept. 1941	2 febr. 1959

II

PRIOR PATRIS NOSTRI ALLOCUTIO AD PATRES PROCURATORES

(27 septembris 1961)

Patres Procuratores qui totam Societatem repraesentant, magno animi gaudio excipimus in nostram Curiam, eosque Romae valere, immo commoratione in Urbe delectari volumus.

Plenius quam olim adest hic universa Societas. Cum enim ultima Congregatio Generalis, anno 1957 celebrata, decreto 76, ius Provinciis concessum eligendi et mittendi Procuratorem extendit ad Viceprovincias independentes, praeter 56 provincias hodie erectas, 23 quoque Viceprovinciae independentes Procuratorem proprie dictum, (et non tantum ut antea Relatorem ad Generalem), mittere possunt, qui pari iure cum Procuratoribus Provinciarum Congregationi nostrae interesse in eaque votum emitte teneatur¹.

Adiuncta tamen adversa non paucorum locorum effecerunt ut ex nonnullis Provinciis nemo ad Urbem mitti potuerit. Altera Provincia Poloniae et Viceprovincia Croatiae ne Congregationem Provinciale[m] quidem celebrare poterant sine periculo pro sociis et operibus Societatis; ne quid dicam de sociis Hungariae, Bohemiae, Slovakiae, Rumeniae, Lithuaniae, Lettoniae et Esthoniae, qui omnes dispersi ne nuntium quidem Romam mittere possunt. Patres nostri in continenti terra Sinensi degentes, Congregationi Provinciae Extremi Orientis interesse non potuerunt, immo nec ullum commercium cum ea habere. Nostrum sane est, qui libertate adhuc fruimur, pro Fratribus illis multiplici titulo absentibus, cum tota Ecclesia quae « silentii » dicta est pro nomine Iesu contumeliam patientibus, cotidie orare atque offerre, ut Dominus dignetur dies istos abbreviare. Interim autem illi, pro reliqua Societate sese in

¹ Hoc anno tantummodo sequentes Relatores dependentium Viceprovinciarum et Missionum Maiorum secundum Form. Congr. Proc. n. 4 designati sunt ut Romam venirent occasione Congregationis Procuratorum LXIV:

1. *Bahiensis* - R. P. Petrus Dalle Nogare, Viceprov.
2. *Boliviana* - R. P. Antonius Abad, Viceprov.
3. *Goiano-Minensis* - R. P. Vincentius González-Cutre, Viceprov.
4. *Paraquariensis* - R. P. Emmanuel M. Fernández de Castro, Vicepr.
5. *Hongkongensis* - R. P. Herbertus Dargan, Sup. Reg.
6. *Jamaicensis* - R. P. Iacobus H. Barry, Sup. Reg.

victimās offerentes, nobiscum vinculo communionis Sanctorum arctius quam unquam alias coniuncti manent.

Statuerat S. P. Ignatius ut tertio quoque anno (quartus ex Indiis) unus electus e Provinciis Romam accederet ad informandum Generalem de rebus in Provincia gestis vel gerendis; Congregatio autem 2a, d. 19, in hac re confirmata a Congregatione 27a, illis Procuratoribus commisit ut statuerent sitne cogenda annon Congregatio Generalis vivente adhuc Praeposito.

Hoc est enim unicum munus nostrae Congregationis. Non est nobis ullo modo, ut quidam in Provinciis sibi quandoque fingere videntur, deliberandum vel statuendum de negotiis Societatis, sed tantum uni quaesito nobis respondendum est: sitne cogenda Congregatio Generalis.

Quod ut fieri possit re penitus cognita, statuit Formula nostrae Congregationis, n. 15 ut tres fere integri dies concedantur Procuratoribus inter quos informationes de statu Societatis colligere possint ex fontibus qualificatis et pariter in Formula determinatis, id est ab iis omnibus, — Generali, Assistentibus, Procuratoribus, — qui in Congregatione nostra sedendi ius habent, atque a Secretario Societatis; simulque a perlectis Actibus Congregationum Provincialium, qui vobis per hos dies omnes praesto erunt. Bene proinde advertamus nobis non licere alios, sive ex hac Urbe sive aliunde advectos adire ad exquirendas informationes. Unde ni fallor pariter sequitur alios se forte in informatores obtrudentes audiri non oportere.

Sapienter quoque monet Formula nostra Congregationem Generalem non esse cogendam nisi verificentur hae condiciones (Form. n. 18): 1. ut agatur de rebus perpetuis ac magni momenti; 2. sive de rebus admodum difficilibus atque ad universam Societatem pertinentibus quibus Generalis cum Assistentibus providere non possit; ac denique 3. (quae condicio oblivioni quandoque data est, ut videre est in Actibus Congregationum Provincialium) de talibus rebus quibus Congregatio Generalis certo possit afferre remedium.

Nec tenentur Procuratores, uti nostis, sequi sententiam Congregationis suae Provinciae de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali, sed illi parti adhaereant oportet quam, auditis omnibus quoque informationibus, ipsi sequendam aestiment (Form. n. 19).

Reliqua de nostra Congregatione invenietis in Formula, quam quisque nostrum attentius relegat, ne qua in re cum detrimento maioris boni peccetur.

His dictis quae ad modum procedendi huius Congregationis

praecipue spectant, restat ut aliquas breves informationes cum omnibus vobis communicem de hodierno statu Societatis.

Quae ad res externas Societatis pertinent, pleraque nostis ex Catalogis, nuntiis Provinciarum, Annuario quod ab anno proxime elapso edere coepimus.

Tempore ultimae Congregationis Generalis, Societas numerabat socios circ. 33.700, nunc autem circ. 35.100; incrementum solito minus fuit annis 1958 et 1959. In quibusdam partibus Europae praesertim, Instituta religiosa pleraque, inter quae etiam Societas, de imminuto numero vocationum queruntur, simulque de maiore inconstantia candidatorum et iuvenum Religiosorum. Cavendum tamen nobis est ne, re non satis considerata, eam nobis fingamus peiorem quam est; numerus dimissionum post prima vota, ut de iis tantum agam quae nos magis sollicitos tenent, in tota Societate, si cum numero sociorum, secluis noviciis, eum conferas, constans fere manet a 40 annis, scilicet a 0,5% ad 1,08 % singulis annis, quod vix nimium videtur nec excedere censendum est numerum quem, pro bono Societatis et Ecclesiae, optare debemus ut a proposito desistant. Atque cum causae verae dimissionum praeterquam Provincialibus soli fere Generali innotescant, affirmare me posse autumo nullum remedium efficax esse nisi ut omnes, exemplo et verbis, promoveamus verum fervorem vitae religiosae, qualis haec in Constitutionibus, Regulis, reliquaue oboedientia describitur.

A soluta ultima Congregatione Generali erectae sunt 6 novae Provinciae (Mexici Sept., Extremi Orientis, Philippina 25. XII. 1957; Chilensis 6. I. 1958; Iaponiae 11. IX. 1958; Buffalensis 5. VI. 1960); 5 Viceprovinciae independentes (Madecassensis 25. XII. 1957; Peruviana, Venezuelana 11. II. 1958; Centro-Americana 12. III. 1958; Keralensis 15. VIII. 1960). Praeterea, potestate mihi facta a Congregatione 30a, d. 57, in duas divisa est Assistentia Americae Latinae, 25. XII. 1958, praesertim ob momentum et multitudinem negotiorum quae ex illa iuvene Assistentia, tanto zelo ardenti, ad nos afferuntur.

Si Stationes in Missionibus inter ea computes, fundata sunt hoc ultimo quadriennio circ. 170 nova domicilia Societatis e quibus fere 50 in sola Assistentia Indiae et Asiae Orientalis; circ. 60 autem domicilia suppressa sunt, 100 alia in alium locum translata vel novis operibus destinata; qui numeri, ob varias causas, nonnisi approximant veritati. Ex iis tamen satis patere videtur Societatem, non adeo ut quidam putarunt amisisse illam « mobilitatem » quam intendebat Sanctus Ignatius; quod ceterum abundantius patet ex multiplicatis, nescio an nimium, itineribus etiam longinquis in fines apostolicos peractis. Inter quae non possum non memorare Patres bene multos, e variis Provinciis Hispaniae et Americae Latinae,

qui coetum efformarunt ad missiones populares, fructu praeter omnem expectationem laeto, in variis Rebuspublicis Americae linguae Hispanicae habitas.

Pauca quaedam particularia Patrum interesse poterunt.

Inchoatae sunt in America Latina his annis 5 Universitates vel sectiones universitariae: Buenos Aires et Córdoba (Argentina), Goiania et S. Leopoldo (Brasilia), Managua (Nicaragua). Praeterea Baghdad (Iraq), Usumbura (Burundi, Africa), Antverpiae (Belgium), Jogjakarta (Indonesia); Facultas Iuris canonici Comillensis translata est Matritum (Hispania).

Inter praecipua Collegia nova quae aperuimus noto Piura (Perú), Teresina (Brasilia), Guayaquil (Aequator.), Delhi (India), Kasongo Lunda (Congo). Uti videre est, vix non omnia opera nostra nova atque maioris momenti, incepta sunt in favorem regionum quae progressu magis indigent. Sic nos nostro modo allaboramus officio illi iuvandi populos relative minus evolutos.

Praeter decem saltem Noviciatus quos ad aptiores sedes transulimus, quinque novos ereximus, e quibus duo in India (Bangalore, Patna), Cheng Cheu apud Hongkong, Thu Duc in Vietnam, Chishawasha in Rhodesia.

Patres ex America septemtrionali coeperunt plenius et efficacius iuvare Americam Latinam: in dioeceses Osorno (Chile) et Tacna (Perú) intraverunt; in Republica Honduras actionem extenderunt magis; Provincia Neo Eboracensis curam in se suscepit insulae Puerto Rico; praeterquam quod Provincia Canadae Inferioris, suscepta iam cura Seminarii et Domus Exercitiorum in Haiti, etiam ad auxiliandum Provinciae Brasiliae septemtrionalis se contulit.

Haec de rebus externis.

Quis sit status spiritualis Societatis, uti iam pluries adverti, haud ita facile definitur; de rebus internis enim et spiritualibus, quis recte iudicat nisi solus Deus? Ad Curias generales Religiosorum affluunt insulsa quaeque, culpa, scandala quae alicubi committuntur; de innumeris illis Religiosis qui cotidie officio fideliter funguntur et sui abnegatione excellunt, non tam explicite ad nos refertur. Defectus si consideres singulorum innumeri sunt; virtutes autem nec mediocres nec paucorum. Sufficiat memorasse fortitudinem heroicam eorum qui sub persecutione crudelissima quaeque patiuntur, — cogites in specie Sinenses nostros, — zelum « dynamicum » ut hodie dicunt vix non omnium, qui fere semper freno, raro incitamento indiget, desideria sancta efficacioris in dies apostolatus. Haec non satis declaraveris nisi ex ardenti amore Dei et Salvatoris nostri corda bene multorum inflammanti. Si autem de defectibus inquiras, patimur nos defectus communes huius aetatis, quae nec humilitate, nec eam consequente oboedientia emi-

net; quae optimorum coeptuum nostrorum antecessorum immemor, nova omnia se moliri debere autumat; quae a labore solido at parum naturae grato refugit; quae de rebus extraordinariis facilius cogitans, ordinaria e quibus totus fere progressus Regni Dei in terris pendet, se indigna reputat. Sufficiant haec pauca, quibus nec Generalis hortationibus et si quid aliud, nec Congregatio Generalis decretis mederi efficaciter atque uno ictu possunt. Ex iis enim rebus sunt, contra quas lucta totius omnium vitae requiritur.

Praetermittere tamen non possum rem, de qua iam P. Ledóchowski s. m. qua publice qua privatim non raro querebatur, debilitatem dico non paucorum Superiorum, praesertim localium, qui disciplinam urgere, consueta sacrificia vitae religiosae exigere, mundana quaeque a domibus nostris arcere vix ac ne vix quidem audent, immo auctoritatem exercere idque nomine proprio refugiant, odia quaeque in maiores Superiores reiciendo, non advertentes se ita propriam auctoritatem in oculis subditorum minuere. Dum « paterni » esse intendunt, obliviscuntur regimen « paternum » simul cum benignitate requirere sapientem et discretam rectitudinem ac severitatem (Const. P. IX, c. 2, n. 4 [727]). Sed de his plura, si Deus dederit, in altera allocutione mea in qua quaedam saltem commendare intendo quae in vestras Provincias tamquam normas directivas afferatis.

Nec plura; recte enim commendat Formula (n. 12) brevis sit haec prior allocutio. Oportet ut magis quam a Generali, a reliquis sociis huius coetus discatis quis sit rerum status in Societate.

Non restat nisi ut omnes simul in oratione insistamus ad impetrandam gratiam Spiritus Sancti qua, uti persaepe in conclusione suarum litterarum repetebat Sanctus Ignatius, voluntatem Dei et cognoscamus et fideliter exsequamur.

III

ALTERA PATRIS NOSTRI ALLOCUTIO AD PATRES PROCURATORES

(30 septembris 1961)

Secundum Formulam Congregationis nostrae, « post latum decretum » de cogenda vel non cogenda Congregatione Generali, « absolvitur Congregatio Procuratorum, habita prius a Praeposito Generali allocutione qua Patribus congregatis ea commendat quae ad maius Societatis bonum expedire iudicaverit ».

Mens utique non est singula recensere quae in Societate hominaria desiderantur; si enim singulos defectus humanos recensere

oportebit, infinitus fiet sermo et inutilis; quis enim sperare potest se etiam exhortando, arguendo, increpando omnes defectus humanos ab instituto supernaturali quidem sed constante hominibus, evulsurum?

Pauca tantum eaque a quibus reliqua fere pendent in bonum maius Societatis optanda recensere liceat.

Primum quidem, uti facile intellegitur, internum est; frustra enim disciplina mere externa Societatem efficaciter promovebis, sed tantum lege illa interna caritatis « quam Spiritus Sanctus scribere et in cordibus imprimere solet ».

Iamvero, praevia condicio cuiusvis verae caritatis, est fides; condicio autem caritatis ferventioris est ille « spiritus fidei » quem dicimus, id est fides quae integram vitam illuminet et efficaciter regat. Condicio autem illius fidei vivae et ad actionem impellentis est humilitas, qua nos plene Deo revelanti et Ecclesiae eius interpreti authenticae submittamus; non tantum voluntatem et actionem, sed ipsum intellectum ei conformando. Qui sibi iudicioque proprio nimis fidit, haud facile plena mente et corde admittet quidquid Ecclesia eiusque organa legitima admittendum et exsequendum praescribunt. Non tantum Magisterio extraordinario et infallibili nos submittamus oportet, sed etiam Magisterio ordinario et de se adhuc fallibili, assistentia tamen peculiari Spiritus Sancti iure confidenti. Libenter atque sincere protestamur de nostro amore erga Ecclesiam; ut autem authenticus et non mere in verbis amor ille consistat, se prodat oportet in actibus sinceris, inter quos oboedientia quae ex corde procedat. Quam frustra expectabis ab eo qui imo corde humilis non est.

Ideoque crediderim necesse esse non tantum ut in formatione nostrorum iuvenum, ab initio Noviciatus usque ad absolutam Tertiam Probationem, in illam veram humilitatem insistatur; sed ut per totam vitam Superiores, Praefecti spiritus, Confessarii nutriant in eis quos dirigunt hanc eandem virtutem. Ea enim prae aliis indigent qui ad aetatem maturam pervenerunt; si enim iuvenes ad praesumptionem sponte proni sunt et semper fuerunt, maturiores et ad aetatem virilem evecti, valide tentantur (quin id plerumque advertant) superbia. Omnia melius nosse sibi videntur, nec facile admittunt reprehensiones immo et consilia aliorum; propria via incedunt, non amplius indigentes (uti putant) directione et subordinatione perpetuae illius oboedientiae quae est oboedientia religiosa. Et dum ita agimus, praetermittimus dicta et Scripturae Sacrae et ipsius Domini nostri; « Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam » (I Pet., 5, 5); « nisi ... efficiamini sicut parvuli non intrabitis in Regnum caelorum » (Mat. 18, 3); « qui vos

audit (dicebat ducibus Ecclesiae suae futurae) me audit » (Luc., 10, 16).

Non paucae moventur difficultates contra oboedientiam religiosam, (ipsa autem non est nisi forma peculiaris, plenior et perfectior oboedientiae erga Ecclesiam Christi) quae sine ullo negotio solvuntur ab iis qui sunt humiles et mites, ut advertit Sanctus Ignatius in Epistola de Oboedientia (n. 15).

Quamquam non omnes Nostri de hac re consentiunt, in dies manifestius fit oboedientiam, virtutem in vita religiosa, Societatis praesertim, fundamentalem, grave apud nos detrimentum passam esse et adhuc pati. Dum oboedientia est clavis vitae religiosae, uti ex traditione Ecclesiae clare patet, non pauci sunt qui eam non tantum in cotidiana ex infirmitate orta neglegentia, sed in prolatis theoreticis etiam iudiciis neglegunt et vix non abolere satagunt. « Iam non est huius temporis Epistola Sancti Ignatii » nec proinde ratio agendi aetate provectorum Superiorum in Societate. Qui ita sentiunt, nec post debitam atque paternam instructionem et profundius studium mentem mutare intendunt, quis non videt Societatem non esse pro ipsis aptam? Societas enim, quamquam parata est mutare et cotidie mutat non paucas res minoris momenti, minime intendit ipsa fundamenta Instituti, qualis est Ignatiana oboedientia, in oblivionem dare ut sese libitui cuiusvis temporis accommodet. Alia Instituta alia, dummodo ab Ecclesia probata via, incedant; Societas intendit manere id quod est. Qualis est enim accepta est Ecclesiae: sufficiat recto corde legisse id quod ultimi Pontifices haud semel de ea protulerunt.

Sicuti sacerdos dioecesanus Ecclesiae servit oboediendo et serviendo proprio Episcopo, qui sibi a Deo, per Ecclesiam praepositus est, ita sacerdos Societatis Ecclesiae servit oboediendo et serviendo propriis Superioribus, qui sibi a Summo Pontifice, Vicario Christi in terris, praepositi sunt. Illusio est velle servire Ecclesiae extra hanc hierarchicam subordinationem. Amor Mystici Corporis Christi, sine amore eius membrorum qualia sunt approbata Instituta religiosa, quis non videt quae et quanta illusio sit; amor autem probatur operibus: quomodo sincerus erit amor Ecclesiae, nisi imprimis amplectatur eos quos Divina Providentia in Ecclesia nobis quam maxime propinquos esse voluit proprium nempe Ordinem religiosum?

Haec dicta sint in modum brevis commentarii decreti 45 ultimae Congregationis Generalis. Spero me mox plura de hac re ad Societatem scripturum esse.

Meditationem dein et executionem maxime commendare liceat decreti 43 eiusdem Congregationis, de institutione nostrorum iuvenum. Video enim non uno in loco ea facilius praetermitti quae

de ea in Constitutionibus et reliquo Instituto commendantur. Certe, iuvenibus hodiernis durior facta est vita religiosa qualis ab initio Noviciatus ducenda est, quam generationi antiquiori fuit. Antiquiores non tot commodis vitae saecularis quae nondum in usu erant, non tantae libertati quam quae nunc in multis partibus conceditur, renuntiandum fuit; planior illis fuit aliqua severior submitissio et austeritas vitae. Doctrina autem Christi Domini eiusque consilia vitae perfectioris mutata non sunt, nec ea mutata voluit eius Sponsa Ecclesia. Vita religiosa austeritate non qualicumque, humilitate praeter solitam insignita maneat oportet, nisi velimus a via perfectionis evangelicae recedere. Hinc fit ut, si alias unquam, certe nunc «moderatos admodum» nos esse convenit in desiderio admittendi, quaecumque sunt necessitates Provinciarum: Ecclesiae nocet, nedum prosit, turba ineptorum (Const. p. X, n. 7 [819]). Hinc ulterius fit ut magis cavere oporteat ne institutio noviciorum sit mollis, sed ut virilis et fortis perseveret. Ratio quidem habeatur virium corporis et animi nostrorum tironum; simul tamen fidamus eorum maiori liberalitati, zelo, desiderio omnis boni. Nec obliviscamur non omnes qui sese offerunt ad nostram vitam ad eam aptos esse; si quis experimenta Noviciatus et experimentum ipsius vitae cotidianae eiusdem probationis ferre suaviter non potest, dum tamen auxiliis spiritualibus, praecipue Exercitiis Sancti Ignatii, minime orbatus est, et directionem accipit paternam, comprehensivam simul ac obiective rectam, nonne satis patet ei consulendum esse aliud vitae genus in servitio Domini, sive in clero saeculari sive etiam in saeculo simpliciter? Non omnes quotquot, impetum cordis generosi secuti, putant se vocatos, ideo a Deo vocati dicendi sunt; securius et infallibile signum verae vocationis est aptitudo ad eam qualis esse debet amplectendam; qui tali aptitudine caret, quidquid est de eius bonis desideriis, vocatus a Deo dici non potest. Virilis proinde, ut dicebam, sit formatio tironum, talis quae eos ad ea praestanda quae nostra vocatio «obiective» requirit, solide praeparet.

Decursu autem annorum, quaecumque est ratio studiorum in singulis Provinciis approbata, plurimum commendatur vita religiosa nostrorum Scholasticorum atque iuniorum Fratrum Coadiutorum omnium Superiorum vigilantiae et curae, atque Praefectorum spiritus zelo assiduo. Nimis enim timendum est ne Superiores, cura rerum exteriorum et multiplici sollicitudine absorpti, partem sui muneris longe praecipuam, curam nempe imprimis spiritualem subditorum facilius aliis partibus postponent.

Uterius cavendum est ut institutio Scholasticorum in specie respondeat normis quas nobis imponunt Auctoritas ecclesiastica et Congregationes Generales Societatis, innixae praescriptis Consti-

tutionum eaque aptantes ad necessitates huius temporis quantum sinit solida et sana formatio. Non est singulorum definire quid sibi conveniat, nec Superiorum convivere desideriis perpetuo ceterum mutabilibus cuiusvis temporis, etiam hodierni, sed ducendi sunt subditi secundum normas, solida theologia fundatas, quibus ad authenticam perfectionem christianam deducantur. Superioris est et Patris spiritualis paterna longanimitate curare ut subditi, quantum fieri poterit, normas illas intellegant videantque et ipsi quam conformes sint Evangelio et eius interpretationi ab Ecclesia factae. Sed sive id plene intellegant sive ulterius veritati resistent, denique tandem fortiter exigendum est ut aut Institutum acceptent, aut sibi aptiorem viam Deo serviendi quaerant. Timendum ne iusto debiliores interdum simus et longanimitas necessaria in culpabilem conventiam desinat.

In hac re multum possunt Instructores Tertiae Probationis. Cum enim Tertiarum ad aetatem plene adultam pervenerint, atque integra formatione philosophica et theologica maturati, nec aliqua experientia orbat sint, cum iis magis quam cum ceteris sincere et firmiter loqui et agere poterunt. Cum in doctrina ascetica et conceptu de vita religiosa errant, aperte id eis dicatur, et ostendatur quare. Nec censeantur, uti aliquando fieri adverto, satisfecisse experimento ultimae illius probationis quocumque modo se gesserint, vel quaecumque sunt eorum mens et persuasio de vita nostra. Si Societati non satisfaciunt nec eius Instituto se ex corde conformant, id aperte notetur, nec apti illi censeantur qui in quemlibet gradum Societati ratione stabili et definitiva incorporentur.

Severa haec non paucis videbuntur, sed necessaria sunt. Minime enim expedit Ecclesiae ut Societas externe florere videatur; id autem importat, ut vera Societas qualem eam voluit Sanctus Ignatius, Corpus Christi aedificet. « Vos estis sal terrae; quodsi sal evanuerit, in quo salietur? Ad nihilum valet ultra ... » (Mat. 5, 13). Humiliter agnoscamus oportet paucos quosdam ex Nostris pronos se ostendere ad Societatis vigorem et vim apostolicam evacuantem; quibus nisi fortiter resistatur, malum extendetur et in dies difficilior ei medebitur.

Sicque devenio ad aliqua Superioribus monita et consilia proponenda.

In egregium compendium eorum officia redegit Congregatio 28a, decreto suo 28°. « Meminerint Superiores, tam maiores quam locales, ab ipsis magna ex parte, semper gratia omnipotentis Dei ac Domini nostri Iesu Christi innixis, conservationem et incrementum spiritus Societatis pendere; quapropter totos se dedant suo muneri obeundo, Regulas sui officii bene intellegant et observare curent subditos suos in omnibus adiuvent et dirigant, et in eis cor-

rigendis, quando opus sit, "rectitudinem ac severitatem necessariam cum benignitate et mansuetudine ita misceant, ut nec se flecti sinant ab eo quod Deo ac Domino nostro gratius fore iudicaverint; et tamen filiis suis, ut convenit, compati noverint, eo modo se gerendo ut etiam qui reprehenduntur vel corriguntur, quamvis secundum inferiorem hominem quod agitur displiceat, agnoscant nihilominus quod recte in Domino et cum caritate illi suum officium faciunt" (Cf. Const. P. IX, c. 2, n. 4 [727]) ».

Hic textus Constitutionum, excerptus e normis quas Sanctus Ignatius Praeposito Generali servandas proponit, plene describit quid intellegendum sit per « paternum » gubernium, quale ab omnibus Superioribus in Societate desideratur.

Paternum gubernium etenim non tantum est in mansuetudine, benignitate, compassione, sed secum simul fert rectitudinem ac severitatem necessariam. Quis enim dici potest bonus pater, qui filiorum imprudentiis, erroribus, peccatis conivet, oculos claudens, omnia dissimulans, filiis ea concedendo quae ipsis placent, quamquam eis vehementer nocitura esse novit? Si benignus pater filium infantem sapidum venenum bibere vel ignitum lignum contrectare sinat, num ille dicendus est paterne erga filium se gerere? si filium iuvenem levitate occaecatum cum meretricibus quae vias nostrorum urbium praedam quaerentes perlustrant cauponas et spectacula adire sinat, num ille dicetur paterne regere suos? Ita et Superior religiosus, si omnia condonet, nemini suaviter invigilet, neminem moneat nec reprehendat, numquam paenitentiam cuiquam imponat, num dici potest paterne se gerere? Sinit iste filios suos a Deo se elongare atque sibi blanditur caritatem Christi exercere? Utinam nulla apostasia sacerdotum nostrorum, nulla defectio Scholasticorum et Fratrum coadiutorum, negligentiae vel nimiae coniventiae Superiorum deberetur!

Superior certe ante omnia benignus sit, mansuetus et bonus; sinceritate simul et caritate aestimationem et fiduciam inferiorum sibi conciliet; quid enim facere poterit Superior cui subditi non fidunt, cui animum non aperiunt, a quo se more servili abscondere nituntur? Exsulet proinde a domibus nostris diffidentia, disciplina mere externa utut fidelis, spiritus timoris, rationes agendi quae custodem publicum vel iudicem de crimine inter scelestos homines inquirentem sapere videantur. Sentiant e contra Nostri se in domo propria, in familia, inter fratres, cum patre amanti versari; felices sint utpote in familia eaque bene ordinata degentes.

Difficultas quam nonnulli Superiores experiuntur in reprehendendo, corrigendo, immo puniendo suaviter, nonne ex eo praesertim oritur quod non plena sinceritate cum subditis loqui et agere solent? Si enim politico modo, veram suam mentem non manife-

stantes sed vano praetextu eam contegentes, subditos ducere conantur, eos a se alienant; et iure: vitam enim religiosam amplexi sumus, et eam amplexi sunt etiam qui discoli nunc videntur, ut ad Dominum dirigeremur via secunda et recta. Si quis, etiam severus, rectus tamen sit et manifeste Regulam urget, officium proprium implet, uti dicit Sanctus Ignatius, eum etiam ii quibus res secundum inferiorem hominem displicet, aestimatione prosequuntur eique fiduciam et oboedientiam exhibebunt.

Denique tandem, et haec sit summa totius rei, omnia moderetur caritas Spiritus Sancti.

Caritas non est mere illa bonitas quam quivis homo qui non sit superbia et sui amore corruptus, sponte experitur erga fratres totius generis humani; bona quidem est haec philanthropia, laudanda si rectis normis sese conformet, sed non est caritas. « Si distribuero in cibos pauperum omnes facultates meas, et si tradidero corpus meum ita ut ardeam, caritatem autem non habuero, nihil mihi prodest ». (I Cor. 13, 3)

Amor Dei et proximi propter Deum, quae est vera caritas, ipsum Deum in amando imitari conatur. Deus autem noster, dum ex una parte infinite bonus « se nascens dedit socium, convalescens in edulium, se moriens in pretium, se regnans dat in praemium », ex altera parte nisi sibi fideliter serviatur, ut creaturam ad conversionem adducat, verberibus culpas eius corripit (cf. Ps. 88, 31 - 34): quoties alludit Sacra Scriptura Veteris Testamenti ad paternam illam Providentiam Dei quae poenis filios afficit ut eos ad Se reducat!

Pari ratione se gerat bonus Superior, qui velit Dei paternitatem aemulari. Sui ipsius oblitus, se totum quidem det suis subditis, eorum mentem et sensus animi aestimari et quantum fieri licet condividere satagat, infirmitati compatiatur, legitima desideria impleat, omni qua potest ratione eos adiuvet; simul tamen non ea quae subditis placent sed ea quae tum subditis tum animabus eis commissis prosunt prosequatur; atque si necesse erit ob altiorem illam caritatem, subditos ad tempus contristet negando ea quae nocitura praevidentur, exigendo ea quae hic et nunc displicent, immo Dei instar medicina etiam amara, paenitentiis nempe et reprehensione, eorum morbos praeveniendo et curando.

Centuplum illud quod promisit Dominus, quodque iam in terris largiri solet, iis promisit qui sibi renuntiantes et vim inferentes, omnia propter Eum relinquunt. Subditi nostri etiam in terris pacem et animi intimum gaudium invenient, si ducentur secundum ea quae exigit Ecclesia per tramitem nostri Instituti et Superiorum.

IV

VERBA A. R. P. GENERALIS IN AUDIENTIA A SUMMO PONTIFICE
PATRIBUS CONGREGATIS CONCESSA DIE 1 OCTOBRI 1961¹

BEATISSIME PATER,

Ecce coram Sanctitate Vestra cum Assistentibus et Vicario Generali aliisque officialibus Curiae Generaliciae delegati electi ab omnibus Provinciis Societatis, septuaginta et duo numero, qui coram Sanctitate Vestra prostrati, primo gratias agere intendunt pro paterna benevolentia qua Sanctitas Vestra hos minimos Ecclesiae operarios prosequitur; dein protestari intendunt de plenissima oboedientia, quam omnes vovimus erga Christi Vicarium. Demum benedictionem petunt a Sanctitate Vestra ut reversi in eorum Provincias *ex omni lingua, populo et natione* possint afferre pignus illud benedictionis Spiritus Sancti, ut perfectius et plenius in dies servire possint Ecclesiae Sanctae.

30.

17 octobris 1961

De libello « Manuali pro Cruciata Eucharistica » nuper edito.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

His diebus ad Ram Vam et ad Domus suae Provinciae mittere curavi novum Manuale Cruciatae Eucharisticae. Quamvis hic liber imprimis eis destinatus sit, qui Cruciatae Eucharisticae puerorum et adolescentium moderantur vel cooperantur, materia tamen quam tractat talis est, ut ad omnes, quodammodo educationi puerorum deditos, spectet.

Methodus educationis eucharisticae, qualis in Cruciata Eucharistica praestatur, multiplici experientia comprobata, medium extremum est non solum ad pueros solide in vita spirituali formandos,

---

¹ Pater Generalis, ab Officialibus Aulae Pontificiae rogatus ut Summum Pontificem paucis verbis alloqueretur, haec ex tempore protulit. Humanissimam Summi Pontificis allocutionem videas superius in Actis S. Sedis, pag 16.

sed etiam ad suscitandas et fovendas in eis vocationes ad sacerdotium et ad statum religiosum. Fundamentum ponitur in eis firmiter fidei et caritatis. Uniti cum Iesu Eucharistico eiusque SS. Sacrificio iam a tenera aetate familiaritatem cum Christo et spiritum apostolatus et sacrificii addiscunt. Sic formati optime prae-parantur, ut progrediente aetate illo spiritu amoris erga Deum et proximum, erga Ecclesiam et eius Caput visibile in terris imbuti sint, qui omni vivendi formae christianae firmitatem et stabilitatem dat. Neque omittamus pueros in hac schola Cruciatæ Eucharisticae formatos postea facile dispositos fore ad ingrediendas Congregationes Marianas, quo ibi sub protectione Reginae Apostolorum Christo Domino perfectius serviant.

Quapropter non satis commendari potest, ut Nostri, ubicumque hoc fieri potest sive in collegiis, sive in scholis, sive in paroe-ciis, Cruciatam Eucharisticam inter pueros et adulescentes promoveant. Immo si forsitan propter circumstantias particulares ipsam Cruciatam cum propria organizatione alicubi instituere non possint, omni modo quaerant pueros saltem secundum eius principia in intima unione cum Iesu Eucharistico et cum S. Liturgia formare. Vix efficacius ad educationem christianam puerorum et adulescentium conferre poterunt.

Spectata tendentia hodierna in paedagogia religiosa in dies vigentiore, Cruciatæ Eucharisticae magis quam umquam apta appareat, ut desideriis et necessitatibus curae pastoralis puerorum respondeat. Intentio et studium pueros praesertim per S. Liturgiam formandi et prae-parandi, ut in dies melius Sacrificii Eucharistici tamquam offerentes et victimae participes fiant, sunt fundamentum et anima etiam Cruciatæ Eucharisticae. Ibi pueri instituuntur ut, sicut « Normae » dicunt, discant « vivere Missam ». Curent igitur Superiores, ut Nostri omni quo possint modo ipsam Cruciatam Eucharisticam eiusque spiritum in cura pastoralis puerorum propagent. Curae pastoralis puerorum nullum servitium pretiosius praestare possumus, quam promovendo et stabiliendo, ubicumque fieri possit, Cruciatam Eucharisticam secundum illum spiritum et illam methodum, quae a Pio XII approbata et commendata sunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 17 octobris 1961,

in festo S. Margaritæ Mariae Alacoque.

R^{ss} V^{ss}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

31.

24 octobris 1961

De obitu Patris Thomae Travi, Assistantis Americae Latinae Meridionalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Hodie, hora circiter quarta postmeridiana, sanctis Ecclesiae Sacramentis iam ante duas hebdomadas tempestive munitus, pie in Domino quievit R. P. Thomas I. Travi, Assistens Americae Latinae Meridionalis, aetatis annum agens sexagesimum octavum, Societatis autem quinquagesimum quartum.

Carissimus Pater Travi generatim bona valetudine utebatur, nisi quod ex pressione sanguinea et, hoc ultimo biennio, etiam ex renibus aliquatenus laborabat. Aegritudo tamen eius, cum medici iudicio non appareret gravis, nostram sollicitudinem non excitabat atque Pater Travi, viribus vix deminutis, onerosos muneris Assistantis labores alacriter et strenue absolvere pergebat. Ineunte tamen hoc mense octobri, brevi post Congregationem Procuratorum peractam, morbus magnopere ingravescere incepit. In valetudinario nostrae Curiae animo omnino tranquillo et sereno nuntium de gravi suae valetudinis statu audivit atque devote et magna cum pace, responsa cum reliquis ipse proferens, postrema Sacramenta die 9 octobris accepit. Cum, non obstantibus medicorum curis, res in peius celeriter verterentur atque pateret eum etiam corde graviter laborare, translatus est in nosocomium, ubi interventum chirurgicum die 20 octobris subiit. Postea se recreare initio videbatur et Nostris, qui diu noctuque ad eius lectum vigiliam agebant, tranquillum et hilarem se praebuit. Sed improvise, iuxta inscrutabilia Dei consilia, quinto post interventum chirurgicum die, ex repentina cordis insufficientia animam expiravit.

Die 2 iunii 1894 Bonis Auris natus, Pater Travi in Missionem Chilo-Argentinensem Provinciae Aragoniae die 1 aprilis 1908 ingressus est. Tirocinio Cordubae in Argentina et studiis humanioribus Verolae in Hispania peractis, studiis philosophiae et theologiae operam dedit Barcinone in Sarrianensi Collegio Maximo S. Ignatii, ubi sacerdotio die 27 iulii 1924 auctus est atque etiam, postquam Tertiam Probationem Manresae peregit, Professionem sollemnem die 15 augusti 1927 emisit. Expleto in Urbe biennio studiorum, lauream iuris canonici in Pontificia Universitate Grego-

riana consecutus est et eandem disciplinam docere incepit, primum in Bonäerensi Seminario Pontificio et deinde in Sancti Michäelis Collegio Maximo Nostrorum. Munus professoris gerere pergebat etiam cum eiusdem Collegii Maximi Rectoratum anno 1931 suscepit et usque ad annum 1936 implevit. Praepositus Provinciae Argentinensis anno 1936 constitutus, munere quoque Visitatoris pro America Latina, exceptis Brasilia et Mexico, durante secundo bello mundiali functus est. Iam anno 1933 a Congregatione Provinciali electus erat ad Congregationem Procuratorum adeundam; in Congregatione autem Generali XXVIII tamquam Provincialis, deinde in Congregatione Generali XXIX, a qua electus est Assistens Americae Latinae, et Congregatione Generali XXX, necnon in Congregationibus Procuratorum anni 1950, 1953 et 1961 celebratis, tamquam Assistens partem habuit. His ultimis annis extraordinario studio, animi tenacitate, quatenus continui Assistentis labores permittebant, promovebat novas aedes Pontificii Collegii Pii Latini Americani in Urbe erigendas, quae intra annum confectae fore praevidentur. Nec minore industria pecunias colligere iam inceperat pro construendo convictu sacerdotum ex tota America Latina provenientium, qui ad studia complenda Romae versantur.

Sat iuvenis in Noviciatum admissus, Pater Travi inde ab initio et usque ad extremum magno amore et fidelitate erga Societatem et suam vocationem gaudebat et aliis exemplo observantiae religiosae fuit. Vir optimi ingenii erat, qui sui oblitus omnibus muneribus, quorum plura haud parvi sane ponderis Societas ei commisit, assiduo labore et magna navitate functus est. Numquam tamen eum deseruerunt eius solida pietas et simplex atque sincera humilitas cum diligentis oboedientiae spiritu coniuncta. Indolis erat amoenae; cum sociis communitatis magna caritate et lepide agebat; omnes, qui ad eum negotiorum vel consilii causa accurrebant, libenter et affabiliter excepit, promptus ad eos adiuvandos eorumque necessitatibus pro viribus providendum.

Rapiditas, qua optimus Pater viribus defecit atque morte correptus est, maestitiam auxit omnium qui eum cognoverunt et imprimis qui cum eo degebant et laborabant. Iure tamen sperare possumus eum, hoc cursu terrenae probationis et servitii consummato, praemium servi fidelis meritum esse atque beatam in caelis vitam cum Deo eiusque sanctis iam incepisse vel cito incepturum.

Suffragia vero pro eius anima, prout Institutum nostrum praescribit¹, haec erunt a Nostris persolvenda: praeter tres Missas in Provincia Argentinensi, cui adscriptus erat et cuius Praepositus

¹ *Coll. Decr. d. 290; Epif. n. 854 § 2.*

olim fuit, singuli sacerdotes in tota pristina Assistentia Americae Latinae, i. e. in tota praesenti Assistentia Americae Latinae Meridionalis et Assistentia Americae Latinae Septentrionalis, tria Sacra faciant, in reliqua autem Societate unum; ii vero qui sacerdotes non sunt, totidem Missas, Communiones et Coronas offerant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 24 octobris 1961.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

32.

6 novembris 1961

Prov. Colombiana in duas veri nominis Provincias dividitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Ante duos annos in Provincia Colombiana facta est divisio administrativa, qua Regio Occidentalis erecta est eiusque gubernatio Viceprovinciali commissa, ut Provincialis labores, qui ob crescentem numerum sociorum et momentum operum, bonitate Dei providente, magnopere aucti erant, sine ulteriore mora allevarentur, ideoque etiam ut iidem socii et opera efficacius dirigerentur atque vocationes intensius foverentur. Cum autem rerum eventus hanc divisionem felicem fuisse atque optatos fructus percipere ostenderit, opportunum esse duximus iam nunc ulterius progredi et divisionem, experientia huius biennii praeparatam et comprobata, reddere definitivam.

Divino igitur lumine humiliter implorato, auditis Praepositi Provinciae Colombianae et Viceprovincialis Regionis Occidentalis Colombianae necnon utriusque Consultorum sententiis, Patribus quoque Assistentibus in consilium adhibitis, pro auctoritate nobis Litteris Apostolicis et Constitutionibus Societatis collata, haec quae sequuntur in Domino decernimus:

Provinciam Colombianam in duas pleni iuris Societatis Iesu Provincias dividimus, alteram Colombianam Occidentalem, alteram Colombianam Orientalem nuncupandas, cum omnibus iuribus et

officiis quae ceteris Societatis Provinciis ex nostro Instituto competunt.

Ad territorium quod attinet, partem pristinae Provinciae Colombiana quae, ad occidentem fluminis Magdalенаe paene integra iacens, provincias civiles Atlántico, Bolívar, Córdoba, Antioquia, Chocó, Caldas, Valle del Cauca, Cauca, Nariño et Intendencia de San Andrés y Providencia complectitur, Provinciae Colombianae Occidentali tribuimus; reliqua autem parte Provinciae, quae fere tota ad orientem eiusdem fluminis sita est atque provincias civiles Guajira, Magdalena, Norte de Santander, Santander, Arauca, Boyacá, Cundinamarca, Vichada, Tolima, Meta, Vaupés, Huila, Caquetá, Putumayo et Amazonas comprehendit, Provincia Colombiana Orientalis constabit.

Missio Barrancabermejensis, inter duas novas Provincias interposita, quamquam a Provincia Colombiana Occidentali iuridice dependere perget, curis tamen utriusque novae Provinciae committitur, tum hominibus tum auxiliis materialibus ab utraque pariter adiuvanda et evolvenda.

Domus vero et opera utrique novae Provinciae communia erunt Iunioratus et Tertia Probatio, Bogotanus Collegium Maximum Mariae Immaculatae, Bogotana Universitas Xaveriana, Bogotanus Coetus pro Studiis et pro Actione Sociali, Secretariatus Nationales Congregationum Marianarum et Apostolatus Orationis, libelli periodici « Revista Javeriana » et « El Mensajero ».

Socii pristinae Provinciae Colombianae alterutri novi Provinciae describantur iuxta normas expositas in nostris litteris die 9 septembris 1959 datis, quibus erectio Regionis Occidentalis statuta est; si vero de quibusdam sociis aliquod dubium adhuc supersit, quod Provinciales inter se agentes facile tollere nequeant, res nobis proponatur diiudicanda. Socii praeterea, qui nunc stabili ratione laborant intra territorium novae Provinciae ad quam iuxta easdem normas adscripti non erunt, eidem Provinciae applicati maneant quamdiu, etiam ad plures annos vel ad totam vitam, bonum animarum et operum apostolicorum id requireret, nec in propriam Provinciam revocentur nisi de mutuo utriusque Provincialis consensu.

Bonorum temporalium divisionem, inter Provinciam et Regionem Occidentalem iam amice compositam, ratam habemus atque confirmamus.

In mutui amoris testimonium socii omnes, qui die 8 decembris huius anni ad pristinam Provinciam Colombianam pertinebunt etiam post peractam divisionem usitata pro defunctis suffragia inter se persolvent saltem per decennium, quo expleto quid de hac res sit statuendum videbitur.

Hoc nostrum decretum, proximo die festo Beatae Mariae Virginis Immaculatae Conceptionis, 8 decembris 1961, trigesimo septimo anniversario die ex quo Missio Colombiana a Provincia Castellana seiuncta et in Provinciam erecta est, in omnibus domibus Provinciarum Colombianae Occidentalis et Colombianae Orientalis necnon Missionis Barrancabermejensis secundum morem ad mensam legatur ab eoque die plenam vim suam obtineat.

Faxit Deus ac Dominus Noster ut quae ad solam ipsius gloriam a nobis decreta sunt, rata ipse habeat et confirmet, atque, opitulante Immaculata Dei Genetrice Maria Sanctoque Patre Ignatio cum Sancto Petro Claver et omnibus nostris Sanctis, utraque nova Provincia superno munita praesidio in aevum floreat ac donis coelestibus continenter augeatur.

Datum Romae, die 6 novembris 1961,
in festo Omnium Sanctorum Societatis Iesu.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

33.

6 novembris 1961

Regio Uruquariensis seiungitur a Prov. Argentinensi et in Viceprov. independentem constituitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Ante undecim annos, tum ut melior administratio pro operibus et domibus Provinciae Argentinensis, in territorio valde extenso adeo inter se dissitis, procuraretur, tum ut evidens progressus Societatis in Uruquaria melius foveretur et via paulatim ad futuram Provinciam ibi constituendam aperiretur, decretum est ut territorium Reipublicae Uruquariensis in Regionem erigeretur atque, propria administratione gaudens, etiam proprio Viceprovinciali regendum committeretur. Labentibus autem annis, ob diligens et operosum studium sociorum ibi laborantium, opera suscepta adeo numero et momento aucta sunt ut ad constituendam ditionem independentem sufficere iure dici possint, eo magis quod his postre-

mis annis etiam crescens vocationum numerus firmam spem pro futura ministeriorum apostolicorum evolutione praebet. Immo, quamvis Regio hucusque iuridice maneat pars Provinciae Argentinensis, re vera tamen magis magisque ad plenam independentiam sensim appropinquavit, ita ut nihil iam impedire videatur quominus etiam iuridicam independentiam consequatur.

Propterea, vota excipientes cum ipsius Regionis tum reliquae Provinciae Argentinensis, quae in proxima Congregatione Provinciali ex fere unanimi Patrum suffragio id a nobis postulavit, re diu coram Domino perpensa et auditis Patribus Assistentibus, pro auctoritate nobis a Societatis Constitutionibus et Litteris Apostolicis collata, divino auxilio humiliter implorato, haec quae sequuntur in Domino decernimus:

Regionem Uruquariensem a Provincia Argentinensi seiungimus eamque in Viceprovinciam independentem, item Uruquariensem nuncupandam, erigimus, cum omnibus iuribus et officiis, quae ex Societatis Instituto Viceprovinciis independentibus competunt.

Territorium novae Viceprovinciae totam Rempublicam Uruquariensem complectetur, cum omnibus Societatis domibus et bonis temporalibus quae ibi nunc sunt aut in posterum erunt, excepta tamen Monsvideana Residentia Immaculati Cordis Beatae Mariae Virginis, Viceprovinciae Lituaniae dispersae commissa.

Viceprovinciae Uruquariensi et Provinciae Argentinensi, cum Provincia Chilensi, communia erunt Sancti Michäelis Collegium Maximum Nostrorum S. Ioseph atque Cordubensis Domus Tertiae Probationis.

Ad socios quod attinet, novae Viceprovinciae pleno iure adscribantur omnes qui hucusque Regioni, ad normam litterarum quibus haec die 10 octobris 1950 erecta est, adscripti sunt; reliqui autem socii, qui stabili ratione nunc laborant in territorio Regionis eique applicati sunt, novae Viceprovinciae applicati maneant quamdiu, etiam ad plures annos vel ad totam vitam, bonum animarum et operum apostolicorum id requiret, nec in propriam Provinciam revocentur nisi de mutuo utriusque Superioris Maioris, cuius interest, consensu.

Socii denique omnes, e quibus universa Argentinensis Provincia cum Regione nunc constat, ad gratiae memoriae mutuique amoris testimonium, etiam peracta divisione, ordinaria pro vita functis suffragia inter se persolvant, saltem per decennium, quo expleto quid de hac re sit statuendum videbitur.

Hoc nostrum decretum, proximo die festo B. M. V. Immaculae Conceptionis, 8 decembris 1961, in omnibus domibus Provinciae Argentinensis et novae Viceprovinciae Uruquariensis ad men-

sam secundum morem legatur ab eoque die plenam vim suam obtineat.

Quae autem a nobis unice ad maiorem Dei gloriam atque bonum animarum decreta sunt, ea rata habere atque confirmare dignetur de caelo Christus Dominus Noster atque, intercedente Beatissima Deipara Virgine et deprecante S. Patre Ignatio cum Beatis Rocho González eiusque Sociis Martyribus Rioplatensibus, Assistentiae Americae Latinae Meridionalis caelestibus Patronis, necnon omnibus nostris Sanctis, novam Viceprovinciam atque Provinciam Argentinensem in dies roboret et foveat earumque sociis et operibus usque benedicat.

Datum Romae, die 6 novembris 1961,
in festo Omnium Sanctorum Societatis Iesu.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

34.

24 novembris 1961

Nova paradigmata nuntiantur ad informationes colligendas de libris ac articulis a Nostris conscriptis.

AD PATRES SOCIOS OMNIUM SUPERIORUM MAIORUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Quo pleniores et accuratiores informationes de libris et articulis a Nostris conscriptis obtineantur, opportunum visum est in normas hucusque statutas¹ circa informationes Romam mittendas pro Indice Bibliographico Societatis Iesu has duas mutationes introducere:

1) Ipsae schedulae informationum retractatae sunt ita ut, quaesitis aptius oblatis, aptiora responsa haberentur. Praeterea color utriusque schedulae diversus est, ut facilius inter se distinguantur, atque initio singularum schedularum diserte explicatur quando prior, quando altera sit adhibenda.

2) Romam in posterum non mittendae sunt informationes de articulis a Nostris conscriptis in *nostris* periodicis (nisi anonymi

¹ Cfr. AR XII 821; XIII 679.

vel sub pseudonymo ii articuli prodierint, vel nisi quid speciale animadvertendum sit, e. g. reproductio vel translatio articuli in aliis periodicis). Informationes enim de huiusmodi articulis ope photographiae ex indice ipsius periodici Romae in posterum depromentur. Insuper recordandum est Romam non esse mittendas informationes de libris ab *externis* scriptis, qui a nostris domibus editricibus prodierint.

Ad Ram Vam igitur cum his litteris mitto nonnulla exemplaria utriusque novae schedulae retractatae. Cum pluribus opus erit, petentibus libenter mittentur. Interea tamen nihil obstat quominus antiquae schedulae informationum adhibeantur, donec earum copia, quae ad manum sit, exhauriatur.

Finem his litteris impositurus, Ram Vam rogo ut informationes de libris et articulis *anno 1961* conscriptis Romam perveniant *ante diem 1 martii 1962*; nam in posterum Index Bibliographicus Societatis Iesu quotannis edetur, et eius Redactor, P. Iesus García Arberas, omne id agere intendit ut volumen VI (1961) ante proximam aestatem praepararetur. Informationes igitur post diem 1 martii 1962 Romae acceptae nonnisi anno 1963 edentur.

Quod attinet ad volumen V (1951-1960), maximae adhuc obstant difficultates, inter quas praecipua est defectus informationum de scriptis hoc decennio editis; speratur tamen fore ut tandem aliquando in lucem edi possit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 24 novembris 1961.

R^{re} V^{re}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

35.

3 decembris 1961

Viceprovincia Patnensis in veri nominis Provinciam erigitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Lustris iam octo absolutis a die 16 martii 1921, quo primum Patres e Provincia Missouriiana in Dioecesim et Missionem Patnensem, nostrae Societati ante annum cum dimidio a Sancta Sede com-

missas; pervenerunt, luculenter apparet quantopere Deus benedicere dignatus sit arduis laboribus et sacrificiis sociorum eiusdem Provinciae, eaque divisa, Provinciae Chicagiensis cum, hoc ultimo sexennio, Provincia Detroitensi, nec minus sociorum qui ex India in Missionem interim ingressi sunt. Tanto enim cum zelo et prospero successu opera apostolica omnis generis, et praesertim sacrae ad infideles expeditiones atque Collegia et aliae scholae pro iuventutis institutione, sunt promota, ut numerus Catholicorum, qui initio Missionis erat circiter quinque millia, iam ad fere triginta millia pervenerit, praeter circiter quinque millia Catholicorum, qui a Dioecesi Patnensi in Praefecturam Apostolicam Bhagalpurensis anno 1956 erectam translati sunt. Vocationes quoque inter Indianos, divina adjuvante gratia, adeo diligenter excultae sunt, ut maior pars sociorum nunc sit ex indiana gente deprompta.

Ante igitur quinquennium Missio Patnensis in Viceprovinciam independentem erecta est, etiam ut eius futura erectio in Provinciam praepararetur. Cum interim Viceprovincia ulterius progressa sit, censemus eam sufficienter adolevisse ut nihil iam impediat quominus plene constitutis Provinciis Societatis annumeretur. Nam praeter nuper institutam Domum probationis cum Iunioratu, necnon Scholam Apostolicam, quattuor florentia Collegia externorum et unum inchoatum habet, quorum duo, Jaipurense nempe et Delhiense, extra Viceprovinciae territorium, atque aliud in Nepalesi regno sita sunt. Quibus accedunt Schola Industrialis atque, praeter Residentiam Episcopalem et Collegium dioecesanum, triginta sex Stationes cum plurimis scholis paroecialibus, late per territorium Viceprovinciae sparsae, quarum octo clero dioecesano curandae iam commissae sunt. Crescens praeterea numerus iuvenum, qui vitae et laboribus Societatis in Viceprovincia, Deo opitulante, se dicare volunt, firmam inspirat spem fore ut etiam in posterum ad necessitatibus apostolicis regionis satisfaciendum opera iam incepta bene sustineantur et ulterius evolvantur atque nova tempore opportuno instituantur.

Itaque re diu et diligenter considerata divinoque lumine humiliter implorato, auditis Praepositi Viceprovinciae Patnensis eiusque Consultorum sententiis atque Patribus Assistentibus in consilium adhibitis, pro potestate nobis ex munere nostro Litteris Apostolicis et Societatis Constitutionibus collata, Viceprovinciam Patnensem in veri nominis Provinciam erigendam declaramus et hisce nostris litteris erigimus, iisdem servatis finibus et nomine, etiam in posterum Provinciis Assistentiae Indiae et Asiae Orientalis annumerandam, cum omnibus iuribus et officiis quae reliquis Societatis Provinciis secundum nostrum Institutum competunt.

Quod attinet ad socios, nisi in singulis casibus Praepositus Generalis aliter statuerit:

a) Provinciae Patnensi pleno iure adscribantur omnes qui hodiernae Viceprovinciae adscripti sunt.

b) Socii autem ex Provinciis Chicagiensi et Detroitensi qui Viceprovinciae nunc sunt applicati, novae Provinciae applicati maneant; emissis autem ultimis votis eidem Provinciae ipso facto adscripti erunt.

c) Item socii ex iisdem duobus Provinciis, qui in posterum in Provinciam Patnensem missi fuerint, stabili ratione ibi laboraturi, Provinciae Patnensi erunt adscripti, si vota ultima iam nuncupaverint; secus vero eidem manebunt applicati, donec ad gradum promoti fuerint, quo tempore eo ipso ei erunt adscripti.

d) Socii denique ex aliis Provinciis alienis Viceprovinciae hucusque applicati, novae Provinciae maneant applicati, nec in propriam Provinciam revocentur nisi de consensu utriusque, quorum interest, Praepositi.

Provinciae Patnensi hominibus et eleemosynis pro viribus subvenire pergent Provinciae Chicagiensis et Detroitensis, secundum easdem normas quibus Viceprovinciae hucusque liberale auxilium praestiterunt.

Validae pariter erunt etiam in futurum piae conventiones a Viceprovincia Patnensi cum Provinciis Chicagiensi et Detroitensi initae de suffragiis pro defunctis invicem peragendis.

Hoc nostrum decretum proximo die octava Nativitatis Domini Nostri Iesu Christi et festo tituli Nostrae Societatis, 1 ianuarii 1962, in omnibus domibus Viceprovinciae Patnensis necnon in praecipuis saltem domibus Provinciarum Chicagiensis et Detroitensis secundum morem ad mensam legatur, et ab eodem die plenam suam vim obtineat.

Quod reliquum est, Dominum Nostrum enixe precamur ut ea, quae his nostris litteris decreta sunt, firma et rata de caelo habere dignetur, atque intercedente Beata eius Matre Virgine Maria et deprecante S. Patre Nostro Ignatio cum S. Francisco Xaverio, cuius festum hodie devote celebramus, novam Provinciam divina sua ope ac tutela adeo foveat et secundet ut magis in dies omnibus virtutibus floreat atque ad caeleste regnum in terris diffundendum maximopere conferat.

Datum Romae, die 3 decembris 1961.

in festo S. Francisci Xaverii.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

36.

8 decembris 1961

Viceprovincia Africae Centralis in veri nominis Provinciam constituitur.

D E C R E T U M

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Mirum in modum Divinae Bonitati placuit benedicere et incrementum dare semini fidei Christi, quod in regionibus Congi Inferioris et Kwangi, nostrae Societati a Summo Pontifice anno 1893 commissis, Patres et Fratres ex pristina Belgica Provincia primum plantaverunt, deinde per fere sexaginta annos suis sudoribus et sanguine rigaverunt suisque laboribus assidue coluerunt. Nam ex illa primigena Missione Kwangensi usque ad hodiernum diem originem duxerunt iam quattuor dioeceses et una praefectura apostolica, in quibus fere mille milia Catholicorum enumerantur. Nec minus conspicui sunt progressus quos nostra Societas in hac vineae Domini portione consecuta est. Vix enim quarto elapso anno a die qua independens declarata est Viceprovincia Africae Centralis, non tantum augmentum sociorum tale notandum est ut Viceprovincia iam superet numero sociorum plures Societatis Provincias antiquae traditionis, sed etiam eorum activitas apostolica in dies necessitatibus religionis et culturae regionis magis ac magis aptata est.

Sub directione unius Superioris Maioris, Nostri pro viribus et inceptum evangelizationis opus feliciter prosecuti sunt et opera specifica profundioris institutionis christianae fidelium sollerter ubique promoverunt. In duabus Regionibus Kikwitensi et Kisantuensi, dum clero saeculari ceduntur Stationes in quibus iam floret vita christiana, nova constituitur dioecesis Popokabakaensis et multiplices instituuntur sacrae expeditiones missionariorum, quorum strenui conatus et permagnae defatigationes copiosos percipiunt animarum fructus.

Simul Patres et Fratres in Domibus formationis, in Seminariis minoribus et maiore, in Facultatibus Universitariis, in octo Collegiis secundariis et in pluribus aliis scholis, in specie technicis, ad rectam institutionem filiorum Societatis, clericorum, adolescentium et iuvenum animos attendunt. Ope Apostolatus Orationis, Congregationum Marianarum, et Exercitiorum Spiritualium curam habent operum quae ad vitae familiaris et ad coetuum socialium rectam ordinationem multum conferre possunt. Diligens quoque et coti-

dianus labor in Residentiis et paroeciis conversiones ad Ecclesiam multiplicat, fidem populi roborat, auxilia et solatia sacramentorum egentibus praebet. Nec praetermitti potest florens preli apostolatus, quo non tantum iis qui in tenebris sedent lumen fidei affertur, sed etiam Catholici et ipse clerus ad culturam et perfectionem christianam maiorem constanter diriguntur et inspirantur.

Si benedictio divina larga in hanc Viceprovinciam effusa est, ad opes suppeditandas, ad incolumitatem Nostrorum servandam in diebus adversis, magni quoque fuerunt conatus omnium quo generosius se applicarent ad Dei gloriam animarumque salutem procurandam.

Dato numero et zelo eorum, qui ex utraque Provincia Belgica proximis annis eo mittuntur, atque considerato quoque augmento vocationum inter ipsos Africanos, quorum in Viceprovincia iam fere centum numerantur, sperare licet fore ut Nostri non tantum hodiernis necessitatibus providere possint, sed etiam obviam ire iis qui in tam ingenti territorio auxilium Societatis exspectant et laeto animo accipere pronos se exhibent.

Quare, cum Viceprovincia Africae Centralis iam pervenerit quoad personas et opera ad eam maturitatem, quae in Societatis Provinciis requiri solet, nihil nobis impedire videtur quominus sine ulteriore mora in Provinciam pleni iuris erigatur.

Propterea, re diligenter coram Domino perpensa, auditis Patribus Assistentibus, Praepositi quoque Viceprovinciae necnon Patrum in proxima Congregatione Viceprovinciae collectorum unanimis votis per postulatam significatis annuente, ea auctoritate usi quam Praeposito Generali conferunt Litterae Apostolicae et Societatis Constitutiones, decernimus in Domino Viceprovinciam Africae Centralis in veri nominis Provinciam esse erigendam, eamque hisce nostris litteris erigimus, cum omnibus iuribus et officiis quae reliquis Societatis Provinciis secundum nostrum Institutum competunt, eodem nomine iisdem finibus servatis, quibus Viceprovincia hucusque utebatur, itemque Assistentiae Angliae etiam in posterum annumerandam.

Duae Regiones intra territorium Viceprovinciae iam constitutae etiam in posterum proprios Superiores a Praeposito Provinciae plene dependentes et auctoritate ab eo delegata gubernantes habere poterunt. Donec adiuncta aliud postulabunt, altera, iisdem servatis finibus, Kikwitensis nuncupari perget; altera vero Popokabakaensis, cuius limites iidem erunt ac dioecesis eiusdem nominis, in futurum nominetur, quamquam Societas etiam Dioecesi Kisantuensi, clero saeculari iam concredita, pro viribus auxiliari continuabit.

Quod attinet ad socios, nisi in singulis casibus Praepositus Generalis aliter statuerit:

a) Provinciae Africae Centralis pleno iure adscripti habeantur omnes socii qui hodiernae Viceprovinciae adscripti sunt.

b) Socii autem ex Provinciis Belgica Meridionali et Belgica Septemtrionali Viceprovinciae iam applicati, novae Provinciae applicati maneant; emissis autem ultimis votis eidem Provinciae ipso facto adscripti erunt.

c) Item socii ex iisdem duabus Provinciis, qui in posterum in Provinciam Africae Centralis missi fuerint, stabili ratione ibi laboraturi, Provinciae Africae Centralis erunt ipso facto adscripti, si vota ultima iam nuncupaverint; secus vero Provinciae Africae Centralis manebunt applicati, donec ad gradum promoti fuerint, quo tempore eidem Provinciae eo ipso erunt adscripti.

d) Socii denique ex aliis Provinciis alienis Viceprovinciae hucusque applicati, novae Provinciae maneant applicati, nisi ex mutuo consensu utriusque Superioris Maioris, cuius interest, in propriam Provinciam videbuntur revocandi.

Provinciae Belgica Meridionalis et Belgica Septemtrionalis, quibus Africae Centralis tamquam Missio peculiariter concredita est, novae Provinciae hominibus et pecuniis pro viribus subvenire pergent, animo magno et liberali secundum suum morem et iuxta normas in erectione Viceprovinciae olim statutas. Nec deerit auxilium quod Provincia Colombiana Occidentalis Africae Centrali suppeditare coepit.

Hoc nostrum decretum, proximo die festo Nativitatis Domini Nostri Iesu Christi, die 25 decembris 1961, in omnibus domibus novae Provinciae Africae Centralis secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die vim suam habere incipiat.

Quae autem per has litteras a nobis decreta et sancita sunt, Dominus Noster, per merita suae Matris, Beatissimae Virginis Mariae, cuius hodie Immaculatam Conceptionem celebramus, firma penitus et rata sibi que accepta habere dignetur atque labores sociorum novae Provinciae singulari benedictione et tutela prosequi, ut fructus uberrimos afferant ad Ecclesiae catholicae incrementum, animarum salutem et Dei ac Domini nostri maiorem gloriam et honorem.

Datum Romae, die 8 decembris 1961,
in festo Immaculae Conceptionis B. M. V.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

37.

8 decembris 1961

Instructio de Iunioratu: Ordinationes variae de studiis classicis conficiendae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Mandante Patre Nostro Generali, cum Ra Va communico novam Instructionem « De Iunioratu ».

Cum, ad normam n. 15 Instructionis, sit Provincialium, singulorum vel cum aliis eiusdem regionis Provincialibus, « propriam Ordinationem studiorum classicorum viris peritis conficiendam committere eamque recognoscere et *intra annum* Praepositi Generalis approbationi subicere », iam nunc ad Ram Vam mitto tria exemplaria Instructionis, quae praeterea in Actis Romanis 1961 mox edetur. Plura etiam exemplaria a nobis peti possunt, prout videbitur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 decembris 1961

R^o V^o

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

INSTRUCTIO DE IUNIORATU

SUMMARIIUM INSTRUCTIONIS

1. Introductio; — 2. Studia ante philosophiam requisita; — 3. Studia ante Noviciatum peracta; — 4. Studia in Noviciatu peragenda; — 5. Normae de Iunioratu; 6. De formatione humanistica; — 7. De latinae et graecae linguae cognitione; — 8. De cultura generali; — 9. De mediis sese exprimendi; — 10. De gradibus academicis; — 11. De exterarum linguarum studio; — 12. De studiis litterariis post iunioratum; — 13. De Professoribus praeparandis; — 14. De Praefecto studiorum; — 15. Conclusio. Ordinatio in Provinciis conficienda.

INSTRUCTIO DE IUNIORATU

1. *Introductio.* — Congregatio Generalis XXX, decreto 15¹, statuit ut a Praeposito Generali Instructio fieret de Scholasticorum institutione in litteris humanioribus, qua habita, Provinciae vel regiones propriam Ordinationem studiorum classicorum viris peritis conficiendam committerent; quam, a Provincialibus recognitam et a Praeposito Generali approbatam, sine eius consensu mutare postea non liceret.

Huic decreto obsecutus, postquam informationes ab omnibus Societatis Iunioratibus petitae et acceptae sunt atque in peculiari peritorum Patrum coetu tota res attente considerata est, praesentibus litteris generales normas cum tota Societate tandem communicare possum.

2. *Studia ante philosophiam requisita.* — Ex Constitutionum principiis et Congregationum Generalium decretis² clare apparet quatenus a Societate requirantur antequam nostri Scholastici studia philosophica aggrediantur. Ad tria capita reduci possunt, quae sunt: *congrua humanistica formatio* quae ex solida institutione praesertim in linguis litterisque classicis et patriis obtinetur; *cultura generalis* prout ad studia academica inchoanda requiritur ac sacerdotem vere excultum sui temporis decet; *linguae latinae nec-*

---

¹ AR XIII, 311.

² *Constit.*, P. IV, cc. V; VI; VII [351-399]; Col. Decr., decr. 86.

non graecae cognitio secundum paragraphos 3 et 4 decreti 86 Coll. Decr. quae sic sonant: «Linguae latinae eam scientiam et usum acquirere Scholastici nostri conentur, quae Sanctae Sedis praescriptis et Societatis traditionibus sit consona. Nemo autem ad philosophiam mittatur, quin sufficientem latine loquendi scribendique peritiam probaverit, qua et Professorum doctrinam plene intelligere et sese scholasticis exercitationibus exercere possit. Eam pariter linguae graecae cognitionem communiter obtineant, quam Ecclesia ad studia ecclesiastica in Facultatibus requirit».

His requisitis prae oculis habitis oportet studia considerare quae Scholastici ante ingressum in Noviciatum necnon in ipso Noviciatu peregerunt ut determinari possit an, quam ratione et per quantum tempus Iunioratus peragendus sit.

3. *Studia ante Noviciatum peracta.* — Etsi norma communis est ut Scholastici ante ingressum in Noviciatum studiorum curriculum perficiant quod in propria natione ad Universitatem ingrediendam requiritur, magna diversitas in eorum praeparatione datur. Etenim ipsa studiorum structura universitaria et praeuniversitaria in diversis nationibus satis diversa est; immo in eadem natione studiorum curriculum praeuniversitarium diversas formas induere solet, quarum aliae magis classicae sunt, aliae potius scientificae. Ob hanc diversitatem sapienter censuit Congregatio Generalis non posse Ordinationem generalem ad totam Societatem condi, cum normae accommodari debeant variis in variis Provinciis rerum condicionibus.

4. *Studia in Noviciatu peragenda.* — Nec tantum ratio habenda est studiorum ante Noviciatum peractorum, sed etiam eorum quae in Noviciatu peraguntur; atque hac occasione opportunum videtur in memoriam revocare studia in Noviciatu praescripta³, quamvis intra certos fines servari debeant, serio tamen peragenda esse. Tempus, scholae et studio privato simul sumptis assignatum, sit una hora cum dimidio primo Noviciatus anno, et tres horae secundo Noviciatus anno, omnibus diebus praeter dies dominicos et festos, rusticationis dies et vacationes maiores; ea vero ex ordine fiant nec quacumque levi causa omittantur, et etiam vacationibus minoribus congrua ratione serventur.

Materia sit praesertim latina et graeca lingua ita ut Scholastici, secundum praeparationis gradum, exercentur in grammatica et syntaxi, necnon in facilioribus auctoribus legendis, qui ad

³ Cfr. AR XII, 726: in praesenti Instructione protrahitur ad tres horas tempus duarum horarum cum dimidio concessum in *Responso* anni 1954.

has linguas addiscendas utiliores sunt et cum Noviciatus spiritu magis congruunt, quales sunt pro lingua latina, selecta documenta Ecclesiae et Societatis, quaedam SS. Patrum scripta, Catechismus Romanus, et pro lingua graeca Evangelium S. Lucae aliique Novi Testamenti libri.

Professores apti habeantur, non Scholastici, sed Sacerdotes, debita scientia et praesertim apta methodo praediti. Etenim, cum de iuvenibus docendis agatur iam maturioris aetatis et bonae voluntatis, tempus teritur si methodi applicentur pueris incipientibus aptae; contra brevi tempore optimi fructus obtineri possunt si methodus apta usurpetur prout experimenta in quibusdam Provinciis facta satis ostendunt.

Quare ratio studiorum in Noviciatu bene determinata habeatur et noviciorum Magister sedulo curet ut fideliter servetur, studiorum Praefectus Iunioratus consiliis libenter usus. Pariter curet ut distinctae scholae habeantur non tantum secundum diversos Noviciatus annos, sed etiam secundum praevia noviciorum studia; atque alia noviciorum experimenta ita ordinare conetur ut, quantum fieri potest, cum regulari scholarum ordine harmonice componantur.

Exercitium quoque dicendi (seu « toni ») diligenter fiat, moderante perito Patre; secus parum iuvat, immo potius noceret cum novicios assuefaceret res non serio peragere.

Quae de studiis in Noviciatu praescripta sunt, si bene fiant, valde utilia erunt ad severam nostrorum iuvenum institutionem, ad eorum dotes melius cognoscendas atque ad eos docendam, iam inde a vitae religiosae exordio, pietatem cum studio coniungendi rationem, quam toto Scholasticatus tempore adhibere debebunt.

5. *Normae de Iunioratu.* — Quando ex studiis ante Noviciatum et in ipso Noviciatu peractis apparet Scholasticos nostros iam satisfecisse requisitis quae in paragrapho secunda recensita sunt ad studia philosophica aggredienda, non est ratio cur in Iunioratu retineantur, cum longa adhuc restet via ad formationem generalem complendam, cui saepe addenda nunc est formatio quaedam specialis, interdum diuturna et laboriosa. Cum vero Scholastici post Noviciatum immediate ad philosophiam mittuntur, oportet ut duobus primis philosophiae annis, secundum Societatis traditiones (Epit., n. 285), peculiari excolantur cura, praesertim a Praefecto spiritus tum communibus adhortationibus tum privatis colloquiis.

Quando autem, sicut in multis Provinciis accidit, studia ante Noviciatum et in Noviciatu peracta non sufficiunt ad illam institutionem assequendam quae ad aggredienda philosophica studia requiritur, Scholastici congruo tempore — quod unius vel duorum

annorum spatium communiter non excedet — in Iunioratu retinendi sunt, qui secundum sequentes normas ordinari debet.

6. *De formatione humanistica.* — Primus Iunioratus finis semper prae oculis habeatur, qui est complere ac perficere formationem humanisticam, non tantum naturali, sed etiam religioso modo spectatam, id est hominem efformare, harmonica omnium facultatum educatione, eumque ad illam maturitatem humanam simul ac religiosam adducere qua ad superiora studia aggredienda ac futura ministeria exercenda apte disponatur.

Quae humanistica formatio, quamvis etiam scientiarum studio iuvari possit et debeat, imprimis litterarum studio consequenda est, praesertim assidua ac sapida classicorum auctorum lectione. Classici vero habentur tum summi auctores graeci et latini, tum etiam maximi antiquae culturae orientalis auctores, necnon recentioris culturae sive occidentalis sive orientalis qui maturitate, aequilibrio ac sano gustu excellunt, ideoque ad iuvenes formandos apti sunt. Auctorum vero lectioni addendae sunt historiae atque pulchrarum artium notiones, quae magnam partem in culturis sive classicis sive patriis habent.

At sedulo curandum est ne multa, sed multum quaeramus; vitandus enim est ille qui « encyclopedismus » dicitur, in modernis studiorum rationibus tam diffusus et solidae formationi humanisticae tam nocivus; ctenim, quamquam ad generalem culturam iuvat plures auctores, sive in nativo sermone sive in alium conversos, legere, formationi humanisticae imprimis prodest paucos attente considerare, cum hic quoque illud S. P. Ignatii applicari possit quod « non abundantia scientiae satiat animam eique satisfacit, sed sentire ac gustare res interne »⁴.

Ideo accurate seligendi sunt auctores qui magis convenient secundum diversarum regionum condiciones, immo interdum secundum diversas iuniorum dispositiones, ita ut alii latinorum vel graecorum, alii potius aliorum classicorum vel patriorum auctorum lectione ad Iunioratus primarium finem assequendum melius adducantur.

7. *De latinae et graecae linguae cognitione.* — Alter finis Iunioratus est latinae et graecae linguae cognitio quae Ecclesiae et Societatis legibus postulatur⁵.

⁴ *Exercitia Spiritualia*, Adnot. 2 [2].

⁵ AR XII, 517. — *Ratio Studiorum Superiorum*, n. 68 § 3 [AR XII, 551]; n. 95 [AR XII, 563]; n. 284 § 1-2 [AR XII, 639]. — Constitutio Apost. *Sedes Sapientiae*, Statuta Art. 43 § 3.

Hic non agitur de ea linguae latinae cognitione quae ad formationem humanisticam obtinendam requiritur ex expedita classicorum latinorum in originali lingua lectione. Hoc in regionibus orientalibus postulari nequit ab omnibus, sed tantum ab aliquibus qui latinis litteris peculiariter studere debeant; facilius postulari potest in regionibus occidentalibus, etsi non ubique eadem ratione.

Ea vero linguae latinae cognitio ab omnibus exigenda est quae requiritur ad superiora studia philosophica et theologica rite peragenda et ad communem in Ecclesia et Societate usum, cum lingua latina Ecclesiae et Societatis lingua officialis sit; quare si eius cognitio ex studiis ante Noviciatum et in Noviciatu peractis insufficientis est, necessario in Iunioratu complenda est.

Pariter non communiter requiritur ea linguae graecae cognitio qua classici auctores graeci in lingua originali facile legi possint, cum hoc etiam in regionibus occidentalibus nonnisi paucorum sit, etsi secundum Societatis traditiones et Ecclesiae desiderium curandum est ut semper in Societate viri etiam in litteris graecis peculiariter periti habeantur. Ab omnibus vero communiter postulatur ea linguae graecae cognitio quam Ecclesia ad studia ecclesiastica in Facultatibus requirit et quae apta ratione, diversarum regionum adiunctis accommodata, comparanda erit.

8. *De cultura generali.* — Tertius Iunioratus finis est culturae generalis comparatio quae Sacerdotem vere excultum decet. Generatim hic finis satis obtineri solet studiorum curriculo quod in singulis nationibus ad Universitatem ingrediendam requiritur. At si in litteris vel scientiis lacunae inveniantur, explendae sunt ad normam n. 120 Rationis Studiorum Superiorum⁶ necnon n. 11 Instructionis de Cosmologia⁷. Quod variis modis fieri potest sive accommodata studiorum ratione Iunioratus, sive peculiari anno scientiis addiscendis dicato, sive cursibus aestivis apte dispositis, sive pro facilioribus disciplinis studio privato, Praefecto studiorum vigilante ut finis intentus revera obtineatur.

9. *De mediis sese exprimendi.* — Quaedam praeterea speciatim animadvertenda sunt de iuniorum institutione in sese exprimendi mediis. Etenim cum media haec sese exprimendi, hominibus nostri temporis accommodata, Sacerdotibus magis in dies necessaria sint, oportet ut iam inde a Noviciatu, prout supra notatum est, praesertim vero in Iunioratu, necnon postea toto studiorum curriculo, ea Scholastici nostri addiscant apta methodo et sub periti magistri

⁶ AR XII, 573.

⁷ AR XIII, 813.

ductu. Institutantur igitur iuniores in arte apte dicendi, maxime in modis qui brevitatem et motu nostris temporibus melius consonant; minime negligatur ab initio cura rectae pronuntiationis, lectionis, gestus, mediis quoque adhibitis quae hodierna scientia suppetat. Exerceantur gradatim etiam ex improvviso dicere; discant schemata exarare, non solum ad sacras contiones ordinata, sed etiam ad formas recentiores, sive radiophonicas sive televisivas disposita, quibus veritas diffundi potest. Inter varia exercitia operum etiam dramaticorum in Iunioratu actio interdum iuvabit.

10. *De gradibus academicis.* — Iunioratus studia ad proprios fines, quos nuper descripsimus, ordinantur, praetermissa aliarum utilitatum cura. Cum vero ubique maior in dies evadat graduum academicorum necessitas, non tantum ad docendum in scholis, sed etiam ad plura munera exercenda, curandum est, ubi fieri potest sine ipsius Iunioratus detrimento, ut Iunioratus studia sive a publica auctoritate sive a civilibus Universitatibus recognoscantur ea ratione quae in unaquaque natione possibilis est. Quod praesertim curandum est pro iis qui ad specialia litterarum studia destinandi praevidentur.

Qui vero ad studia specialia praesertim scientifica destinantur, salva generali humanistica formatione omnibus necessaria, ad ea quamprimum dirigendi sunt ut mente adhuc flexibili illa aggrediantur. Quare in singulis Provinciis vel regionibus examinandum erit utrum haec specialia studia iam ante philosophiam an communiter post philosophiam peragenda sint, quomodo melius perficienda, num specialis domus pro iis erigenda in qua Scholastici studiis vacent, simul vero religiosam formationem compleant, servatis praescriptis quoad Universitatum frequentationem quae in Epitome Instituti indicantur⁸.

Praesertim apta directio requiritur cuiusdam generalis studiorum Praefecti, qui, vir peritus et stabilis, veluti subsequentium Praepositorum Provincialium consiliarius, eos qui specialibus studiis peculiariter incumbunt ab Iunioratu usque ad theologicum curriculum expletum dirigat atque adiuvet.

11. *De exterarum linguarum studio.* — Res quoque est magni momenti nostris temporibus exterarum linguarum cognitio, quae etsi diversa in diversis nationibus, in omnibus tamen certa quaedam mensura necessaria est.

Ea vero iam ab Iunioratu est inchoanda sive durante anno scholastico sive forte melius, ne nimis multa simul comprehen-

⁸ *Epit. Inst.*, 325.

dantur, vacationum tempore, prout in pluribus Provinciis iam felici exitu fit, peculiare domus veluti instituendo per tres quatuorve hebdomadas, in quibus non tantum apta methode a peritis magistris scholae traduntur, sed etiam lectiones in triclinio et colloquia in die habentur, quibus practicus linguae usus facilius acquiratur.

Si ordinata ratione res disponuntur, possunt Scholastici in Iunioratu coeteroque studiorum curriculo eas linguas sat facile addiscere quibus ad specialia studia vel ad apostolatam indigent. Ii vero qui exterae linguae penitior cognitione et usu egent, ad exteras regiones secundum antiquum morem mitti poterunt, postquam elementarem linguae cognitionem iam sibi comparaverint et semper studiorum Praefecto moderante, ita ut itinera quae studiorum ratione fiunt, vere fructuosa sint, omni « turismi » specie vitata.

12. *De studiis litterariis post Iunioratum.* — Scholasticorum institutio propria Iunioratus, etiam toto formationis curriculo perfici debet, praesertim philosophico curriculo, tum quia philosophia et scientiae, quae ibi traduntur, ad formationem generalem et humanisticam concurrunt, sicut in n. 7 Instructionis de Cosmologia notatum est⁹, tum quia dicendi et scribendi artem persequi debent ad normam nn. 269 et 270 Rationis Studiorum Superiorum¹⁰, tum quia valde iuvat ut selectorum auctorum, praesertim modernorum, lectionem non neglegant, sub periti Patris directione, qui vel in Scholasticatu sit vel ad Scholasticatum frequenter accedat. Quod praesertim vacationum tempore utiliter Scholastici facere possunt, utilibus distractionibus vacando, quibus mens relaxatur nec tempus in rebus insulsis teritur.

13. *De Professoribus praeparandis.* — Normae de Iunioratu superius traditae, quantumvis optimae, parum inservient nisi a magistris vere aptis in praxim deducantur. Iam Congregatio Generalis XXVIII, decreto 41, 7° et 8°, sapienter animadvertit: « Quia vero litterariae institutionis fructus a Professoribus maximam partem dependet, ad Nostros sive tirones sive iuniores docendos eligantur in quaque Provincia optimi: qui nempe et religiosae vitae exemplum praebeant, et suas disciplinas, sive primariae sunt sive secundariae, bene calleant, quique insuper, nostrae Rationi Studiorum addicti, secundum eam iuvenes nostros docere valeant.

⁹ AR XII, 812.

¹⁰ AR XII, 631-632.

Quod ut fieri possit, Superiores in primariis sui officii curis habeant, viros excellentes sive in linguis classicis et eloquentia, sive in aliis disciplinis quae studia nostra inferiora constituunt, tempestive formare. Professores vero stabiles sint, nec sine gravi ratione mutentur » ¹¹.

Professores igitur quam aptissimi ad Iunioratum, prae ceteris Collegiis, mittendi sunt, quorum dotes in decreto 15 Congregationis Generalis XXX breviter recensentur ¹². Sint imprimis *Sacerdotes*, nam etsi scholastici requisitam scientiam habere possunt, carent ea maturitate qua iuniores, qui pueri non sunt, efficaciter formare valeant; *apti* ad hoc munus exercendum et paedagogicis dotibus instructi: *vere lateque exculti*, ideoque disciplinam quam tradere debent atque affines disciplinas bene calleant; *titulo academico, quoad fieri potest, insigniti*, quod requisitae scientiae testimonium est eorumque auctoritatem auget; *numero sufficientes* ne nimias et forte dispares disciplinas docere debeant et singulorum discipulorum curam habere possint; *stabiles*, quod valde attendendum est cum ex continuato magisterio boni magistri optimi fiunt, ex frequenti vero mutatione magna detrimenta institutioni alumnorum derivare solent.

Ac praeterea magni momenti est ut Iunioratus Professores, praeter recensitas dotes, vera « humanitate » praediti sint, virili, magnanima et liberali, qua ipsi exemplares sint illius fructus qui ex litterarum humanarum studio intenditur. Sic magnum influxum in iuniores exercere poterunt, qui, magis quam philosophi et theologi, capaces sunt bonos illos habitus acquirendi quibus tota eorum vita religiosa, sacerdotalis et scientifica informetur oportet.

Quare Superiores solliciti Professoribus provideant librorum copiam ceteraque scientifica subsidia, eorum participationem congressibus ac commercium cum viris doctis foveant, ut aptiores in dies fiant ad tantum munus rite explendum.

Cum vero haud facile sit tot aptos Professores habere quot ad Iunioratum bene instituendum requiruntur, ne vereantur Provinciales iuniores diversarum Provinciarum in unum Iunioratum coadunare, sicut in nonnullis regionibus iam optime fit, ut viribus unitis solidae alumnorum institutioni, quae in hac re suprema lex est habenda, efficacius consuli possit.

14. *De Praefecto studiorum.* -- Ex Professoribus aptus seligatur studiorum Praefectus, cuius erit diligenter curare ut praescripta studiorum Ordinatio in Iunioratu religiose servetur. Cum

¹¹ AR IX, 42.

¹² AR XIII, 311.

Professoribus crebro agat sive privatim sive in Professorum conventibus, eosque adiuvet ut magisterio apte fungantur. Curam quoque singulorum Iuniorum habeat, in quo munere a ceteris Professoribus adiuvari debet ut singuli iuniores, quantum fieri potest, suorum studiorum directorem habeant, ut aptam methodum studendi acquirant ac securius et alacrius in litteris proficiant.

15. *Conclusio. Ordinatio in Provinciis conficienda.* — Haec sunt quae de Scholasticorum institutione in litteris humanioribus toti Societati communicanda videntur ad normam decreti 15 Congregationis Generalis XXX¹³. Velint nunc Provinciales ad normam eiusdem decreti, singuli vel cum aliis eiusdem regionis Provincialibus, propriam Ordinationem studiorum classicorum viris peritis conficiendam committere eamque recognoscere et *intra annum* Praepositi Generalis approbationi subicere ut iuniorum nostrorum institutio Societatis legibus plene conformetur.

Romae, die 8 decembris 1961,
in festo Immaculae Conceptionis B. M. V.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

38. 14 decembris 1961

*Communicantur Rescripta de quibusdam facultatibus liturgicis
et nuntiatur Proprium Officiorum S. I. recognitum.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro Generali, cum Ra Va communico sex Rescripta S. Congregationis Rituum diebus 22 augusti (Prot. N. S. 135/961), 6 novembris (Prot. N. S. 174/961), et 24 novembris Prot. N. S. 152/961) huius anni data, quibus in re liturgica varia renovantur vel conceduntur, scilicet.

1) Ad decennium, ut solemnitas externa festi S. Ignatii celebretur in nostris Collegiis pro alumnis externis, in quibus dies festus S. Ignatii inter tempus maiorum feriarum occurrit, aptiore die non impedito a festo I classis.

2) Ad quinquennium, ut solemnitas externa festorum SS. Aloisii Gonzaga, Ioannis Berchmans et Stanislai Kostka celebretur in

¹³ *Ibidem.*

bonum alumnorum nostrorum Collegiorum aptiore die, dummodo ne occurrat dies liturgicus I classis. Iuxta peritos, haec facultas adhiberi potest etiam in Collegiis NN., in bonum nostrorum Scholasticorum.

3) Ad quinquennium, ut solemnitas externa festi S. Thomae Aquinatis celebretur in Domibus philosophicis ac theologicis nostris vel nostris curis commissis die 7 martii aut die immediate praecedenti vel immediate sequenti Dominicam die 7 martii occurrentem, dummodo ne occurrat dies liturgicus I classis.

4) Ad quinquennium, ut celebretur una Missa votiva in honorem S. Ignatii, die quo Exercitiis Spiritualibus finis imponitur, firmis terminis et clausulis praecedentis concessionis et servatis novissimis rubricis¹. Attendendum est hanc facultatem ad nostras Domos Exercitiorum dumtaxat coarctari.

5) Ad quinquennium, ut in nostris Domibus Exercitiorum Spiritualium benedictio Candelarum in festo Purificationis B. M. V. et Cinerum die prima Quadragesimae peragi queant iuxta Memoriale Rituum Benedicti Papae XIII. Pater Generalis concedit hanc facultatem omnibus nostris Domibus Exercitiorum, dummodo conditiones Rescripto appositae servari possint. Rae Vae autem erit in annua Domorum visitatione vel alia occasione videre utrum «certo constet in dictis locis decori ac reverentiae sacrorum Mysteriorum satis esse consultum», et pro sua conscientia hanc facultatem concedere vel negare, prout sibi in Domino videbitur².

6) Ad indefinitum, ut in nostris Domibus Probationis seu Noviciatibus festum S. Stanislai Kostka tamquam dies liturgicus II classis celebretur.

Hac data occasione, Ram Vam certiolem facio, etsi nullus novus textus liturgicus in Officiorum et Missarum Propria nostrorum Sanctorum et Beatorum tempore approbationis nostri Calendarii (die 7 iulii 1961) introductus sit, S. Congregationem Rituum voluisse ut revisio nostri Proprii, praesertim lectionum historicarum, fieret. Commissione peritorum Patrum constituta, labor revisionis, quae in non paucis festis facta est, fere in finem iam deductus est et speratur fore ut intra non longum tempus novorum textuum obtineatur approbatio S. Congregationis. Proprium constabit duobus fasciculis (respective circiter 55 et 85 pagellarum), in quibus pro festis Sanctorum, quae iuxta Calendarium universae Societatis sint III classis, praeter lectionem tertiam seu «contractam» habebuntur etiam, typis minoribus impressae, reliquae lectiones propriae, si quae sint, pro iis locis ubi festa ritu superiore celebrentur. Velit

¹ Cfr. AR VII 636.

² Cfr. AR XIII 749.

igitur Ra Va, annexa schedula rite implenda et Romam remittenda, mox indicare quot exemplaria novi Proprii Officiorum velit pro sacerdotibus sibi subditis. Singulae Domus singulas petitiones ad nos ne mittant, sed unica fiat petitio pro omnibus Domibus Rae Vae curis commissis. Superiores autem Maiores dependentium, Viceprovinciarum vel Missionum pro suis sacerdotibus exemplaria directe a nobis petent.

Commendo me ss. SS. -

Romae, die 14 decembris 1961.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

39.

31 decembris 1961

P. Paulus Dezza constituitur ad tempus Substitutus Assistantis Italiae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Sententiis Patrum Assistantium auditis, ad normam decreti 269 § 2, 5° opportunum duxi a gravibus eius muneris laboribus ad tempus liberare, ut necessariam et sat diuturnam quietem capiat, P. Iacobum Martegani, Assistantem Italiae, qui praesertim post infortunium, quod mense decembri anni praeteriti curru automobili subiit, bona valetudine non utitur. Constituendus igitur erat Substitutus Assistantis Italiae, qui ei interim sufficeretur.

Itaque, cum de Substituto Assistantis Italiae constituendo omnia iam sint peracta quae in Constitutionibus¹ et Congregationum Generalium decretis² ea de re praescribuntur, Ram Vam his litteris certiore facio R. P. Paulum Dezza, in Curia Generalicia iam degentem et diversis muneribus in Urbe fungentem, Substitutum Assistantis Italiae rite esse constitutum.

Velit Ra Va curare ut haec cum omnibus suis subditis opportune communicentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 decembris 1961.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

¹ *Constit. P. IX c. 5 n. 3 [781].*

² *Coll. Decr. d. 269.*

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

40.

1 ianuarii 1961

Nova habita Provinciarum Galliae distributione, epistola ad Socios.

AD SOCIOS PROVINCIARUM GALLIAE

MES RÉVÉRENDIS PÈRES ET MES TRÈS CHERS FRÈRES,
PAX CHRISTI

Le nouvelle division des Provinces qui vient d'être portée à votre connaissance est le résultat d'une étude approfondie des charges et des effectifs de la Compagnie en France. Elle s'accompagnera d'ajustements imposés par les circonstances. On a cherché à les réduire le plus possible, mais certains apparaîtront néanmoins considérables, ou moins utiles, ou douloureux. Il faut accepter le tout comme un ordre de l'obéissance par lequel les Supérieurs Majeurs ont voulu conformer pour les années à venir l'organisation des maisons et le gouvernement des Provinces aux besoins et aux ressources.

En attendant la prise en charge des nouvelles Provinces par les Provinciaux qui seront nommés, le P. Provincial de Paris gouvernera la nouvelle Province de Paris, — le poste de Supérieur Majeur des Maisons Interprovinciales étant supprimé, — le P. Provincial de Toulouse gouvernera la Province France-Atlantique, celui de Lyon la Province de France-Méditerranéenne, celui de Champagne la Province de France-Septentrionale.

L'institution des nouvelles Provinces aura pour conséquence de modifier les Congrégations Provinciales qui ont déjà été convoquées en vue de préparer la Congrégation des Procureurs à Rome en septembre prochain. Les Pères Provinciaux donneront en temps opportun aux intéressés les indications nécessaires.

Les remaniements extérieurs ne sauraient pour des Religieux avoir qu'une importance secondaire. Ce qui compte avant tout, c'est l'esprit dans lequel on les reçoit. Vous accueillerez volontiers les dispositions qui vous regardent dans un esprit vraiment catholique

et universel, au-dessus de toute tendance particulariste ou régionaliste.

Vos Pères Provinciaux, vous le savez, voudraient répondre plus largement aux appels missionnaires de l'intérieur et de l'extérieur, mais ils manquent d'hommes. Les vocations, certes, viennent de Dieu, mais Dieu récompense habituellement les efforts légitimes. Ne craignons pas de faire connaître notre Institut, car il est une oeuvre de Dieu qui nous dépasse, mais n'oublions pas que les moyens humains tirent leur efficacité profonde et durable de la sainteté personnelle que Dieu seul connaît. C'est pourquoi l'amour de la Compagnie se traduira chez vous, mes Révérends Pères et mes chers Frères, par la volonté constante de vivre intensément l'idéal de saint Ignace et de ne négliger aucun aspect de la perfection que nous pouvons atteindre avec la grâce divine dans l'observation entière de toutes nos Constitutions et dans la fidélité à notre Institut¹.

Je me recommande, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères à vos ss. SS. et à vos bonnes prières.

Rome, le 1 janvier 1961.

Votre serviteur en Notre Seigneur.

JEAN-BAPTISTE JANSSENS
Général de la Compagnie de Jésus

41.

30 ianuarii 1961

De sollemnitatibus in honorem Patris Al. de Rhodes, tertio recurrente centenario ab eius obitu.

AD R. P. IOSEPHUM OÑATE
A. R. P. GENERALIS VICES GERENTEM

Rome, le 30 janvier 1961.

MON RÉVÉREND PÈRE PROVINCIAL,
P. XTI.

En vous désignant pour représenter officiellement la Compagnie de Jésus aux cérémonies qui marqueront à Saïgon le 3e centenaire de la mort du Père ALEXANDRE DE RHODES, je suis heureux d'évoquer brièvement le souvenir de ce fils de la Compagnie dont la

¹ *Const. P. VI, 1, 1.*

noble figure occupe une si grande place aux origines de la chrétienté vietnamienne.

Pénétré d'une grande sympathie pour la culture et les traditions des peuples qu'il évangélisait, il consacra ses talents d'observateur, d'écrivain et de linguiste à comprendre et à faire connaître le pays et les hommes. Ses ouvrages principaux, le Dictionnaire Annamite-Portugais-Latin, l'Histoire du Tonkin, ses récits de voyages, son catéchisme, témoignent d'une largeur de vues et d'une pénétration remarquables. Humaniste chrétien et apôtre zélé, il était aussi excellent pédagogue: son catéchisme et ses prières ont été, au service de l'admirable corporation de catéchistes qu'il avait organisée, des instruments de formation solide pour de nombreuses générations chrétiennes.

Après l'expulsion définitive qui lui fit quitter ses chères missions du Tonkin et de la Cochinchine, il partit pour Rome et pour Paris, allant demander au Pape des Evêques, au Père Général des Missionnaires, aux bienfaiteurs d'Europe des subsides. Sa parole ardente et ses ouvrages contribuèrent à l'institution de la Société des Missions Etrangères de Paris, qui devait donner par la suite à ces mêmes chrétientés l'extension et la solidité qu'elles ont aujourd'hui.

Trois siècles après la mort du Père Alexandre de Rhodes, la Compagnie, invitée par les plus hautes autorités, a repris le travail au service du Vietnam pour l'honneur de Dieu et l'affermissement de l'Eglise. Le Centre d'Etudiants qui porte le nom du prestigieux missionnaire rappelle la meilleure tradition de saint Ignace et de ses fils. Le Séminaire Pontifical de Dalat et le noviciat de Thu-Duc montrent l'intention de s'implanter profondément et de susciter parmi les fils du Vietnam le même effort d'évangélisation de toute la culture et de toute l'âme qui est l'idéal de notre apostolat.

Tant de martyrs, missionnaires étrangers et chrétiens du pays, qui ont mêlé leur sang pour le Règne de Dieu sur les terres du Vietnam assistent du haut du ciel nos Pères et Frères et attendent d'eux la digne continuation de leurs labeurs et de leurs fidélités.

Je me recommande, mon Révérend Père, à vos Saints Sacrifices.

Votre serviteur en Notre Seigneur
JEAN-BAPTISTE JANSSENS
Général de la Compagnie de Jésus.

42.

8 februarii 1961

Quando concedendum ut mensis Exercitiorum tertio iteretur.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

Quaesiverat Ra Va quid censendum esset de Patribus vel Fratribus, qui mensem Spiritualium Exercitiorum his iam peregerunt, petentibus tamen ut liceret eum tertio facere vel ob necessitatem spiritualem vel ob desiderium maioris perfectionis. Cum illa res videatur non esse contra praescriptum numero 190 § 1 Epitome Instituti, sed praeter id, si adsit ratio proportionate gravis, qualis esset extraordinarium detrimentum amovendum vel proventus spiritualis habendus, Rae Vae prudentiae relinquo decernendum num facultas illa singulis semel concedenda sit necne.

43.

24 aprilis 1961

Normae quaedam pro Collegio NN. ubi plurium nationum Scholastici adsunt.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

1) Nullo modo probari potest usus adeundi exhibitiones cinematographicas publicas, nec singulis nec alternis mensibus. Observanda est Instructio Patris Nostri, die 27 decembris 1955, in *Actis Romanis*, vol. XII, pag. 829 ss., praesertim pag. 830, quo in loco, si agitur de concedendo « film », numquam intenditur externa exhibitio publica. Instructio Patris Nostri fundatur non in condicionibus cuiusdam regionis, sed profecto in sanis nostris et Ecclesiae principiis ordinis moralis et religiosi atque in natura humana.

2) A Superioribus revisio fiat periodicorum, quae a Scholasticis recipiuntur, « ut contactus cum patria regione servetur », nec alia permittenda sunt quam in ipsa patria. Quoad notitias generales satis provideri videtur periodico quotidiano (sc. istius loci), quod in aula recreationis ponitur. Placeret, si subnotationes periodicorum, quae nimis a studiis detrahunt vel spiritum sapiunt mundanum, sine mora suspenderentur.

3) Abusus habendi pecunias depositas, coëmendî res varias etc., probari nequit et abrogandus est, quia a condicione Scholasticorum omnino alienus et famae Collegii periculosus iudicatur. Omnino autem approbatur, si Pater Provincialis certiores reddet Praepositos Provinciarum, ad quas Scholastici isti pertinent, his negotia eiusmodi gerenda non permitti tempore studiorum vel Tertiae Probationis vel secus etiam sine eius speciali facultate. Scholastici sciant se haec servitia recusare debere, nisi in casu particulari ipse eorum Praepositus rem petierit, quae tunc expendantur nonnisi per officiales Collegii. Demum, etiamsi Praepositi Provinciarum Scholasticorum exterorum id aegre ferant, nullo pacto Scholasticis permitti potest ut negotia gerant ad res varias emendas, ne mediantibus quidem officialibus Collegii, si aliquomodo leges civiles, e. g. fiscales, laeduntur.

4) Efficacibus mediis, non exclusis sanctionibus, adducendi sunt omnes Scholastici, ne sine licentia Rectoris vel Praefecti studiorum a praelectionibus praescriptis se abstineant; hae enim pertinent ad graves eorum obligationes. Perperam insuper provocatur ad abusum, qui fortasse alibi existunt ... In omni vita, etiam religiosa, labores praestandi sunt, qui animo taedium afferunt, quin ideo ad libitum omitti vel negligi possint.

. . . . .

IOANNES L. SWAIN,
Vicar. Gen. Soc. Iesu

44.

11 maii 1961

De tempore quo socii alienae Provinciae inscribendi sunt in Vicepr. Indonesiae.

AD R. P. GEORGIUM KESTER
PRAEPOSITUM VICEPR. INDONESIAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Acceptis Rae Vae litteris diei 26 mensis aprilis, et re diligenter perpensa, annuo ut socii ex alienis Provinciis adscribantur Viceprovinciae Indonesiae die ultimorum votorum, dummodo saltem quinque annos sive continue sive cumulative in Indonesia commorati

sint. Qui autem tempore ultimorum votorum quinque annos sive continue sive cumulative nondum in Indonesia commorati sunt, post talem quinquennem commorationem expletam Viceprovinciae adscribantur.

Romae, 11 maii 1961.

R^{ss} V^{ss}

Servus in Xto

IOANNES L. SWAIN

Vicar. Gen. Soc. Iesu.

45.

15 iunii 1961

Commissio instituitur et conventus indicitur de Iunioratu eiusdemque Instructione.

AD QUOSDAM PRAEPOSITOS PROVINCIARUM ET AD MEMBRA COMMISSIONIS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Pater Noster Generalis sollicitus semper manet ut paulatim in praxim adducantur ea omnia quae sibi a Congregatione Generali XXX adimplenda vel complenda relicta fuerant. Inter alia, iam ante suam infirmitatem, consilia ceperat ut executioni mandaretur decretum historicum n. 15, 1: *De Scholasticorum institutione in litteris humanioribus*: « Instructio a Praeposito Generali fiat quae, inixa in principiis Constitutionum et Decretis Congregationum Generalium, clare definiat finem horum studiorum, et indicet viam perveniendi ad hunc finem; declaret quales sint oporteat Professores: sacerdotes, apti, vere lateque exculi, titulo academico — quoad fieri potest — insigniti, numero sufficientes, stabiles; qualis etiam Praefectus Studiorum ».

Agitur, uti patet, de Instructione quadam generaliore, quam deinde propriae Ordinationes in variis regionibus et Provinciis sequi debebunt ad ea definienda quae magis particularia sunt et propria.

Consilio proinde examinato et acceptis opportunis informationibus constituta est Commissio, in qua pauci quidem periti e variis (non ex omnibus) regionibus studeant problematibus et dein Romae in nostram Curiam conveniant diebus 11, 12, 13, 14 septembris decurrentis anni 1961. Patres qui Commissionem constituunt erunt:

P. Ioannes Andretta (Italia); P. Antonius Lauras (Gallia); P. Antonius Arana (Hispania); P. Laurentius Braceland (Canada); P. Edwin Cuffe (Status Foed. Amer.); P. Emmanuel Briceño (Amer. Latina); P. Melchior Balaguer (India).

Singuli mox recipient a P. Paulo Dezza, qui a Patre Nostro constitutus est Moderator Commissionis et discussionum, informationes peculiares de argumentis et muneribus unicuique assignatis.

Haec interim cum Ra Va communicare opportunum duxi; felix laborum exitus Deo commendetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 10 iunii 1961.

R^{re} V^{re}

Servus in Xto

IOANNES L. SWAIN

Vicar. Gen. Soc. Iesu.

46.

15 iulii 1961

Epistola A. R. P. Generalis ad Socios Viceprovinciae Bahiensis, qua gratulatur et faustissima ominatur ob quinquaginta elapsos annos a die quo Patres Societatis, e Lusitania expulsi, in territorium Bahiense pervenerunt.

47.

22 augusti 1961

Ad Madecassensis Viceprovinciae socios primum post saeculum ab inita Missione.

AD SOCIOS VICEPROV. MADECASSENSIS

le 22 août 1961

MES RÉVÉRENDIS PÈRES ET MES TRÈS CHERS FRÈRES,
PAX CHRISTI!

Je suis heureux de m'unir aux célébrations qui marquent en ce mois de septembre 1961 le centenaire de la Mission de Madagascar.

Depuis le 24 septembre 1861, fête de Notre-Dame de la Merci, où le roi Radama II autorisa le Père Webber à prêcher ouvertement la religion catholique, le travail d'implantation de l'Eglise s'est déroulé de façon remarquable, grâce d'abord aux Pères et Frères

de la Compagnie. Il est rare en effet de trouver une Eglise aussi complètement soumise après avoir été au centre de travail apostolique et avec que des collaborateurs de plus en plus nombreux, rassemblés par l'ampleur de la tâche, étant depuis longtemps habitués largement à ses résultats, nous devons reconnaître que les membres de la Compagnie ont ouvert la voie, porté le poids de nombreuses fondations et qu'ils continuent aujourd'hui encore à fournir une part considérable de leurs efforts. C'est pourquoi je prends part de grand cœur aux efforts de grâce et de prières de tous, formant les vœux les plus sincères pour que la jeune Eglise de Madagascar, groupée autour des 14 Eglises qui assurent son unité et son progrès dans la foi, trouve toujours plus abondamment dans ses fermes communautés paroissiales, ses établissements d'instruction et d'éducation, ses collèges d'études catholiques, le mouvement religieux et sacerdotal qui assure le complet développement de la vie des consciences et l'enrichissement toujours plus profond de l'esprit chrétien dans les institutions et dans les œuvres.

Finalement, il était possible, évoquer en la mémoire des grands missionnaires, Prêtres et Vénérables Apostoliques, auprès Madagascar doit de former aujourd'hui une chrétienté et une et si vivante. Je voudrais signaler également le grand merci d'innombrables prêtres, fidèles collaborateurs de tous les jours et auxiliaires précieux sans lesquels la mission n'aurait pu marcher, mais c'est à vous que je veux directement m'adresser, chers Pères et Frères, qui, tout en poursuivant sagement le travail, sentez parfois la fatigue et une certaine anxiété pour l'avenir.

Néanmoins s'efforcez et ne craignez pas avoir derrière ni devant de vos prédecesseurs. Vous avez certes derrière vous et autour de vous de grands exemples, non seulement les Pères Jacques Berthier, auprès le Seigneur a permis de consacrer une vie de missionnaire exemplaire par un martyre héroïque, mais aussi des modèles très purs de dévouement sacerdotal et religieux par l'union à Dieu dans la prière, mais depuis quinze ans que je suis la marche de nos Belles Missions de Tananarive et de Fianarantsoa, je me suis pu à constater que vous conservez les meilleures traditions missionnaires et l'esprit apostolique de la Compagnie dans l'apostolat. Parmi les qualités les plus méritoires que nos Supérieurs provinciaux ont signalé à mon attention, je veux recommander spécialement à votre générosité, comme effluve de préférence la grâce de Dieu, la fidélité aux exercices de piété, malgré la grande parfois ardue des occupations, la dépendance religieuse volontaire et totale, même dans des situations qui vous ôtent le soutien de la vie communautaire, une manière religieuse

de se conduire personnellement et de conduire l'action apostolique. Si absorbantes que soient les tâches quotidiennes, attachez-vous à maintenir le plus élevé possible l'idéal de vie chrétienne des âmes qui vous sont confiées; invitez à la perfection évangélique les âmes généreuses des jeunes et soutenez-les dans leur ascension spirituelle; consacrez à la formation des candidats à la vie religieuse ou sacerdotale une ferme et prudente attention.

Soyez enfin bien persuadés que vous répondrez aux désirs du Saint-Siège et des Evêques dans la mesure où vous manifesterez un grand attachement à la forme de perfection religieuse définie par notre Père saint Ignace. C'est ainsi avant tout que Dieu bénira vos efforts et qu'il attirera par vous les vocations non seulement à la Compagnie mais aussi aux séminaires et aux instituts religieux qui en ont tous absolument besoin pour satisfaire aux besoins des âmes et à l'évangélisation complète de toute la grande Ile.

Je me recommande, mes Révérends Pères et mes Très Chers Frères, à vos Saints Sacrifices et à vos prières.

Votre serviteur en Notre Seigneur
JEAN-BAPTISTE JANSSENS
Général de la Compagnie de Jésus

48.

26 augusti 1961

De neo-sacerdotum feriis aestivis et de itineribus linguae addiscendae causa.

AD QUENDAM INSTRUCTOREM TERTIAE PROBATIONIS

Tamquam abusus penitus eradicandus est, sicubi detur, usus quo Neo-sacerdotes, tempore feriarum, extra proprium Scholasticatum vivere et vel exteris nationes petere sinantur linguae exercendae causa, sive in domibus Societatis commorentur, sive, et potiore ratione, extra illas degant in paroeciis vel domibus religiosis. Omnino enim oportet ut Neo-sacerdotes, praeter paucos dies qui ex praxi Societatis conceduntur in *proxima* paroecia natali transigendi, cum ceteris Scholasticis vitam ducant et ferias aestivas una cum illis fructuose impendant in disciplinis quoque theologicis profundius discendis.

Ceteris tamen Patribus concedi potest ut ad exteris nationes se conferant linguae exercendae causa, si id *necessarium vel utile*

videatur Superioribus maioribus, quibus cordi erit ne iuniores praesertim Patres periculis exponantur. Generatim autem domus nostrae praeferantur, inter quas aliquae iam huiusmodi linguarum studium tempore feriarum pro Nostris praevident.

Si quando tamen extra Societatis domos commorandum sit, id fieri nequit sine *consensu scripto* Praepositi Provinciae, in qua commorationis locus invenitur. Sed tunc quoque Superiores maiores personarum necessitatem vel utilitatem *unice* perpendant, non autem onus vel emolumentum oeconomicum, quod Provinciae vel Domui forte obveniat: ideo, si necessarium vel utile iter non videatur, nullo modo concedi potest, etsi quis gratis alicubi excipiat aut pecuniam inveniat ad itineris et commorationis sumptus sustinendos, sicut e contra iis qui mittendi videantur dari nequit facultas ea apposita condicione ne Provinciae vel Domui oneri sint.

. . . . .

Romae, 26 augusti 1961

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

49.

27 augusti 1961

Iterum commendatur brevitās in Exercitiorum spiritualium punctis tradendis ad Nostros.

AD QUOSDAM PRAEPOSITOS PROVINCIALES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Appropinquante tempore consueto Exercitiorum annuorum pro Nostris, velim Ra Va singulos Patres qui Exercitia dabunt sive sacerdotibus, sive Scholasticis, sive Fratribus coadiutoribus mo-
neat de servandis normis a S. P. Ignatio datis, totiesque a Prae-
positis Generalibus in memoriam revocatis, de punctis omnino bre-
vibus tradendis, prout praescribit Annotatio 2^a libelli Exercitiorum.
Vult nempe ut « qui tradit alteri modum et ordinem ad meditan-
dum vel contemplandum » orationem exercitantium praeparet « di-
scurrendo solum per puncta cum *brevi* vel *summaria* declaratione ». Exercitia enim non sunt missio popularis; nec *audiuntur*, sed *fiunt* ab exercitante, qui plurimum impeditur si longiores cogatur au-
dire contiones.

Si qui Patres ulterius praeter modum sese extendant in con-
tionando, Ra Va facultatem facere ne dubitet etiam Scholasticis vel
Fratribus, qui id cupiunt, ut sibi privatim puncta parent.

Commendo me ss. SS.

Romae, 24 iulii 1961

R^o V^o

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

50.

28 augusti 1961

Consilia quaedam de plena rectaque Noviciorum institutione.

AD QUOSDAM MAGISTROS NOVICIORUM

Ne mirentur Patres Magistri, quod plures Novicii, postquam
prima vota nuncupaverunt, studiorum tempore in novas difficulta-
tes incidant, in quibus superandis non omnes pares inveniuntur.
Probatio enim post prima vota continuatur et non raro fit gravior.
Ideo retardata maturitas spiritualis iuvenum nostrorum, quae vix
non ubique notatur, retardatam quoque maturitatem religiosam si-
gnificat; abrogatio autem Iunioratus, in quibusdam Provinciis in-
ducta, necessario secum fert quasdam sequelas quoad aptitudinem
coniungendi vitam religiosam cum studiis. Recte iudicant plures
Magistri impense continuandam esse directionem spiritualem per
longos annos formationis; sedula opera danda est praesertim in
primo anno Philosophiae, ut iuventur iuvenes quaerere et invenire
Deum in studiis pariter ac in oratione. Nihil vero obstat quominus
haec probatio iam initium habeat in Noviciatu, praesertim versus
finem, subiciendo Novicios serio experimento studiorum; at caveant
Patres Magistri ne pars Noviciatus in Iunioratum convertatur, quod
nequaquam admitti potest.

Non possum non probare, immo iam saepius consilium dedi,
ut apta et seria quaedam nova *experimenta* fiant; bona haec erunt
si iuvenum dotes et defectus revelent. Error enim esset non satis
aestimare generositatem iuvenum hodiernorum, ideoque nimis fa-
cilia efficere experimenta Noviciatus. Ordo diurnus ita componatur
ut, salvo exercitio fidelitatis et *punctualitatis*, tirones maiore cum
fructu proprio arbitrio uti, de laboribus peractis rationem reddere,
ac munera serio exsequi assuefiant.

Recte igitur intendunt Magistri magis formare sensum *responsabilitatis* in iuvenibus; quare eis in certis rebus debitam libertatem et *initiativam* tribuere ne haesitent.

Pergant igitur Patres Magistri bono animo tirones formare secundum normas Constitutionum atque diligentem dent operam in discernendo quibus formis externis, forte aliquatenus mutatis, finis intentus efficacius acquiri possit.

Minime autem neglegatur exercitium vitae monotoniae atque cotidianae; tota nostra vita erit monotona, in labore obscuro et numquam intermittendo. Praeter experimenta, assidua praxis oboedientiae et renuntiationis propriae voluntatis quam infert ordo traditus in nostris Noviciatibus, plurimum prodest formationi. Sane, eliminantur ea quae puerilia forent, servantur autem illa etiam quae displicent Noviciis, sed eos formant. Iustam compositionem invenire res facilis non est, sed inde non recusanda. Nimis frequenter usus, etiam pii, et consuetudines tamquam non iam « sensui huius temporis aptatae » abrogantur, quin aliae magis aptae iis substituantur, ita ut quoddam vacuum oriatur, immo quin sequelae praevideantur. Ab una parte quaestiones serio studio subiciendae sunt, adhibita experientia alibi iam facta, ab altera parte vero caute evitemus oportet periculum adagii hodierni: res novas, ideo quia novae sunt, iam esse meliores quam illae, quae ab antiquioribus traditae sunt.

Mihi equidem probatur quod Patres Magistri continentur penitus cognoscere indolem iuvenum hodiernorum, qui perveniunt ad Noviciatum; errarent autem, quando existimarent nimis ananendum esse desiderio mutandi traditiones Noviciatus. In tirocinio potius agitur de mutanda mentalitate iuvenum, dando eis motiva solidiora theologica et psychologica de exercitiis quae in Noviciatu fiunt. Ecclesia et Institutum Societatis exigunt in Noviciatu separationem non mere localem a vita anteacta et a rebus quoque vitae futurae, studiorum et apostolatus; secus non potest poni solidum fundamentum totius vitae spiritualis. Utique; magis quam antea debent instrui de valore recollectionis, silentii, paenitentiarum, oboedientiae et submissionis et hac de causa munus Magistri Noviciorum est difficilius quam antea. Debita quidem libertas, ut supra dicebam, Noviciis tribuenda est; sed a recta institutione aberraret qui *multam* concedere vellet libertatem de usu temporis, de modo et tempore habendi recreationem, de seligendis sociis etc. Postea enim in vita collegiorum et in aliis formis apostolatus « omnia omnibus » esse debent et saepe ordinem diurnum sequi valde rigidum.

Nisi id antea habuerint, detur Noviciis solidus omnino « *cursus religionis* », in ordine praesertim ad ascetim religiosam. Noscant

vera fundamenta theologica quibus nititur vita religiosa; imprimis bene sciant quid sit « traditio » in Ecclesia, qui eius valor dogmaticus, quae proinde docilitas requiratur erga Ecclesiam etiam in re nostra, — vitae religiosae, — docentem. Ascesis enim religiosa non est altior quaedam philosophia tantum, sed in multis rebus auctoritate gaudet altiore; illam acceptemus oportet « ob auctoritatem Dei revelantis » et Ecclesiae authentice proponentis.

Insistant igitur Magistri in veram atque internam humilitatem, ex qua sequuntur vera caritas et oboedientia. Oboedientia autem non est virtus mere « socialis » quae ideo requiratur ut omnia ordinate procedant; oboedientia religiosa primo et per se est exercitium asceseos et renuntiationis sui. Quapropter non apud Iesuitas tantum, sed apud Carthusianos et Camaldolenses plenum suum valorem habet. (Cfr. Regulam S. Benedicti, v. g., e cuius spiritu maxima ex parte spiritus nostri Instituti derivatur.)

Caritas autem sit illa supernaturalis, quam describit S. Paulus 1 Cor. 13, non mere bonitas naturalis (quamquam et hanc comprehendit). Sit autem efficax, humilitate penetrata. Hinc exsulet spiritus iste « criseos », quae nisi ab homine valde perfecto summa prudentia exerceatur, caritatem pessumdat.

. . . . .

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

51.

8 septembris 1961

Viceprov. Ahmedabadensis vocabitur in posterum Gujeratensis.

AD R. P. CAROLUM GOMES
PRAEPOSITUM VICEPROV. AHMEDABADENSIS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum Congregatio Viceprovinciae Ahmedabadensis, hoc anno habita, postulaverit ut nomen Viceprovinciae in *Gujeratensem* mutaretur, ex eo quod territorium Viceprovinciae nunc omnino congruat cum territorio novi Status Gujeratensis anno 1960 creati, auditis Patribus Assistentibus, statuo ut inde a die 11 octobris 1961, festo Maternitatis B. M. V., Viceprovincia Ahmedabadensis nuncupetur Viceprovincia Gujeratensis.

Curet Ra Va ut hoc cum omnibus suis opportuna ratione comunicetur.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 8 septembris 1961,
in festo Nativitatis B. M. V.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

52.

10 octobris 1961

ARPN. Generalis litteras dedit gratulatorias ob quantum recurrens saeculum ab inito Maioricensi Collegio B. M. V. Montis-Sion (Prov. Tarrac.). Pauca verba ad eiusdem Collegii historiam pertinentia hic transcribimus.

« Fundado el 24 de agosto de 1561 con intervención del P. Jerónimo Nadal, el primer jesuita mallorquín y uno de los Padres mas ilustres de la primitiva Compañía, y el único en España que se conserva con el mismo fin de la enseñanza para que fue destinado desde su fundación. Este hecho justamente se atribuye a una especial protección de San Alonso Rodríguez, gloria de nuestros Hermanos Coadjutores y de la Compañía, que llegó a ese Colegio diez años después de la fundación, en 1571, y en él se santificó y lo santificó con sus heroicos ejemplos de virtudes. Y junto a San Alonso, San Pedro Claver, que cursó parte de sus estudios en Montesión y que allí recibió del Santo Hermano Coadjutor las más altas lecciones de espiritualidad y la predicción de sus triunfos apostólicos en América y la gloria que Dios le tenía preparada en el cielo ».

53.

6 novembris 1961

Epistola ad Socios post duas Colombianas Provincias constitutas.

A LOS PADRES Y HERMANOS DE LA PROVINCIA DE COLOMBIA

REVERENDOS PADRES Y CARISIMOS HERMANOS,
P. XTI

El Decreto que se ha leído en todas vuestras Casas este ocho de diciembre da comienzo a una nueva y feliz etapa en vuestra his-

toria doméstica: vuestra antigua Provincia colombiana queda definitivamente dividida en dos Provincias independientes, con todos los derechos que como a tales les corresponden según nuestro Instituto.

En un momento tan grato para todos vosotros y que ha de quedar marcado como fúlgido hito en los anales de vuestra Provincia, esperáis sin duda con justo anhelo el mensaje que os lleve mi palabra de paternal congratulación. Sí, RR. PP. y CC. HH. os lo envío con pleno corazón, uniéndome a los sentimientos que llenan vuestro espíritu, participando de la íntima alegría de todos.

Con vosotros doy gracias a Dios Nuestro Señor, al volver la mirada al pasado y recordar cuánto os ha bendecido, incrementando vuestras obras y haciendo fructificar vuestros afanes apostólicos. Treinta y siete años atrás Colombia, hasta entonces Misión dependiente de la Provincia de Castilla, pasaba a ser Provincia independiente, pues había alcanzado muy feliz desarrollo, y su futuro se abría a bellas esperanzas. No fueron éstas esperanzas vanas: en los años subsiguientes creció tanto vuestra dinámica Provincia que se juzgó conveniente proceder a la división administrativa, erigiéndose hace dos años la Región Occidental, con tan óptimo resultado, que ahora queda ya constituida a su vez en Provincia independiente.

Con vosotros me asocio también para una vez más repasar con alegría de corazón el conjunto de vuestras obras que ahora tenéis esparcidas en vuestro amplio territorio, y constituyen, por así decirlo, el patrimonio espiritual y apostólico que Dios ha querido confiar en vuestras manos. Releo vuestro Catálogo y quedo tan gratamente impresionado al recapitular el número de vuestras Casas y obras, la calidad y volumen de vuestras empresas y realizaciones! Particular consuelo recibo sobre todo al ver el crecido número de vuestros escolares y al tener noticia del florecimiento vocacional que cabe esperar en una y otra Provincia.

Por esto quiero finalmente con vosotros mirar la perspectiva de vuestro futuro con ilimitada confianza sobrenatural. El que os ha dado el incremento de que ahora nos alegramos, espera sin duda no poco de vosotros en bien de las almas de vuestra Patria. Y vosotros sabréis responder a los planes divinos! La división de vuestra Provincia se hace en momentos de graves necesidades y exigencias de la Iglesia, empeñada por todas partes en la que podríamos llamar carrera de apostolado social en la batalla con el comunismo. Este hecho ha de encender todavía más en vosotros la voluntad de ofreceros al Sumo Capitán para el cumplimiento generoso de sus designios sobre cada uno.

Con esta preocupación es natural que vuestro primer cuidado ha de estar ante todo en la consolidación y perfección de aquellas empresas que ya lleváis entre manos. Consagrad sobre todo gran dedicación a aquellas obras que ya por su importancia ya por su carácter peculiar, están en el grupo de las obras comunes a las dos Provincias, según se mencionan en el Decreto de división.

Intensificad con cuantos medios tengáis a disposición vuestra, todo lo relacionado con el apostolado social: tenéis en él todo un mundo en que poner vuestras más hondas preocupaciones, vuestras energías e ilusiones apostólicas. Todos absolutamente, sea con la oración y fervorosos deseos, sea con el apostolado e influencia directa en los demás, todos podéis y debéis ahora ser apóstoles sociales de la Iglesia más que nunca militante.

Mirad también y tomadlo como algo de enorme importancia, el trabajo y apostolado educacional, íntimamente ligado en la actualidad con el campo social, puesto que uno de los objetivos más perseguidos por el comunismo es precisamente la conquista de la juventud de los colegios y universidades. Por eso toda la atención que prestéis a la eficaz formación cristiana y social de vuestros numerosos alumnos, estará muy bien empleada, y en ello realizaréis un apostolado de la mayor actualidad.

Con particular recomendación os encargo también a todos el apoyo constante a vuestra Misión y Vicariato Apostólico de Barrancabermeja. No ignoráis que en aquella región van creciendo grandes concentraciones que por su potencial influjo en la vida de la nación reclaman la oportuna atención espiritual por parte de la Iglesia, y en concreto por parte vuestra. Aunque en lo jurídico quedará dependiente de la Provincia Occidental, queda confiado a todos por igual el contribuir a su mantenimiento y desarrollo.

Finalmente al aprobar y bendecir especialmente en esta oportunidad el entusiasmo con que habéis tomado el cultivo de las vocaciones, con el magnífico resultado que antes he mencionado de pasada, deseo animaros a que continuéis en adelante con igual empeño. La mano de Dios no está por cierto abreviada en el terreno vocacional: si, como habéis constatado, aun entre los jóvenes de los liceos estatales se hallan no pocos en quienes afloran, como espontáneamente, los deseos de la vocación, qué podremos esperar de los niños que educamos en nuestros colegios? Ellos deben seguir siendo para vuestras Provincias fuentes de muchas y sobre todo muy selectas vocaciones.

Para terminar, RR. PP. y CC. HH., no dejéis que se desvirtúen los quilates de aquella virtud que ha sido hermoso distintivo de vues-

tra Provincia: la mutua unión y fraterna caridad y colaboración. Conservadla íntegra como fruto y manifestación de vuestra vida interior que dará eficacia a la actividad de vuestro apostolado: caridad y unión íntima entre los miembros de una misma Provincia, y caridad también entre las dos Provincias. Como los puentes que se extienden sobre la gran arteria fluvial que las separa físicamente, así vuestra caridad fraterna se extienda de un territorio al otro abrazando a todos en Cristo.

No me queda, RR. PP. y CC. HH., sino implorar sobre todos la protección de la Madre Inmaculada, en cuya fiesta se inicia la nueva etapa de vuestra vida, la intercesión de vuestro Patrono y modelo, San Pedro Claver, que será el Celestial Patrono de ambas Provincias, y la protección de los Santos todos de la Compañía, para que alcancen la plena bendición de Dios sobre vuestras Provincias.

Muy de corazón os bendigo paternalmente a todos, y me encomiendo en vuestros ss. SS. y Oraciones.

Roma, 6 Noviembre 1961

En la fiesta de todos los Santos de la Compañía.

De todos vosotros
siervo en Cristo Jesús

JUAN B. JANSSENS

Prep. Gen. de la Comp. de Jesús

54.

10 novembris 1961

*Litterae quibus quartum saeculum commemoratur ab adventu
Societatis Iesu in Slovakiám.*

REVERENDI PATRES AC FRATRES IN XTO CARISSIMI,
PAX CHRISTI

Quarto vertente saeculo a die quo Societatis Iesu filii in vestram carissimam Patriam primo advenerunt illamque apostolice excolendam susceperunt, facere non possum quin vobis omnibus paterne gratuler et vel paucis memorem verbis initium illud quod in Slovavorum regionibus factum est apostolicis nostrae Societatis laboribus.

Instante Nicolao Oláh, Archiepiscopo Strigoniensi, ac moderante Patre Ioanne Victoria, Collegii Vindobonensis Rectore, primi Societatis filii iam die 23 aprilis 1561 Tyrnaviam pervenerunt eo

ducti consilio ut stabili sane ratione ibidem commorarentur et ministeria Societatis propria exercerent.

Adeo impigre construendis Collegii aedibus se dederunt ut, statim post festa natalicia eiusdem anni 1561, sollemni quadam disputatione scholis initium factum sit ac Tyrnaviense Collegium iuridice constitutum ad integram eamque christianam iuvenum institutionem, qui est Collegiorum finis ab ipso S. Parente praestitutus.

Decurrente autem tempore, adeo scholarum et alumnorum numerus crevit ut Archiepiscopus Strigoniensis et civium magistratus, nostram docendi methodum eiusque fructum admirati, Societatis magistros pro civitatis quoque scholis vehementer desiderarent. Ipse quinimmo Archiepiscopus Nostros rogavit ut Seminarii, secundum Concilii Tridentini normas anno 1566 in urbe erecti, curam ipsi susciperent. Quod praestitum est, duobus Patribus ad hoc designatis.

Sed et in animarum cura Nostri non parum adlaborarunt concionibus praesertim, quas lingua quidem germanica in ecclesia paroeciali habebant, slovakia vero in oratorio Collegio adnexo; plura quoque praestiterunt missionibus ad populum, in dissitis etiam regionibus habitis, in iis maxime in quibus novatorum influxus invalescebat.

Haec omnia Patres magna animi liberalitate praebuerunt, fortiter sustinentes et oeconomicas difficultates et invidias, molestias atque impugnationes hostium, qui Societati non deerant sive inter laicos sive inter clericos.

Pro dolor autem fructuosus huiusmodi Patrum labor sex tantum annos Tyrnaviae duravit. Impedimento primum fuit violenta pestis, quae altero a Collegio incoepto anno (1562-63) funeste in urbe exarsit, quosdam e Nostris rapuit (inter quos Schol. Theodoricum Canisium, sancti Doctoris nepotem) et, dispersis alumnis, ad lectiones intermittendas coëgit. Accessit dein, mense aprili anni 1567, grave urbis incendium, quod ipsum Collegium penitus destruxit et Nostros adduxit ut e Slovakia discederent: acerbo quidem animi dolore abierunt, sed eorum animus ibi permansit et magnum quo aestuabant populi desiderium redditum maturavit qui, paucis decenniis transactis, feliciter evenit.

Ardenti eorum animarum zelo tribuendum est si Tyrnavia eiusque vicinia catholicam fidem ita servarunt ut catholicismi veluti centrum ad haec usque tempora remanserint.

In eadem praeterea urbe Societas Iesu erexit et gubernandam suscepit Studiorum Universitatem, quae ceteris praestabat in regnis Hungariae Corona unitis et diu unicum exstitit studiorum su-

periorum centrum in Slovakia, donec alia nostra Universitas Cas-soviae accessit.

Neque silentio tegenda est magna illa typographia, nostrorum Patrum studio Tyrnaviae instaurata, quae et de nationali Slova-korum cultura optime meruit et de fide catholica penes eos a no-vatorum insidiis defendenda ac promovenda. Patres enim nostri praecipuam exercuerunt operam in edendis libris ac libellis perio-dicis, quibus Missionum exterarum studium promoveretur et Sa-cratissimi Cordis cultus foveretur.

Tyrnaviae quoque fere per saeculum remansit renatae Socie-tatis noviciatus pro omnibus regnis Hungariae Corona unitis et, post primum immane bellum, quo universus fere orbis implicatus est, pro Cechoslovakiae Provincia. Interim Nostri in novis Colle-giis seu Residentiis erectis multum dabant operae iuvenibus insti-tuendis, Exercitiis Spiritualibus et missionibus tradendis, actioni sociali fovendae, aliisque ministeriis Societatis propriis exercendis.

Animadvertere denique liceat copiosissimos apostolatus fruc-tus Patrum Slovakorum magna ex parte adscribendos esse eximiae caritati ac intimae Sociorum cooperationi: etsi enim ex undecim nationibus (Hungaria, Germania, Croatia, Austria, Italia, Hispania, Bohemia, Moravia, Belgio, Neerlandia et Slovakia) provenirent, omnes tamen in suis apostolicis laboribus eundem finem prosecuti sunt, ad animarum salutem ac maiorem Dei gloriam pro viribus contententes.

Hodie carissima vestra Viceprovincia dispersa, partim quidem sub iugo adversariorum Dei et fidei catholicae in Slovakia gemit ac silet; exsules autem extra patriam inter vestros concives magno zelo ac fructu laboratis; omnes tamen fraternae caritatis vinculo indesinenter coniuncti, Providentis Dei gratia confisi, paternam Eius opem suppliciter imploratis ac firmissimam fovetis spem fore ut in libera tandem Patria, undique convenientes, maiorum vestro-rum traditiones in vinea Domini restituere et confirmare valeatis.

Id ipse ex corde exopto dum omnibus, vel in Patria pro Christo patientibus, vel procul ab ea vivere coactis, paternam benedictio-nem peramanter impertior.

Commendo me ss. SS. et orationibus.

Romae, 10 novembris 1961.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

55.

12 novembris 1961

Datis litteris ad R. P. Angelum SANTOS (Prov. Legion.), Moderatorem ephemeridis « SAL TERRAE », Pater Noster Generalis gratulatur et fausta adprecatur ob quinquagesimum recurrentem annum ad eadem ephemeride « SAL TERRAE » condita.

56.

17 novembris 1961

Uruquariana Viceprovincia independenti constituta, epistola ad Socios.

AD SOCIOS VICEPROV. URUQUARIANAE

REVERENDOS PADRES Y CARISIMOS HERMANOS,
PAX CHRISTI!

El día 10 de Octubre próximo pasado se cumplían 11 años desde que la República del Uruguay quedaba constituida en Región con administración independiente de la Provincia Argentina bajo el gobierno de un Viceprovincial. Al anunciarlo expresaba entonces la esperanza de que esta división administrativa cedería en bien de la Provincia y de la Región, ya con aumento de vocaciones, de sujetos y de obras, ya con el florecimiento del espíritu religioso de los Nuestros que las promoverían con renovado celo y vigor. Y he aquí que, hoy, viéndose realizadas aquellas esperanzas, puedo comunicaros que la Compañía en vuestro territorio pasa de ser Región a la categoría de Viceprovincia independiente con todas las atribuciones que nuestro derecho y la Iglesia conceden a las Viceprovincias y a los Superiores Viceprovinciales que las gobiernan.

Aprovecho esta ocasión para congratularme con vosotros y para exhortaros fervorosamente a que, renovados en espíritu, sigáis mejorando cada vez más vuestras obras actuales y os dispongáis a emprender en tiempo oportuno aquellas que exijan las necesidades de vuestro pueblo, dicte vuestro celo y permitan vuestras fuerzas.

En principio, tenéis ya en vuestro territorio casi todas las clases de obras que la Compañía lleva adelante en la mayoría de las Provincias. En Casas de Formación, siéndoos comunes con la Argentina las de estudios superiores, habéis construido y habilitáis una parte del nuevo Noviciado.

En el campo de la Educación de la juventud trabajáis en tres Colegios y en el Seminario de Cristo Rey formáis en virtud y letras a casi todo el clero de la República.

Este problema de la Enseñanza debe ser una de las primeras preocupaciones de la Viceprovincia naciente, por cuanto las perniciosas consecuencias del laicismo, sólo así pueden ser contrarrestadas eficazmente. Por esto me es tan grato saber — como se me ha informado — que entre vuestros Escolares existe el ideal de cultivar a la juventud en las instituciones ya existentes o que se funden en el porvenir.

Pero, no sólo en el campo de la enseñanza desplezáis vuestro celo; éste se manifiesta también en el campo pastoral; testigos vuestras parroquias, las Congregaciones Marianas, el Secretariado Nacional del Apostolado de la Oración con el de la Cruzada Eucarística, la Casa de Ejercicios con la Obra Arquidiocesana de Ejercicios y Perseverancia y el benemérito Centro de las Misiones Rurales.

Y con las obras que dependen directamente de la Compañía van otras que se sienten ligadas a la misma por tener a alguno de nuestros Padres como fundadores, Directores o Asesores.

También en el campo social habéis creado o dirigís no pocas obras. La lista de vuestras realizaciones crecería si enumerásemos los centros catequísticos creados por vuestra inspiración y mencionáramos la labor callada, que en servicio de la Iglesia, algunos Padres, llamados a ello por la autoridad eclesiástica, desarrollan en misiones y cargos de confianza.

He aquí un vastísimo campo y una variedad de tareas que reclaman urgentemente operarios. Las obras existentes están ya en su contextura; pero, como bien lo sabéis, no siempre pueden vigorizarse y rendir cuanto deberían y cabría esperar de ellas, por falta de sujetos que las atiendan. Rogad pues y haced rogar para que el Señor os envíe muchas y buenas *vocaciones* tanto de Escolares como de Hermanos Coadjutores. Fomentad las obras y Ligas vocacionales y que nadie se dé por dispensado de trabajar en una obra de la cual depende el porvenir de la Viceprovincia; ni piense nadie que se trata de una obra exclusiva de los Padres Espirituales; porque es de la incumbencia de todos, de los Padres y Hermanos, de los Profesores y Operarios, de los Superiores y súbditos y aun de los Escolares que están en período de formación.

Pero si queréis que esta labor vocacional dé buenos frutos en número y calidad de candidatos, debéis atraer sobre vosotros la mirada de Dios y la atención de los hombres con una vida de eximia perfección y con el *ejemplo de las virtudes religiosas*. Sed hombres de Dios, como lo reclaman nuestras Constituciones. Este será el mejor fundamento de vuestros trabajos vocacionales para que agradando a Dios y edificando a los hombres, sean muchos los jóvenes que deseen entregarse al servicio de Dios en nuestra Compañía.

Pero si en todas las virtudes religiosas deseo que os distinguáis, dos en particular quisiera tuviéseis por especialmente recomendadas: la obediencia y el celo apostólico. Si vuestro ambiente se distingue por la sinceridad, la beneficencia, y el espíritu de sacrificio, cualidades que pueden facilitaros la claridad de conciencia con vuestros Superiores, la caridad con vuestros prójimos y la fortaleza en los trabajos apostólicos, hay también en él un espíritu de libertad que, exagerado en el individuo con las modernas teorías erróneas sobre la afirmación de la propia personalidad, podría debilitar la virtud esencial de la *obediencia*, en cuya perfección quiere tanto nuestro Padre nos distingamos. Por esto os exhorto, Padres y Hermanos carísimos, a que, aprovechando esta ocasión de vuestra independencia como Viceprovincia de la Compañía, continuéis esforzándoos en ser modelos de obediencia no tan sólo en lo esencial de nuestras Constituciones, sino hasta las últimas prescripciones de observancia regular. Sólo así os haréis verdaderos discípulos e imitadores de Cristo, « hecho obediente hasta la muerte y muerte de Cruz ».

Os recomiendo también de una manera particular el *celo apostólico*. Me refiero principalmente al celo desplegado en obras de apostolado directo. También aquí el ambiente puede ayudar o estorbar. Si el Apóstol se dejase llevar por corrientes modernas que juzgan como un atentado a la libertad humana el esclarecer las mentes y empujar las voluntades para la conversión del hombre a Dios, con la predicación de las verdades evangélicas y eternas, admitiendo tan sólo como único legítimo, para no violentar a nadie, el apostolado que llaman de testimonio o de ejemplo, este apóstol, digo, quedaría casi inutilizado, como soldado sin armas, para la dilatación del Reino de Dios. Insistid por lo tanto en las obras apostólicas que tenéis, pues tal vez en vuestra nación, por razón del laicismo oficial que esteriliza religiosamente la enseñanza pública y las corporaciones, sea más necesario que en otras este apostolado que busca llevar las almas directamente al conocimiento y amor de Dios.

No puedo cerrar esta mi carta gratulatoria sin hacer mención, de lo que ha de dar eficacia a todo cuanto realicéis, en el campo estrictamente religioso, en el de la enseñanza, en el social, en el benéfico y en el directamente apostólico. Me refiero a la *vida interior y de unión con Dio*. Estimadla como el tesoro escondido del Evangelio, comprándola a cualquier precio; alimentadla con la meditación diaria; fomentadla con las grandes devociones al Sagrado Corazón de Jesús, al Inmaculado de María, a San José y al Santo Angel Custodio, y ella os será garantía de que, a no tardar, por el aumento y fervor de los hijos de la Compañía y por la multipli-

cación, consolidación y eficacia de sus obras, esa vuestra Viceprovincia percibirá toda la influencia de vuestro espíritu y por él se acercará más y más a Aquel que es fuente de vida y de salud eterna.

En vuestros Santos Sacrificios y Oraciones mucho me encomiando.

Roma, 17 de Noviembre 1961,

Fiesta de los Beatos Mártires Rioplatenses.

Siervo en Jesucristo

JUAN B. JANSSENS

Prep. Gen. de la Comp. de Jesús

57.

20 novembris 1961

De administratione bonorum ad causas Beatificationis vel Canonizationis pertinentium.

Administratio bonorum, quae pro aliqua Beatificationis et Canonizationis causa collecta sunt, a Sancta Sede, quae omne ius circa huiusmodi bona sibi vindicat¹, immediate et exclusive concedita est Postulatori Generali. Quare omnis administrationis actus circa illa bona non solum illicitus, sed etiam invalidus est, nisi praehabita facultate Postulatoris Generalis qui, si casus limites potestatis sibi a Sancta Sede demandatae excedat, explicitam licentiam S. Rituum Congregationis impetrabit.

¹ Quaedam puncta hic referuntur ex declarationibus seu statutis, quae S. Rituum Congregatio anno 1885 emiserat, atque die 6 februarii 1930 denuo confirmavit:

«I. Le Postulazioni delle Cause di Beatificazione e Canonizzazione appartenenti ad Ordini e Congregazioni Religiose di qualunque specie, le quali abbiano fondi, rendite e casse all'uopo destinate, debbono ritenersi, come sono di loro natura, del tutto distinte e separate da ogni interesse economico ed amministrativo del rispettivo Ordine e Congregazione, e sottoposte immediatamente ed esclusivamente alla Sacra Congregazione dei Riti.

.....
V. E' vietato ai Postulatori (sotto le pene canoniche comminate contro i distruttori dei beni di Chiesa e cause pie religiose, di procedere all'impiego, movimento e disposizione qualunque dei capitali, all'investimento degli incassi e soprananzi, senza intelligenza o espressa facoltà del Cardinal Prefetto della S. Congregazione dei Riti, il quale ancora ricorrerà al Sommo Pontefice, secondo la varietà dei casi. Nè possa bastare in tali cose il solo voto ed assenso dei rispettivi Superiori religiosi ».

58. 23 novembris 1961

Litterae Praepositi Generalis ad Vicarium Seminarium minus Societatis, Prov. Neapolitanae, ob quinquaginta feliciter elapsos annos ab eodem Seminario condito.

59. 3 decembris 1961

Litterae ad Socios Prov. Patnensis, post eiusdem Provinciae constitutionem.

AD SOCIOS PROV. PATNENSIS

REVEREND FATHERS AND DEAR BROTHERS IN CHRIST,
P. C.

By a decree dated the 3rd of December the Viceprovince of Patna has been erected into a Province. This marks the final stage of the evolution of the Mission that in 1919 was entrusted to the Society and given to the American Jesuits as their first apostolic venture in India. I wish to congratulate the Fathers and Brothers of the new Province on the work which has enabled them to reach this consummation and to exhort them to fresh efforts to increase and extend their work for the Kingdom of Christ.

This erection gives me special pleasure, because although the Patna Province has stations and communities which have a relatively long history, the greater part of the Catholic population of the Province and Diocese have been recent converts, the fruit of the labour of our Fathers since the territory was handed over to them forty years ago.

But before speaking of the works of our Fathers and Brothers, it is fitting that we pay tribute to those who are your predecessors in the evangelization of Patna. It would seem that the first missionaries to penetrate this area, almost three and a half centuries ago, around the year 1620, were members of our Society. Some eighty years later, when Patna was a part of the Tibet-Hindustan Prefecture, it was entrusted to the Capuchin Fathers. It still maintains its character of being linked with territory outside India, since even today it includes the Kingdom of Nepal. To the Capuchins we owe a great debt of gratitude; for more than two hundred years they laboured in this territory with zeal and success and left the inheritance of the fine Catholic community of Bettiah

which forms the most important group of older Catholics in the Diocese and Province of Patna.

The newly formed Diocese of Patna handed over to the Society in 1919 was the old Bettiah-Nepal Prefecture carved out of the Allahabad Diocese in 1893. The Missouri Province in a spirit of apostolic zeal readily accepted this Mission and took care of it until the end of 1930 when it was entrusted to the Chicago Province erected only two years before. From that time onwards the Chicago Province and — since 1955 — the Detroit Province have shown outstanding generosity in developing the Mission into a Viceprovince and now into a fully-fledged Province.

Even after the translation of about 5,000 Catholics from the Diocese to the Apostolic Prefecture of Bhagalpur, erected in 1956 and entrusted to the Fathers of the Third Order Regular of St. Francis, who in 1938 had come to help in the Bhagalpur and Santal Parganas districts, today the Diocese of Patna, with its Episcopal See in the city of Patna, the main centre of the activity of the Province, has an area of about 85,000 square miles, a total population of about 40 millions and a Catholic population of over 30,000 souls. All but about 5,000 of these have been converted in the last forty years. They are scattered in stations mainly on the southern bank of the Ganges, where churches, schools, and presbyteries have been rising in steady succession, bringing the Church into prominence in a region where She was practically unknown.

Even more of a pioneering nature is the work in Nepal, a country which until recent years was closed to Christian missionaries. Although operating for only a few years our two schools there have gained a wide reputation and the Fathers are greatly respected. New plans are under consideration for extending our work in that country, where the future of the Society's apostolate is so promising.

The Patna Province has also two institutions outside its main territory, the High Schools in Jaipur and in Delhi. The prestige and influence of the Church among the higher classes have increased greatly, mainly because the Province was willing to make the sacrifices involved in running the schools in these two important cities.

I am pleased to note that in the evolution of the Province a careful balance has been maintained between educational institutions and mission stations, between indirect and direct apostolate. Noteworthy also are the two Information Centres in Patna which give hopes of achieving considerable success in the apostolate among the educated. To this must be added the Institute of Home Study organized by a former Superior of the Mission, Fr. Peter

Sontag, and with headquarters in Poona. This work has already gained success beyond all expectations. The Province also takes care of the publication of two Hindi periodicals, the weekly *Sanjivan*, the only Catholic newspaper in this language, and the monthly *Sandesh*, the Hindi Messenger of the Sacred Heart. In addition there is the Hindi Book of the Month Club, an important apostolate among the cultured classes. No less effort has been given to organizing and developing social works which in a concrete manner show the solicitude of the Church for the poor.

Since without a steady number of vocations, progress is impossible, I consider success in securing Indian recruits as one of the most notable achievements of your Province. Already more than half of the total number of members of the Province are Indian. While a certain number have come from the older Catholics of Bettiah, the majority come from Kerala. And because of this the Patna Province owes a debt of gratitude to the Bishops and Clergy of Kerala without whose cooperation the growth of the Province would not have been possible.

Reverend Fathers and dear Brothers, on this day when you begin a new chapter in the history of your Province you should be filled with a profound sense of gratitude to the pioneering missionaries who laboured in conditions of exceptional difficulty to make this Province what it is today. The fruits of their work you now reap. You have been fortunate to have a series of very able superiors who have organized the work of the mission stations and built up the flourishing schools, including the Apostolic School attached to Khrist Raja High School in Bettiah and ending with the Novitiate and Juniorate in Patna.

All this has been possible because of the great spirit of charity and union which has characterized the Province. I wish to exhort you to maintain this and increase it in spite of the diverse races and communities making up the Province. Secondly, I would urge that more attention be given to evangelical work among the higher and educated classes so that the Church may be planted among every section of the vast population. Thirdly, efforts should be continued to promote vocations among the people of the territory itself so that the Province may integrate itself more thoroughly among those who live within its boundaries. If, following in the footsteps of the Fathers and Brothers who founded and developed the Province of Patna, you seek first your own spiritual progress and union with God, faithful to your religious duties, living and working in a spirit of humble abnegation and self-sacrifice, then you can rightly expect the blessings of God on you and on your apostolic labours.

I cannot end this letter without commending all of you to the intercession and protection of St. Francis Xavier on whose feast I have signed the decree raising Patna to the status of a full Province. May the Apostle of India be your guide and inspiration in your apostolic endeavours to extend the Kingdom of Christ among your people.

Imparting to each of you a paternal blessing, I commend myself to the Holy Sacrifices and prayers of all.

Rome, 3rd December, 1961,

Feast of St. Francis Xavier.

Your servant in Christ
JOHN BAPTIST JANSSENS
General of the Society of Jesus

60.

8 decembris 1961

Epistola ad Socios Prov. Africae Centralis, recens in veri nominis Provinciam erectae.

AD SOCIOS PROV. AFRICAE CENTRALIS

MES RÉVÉRENDIS PÈRES ET MES TRÈS CHERS FRÈRES,
P. XTI

Le souhait légitime, que vous entreteniez tous et que reflète si bien le vote unanime de votre dernière Congrégation Provinciale, est aujourd'hui une réalité. L'Afrique Centrale est devenue dans la Compagnie une Province de plein droit. Je m'en réjouis très vivement avec vous et pour mieux partager votre joie je voudrais vous adresser quelques mots paternels qui serviront de jalons pour la route qui s'ouvre devant vous. Car la constitution d'une Province de la Compagnie ne doit pas être surtout envisagée comme le terme d'une lente maturation de la grâce et de nos efforts, mais comme un point de départ, comme l'amorce d'une grande oeuvre au service du règne de Dieu parmi les hommes.

Si la Compagnie reconnaît aujourd'hui les résultats et les mérites de l'apostolat de ses fils en Afrique Centrale, nous n'oublions pas que c'est avant tout au Seigneur de toutes choses qu'il faut attribuer cette croissance et ce développement. C'est donc à Lui que nous adresserons en premier lieu notre fervente prière d'action de grâces, exprimée avec tant de perfection dans la liturgie de la Messe. Le Saint Sacrifice nous permettra ensuite d'unir dans un même souvenir les pionniers des premières années, ceux

qui les ont suivis et que j'ai eu le bonheur de voir à l'oeuvre sur place en 1938, et vous tous, mes Révérends Pères et mes Très Chers Frères, que je veux féliciter pour tout le bien accompli depuis près de 70 ans en terre africaine.

Il faudrait rappeler les efforts héroïques des premiers missionnaires débarquant au Kwango, leurs fatigues, leurs maladies, leur mort prématurée. Ceux qui reposent dans l'émouvant cimetière de Kimwenza seraient émerveillés de voir tous les progrès accomplis. Ils regarderaient avec fierté vos communautés de Pères et de Frères, vos nombreux confrères nés en Afrique et dont peut-être jadis ils ont baptisé les parents ou les grands-parents, vos maisons de formation, vos collèges, vos résidences, vos églises et toutes vos oeuvres.

Plus que jamais, c'est à chacun d'entre vous, comme à eux jadis, que la Compagnie confie l'extension et le développement harmonieux d'une Province établie dans un très vaste territoire. Les possibilités d'essaimer ne manqueront pas. Déjà de partout on vous appelle en renfort. Soyez dignes de la confiance que témoignent à la Compagnie les Evêques qui nous demandent d'accepter du travail dans leurs diocèses.

Plus rapidement que nous n'aurions osé l'espérer, vous passez du stade « mission » au stade « chrétienté ». Certes, le travail proprement missionnaire n'est pas achevé, et vous le poursuivez avec le zèle hérité de vos prédécesseurs. Mais le travail de chrétienté est commencé, et de plus en plus vous allez travailler en Afrique comme les Ordres religieux, et parmi eux la Compagnie, travaillent dans les pays d'Europe ou d'Amérique, dans des territoires qui ne nous sont pas ou qui ne nous sont plus confiés, où un Evêque qui n'est pas de nos Religieux exerce l'autorité. Vous devenez de plus en plus, comme nous devons l'être partout, les collaborateurs des Evêques préposés aux Eglises locales par le choix du Souverain Pontife. Nous avons et nous aurons à coeur de nous montrer d'autant plus actifs, inventifs et dévoués, que nous serons moins accusés de travailler « pour notre propre avantage », comme le disent parfois ceux qui sont peu familiarisés avec le travail de l'Eglise universelle. Votre Province continuera de considérer ses « missions » comme la prunelle de ses yeux; en même temps, elle comprendra que l'Eglise ne peut prendre racine et croître qu'à la condition que son organisation se complète et s'achève par la formation d'élites et surtout la préparation d'une vie publique pénétrée d'esprit chrétien. Si la vie publique est athée ou laïciste, nous perdrons en masse les chrétiens péniblement conquis un à un.

C'est de vous que dépendra la croissance des vocations. Il en est venu déjà d'un peu toutes les régions du Congo, du Ruanda et

du Burundi. C'est un bon signe. Sous la prudente direction de vos Supérieurs, par vos prières, vos bonnes paroles, mais surtout l'exemple d'une vie de véritables fils de la Compagnie et de l'Eglise, faites connaître aux jeunes qui vous entourent l'appel de Notre Seigneur. Aidez-les à y répondre généreusement, surtout si vous avez un rôle particulier à remplir dans la formation de la jeunesse.

Votre Province a atteint son âge adulte et sa maturité à un moment que l'on considère comme un tournant dans l'histoire de l'Afrique, et en particulier du Congo, du Ruanda et du Burundi. Vous allez devoir faire preuve de beaucoup d'ingéniosité, de souplesse et d'adaptation. C'est en exerçant cette forme très concrète d'humilité, de soumission au réel, d'« indifférence », que vous appellerez sur vos travaux la bénédiction du Seigneur. Elle n'a pas manqué jusqu'ici, même pour vos besoins matériels. Nous pouvons en particulier nous féliciter et remercier Dieu de la sauvegarde et de la protection dont vous avez joui aux moments les plus difficiles de l'année dernière. Grâce à votre beau clergé local, à vos nombreux amis, à vos chrétiens fidèles et à votre calme courage, l'exercice du culte, la liberté de prêcher et d'enseigner ont été garantis.

Continuez avec persévérance le travail d'évangélisation, les conversions, les baptêmes, les tournées dans les postes à longueur de semaines, les longues séances de confessions. L'implantation de l'Eglise n'est pas terminée et vous êtes tous missionnaires. Mais insistez sur les oeuvres de consolidation et d'approfondissement du travail apostolique. Préparez le levain qui fait monter la pâte. Suscitez des groupements d'élite, des oeuvres d'action catholique, des Congrégations Mariales. Veillez à leur formation intérieure en employant la méthode des Exercices Spirituels. De vos jeunes gens faites des chrétiens solides et convaincus, qui à leur tour deviendront des apôtres. Vous aurez ainsi préparé l'avenir et doté vos pays africains d'un instrument apostolique adéquat.

Quant à nous, Jésuites, exerçons avant tout notre foi dans l'obéissance, qui est pour nous la voix même de Dieu. Le chemin de la perfection évangélique ne change pas, que nous soyons en Afrique ou ailleurs; il reste la pratique approuvée par l'Eglise des trois voeux et des vertus religieuses. Dans ce cadre de vie religieuse généreusement acceptée pour l'amour du Christ et des âmes, fleurira parmi nous la charité la plus délicate. L'union des esprits et des coeurs se traduira dans la bienveillance de nos paroles. Nous serons pleins de compréhension les uns pour les autres.

Puisque le bien est contagieux, notre charité s'étendra aussi en dehors de nos communautés. Elle nous disposera à une féconde collaboration avec le clergé et les autres communautés religieuses.

Elle nous préparera à accueillir tous ceux qu'ont déçus des espoirs trop humains, comme tous ceux qui sont inquiets de l'avenir.

Que la Vierge Marie Immaculée dont l'espérance illumine toute cette période de l'année nous obtienne de son Fils la grâce du « pur service et amour de Dieu Notre Seigneur ».

Je me recommande instamment aux Saints Sacrifices et aux prières de tous.

Rome, le 8 décembre 1961

en la fête de l'Immaculée Conception de Marie.

Votre serviteur en Notre Seigneur

JEAN BAPTISTE JANSSENS

Général de la Compagnie de Jésus

61.

24 decembris 1961

De securiore et pleniore Oeconomi Provinciae institutione.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

. . . . .
Videat Ra Va ut tempestive, aptoque modo futurus Provinciae Oeconomus praeparetur. Si fieri potest, eligatur vir qui fortasse iam ex paterna domo aliquam maiorum negotiorum pecuniarumque intellegentiam possideat. Sit praesertim fidelis, ut periculum excludatur ne, vel studia dum perficit, vel postea hanc destinationem deserat. Statim ne adiungatur Provinciae Oeconomo, sed institutionem percurrat in Facultatibus Universitatis, cuius praecipuus scopus sit ars administrandi bona mobilia et immobilia. Diploma vel diplomata adipiscatur quae in variis nationibus de hac facultate habentur, verbi gratia « rerum oeconomicarum examinador vel inspector », « rei nummariae consiliador » et similia. Nec obsto quominus Lauream etiam acquirat, quae alicubi in huiusmodi scientia triennio iam obtinetur, atque pro futuro labore veram peritiam et auctoritatem secumferre poterit. Ad hanc formationem pertinet etiam « praxis » quaedam, seu exercitatio, e.g. per semestre, in publica quadam mensa argentaria ad funditus omnes actiones pecuniarias cognoscendas. His similibus studiis expletis, accedat ille ad Oeconomatum alicuius maioris domus per aliquot saltem menses, fortasse in alia Provincia, ac demum Oeconomatum propriae Provinciae assumat.

Huiusmodi securiorem plenioqramque institutionem tempora hodierna requirunt.

. . . . .
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

III — PRO EXTERNIS

62.

23 augusti 1961

Vota et omina Patris N. Generalis ad Conventum Confoederationis Europaeae Antiquorum Alumnorum S. I.

AU CONGRÈS DE LA CONFÉDÉRATION EUROPÉENNE
DES ANCIENS ELÈVES DES PÈRES DE LA COMPAGNIE DE JÉSUS
À MARSEILLE (3-7 septembre 1961)

CHERS AMIS,

A la demande du Comité des Présidents d'Associations, j'adresse volontiers au Congrès de la Confédération Européenne des Anciens Elèves des Pères de la Compagnie de Jésus, qui se tient à Marseille, un message de félicitations et d'encouragements.

Ce Congrès de Marseille, qui vient après ceux de Francfort, Rome, Bilbao et Anvers, marquera une étape importante vers une action plus éclairée et mieux concertée au sein des Communautés Nationales et Internationales. C'est en effet le principal résultat des efforts d'union poursuivis jusqu'ici d'avoir fait sentir plus vivement les liens profonds et universels qui relient à travers les nations et les continents tous les anciens élèves de la Compagnie. En prenant une conscience plus nette d'un même esprit reçu dans nos collèges par l'enseignement et l'éducation des Pères, votre foi chrétienne normalement informée perçoit plus fortement l'appel à la collaboration nationale et internationale contenu dans votre vocation chrétienne. Dans tous vos coeurs retentit d'une façon nouvelle la prière que notre unique Sauveur et Médiateur, Jésus-Christ, adressait à son Père au soir du Jeudi-Saint pour tous ceux que la lumière de sa révélation avait atteint ou atteindrait dans l'avenir : « Père, qu'ils soient un comme nous sommes un » !

Cette union, symbolisée par une confédération qui veut et doit devenir mondiale, ne peut rester lettre morte ou sentiment inefficace. Vous entendrez les considérations autorisées des orateurs qui vous feront mieux comprendre la nécessité d'une action et les moyens suggérés par la prudence non moins que par la générosité. On ne manquera pas de citer et de commenter le document magistral que notre Saint-Père le Pape Jean XXIII vient de donner

au monde « Sur les récents développements de la question sociale à la lumière de la doctrine chrétienne ». Vous y puiserez de nouvelles raisons d'engager une action réfléchie et méthodique en union les uns avec les autres.

Le sujet de votre Congrès a soulevé un intérêt particulier puisque la participation s'étendra hors de l'Europe à des délégations venues du Canada, du Congo, des Etats-Unis, du Liban, du Pérou, de la Bolivie et peut-être du Mexique. Il est donc permis d'espérer un sérieux progrès dans l'esprit vraiment catholique qui anime déjà vos associations, et je forme les vœux les plus cordiaux d'une féconde collaboration pour votre réconfort à tous et pour la plus grande gloire de Dieu.

Votre serviteur à tous en Notre Seigneur

Rome le 23 août 1961.

JEAN B. JANSSENS

Général de la Compagnie de Jésus

IV — RESPONSA

A) Instituti declarationes Societati universae propositae

(Cfr. Epit. n. 18 § 1)

63.

7 martii 1961

Quaedam verba Formulae Congr. Prov. interpretantur; aliaque declarantur.

1. - Quaeritur num, ad normam Form. Congr. Prov. n. 93 § 3, vocandus sit ad Congregationem Viceprovinciae supra numerum, nisi iam aliunde ius habeat aliquam Congregationem intra numerum ingrediendi, is qui tamquam Superior Missionis tantum partem hodiernae Viceprovinciae olim gubernaverit. Auditis Patribus Assistentibus, *ad praxim bonae gubernationis*¹ declaro illum locum Form. Congr. Prov., n. 93 § 3, ita intellegendum esse ut *ratione muneris quod gesserunt* vocandi sint omnes et soli ii qui tamquam Superiores ordinarie constituti² (exclusis igitur Vicepraepositis Viceprovinciae, Vicesuperioribus Missionis et Visitatoribus) toti vel paene toti territorio hodiernae Viceprovinciae (vel Missionis) olim praefuerint. Non igitur, ratione muneris quod gessit, vocandus est Superior antiquae Missionis quae cum alia Missione vel circumscriptione coniuncta sit ad hodiernam Viceprovinciam (vel Missionem) constituendam. Eodem autem modo declaro esse intellegendum, mutatis mutandis, Form. Congr. Prov. n. 10, 2°, in quo de Congregatione Provinciae agitur³.

2. - Quaeritur num Deputatus ad secernenda postulata vel Secretarius, cui ad normam Form. Congr. Prov. n. 28 § 3 deferatur postulatum, *debeat* manifestare auctorem postulati aliis Patribus Deputatis. — Resp.: *Negative*; nullibi enim praescribitur.

3. - Quaeritur num *possit* auctorem manifestare aliis Patribus

¹ *Epit. Inst.* n. 16.

² Cfr. *Epit. Inst.* n. 32, 2°.

³ Cfr. etiam AR XII, 331.

Deputatis. — Resp.: *Negative*; nam « auctores postulatorum nemini significare possunt » ⁴.

4. - Quaeritur num si alteruter Deputatus vel Secretarius ipse praesentat suum postulatam, *debeat* ceteris Deputatis se dicere auctorem. — Resp.: *Negative*; nullibi enim praescribitur.

B) Alia responsa

(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

64.

15 aprilis 1961

De Admonitoris et Praefecti spiritus muneribus in eodem subiecto.

Quaesierat Ra Va utrum possit idem Pater eodem tempore fungi muneribus Admonitoris Rectoris, ac Praefecti spiritus.

Cum nulla appareat necessaria conexio inter officium Admonitoris et usum secreti in foro interno accepti, nihil impedit quominus Praefectus spiritus alicuius communitatis sit eodem tempore sui Rectoris Admonitor. Etiam ex huius muneris Regulis constat illud optime componi posse cum officio Patris Spiritualis.

---

⁴ Form. Congr. Prov. n. 43 § 7.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XIV

FASCICULUS II — ANNO 1962

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1963

I N D E X

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
1. - 13 <i>ianuarii</i> 1962. - Erigitur Dioecesis Arcis-Archambault (<i>Summar.</i>)	145
2. - 16 <i>ianuarii</i> 1962. - Approbantur intentiones Apostolatus Orationis in annum 1963	145
3. - 31 <i>ianuarii</i> 1962. - Facultas celebrandi diebus aliturgicis .	147
4. - 15 <i>februarii</i> 1962. - Proprium Missarum et Proprium Officiorum S. I. approbantur	148
5. - 9 <i>martii</i> 1962. - De usu biritualismi quod ad Officium Divinum pro NN. ritus bizantini	149
6. - 17 <i>martii</i> 1962. - Erigitur Dioecesis Monzensis (<i>Summar.</i>) .	150
7. - 28 <i>martii</i> 1962. - De solidis principiis in sociologia tradendis et de scriptis Iosephi Ortega y Gasset	150
8. - 11 <i>iulii</i> 1962. - Erigitur Dioecesis Jamshedpurensis (<i>Summar.</i>)	151
9. - 20 <i>augusti</i> 1962. - Missa votiva III cl. in honorem SS. Cordis prima feria sexta	152
10. - 24 <i>augusti</i> 1962. - Erigitur Dioecesis Dumkensis in India (<i>Summar.</i>)	152
11. - 15 <i>octobris</i> 1962. - Indulgentiae in recitando Officio S. Stanislai Kostka	153
12. - 29 <i>decembris</i> 1962. - Experimenta propria Noviciatus fieri poterunt etiam durante anno canonico	154

II. - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

13. - 25 <i>martii</i> 1962. - De obitu P. Felicis Cappello (<i>Summar.</i>) .	156
14. - 30 <i>iunii</i> 1962. - De operibus Patris P. Teilhard de Chardin	156
15. - 26 <i>octobris</i> 1962. - De obitu Exc. Aston Chichester (<i>Summar.</i>)	156
16. - Anno 1962. - Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	157

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
17. - 10 <i>ianuarii</i> 1962. - Renuntiatur novus Assistens Americae Latinae Meridionalis	161
18. - 12 <i>ianuarii</i> 1962. - Praescribuntur Missae et preces pro Concilio Oecumenico	162
19. - 12 <i>ianuarii</i> 1962. - De consiliis, optatis, propositis ad Concilium Oecumen. spectantibus	163
20. - 29 <i>ianuarii</i> 1962. - Normae variae de ritu orientali	164
21. - 30 <i>ianuarii</i> 1962. - De Commentariis Apostolatus Orationis ad Intentiones Pontificias illustrandas	166
22. - 7 <i>martii</i> 1962. - De litteris ex officio scribendis et de lingua latina in iis adhibenda	167
23. - 17 <i>martii</i> 1962. - De Antiquis Collegiorum nostrorum Alumnis	170
24. - 2 <i>aprilis</i> 1962. - Constituitur novus Procurator Generalis	174
25. - 24 <i>aprilis</i> 1962. - De epistola S. C. pro Relig. circa solida principia sociologica tradenda et de scriptis Iosephi Ortega y Gasset	174
26. - 25 <i>aprilis</i> 1962. - De renovatione facultatum in usu dispensationis apostolicae	175
27. - 7 <i>mai</i> i 1962. - De Proprio Missarum et Proprio Officiorum S. I. nuper approbatis; deque Martyrologio	176
28. - 10 <i>mai</i> i 1962. - Epistola S. C. S. Off. de cooperatione cum acatholicis in edendis operibus religiosis	179
29. - 13 <i>mai</i> i 1962. - Assistentia Indiae et Asiae in duas dividitur Assistentias	181
30. - 13 <i>mai</i> i 1962. - Renuntiatur Assistens Asiae Orientalis	183
31. - 24 <i>mai</i> i 1962. - De Supplemento Catalogorum 1963	183
32. - 2 <i>iulii</i> 1962. - In Hispania septentrionali territoria Provinciarum retractantur	185
33. - 25 <i>iulii</i> 1962. - Fines territorii inter Prov. Gall. Atlant. et Prov. Gall. Mediterr. leviter mutantur.	187
34. - 31 <i>iulii</i> 1962. - Ceylonensis Viceprovincia independens erigitur	188
35. - 7 <i>augusti</i> 1962. - De linguae latinae notitia et usu	191
36. - 9 <i>augusti</i> 1962. - De mutuis, alienationibus et expensis extraordinariis	199
37. - 29 <i>augusti</i> 1962. - Communicatur rescriptum de Missa SS. mi Cordis Iesu prima feria VI cuiusvis mensis	201
38. - 31 <i>augusti</i> 1962. - Promulgantur Regulae pro Scholasticis in Magisterium vel ad studia specialia applicatis	202
39. - 4 <i>octobris</i> 1962. - Puncta quaedam ad executionem spectantia in mentem Superiorum revocantur	215

	<i>Pag.</i>
40. - 18 <i>octobris</i> 1962. - Communicatur rescriptum de Indulgentiis pro recitatione Parvi Officii S. Stanislai Kostka . . .	219
41. - 19 <i>octobris</i> 1962. - De laboribus Assistantis Italiae a P. Iacobo Martegani resumptis	220
42. - 26 <i>novembris</i> 1962. - De nominandis vel promovendis Professoribus in nostris Facultatibus ecclesiasticis, normae recoluntur	220
43. - 27 <i>novembris</i> 1962. - De Calendariis particularibus revisendis et a S. Sede approbandis	222
44. - 29 <i>novembris</i> 1962. - De nova editione quorundam nostrorum libellorum	225
45. - 25 <i>decembris</i> 1962. - Viceprovincia Croatiae constituitur Provincia sui iuris	227
46. - 31 <i>decembris</i> 1962. - De facultate obtenta ut experimenta Noviciatus fieri possint etiam durante anno canonico . . .	229

II. - PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

47. - 2 <i>ianuarii</i> 1962. - De quodam consilio augendi clerum in America Latina	231
48. - 15 <i>ianuarii</i> 1962. - De Pontificia Universitate Gregoriana adjuvanda	232
49. - 24 <i>ianuarii</i> 1962. - De Scholasticis inquietis corrigendis vel in Provinciam remittendis	234
50. - 12 <i>februarii</i> 1962. - De conventibus inter Scholasticos diversorum Institutorum	234
51. - 13 <i>februarii</i> 1962. - Apta ratio Romam mittendi litteras Consultorum Provinciae de negotiis	235
52. - 20 <i>februarii</i> 1962. - De ratione sese habendi erga «Sindicatos cristianos»	236
53. - 26 <i>februarii</i> 1962. - De facultate admittendi Novicios ad vota devotionis	238
54. - 25 <i>martii</i> 1962. - De officio Praepositi Generalis examinandi et approbandi delineationes novorum aedificiorum . . .	239
55. - 2 <i>aprilis</i> 1962 - De operibus Societatis in urbe Lahore (Pakistan) inchoandis et Provinciae Germaniae Superioris tribuendis	240
56. - 22 <i>mai</i> 1962 - Usus probati agendi vacationes ne ad arbitrium mutantur	240
57. - 1 <i>iunii</i> 1962. - De Centro pro vocationibus fovendis in America Centrali et Meridionali	242
58. - 10 <i>iunii</i> 1962 - Litterae Patris Nostri pro quarto saeculo ab inito Oenipontano Collegio (Summar.)	243
59. - 26 <i>iunii</i> 1962. - Litterae P. N. ad Conventum de Apostolatu cinematografico et televisivo	243

	<i>Pag.</i>
60. - 2 <i>iulii</i> 1962. - Peracta nova distributione territorii in Provv. Septentrion. Hispaniae, epistola ad Socios	245
61. - 14 <i>iulii</i> 1962. - Normae de admittendis « orthodoxis » ad Coll. Theologicum Oenipontanum	247
62. - 31 <i>iulii</i> 1962. - Constituta Viceprovincia indep. Ceylonensi, epistola ad Socios	248
63. - 31 <i>iulii</i> 1962. - Indulgentia plenaria pro NN. privatim Exercitia spiritualia agentibus	252
64. - 22 <i>augusti</i> 1962. - Constituitur Secretariatus Socialis internationalis pro America Latina	253
65. - 10 <i>octobris</i> 1962. - De nostris collegiis et opere educationis in Hispania	254
66 - 20 <i>octobris</i> 1962 - De centenario Coll. Immac. Concept. in Santa Fé, Prov. Argent. (<i>Summar.</i>)	257
67. - 27 <i>octobris</i> 1962. - De Conventu Provincialium Americae Hispanae apud Medellín in Colombia mense iunio 1962 habito	258
68. - 23 <i>novembris</i> 1962. - De indice Bibliographico Soc. Iesu	261
69. - 1 <i>decembris</i> 1962. - De Conventu iam habito pro apostolatu cinematographico et televisivo	262
70. - 24 <i>decembris</i> 1962. - De fovendis et roborandis Centris Institutionis et Actionis Socialis	264

III. - PRO EXTERNIS

71. - 14 <i>februarii</i> 1962. - Litterae postulatoriae pro causa S. D. Andreae Caroli Ferrari (<i>Summar.</i>)	267
--	-----

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1. 13 ianuarii 1962
- S. C. DE PROPAGANDA FIDE *communicat erectionem Dioecesis Arcis-Archambault, seiunctae a territorio Dioecesis Arcis-Lamy; itemque constitutionem Provinciae Ecclesiasticae in Tchad, in qua Dioecesis Arcis-Lamy fit sedes archiepiscopalis metropolitana cum suffraganeis dioecesibus Moudon et Arcis-Archambault. Exc. Paulus Dalmais promotus est Archiepiscopus Arcis-Lamy. (die 22 decembris 1961).*
2. 16 ianuarii 1962
- Approbantur intentiones Apostolatus Orationis in annum 1963.*

INTENTIONES GENERALES

- IANUARIO — Ut desiderium unitatis ecclesiasticae inter Protestantes vicens ad cognitionem verae Ecclesiae Christi perducatur.
- FEBRUARIO — Ut omnes, qui Concilio operam navant, mutua caritate et comprehensione quaerant, quae ad bonum universale Ecclesiae conducant.
- MARTIO — Ut omnes Catholici sibi conscii fiant renovationem Ecclesiae a Concilio intentam imprimis a singulorum moribus reformandis incipere.

- APRILI — Ut instructio Catechetica iuventutis, hodiernis necessitatibus accommodata, ubique quam maxime promoveatur.
- MAIO — Ut mutua caritas et comprehensio conatus unionis cum Fratribus separatis Orientalibus ad desideratum finem perducant.
- IUNIO — Ut omnia, quae bonis moribus obsunt, communi et legitima actione omnium christianorum impedianur.
- IULIO — Ut theologi et praedicatores doctrinam sacram secundum magisterium vivum Ecclesiae et necessitates temporis exponant et explicant.
- AUGUSTO — Ut in scholis et convictibus catholicis iuventus in spiritu vere supernaturali et apostolico efformetur.
- SEPTEMBRI — Ut per Concilium Oecumenicum vocationes ad sacerdotium et ad statum religiosum augeantur.
- OCTOBRI — Pro conversione omnium, qui Ecclesiam persequuntur.
- NOVEMBRI — Ut statuta Concilii a Clericis et a Laicis prompto animo accipiantur et in actum deducantur.
- DECEMBRI — Ut pax inter populos mutua aestimatione, fiducia, caritate pro viribus promoveatur.

INTENTIONES MISSIONARIAE

- IANUARIO — Ut Concilium Oecumenicum in universo mundo actioni missionariae Ecclesiae efficax adiumentum afferat.
- FEBRUARIO — Ut Moderatores novarum rerumpublicarum Africae videant adiumentum, quod Ecclesia Christi prosperitati, etiam temporali, populorum affert.
- MARTIO — Ut Catholici Vietnamenses exemplo vitae et zelo apostolico suos concives ad Christum adducant.
- APRILI — Ut operarii in Africa, stabilitate in propria tribu amissa, adiumentum in doctrina sociali atque Institutis Ecclesiae inveniant.
- MAIO — Pro omnibus Familiis religiosis (Ordinibus, Congregationibus et Institutis), quae Missionibus cooperantur.

IUNIO	— Ut Evangelium Christi in Nationibus Extremi Orientis magis cognoscatur et diffundatur.
IULIO	— Ut institutio in doctrina catholica inter ruricolas Americae Latinae efficaciter promoveatur.
AUGUSTO	— Ut Ecclesia in Indonesia augescens ad pacem et prosperitatem Nationis conferat.
SEPTEMBRI	— Pro Ecclesia Catholica in Congo.
OCTOBRI	— Ut Opus Sti. Petri (ad formationem Cleri autochtoni) a fidelibus universi mundi efficacius adiuvetur.
NOVEMBRI	— Pro diffusione Evangelii in Insulis Oceaniae.
DECEMBRI	— Ut efficaci actione missionali Ecclesiae pax Christi ad omnes gentes extendatur.

3.

31 ianuarii 1962

Facultas celebrandi diebus aliturgicis (Epist. S. Congr. pro Eccl. Or.).

SACRA CONGREGATIO
PRO ECCLESIA ORIENTALI

Prot. 703/48

BEATISSIME PATER,

Procurator Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus humiliter postulat renovationem facultatis quam alias obtinuit, Rescripto Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali, die 13 mensis ianuarii a. 1959, nempe ut presbyteri orientalis ritus eiusdem Societatis, Sacrum litare queant diebus quoque qui aliturgici vocantur, excepta feria VI^a Maioris Hebdomadae, cum praecedentis concessionis causae adhuc perseverent.

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI, vigore facultatum sibi a Ss.mo Domino Nostro IOANNE, Divina Providentia Papa XXIII tributarum, gratiam petitam largitur, iuxta preces, servatis in omnibus de iure servandis.

Praesentibus ad triennium valituris.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali, die 31 mensis ianuarii anno Domini 1962.

J. BAPT. SCAPINELLI

Adessor

L. S.

4.

15 februarii 1962

Proprium Missarum et Proprium Officiorum S. I. approbantur
(Rescr. S. R. C.).

SACRA CONGREGATIO

RITUUM

Prot. N. S. 110/961

SOCIETATIS IESU

Praesens Proprium Missarum redactum iuxta Sacrae Rituum Congregationis Instructionem die 14 Februarii anni 1961 editam super calendariis particularibus et Officiorum ac Missarum propriis ad normam et mentem Codicis rubricarum revisendis, Sacra eadem Rituum Congregatio, vigore facultatum sarum propriis ad normam et mentem Codicis rubricarum revisione rite peracta, recognovit ac probavit, illudque in universa Societate Iesu adhiberi mandavit: servatis de cetero rubricis et iniuncto onere duplex exemplar eiusdem Proprii transmittendi, postquam typis excusum fuerit, ad eandem Sacram Congregationem.

Contrariis non obstantibus quibuslibet¹.

Die 15 Februarii 1962.

ARCADIUS M. Card. LARRAONA

S. R. C. Praefectus

L. S.

HENRICUS DANTE, *a Secr.*

---

¹ Per rescriptum eodem die dato, eodem numero Prot., iisdemque verbis probatum est Proprium Officiorum Societatis Iesu.

5.

9 martii 1962

*De usu biritualismi quod ad Officium Divinum pro NN. ritus
bizantini (Epist. S. Congr. pro Eccl. Or.).*

SACRA CONGREGATIO
PRO ECCLESIA ORIENTALI

Prot. 316/61

Roma, 9 marzo 1962

REVERENDISSIMO PADRE,

facendo seguito alla lettera della Paternità Vostra Reverendissima del 26 febbraio u.s., e con riferimento al foglio di questa Sacra Congregazione n. 403/40, — concernente la facoltà accordata al Reverendissimo Preposito Generale di permettere ai Padri Gesuiti di rito bizantino di celebrare la santa Messa e amministrare i Sacramenti in rito latino —, quanto alla facoltà di permettere, nelle stesse circostanze, la recita del Divino Ufficio « iuxta ritum latinum », mi pregio precisare quanto appresso.

Prima di tutto bisogna vedere se i religiosi in parola vengono ad usufruire del biritualismo solo a causa delle circostanze che li obbligano a vivere ed esercitare il loro ministero tra i fedeli latini, mentre fondamentalmente rimangono a far parte ed iscritti al rito bizantino, nel quale rito tornerebbero ad esercitare il loro ministero, permettendo le circostanze.

In tal caso bisogna considerare di qual ramo del rito bizantino i singoli religiosi fanno parte. Non occorre infatti indulto alcuno in favore degli appartenenti a quei rami del rito bizantino, che non fanno obbligo della recita privata del Divino Ufficio.

Per quanto, infine, possa occorrere, questa Sacra Congregazione intende parimenti estesa alla recita del Divino Ufficio la facoltà accordata al Reverendissimo Preposito Generale della Compagnia di Gesù, nella precitata lettera n. 403/40 del 20 giugno 1940.

Volentieri mi valgo dell'incontro per porgerLe i sensi del mio religioso ossequio, con cui mi confermo

della Paternità Vostra Reverendissima
dev.mo nel Signore

Al Reverendissimo Padre
P. Timoteo Bouscareñ

Procuratore Generale dei Padri Gesuiti

† G. A. COUSSA, *Pro-Segr.*G. B. SCAPINELLI, *Assessore*

6.

17 martii 1962

S. C. DE PROPAGANDA FIDE, *epistola ad Patrem Nostrum Generalem communicat Summum Pontificem die 10 martii novam Dioecesim Monzensem constituisse in Rhodesia septentrionali, eam seiungendo e territorio Archidioecesis Lusakensis. Tribuitur Provinciae Hiberniae Societatis Iesu, primo Episcopo constituto P. Iacobo Corboy (Prov. Hibern.).*

7.

28 martii 1962

De solidis principiis in sociologia tradendis et de scriptis Iosephi Ortega y Gasset (Epist. S. Congr. pro Relig.).

SACRA CONGREGATIO
DE RELIGIOSIS

Prot. N. S. R. 8/61

Romae, die 28 martii 1962

AD MODERATORES GENERALES RELIGIOSORUM

REVERENDISSIME PATER,

Apud sacri ordinis ministros, maxime apud iuvenes in sortem Domini vocatos, nostris temporibus non raro deprehenduntur signa minoris docilitatis, qua eos oportet iussis et hortamentis Ecclesiae, praesertim ad rem sociale quod attinet, obtemperare.

Hoc fortasse ex eo originem ducit, quod humana consortio unde vocationes proveniunt, non solum saeculari spiritu penitus est imbuta — qui se sacrificandi studium omnemque se mortificandi voluntatem aversatur — sed etiam laicismo et materialismo infecta, qui prorsus contrarii sunt oboedientiae quae auctoritati ecclesiasticae debetur et in specie sanis praeceptis sociologiae christianae, parum cognitae et parvi aestimatae.

Ut ergo iuvenes candidati, dum falsarum sententiarum placita disseminantur, serventur immunes neu quoad doctrinas a recto itinere declinent, necesse est curare ut doctrinam sociale Ecclesiae plane comprehendant; quapropter huic disciplinae magnum in praesenstribuendum est pondus atque momentum in opere institutionis eorum.

Itaque Sacra haec Congregatio sui muneris esse censet monere, hortationem iterans quam religiosis sodalibus quarumdam regionum adhibuit, ut fideliter ad effectum deducatur praescriptum articuli 44 paragr. 3 Statutorum Generalium Constitutioni Apostolicae « Sedes Sapientiae » adnexorum: « *Sociologia quoque in curriculo philosophico solide quoad ipsius principia tradatur* », idque fiat prae oculis habitis etiam praecipuis documentis Magisterii Pontificii de re sociali quae recentiore aetate edita sunt.

Hac sollicitudine ductum, Sacrum idem Consilium. Tibi, Reverendissime Pater, nuntiat, postquam cogitata atque scripta hispanici auctoris IOSEPHI ORTEGA y GASSET, anno 1955 mortui, examine sunt expensa, apparuisse principia philosophica eisdem a doctrina catholica longe discrepare. Quam ob rem Sacra haec Congregatio statuit interdicare et his litteris interdicere lectionem operum praedicti auctoris in omnibus studiorum domibus et collegiis Religiosorum, Societatum vitae communis et Institutorum Saecularium, quae ipsi sunt obnoxia.

Hanc rem Tibi exsequendam committens, me Paternitati Tuae profiteor

add.mum in Domino
VALERIUM Card. VALERI
Praefectum

8.

11 iulii 1962

S. C. DE PROPAGANDA FIDE certiore reddit Patrem Nostrum Generalem Summum Pontificem die 2 iulii constituisse in India novam Dioecesim Jamshedpurensis eamque curis Societatis tradidisse. Primus Episcopus nuper erectae Dioecesis constitutus est P. Laurentius Trevor Picachy (Vcpr. Calcutt.).

9.

20 augusti 1962

Missa votiva III cl. in honorem SS. Cordis prima feria sexta
(Rescr. S. R. C.).

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 79/962

SOCIETATIS IESU

Instante hodierno Procuratore Generali Societatis Iesu, Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi a Sanctissimo Domino nostro IOANNE PAPA XXIII tributarum, benigne indulsit, ut Sacerdotes eiusdem Societatis celebrare valeant, suis in ecclesiis et oratoriis, prima feria VI cuiusvis mensis, Missam de Ss.mo Corde Iesu, tamquam votivam III classis, idest dummodo non occurrat dies liturgicus I et II classis: servatis de cetero rubricis. Praesenti Indulto ad proximum quinquennium valituro. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Die 20 Augusti 1962

ARCADIUS M. Card. LARRAONA

S. R. C. Praefectus

Sac. IOACHIM SORMANTI, Subst.

L. ✕ S.

10.

24 augusti 1962

S. C. DE PROPAGANDA FIDE *per epistolam ad Patrem Nostrum Generalem nuntiat Summum Pontificem die 8 iulii novam Dioecesim Dumkensem erexisse in India, eam seiungendo e territorio Archidioecesis Calcuttensis; primum vero Episcopum constitutum esse P. Leonem Tigga (Prov. Ranch.).*

11.

15 octobris 1962

Indulgentiae in recitando Officio S. Stanislai Kostka (Rescr. S. Paenit.).

SACRA PAENITENT. APOST.
OFFICIUM DE INDULGENTIIS

N. Pr. 7228/62

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis
Tuae provolutus, humiliter petit in favorem Noviciorum eius-
dem Societatis Indulgentias quae sequuntur: 1) *plenariam*, ab
ipsis semel in mense, suetis condicionibus, lucrandam, si per
integrum mensem Parvum Officium in honorem S. Stanislai
Kostka cotidie devote recitaverint; 2) *partialem quingentorum
dierum*, a praefatis Noviciis corde saltem contrito acquirendam,
pro unaquaque supradicti Officii hora pie recitata.

Et Deus, etc.

Die 15 octobris 1962

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA, vi facultatum a SS.mo
D. N. Ioanne Pp. XXIII sibi tributarum, benigne annuit pro
gratia iuxta preces *ad septennium*.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

De mandato Eminentissimi

I. ROSSI, *Regens*

I. CURATOLA, *Ad. a Stud.*

12.

29 decembris 1962

Experimenta propria Noviciatus fieri poterunt etiam durante anno canonico (Rescr. S. C. de Relig.).

SACRA CONGREGATIO
DE RELIGIOSIS

Prot. Nr. 16673/62

BEATISSIME PATER,

Praepositus Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, quae sequuntur humiliter exponit:

Inter media quibus Sanctus Fundator Societatis nostrae voluit novicios probari atque formari antequam ad prima vota admittentur, valorem peculiarem obtinent *experimenta* seu probationes, quarum quaedam extra domum noviciatus fieri debent, quae proinde vocari solent *experimenta exteriora*. Haec varii generis sunt: exempli gratia, servitium infirmorum in nosocomiis, peregrinatio sine pecunia ostiatim mendicando, instructio puerorum in catechismo, et alia similia. Sic per integrum mensem novicius extra domum versatur, propriae responsabilitati quasi relictus, humilitatis caritatisque opera constanter exercens, eo quidem fine ut experimento transacto argumentum validum habeatur de eius indole et caractere interiore, rectitudine iudicii, voluntatis firmitate, virtutum substantia et robore. Porro experientia constat quantum huiusmodi *experimenta* valeant ad aptitudinem candidatorum iuste aestimandam necnon ad firmandum et maturandum characterem eorum qui in experimentis bene succedunt.

Verum, cum ius Codicis (can. 555, 556) praescribat — et quidem ad validitatem — annum canonicum integrum et continuum in domo noviciatus peragi debere, Societatis Moderatores anno 1917, strictae interpretationi adhaerentes, haec *experimenta* fieri statuerunt anno secundo noviciatus, ne annus canonicus interruptionem pateretur. Constat vero *experimenta* hac ratione transacta non omnino optatis satisfacere.

Itaque optandum est ut praedicta *experimenta* « exteriora » fieri possint etiam in primo anno noviciatus, quo tempore scilicet maiores melioresque fructus ab iis sperari possunt. Neque timendum est ne iuvenes qui *experimenta* peragunt a spiritu

noviciatus nimis distrahantur; etenim bene norunt se exerceri in rebus quae ab initio ordinatae sunt tamquam pars integra et essentialis probationis in Societate.

His rationibus ductus, Orator humiliter petit pro tota Societate Iesu dispensationem a praescriptis cann. 555 § 1, 3° et 556 §§ 1 et 2 quatenus talis dispensatio necessaria sit ut praedicta experimenta fieri possint durante primo seu canonico anno noviciatus, quin noviciatus sive quoad liceitatem sive quoad validitatem ullum detrimentum capiat.

Et Deus, etc.

Vigore facultatum a Ss.mo Domino Nostro concessarum, S. Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, attentis peculiaribus rationibus expositis omnibusque bene perpensis, benigne adnuit pro gratia, iuxta preces, servatis ceteris servandis.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, die 29 Decembris A. D. 1962.

VALERIUS Card. VALERI, *Praefectus*

L. † S.

PAULUS PHILIPPE O. P., *a Secretis*

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

13.

25 martii 1962

EM. CARD. SECRETARIUS STATUS *vividus doloris sensus Patri Nostro nomine Summi Pontificis porrigit ob mortem Patris Felicis M. Cappello, (Prov. Rom.) Professoris in Pont. Universitate Gregoriana.*

14.

30 iunii 1962

De operibus Patris P. Teilhard de Chardin.

S. S. CONGR. S. OFFICII
MONITUM (AAS. 54 p. 526)

Quaedam vulgantur opera, etiam post auctoris obitum edita, PATRIS PETRI TEILHARD DE CHARDIN, quae non parvum favorem consequuntur.

Praetermisso iudicio de his quae ad scientias positivas pertinent, in materia philosophica ac theologica satis patet praefata opera talibus scatere ambiguitatibus, immo etiam gravibus erroribus, ut catholicam doctrinam offendant.

Quapropter E.mi ac Rev.mi Patres Supremae Sacrae Congregationis S. Officii Ordinarios omnes necnon Superiores Institutorum religiosorum, Rectores Seminariorum atque Universitatum Praesides exhortantur ut animos, praesertim iuvenum, contra operum Patris Teilhard de Chardin eiusque asseclarum pericula efficaciter tutentur.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 30 Iunii 1962.

SEBASTIANUS MASALA, *Notarius*

15.

26 octobris 1962

S. C. DE PROPAGANDA FIDE *sensus doloris exprimit ob inopinatum decessum Exc. Aston Chichester, S.I., Archiep. tit. Velebusdensis, olim Archiep. Salisburiensis, qui in ipso limine Basilicae Vaticanae, Sessionem Concilii Vaticani II aditurus, vita decesserat.*

16.

Anno 1962

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris.

- 22 decembris 1961 — R. P. HENRICUS VÉNIAT (Prov. Galliae Mediterr.) nominatur Episcopus novae Dioecesis Arcis-Archambault.
- 3 februarii 1962 — P. IOANNES ŘEZÁČ (Prov. Bohemiae) nominatur Consultor S. Congregationis pro Ecclesia Orientali (*Biglietto d. Segreteria di Stato* — AAS. 54, p. 122).
- 10 martii 1962 — R. P. IACOBUS CORBOY (Prov. Hibern.) constituitur Episcopus nuper erectae Dioecesis Monzensis, seiunctae e territorio Lusakensis Archidioecesis (*S. C. de Prop. Fide*).
- 21 martii 1962 — R. P. ALPHONSUS RAES (Prov. Belg. Sept.) nominatur Praefectus Bibliothecae Apostolicae Vaticanae (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 4 aprilis 1962 — P. HENRICUS BARAGLI (Prov. Rom.) nominatur Consultor Pontificiae Commissionis pro Cinematographia, Radiophonia et Televisione (AAS. 54, p. 301).
- 9 aprilis 1962 — P. ALOISIUS MONNERAT (Prov. Brasil. Centr.) constituitur Rector Pontificii Collegii Brasiliensis in Urbe (*S. C. de Sem. et Stud. Univers.*).
- 12 aprilis 1962 — P. IGNATIUS GORDON (Prov. Baet.) nominatur Consultor S. Congregationis Consistorialis (*Biglietto d. Segreteria di Stato* — AAS. 54, p. 413).
- 10 iunii 1962 — P. IOANNES CYRILLUS PEREIRA (Vcpr. Kanarensis) probatur Rector Pontificii Athenaei Poonensis (*Rescr. S. Congr. de Sem. et Univ. Studior.*).
- 19 iunii 1962 — P. IOSEPHUS GILL (Prov. Angl.) constituitur Praeses Pontificii Instituti Orientalis in Urbe (*Decr. S. C. de Sem. et Stud. Univers.*).
- 2 iulii 1962 — R. P. LAURENTIUS TREVOR PICACHY (Vcpr. Calcutt.) constituitur primus Episcopus nuper erectae Dioecesis Jamshedpurensis (*S. C. de Prop. Fide*).
- 10 iulii 1962 — P. XAVERIUS LEON-DUFOUR (Prov. Gall. Atl.) nominatur Consultor Pontificiae Commissionis de Studiis Bibliis (*Biglietto d. Segret. di Stato*).
- 8 augusti 1962 — R. P. LEO TIGGA (Prov. Ranch.) constituitur primus Episcopus nuper erectae Dioecesis Dumkensis in India.

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

17.

10 ianuarii 1962

Renuntiatur novus Assistens Americae Latinae Meridionalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum Dominus Noster die 24 octobris anni praeteriti ad Se vocare voluerit R. P. Thomam Travi, prout per litteras eiusdem diei ad omnes Superiores Maiores datas annuntiavi, procedendum erat ad novum Assistantem Americae Latinae Meridionalis constituendum.

Nunc autem, peractis omnibus quae de novo Assistente nominando in Constitutionibus¹ et Congregationum Generalium decretis² praescribuntur, his litteris Ram Vam certiore facio R. P. IOANNEM BOSCO ROCHA e Provincia Brasiliae Centralis, hactenus Rectorem Pontificii Collegii Brasiliensis in Urbe, Assistantem Americae Latinae Meridionalis rite esse constitutum. Interim, propter adiuncta particularia, Pater Rocha immediatam curam habebit tantum negotiorum Brasiliae; negotia autem reliquarum Provinciarum et Viceprovinciarum linguae hispanae in America Latina curare perget R. P. Albertus Moreno, Assistens Americae Latinae Septentrionalis.

---

¹ P. IX c. 5 n. 3 [781].

² Coll. Decr. d. 269.

Curet Ra Va ut nominatio Patris Rocha omnibus suis subditis opportuna ratione nota fiat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 10 ianuarii 1962.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

18.

12 ianuarii 1962

Praescribuntur Missae et preces pro Concilio Oecumenico.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES AC FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Postquam Summus Pontifex, in festo Nativitatis Domini, Concilium Vaticanum II indixit in annum praesentem, decet ut non tantum singuli nos, — qui id iamdiu facere coepimus, — sed etiam Societas qua talis assidua prece gratiam Spiritus Sancti quam largissime impetrare conetur in Ecclesiam Eius nomine congregandam.

Ne tamen oneri laboris cotidiani atque strenui nimis addam, haec tantum praescribenda censui:

1. Litaniae omnium Sanctorum, apud nos recitari solitae, ab hac die usque ad absolutum Concilium ad huius intentionem dicantur in tota Societate;

2. Singulis hebdomadis secundum eandem normam quam praescribit Epitome, n. 853, § 1, 3°, unus ex decem sacerdotibus designetur qui Missam prima intentione pro Concilio offerat. Domus minores et stationes missionariae a Provinciali ita inter se consociantur ut eadem fere proportio Missarum ab iis offeratur. Qui sacerdotes non sunt, ad normam Epitomes n. 852, eadem proportionem Missam, Communionem et coronam B. Mariae V. offerent.

3. Semel in hebdomada, utputa coadunatis Nostris coram Sanctissimo exposito ad consuetam benedictionem, recitetur oratio pro Concilio¹, quo singulis in memoriam revocetur privatim quoque ad eandem intentionem orandum esse.

¹ Cfr. AAS. 51, 1959, pag. 832.

Paenitentias seu mortificationes communes imponere non intendo. Singuli tamen secum ipsis considerent quid in hac re Domino offerre possint quod Eius misericordem benevolentiam imploret in tanti momenti coeptum.

Nemo vestrum ignorat quanta spes undique reponatur in futurum Concilium. Extraordinaria abundantia gratiae opus erit ut possit respondere fidelium expectationi.

Commendo me sanctis Sacrificiis et precibus vestris.

Romae, die 12 ianuarii 1962.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

19.

12 ianuarii 1962

De consiliis, optatis, propositis ad Concilium Oecumenicum spectantibus.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Apud *L'Osservatore Romano* diei 11 ianuarii huius anni, prodiit monitum grave de publici iuris faciendis consiliis, optatis, propositis ad futurum Concilium generale spectantibus. ... Moneat Ra Va nostros publicistas, ut in agendo de Concilio prae oculis semper habeant normas ibidem in memoriam revocatas. Plene certe iam informata est Sancta Sedes de desideratis Episcoporum, sacerdotum, laicorum; plene informatae sunt Commissiones praeparatoriae. Ipse, sicut reliqui qui partem aliquam habent in Commissionibus, penes me habeo quattuordecim volumina in 4°, cum votis Episcoporum etiam titularium, Superiorum Religiosorum, Universitatum catholicarum, Nuntiorum Sanctae Sedis, etc., qui omnes eos, sive sacerdotes sive laicos audire potuerunt, quos audivisse expedire sentiebant. Caveant scriptores nostri ne, praesertim apud homines laicos, eam spem nutrant quae secundum ipsa dogmata fundamentalia Ecclesiae vel ad mentem Summi Pontificis vana est et manere debet. Ne imprudenter lectoribus nostris difficultates praeparemus quibus aliquando graviter tentari possint in proprio iudicio submittendo Ecclesiae Magisterio.

Commendo me ss. SS.

Romae, 12 ianuarii 1962.

R^{re} V^{re}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

20.

29 ianuarii 1962

Normae variae de ritu orientali.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum his ultimis annis per inadvertentiam saepius non accurate servatae sint leges Iuris Canonici circa admissionem in Societatem et ordinationem candidatorum ritus orientalis, opportunum ducit Pater Generalis ut omnibus Superioribus Maioribus in memoriam revocentur normae sequendae in agendo de candidatis orientalibus et in biritualismo Nostris concedendo:

1. Candidati qui ad ritum orientalem pertinent, valide sed illicite ad Noviciatum Religionis ritus latini admittuntur « sine venia scripto data Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali »¹.

2. Licite tamen in Noviciatum Religionis ritus latini sine venia Sanctae Sedis admitti possunt « Orientales, qui, proprio retento ritu, praeparantur ad constituendas domus et provincias religiosas ritus orientalis »². Haec exemptio a venia impetranda applicari potest ad omnes candidatos orientales qui in Societatem quocumque loco ingrediuntur *ritum orientalem retenturi et in omnibus observaturi*. Non tamen applicari potest ad candidatos orientales qui ingrediuntur cum intentione se ritui latino conformandi.

3. Pro omnibus igitur et singulis candidatis orientalibus, ad quos exemptio applicari non potest, iuxta canonem 542, 2°, venia a Sacra Congregatione pro Ecclesia Orientali impetranda est *antequam in Noviciatum Societatis admittantur*. Ad hanc veniam impetrandam, Romam mittenda sunt: a) documentum, die et loco rite indicatis et cum subscriptione a candidato propria manu facta, quo, indicans ad quemnam ritum orientalem et ad quamnam dioecesim pertineat, atque declarans se velle ritui latino se conformare in omnibus, quamdiu in Societate maneat, petit veniam ut in Noviciatum Societatis admittatur; b) *Nihil obstat* proprii Exarchi Orientalis aut Episcopi Latini qui eius vices legitime tamquam Episcopus candidati gerit.

4. Si per inadvertentiam candidatus iam admissus est sine venia requisita, a Sacra Congregatione pro Ecclesia Orientali pe-

¹ C. I. C. can. 542, 2°.

² Pont. Comm. ad Cod. Can. authent. interpr., 10 nov. 1925, AAS 17, 583; *Epit.* n. 49, 6°.

tere debet ut suus status recte ordinetur, ad quod simile documentum et *Nihil obstat* Romam mittenda sunt, indicatis quoque, praeter ea quae supra sub n. 4 notantur, loco et die admissionis.

5. Venia Sacrae Congregationis ante admissionem (vel post admissionem, si opus fuerit) impetrata, candidatus licite potest se ritui latino conformare in omnibus, excepta (iuxta praesentem Sacrae Congregationis praxim) sacra ordinatione. Proinde, si ordinandus est ab Episcopo ritus latini, tempestive ante ordinationem impetranda est ab eadem Sacra Congregatione altera facultas ut Sacros Ordines recipiat ab Episcopo Latino iuxta ritum latinum. Ad quod sufficit ut candidatus, loco et die indicatis, petitioni propria manu subscribat, mentione facta etiam diei et numeri protocolli Indulti, quo venia olim concessa est ut admitteretur, necnon loci et diei quibus in Noviciatum legitime admissus est.

6. Quod attinet ad Orientales *qui proprium ritum retinent et in omnibus observant* ideoque ab impetranda venia pro admissione exempti sunt, proprius Episcopus pro ordinatione est Episcopus Orientalis eorum proprii ritus. Si igitur ob legitimam causam ab Episcopo ritus latini ordinandi sunt, tempestive ante ordinationem a Sacra Congregatione pro Ecclesia Orientali facultatem, ut Sacros Ordines ab Episcopo Latino iuxta ritum latinum recipiant, petere debent, indicantes, praeter causam petitionis, ad quemnam ritum orientalem pertineant et quo loco et die in Societatem admissi sint ³. Normae circa eorum institutionem in Societate statutae sunt in Epistola et Ordinatione de Ramo Orientali Societatis Iesu, die 25 decembris 1950 datis ⁴. Ut ob iustas causas in litando et in sacramentis administrandis atque in breviario recitando se conformare possint ritui latino, proprio ritu retento, Praepositus Generalis facultatem concedere potest ⁵. Sacerdotes denique ritus orientalis facultate gaudent Sacrum litandi in ritu orientali etiam diebus aliturgicis, excepta feria VI^a Maioris Hebdomadae ⁶.

7. Item Praepositus Generalis iusta de causa permittere potest ut *Nostri ritus latini*, ad ministeria sacra apud Orientales obeunda, in litando et sacramentis administrandis atque in breviario recitando, se ritui orientali conforment, proprio ritu retento ⁷, et etiam

³ Cfr. Can. 955 § 2.

⁴ AR XI 887-901; cfr. AR XIII 523-528.

⁵ AR X 715; superius p. 149.

⁶ Cfr. superius p. 149.

⁷ Indult. Pont. 1 iulii 1925; S. Congr. pro Eccl. Orient. 29 aug. 1961, AR XIV 15.

ut Nostri Patres, Scholastici et Coadiutores temporales, atque etiam Novicii ad quemcumque ritum orientalem transeant (Indult. Pont. 8 maii 1931).

Rae Vae erit curare ut hae normae iis, quorum interest, notae fiant atque fideliter serventur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 29 ianuarii 1962.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

21.

30 ianuarii 1962

De Commentariis Apostolatus Orationis ad Intentiones Pontificias illustrandas.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Spectata magna attentione et in dies crescente diffusione, quibus Intentiones Pontificiae per Apostolatum Orationis promulgatae in universo mundo gaudent, curavi, ut ab initio huius anni a Directione Generali Apostolatus Orationis singulis mensibus peculiaria commentaria ad eas explicandas ederentur. Haec commentaria praebent articulos et materiam, quae ad illustrandum et explicandum momentum et obiectum singularum Intentionum in variis ephemeridibus et periodicis, etiam non-nostreis, edi possunt. Cum Intentiones hae propriae Summi Pontificis sint, specialem opportunitatem praebent ad cognoscendas illas necessitates, quae nostris temporibus magis urgent et maiorem attentionem merentur.

Quapropter mihi opportunum esse videtur, ut haec commentaria ad omnes Domus nostrae Societatis mittantur et omnibus Nostris pervia sint, qui eis in suis ministeriis utantur. Interim haec commentaria in tribus linguis, anglica, gallica, hispanica, eduntur. Videant igitur Superiores illarum Nationum, quae alia lingua utantur, qualem ex his tribus editionem praeferant, donec etiam editio in eorum lingua propria confici possit. Spero hac nova

ratione multis e Nostris medium praesto fore, quo pro modo suo Apostolatui Orationis promovendo cooperari valeant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 30 ianuarii 1962.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

22.

7 martii 1962

De litteris ex officio scribendis et de lingua latina in iis adhibenda.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER

P. XTI

Cum petitiones interdum accipiam ut imminuatur frequentia litterarum, quas Superiores locales obligantur ex officio mittere ad Provincialem, sicut anno 1939 temperata est obligatio scribendi ex officio ad Generalem¹, curavi ut in Consultatione Patrum Assistantium huic rei studeretur. Praepositus enim Generalis potest pro temporum adiunctis accommodare ea « quae in Constitutionibus statuuntur de litteris ad Superiores ex officio scribendis (i. e. quo tempore, de quibus rebus, quo modo scribendum sit) »².

Hucusque Superiores locales a Generali nominati alternis hebdomadis, reliqui vero singulis mensibus ad immediatum Superiorem maiorem ex officio scribere debent³. Cum tamen in hodiernis adiunctis maior habeatur facilitas frequentis communicationis inter Superiores maiores et locales, censeo numerum litterarum a Superioribus localibus ad immediatum Superiorem maiorem ex officio scribendarum aliquatenus reduci posse, sine periculo ne Superiores maiores debita notitia de rebus et personis singularum domorum careant, neve debita dependentia Superiorum localium deminuatur.

Propterea statuo ut in posterum Superiores locales, nulla iam facta distinctione inter nominatos a Generali et reliquos, ad im-

¹ Cfr. AR IX 386-391.

² Coll. Decr. d. 291.

³ Epit. nn. 859 § 1, 4°, 5°; 860 § 1, 4°.

mediatum Superiorem maiorem in omnibus Provinciis, Viceprovinciis et Missionibus, ex officio teneantur scribere quoties negotia occurrant et, si non sint negotia gerenda, saltem semel in mense.

Reliqua vero praescripta de tempore quo ad Superiores ex officio scribendum est immutata maneant⁴. Elencho tamen Superiorum et officialium, qui statutis temporibus scribere debent, addantur Praefecti generales studiorum, sive superiorum sive mediorum, pro tota Provincia, Viceprovincia vel Missione constituti; in posterum hi tenentur ex officio scribere ad immediatum Superiorem maiorem bis in anno atque ad Generalem necnon, in Viceprovinciis et Missionibus dependentibus, ad Provincialem semel in anno. Velit Ra Va haec omnia cum iis, quorum interest, opportuna ratione communicare.

Hac data occasione, non possum quin Ram Vam etiam rogem ut omne id agat ut Superiores locales, Consultores, alique sic obligati *fideliter et tempestive* suas litteras ex officio Romam mittant. Singulis annis perplurimi, interdum etiam ex ipsis Provinciae Consultoribus, hoc officium scribendi non implent nisi postquam acceperunt monitionem hinc missam, cum non parvo pecuniae et temporis dispendio. Non est cur hic immorer in exponendo quanti momenti sit et quanti a S. P. Ignatio fieret frequens litterarum commercium Superiorum maiorum et localium cum Praeposito Generali, ad unionem subditorum cum capite et bonam gubernationem Societatis praeservandam et fovendam. Hoc enim partes VIII et IX Constitutionum consideranti facile apparet et Rae Vae iam bene notum est. Ra Va igitur, modo qui ipsi effacior videbitur, eos hortando et de obligatione tempestive praemonendo, eos poenitentia plectendo et, si oportebit, a munere amovendo si hoc grave officium, Constitutionibus impositum, implere nolunt vel sine iusta causa omittunt, suos ad constantem fidelitatem et diligentiam in litteris ex officio Romam mittendis inducat.

Quod modum ad Generalem scribendi spectat, Ra Va novit iuxta Coll. Decr. d. 293 litteras ex officio scribendas esse *lingua latina*. Iam vero a pluribus annis permitto ut linguae europaeae, quae magis communes sint, adhibeantur, quando id opportunum censetur ut quaedam negotia facilius, clarius et plenius referantur. Ad exponenda tamen negotia maioris momenti, et nominatim ea quae in Consultatione omnium Patrum Assistantium singulis hebdomadis in unum congregatorum proponuntur, semper institi et adhuc insistere cogor ut litterae iisque annexa documenta latine conficiantur, vel saltem iis adaequatum summarium latinum adiungatur⁵. Rae Vae propterea in memoriam revoco linguam la-

⁴ Cfr. *Pract. Quaed.* nn. 1, 2.

⁵ Cfr. AR XII 132-134.

tinam esse adhibendam in negotiis proponendis quae generatim his classibus comprehenduntur:

1) De promovendis ad gradum informationes cum animadversionibus annexis, atque omnes litterae Provincialis, Consultorum et aliorum.

2) De promovendis ad gubernationem informationes cum animadversionibus annexis, et terna nomina de Superioribus a Generali nominandis, atque omnes litterae Provincialis, Consultorum et aliorum.

3) Omnes litterae et documenta annexa de dimissionibus et de casibus *difficilioribus* Sacerdotum (ad ultima vota sive iam, sive nondum admissorum) necnon Coadiutorum temporalium formatorum. Utiliter quoque lingua latina adhibetur de dimissionibus Scholasticorum ad sacerdotium nondum promotorum et Coadiutorum temporalium approbatorum, si casus sint implicati vel notabiliter dubii.

4) Omnes litterae et documenta annexa de mutuis contrahendis et alienationibus faciendis, si indultum Sanctae Sedis requirant; pro quibus etiam semper mittenda sunt tum paradigma praescriptum⁶ tum sententiae, *latine* expressae, Oeconomi Provinciae et Revisoris aut administrationis temporalis domorum aut Arcarum Provinciae.

5) Omnes litterae et documenta annexa de aliis negotiis quae natura sua tanti videantur momenti ut ad Consultationem omnium Patrum Assistantium probabiliter deferenda sint, e. g. de dividendis vel erigendis Provinciis, Viceprovinciis, Missionibus; de Collegiis vel aliis domibus suppressendis, transferendis, fundandis, etc.

Ram Vam hortor ut non tantum Ipsa in suis litteris has normas servet, sed etiam curet ut fideliter serventur ab aliis, ut Consultoribus, Oeconomis, Revisoribus administrationis temporalis, etc., qui de huiusmodi negotiis scribunt. Nam ex una parte non omnes Patres Assistentes plures linguas vernaculas bene callent, et ex altera parte, Provinciis et domibus constanter crescentibus, labores ita augentur ut in nostra Curia Generalicia nonnisi magna cum difficultate litterae, quae undique huc confluunt, in linguam latinam verti possint.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 martii 1962.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

⁶ *Pract. Quaed.* nn. 80a, 80b.

23.

17 martii 1962

De Antiquis Collegiorum nostrorum Alumnis.

AD OMNES UNIVERSITATUM ET COLLEGIORUM RECTORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Hisce ultimis annis pluries occasionem habui litteras dandi tum Nostris tum externis de Antiquorum Alumnorum opere; cum vero magis in dies opus extendatur et crescat, opportunum visum est ea quae iam scripseram recolere et evolvere atque cum omnibus Rectoribus Collegiorum communicare.

1. Decretum 31 Congregationis Generalis XXVIII finem institutionis iuventutis, quae inter prima Societatis ministeria est retinenda, his verbis declarat: « ut efformentur viri non tantum ex-culti, sed in vita sive privata sive civili vere christiani, qui ad hodiernum apostolatam adlaborare possint et velint »¹. Ad hunc vero finem plene obtinendum, in § 4, addit: « Etiam alumnorum qui, studiis peractis, scholas nostras reliquerunt, praesertim illorum qui in Universitatibus student, cura spiritualis quantum fieri potest habenda est, ut tot laborum fructus conservetur et augeatur »². Ex quibus patet Societatis proprium ministerium esse antiquos nostrorum Collegiorum alumnos prosequi ad institutionem in scholis traditam ita complendam et perficiendam ut plenum fructum attingere valeat.

2. Hoc vero postulat ut imprimis vincula serventur inter Collegium eiusque antiquos alumnos, frequens habeatur cum iis commercium, ad fraternos conventus in Collegium redeant, antiquos magistros revisent, institutionem habitam recolant ac christianae vitae proposita renouent.

Quare ex parte Collegii libenter praestanda iis est spiritualis cura ut ope directionis spiritualis, atque (sive ipsis tantum sive simul aliis oblatores) Exercitiorum, Sodalitatis Marianae, quae Exercitiorum continuatio est, cursum altioris institutionis religiosae etc., vitam christianam non tantum dignam, sed ferventem ducere pergant. Similis spiritualis cura debita ratione aptanda et applicanda est etiam acatholicis, qui bene multi numerantur inter nostros antiquos alumnos in regionibus religionis mixtae et praesertim in Asia et Africa.

¹ *Coll. decr. n.* [141].

² *Ibid. n.* [144].

Praeterea instituantur et adiuventur oportet ad omnem formam actionis apostolicae, singuli pro adiunctis in quibus versantur; quam si communi opera sive inter se sive una cum aliis coetibus promovere possint, efficacior erit maioraque efficere poterit. Influere praesertim discant in vitam publicam tum patriae propriae tum totius societatis internationalis quae dicitur, cum nunc, magis quam antea, democratica gubernandi ratione, maior singulis potestas detur in societatem influendi, et si quis ingentem antiquorum nostrorum alumnorum numerum consideret, facile intellet quatenus *potentialis*, ut aiunt, vis exsistat in societatis bonum omnino dirigenda.

Maximi momenti in specie est his diebus ut principia socialia doctrinae catholicae non tantum ipsi bene noscant et nota faciant, sed etiam opere ea complere discant atque iuvare ut ab aliis opere compleantur. Ad eos spectat ea praestare quae sacerdos pro sua spirituali vocatione plerumque efficere non valet, magna nempe atque fundamentalia opera ordiri quibus ordo socialis paulatim ad normas Evangelii reformetur.

In opere autem actionis apostolicae poterunt antiqui alumni ipsis Collegiis magnum auxilium praestare, tum Ecclesiae iura quoad scholae libertatem strenue vindicando, tum Nostros in variis inceptis aptis consiliis adiuvando, tum etiam, data occasione, oeconomica subsidia praestando. Iam omnes in Societate attentos feci³ ad urgentem necessitatem instituendi, pro nostris Collegiis et Universitatibus, plures bursas studiorum, quo possimus etiam pauperioribus impertiri pleniorum formationem atque paulatim redire ad gratuitatem in docendo, quam nonnisi cum gravissimo incommodo et periculo deviationis nostrorum Collegiorum a genuino eorum fine, derelinquere coacti sumus; huic vero necessitati poterunt etiam antiqui alumni pro viribus opitulari.

Neque silentio praetereundum est magnum commodum quod ipsis antiquis alumnis obveniet ex mutuo adiutorio, amicitia et caritate tam in rebus spiritualibus quam, opportunitate data, in temporalibus varii generis. Pariter ad bonum futurum reipublicae humanae et christianae multum proderit commercium inter antiquos alumnos variarum mundi regionum. Dum intimius in dies inter se agunt non tantum incolae unius alteriusve mundi partis, sed gentes totius orbis, plurimum refert ut coniunctio illa informetur spiritu christiano ita ut, non tantum bonum oeconomicum seu mere materiale intendatur, sed cultus rerum spiritualium promoveatur, idque eo modo qui decet filios eiusdem Dei et fratres Christi Domini. In hac re sicut in tot aliis, quoties eheu filii tene-

³ Cfr. AR XIII 822.

brarum longe peritiores et efficaciores sese praebent filiis lucis! Ne contenti sint nostri antiqui alumni vitam duxisse virtutibus privatis tantum ornatam!

Inde apparet quanti momenti sit haec veluti *Antiquorum Alumnorum Motio* (*Mouvement*) quae in variis regionibus ultimis annis feliciter crevit, quam etiam alii religiosi pro suis antiquis alumnis inchoarunt et auctoritas ecclesiastica, praesertim Pius PP. XII immortalis memoriae, amplissimis verbis laudavit.

3. At ut haec *Antiquorum Alumnorum Motio*, quae omnes antiquos alumnos attingere debet, efficaci ac stabili ratione servetur et augeatur, omnino oportet ut solertiores saltem antiqui alumni in *Antiquorum Alumnorum Consociationes* congregentur, quarum finis est illam coadunationem efficaciter promovere ad ea bona, quae supra memoravimus, obtinenda.

Earum cura erit imprimis in singulis Collegiis omnium antiquorum alumnorum elenchum conficere et in dies aptare; singularum antiquorum alumnorum classium veluti decurionem nominare, qui cum condiscipulis personale commercium foveat; curare ut utiles consociationis nuntii et apta commentaria praelo edantur et sodalibus distribuantur; celebrationes fovere religiosas et culturales necnon ludicras et sportivas pro antiquis alumnis; peculiare coetus constituere ad diversa incepta apostolica, socialia, benefica, etc. pro diversorum Collegiorum adiunctis promovenda: ac tandem praesentes Collegii alumnos eorumque familias de consociatione certiores facere ut inter novos et antiquos Collegii alumnos necessitudo foveatur ad alumnorum et ipsius consociationis bonum.

Iam in multis Collegiis consociationes huiusmodi existunt; in multis nationibus in Foederationes Nationales coadunatae sunt; in Europa et in America ipsae Foederationes Nationales in Confoederationes Continentales congregatae sunt, et idem optatur pro aliis continentibus; tandem anno 1956 Loyolae *Unio Mundialis* orta est ex ea quae *Magna Charta Loyolensis* vocata est, et Secretariatus Generalis constitutus est qui nuper libellum cui titulus *Catalogus Consociationum Antiquorum Societatis Iesu Alumnorum* in lucem edidit. Nonnulli etiam Congressus sive nationales sive internationales hisce annis celebrati sunt ad mutuam cognitionem et unionem fovendam atque auxilium ad invicem praestandum.

4. Quae cum ita sint, officium meum esse censeo tum iis Collegiis gratulari quae has consociationes iam habent, tum cetera Collegia hortari ut similes consociationes constituent.

Quare Collegiorum Rectores suum esse sentiant curare ut in

---

⁴ Cfr. AR XIII 152, 153.

proprio Collegio Antiquorum Alumnorum Consociatio habeatur atque Foederationi Nationali, Confoederationi Continentali necnon Unioni Mundiali adhaereat; Consociationi aptam sedem in Collegio praestare conentur aliaque auxilia, quantum fieri potest, ut crescere et florere possit; ac praesertim eam paterna prosequantur cura ut finem intentum obtinere valeat. Cavendum tamen est Rectori Collegii ne se gerat tanquam Consociationis Superior; filii maiorem aetatem adepti sui iuris sint oportet, et erraret paterfamilias qui eos sub paterna potestate tenere pergeret, proinde ac si essent adhuc pueri immaturi; quod iure graviter ferrent nostri antiqui alumni.

Cum vero ipse Rector, tot aliis curis distentus, communiter Assistantis munere fungi nequeat, aptum Patrem ad hoc munus designet. Ad Assistantis munus imprimis pertinet vigilare ut Consociatio normas fideliter sequatur quae tum in *Magna Charta Loyolensi* tum in Consociationum Statutis approbatae sunt; quod si contrarium accideret, Assistantis revocatio, ad mentem eiusdem Magnae Chartae, ipsius Consociationis dissolutionem inferre posset. Attamen etiam Assistens Consociationem ad modum Directoris ne regat; eius vero est consiliis, sive requisitis sive sponte oblatis, Consociationi eiusque sociis adesse; amica opera dissidia, si quae forte orta sint, componere; rectum semper tramitem ostendere; omnibus animum addere et confirmare. Curet autem ut, non tantum iure, sed facto quoque, Consociatio regatur ab ipsis antiquis alumnis, ab ipsis promoveatur, coepta quaeque ab ipsis (consilio si oportet adiuti) pendeant.

Si in nostris Collegiis Antiquorum Alumnorum Consociationes apte promoveantur, magna ipsis Collegiis commoda obvenient, quae sacrificia pro iis facta, abunde compensabunt; antiqui nostri alumni eximii fieri poterunt Societatis apostolatus adiutores, atque Ecclesiae Christi, una cum antiquis reliquarum scholarum catholicarum alumnis, aciem selectam et efficacem offerent.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 17 martii 1962.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

24

2 aprilis 1962

Constituitur novus Procurator Generalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Per praesentes litteras Ram Vam certiore facio me, re in Domino mature considerata auditisque Patribus Assistantibus, elegisse Procuratorem Generalem Societatis nostrae P. PETRUM M. ABELLÁN, e Provincia Toletana, Theologum S. Paenitentiariae Apostolicae et Professore theologiae moralis apud Universitatem Gregorianam. Proximo die festo Resurrectionis Domini Nostri, 22 aprilis 1962, Pater Abellán hoc novum munus suscipiet.

P. Timotheus L. Bouscaren, qui a die 25 decembris 1947 munere Procuratoris Generalis magna satisfactione et exemplari fidelitate functus est, in suam Provinciam Chicagiensem redibit ad labores in iure canonico ibi continuandos.

Velit Ra Va hanc notitiam cum suis opportuna ratione communicare.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 2 aprilis 1962.

R^{ac} V^{ac}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

25.

24 aprilis 1962

De epistola S. C. pro Relig. circa solida principia sociologica tradenda et de scriptis Iosephi Ortega y Gasset¹.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ad Ram Vam mitto exemplar litterarum S. Congregationis de Religiosis die 28 martii huius anni datarum (Prot. N. S. R. 8/61),

¹ Cfr. superius p. 150.

quibus monet « ut fideliter ad effectum deducatur praescriptum articuli 44 § 3 Statutorum Generalium Constitutioni Apostolicae *Sedes Sapientiae* adnexorum: *Sociologia quoque in curriculo philosophico solide quoad ipsius principia tradatur*, idque fiat prae oculis habitis etiam praecipuis documentis Magisterii Pontificii de re sociali quae recentiore aetate edita sunt ». Praeterea in omnibus studiorum domibus et collegiis Religiosorum interdicitur lectio operum hispanici auctoris IOSEPHI ORTEGA Y GASSET, cuius principia philosophica apparent a doctrina catholica longe discrepare.

Curet igitur Ra Va ut omnia opera huius auctoris in omnibus nostris domibus e bibliothecae communi parte auferantur et sub clavi servantur, prout de operibus auctoritate ecclesiastica proscriptis fieri solet. Insuper omnes qui formationi Nostrorum iuvenum incumbunt hac occasione iterum moneantur de necessitate solida principia sociologiae tradendi necnon docilem oboedientiam erga iussa et hortamenta Ecclesiae, praesertim quoad rem sociale, inculcandi. Ra Va novit Praepositos Generales et Congregationes Generales recentiores haec omnia saepius commendasse et praescripsisse²; datis autem hodiernis adiunctis et necessitatibus, nemo est quin videat quanti sit momenti et quantopere urgeat ut ea quae praescripta sunt in executionem fideliter et constanter mandentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 24 aprilis 1962.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

26.

25 aprilis 1962

De renovatione facultatum in usu dispensationis apostolicae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Ex commissione Patris Generalis omnibus Superioribus Maioribus in mentem revocare velim necessitatem renovandi proximis mensibus currentibus facultates in usu dispensationis apostolicae

² Cfr. *Rat. Stud.* n. 138, 7°; *Coll. Decret.* nn. [131; 262; 421].

de stipendiis Missarum et de stipendiis pro ministeriis¹, si id nondum factum est. Hae enim facultates, quae singulis Praepositis petentibus a Patre Generali conceduntur, anno 1959 renovatae sunt plerumque ad triennium². Singulorum igitur Superiorum maiorum erit, prout iuxta tempus prioris concessionis in singulis casibus oportet, harum facultatum renovationem tempestive petere, postquam sedulo in Domino perpenderit num usus talium facultatum deminui, vel etiam tolli, possit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 aprilis 1962.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

27.

7 maii 1962

*De Proprio Missarum et Proprio Officiorum S.I. nuper approbatis; deque Martyrologio*¹.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Anterioribus litteris diei 14 decembris 1961² Ra Va certior facta est Sacram Rituum Congregationem a nobis petiisse ut retractatio Officiorum Propriorum Societatis, praesertim Lectionum Historicarum, fieret. Huiusmodi nova Officiorum et Missarum, quod ad rubricas spectat, redactione ex parte nostra rite peracta, et documentis omnibus S. Rituum Congregationis examini suppositis, die 15 februarii 1962 duo rescripta data sunt, quibus textus nostri Proprii Officiorum et Missarum probantur et praescribuntur.

Speramus fore ut intra paucas hebdomadas novi textus Officiorum mitti possint ad Provincias prout singulae iam expetiverant. Visum est autem lectiones proprias pro festis ritu I vel II classis alicubi celebrandis a Proprio universali seiunctim impri-

¹ Cfr. AR X 42-43; 142-150.

² Cfr. AR XIII 594.

¹ Cfr. superius p. 148.

² AR. XIV, 99.

mere, quo facilius singuli sua quisque folia assumant et in Breuiario inserant.

Cum nullum in Rescriptis statuatur tempus a quo novorum textuum usus vigeat, sacerdotes nostri eos adhibere incipiant simul ac eos prae manibus habuerint.

Iamvero cum Ra Va communico duplicem mutationem hac occasione a S. Congregatione inductam esse in Calendarium Societatis die 7 iulii 1961 approbatum: translationem festi SS. Martyrum Iaponensium a die 5 ad diem 3 februarii, ne impediretur festum Sanctae Agathae, quae inter Sanctos magni momenti pro tota Ecclesia habetur³ et, quod magis refert, commutationem diei quo celebrandus est Titulus Ordinis nostri. Noluit enim S. Congregatio confirmare ut festum Tituli Societatis agatur die primo ianuarii, quando Ecclesia universalis commemorat « Octavam Nativitatis Domini »; quare tamquam festum Tituli habebitur festum SS. Nominis Iesu, quod proinde posthac gradu I classis a nobis celebrabitur.

Illud etiam cautum est ut declararetur Missam pro omnibus Societatis Defunctis, die tertio novembris utcumque impeditam, transferri in diem sequentem, licet sit III classis⁴.

Ad reliquas mutationes quod attinet, curatum est ut — prae-ter fidelitatem historicam atque liturgicas normas —, pietati, perspicuitati et cuidam brevitati prospiceretur. Itaque interdum aliquibus omissis, alia suffecta vel inserta sunt magis ad vivum caelitem imagines exhibentia; praesertim vero novae Tertiae Lectiones, Nostrorum usui, pro Sanctis Petro Canisio, Roberto Bellarmino, Francisco Borgia et Aloisio Gonzaga confectae sunt. Visum quoque est ad Fundatoris dignitatem magis distinguendam, officium S. Patris Ignatii quibusdam textibus propriis augere.

Ne mirentur sacerdotes nostri locorum nomina minus nota exscribi prout in lingua vulgari; sic enim claritati et simplicitati, hodie in pretio habitis, consulitur. Id etiam ad quaedam ipsa Beatorum et Sanctorum cognomina extensum est, quorum forma hactenus adhibita minus opportuna vel recta hodie censi poterat.

Definitive nunc Calendario statuto, curent Praefecti lectionis ad mensam opportunas variationes in Martyrologio Societatis indicare, quod interea, donec nova huius libelli editio parabitur, ipsi per se, suetis normis et clausulis adhibitis, perficere queunt. Quaedam tamen elogia, maioribus variationibus obnoxia, infra exscribuntur.

³ Cfr. *Instructionem de Calend. partic.*, 14 feb. 1961, n. 25.

⁴ Cfr. *Cod. Rubr.* n. 422.

Ad *Breviarium Societatis* quod attinet, in quo scilicet Proprium Societatis Iesu suis locis in Breviario Romano inseritur, nobis nuntiatum est praeparari et forsitan medio anno 1963 confectum iri.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 maii 1962.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

* * *

ELOGIA QUAEDAM IN MARTYROLOGIO S.I.

Die 4 februarii

In regno Maravensi apud Indos Orientales, sancti Ioannis de Brito, sacerdotis e Societate Iesu, qui cum multis infideles ad fidem convertisset glorioso martyrio coronatus est.

Die 16 maii

Ianoviae, apud Pinsk, in Polesia, sancti Andreae Bobola, sacerdotis e Societate Iesu, qui a schismaticis innumerabilia tormentorum genera perpessus, illustri martyrio coronatus est.

Die 2 iulii (*tertio loco*)

Lyciis, in Apulia, natalis sancti Bernardini Realino, Confessoris, qui magistratus munere egregie functus, Societatem Iesu ingressus et sacerdotio auctus, caritate ac miraculis inclaruit. Ipsius tamen festivitas die quarto huius mensis celebratur.

Die 15 novembris (*secundo loco*)

Romae, natalis sancti Iosephi Pignatelli, sacerdotis e Societate Iesu, Confessoris, praecipui in Italia eiusdem Societatis instauratoris, quem Pius Papa duodecimus Sanctorum catalogo accensuit. Eius vero festum agitur die 27 huius mensis.

Die 10 septembris

In Iaponia, beatorm Martyrum Caroli Spinola et Sebastiani Kimura, sacerdotum, aliorumque triginta unius sive presbyterorum

sive scholasticorum atque adiutorum temporalium e Societate Iesu, quorum duo priores hac die prope Nagasaki cum septem fratribus scholasticis lento igne combusti, reliqui diversis diebus ac locis varie cruciati insignem de tyranno victoriam retulerunt, atque a Pio Papa nono Beatorum honoribus sunt decorati cum multis aliis omnis aetatis et condicionis, quos inter complures numerantur patrum Societatis catechistae vel adiutores.

In elogiis dierum: 22 februarii, 22 maii (solum B. Machado), 20 iunii (secundo loco), 25 augusti (tantum B. Carvalho), 3 septembris (secundo loco), 1 et 18 novembris, 4 decembris, apponatur clausula: Eius (vel: Eorum) autem festum agitur die 10 septembris. Omittantur interim elogia dierum 6 et 25 septembris.

28.

10 maii 1962

Epistola S. C. S. Off. de cooperatione cum acatholicis in edendis operibus religiosis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ad Ram Vam mitto exemplar epistolae S. Congregationis Sancti Officii¹ die 28 februarii 1962 datae (Prot. N. 327/58) et a

1

SUPREMA S. CONGR.
DEL SANT'OFFIZIO

327/58

28 febbraio 1962

ECCELLENZA REVERENDISSIMA,

si è presentata più volte al S. Offizio la necessità di prendere in esame opere di carattere religioso, scritte in collaborazione fra teologi cattolici e protestanti.

In particolare è stato richiesto a questa Suprema Sacra Congregazione se ed a quali condizioni teologi cattolici possono partecipare a simili iniziative editoriali.

Tenuti presenti gli aspetti della questione, questa Suprema ritiene che la partecipazione di autori cattolici ad opere miste di carattere

S. Congregatione de Religiosis nuper communicatae, de cooperatione auctorum catholicorum cum auctoribus protestantibus ad opera indolis religiosae in lucem edenda.

Ut ex epistola Ra Va videbit, huiusmodi cooperatio in edendis operibus *mixtis* indolis theologiae auctoribus catholicis ab Ordinario permitti potest his positis condicionibus:

- 1) ut agatur unice de scriptis indolis scientificae;
- 2) ut post singulorum auctorum nomen, singulis articulis appositum, indicetur num sint catholici an acatholici;
- 3) ut, quatenus fieri potest, editores operum sint acatholici, sed valde serii;
- 4) ut Ordinarius per auctores catholicos conspiciat queat scripta etiam acatholicorum, vel saltem eorum tenorem dignoscere, ideoque iudicare num catholicorum cooperatio opportuna sit necne.

Velit Ra Va curare ut hae normae cum iis, quorum interest, communicentur ab iisque fideliter servantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 10 maii 1962.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

teologico, possa essere permessa dagli Ordinari soltanto alle seguenti condizioni:

- 1) si tratti esclusivamente di opere a carattere scientifico;
- 2) di ogni autore sia segnato a fianco della firma dell'articolo la sua qualifica cattolica o protestante;
- 3) per quanto possibile, la casa editrice sia preferibilmente acattolica, ma molto seria;
- 4) infine, tramite gli autori cattolici, l'Ordinario deve poter prendere visione anche degli scritti acattolici o almeno conoscerne il contenuto onde giudicare dell'opportunità della collaborazione della parte cattolica.

Mi pregio pertanto di comunicare all'Eccellenza Vostra Reverendissima queste disposizioni affinché esse siano fatte conoscere al Presidente della Conferenza Episcopale e per suo mezzo a tutti gli Ordinari di codesta Nazione.

Profitto dell'occasione per confermarmi con sensi di sincera e distinta stima

dell'Eccellenza Vostra Reverendissima
devotissimo

A. Card. OTTAVIANI, *Segr.*

29.

13 maii 1962

Assistentia Indiae et Asiae in duas dividitur Assistentias.

D E C R E T U M

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Congregatio Generalis XXX, praevidens « Assistentiam Indiae et Asiae Orientalis nuper erectam, et propter constantem progressum rerum publicarum ac Societatis in Asia, et propter diversam Indiae et Asiae Orientalis indolem diversaue negotia, haud longo tempore interiecto dividendam fore »¹, Praeposito Generali decreto quinquagesimo sexto ius tribuit ut, cum rerum condiciones maturuissent, praedictam Assistentiam in duas divideret.

Iam vero, re ex omni parte coram Domino diligenter perpensa, censemus ulterius non esse differendam divisionem huius Assistentiae. Nam iam nunc rerum condiciones adeo maturuisse videntur ut, si non exigant, fortiter tamen suadeant Assistentiae Asiae Orientalis erectionem, ex qua pro utraque hodiernae Assistentiae parte non parvum emolumentum iure speratur.

Quamvis enim in India et Asia Orientali multa sint communia quoad culturam, conceptus sociales, et evolutionem modernam, diversitas tamen indolis et negotiorum, a Congregatione Generali notata, non solum manet sed in dies augetur. Diversae igitur requiruntur solutiones pro diversis quaestionibus, diversa ordinatio ministeriorum pro diversis adiunctis et traditionibus, diversi quoque modi conversionum ad fidem Catholicam consequendarum.

Nec defuit his annis constans ille progressus Societatis in Asia quem Congregatio Generalis praeviderat. Quattuor Provinciae et sex Viceprovinciae Indiae numero sociorum hodie attingunt vel superant quasdam alias Assistentias. In Asia Orientali quoque, quamvis Societas ibi in praesens solum ex tribus Provinciis et una Viceprovincia constet, numerus sociorum adscriptorum in dies crescit; in ea praeterea novae Regiones vel Viceprovinciae praevidentur post non longum tempus erigendae, quibus accurata gubernatio et evolutio operum ulterius foveantur.

Insuper in utraque parte Assistentiae domus et opera magnopere augentur: multiplicatae sunt stationes apud paganos; in Asia Orientali quinque et in India sex iam habentur Noviciatus; Scholasticatus pro Nostrorum formatione, Seminaria maiora et minora pro cleri institutione plura sunt; Universitates, Collegia universi-

¹ Cfr. Coll. Decr. n. [426].

taria et alia Collegia pro alumniis externis, ut nihil de Residentiis, Paroeciis, Domibus Exercitiorum atque operibus socialibus dicatur, in utraque parte florent et crescunt.

Datis igitur hac diversitate et his magnis progressibus quatuordecim Provinciarum et Viceprovinciarum, praeter quattuor Regiones, experientia magis in dies demonstrat unum Assistentem vix posse illud profundum studium, cotidianam attentionem, assiduum laborem praestare quae moles et momentum negotiorum Assistentiae postulent, ut debito modo praeparentur atque Praeposito Generali decidenda expedite proponantur.

Itaque, postquam divinam opem enixe imploravimus, auditis cum suffragio deliberativo, prout Congregatio Generalis XXX decreto quinquagesimo sexto statuit, Patribus Curiae Generalis qui ad Congregationem Generalem ratione muneris ius habent, necnon Praepositis Provinciarum et Viceprovinciae Asiae Orientalis, iisque omnibus assentientibus, pro potestate nobis a Congregatione Generali eodem decreto tributa, decernimus Assistentiam Indiae et Asiae Orientalis esse dividendam eamque hisce nostris litteris dividimus in duas, reliquis Societatis Assistentiis aequo iure annumerandas, quarum altera, omnes Provincias et Viceprovincias Indiae comprehendens, Assistentia Indiae, altera, ex Provinciis Extremi Orientis, Iaponica, Philippina et Viceprovincia Indonesiae constans, Assistentia Asiae Orientalis appelletur.

Sanctum Franciscum Xaverium, qui fidem Catholicam in India et Asia Orientali plantavit atque suis sudoribus usque ad mortem rigavit, utriusque Assistentiae de more nostro declaramus Patrum caelestem, ab omnibus sociis devote colendum et cum fiducia invocandum, necnon virtute et zelo apostolico studiose imitandum.

Hoc nostrum decretum die 31 maii 1962, in festo Ascensionis Domini Nostri, in omnibus universae Societatis domibus ad mensam iuxta morem legatur, ab eoque die plenam suam vim obtineat.

Quae his litteris statuimus et decrevimus Dominus Noster Iesus Christus, in gloria caeli triumphans, ea rata habere et confirmare, atque, intercedente Beatissima Virgine Regina et deprecantibus Sancto Patre Nostro Ignatio et Sancto Francisco Xaverio, cum omnibus nostris Sanctis et Beatis, Assistentiam Indiae et Asiae Orientalis propitius proseguere earumque sociis et operibus providus subvenire et usque benedicere dignetur, ad maiorem Dei gloriam et animarum salutem.

Datum Romae, die 13 maii 1962,

in festo S. Roberti Bellarmino.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

30.

13 maii 1962

Renuntiatur Assistens Asiae Orientalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum de Assistente hodie constitutae Assistentiae Asiae Orientalis extra Congregationem Generalem nominando peracta iam sint omnia quae in Constitutionibus¹ et Congregationum Generalium Decretis² ea de re praescribuntur, Ram Vam his litteris certiorrem facio R. P. IOSEPHUM OÑATE URRESTI, hactenus Praepositum Provinciae Extremi Orientis, Assistentem Asiae Orientalis rite esse constitutum.

R. P. HIERONYMUS D'SOUZA munere Assistentis pro divisae Assistentiae reliqua parte, quae Assistentia Indiae nuncupatur, fungi perget.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 13 maii 1962,

in festo S. Roberti Bellarmino.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

31.

24 maii 1962

De Supplemento Catalogorum 1963.

AD OMNES PP. SOCIOS SUPERIORUM MAIORUM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum ineunte aestate typis iterum mandandum sit SUPPLEMENTUM CATALOGORUM SOCIETATIS IESU pro anno 1963 velit Ra Va per annexam schedulam inscribendam et Romam *ante diem 16 iunii*

---

¹ P. IX c. 5 n. 3 [781].

² *Collect. Decr.* d. 269.

remittendam me certiores facere quot exemplaria novi *Supplementi* sint necessaria pro sua Provincia, Viceprovincia vel Missione.

Ne omittat Ra Va in eadem schedula indicare num velit *Supplementi* exemplaria compaginata seu consuta (ut separata a Catalogo singulis distribuuntur) an exemplaria non compaginata seu soluta (ut in ipsum vestrum Catalogum ad finem inserantur et cum reliquis Catalogi paginis conglutinentur).

Ad dependentes Viceprovincias vel Missiones vel Regiones exemplaria *Supplementi* directe Roma mittantur iuxta numerum quam petiverit. Si autem *Supplementum* in Provinciae Catalogum inserendum erit et cum reliquis paginis conglutinandum, velit Pater Socius Provinciae in annexa schedula discrete indicare nulla exemplaria esse mittenda in dependentem Viceprovinciam vel Missionem; nam haec cum Catalogo *Supplementum* ex Provincia accipiet.

Rae Vae in mentem revoco normam quae adhibenda est in determinando numero *Supplementorum* petendorum: « *Supplementa, quae Roma tempestive mittuntur, distribuenda sunt perinde ac Catalogus annuus Provinciae vel Viceprovinciae, ita ut omnes socii et omnes Domus, bibliothecae, etc., qui Catalogum accipiunt, Supplementum quoque Romanum habeant* »¹. Quam normam Pater Noster pluries discrete confirmavit et servandam vult.

Quodsi Ra Va malit *Supplementa* in ipsa Provincia typos mandare potius quam exemplaria Romana accipere, id mihi significet et curabo ut duo tantum exemplaria Rae Vae mittantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 24 maii 1962.

R^{ss} V^{ss}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

¹ AR XII 790.

32.

2 iulii 1962

In Hispania septentrionali territoria Provinciarum retractantur.

D E C R E T U M

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Quattuordecim vix ante annos, ob crescentem numerum Sociorum operumque molem, inter Provincias septemtrionales Hispaniae territoria de novo distributa sunt; ob munificam Dei benedictionem iisdem redeuntibus causis, visum est denuo Provincias Hispaniae septemtrionales dividere.

Propterea, consiliis exquisitis earundem Provinciarum Praepositorum, eorundem Consultorum ac quorundam Nostrorum maiore experientia praeditorum, atque rebus omnibus in Patrum Assistentium consultatione perpensis, pro ea quam Nobis conferunt Litterae Apostolicae et Societatis Constitutiones auctoritate, haec quae sequuntur decernimus:

Territorium quattuor Provinciarum, Castellanae Occidentalis, Castellanae Orientalis, Legionensis et Tarraconensis in quinque sui iuris et inter se independentes Provincias dividitur: *Prov. Aragoniae* constans provinciis civilibus Huesca, Zaragoza, Teruel, Castellón, Valencia, Alicante cum Insulis Balearibus; *Prov. Castellana* complectens totam quam Veterem vocant Castellam, scilicet provincias Santander, Palencia, Burgos, Logroño, Soria, Valladolid, Segovia et Avila; *Prov. Legionensis* idem ac hucusque territorium servans, praeter provincias Santander et Palencia; *Prov. Loyolensis* constans provinciis Vizcaya, Guipúzcoa, Alava et Navarra; *Prov. Tarraconensis* complectens provincias Gerona, Barcelona, Lérida et Tarragona.

Ad Sociorum distributionem quod attinet, ii singulis novis Provinciis adscripti erunt qui nati sunt in respectivis regionibus, quae novas constituunt circumscriptiones. Socii vero quorum parentes (quo tempore illi nati sunt) stabilem commorationem habuerint in loco diverso a loco nativitatis, at pertinente ad aliquam regionem novarum Provinciarum; parique modo, illi qui cum Societatem ingressi sunt commorationem stabilem habuerint in territorio cuiusdam alterius Provinciae huius novae distributionis, tunc huic Provinciae adscripti erunt, in cuius territoria parentes vel ipsi stabilem commorationem habebant.

Socii vero qui secundum normam superiorem alicui Provinciae adscripti erunt, sed in alia stabiliiter laborant, itemque Socii

ex alienis Provinciis his territoriis hucusque applicati, manebunt applicati in Provincia in qua laborant, quamdiu bonum animarum et operum apostolicorum id requirit, neque in Provinciam propriam erunt revocandi, nisi de mutuo utriusque Praepositi consensu.

Quod ad Scholasticos vero, qui ad aliquod determinatum opus iam sint destinati, praesertim si ad hoc studiis peculiaribus vacaverint, curent Praepositi Provinciales inter se convenire, ne opera maxime apostolica ut sunt institutio Nostrorum et studia superiora detrimentum capiant.

De iis denique Sociis, de quibus aliquod ortum fuerit dubium, vel ob causas graves exceptio contra normas in hoc decreto statutas facienda visa fuerit, Praepositi quorum interest, quae inter se convenerint, Praeposito Generali approbanda submittent.

Comillensis Domus cum Universitate Pontificia communis maneat duabus Provinciis Legionensi et Castellanae. Item Facultas Theologica Oniensis interim maneat Provinciae Loyolensis iurisdictioni subiecta. Castrorocianense Collegium Maximum commune maneat Provinciis Tarraconensi et Aragoniae; Domus Gandiensis Tertiae Probationis communis erit Provinciis Aragoniae, Loyolensi et Tarraconensi. Domus quoque formationis Verolensis maneat communis Provinciis Aragoniae et Loyolensi; itemque Domus Villagarcensis erit communis Provinciis Castellanae et Loyolensi, donec hanc Provinciam proprio Noviciatui et Iunioratui consulere expediet.

De Arcis Seminarii et Foundationum aliisque bonis pro rata parte dividendis, inter se conveniant Provinciales, et quae convenerint Praepositi Generalis approbationi subicient.

Territoria extra Hispaniae fines peculiari modo variis Provinciis commissa pro tempore praesenti ita distribuentur: Viceprovincia Goiano-Minensis iuridice pendebit a Provincia Tarraconensi. Provincia vero Castellana opem feret Viceprovinciae Centro-Americanae; Provincia Legionensis et Provincia Castellana adiuvantur Provinciam Extremi Orientis; Provincia Loyolensis auxilia praebit imprimis Viceprovinciae Venezuelanae et Viceprovinciae Gujeratensi; demum Provincia Aragoniae suam opem conferet praecipue Provinciae Bombayensi. Provinciae etenim quibus valde benedixit Deus et in quibus minor est necessitas spiritualis, quia aliunde earum territoriis bene provisum est, maiore liberalitate auxilia ferre debent sive Missionibus exteris, sive Americae Latinae regionibus.

Si quae dubia vel difficultates orientur sive de territorio sive de Sociis aliisque huius decreti capitibus, ea Praeposito Generali solvenda proponantur.

Hoc nostrum decretum, a proximo die vigesimo quinto iulii, in festo Sancti Iacobi Apostoli, Hispaniae peculiaris Patroni, quo in omnibus domibus quinque novarum Provinciarum Hispaniae ad mensam de more erit legendum, plenam suam vim ad normam nostrarum legum exserere incipiet.

Sanctus Pater noster Ignatius, qui animum gerebat mundo maiorem, eosdem catholicae caritatis sensus in dilectos suos filios caelitus infundat, ita ut haec Provinciarum administrativa ordinatio inter Iesu Socios vincula internectere valeat, ac omnes validiore efficacitate in bonum totius vineae Domini impellat. Sancti denique omnes ac Beati, ex hibera terra oriundi et Societatis triumphantis Socii, apud divinam Maiestatem implorent ut haec quae decreta sunt rata, confirmata, profutura habeantur.

Datum Romae, die 2 iulii 1962

in festo Visitationis Beatae Mariae Virginis.

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

33.

25 iulii 1962

*Fines territorii inter Prov. Gall. Atlant. et Prov. Gall. Mediterr.
leviter mutantur*¹.

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM GALLIAE ATLANTICAE ET GALLIAE MEDITERRANEAE

. . . . .

Les départements de la Haute-Loire et de la Lozère, avec la résidence de Mende, sont désormais rattachés à la Province de France-Méditerranéenne, sans qu'il y ait de transfert de Province pour les Pères et les Frères nés dans ces deux départements. Par ailleurs, le scolasticat de Vals-près-le-Puy et la maison de campagne de Mons continuent de relever de l'*Arca Seminarii* de la Province de France-Atlantique.

Les départements de l'Aude et des Pyrénées-Orientales, avec la résidence de Perpignan, sont rattachés à la Province de France-

¹ Ad commodiores Provinciarum fines statuendos pars territorii permutatur inter Provincias Galliae Atlanticae et Galliae Mediterraneae. Cfr. AR XIV 31.

Atlantique. Sont aussi définitivement transférés à la même Province de France-Atlantique les PP. Georges Baixas, Paul du Bernard, Bernard de Guibert et Georges Jammet, nés sur le territoire de ces deux départements.

La modification de territoire ci-dessus définie et le transfert définitif de Province des quatre Pères susnommés prendront effet à partir du 31 juillet 1962.

. . . . .

Rome, 25 juillet 1962.

IOANNES L. SWAIN
Vic. Gen. Soc. Iesu

34.

31 iulii 1962

Ceylonensis Viceprovincia independens erigitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Ceylon Insula, quam *splendentem* vocaverunt antiqui, vel *Oceani Indici margaritam*, postquam Sancti Francisci Xaverii et plurimorum ex antiqua Societate sociorum opera et virtutibus decorata fuerat, etiam renatae Societatis impigros excepit missionarios e Provinciis Belgica et Campaniae prius, atque mox Neapolitanae atque Neo Aurelianusensis, qui Missionem Gallensem et Missionem Trincomaliensem excoluerunt.

Missionarii nostri, inter multiplices ex ipsius regionis conditionibus difficultates optime de Ecclesia ac Societate meriti sunt ob fervidum animarum zelum et abnegationis spiritum, quo eorum indigenam constituerunt et excoluerunt, stationes missionarias, scholas collegiaque per dissita loca impigre fundarunt, atque Christi visibile Corpus novis fervidisque asseclis collectis dilataverunt.

Nunc vere sive ambarum Missionum interna sociorum operumque evolutio, sive rerum externarum adiuncta suadere videntur ut, nostrum regimen aliquatenus immutantes, strictiorem unitatem consiliorum et actionis procuremus.

Quapropter, rebus omnibus coram Domino diu attenteque perpensis, auditisque duarum Missionum Superioribus peculiari quoque ratione habita sententiae Visitatoris a nobis in Ceylon missi, pro ea quam Litterae Apostolicae et Societatis Constitutiones nobis

conferunt potestate, Missionem Gallensem a Provincia Neapolitana, et Missionem Trincomaliensem a Provincia Neo Aurelianensi se-
iungimus, easque unitas in unam Viceprovinciam independentem,
Ceylonensem nuncupandam erigimus, quae ab unico Superiore
Maiore Viceprovinciae Praeposito gubernabitur et Assistentiae In-
diae pertinebit.

Ad territorium vero Sociosque quod attinet, haec quae se-
quuntur statuimus:

1) Territorium novae Viceprovinciae Ceylonensis constabit ter-
ritorii duarum Missionum Gallensis et Trincomaliensis hodierna-
rum; domus omnes, bonaque immobilia et mobilia Societatis in
hoc territorio existentia in novae Viceprovinciae iurisdictionem
transibunt; sicut pari modo omnes foundationes atque accessiones
quae petentibus vel consentientibus locorum Ordinariis in poste-
rum constituentur.

2) Quod vero Socios novae Viceprovinciae Ceylonensis spec-
tat, nisi Praepositus Generalis aliter in singulis casibus statuerit:

a) Adscripti erunt pleno iure Viceprovinciae Ceylonensi,
quamvis in praesens aliis Societatis divisionibus applicati, omnes
Socii hodiernarum Missionum Gallensis et Trincomaliensis, qui
in hoc territorio nati sunt, vel tempore ingressus in Societatem
domicilium ibi habuerunt; item omnes socii ex Provinciis Neapo-
litana vel Neo Aurelianensi alterutri Missioni hucusque destinati
qui ultima vota iam nuncupaverunt.

b) Ii vero socii e duabus praedictis Provinciis, ad alteru-
tram Missionem hucusque pertinentes, qui ultima vota nondum
nuncupaverunt, applicati sint Viceprovinciae Ceylonensi; cum au-
tem ad gradum in posterum promoti fuerint, eidem Viceprovinciae
eo ipso habeantur et sint adscripti.

c) Illi denique socii ex alienis Provinciis, diversis a Pro-
vincia Neapolitana et Provincia Neo Aurelianensi, hucusque alter-
utri Missioni applicati, novae quoque Viceprovinciae applicati ma-
neant. Qui autem Viceprovinciae Ceylonensi applicati fuerint, ne
in propriam Provinciam revocentur, nisi ex mutuo consensu Prae-
positorum Provinciae et Viceprovinciae.

d) Ii vero socii Provinciarum Neapolitanae et Neo Aurelia-
nensis qui in posterum in Viceprovinciam Ceylonensem destinati
fuerint, eidem erunt pleno iure adscripti, si vota ultima iam nun-
cupaverint; secus autem, applicati Viceprovinciae erunt donec ad
gradum promoti fuerint, quo tempore eidem Viceprovinciae eo ipso
erunt adscripti, nisi Praepositus Generalis in singulis casibus ali-
ter statuerit.

3) Nova Viceprovincia Ceylonensis independens commissa ma-
nebit peculiari modo curis Provinciarum Neapolitanae et Neo Au-

relianensis, quae eam hominibus et pecuniis, prout vires et adiuncta permittent, adiuuvare pergent perinde ac hucusque fecerunt.

4) Praepositus Viceprovinciae Ceylonensis, salva semper donatorum intentione, pleno iure administrabit bona Viceprovinciae, subsidiaque sine ulla certa et definita destinatione ad illam ex Provinciis missa. Plerumque tamen opes e Provincia-matre missas ei tribuat territorio quod Provinciae donanti peculiari modo est commendatum.

5) In mutui amoris grataeque memoriae testimonium Viceprovincia Ceylonensis cum Provinciis Neapolitana et Neo Aurelianiensi pias conventiones ad definitum tantum tempus duraturas de suffragiis pro defunctis etiam in posterum invicem peragendis ineat, nobisque probandas proponat.

6) Dubia, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nobis solvenda proponantur.

Hoc nostrum decretum proximo die decimoquinto augusti in festo B. Mariae Virginis in caelum Assumptae, in omnibus domibus Provinciarum Neapolitanae et Neo Aurelianiensis, nec non hodiernarum Missionum Gallensis et Trincomaliensis secundum morem ad mensam legatur; ab eoque die plenam suam vim obtinere incipiet.

Sanctus Pater Ignatius una cum filio sibi carissimo Sancto Francisco Xaverio, intercedente Beatissima Virgine Maria, a Deo impetrent ut quae hodie erigitur Viceprovincia Sociis, Domibus et apostolicis operibus ac fructibus in dies floreat.

Datum Romae, die 31 iulii 1962

in festo S. Patris Ignatii

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

JACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

35.

7 augusti 1962

De linguae latinae notitia et usu.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI.

Regulis Scholasticorum inter alia praecipitur ut « *ad mentem Ecclesiae* » linguae latinae « scientiam atque usum quam accuratissime percipiant »¹. Ecclesiae enim mens et voluntas, spiritu fidei conspecta, summa nobis est sentiendi agendique norma. Filiali igitur ac devoto animo excepimus Constitutionem Apostolicam *Vetrum Sapientia*, qua Summus Pontifex « quid Apostolica Sedes hac de re sentiat » denuo et apertissime declaratum voluit².

Quamquam ambigendi locus nullus erat Nostris Instituti vel parum gnaris³, sermonis latini studium et usum hisce litteris urgere intendo. Quod « pro forma », ut aiunt, fieri nequaquam reputetur. Fictitia quaelibet ratio a Societatis regimine absit, absit pariter a Societatis oboedientia. Oboedientia autem sincera, dum virilis simul et simplex esse contendit, scopum ab auctoritate intentum percipere, consensu et voluntate suum facere, efficaci denique industria opere procurare satagit.

Iamvero in communi omnium Sacerdotum nostrorum institutione intenditur sermonis latini notitia non talis quidem quali viri huius rei peritiores ornari solent atque non pauci in Societate instruantur oportet, sed ea saltem qua possint textus latinos non difficiliore lectos vel auditos sine negotio capere, professorem latine disserentem plene intellegere eaque lingua propriam mentem in materiis ordinariis voce et scripto promere.

¹ *Rat. Stud. Sup.* (1954) 284 § 2. NN. 281-288 seu P. IV, Sect. IV *De officiis Scholasticorum* exhibetur Regularum Scholasticorum textus retractatus. Qui iam cum novis *Regulis Scholasticorum qui in Magisterio versantur* et *Regulis eorum qui studiis universitariis vacant* unico fasciculo mox communicabitur.

² AAS 54 (1962) 129-135. *Ordinationes* a S. C. de Sem. et Stud. Univ. ad Const. Ap. exsequendam evulgatae AAS 54 (1962) 339-368 expresse hic non allegantur, quippe quae Seminaria Pontificia vel Dioecesana sive maiora sive minora, in nostris vero Scholasticatibus Facultates qua tales respiciant. Has Ordinationes, quas ab ipsa S. Congregatione acceperunt, Facultates nostrae attentissime servandas curent.

³ *Coll. d.* 86 §§ 1, 3, 5, 6, 8; 140 § 1. Cfr. *Const.* IV, 6, 4 [366].

Proinde ne fingatur Societas temporis acti veneratione duci, velut antiquato humanismi conceptui immobiliter inhaerens. Nostri sacerdotalis officii cura et futurarum necessitatum sollicitudine reapse moveor ad puncta nonnulla nunc pressius inculcanda, quae tum verbis ad universam Societatem factis tum responsis vel monitis ad varias Provincias aut Domos privatim directis, sicut a decessore meo b. m. R. P. Wlodimiro Ledóchowski ita a meipso non semel commendata erant, ad mentem Sanctae Sedis⁴ et Congregationum Generalium XXVIII et XXIX⁵. Speciatim autem, cum octo abhinc annis Rationem Studiorum Superiorum ad earundem Congregationum normam exaratam promulgavi, peculiaribus litteris eodem die 31 iulii 1954 datis inter alia declaravi qua intentione et animo servari, quibus potissimum mediis comparari deberet linguae latinae usus in ipsa Ratione Studiorum praescriptus⁶. Si quis cum illis ea quae nunc confirmantur contulerit, agnoscet profecto vix quidquam agi nisi illorum executionem instantius urgeri exactiusque iuvare.

Et haec prima causa huius meae epistolae, executionis scilicet defectus his etiam annis notatus cum certo periculo ac praesenti iam detrimento solidi studii praesertim theologici. In huius damni explicationem potius quam excusationem difficultates variae afferri solent, quas equidem revera adesse non infitior, quae tamen minime insuperabiles esse crebris experimentis comperiuntur. Utinam ne ultra modum moveantur praeiudicatis opinionibus, quibus vel linguae latinae addiscendae impedimenta exaggerentur vel eius usus in clerico parvipendatur, quasi supervacaneus iam efficeretur, data unius alteriusve linguae modernae et « internationalis » notitia. Quanti quidem Societas faciat linguarum vernacularum cognitionem, quantum foveat artem qua homines huius temporis accomodate alloquendi sint, nemo ignorat qui iterata Superiorum monita meminerit vel recentem Instructionem de iunioratu percurrerit⁷. At lingua latina, simul ac Ecclesiae Romanae et Societatis lingua officialis, « commune omnium ecclesiasticarum disciplinarum instrumentum »⁸ exsistere pergit, eo magis necessarium quo, universali scientiarum motu, fontium investigationi et interpretationi maiores partes tribuantur. Ad textuum latinorum intellegentiam directa

⁴ Prius XI *Officiorum omnium* AAS 14 (1922) 452-454; *Unigenitus Dei Filius* AAS 16 (1924) 133-148; *Litterarum latinarum* AAS 16 (1924) 417-420.

• ⁵ CG XXVIII d. 41, 2° [167], 6° [171]; CG XXIX d. 11; 5, c [209].

⁶ AR XII (1954) 517-518.

⁷ AR XIV (1961) 95-97.

⁸ AR VII (1933) 463.

lectio iuvare potest versione moderna, suppleri vero nequit. Qui ergo sine hoc instrumento in philosophia vel theologia versatur, num a scientifico rigore et probitate minus aberrat quam qui physicam modernam sine aptis mathesium elementis discere aut docere praesumat, vel criticam cinematographicam aggrediatur quin huius artis « grammaticam » calleat?

Ceterum proprio arbitrio non relinquimur nec Ecclesia ministros suos quid ab eis exspectet ignorare unquam sivit. In recentissima illa Constitutione Apostolica *Veterum Sapientia*, inter antecedentia supremae Hierarchiae documenta, Pii XI plures gravesque admonitiones recitantur. Sed meministis Constitutionem Apostolicam *Sedes Sapientiae* die 31 maii 1956 a Pio XII datam⁹ et Statuta Generalia S. C. de Religiosis eidem adnexa. Nec sine solatio animadvertere potuistis quantum cum eorum monitis vel suasionibus ad omnes Status perfectionis directis congruant non paucae normae vel S. P. Ignatii sapienti consilio vel saeculorum experientia in Societatem invecatae. Haec autem Statuta Generalia leges de linguae latinae studio eiusque usu in philosophia et theologia docenda, confirmant simulque causas finesque sobrie recolunt: « Diligens adhibeatur cura, ex multifariam repetita voluntate S. Sedis, incumbendi studio linguae latinae eiusque usui, tum ob eiusdem vim ad mentes fingendas, tum propterea quod sermo Ecclesiae est, quae Latina dicitur. Alumni saltem ita latinas litteras classicas et christianas calleant ut textus scholares facile perspicere possint et, tempore opportuno, traditionis ecclesiasticae fontibus uti fructuose valeant »¹⁰.

Nostra autem Congregatio Generalis XXX, habita speciali ratione tum illius documenti tum supra notati defectus tum accommodationis in humanistica Nostrorum institutione opportuna, Praeposito Generali peculiarem rei curam demandavit. Ex eius decreto 15¹¹, cum omnibus Superioribus Maioribus die 8 decembris 1961 Instructionem communicavi, quae, « de Iunioratu » inscripta, intra Iunioratus stricte dicti limites coarctari non poterat sed successivos formationis gressus summatim recolit. Nec est cur hic singula repetam quae de linguae latinae studio et usu in hac ipsa Instructione relegere potestis. Liceat saltem nonnullis rebus nunc insistere quae maioris utilitatis urgentiorisve necessitatis esse compariantur.

⁹ AAS 48 (1956) 354-365.

¹⁰ S. C. de Relig. Const. Ap. *Sedes Sapientiae* eique adnexa *Statuta Generalia* (1956) art. 43 § 3, 2.

¹¹ CG XXX d. 15 [303-304].

Primum quidem de studiis quae ante Noviciatum peraguntur. In iis Provinciis quarum candidati e nostris collegiis graeco-latinis vel latinis plerumque proveniunt, operam iis iuvenibus perutilem nec aliis futuris clericis ceterisque alumnis minus beneficam navabunt Praefecti Studiorum si, iuxta paedagogiae perennis et nostrae legem, inter classes successivas methodorum continuationem procurabunt¹². Nam quantamlibet laudem mereatur inspiratio uniuscuiusque magistri propria, discipulorum conatus vix non infringitur ac paene sterilis evadit, si annis singulis assignatur meta nova initurque via nova, vel ab hoc professore remittuntur quae a decessore exigebantur v. g. vocabula addiscenda, memoria textibus ditanda, assidua translationis exercitatio. Amandata, quantum per publicas ordinationes licuerit, praepostera eruditione sive philologiae theoreticae sive historiae litterarum, omnibus quibus fieri poterit modis activis et immediatis contactus cum scriptoribus latinis et familiaritas cum eorum sermone procuretur.

Eadem, ut patet, dicta existimentur de Scholis Apostolicis, quarum studia optimorum collegiorum studiis non imparia esse decet.

Quid vero ad casum, in annos frequentiore, et in certis partibus communem, alicuius candidati qui linguae latinae hucusque parum aut nullo modo studuerit, illo autem titulo seu gradu munitus et humana formatione culturaque generali instructus sit quae ad admissionem semper praesupponuntur? Ei utique ratione peculiari assignabitur post Noviciatum Iunioratus ad complementum institutionis quae ad inchoandam Philosophiam requiritur, nisi quando satius visum erit ut unum alterumve studiorum aequivalentium annum tirocinio praemittat. At certe non convenit ut probationem incipiat quin prius linguae latinae elementarem saltem cognitionem adeptus sit¹³. Tali autem iuveni, adhibita methodo intensiva, non ita longo tempore opus erit ut a Noviciatus limine alios tirones, pluribus annis in schola latina versatos, vix non aequare valeat. Neglecta autem hac praeparatione, timendum est ne quid ei depereat ex studiis quae in Noviciatu instituuntur vel e doctrina ipsa spirituali, qualem Magister Novitiis Scholasticis, quantum fieri potest, impertiri debet. Nonne enim ad primae formationis dignitatem et soliditatem refert ut iuventus illa iam satis ex-culta, quae ad vitam sacerdotalem primumque ad multos laboris intellectualis annos praeparatur, scripta latina, quae religiosam in-

¹² Cfr. B. EDMUNDI CAMPANI... *Opuscula*, Barcinone 1888. *Orat.* IV De iuvene academico p. 109: « in discendo labor, in labore methodus, in methodo constantia. » — I. CASSIANI *Conlat.* Abb. Moys. I, IV: « sine via tendentibus labor est itineris, non profectus. »

¹³ AR XII (1954) 518.

stitutionem spectant, ipsa adire assuescat v. g. Novi Testamenti versionem vulgatam, opus De Imitatione Christi, S. P. Ignatii Exercitia et Epistolas maiores, Regulas, Constitutiones aliasve Instituti partes, S. Liturgiae et spiritualitatis monumenta praecipua? Quot Patres, inter eos qui linguae latinae usu satis expedito nunc polent, ad eum modo agendi Patris Magistri et ordinaria Noviciatus praxi sensim se adductos esse profitentur, eo tamen tempore quo studiis proprie dictis spatium brevius concedebatur?

His autem ultimis decenniis Societas magis ac magis ordinanda suscepit Noviciorum studia. Haec enim serium experimentum constituunt, quod perfunctorie peragi nefas esset¹⁴; ita concipi dirigique possunt ac debent ut simul cum Noviciatus spiritu congruant et ad studia anteacta et subsecutura aptentur. Nec exiguus fructus, in specie quod ad linguam latinam spectat, exinde reportabitur, si executioni mandantur quae in Instructione de Iunioratu n. 4¹⁵ statuuntur de scholarum et privati studii horis (non excluso vacationum minorum tempore), de professore, de materia et methodo, de auctoribus legendis, deque exercitationibus, inter quas colloquia latina locum habere convenit.

De Iunioratu autem, qui, secundum regionum vel personarum adiuncta, Noviciatum immediate subsequitur, generales Societatis normae in eadem Instructione nn. 5 ss. recoluntur; quae, mutatis mutandis, iis quoque studiis eiusdem fere generis applicantur quae non ante Philosophiam sed post eam perficiuntur.

Quodcumque vero sit studiorum curriculum sive in Provincia communiter vicens sive Scholasticis aliquibus assignatum, firmum esto illud quod ad Sanctae Sedis normas¹⁶ ipso Societatis Instituto definitum est et in dictae Instructionis nn. 2 et 7 iterum enuntiatur: « Nemo ... ad Philosophiam mittatur, quin sufficientem latine loquendi scribendique peritiam probaverit, qua et Professorum doctrinam plene intellegere et sese scholasticis exercitationibus exercere possit »¹⁷. « Hic non agitur de ea linguae latinae cognitione quae ad formationem humanisticam obtinendam requiritur ex expedita classicorum latinorum in originali lingua lectione ... Ea vero linguae latinae cognitio ab omnibus exigenda est quae requiritur ad superiora studia philosophica et theologica rite peragenda et ad communem in Ecclesia et Societate usum ... quare si eius cognitio ex studiis ante Noviciatum et in Noviciatu peractis

¹⁴ AR XII (1955) 850; XIV (1961) 112.

¹⁵ AR XIV (1961) 92-93.

¹⁶ PIUS XI *Officiorum omnium* AAS 14 (1922) 452-454; IOANNES XXIII *Veterum Sapientia* AAS 54 (1962) 133.

¹⁷ Coll. d. 86 § 3. *Rat. Stud. Sup.* 120 § 1.

insufficiens est, necessario in Iunioratu complenda est »¹⁸ vel aequivalenti quadam ratione.

Nonne ex minus severa huius normae observantia circulus quidam vitiosus nonnumquam initur, cum Scholastici sermonis latini incititia tamquam compedibus tardati semper procedunt et quasi desperatos Professoribus se praebent; atque hi vicissim magis ac magis remittunt e proprio officio usurpandae in scholis linguae latinae? Dum e contra, tempestive comparata ea notitia practica quae requirebatur, ipso usu quotidiano in facilitatem maiorem discipuli paulatim adducuntur; ipsa quoque Regula Communis de sermone latino multo minorem difficultatem facessit.

Ut iisdem fere verbis utar quibus in epistola diei 31 iulii 1954, si volent Superiores Maiores animo forti et constanti haec urgere, « brevi reviviscet illa cognitio linguae latinae quae ad patrimonium nostrae eruditionis christianae pertinere numquam desistet »¹⁹. Nec tantae molis id erit, nempe ut condicio ad Philosophiae ingressum posita debile impleatur, maxime post operam ante Noviciatum eo-que durante praestitam, si confertur cum labore et industria quam homines aliquando in idioma exterum adhuc prorsus ignotum proprio Marte impendunt.

Philosophiae vero et Theologiae tempore, praeter linguae latinae exercitationem quae in scholis, repetitionibus, circulis, examinibus habetur, iam a singulis exspectatur ultroneus praesertim conatus, nominatim lectionis assiduae, vix non quotidianae, auctorum bonae notae. Huiusmodi diligentiam personalem Constitutiones et Regulae expetunt a Scholasticis tamquam a futuris apostolis propriae responsabilitatis consciis²⁰; eam Societas in variis Rationis Studiorum retractationibus fovere satagit ac in eiusdem Rationis interpretatione promovere intendit²¹. Sic non tantum in disciplinis philosophicis et theologicis studentium curiositas strictis examinum exigentis minime terminatur; sed permulta scientiae et culturae complementa labori « extrascholari » imo saepe privatae industriae potiunda committuntur²². Quam necessaria, quam ferax sit illa spontanea operositas, testem habemus experientiam. Tot viri doctrina, scriptis vel dicendi facultate insignes et validi, Societatis memoria laudati vel nobis ipsis notissimi, scientiae aut artis viam sibi non munivissent si laborem illum personalem, immo

¹⁸ AR XIV (1961) 95.

¹⁹ AR XII (1954) 518.

²⁰ *Const.* IV, 6, M [385], 16 [388]; IV, 8 [400-414] passim. *Rat. Stud. Sup.* 281 § 2; 283-284.

²¹ AR XII (1954) 514, 517-519.

²² AR XIV (1961) 95-97.

spontaneum, omitti posse opinati essent. Non pauca autem afferri possunt admiranda, ne dicam heroica exempla eorum qui inter adiuncta difficillima, domi militiaeque, nec externo tumultu nec rudimentorum fastidio deterriti, non raro duorum pluriumve fraterno foedere roborati et « sancta aemulatione se invicem »²³ provocantes, longa quandoque volumina lectione cursiva, quam vocant, devoraverint. Leviore generatim labore, si tamen is constanter expendetur, nobis continget ut iam delectationi sit Patres Ecclesiae Latinae, Concilia, Theologos maiores nativa eorum lingua adire, lectionem spiritualem meditandique materiam ex illis paginis repetere, nedum documenta originalia, quia latina sunt, scrutari refugiamus.

Nec desunt scripta sive quae classicorum nomen revera mereantur quorumque commercio formatio humanistica perficiatur, sive quae ad philosophicas traditiones pertineant, sive denique quae fontes existant magisterii ecclesiastici, Traditionis catholicae, scientiae theologicae. Ex illis textibus alii intra quadriennium theologicum opportunius legentur, alii antea; v. g. S. Cypriani et S. Hieronymi Epistolae, S. Augustini Confessiones variaque opuscula²⁴.

Nec magisterio vel studiis universitariis interrumpatur haec lectionis consuetudo, qua sine gravi negotio alitur cultura et institutionis theologicae fulmina parantur, dummodo seligantur opera pro praesenti legentis condicione non nimis ardua.

Omissis ceteris mediis quae pro adiunctis proponi vel imponi possint, restat ut Nostrorum Professoribus animos addam, a quorum exemplo et auxilio, per totum formationis curriculum, tantopere pendet Scholasticorum profectus in linguae latinae notitia et usu, sicut in reliquis ac nominatim in oboedientia erga Ecclesiae et Societatis leges. « Philosophia scholastica, quoad omnes partes, tradatur et explanetur ... methodo scholastica et lingua latina, exceptis, si ex paedagogica ratione opportuna visae fuerint, brevibus interpretationibus quae lingua patria fieri possunt. — Quae ... statuta sunt ... de lingua latina in lectionibus adhibenda, ea etiam in curriculo theologico fideliter servantur »²⁵. Exhorta-

²³ Cfr. *Const.* IV, 6, 2 [383].

²⁴ Praeter haec et similia, quae latinitate praecellunt, alia non minus commendantur suo ad religiosam et sacerdotalem informationem momento; exemplo sint Cassiani Conlationes aliquot, S. Benedicti Regula, nonnulla ex S. Anselmo, S. Bernardo, S. Bonaventura ac potissimum S. Thoma Aquinate, atque monumenta de Societatis historia, instituto, spiritualitate, paedagogia. Cfr. *AR XIV* (1961) 94, 97.

²⁵ S. C. de Relig. Const. Ap. *Sedes Sapientiae* eique adnexa *Statuta Generalia* (1956) art. 44 § 2, 2; art. 45, § 5. *Rat. Stud. Sup.* 44 § 6; 95.

lionibus plurimis longe efficacius comperitur illud quod discipulis Professores continenter proferunt fidelitatis testimonium, facilitatis specimen, exercitationis adiumentum.

Ut probe scitis, Reverendi Patres Fratresque carissimi, S. P. Ignatius is non est qui grandia quaecque iubeat ut modicum quid a subditis consequatur; porro filiorum liberalitati multum confisus, moderationi potius attendit in ipsis Constitutionibus definiendis « ut sic melius observari possint »²⁶. Modica sane sunt quae de linguae latinae studio et usu ab omnibus Societatis clericis communiter requiruntur. Eo latior patet campus industriae omnium quorum interest; eo magis serius et animosus conatus expectatur a Professoribus et Scholasticis, promoventibus, urgentibus, ordinantibus Superioribus et Studiorum Praefectis. Nec infimo executionis gradu contenti erunt ii praesertim quibus ex patrii sermonis origine, ex studiorum publica ordinatione aliisque circumstantiis datur maior facilitas et incumbit gravior erga Ecclesiae bonum obligatio.

« Qui parce seminat, parce et metet »²⁷. Quo autem diligentiores fuerimus, eo uberiores legemus fructus, nec solummodo illum solidum ac sapidum scientiae sacerdotalis cibum atque illud pretiosissimum « obedientiae bonum »²⁸, sed et ditiores humanitatis cultum, magis exquisitam in modernis etiam linguis expressionis facultatem, denique inter Societatis filios, origine magis ac magis diversos et in orbe tam late dispersos, planiorem communicationem et conspirationem.

Commendo me vestris sanctis Sacrificiis et orationibus,

Romae, die 7 augusti 1962

die anniversario restitutionis Societatis.

R^{ae} V^{ae}

servus in X.to

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

Haec prudens moderatio praescriptorum de usu linguae vernaculae inter expositionem latinam id etiam efficiet ut possint auditores doceri vocabula quibus philosophi recentiores utuntur eorumque verus sensus declarari.

²⁶ *Const. X, 10* [822].

²⁷ *2 Cor. 9, 6.*

²⁸ S. BENEDICTUS *Regula, c. 71.*

36.

9 augusti 1962

De mutuis, alienationibus et expensis extraordinariis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum Ra Va communico *Notificationem* S. Congregationis de Religiosis, die 30 iunii 1962 datam, qua declarantur summae pecuniae, donec aliter decernatur, ultra quas in alienationibus faciendis vel in debitis et obligationibus contrahendis, indultum apostolicum semper impetrari debet. Hucusque, iuxta normas die 29 ianuarii 1953 ab eadem S. Congregatione statutas¹, usque ad summam quinque millium dollariorum (U. S. A.) in talibus negotiis procedi poterat sine indulto Sanctae Sedis; nunc vero ob mutatum hodiernae pecuniae valorem limites extenduntur ad quindecim milia dollariorum (U. S. A.) et pro aliis monetis ad summas proportionatas, prout in annexa tabella conspicitur.

Quod autem attinet ad facultates Superiorum maiorum et localium in hac re, concedo ut, donec aliae normae communicatae fuerint, alienationes facere vel debita et obligationes contrahere vel ea permittere possint Superiores maiores usque ad summas in annexa tabella significatas, quisque pro suae nationis moneta, auditis tamen, quatenus convenit, Oeonomo et Revisore necnon Consultoribus, sed nulla venia Generalis petita; itemque Superiores locales habitualiter usque ad summam quam Superior maior eis concesserit, quae tamen decimam partem summarum in annexa tabella indicatarum excedere non potest.

Eadem valeant normae quoad facultates quibus Superiores maiores et locales gaudent, positis quibusdam condicionibus, ad expensas *extraordinarias* faciendas vel permittendas².

Hac data occasione, Rae Vae in mentem revoco in alienationibus faciendis vel debitis et obligationibus contrahendis, quae indultum Sanctae Sedis requirunt, Romam semper mittenda esse tum paradigma statutum³ tum sententias Oeconomi Provinciae atque Revisoris administrationis temporalis aut domorum aut Ar-

¹ Cfr. AR XII 377, 378.

² Cfr. AR IX 209, 210 et XI 382.

³ AR XII 412; *Pract. Quaed.* nn. 80a, 80b.

carum Provinciae. Tempori vero non parum parceretur si hae sententiae, in involucris ulique clausis inclusae, *simul* cum paradigmate mittentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 9 augusti 1962.

R^{mo} V^{mo}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

SACRA CONGREGATIO
DE RELIGIOSIS

NOTIFICATIO

Quoniam pecuniae pretium ob peculiare horum temporum condiciones varia vice est mutatum, Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita opportunum duxit, ad novas necessitates subortas, normam accommodare, ex qua Instituta statuum perfectionis, ultra certam definitamque summam, ad Sanctam Sedem recurrere debent in negotiis de quibus in Can. 534 C. I. C.

Itaque, re mature perpensa, et approbatione habita Ssmi Domini Nostri in Audientia diei 22 ianuarii 1962, eadem Sacra Congregatio, donec aliter decernatur, statuit ut Indultum Apostolicum semper impetrari debeat quotiescumque, in alienationibus faciendis vel in debitis et obligationibus contrahendis, summae quae infra recensentur excedantur, servatis ceterum iis quae eodem Can. 534 praescribuntur:

1. ANGLIA	Libellae Ang.	(£)	5.500
2. AUSTRIA	Nummi Austr.	(Schilling)	400.000
3. BELGIUM	Franci Belg.	(Francs)	800.000
4. DANIA	Coronae Dan.	(Kröner)	110.000
5. GALLIA	Franci Gall.	(N. F.)	75.000
6. GERMANIA	Marcae	(DM)	60.000
7. HELVETIA	Franci Helv.	(Franken, Francs)	65.000
8. HISPANIA	Nummi Hisp.	(Pts.)	900.000
9. ITALIA	Libellae It.	(Lire)	9.000.000
10. LUSITANIA	Scuta	(Escudos)	450.000
11. NEERLANDIA	Floreni	(Gulden, Florins)	55.000
12. NORVEGIA	Coronae Norv.	(Kröner)	110.000
13. SUECIA	Coronae Suec.	(Kröner)	80.000
14. Pro America et omnibus Nationibus, quae hoc indice non continentur:	Dollaria Civ. Foed. Amer. Sept. (\$ U. S. A.)		15.000

Romae, die 30 iunii 1962.

VALERIUS Card. VALERI, *Praefectus*
P. P. PHILIPPE, O. P., *a Secretis*

37.

29 augusti 1962

*Communicatur rescriptum de Missa SS.mi Cordis Iesu prima feria VI cuiusvis mensis*¹.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Generali, ad Ram Vam mitto Rescriptum S. Congregationis Rituum die 20 augusti huius anni datum (Prot. N. S. 79/962), quo ad quinquennium conceditur ut nostri Sacerdotes in nostris ecclesiis et oratoriis, prima feria VI cuiusvis mensis, Missam de SS.mo Corde Iesu, tamquam votivam III classis, celebrare valeant.

Haec igitur Missa votiva, iis primis feriis VI mensis quae sunt dies liturgici III vel IV classis, celebrari potest ab omnibus nostris Sacerdotibus in nostris ecclesiis et oratoriis, etiamsi in iis non habeantur peculiaria pietatis exercitia in honorem SS. Cordis Iesu. Celebratur autem iuxta rubricas Missarum motivarum III classis, i. e. cum *Gloria*, sed sine *Credo* et admittit duas commemorationes, aut unam commemorationem et collectam ab Ordinario loci imperatam; si vero in cantu celebratur, adhibetur tonus sollemnis².

Velit Ra Va haec cum suis, et praesertim cum iis qui proximum Calendarium Provinciae praeparant, opportuna ratione communicare.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 29 augusti 1962.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

¹ Cfr. superius p. 152.

² Cfr. *Rubricae Breviarii et Missalis Romani*, n. 386.

38.

31 augusti 1962

Promulgantur Regulae pro Scholasticis in Magisterium vel ad studia specialia applicatis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum Ra Va communico textum novarum Regularum Scholasticorum in Magisterio et eorum qui studia peragunt in Universitatibus, quas a me petiit Congregatio Generalis XXX, decreto 14, 2 [302]. Iis adiungo textum, iam anno 1954 in *Ratione studiorum superiorum* (nn. 281-288) promulgatum, *De Officiis Scholasticorum*, qui in editione minore nostrarum Regularum simul cum Regulis Scholasticorum anno 1955 prelo excussus est. His autem litteris statuo ut in posterum *Officia Scholasticorum*, accommodatis titulo et serie numerorum, considerentur et sint Regulae Scholasticorum, priore forma harum Regularum abrogata.

Rae Vae curae erit, una cum Provincialibus eiusdem linguae, ut in linguas vernaculas vertatur nova illa Regularum series. Verum textus versionis Romam recognoscendus mittatur antequam typis editur, ne in re alicuius momenti menda irrepant quae sensum mutant, uti alias iam accidit in re simili.

Ra Va iubeat singulis quorum interest, sive scholasticis sive etiam sacerdotibus in universitate studiis applicatis, singula exemplaria novarum Regularum donari.

Proximo autem triduo renovationis votorum, vel Superior localis vel alius peritus Pater novas Regulas cum renovantibus percurrat easque quantum opportunum erit declaret.

Bis autem in anno, eo fere tempore cum legendae sunt Regulae scholasticorum, saltem in omnibus collegiis et aliis domibus ubi locum habent, ad mensam legantur etiam Regulae de Magisterio et de studentibus in universitate.

Haec pauca generaliora. In specie autem:

Quod spectat Magisterium, quod plerumque sane fit in collegiis externorum, superfluum erit Rae Vae in memoriam revocare id quod saepius a Praepositis Generalibus inculcatum est, Magisterium imprimis ordinari in formationem nostrorum scholasticorum, ac simul utique in bonum collegiorum quibus scholastici applicantur, prout ab initio Societatis in usu est.

Inde tamen sequitur tolerari non posse scholasticos nostros in collegiis tanto labore onerari, ut et eorum vita spiritualis, et

valetudo atque indoles, et vera formatio etiam culturalis detrimentum patiatur. Aliquas video Provincias ubi in hac re non parum peccatur.

Siquidem intenditur ulterior formatio scholasticorum, expedit ut omnes non tantum ad invigilandum alumnis destinentur, sed vel primario, vel saltem simul, ad docendum aliquatenus applicentur. Viros novi qui in aliqua disciplina eminentes facti sunt, eo quod illam horis subsecivis docuerunt dum munus subpraefecti in Magisterio gerunt.

Curae sit Rae Vae ut initio praesertim Magisterii scholastici non sibi ipsis relinquuntur (quod cheu in certis Provinciis nimis fit), sed et a Rectore, et a Praefecto studiorum, et a Praefecto disciplinae sedulo instruantur et dirigantur. Quo iure queruntur Superiores locales scholasticos non esse aptos, quos ipsi non iuverunt ut aptitudinem acquirerent?

Qui peculiare Magisterium agunt, utputa in stationibus quarumdam Missionum, prout saepe cum magno emolumento factum est, sive in operibus iuventutis, ut alicubi contingit, congrua congruis referendo, eam partem novarum Regularum sibi applicent quae iudicio Superioris eorum muneri convenit.

Collegiis externorum quod ad Regulas Magisterii uti patet omnino assimilantur Scholae nostrae Apostolicae.

Tam pro scholasticis qui in collegiis degunt quam pro illis qui altioribus studiis incumbunt, magni momenti est ut sollerter utantur feriis minoribus. In iis praesertim Provinciis ubi feriae non ad duos, ut lex plerumque habet, sed re vera ad tres et plures menses extenduntur, praeter tempus feriarum maiorum et Exercitiorum spiritualium, magis etiam quam ubi minus longae sunt, curandum est ne scholastici nimis occupentur in ducendis turmis ad montes, ad mare, in exteris regiones vel ad alia similia exercitia, sed maiorem partem feriarum impendant in complenda cultura generali, in amplificandis studiis litterariis, scientificis, paedagogicis, secundum singulorum necessitates et talenta, et prout eos saltem in genere direxerit Superior competens vel Praefectus studiorum.

Pro eis qui studiis superioribus et specialibus vacant in universitatibus, confectae sunt Regulae quae tam scholasticis post Philosophiam quam sacerdotibus, si casus occurreret, applicentur.

Regula 5 eorum qui studiis specialibus vacant supponit sane ut Provincialis officio suo fortiter inhaeserit studentes in universitate ita a quolibet alio officio liberandi ut plene studiis se dare possint. Uti alias iam monui¹, probare non possum studia univer-

¹ Cfr. AR XI 598; XIII 146.

sitaria eo tantum vergere ut nostri iuvenes diploma congruens consequantur, quo ad docendum in collegiis iure civili admittantur. Aliud esse poterit si mere agatur de obtinendo diplomate civili ad agnoscenda studia iam intra saepa nostra plene et bene peracta (uti contingit praesertim in quibusdam Iunioratibus); sed meminimus oportet studia in universitatibus ideo peragi ut Nostri peritiam peculiarem, auctoritatem convenientem acquirant et, si per eorum talenta licet, in disciplina peculiari excellant. Ut Nostri studiis specialibus totos se dare queant, aut penitus liberi sint ab omni alia occupatione, quod per se longe melius est, aut saltem nonnisi levi cuidam et brevissimo labori vacent in aliquo collegio, quo eorum mens forte ab intensiori studio propriae disciplinae aliquantulum levetur. Solum examen et diploma peritiam non confert; labor requiritur assiduus et profundus. Speratur proinde caros Superiores opportunitatem praebituros iuvenibus subditis ut se vere forment ad apostolatam hodiernum cum auctoritate exercendum.

Peculiari vigilantia opus est erga eos qui in alienae regionis universitates mittuntur. Quo minus indole maturi illi sunt, quo minus assueti vitam liberiores ducere extra disciplinam communem, eo maiore prudentia opus erit, ne vel religiosus spiritus intepescat, vel, — quod eheu pluries accidit quam de Religiosis longos annos formati timeri poterat, — etiam a gravissimis officiis sui status et ab ipso interdum sacerdotio deficiant. Iam pluries plures Provinciales monui ne Nostri, etiam praetextu paupertatis Provinciae, extra domos nostras, vel ubi hae desunt, extra hospitium sacerdotale ab Ordinario loci probatum, degere sinantur. Domus Religiosarum non est aptum deverticulum pro Nostris studentibus; quid prodest pepercisse pecuniis si Provincia praeparat sibi hominem mox spiritu religioso expertem, immo si ille vocationem deserit?

Norunt Provinciales Nostros, qui in aliis Provinciis vel regionibus degunt, nisi quod generalem directionem studiorum accipiunt a proprio Provinciali, in omnibus pendere a Provinciali loci, cuius solius est approbare hospitium in quo degant, itinera quae instituant, reliqua ad disciplinam religiosam spectantia. Hanc normam strictius quam mollius applicent Provinciales loci in quo degunt qui studiis operam dant.

Inter commoda vitae religiosae hoc recensetur, singulos magis iuvari et protegi ope disciplinae religiosae. Verum ut hoc commodo spirituali gaudeant Religiosi nostri, necesse est ut Superiores munere suo fideliter fungantur, ideoque executionem promoveant rerum quae praescriptae sunt. Nos Superiores coram Domino respondebimus de detrimento quod animae passae erunt ex nostra

neglegentia et coniventia. Stomachetur interdum subditus qui reprehenditur; mox Superiori gratus erit de firmitate.

Commendo me ss. SS.

Romae, 31 augusti 1962.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

REGULAE SCHOLASTICORUM ¹

1. - Animi puritatem custodire et rectam in studiis intentionem habere Scholastici nostri conentur, nihil aliud in his quam divinam gloriam et animarum fructum quaerentes; ad hunc enim scopum studia Societatis diriguntur; et in suis orationibus gratiam ut in doctrina proficiant crebro petant ², ut tandem idonei, sicut eos evasuros sperat Societas, ad vineam Christi Domini nostri exemplo ac doctrina excolendam futuri sint ³.

2. - Serio et constanter animum ad studia adiciant; utque cavendum sibi putent ne fervore studiorum intepescat solidarum virtutum ac religiosae vitae amor, ita sibi vicissim persuadeant nihil se Deo gratius facturos in Collegiis, quam si, cum ea intentione de qua dictum est, studiis se diligenter impendant; et licet numquam ad exercenda ea quae didicerint perveniant, illum tamen studendi laborem, ex oboedientia et caritate, ut par est, susceptum, opus esse magni meriti in conspectu divinae et summae Maiestatis apud se statuunt ⁴.

3. - Toto studiorum tempore religiosam disciplinam ex interna caritatis lege constanter complectantur ⁵, exercitia pietatis sibi praescripta fideliter peragant ⁶ et, qui studia Theologiae nondum absolverunt, Praefectum spiritus singulis saltem mensibus, Iuniores vero bis in mense, adeant, de rebus animae suae tractaturi ⁷.

4. - Cum ad publicas scholas eundum erit, eant et redeant invicem associati, cum ea modestia interiore et exteriori quae ad

¹ Cfr. *Ratio Studiorum*, nn. 281-288; AR XII 637-639.

² Cfr. *Const. P. IV c. 6, n. 1* [360].

³ Cfr. *Const. P. IV c. 3, n. 2* [334].

⁴ Cfr. *Const. P. IV c. 4, n. 2* [340]; c. 6 n. 2 [361].

⁵ Cfr. *Coll. decr. d. 80 (Epit. n. 281 § 1)*; CG XXIX d. 24, 3.

⁶ Cfr. *Coll. decr. d. 81 (Epit. n. 282)*.

⁷ Cfr. *Coll. decr. d. 283 (Epit. nn. 283 § 3; 840 § 1)*.

sui et aliorum aedificationem conveniat; atque in communibus disputationibus et repetitionibus doctrinae specimen pariter ac modestiae praebere curent⁸.

5. - Scholastici in audiendis lectionibus sint assidui, et in eis praeparandis diligentes. Horis vero privato studio attributis, quae audierint ita repetant ut non solum ea curent intellegere, sed etiam intellecta sic examinent ut ipsi sibi obiciant et quae obicerint, solvant; quae solve nequeunt, annotent ad interrogandum vel disputandum⁹.

6. - Studia alicuius materiae, ipsis in scholis traditae, minime absoluta censeant eo quod diversa legerint et prima fronte intellexerint; quin potius, non omisso labore etiam memoriae, studium usque protrahant, donec argumenta totamque doctrinam nitide exponere et defendere valeant¹⁰.

7. - Studiis ex oboedientia, ad mentem Ecclesiae et Societatis susceptis, assidue, plene et exclusive se dedant, abnegantes in hac re iudicium proprium. Caveant ab illa proximae utilitatis inquisitione, qua praesentem studiorum usum statim oculis cernere velint.

8. - Moderantibus Professoribus necessitates sui temporis animo percipere conentur, abstinentes tamen ab intemperanti novitatum studio, quo avocarentur a serio labore solidissimae illius institutionis philosophicae ac theologicae, prae ceteris ad medendum ipsis temporum malis ac necessitatibus tam efficacis.

9. - Normas de repetitionibus et disputationibus quae ad eos pertinent, sibi cognitae habeant; omnique studio enitantur, ut illis exercitiis et ipsi « doctrinam penitus cognoscere, dilucide exponere, efficaciter tueri assuescant »¹¹, et condiscipulos ad idem propositum assequendum adiuvent.

10. - Aliquid temporis vacui, dirigentibus pariter Praefecto studiorum, vel Decano, vel Professoribus, tribuent lectioni privatae; qua non modo res in scholis auditas plenius intellegere, verum etiam animum omni eruditione, quae sacerdotem maxime decet, informare atque excolere studeant.

11. - Stylum in scholasticis exercitationibus scriptis aliisque compositionibus, sive latino sive patrio sermone, diligenter exerceant, memores scribendi artem ex efficacioribus esse apostolatus subsidiis¹².

---

⁸ Cfr. *Const.* P. IV c. 4, n. 6 [349]; P. IV c. 6 n. 11 [379].

⁹ Cfr. *Const.* P. IV c. 6 n. 8 H [375]; P. IV c. 6, n. 14 M [385].

¹⁰ Cfr. AR XI 487 s.

¹¹ *Constitutio Ap.* « Deus scientiarum Dominus » a. 30 § 2.

¹² Cfr. AR XI 287.

12. - Secundum cuiusque Provinciae usum a Praeposito Generali approbatum¹³ omnes latine loquantur, iis temporibus exceptis quae legitime excipiuntur, et ad mentem Ecclesiae « eiusdem linguae scientiam atque usum quam accuratissime percipiant »¹⁴.

13. - Colant itidem, quantum per Superiores liceat tempusque sinat, exterarum studium linguarum, quae et ad scientiam excolendam et ad apostolicum implendum ministerium utilissimae, non raro necessariae sunt¹⁵.

14. - Toto studiorum curriculo duo maxime sibi opus esse meminerint: moderationem Superiorum et rectam studendi rationem, sine quibus labor, quamvis assiduus, distrahit potius mentem quam informat. Quare a Superioribus dirigi libenter exoptent, eosque et Professores suos ultro adeant, ut illorum consiliis adiuti aptam laborandi viam invenient et dona a Deo recepta ad maiorem Ipsius gloriam atque animarum salutem plene excolant.

15. - Cum Magistros studiorum causa convenire debent, horam certam a Superiore destinatam habeant, extra quam illorum cubicula sine peculiari facultate ne adeant¹⁶.

16. - Quae notatu digna erunt et in posterum conservanda videbuntur, apto ordine digesta in libros papyraceos vel in schedulas referant¹⁷.

17. - Ultra duas horas nemo aut legendo aut scribendo labori incumbat, quin studium intermittat aliquantulo temporis intervallo¹⁸.

REGULAE SCHOLASTICORUM IN MAGISTERIO

1. (*Momentum et valor Collegiorum*) - Inter primaria Societatis ministeria numeratur opus Collegiorum externorum ad quod Scholastici in magisterio deputantur. Ex ipsa enim hominum natura et salutis oeconomia, iuventutis institutio in doctrina et moribus tota indesinenter fide et spiritu christiano imbuatur oportet, si populo Dei providere voluerimus. Quod opus nostrum, ex Fundatore ipso oriundum, a Summis Pontificibus saepe laudatum, hostibus vero Ecclesiae invisum, fructum animarum uberrimum sem-

¹³ Cfr. *Const. P. IV c. 6 n. 13* [281]; *CG XXIX d. 36* (*Epit. n. 294*).

¹⁴ *Prus XI*, « Unigenitus Dei Filius », *AAS XVI* (1924) 141-142.

¹⁵ Cfr. *AR VII* 478 s.

¹⁶ Cfr. *Coll. decr. d. 82 § 2* (*Epit. n. 284 § 2*).

¹⁷ Cfr. *Const. P. IV c. 6 I* [376] (*Epit. n. 329 § 1*).

¹⁸ Cfr. *Const. P. IV c. 4, n. 1* [339].

per tulit vocationesque plurimas ad vitam religiosam et sacerdotalem fovit¹.

2. (*Finis magisterii*) - Magisterium seu munus magistri vel subpraelecti Scholasticis commissum, Collegiorum quidem nostrorum insigne quoddam iure habetur; ad id tamen praecipue instituitur ut iuvenes nostri plenius probentur et instruantur atque cum Domino coniuncti et familiares inter nova adiuncta vivere discant. Ad hunc finem, sive docent sive alumnos regunt, responsabilitatem exercendam accipiunt in qua fide dignos se praebeant, indolem perficiant, dotes excolant, in doctrina nempe et modo eam proponendi et forma agendi cum hominibus proficientes, demonstrent denique quam apti ad ministeria futura existant. Ad sacerdotium enim magisterii experimentum ordinatur, neque quisquam ad theologiam mitti potest, nisi compertus erit ita profecisse ut de eius ad sacros ordines idoneitate prudenter dubitari nequeat².

3. (*Vita spiritualis*) - Sine oratione assidua unionem et familiaritatem cum Deo nemo servare nedum in illa proficere potest. Unusquisque proinde personali diligentia vigilet ut fons ille spiritualis ipsi per tempus congruum aperiat³ur cotidie.

Si ex officio ordinem communem sequi nequeunt, proprium ordinem diurnum a Rectore approbandum sibi imponant, in quo tempus quam aptissimum ad res spirituales, in specie ad orationem mentalem, examina conscientiae, lectionem spiritualem, reservetur. Qui ordo minime tenebitur nisi firmiter observata hora decumbendi certa. Cum autem praevident impedimenta insolita in pietatis exercitiis adimplendis, haec maturius potius quam tardius peragant⁴.

Quo melius propriae condicioni orandi modum accommodent et opportuna directione iuventur, singulis saltem mensibus ad Praefectum spiritus sponte recurrant⁵.

Ad Paenitentiae autem Sacramentum, secundum Ecclesiae et Societatis leges octavo saltem quoque die accedant⁶. Recollectio vero menstrua ad recta proposita firmanda iuvabit⁶.

4. (*Privata disciplina*) - Personalis cuiusque disciplina, in magisterio magis quam unquam antea necessaria, ordiatur a prudenti

¹ Cfr. *Coll. decr.* d. 131 (*Epit.* n. 376); *Const.* P. IV c. 11 n. 1 [440]; Pius XII in *AR* IX 511-512; X 24-25, 30-31; IOANN. XXIII in *AR* XIV 17; *AR* XI 319-320; XIII 682, 816-824.

² Cfr. *Epit.* n. 295 (*AR* VIII 881); *Const.* P. IV Prooem. n. 1 [307], c. 8 n. 3 [402], n. 6 [410], n. 8 [414]; P. X n. 3 [814].

³ Cfr. *CG* XXIX d. 25; *AR* XI 164-171.

⁴ *Coll. decr.* d. 283 (*Epit.* n. 840 § 1).

⁵ *IC* 595 § 2; *Ex.* c. 4 n. 25 [80]; *Const.* P. III c. 1 n. 11 [261] (*Summ. Const.* 5); *Encycl.* «Mystici Corporis» AAS (1943) 235-237.

⁶ *AR* VI 205; *Epit.* n. 191.

moderatione somni, cibi, exercitationis corporalis, secundum spiritum et regulas Exercitiorum⁷.

In specie temporis usum fructuosum sibi statuunt. Tempestive quidem materias docendas praeparent, discipulorum exercitationes recognoscant, subsidia autem sibi in futurum necessaria provideant.

Atque ubi quis laboris ordinem, Superiore approbante, sibi definierit, plurimis distractionibus et vanis negotiis obstat. Ut enim festinam inquietamque operositatem devitantes, in recreationibus communibus assidui, sanae quieti et animi relaxationi consulere debent, ita cavebunt ne occupationibus improvisis pretiosas horas dissipent, quod facilius, ipso informationis apostolicae titulo, accidere potest in ephemeridum lectione, auditione radiophonica vel spectaculis⁸.

5. (*Finis educationis*) - Haec in iuventute instituenda sit prima Scholasticorum cura ut discipuli una cum litteris mores christianis dignos hauriant evadantque viri non tantum exculi sed in vita privata et civili vere christiani, qui ad hodiernum apostolatam allaborare possint et velint.

Quod a duabus causis pendet, in primis a divina gratia quam Nostri oratione, mortificatione, bonis operibus impetrare debent suis discipulis, dein a sua in adimplendo munere diligentia atque a libera alumnorum cooperatione; haec vero neque efficax neque diuturna erit nisi processerit ex sancto Dei timore et amore, qui penitus iuvenum animis inserendus est⁹.

6. (*Voluntas excellendi*) - Quo divinae gratiae melius coeorentur, simul cum mediis quae instrumentum cum Deo coniungunt naturalia quoque media procurent quae illud disponunt in proximorum utilitatem. Ne igitur contenti sint qualicumque executione Ordinationum in Provincia vel Collegio vigentium de ratione discendi et docendi vel de modo regendi alumnos, sed Societatis thesaurum paedagogicum suum faciant et in eo exercendo excellere studeant. Christianam traditionem perennem, quae in patrimonio nostro spirituali exprimitur, aliis quoque documentis cognoscere pergant. Ea vero quae ex scientifica et moderna inquisitione suppetunt perspecta habeant et adhibeant ad alumnorum dotes et virtutes efficacius excolendas.

Optatur enim ut nostrorum collegiorum alumni locum minime

⁷ Cfr. *Exerc. Spir.* nn. 82-84, 89, 210-217, 350.

⁸ Cfr. *Const. P. III* c. 1 n. 4 [250] (Summ. Const. 29); *AR XI* 164-166; *XII* 826-833.

⁹ Cfr. *Coll. decr. d.* 136 § 1 (*Epit.* n. 381 § 1); *CG XXVIII d.* 31, 1 (*Epit.* n. 381); *Const. P. IV* c. 6 n. 6 [369], c. 16 n. 4 [486] (*Epit.* n. 337), *P. VII* c. 4 nn. 2, 3, 4 [637, 638, 640].

cedant iis qui in aliis scholis educantur imo illis praeire possint scientia, virtute, aptitudine ad res etiam publicas gerendas, vel altius Dei servitium amplectendum, praesertim cum vividum illius exemplum in Scholasticis viderint¹⁰.

7. (*Subordinatio et collaboratio*) - In ministerio communi partem non proprio sed Societatis nomine habentes, omnium mutuam coniunctionem et in unum finem conspiracyonem foveant, quae maxime per oboedientiae vinculum perficitur. Rectori conscientiam, experientias, difficultates, proposita filiali animo aperiant, sincere optantes ab eo plane cognosci et dirigi.

Praefectis studiorum et disciplinae in omnibus, quae ad eorum officium pertinent, oboediant. Cum eis aperte agant eisque boni vel mali successus rationem ultro reddant ut iuventur ad meliora adipiscenda. Ne tamen expectent ut particularia quaeque sibi indicentur, sed proprio et peritorum consilio usi, Superiorum mentem intellegere finemque sibi assignatum consequi ea sollertia curent, quam oboedientia ipsa provocat et consecrat, nedum cohibeat.

Consulant vero necessariae continuitati et constantiae in educationis opere et docendi ratione. Intra propriam materiam se contineant, methodis vigentibus se conforment, nec decessoribus detrectent, rebus ac personis quales exsistunt agnitis et acceptis, quae est lex solidae cooperationibus et serii progressus¹¹.

8. (*Subsidiariae activitates*) - Praeter singulorum munera propria, permulta in Collegio vel necessario vel utiliter fiunt quae nonnisi plurium animosa cooperatione bene cedunt; Scholastici proinde operam alacriter conferant, imo sponte, quando possunt, offerant, qua promoveatur liturgica institutio¹², iuventur Sodalitates Marianae, Cruciatia Eucharistica, coetus missionarii, parentur academiae, colatur ars musica, ordinentur ludi scaenici vel campestres et similia.

Inceptorum autem, de quibus privato motu cogitatur, rationes in utramque partem cum Superioribus sincere examinentur. Eorum vero executio, si de vacationum tempore agitur — ut in itineribus alumnorum aliisve huiusmodi rebus —, eo cautius definiatur quod Scholasticorum feriae minores studio et formationi generali potissimum destinantur¹³.

¹⁰ Cfr. *Const. P. X* n. 3 [814]; *Coll. decr. d.* 139; 140 (*Epit. nn.* 396-397); *AR XI* 320-321; XIII 682, 821.

¹¹ Cfr. *Const. P. IV* c. 10 n. 5 [424], *P. VI* c. 1 n. 1 [547], *P. III* c. 1 n. 1B [246]; *Ex. c.* 4 n. 6 [60] (*Summ. Const.* 32, 33, 40); *Coll. decr. d.* 110 (*Epit. n.* 339); *Const. P. IV* c. 16 n. 4 [486], *P. VIII* c. 1 nn. 1, 3, 8, 9 [655, 657, 671, 673] (*Epit. nn.* 400, 403); *AR XIII* 845.

¹² Cfr. *AR XIII* 661, 666-669.

¹³ Cfr. *AR XI* 257-259, 909.

9. (*Modus agendi cum alumnis*) - Grave munus christianae educationis ex parentibus et Ecclesiae mandato suscipiant. Alumnos per semitas laboris et disciplinae ad virilem maturitatem et personalem religionem educent, auctoritatem divinitus acceptam fide et caritate exercentes, humiliter innixi gratia quam cotidiana deprecatione impetrent.

Cum discipulis recti sint ac fortes, nec nimis familiares, sed ea gravitate modestiaque se gerant quae religiosos decet, neque quemquam etiam ioco tangant. Cordis denique libertatem omnimodam Deo soli deditam erga omnes servant, nec parvi faciant cautelas quibus propriae famae et integritati prospicitur.

Aequitatis et serenitatis exempla se praebeant ubi monitione aut correctione opus erit, nec in puniendo praecipites nec in inquirendo nimii, vigilantes autem et prompti ut cuiusvis mali principii obstant. Potius tamen quam irrogatione poenae iuvenum diligentiam foveant spiritu liberalitatis et debita aemulatione.

Attenta diligentia, humili servitio ita uniuscuiusque indoli se aptent ut nemo sit qui ab eis non iuvetur sive in labore intellectuali sive in conatu morali, quin tamen rebus conscientiae se immisceant. Aegrotis ac debilibus specialem caritatem demonstrent; omnibus vero animum libenter addant.

Absoluto magisterio iuvenes dirigendos plene committant suis in Collegio successoribus, dum tamen semper eorum in orationibus memores manent. Quapropter commercium etiam litterarum cum antiquis alumnis nec sponte ineant, nec initum foveant; comiter autem et cum caritate illud, si ab alumnis coeptum fuerit, abrumpere satagant¹⁴.

10. (*Fraterna caritas*) - Socios operis omnes cum urbanitate et simplicitate tractent, sinceram eorum reverentiam verbo et opere prae se ferentes, omnesque pro posse adiuvare parati sint. Apud scholares autem aliorum educatorum auctoritatem quantum possunt tueantur.

Cum vero, sive verbo sive scripto, agunt cum auxiliaribus domesticis aut externis, cum alumnorum parentibus ipsive alumnis, meminerint in propria persona Societatem aliquo modo conspici et iudicari. Unde in sententiis ferendis et in tota conversatione humili et prudenti caritate utantur; de alumnis sermonem liberiorum cum sociis ne misceant, eorum famae curam gerant atque secreto tegant ea quae ex officio vel eorum fiducia noverint.

¹⁴ Cfr. *Encycl.* « Divini illius Magistri », AAS 1930 80 ss; *Reg. Comm.* 25 (*Epit.* n. 220); AR XI 567, 573, 874-875; XIII 546-547, 729-732; Cfr. *Const. P.* IV c. 16 n. 5 [488]; *Const. P.* IV c. 7 n. 2 [395]; c. 16 n. 5 D [489]; c. 11B [444] (*Epit.* n. 390); P. IV c. 16 n. 4 [486] (*Epit.* n. 400).

Scholastici in Collegiis, iuniores cum sint, ad omnium ardorem, alacritatem, apostolicam adaptationem eo amplius conferent, quo maiore cum humilitate et sui oblivione, ex sincero Iesu Christi amore orta, mutuam cum provectoribus intellegentiam fovebunt, ita ut fraternae caritatis et unionis splendore spiritualisque gaudii contagione animi discipulorum alliciantur¹⁵.

REGULAE EORUM QUI STUDIIS SPECIALIBUS VACANT

1. (*Finis studiorum specialium*) - Quo apostolicus Societatis finis, fidei nempe illustrandae et propagandae, certius et efficacius obtineatur, viri peritiores non pauci studiis specialibus etiam profanis praeparandi sunt ad varia ministeria obeunda et in primis ad laborem scientificum proprie dictum qui, ad modum pretiosae hereditatis, in Societate excoli et fructificare solet. Hoc enim arduo itinere bonum universalius, saltem mediate et in futurum, comparatur, cum in persona docti sacerdotis ipsa Ecclesia hominum huius temporis labori, inquisitioni, anxietati, spei aderit ut divinae revelationis luce et solidae philosophiae auxilio novum mundi conspectum assidue illustret, explicet et ad Deum convertat¹.

2. (*Qua mente studendum*) - Etsi qui gradus academicos consequendos habent non omnes ad laborem scientificum proprie dictum destinantur, omnes tamen scientificum mentis habitum acquirere debent quo vir studiosus in singulis disciplinis veritatem apte investigare vel ex fontibus haurire, discernere et exponere satagit, acquisitam vero cognitionem continenter probat et ampliat. Tum etiam religiosus homo Dominum scientiarum colit, sacerdos propriam dignitatem auget, apostolus munus suum commendat².

3. (*Fortitudo et abnegatio*) - Nostri quos Superiores ad studia specialia destinaverint corde magno et animo volenti laborem amplectantur. Oratione et generosa collaboratione cum divina gratia ad eam fortitudinem animi et sui abnegationem contendant qua, propria posthabita oblectatione vel mera utilitate, veram scientiam directe quaerant et, manu semel ad aratrum posita retro iam non

¹⁵ Cfr. *Const.* P. VIII c. 1 n. 1 [655], n. 8 [671], K [672] (Summ. Const. 18); P. VIII c. 1 n. 3 [659]; P. X n. 9 [821] (*Epit.* n. 403); *AR* XI 555; *CG* XXX d. 53 § 2.

¹ *Constitutio Ap.* « Sedes Sapientiae » eique adnexa « *Statuta Generalia* », art. 46, § 6, 2°; *Const.* VII, c. 2, D [622], E [623]; *Coll. decr.* d. 97; *Epit.* n. 309; *Ratio Stud. Sup.* 289; *AR* 315-319.

² *Ratio Stud. Sup.* 8-12; 88, § 1; 301, § 2; 305; *Constitutio Ap.* « Sedes Sapientiae », pars IV.

respiciant sed vitam in holocaustum Divinae Maiestati gratissimum offerant, memores etiam in stadio scientifico nonnisi eum qui perseveraverit metam attingere³.

4. (*Instante operandum*) - Suis vero studiis tempus ac dotes plene consecrent neque aliis occupationibus, ne sacris quidem ministeriis, quantum ab eis pendet, distrahi patiantur. Ordinate constanterque laborem privatum prosequantur, non ita quidem ut neglegant necessarias exercitationes, sive a magistris institutas sive a condiscipulis; nec omittant scripto componere notas articulosve in periodicis scientificis edendos, quibus paulatim proprias vires explorent partemque assumant inter disciplinae propriae peritos. Vacationum quoque tempore, praeter necessariam quietem et annua Exercitia, studia ne intermittant, pro responsabilitate qua erga Ecclesiam et Societatem devincti sunt⁴.

5. (*Gradus universitarii*) - Gradus universitarii ita aestimentur ut, sive necessarij sive utiles tantum sunt, non merum testimonium academicum, sed scientia et aptitudo intendatur. Proinde eis adipiscendis tempus prudenter impendatur, nec praeparatio ultra modum protrahatur nec laboris requisiti qualitas parvipendatur.

Titulos academicos quos consecuti erunt proprio nomini praepone vel apponere ne assuescant, nisi ubi id, iudicio Superioris, ad maiorem Dei gloriam, propter naturam laborum vel alia adiuncta, collaturum videatur⁵.

6. (*Valetudinis cura*) - Ut in constanti labore diu et efficaciter perseverent, artem addiscant valetudinis moderandae atque tuendae secundum vitae intellectualis necessitates. Corporali exercitationi regulariter, etiam cotidie, congruum tempus tribuant; plenum habeant somnum requisitum; ordinem diurnum sibi aptum instituant; cum excellendi studio animi pacem componant. Nec ad impervios successus intemperate contententes debilitari se sinant, sed auditis iis quorum ex officio interest, cum Superioribus determinant quid in singulis sibi conveniat idque fideliter exsequantur. His autem adhibitis mediis insigniter exercebitur continua mortificatio qua purior ad solum Dei obsequium nostra dirigitur intentio⁶.

7. (*Libertatis rectus usus*) - Libertatis propriae rectum coram Deo et hominibus usum diligenti paupertatis, castitatis, oboedien-

³ *Ratio Stud. Sup.* 283, § 3; 295, § 1; *AR XI* 317-318.

⁴ *Ratio Stud. Sup.* 44, § 7; 114, § 3; 293, § 1; 295, § 2; 305.

⁵ *Coll. decr. d.* 87, 97 § 5, 1°; *Epit. n.* 325; *Ratio Stud. Sup.* 320; *AR XI* 598; *AR XI* 385.

⁶ *Const. P. III c. 2, nn. 1* [294] *D* [299], *E* [301]; *P. IV c. 4, n. 1* [339]; *P. X n. 13* [826]; *Summ. Const.* 46; *Epit. nn.* 258-261; 286-289.

tiae exercitio firmabunt. In ipsa intellectuali opera Superioris Praefectique studiorum aliusve approbati moderatoris directionem exquirant. Ceterum ne exspectent ut Superiores quid licitum sit, quid vero prohibitum minutatim definiant, sed ultro sinceram, humilemque dependentiam colant, non tantum necessariis licentiis petitis sed et crebra filiorum more sui ratione reddita, quod spectat ad studiorum successum vel impedimenta, examinum exitum, experientias quoque vel proposita, difficultates, tentationes. In mundo enim materialismi et naturalismi contagione imbuti, deditio-nem votis Deo factam vir religiosus re et effectu explere non valet quin praesidia et industriam adhibeat. Haec autem filius Societatis non alibi inveniet quam in absoluta omnium Constitutionum observatione nostrique Instituti peculiari ratione adimplenda⁷.

8. (*Paupertas*) - Cum crebriores e studiis specialibus, praesertim si extra Provinciam peraguntur, occasiones enascantur paupertatis modo magis personali cumque uberiore fructu spirituali exercendae, periculum quoque eiusdem vel graviter laedendae, attentius servant praescripta de pecunia apud se non retinenda nec expendenda nisi ad usus a Superiore definitos, atque expensarum rationem praefixo tempore reddant.

In specie, libros et alia studiorum subsidia ne sibi emant, nec ab externis accipiant sine facultate, nec retineant sine necessitate. Negotia autem pecuniaria, pro Sociis, Domibus, operibus gerenda, tempore studiorum eis non permittuntur ideoque recusari debent.

Meminerint in Societate itinera tantum necessitatis aut verae utilitatis, non vero iucunditatis causa permitti, et in illis suae professione paupertatis exemplum praebent⁸.

9. (*Extra Provinciam*) - Qui extra Provinciam suam degunt sequantur in omnibus rebus probatos usus et consuetudines Provinciae et Domus ubi commorantur. Porro facultates omnes circa itinera, expensas aliave, a Superiore Domus vel, si res fert, a Provinciali loci, regulariter per hunc Superiorem, petant, ad mentem sane Provincialis proprii. Speciales vero licentiae ante adventum in Provinciam alienam forte concessae, manent suspensae donec a Provinciali loci approbatae fuerint⁹.

10. (*Modus agendi cum externis*) - Praeter ea quae Epitome Instituti et Regulae Communes continent de ratione agendi cum

⁷ *Const. P. IV c. 6, D [368]; P. VI c. I, n. 1 [547]; Summ. Const. 15; Coll. decr. d. 97, § 5, 2°; CG XXX d. 20, 1, 3; d. 21, 2; d. 43, 2°; d. 45; d. 46, 3°-5°: AR XIII 300; Ratio Stud. Sup. 281, 285, 320 § 2.*

⁸ *CG XXX. d. 46, 4°: AR XIII 339; Epit. nn. 244-248; 498-499; 501; Reg. Comm. 16; Reg. Iter facientium; AR XIV 106.*

⁹ *AR XI 285; XIII 95.*

externis, ii qui studiis specialibus vacant Moderatoribus et Professoribus Universitatis discretam dignamque observantiam exhibeant; condiscipulos vero urbane quidem omnes at neminem, praesertim si de altero sexu agitur, nimis familiariter tractent, neque quemquam in eius domicilium sine expressa Superioris licentia adeant. Laudem tamen meretur cooperatio in studiis quae per circulos aliave ratione pro adiunctis instituatur; factiones vero politicae omnino vitandae sunt.

Toto studiorum specialium tempore Nostri suam vocationem apostolicam exercent, praeter propriam ad futura ministeria institutionem, primum totius honestatis ac virtutis christianae exemplo, dein sanctis desideriis et orationibus in Dei conspectu effusis, denique colloquiis quibus sincera fide, sine respectu humano, curabunt proximum ad meliora promovere¹⁰.

39.

4 octobris 1962

Puncta quaedam ad exsecutionem spectantia in mentem Superiorum revocantur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Commune nostrum officium, vestrum dico et meum, postulat ut interdum nos interrogemus de statu spirituali Societatis atque de ratione illum in melius semper promovendi. Pauca quaedam vobis omnibus commendanda in hac re crediderim.

1. Neminem nostrum latet quanti momenti ad progressum spirituale sit de facto disciplina religiosa firmiter et fideliter servata. Disciplina illa custos est spiritus humilitatis, abnegationis, mortificationis habitualis, sine quo ad individualismum, ad amorem sensus proprii, immo quandoque ad superbiam declinamus, atque ad quaerenda commoda propria usque maiora: quae omnia nos a Deo sin minus avertunt, certe elongant.

Rem proinde Deo gratam, — siquidem ab Ecclesia nobis commendatam — animabusque nostrorum subditorum salutarem faciemus si sive per nos ipsos cum id requiritur, sive praesertim

---

¹⁰ *Const. P. VII, c. 4, nn. 2, [637], 3 [638], 8 [648]; Epit. nn. 462, 463, 598, 599; Reg. Comm. 35-43; Ratio Stud. Sup. 281, § 2.*

per Superiores locales quos ad hoc instituamus, exhortemur, urgeamus, disciplinam religiosam in spiritu amoris et caritatis servandam promovebimus.

Haec in specie commendanda videntur:

a. Suaviter cogantur Nostri servare silentium extra tempora recreationis, idque non tantum in domibus formationis, sed quatenus officium status id permittit, in Collegiis quoque, Universitatibus, Residentiis. Sine silentio nec labor satis serius, nec animi recollectio, nec oratio et unio cum Deo, nec proximi, etiam alumnorum, aedificatio. Ne quaeso incurramus in durum istud iudicium quod ferebat iuvenis cuiusdam nostri collegii de vocatione religiosa cogitans, qui noluit Societatem nostram adire: « vos enim non estis Religiosi »! Ex modo agendi externo nos iudicabat.

b. Moneantur ne tempus inutiliter terant. Ex maxime variis locis audio quosdam Patres, nec semper ex iunioribus, horas pretiosas amittere in conspiciendis rebus nullius momenti exhibitis televisione, idque etiam eo ipso tempore quo eos orationi vel studio incumbere oportebat. Superiores locales attenti reddantur ob debilitatem in urgendis praescriptis se magis quam subditos respondere coram Deo de vana ista iactura temporis. Servetur instructio et epistola de hac re data¹.

c. Nec sinantur Nostri pro libitu et sine facultate adire domos externorum, praesertim vespertino tempore. Saepe enim, nedum fructum apostolicum inde hauriamus, auctoritatem nostram sacerdotalem in discrimine ponimus, ad mundana declinamus, dicteria non adeo nobis honorifica suscitamus. Nec licet ferias apud externos agere, vel Exercitia extra domos nostras.

d. In bonum ipsorum subditorum, eos paterne cogamus ut tempore debito decumbant, surgant, orent. Si haec non servabuntur, paulatim vita religiosa debilitabitur atque interdum eheu ipsa vocatio religiosa (utinam non et sacerdotalis) periculoso modo nutabit.

Sane, in inculcanda illa disciplina, inexhausta constantia opus est. Non sufficit semel vel bis admonuisse; natura humana sponte ad laxiora iterum iterumque recidit; non « usque septies » sed « usque septuagies septies » ad austeriora officia revocanda est.

e. Quod ad Nostrorum epistolare commercium, consuetudo litteras semper vel ut plurimum clausas tradendi, est abusus nulli tolerandus; ubique servetur Epitomae Instituti, numero 250.

Superfluum est notare observantiam et disciplinam religiosam exigui esse valoris et meriti, nisi ex spiritu amoris seu sinceræ

¹ AR XII 826-833; XIII 720-724.

caritatis erga Deum et proximum servetur. Iis qui caritatem observantiae opponunt, ostendamus quantum a vero aberrant; tota vita religiosa caritate regitur: nonnisi ut Deo placeamus animabusque magis prodesse possimus, docente et duce Ecclesia, vitam religiosam amplexi sumus; nec nisi ut Dei voluntatem faciamus oboedientiam et disciplinam colimus.

2. Neminem nostrum pariter latet quanti fecerit sanctus Ignatius paupertatem, quam « murum Religionis firmum » appellat, in qua in primis consistit illa sequela et imitatio Christi quae sibi cordi erat. Paupertas ut sit vera non tantum in normis iuridicis consistat oportet; sed vita nostra moderationem et modestiam acmuletur eorum qui minime divites sunt. Coaetanei peculiari ratione exspectant a Religiosis exemplum vitae modestissimae et commodis hodiernis minime deditae; in quam rem pluries institit praesertim Pius XII s. m. in suis ad Religiosos exhortationibus ².

Iamvero timeo ne, non obstantibus litteris meis de hac re datis ³ et decretis ultimae Congregationis ⁴ ex parte nonnullorum adhuc desideretur plenior spiritus et praxis paupertatis. Video enim ad itinera etiam longiora facilius in dies facultates concedi, ratione ut videtur vix habita sumptuum ingentium quos celeriora itinera hodierna secumferunt. Id autem non semper sincere fine apostolico cohonestatur; nec adeo raro verus finis est potius animi relaxatio ad modum saecularium. Nec videtur ubique innotuisse decretum 46 eiusdem Congregationis XXX^{ae}, quo re vera petebatur seria consideratio de ratione vitae nostrae externae ad austeriores normas aptanda. Nostra ratio vitae in exterioribus rebus, — ita Congregatio, — ea sit qua homines modicae conditionis astringuntur. Modicae dico, non ut quidam contendebant, « honestae » seu moderate divitis ⁵. Non iuvat hic ad particularia quaeque descendere; sed attente inspicienti rationem vitae nostrae, apparebit non pauca in ea remansisse quae homines modicae conditionis sibi tribuere non possunt.

Periculum non abest quin « peculium » quod nobis, si in pecunia consistit, severe interdicatur, in rebus ipsis magni etiam pretii toleretur. Examine Ra Va num sint in suo territorio qui machina automobili tamquam propria utuntur; qui machinam ad scribendum sibi in usum proprium et perpetuum servant; qui « Radio » in cubiculo habeant; qui rebus ad « photographiam » pertinentibus pergant libere uti sine proportionata causa apostolica;

² Cfr. v. g. AR XIII 294.

³ AR XII 108-124.

⁴ CG XXX d. 46, Coll. decr. [405-410].

⁵ Cfr. Coll. Decr. [407-410].

qui de pecuniis ad missas vel ministeria acceptis vix ac ne vix quidem rationem reddunt, nedum eas integras ut oportet domui tradant. Haec omnia denique tandem eo perducant timendum est ut Societas non diutius possit dici servare paupertatem religiosam.

3. Paupertas autem est pars quaedam illius mortificationis, sine qua secundum ipsius Domini verba, impossibile est Eum serio sequi⁶. Quamquam homines nostri temporis haud adeo libenter sermonem audiunt de mortificatione, frustra quis ad caritatem Dei et hominum contendet qui sibi ipsi vim inferre, sese commodis vitae privare, crucem Domini ferre nolit. Oboedientia et paupertas varias a nobis petunt mortificationes; hae sane multum praestant iis quas quisque forte sibi elegerit.

a. Cavendum nobis est ne in supellectili nostra, in habitatione, in ratione ferias agendi et quieti indulgendi, maior in dies amor proprii commodi, qualis dominatur inter saeculares, nos quoque invadat. Nec valet illud « siquidem omnes coetanei his rebus fruuntur, quare nos non fruimur »? Nos non fruimur quia Religiosi sumus, Christo pressius sequendo devoti; quia « sal terrae », qui non verbo tantum sed ante omnia exemplo prodesse tenemur; quia per istam viam maioris usque commodi, viam utique latam, denique tandem imus in vitam laxam.

b. Scio me multis minime acceptum fore si in memoriam revoco ea quae, re bene coram Domino considerata, petii de usu tabaci, litteris 21 dec. 1957⁷. Si vitam ducere tenemur « mundo crucifixam », quare haec sola res a normis mortificationis excipitur?

c. Habitus ipse clericalis et religiosus, sub caelo praesertim calidiore, incommodus est. Et tamen Ecclesia a nobis petit ut eum deferamus. Rursus, si vel modicam prosequimur mortificationem, en nobis offertur opportunitas eam sine ulla singularitate cotidie colendi.

Haec et alia similia, si subditos sincere et paterne diligimus, eorum bonum spirituale et aeternum cupientes, « opportune, importune, arguendo, obsecrando, increpando » ad mentem Pauli Apostoli inculcemus, atque suaviter imponamus. « Imponamus » dico, etiam paternis additis paenitentis. Hoc enim etiam pertinet ad officium nostrum; nimis sivimus in desuetudinem abire praxim imponendi sanctiones congruas, quae tamen adeo efficax est, et iuvat ad veram fiduciam in Superiorem conciliandam, cum inde appareat illum sincere officium conscientiae concipere et implere. Fiduciam subditorum e contra concutit coniventia qua videatur

⁶ MATTH. 5, 13; Cfr. Summ. Const. 11 et 12.

⁷ AR XIII 244-246.

parum sincere et « pro forma » tantum ut dicunt Regulae praescripta in memoriam revocare.

Ad minus iucundas partes muneris Superioris spectat illud officium urgendi observantiam; ad minus iucundas quidem, sed non minus foecundas. Quot animas in via divini obsequii servare possumus, quot praesertim ad progrediendum adiuuvare valemus si nobis sacrificium imponimus perpetim urgendi, ex caritate et cum caritate, vitam Deo voluntate et opere magis unitam!

Commendo me ss. SS.

Romae, 4 octobris 1962.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

40.

18 octobris 1962

*Communicatur rescriptum de Indulgentiis pro recitatione Parvi Officii S. Stanislai Kostka*¹.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Mandante Patre Generali, ad Ram Vam mitto Rescriptum Sacrae Paenitentiariae Apostolicae die 15 octobris huius anni datum (Prot. N. 7228/62), quo ad septennium conceduntur in favorem nostrorum Noviciorum quaedam Indulgentiae recitatione Parvi Officii in honorem S. Stanislai Kostka lucrandae.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 18 octobris 1962.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

¹ Cfr. AR XII 766 et superius p. 152.

41.

19 octobris 1962

De laboribus Assistantis Italiae a P. Iacobo Martegani resumptis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

His litteris me iuvat Ram Vam certiore facere P. Iacobum Martegani, medici curis atque diuturna quiete recreatum, ita bene se nunc habere ut nihil impedire videatur quominus resumat labores Assistantis Italiae, a quibus valetudinis causa die 31 decembris 1961 liberatus est¹. A proximo die 22 octobris igitur munere suo denuo plene fungi incipiet.

P. Paulus Dezza, qui interim officium Substituti Assistantis Italiae implebat, in Curia Generalicia tamquam Revisor Generalis et Secretarius Commissionis de studiis superioribus Societatis manebit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 19 octobris 1962.

R^{ac} V^{ac}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

42.

26 novembris 1962

De nominandis vel promovendis Professoribus in nostris Facultatibus ecclesiasticis, normae recoluntur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Sacra Congregatio de Seminariis et studiorum Universitatibus nuper statuit *Nihil obstat*, requisitum ab art. 21 Constitutionis Apostolicae *Deus Scientiarum Dominus* ut quis in Professorum Collegium legitime cooptetur, impetrandum esse non tantum ad om-

---

¹ Cfr. AR XIV 101.

nes Facultatum ecclesiasticarum professores nominandos, sed etiam ad eos promovendos ab uno gradu ad alium, i. e. a simplici docente ad extraordinarium atque ab extraordinario ad ordinarium. Hoc autem servandum est tam pro nostris Facultatibus ecclesiasticis *publicis*, quam pro Facultatibus Nostris reservatis.

Condiciones requisitae ut quis professor in Facultate renunciari possit, in eodem articulo Constitutionis Apostolicae indicantur, ex quibus peculiariter notandae sunt:

2° Laurea congruenti praeditus sit;

3° certis documentis, praesertim libris vel dissertationibus scriptis, se ad docendum idoneum probaverit.

Ex praesenti praxi Sacrae Congregationis vero tres sunt occasiones in quibus *Nihil obstat* impetrandum est:

a) Cum quis primum in Professorum Collegium cooptatur tamquam *simplex docens*, etiamsi ad altiorem gradum destinetur. Communiter oportet ut Laurea congruenti sit praeditus, sed non requiritur ut libros vel dissertationes scriptas (praeter dissertationem ad Lauream) iam ediderit.

b) Cum quis a gradu simplicis docentis promovetur ad gradum *Professoris extraordinarii*. Et Laurea congruens et libri vel dissertationes scriptae requiruntur.

c) Cum quis a gradu Professoris extraordinarii promovetur ad gradum *Professoris ordinarii*. Requiritur ut per aliquot annos (saltem triennium) tamquam extraordinarius cum satisfactione docuerit ac praeterea novos libros vel dissertationes scriptas, postquam extraordinarius renunciatus fuit, in lucem ediderit.

Ex hac praxi non sequitur pro omni candidato tria *Nihil obstat* necessario impetrari debere; nam nihil impedit quominus quis etiam prima vice proponatur tamquam extraordinarius, dummodo omnia requisita pro hoc gradu habeat.

Velint igitur Provinciales in posterum, quoties de aliquo professore (etiam simplici docente) in Facultatibus ecclesiasticis, etiam Nostris reservatis, stabiliter nominando (non tamen de iis qui nominantur *ad certum tempus* ad normam art. 20 Statutorum Facultatum S. I.¹) vel promovendo agitur, debitas informationes ad *Nihil obstat* impetrandum tempestive mihi mittere secundum novum paradigma, unde clare constent ea quae sequuntur:

a) *gradus academici*, tum ecclesiastici tum civiles, a candidato acquisiti, indicato etiam sub quo titulo, ubi et quando dissertatio ad Lauream congruentem, integra vel ex parte, edita est;

b) *Nihil obstat* quod a Sacra Congregatione pro aliquo can-

¹ Cfr. AR VII 613.

didato forte iam antea impetratum est, indicato quando et ad quod munus gerendum concessum sit;

c) *munera academica* a candidato iam exercita, praesertim quid, ubi et quibus annis iam docuerit.

d) *libri vel dissertationes scriptae* a candidato editae, ubi, quando, etc.

Curandum autem est ne candidati ad certum gradum proponantur nisi *omnia* requisita, iuxta normas supra indicatas, pro eodem gradu iam habeant; secus enim *Nihil obstat* a Sacra Congregatione non concedetur. Cavendum quoque est ne quis in Collegium Professorum stabiliter cooptetur neve missionem canonicam docendi a Provinciali accipiat ² sine *Nihil obstat* Sacrae Congregationis rite impetrato.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 26 novembris 1962.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

43.

27 novembris 1962

De Calendariis particularibus revisendis et a S. Sede approbandis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Post datas ab A. R. P. N. Generali litteras die 8 nov. 1960 ¹ circa Calendaria particularia, sat multae responsiones a Provinciis pervenerunt petentes renovationem vel novam concessionem indultorum pro festis celebrandis. Hae petitiones accurato examini periti Patris subiectae sunt. Interim tamen edita est die 14 februarii 1961 a S. Congregatione Instructio de Calendariis particularibus ², necnon per approbationem nostri Proprii Officiorum et Missarum definitive statutum est Calendarium universae Societa-

² Cfr. *Rat. Stud.* n. 27 § 1.

¹ AR XIII 831.

² AAS 53 (1961) 168-180.

tis³. Tempus iam est igitur ut etiam Calendariis particularibus provideatur, congruo modo revisendis et a S. Rituum Congregatione approbandis: opportunum enim non videtur expectare posibles variationes quae, expleto Concilio Oecumenico Vaticano II, post plures forsitan annos afferentur.

Mandante ergo Patre Nostro, rogo Ram Vam ut omnia quae ad Calendaria istius Provinciae et Domorum pertinent, *iuxta normas infra traditas*, a Patre perito colligantur et ad nos convenienti sollicitudine, saltem ante diem 31 decembris, mittantur. Oportet enim ut omnia quae ad illa duo capita referuntur S. Congregationi exhibeantur. Haec autem fiant, etiamsi antea Romam iam missae sunt petitiones pro *indultis particularibus impetrandis*.

Ne diutius quam par est labor revisionis protrahatur, duo ipse iam nunc Rae Vae animadvertenda subicio: a) Fieri potest ut in quibusdam locis ex novo Calendario dioecetano recognito orta interea sint impedimenta pro festis nostris celebrandis; quo in casu iuxta n. 61 c) Cod. Rubr. petatur assignatio proximiori diei.

b) Ubi de Patronis agitur, simul documenta authentica indicentur de illorum a S. Congregatione constitutione (Instr. n. 27).

Attentam etiam Ram Vam reddere velim ad n. 20 Instructionis. Quamvis enim paucissima festa II classis admittenda sint in Calendariis particularibus, ac rationes omnino peculiares requirantur, ut legitur n. 17, tamen in n. 20 aperte dicitur pro *determinato* loco, provincia etc., gradum altiore quam III classis, qui pro Religione omnino sufficit, saepius magis opportunum apparere. Ne igitur graventur Nostri hac facultate uti, cum vere peculiares rationes pro aliqua *Provincia* vel *loco* adsunt, ut sunt profecto, et a fortiori illae quas Cod. Rubr. commemorat n. 43 d) ut festum ipsum noviter inducatur: originis, longioris commorationis, obitus, et sane magis adhuc, si Sancti (quandoque etiam Beati) ad Provinciam pertinuerint vel eam rexerint, quin necesse sit ut Patroni secundarii eiusdem sint rite constituti. Convenit enim omnino ut tali etiam liturgica maiore solemnitate devotionem erga nostros Sanctos fratres testemur, qua simul efficietur ut, eorum exempla nobis luculentius proponendo, stimulus quoque ad eos imitandos acrior iniciatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 27 novembris 1962.

R^{ae} V^{ae}
 Servus in Xto
 IACOBUS W. NAUGHTON
 Secr. Soc. Iesu

³ AR XIV 12.

N O R M A E

CALENDARIUM CUIUSQUE PROVINCIAE

(Quamvis conveniat ut quaevis Provincia suum calendarium habeat, aliquando tamen commendanda sunt calendaria pro pluribus Provinciis eiusdem ditionis civilis paranda [Instr. 2]).

Conficiendum est super calendario universae Societatis (Cod. Rubr. 56 a), addendo:

1. *Festa propria cuiusque Provinciae* (CR 46; Instr. 28), quae sunt:

a) - *Festa Patroni* principalis et Patroni aequae principalis Provinciae (I classis) ac Patronorum secundariorum, quorum duo tantum admittuntur (II classis) (Cfr. Instr. nn. 27-31; agitur tantum de patronis rite constitutis ab ipsa S. Congregatione Rituum).

b) - *Festa Sanctorum et Beatorum*, qui Societatis sodales fuerunt sed in Provincia alio die, gradu, Officio vel Missa celebrantur, quam in calendario universae Societatis (II vel III classis) (His festis per se non competit gradus I classis: CR 46 e; Instr. 7).

2. *Festa particularia indulta* (CR 47).

(Numerus festorum quae indulta vocantur opportune limitandus est; ut vetera servantur, vel nova inducantur, peculiaries rationes exstare debent [Instr. 6]).

CALENDARIUM CUIUSQUE DOMUS

Conficiendum est super calendariis universae Societatis et Provinciae (CR 56b), addendo, praeter festa propria et impetrata, quae indicantur in CR nn. 45 et 37:

1. *Festa Sanctorum et Beatorum*, qui Societatis sodales fuerunt sed in Domo alio die, gradu, Officio vel Missa celebrantur quam in calendariis universae Societatis et Provinciae (II vel III classis, aut commemoratio) (CR 46 e). (His festis per se non competit gradus I classis [Instr. 7]. Praeterea: a) Si festa nostrorum Sanctorum et Beatorum gradu superiore aut Officio magis proprio a clero alicuius dioecesis vel loci celebrantur, ibidem etiam a Nostris eodem gradu superiore aut Officio magis proprio celebrari possunt, dummodo eadem festa, in utroque calendario, eodem die inscripta sint [CR 58].

b) Nostri, in celebrandis festis Sanctorum Societatis, quoad diem et Officium magis proprium, clero dioecesano se conformare tenentur, sicubi iidem Sancti tamquam Patroni principales recoluntur [ibid.]).

2. *Festa particularia indulta* (CR 47).

(Numerus festorum quae indulta vocantur opportune limitandus est; ut vetera servantur, vel nova inducantur, peculiares rationes exstare debent [Instr. 6]. Praeterea quoad calendarium Domus haec sunt observanda: a) Si novum festum alicuius Domus proprium inducitur, quod etiam in calendario universali vel dioecesano vel religioso gradu quidem inferiore inscribitur, hoc festum eodem die celebrandum est ac in calendario universali vel dioecesano vel religioso [CR 61 a].

b) Celebratio liturgica Patroni singularum domuum religiosarum, si qui exstet, minime conceditur [Instr. 30].

c) De Missis votivis in sanctuariis, vide CR 373-377).

44.

29 novembris 1962

De nova editione quorundam nostrorum libellorum.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ram Vam certiore facio his proximis mensibus novam editionem, priore editione iam exhausta, paratum iri aliquorum nostrorum libellorum, scilicet:

1) *Constitutiones et Epitome Instituti*: in paranda hac quinta editione, ratio habita est decretorum Congregationis Generalis XXX, praecipue quoad Rationem Studiorum, necnon recentiorum tum actorum Sanctae Sedis tum ordinationum et responso- rum Praepositi Generalis. Opportunum autem visum est hanc novam editionem nunc praeparare, etiamsi fieri possit ut post aliquot annos, expleto Concilio Vaticano II et necessariis studiis peractis, nova recognitio sit facienda.

2) *Regulae Societatis Iesu, editio minor* pro Scholasticis: in hac editione habebuntur novae Regulae Scholasticorum, Regulae Scholasticorum in Magisterio et Regulae eorum qui studii specialibus vacant, omnes a Patre Generali die 31 augusti 1962 promulgatae. Insuper includuntur reliqua quae in editione minore includi solent, exceptis Epistolis S. P. N. Ignatii de virtute oboedientiae atque de perfectione et zelo animarum, quas Scholastici ad manum iam habent in *Thesaurio Spirituali*.

3) *Elenchus Praecipuarum Facultatum* Nostris ad auxilium animarum concessarum: haec septima editio a sexta (1956) parum differt; nam, praeter indicationes quarundam facultatum a Sancta Sede renovatarum, praecipuae additiones erunt: facultas celebrandi Missam horis pomeridianis vel vespertinis de consensu Ordinarii loci¹, et facultas erigendi et benedicendi Stationes Viae Crucis sub quibusdam conditionibus². Etiam pars Elenchi, quae de Congregationibus Marianis et Bonae Mortis agit, aliquatenus recognoscetur, atque quaedam facultates non iam vigentes omittentur (ut nn. 75, 98 etc. sextae editionis).

4) *Proprium Missarum Societatis Iesu*: paucae erant mutationes quae in hoc novo Proprio, ut textui a S. Rituum Congregatione die 15 februarii 1962 approbato conformaretur, fieri debuerunt (praecipue ob translationem aliquorum festorum ad alium diem, etc.).

5) *Proprium Missarum Societatis Iesu*, lingua latina et mensuris minoribus pro missalibus *manualibus*, typis mandabitur *dummodo* numerus sufficiens exemplarium a Provinciis petatur. Utile enim videtur talem editionem minorem praeparare pro Scholasticis et Fratribus Coadiutoribus.

Si igitur Ra Va pro suis subditis vel domibus exemplaria harum novarum editionum obtinere velit, per annexam schedulam rite implendam et ad nos remittendam significare poterit quot exemplaria singularum requirantur. Rogo autem ut omnia exemplaria pro omnibus personis et domibus *simul*, non autem singula pro singulis separatim, hac schedula petantur. Aliqui Superiores Maiores iam petiverunt plura exemplaria novarum Regularum Scholasticorum etc.; quia autem hae Regulae *seorsum* iterum non edentur, ad eosdem Superiores Maiores mittentur tot exemplaria novae editionis minoris Regularum quot Regularum Scholasticorum singuli iam petiverunt. Quod attinet autem ad Elenchum Facultatum, cum variationes sint paucae, necessarium non videtur ut omnes sacerdotes exemplar novae editionis acquirant.

Hac data occasione, Rae Vae notum facio iam anno praeterito editas esse quinque novas Missas Votivas (quae in novissimis Missalibus habentur inter *Missas Votivas ad Diversa* sub nn. 13-17), scilicet: « In die Professionis Religiosorum » (II Classis); « In die Professionis Religiosarum » (II Classis); « Ad vocationes ecclesiasticas petendas »; « Ad vocationes ecclesiasticas servandas »; « Ad vocationes religiosas petendas et fovendas ». Exampla-

¹ AR XIII 573.

² AR XIII 572.

ria harum Missarum peti possunt sive directe a *Libreria Vaticana* vel aliis Editoribus, sive tramite nostrae Curiae.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 29 novembris 1962.

R^{mo} V^{mo}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

45.

25 decembris 1962

Viceprovincia Croatiae constituitur Provincia sui iuris.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Cum Viceprovincia Croatiae, non obstantibus aerumnis multiplicibus atque adiunctis maxime adversis inter et post ultimum bellum exortis, per providam Dei benignitatem non solum non deminuatur, sed etiam crescere pergat, nihil iam obstande nobis videtur quominus in Provinciam pleni iuris erigatur. Iam enim plures habet socios quam aliquae aliae Provinciae. Domo Probationis, Philosophatu, Theologatu et Domo Tertiae Probationis instruitur. Praeterea, duo Seminaria Minora dioecesana numerat necnon sex Residentias et plures paroecias et stationes, ut nihil de uno Seminario Maiore et tribus Seminariis Minoribus dispersis dicatur. Solida quoque spes datur fore ut, nisi circumstantiae adversae obstant, ministeria Societatis propria in illis regionibus ulterius crescant atque, gratia Dei adiuvante, vere florescant.

Itaque, re undequaque considerata divinoque lumine enixe implorato, auditis Patribus Assistentibus et Praeposito Viceprovinciae Croatiae eiusque Consultoribus, ea auctoritate uti quam Praeposito Generali conferunt Litterae Apostolicae et Societatis Constitutiones, decernimus in Domino Viceprovinciam Croatiae in veri nominis Provinciae esse erigendam, eamque his nostris litteris erigimus, cum omnibus iuribus et officiis quae reliquis Societatis Provinciis secundum nostrum Institutum competunt, eodem nomine iisdemque finibus servatis, quibus Viceprovincia hucusque utebatur¹.

¹ *Litteris eodem die datis Praeposito Viceprovinciae Croatiae haec quae sequuntur statuta sunt de Districto Sloveniae constituendo:*

Quod ad Sloveniam attinet, convenire mihi videtur ut versus inde-

Hoc nostrum decretum proximo die festo Beatae Mariae Virginis Purificatae, 2 februarii 1963, in omnibus novae Provinciae domibus iuxta morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam vim suam obtineat.

Quae autem pro nostro munere decrevimus, ea Dominus Noster Iesus Christus rata de caelo habere dignetur et, Immaculata Deipara Virgine intercedente, novam Provinciam benedictionibus cumulet, foveat atque prosequatur ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae, die 25 decembris 1962,
in festo Nativitatis D. N. I. C.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

L. ✕ S.

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

pendentiam aliquatenus progrediatur, nondum autem in Viceprovinciam vel Regionem sit erigenda. Tempore labente vero, prout adiuncta permittit et suadebunt, ulterius evolvetur.

His igitur praesentibus litteris, intra novam Provinciam Croatiae Districtum Sloveniae erigo, cuius territorium erit idem ac provincia civilis eiusdem nominis; Beogradensis ergo Residentia ad novum Districtum non pertinebit. Districtus autem gubernabitur a Superiore, qui non erit Superior Maior sensu iuridico, quem Provincialis Croatiae nominabit, prius habita, quatenus adiuncta permittent, approbatione Praepositi Generalis, et cui largam autonomiam Provincialis relinquet, eam nempe quae Regulis 84, 85 et 86 Provincialis describitur, quaeque Praepositorum Viceprovinciarum dependentium est propria (cfr. Reg. Praep. Viceprov. dependent.). Superior vero Districtus proprios habebit Consultores a Provinciali Croatiae nominandos, propriasque Arcas, atque iura et officia quae inde sequuntur. Si autem Districtus initio premitur penuria, Provincia caritatem Christi erga eum exercebit, donec sibi etiam temporaliter providere valebit.

Quod attinet ad domos formationis Nostrorum, in iisdem domibus instituentur iuvenes Districtus ac reliqui Novicii, Scholastici et Coadiutores temporales Provinciae. Paulatim tamen et cum prudentia res praeparentur ut Districtus proprium habeat Noviciatum.

Socii Districtus Sloveniae erunt omnes et soli socii qui intra territorium novi Districtus nati sunt et hucusque ad Viceprovinciam Croatiae adscripti sunt. Concorditer tamen inter Provinciam et Superiorem Districtus socii uni alterive parti applicati manebunt vel in posterum applicari poterunt.

46.

31 decembris 1962

De facultate obtenta ut experimenta Noviciatus fieri possint etiam durante anno canonico.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Modo accepi a sacra Congregatione de Religiosis indultum quo nobis restituitur plena libertas sequendi nostras Constitutiones quod ad experimenta noviciorum, sine ullo detrimento validitatis vel liceitatis anni canonici¹. In posterum proinde experimenta noviciorum fieri possunt etiam decurrente anno canonico noviciatus, etsi contingat iuvenes propterea per amplius mensem extra noviciatum versari; nec quidquam supplendum est si *propter experimenta* ultra 15 dies e domo abfuerint.

Indultum ut patet valet tum de sex illis experimentis de quibus agitur in Examine², sed etiam de illis quae probante Generali uni vel pluribus ex sex illis substituuntur vel adduntur³.

Dirigente igitur Ra Va, statuatur Magister noviciorum quid singulis magis conveniat ad solidam eorum probationem et formationem.

Hac opportunitate usus, liceat Rae Vae commendare ut pro bono praesertim futuro suae Provinciae, bene invigilet ut servetur Regula 31 Magistri noviciorum: « In noviciorum institutione duo extrema vitet: ne sit severa et aspera, quae servilem spiritum invehat, nec mollis vel blanda, quae virilem animum, qualis decet apostolos, minus formet ». Plerumque, uti credo, hisce temporibus minus timendum prius extremum; non ita certus sum non in discrimen quandoque venire alterum praescriptum, ut nempe nostrorum noviciorum institutio maneat vere virilis, quae apostolos Societatis formet. Fateor hanc fuisse praecipuam causam ob quam a Sancta Sede impetrare conatus sum libertatem nostra experimenta ad puram mentem Constitutionum reducere. Bene advertamus oportet mentem sancti Ignatii fuisse vere *probare* iuvenes, num etiamsi sibi ipsis relictis et incommodis, immo durioribus vitae adiunctis expositi, alacri et forti animo perseverare norint. Perbene novi utique nervos nostrorum coaetaneorum debiliores

¹ Cfr. can. 555, § 1, 2° et 3°; can. 556, § 1 et 2. — Cfr. sup. pag. 153.

² *Ex. Gen.* 4, nn. 10 ad 15 [65-70].

³ *Const. P.* 9, c. 3, n. 8 et E [746, 748].

esse; sint nervi debiliores, at animus fortis hisce diebus sicut antea requiritur ab iis qui in Societate Domino servire cupiunt.

Ut iam alias adverti: ne terreatur Ra Va si pauciores quam olim sint qui nostrum Institutum sequi valeant; nec quaerat imprimis augmentum numericum suae Provinciae, sed potius augmentum in qualitate tam naturali quam supernaturali. Non enim iuvatur Societas si multos socios sibi asciscit, sed tantum si aptos vereque capaces. Quod praesertim illi Superiores attendant qui magis anguntur penuria hominum; ipsi enim magis exponuntur tentationi ne etiam minus aptos vel vere ineptos recipere et servare velint. Quod non Societati modo, sed Ecclesiae Christi detrimento et dedecori erit.

Faveat Ra Va omnium precibus commendare Cardinalem Praefectum atque Excellentissimum Secretarium Congregationis de Religiosis, quorum benevolentiae debemus hoc peculiare omnino beneficium, restituti nobis expediti usus experimentorum noviciatus.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 decembris 1962.

R^{ss} V^{ss}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

II. — PRO PROVINCIIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

47.

2 ianuarii 1962

De quodam consilio augendi clerum in America Latina.

AD OMNES PRAEPOSITOS ASSISTENT. HISPANIAE,
AMERICA LAT. MERID. ET AMERICA LAT. SEPTENTR.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ram Vam non latet status dolorosus in quo versatur Ecclesia in America Latina. Ex tot millibus millium baptizatorum, pauci admodum, si reliquos spectes, vivunt vel vivere possunt secundum fidem quam imo corde retinent. Hinc magis magisque exponuntur periculis superstitionum, spiritismi praesertim, erroribus sectarum quae se protestantes vocant, atheismi qui per communismum calide atque strenue propagatur. Malorum illorum causa praecipua, ut est vobis notissimum, est penuria cleri catholici.

Cui penuriae nostrae Provinciae pro viribus mederi conantur. Verum, praeterquam quod ei occurritur missis non paucis nostris Religiosis ab exteris nationibus, promotis vocationibus in ipsa America Latina, plurimum iuvare poterunt istae terrae si clerus non numero tantum sed et merito seu qualitate augeatur: unus sincero zelo accensus sacerdos, exemplo et verbo longe plus proderit animabus quam plures minus ferventes.

Ideo, P. Richardus Lombardi, in ministerio sacerdotum adeo versatus, consilium coepit per unum alterumve annum circumeundi Americam Latinam ut Sacerdotibus, Religiosis aliisque in apostolatu constitutis, animum et fervorem addere conaremur, communi conatu cum Religiosis aliorum Institutorum atque Sacerdotibus saecularibus selectis. Quod consilium et rationem procedendi alii nonnulli Generales Ordinum et ego ipse probavimus.

Ad tantum autem opus cooperatio omnium Provinciarum nostrarum linguae hispanae et lusitanae necessaria erit. Rogatur

proinde Ra Va ut quam primum possit, unum alterumve Patrem e sua Provincia nobis indicare velit qui iis dotibus praeditus sit ut aptus candidatus videatur ad specificum ministerium descriptum, et qui per duos annos nobis a Ra Va concedi possit. Opus erit addere consentaneas informationes de candidati virtute, dotibus, capacitate etc. Rei momentum non dubito quin Rae Vae per lucide pateat. Sacrificium, si ita vocari potest, unius Patri per duos annos ad huiusmodi ministerium in quo communis omnium salus agitur, non poterit sine uberiore compensatione fieri.

In antecessum Rae Vae plurimas gratias agens, commendo me ss. SS.

Romae, 2 ianuarii 1962.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

48.

15 ianuarii 1962

De Pontificia Universitate Gregoriana adiuvanda.

AD QUOSDAM PRAEPOSITOS PROVINCIARUM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Ram Vam minime latet momentum apostolicum Pontificiae Universitatis Gregorianaе, quae selectos iuvenes instituit in commodum dioecesium totius orbis terrarum. In dies augetur numerus alumnorum eius et professorum. Nam ex una parte, crescere semper videtur fiducia Episcoporum et Superiorum Religiosorum, — ita ut hoc anno iterum pro sola theologia numerus alumnorum auctus sit plus quam 60, — et ex altera parte progreditur in dies *specialisatio* disciplinarum sacrarum; unde requiritur numerus professorum semper maior. Hinc fit ut praesentes aedes Universitatis nec alumnos nec professores iam capere possint.

Quod cum iam diu praevideretur futurum, ante plures annos emptum est aedificium vicinum, in eadem *Piazza Pilotta* situm, cui nomen vulgo *Palazzo Frascara*. Urget nunc ut illas aedes aptemus ad requisita nostrae Universitatis; ad quod necesse est eas intus (nam externam partem immutare nobis non licet) reaedificemus. Qui labor, quantum nunc praevidere possumus, intra 600.000 et 1.000.000 dollariorum USA requiret.

Cum autem, propter eleemosynas hinc inde Nostris indigentibus conferendas, ac propter recentes labores ad Domum Exercitiorum in Villa Cavalletti erigendam, Arca Foundationum Societatis fere vacua inveniatur, nec nisi, ut par est, modicas soleat accipere eleemosynas (recte enim benefactores ad opera propriae patriae potius se convertunt), cogor variis ex partibus pro Christi servitio quaerere qui me adiuvere velint ad opus Universitatis Gregorianaë, quod tantopere cordi est Romanis Pontificibus, in bonum totius Ecclesiæ promovendum.

Ideo Ram Vam, utpote saltem indigentia non pressam in propria Provincia (quamquam uti novi ubique tenues sunt opes et minime ad omnia sufficiunt), adire cogor ut pauper pauperiorem iuvet, si potest.

Quod duplici modo fieri posse videtur:

1. Si ipsa ista Provincia vel aliquæ eius domus, a Ra Va designandæ, libenter consentient sibi imponere sacrificium ut Gregorianam Universitatem adiuvent; ex multiplicibus donis, etiam non ita magnis, conflari poterit ut spero summa qua indigemus;

2. si mihi nominare poterit aliquem vel aliquos benefactores quos sine detrimento vestro ipse litteris vel per aliquem ex Nostris adire potero ut ei indigentiam nostram exponam.

Has litteras ad eas tantum Provincias do quæ, mecum sentientibus Patribus Assistentibus, videntur alterutra ratione aliquid contribuere posse. Aliaë enim Provinciae nostræ, in specie propter exiguum suæ monetae valorem, tanta ipsaë premuntur paupertate, ut nefas videatur eas ulterius torquere.

Totam rem liberali animo Rae Vae ex corde committo. Si quid facere poterit, gratissimus utique ero; si parum vel nihil, noscens Rae Vae liberalitatem eiusque Societatis amorem, id minime Rae Vae vitio vertam.

Faveat certe Ra Va opus illud quod videtur vere ad maiorem Dei gloriam collaturum esse, precibus Divinae Largitati commendare.

Commendo me ss. SS.

Romæ, die 15 ianuarii 1962.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

49.

24 ianuarii 1962

De Scholasticis inquietis corrigendis vel in Provinciam remittendis.

AD QUENDAM RECTOREM SCHOLASTICATUS

Quodsi autem aliqui ex Scholasticis, a quibus maior maturitas iure exspectatur, non obstantibus monitionibus, etiam in scriptis dandis, pergant crisi suae pacem turbare, passiva quadam resistentia Superioribus se opponere atque aliquam factionem constituere, unus alterve propter maius bonum totius Collegii in propriam Provinciam remittatur, etiamsi quartum Theologiae annum agit. De re agat Ra Va cum Praeposito Provinciae, qui Praepositos horum Scholasticorum certiores reddere poterit.

IOANNES L. SWAIN
Vic. Gen. Soc. Iesu

50.

12 februarii 1962

De conventibus inter Scholasticos diversorum Institutorum.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

Agit Ra Va de conventibus illis inter nostros Scholasticos aliosque Religiosos vel Seminaristas institui coeptis.

Statim adverto talem consuetudinem non fuisse introducendam nisi consentiente Provinciali, immo et consulto Generali; nova enim est et facile extendetur ad alias domos et Provincias.

Libenter laudo quidquid efficaci et convenienti modo nutriet caritatem inter Religiosos et Religiosorum cum clero saeculari.

Novit Ra Va quantum conventus illos laudem qui inter Superiores maiores celebrari recens coepli sunt. Laudarim pariter conventus inter Patres formatos, utputa professorum cum professoribus, operariorum cum operariis. Libenter autem laudo conventus inter Scholasticos variorum Institutorum et Seminaristas, dummodo serventur debitae condiciones. Primo quidem, sint rari atque Scholasticis paulo provecioribus (quales sunt Philosophi) reservati; semel in anno sufficit. Secundo, sint conventus amicabiles,

non conferentiae vel discussiones de rebus theoreticis ad ascesim et similia pertinentibus. Tertio, si tamen desideratur ut in talibus conventibus agatur de rebus magis profundis, conferentia si quae fit, detur non a Scholastico sed a viro maturo et perito, a Superiore designando vel approbando; pariter si discussio instituitur, huic praesit vir maturior, qui eam apte dirigere valeat.

Si quando postea apparebit nostros iuvenes e talibus conventibus ideas aliquas peregrinas secum portasse, Praefectus spiritus vel Superior ea quae corrigenda sunt in aliqua exhortatione secundum sanam theologiam et ascesim exponat, et in directione privata ulterius emendet. Omnes quidem catholici sumus; singula tamen Instituta, ita disponente Spiritu Sancto, proprium aliquatenus spiritum habent, eumque servare debent si vere velint sentire cum Ecclesia.

Commendo me ss. SS.

Romae, 12 februarii 1962.

R^{ao} V^{ao}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

51.

13 februarii 1962

Apta ratio Romam mittendi litteras Consultorum Provinciae de negotiis.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

. . . . .

Cum de ternis proponendis agitur, ad quandam confusionem evitandam valde utile erit si tum Ra Va tum singuli Consultores in suis litteris *eodem ordine* scribant de diversis Collegiis vel Residentiis quorum Superiores sunt nominandi. Item, ne nominationes diu differantur, oportet ut Consultores suas litteras separatas *sine mora* Romam mittant. Haec omnia autem efficacius et facilius fieri possunt, (sicut etiam cum de promovendis ad gradum agitur), si ante Consultationem Pater Socius praeparat quatuor exemplaria litterarum Consultorum *ad amussim* iuxta Pract. Quaed. n. 78 (vel, de candidatis ad gradum, n. 64), spatio tamen relicto quo singuli Consultores ipsi nomina trium candidatorum scribant (vel sua iudicia de promotione vel dilatione addant). Deinde statim post Consultationem absolutam, singuli Consultores

possunt ultiores suas animadversiones, si quas habent, addere; litteras in involucrum includere atque Patri Socio tradere, ita ut omnes litterae Consultorum clausae, simul et, si videbitur, in eodem involucro cum litteris Provincialis Romam mittantur. Hic modus a multis Provinciis adhibetur ne Consultores ex oblivione vel aliis rationibus litteras suas nimis tarde expediant.

Commendo me ss. SS.

Romae, 13 februarii 1962.

R^{ss} V^{ss}

Servus in Xto

IOANNES L. SWAIN

Vic. Gen. Soc. Iesu

52.

20 februarii 1962

De ratione sese habendi erga «Sindicatos cristianos».

A TODOS LOS SUPERIORES MAYORES Y A LOS PADRES DE «CIAS» DE LA AMERICA LATINA

REVERENDOS EN XTO. PADRES,

PAX XTI.

Su Santidad Juan XXIII, en la encíclica *Mater et Magistra* ha tributado elogios muy merecidos a los Sindicatos cristianos que, desde hace largos años, han trabajado eficazmente por mantener en la Iglesia las masas obreras o por reconquistárselas.

«Nuestro afectuoso pensamiento y Nuestro paterno estímulo, dice el Santo Padre, van hacia las asociaciones profesionales y los movimientos sindicales de inspiración cristiana, cuya presencia y actuación se extiende a diversos continentes, y que en medio de muchas y a veces grandes dificultades, han sabido trabajar, y continúan trabajando, por la eficaz salvaguarda de los intereses de las clases obreras y por su elevación material y moral tanto en el ámbito de cada una de las comunidades políticas, como en el plano mundial».

«Con satisfacción, creemos poder recalcar que su acción no ha de ser medida sólo por sus resultados directos e inmediatos, fácilmente comprobables, sino también por sus positivas repercusiones en todo el mundo del trabajo, en medio del cual difunde ideas rectamente orientadoras y al que lleva un impulso cristianamente renovador»¹.

¹ AAS LIII (1961) 425-426.

Los sindicatos cristianos han hecho penetrar en los medios económicos obreros, los conceptos cristianos de justicia y de caridad; han cerrado el paso a los asaltos del materialismo ateo: donde los sindicatos cristianos y las organizaciones sociales cristianas se han adelantado a los sindicatos y a las organizaciones socialistas, la clase obrera ha permanecido en su mayor parte, fiel a la Iglesia y cristiana práctica, como se ve en las regiones mineras del Limburgo holandés y belga; y donde han encontrado el terreno ocupado completamente por los sindicatos marxistas, han logrado, después de comienzos laboriosos y sumamente modestos, comprometer seriamente el monopolio de los sindicatos rojos y aun asegurar la mayoría de la clase obrera o, al menos, de una minoría suficiente para que los marxistas queden reducidos de hecho a la impotencia; los sindicatos cristianos han defendido los derechos de los trabajadores con firmeza y desinterés; han preparado el diálogo tan fructuoso con los patronos católicos.

Fue León XIII quien en la encíclica *Rerum novarum* reivindicó para los sindicatos cristianos el derecho a existir. Según su intención, debían formar la asociación obrera en la que normalmente se agruparan todos los trabajadores cristianos para la defensa de sus derechos. Sin embargo, en algunos países, existen algunos sindicatos llamados *libres* o *neutros* a los que, con la aprobación de la autoridad eclesiástica, pueden afiliarse los trabajadores cristianos, a causa de circunstancias especiales, por ejemplo, porque no existen allí sindicatos cristianos, o porque los cristianos no se sienten con fuerza para influenciar todo el movimiento sindical de una determinada región. Esta pluralidad de sindicatos es, a veces, causa de discusiones. Existe el interrogante de si es oportuno introducir o favorecer una forma de sindicatos más bien que otra.

He aquí, mis Reverendos Padres, después de la aprobación solemne de los sindicatos cristianos hecha por Juan XXIII, la actitud que desearía se tomara con toda caridad y docilidad:

1. Los Nuestros, permanezcan del todo ajenos a toda pasión en este asunto. En esta materia dudosa dejen a todos la libertad de opinar o de obrar.

2. Nada hagan en contra para que no se introduzcan o prosperen en la América Latina los sindicatos cristianos que en otras partes son tan beneméritos de la Iglesia y de los grupos obreros.

3. Reciban siempre con gusto en los centros de formación religiosa, moral y social, a los jefes obreros actuales y futuros, ya sea de sindicatos cristianos o de sindicatos neutrales y ayuden de buena gana con su consejo a todos los jefes obreros.

4. El cuidado que se tenga de los sindicatos de dirigentes por

una parte y de los patronos por otra, ha de preparar el campo en que las clases sociales, en vez de luchar entre sí, aprendan a cooperar amigablemente para el bien de la paz y de la prosperidad de toda la comunidad humana.

Carísimos Padrès, el tiempo apremia, si es que queremos salvar la fe en la America Latina. No sigamos perdiendo el tiempo en discusiones académicas, sino que, en cuanto sea posible, pase-mos a la acción o ayudemos a otros en su acción o a que se lancen a ella. Esto hará que la caridad de Cristo no se reduzca a solas palabras, sino que colaborando diligentemente, nuestras personas den al mundo y a los hombres un espectáculo que sea testimonio de fe y del infinito amor con que Dios ama a los hombres.

La gente sencilla y el pueblo creen más a los hechos que a las palabras.

«Hijitos míos, no hablemos de palabra y con la lengua, sino con obras y de veras»². «Habéis de poner en práctica la palabra y no solamente escucharla»³.

En vuestros SS. Sacrificios y oraciones me encomiendo

Roma, febrero 20, 1962

De todos vosotros

Siervo en Cto.

JUAN B. JANSSENS

Prep. Gen. de la C. de Jesús

53.

26 februarii 1962

De facultate admittendi Novicios ad vota devotionis.

AD QUENDAM MAGISTRUM NOVICIORUM

. . . . .

Ad Rae Vae autem consultationem, num Provincialis possit habitualiter cum Magistro Noviciorum communicare facultatem admittendi ad vota devotionis, audita periti canonisti sententia, negative respondere teneor. Ex paragrapho enim 2 numeri 160 Epitomes Instituti apparet ipsum Provinciale debere mature con-

² I JN. 3, 18.

³ JAC. 1, 22.

siderare singulos casus, antequam facultatem vota emittendi concedat.

Romae, 26 februarii 1962.

R^{ao} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES L. SWAIN

Vic. Gen. Soc. Iesu

54.

25 martii 1962

De officio Praepositi Generalis examinandi et approbandi delineationes novorum aedificiorum.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

Facile intellegit Ra Va me in hac re diiudicanda dirigi posse solummodo regulis, quas ex officio meo observare teneor, quaeque hoc in casu tres esse videntur:

1. Ipsum Institutum affirmat Generalis esse aedificiorum formam et modum praescribere atque etiam (cum res ipsam nostram vitam religiosam et praesertim paupertatem tangat) normas sequendas statuere, scilicet ut nos paupertatis memores esse appareat, quare nostra aedificia nec sumptuosa sint nec curiosa, sed congrua cum legibus nostris atque apta, quae ad vitam religiosam secundum Institutum tuendam conducant¹.

2. Ad invigilandum ut Constitutiones observentur obligor etiam erga Ecclesiam, quae saepe insistebat, ut in religiosis domibus exstruendis et instruendis — adversus nostri temporis tendentiam quaerendi semper nova et commodiora — magis colatur simplicitas et paupertas.

3. Praeterea rationem unius tantum Provinciae habere non possum, sed sequelas respicere teneor, quas approbatio mea aliquis negotii in una Provincia secum ferre potest in aliis Provinciis.

. . . . .

Romae, 25 martii 1962.

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

¹ Cfr. *Coll. Decr.* n. 212; *Epit.* n. 476; *Instr. de Rat. Aedif.* n. 1.

55.

2 aprilis 1962

*De operibus Societatis in urbe Lahore(Pakistan) inchoandis et
Provinciae Germaniae Superioris tribuendis.*

AD R. P. CAROLUM FANK
PRAEP. PROV. GERM. SUPER.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum, Episcopo Lahorensi enixe petente, in civitate Lahorensi Pakistani Occidentalis a nostra Societate fundatum sit novum opus, hospitium scilicet pro alumnis universitariis atque centrum culturae universitarium, cumque Ra Va iam significaverit istam Provinciam libenter hoc novum opus accepturam esse, decerno tum hospitium alumnorum et centrum culturae in civitate Lahorensi inchoata tum alia opera vel domus, si forte in posterum a nostra Societate in territorio Pakistano instituentur, Provinciae Germaniae Superioris esse tribuenda, eique hisce litteris tribuo. Haec autem opera et domus considerata sunt nondum tamquam Missio iuridice erecta, sed tamquam opera et domus ipsius Provinciae sed in territorio a reliqua Provincia separato constituta.

Dominum nostrum ferventer precor ut laboribus Nostrorum, qui nunc post fere tria saecula cum dimidio in civitatem Lahorensem redierunt, benigne prospicere et abunde benedicere dignetur, ad maiorem Dei gloriam et animarum salutem.

Commendo me ss. SS.

Datum Romae, die 2 aprilis 1962.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

56.

22 maii 1962

Usus probati agendi vacationes ne ad arbitrium mutantur.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

Cum aliqua mora respondeo litteris Rae Vae de novo modo agendi ferias maiores nostrorum Scholasticorum.

Ante omnia advertere liceat usum, in tota Societate et in ista Provincia iam diu vigentem, non fuisse mutandum nisi audito

et consentiente Praeposito Generali (arg. ex Epit. n. 27). Consideret enim Ra Va tales mutationes influere in disciplinam totius Societatis; Provinciae enim, praesertim vicinae, videntes talia fieri apud vos, praesumunt id Generale approbante factum esse atque saepe sine ulteriore facultate idem agere incipiunt. Quod cum Generali innotescit, saepe psychologicè difficillimum est rem etiam improbandam improbare.

Ram Vam attentam facio rationem conscientiae singulorum, qui testantur se profectum spiritualem potius hausisse ex nova illa ratione agendi ferias, non sufficere ad earum utilitatem satis comprobendam. Etenim, multa sunt in vita nostra quae iuvenes formant quin ipsi id advertant. Dicebat mihi quidam egregius sacerdos saecularis ex una e vestris dioecesibus: « Oboedientiam Ecclesiae et Episcopo didicimus maxima ex parte per disciplinam Seminarii, quae nos assuevit mortificandae propriae voluntati ». Id seminaristae ipsi non advertunt dum sunt in Seminario. Simili modo, vita nostrorum Scholasticatum in non paucis rebus indolem spiritualem nostrorum hominum format, quin ipsi id, dum sunt Scholastici, advertant. *Quindena* (vacationum) nostra traditionalis ad spiritum etiam abnegationis fovendum conferebat, ut id tantum memorem.

Cavendum nobis est ne Nostri, dum sunt Scholastici, more hodierno omittant renuntiare propriae voluntati, ferre vitam monotonam, seipsos vincere, et e contra assuescant amoena quaeque (potius quam utilia), quod placet (magis quam quod prodest) prosequi, ita ut denique tandem homines habeamus sine solida personalitate, sui parum dominantes, quia parum mortificati ¹.

Scio haec Rae Vae maxime quoque cordi esse. Bene proinde observet consecraria novae rationis instituendi ferias; nec eam ulterius extendat ad commodiora et magis amoena, nisi ex causa bene undequaque librata. Iam enim ex variis partibus audio Scholasticos non paucos ulteriora cupere, et itinera in regiones longinquas petere ad modum feriarum: brevi, ut more mundanorum vivere possint per aliquod tempus in ipsa Religione.

Munus ingratum cuiusque boni educatoris est exigere sui victoriam, abnegationem: secus enim non educamus eos quod Dominus nobis commisit.

Romae, 22 maii 1962.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

---

¹ Cfr. *Epit.* n. 208, 1°; *Coll. Decr.* n. 60.

57.

1 iunii 1962

De Centro pro vocationibus fovendis in America Centrali et Meridionali.

A TODOS LOS PREPOSITOS PROVINCIALES
DE AMERICA LATINA

REVERENDO EN CRISTO PADRE,
PAX CHRISTI

En la primera reunión de los RR. PP. Provinciales de la América Latina, celebrada en Río de Janeiro en 1953, se acordó la fundación del Centro Interamericano Vocacional (CIV).

Esta iniciativa, lejos de perder actualidad, es hoy en día de una necesidad evidente. En efecto, el movimiento vocacional en la Iglesia va afirmándose de día en día y ha venido a constituir el ministerio más importante en el mundo y especialmente en la América Latina, pues como se dice: está a la base de todo apostolado. Así lo han demostrado los dos Congresos Mundiales, el de Vocaciones Religiosas y el de Vocaciones Eclesiásticas, celebrados en Roma con pocos meses de diferencia.

Las ideas y sistemas para el trabajo vocacional, adoptados por los RR. PP. Provinciales en Río de Janeiro fueron aprobados por mí en 1954 en forma privada y han seguido siendo objeto de la aprobación y aceptación de la mayor parte de los Obispos y Religiosos de la América Latina, como lo demuestran las relaciones que este movimiento ha tenido con la CLAR y el CELAM.

Por diversas razones el Centro Interamericano Vocacional ha servido hasta ahora más al Clero Diocesano y a otros religiosos, que a los Nuestros. Pero la necesidad creciente de sujetos en todas las Provincias de Latino-América, la crisis de vocaciones por la que pasan algunas, el aumento de la población y las amenazas gravísimas que pesan sobre este continente, nos persuaden a intensificar el trabajo vocacional.

Ahora bien, existiendo esta obra fundada por común acuerdo de todos los RR. PP. Provinciales y habiendo sido aprobada por mí desde hace algunos años, y habiendo dado buenos frutos en muchas partes, deseo que sea objeto del mayor interés por parte de los Superiores, especialmente de los RR. Provinciales y de todos los Nuestros de las Asistencias de la América Latina Septentrional y Meridional.

A fin de incrementarla nombraré un equipo de Padres que

ayuden al Director General de esta obra, que continuará rigiéndose por los estatutos ya aprobados.

Este Centro continuará bajo la dirección del P. Salvador Bortoni, nombrado para este cargo por los PP. Provinciales en Río de Janeiro. Tendrá como sedes, una ciudad de Colombia, Medellín o Bogotá según se viere que mejor conviene para la Asistencia de América Latina Septentrional y la ciudad de Belo Horizonte para la América Latina Meridional.

Como se dijo en las conclusiones de la reunión de Río de Janeiro, el CIV ayudará en el trabajo vocacional de América Latina al CELAM y a la CLAR.

En las oo. y ss. SS. de V. R. me encomiendo.

Roma, 1 de junio, 1962.

Siervo en Cristo

JUAN B. JANSSENS

Prep. Gen. de la C. de Jesús

58.

10 iunii 1962

Litterae gratulatoriae Patris Nostri pro quarto recurrente saeculo ab inito Oenipontano Collegio (Prov. Austriae).

59.

26 iunii 1962

Litterae P. N. ad Conventum de Apostolatu cinematographico et televisivo.

AD PATRES NEOEBORACENSIS CONVENTUS

REVERENDI IN XTO PATRES,
P. XTI

Quasi prima verba faciens in consessu vestro qui e tota Societate Neo Eboracum vocavit plures Patres apostolatus cinematographici et televisivi curam habentes, pauca vobis commendare velim quae ad hunc apostolatam promovendum pertinent et mihi cordi sunt.

Imprimis facere non possum quin sincere cum omnibus vobis et sociis vestris congratuler de strenuo sollertique animo quo incumbitis apostolatu vobis a Superioribus commissio. Momentum vobis patet. Quantum in me est et ope vestrae cooperationis

non desinam magis ac magis inculcare Societati necessitatem vires impendendi mediis apostolicis quae tantum influxum in homines nostri temporis exercent. Satis erit in memoriam revocare ea quae toti Societati iam adumbrabam anno 1955 in instructione de usu instrumentorum ad nuncios aliave diffundenda¹. Nunc executioni mandanda sunt ea quae ibi iam commendabantur. A consessu vestro multum exspecto ut modo quodam magis tecnico viri praeparati et responsabilitatis apostolicae summopere conscii elementa mihi suppeditent quibus directiones adaptatas et efficaces tradere possim tum ad apostolatam directum et educationem iuventutis promovendam, tum ad formationem apostolicam Nostrorum presius determinandam.

In pluribus Provinciis varia tentamina iam facta sunt sed multum manet faciendum ut doctrinae solidae fundamenta traditionibus Societatis conformia elaborentur. Hic Congressus occasionem vobis praebet fecundae cooperationis mutuae. Invicem tradite experientiam ab unoquoque iam acquisitam, sed ad altiorem sensum Ecclesiae vos vocare velim. Spiritu superioris unitatis ducti, quasi ad imaginem instantis Concilii Oecumenici, non praetermittamus relationes mutuas et fraternas instituere et fovere cum Institutis seu Officiis a Sancta Sede et Hierarchia approbatis quae eundem apostolatam de re cinematographica et televisiva coordinare et iuvare volunt.

Iam ex corde gratus de omnibus quae consessus vester ad maiorem Dei gloriam et ad Ecclesiae et Societatis bonum considerabit et in consilium adducet, benedictionem divinam in omnes labores vestros instanter adprecor.

Romae, 26 iunii 1962.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

---

¹ AR XII 826-833.

60.

2 iulii 1962

Peracta nova distributione territorii in Provv. Septentrion. Hispaniae, epistola ad Socios.

A TODOS LOS PADRES Y HERMANOS DE LA NUEVAS
PROVINCIAS DE LA PARTE SEPTENTRIONAL DE ESPAÑA

REVERENDOS PADRES Y CARÍSIMOS HERMANOS,
P. XTI

Por la benignidad de Nuestro Señor, en algunas Provincias de la parte septentrional de España han sido abundantes las vocaciones. El número de socios de algunas de ellas ha ido siempre en aumento. También han surgido nuevas obras, exigidas por la necesidades del apostolado moderno. Todo ello estaba pidiendo una reorganización de los territorios. Esta reorganización se hace ahora con el deseo de que contribuya al mayor bien de la Iglesia en España. Surge una Provincia más en los confines de vuestra patria. Aparece de nuevo el nombre de la Provincia de Aragón, nombre histórico por ser el de una de las Provincias más antiguas de España y de toda la Compañía. Se designa con el nombre de Loyola a la nueva Provincia que tiene la dicha de poseer en su territorio la Santa Casa donde nació y se entregó a Dios nuestro Padre San Ignacio.

Pero para que esta nueva distribución cumpla su fin principal de mejor servir a la Iglesia y a las almas, no basta el reajuste material de límites y sujetos. Es necesario, en primer lugar que todos vosotros reavivéis en vuestro interior el espíritu de nuestra santa vocación, que es espíritu de profundísima humildad, de caridad ardentísima, de sincero celo de las almas. Es necesario que os revistáis del espíritu universal de nuestra Compañía, de amor ante todo a la Iglesia Católica y a la Orden Religiosa que os acogió en su seno, por encima del amor más particularista de la propia Provincia. Aunque para la buena marcha exterior es necesaria la formación de las unidades territoriales que llamamos Provincais, no debemos olvidar, queridos Padres y Hermanos, que no hemos entrado en la Compañía al servicio de una Provincia, sino para servir a la Iglesia, Esposa de Jesucristo, donde nos reclamen las necesidades más apremiantes. Brevemente, unidos con los víncu-

los de la más íntima caridad, habéis de renovar los deseos de alcanzar la perfección propia de nuestro Instituto. De esta manera atraeréis las bendiciones de Jesús sobre su Compañía, y el ejemplo de vuestra vida santa constituirá también el mejor y más eficaz atractivo para todos aquellos jóvenes capaces de seguir nuestra vocación.

Os recomiendo especialmente que intensifiquéis la formación social de los Nuestros y de todos aquellos a los que podáis extender vuestro influjo en vuestros Colegios, Congregaciones, Asociaciones y demás ministerios apostólicos. Sobre todo hay que llevar a las clases elevadas la mentalidad social y evangélica de la Iglesia. Sea, pues, una de vuestras más graves preocupaciones la lucha por el reinado de la justicia social cristiana, necesidad tan peculiar de los tiempos modernos.

Junto a la preocupación por lo social, no os tengo que repetir que sigue en todo su vigor, como uno de los principales ministerios de la Compañía, la educación cristiana de la juventud, tarea hoy tan importante y más que en otros tiempos. Es labor larga y abnegada, porque no es fácil educar bien. Pero deja huellas indelebles y es una de las mayores fuerzas que conservan el espíritu cristiano y transforman la sociedad. Aprovecho esta oportunidad para alabar algunas Escuelas Apostólicas de vuestra patria, destinadas a formar vocaciones a nuestra Compañía. Estas Escuelas, si se llevan con la perfección requerida, pueden ser una excelente fuente de vocaciones. Veo también complacido cómo se van extendiendo en la Compañía de España las Escuelas o Colegios profesionales para hijos de obreros, prueba de vuestro interés por atender los sectores más humildes de la sociedad.

Por último, os exhorto con todo empeño a la generosidad para con los territorios de la Compañía más necesitados de operarios evangélicos. La parte septentrional de España es la que ofrece mayor abundancia de clero secular y regular. Hay algunas provincias civiles que se pueden incluir entre las que reúnen las mejores condiciones religiosas de la Iglesia universal. Estoy seguro que estas regiones, principalmente, teniendo siempre presente la regla tercera del Sumario, sacada de la parte tercera de las Constituciones, responderán con entusiasmo a los clamores que me llegan de América Latina y de las Misiones, donde millones de almas gimen en la ignorancia y el abandono, sin tener quien les haga partícipes de los bienes espirituales.

Con estas exhortaciones y sentimientos os imparto a todos,

queridos Padres y Hermanos de las nuevas Provincias, mi bendición más afectuosa y paternal.

En vuestros ss. SS. y oraciones mucho me encomiendo.

Roma, 2 de Julio de 1962,

fiesta de la Visitación de Nuestra Señora.

De todos vosotros siervo en Cristo,

JUAN B. JANSSENS

Prep. Gen. de la C. de Jesús

61.

14 iulii 1962

Normae de admittendis « orthodoxis » ad Coll. Theologicum Oenipontanum.

AD R. P. IOANNEM SCHASCHING

PRAEP. PROV. AUSTR.

. . . . .

De admittendis Orthodoxis ad Collegium theologicum haec sunt statuenda: Admitti possunt Orthodoxi ad studia secundum normas a Sacra Congregatione de Seminariis et studiorum Universitatibus datas, etiam ad gradus academicos, omissa professione fidei, quae a Codice Iuris Canonici exigitur. Rector autem et Regens Canisiani curent:

a) ne a ceteris alumnis quaerantur *conversiones*; si Orthodoxi sponte petant receptionem in Ecclesiam Catholicam, differatur;

b) ut ab Orthodoxis in omnibus exigatur observantia ordinis communis, qui in Collegio viget et a ceteris quoque alumnis exigitur, Missae assistentia cotidiana non exclusa;

c) ut studiosi orthodoxi, qui linguam latinam non callent, uno vel duobus mensibus adveniant antequam scholae inchoantur, ut assuefiant linguae latinae saltem audiendae;

a) ut Orthodoxis, si fieri potest, occasio detur recipiendi sacramenta apud sacerdotem orthodoxum.

. . . . .

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

62.

31 iulii 1962

Constitutā Viceprovincia indep. Ceylonensi, epistola ad Socios.

TO THE FATHERS AND BROTHERS
OF THE VICEPROVINCE OF CEYLON

REVEREND FATHERS AND DEAR BROTHERS,
P. C.

Your beautiful Island, the « Pearl of the Indian Ocean », has always exercised a fascination for travellers and students all over the world. The beauty lavished on it by the Creator, the rich natural resources with which it is endowed, the variety of its races and cultural traditions, have drawn to it people from many countries of the East and West. Your national culture has in recent times been enriched by long contact with the nations of the West and the adoption of modern ideals of government and scientific techniques in industry and commerce. With political independence regained after a long period of colonial rule, New Ceylon has joined the community of the free nations of the world with many other Asian countries, and can rightly look forward to a future of peace and prosperity.

To the student of missions, the Christian aspect of the history of Ceylon is also one of deep interest, and it may not be out of place here to recall some of its salient points. Probably the earliest Catholics in ancient Lanka were the Christians converted by St. Thomas on the Malabar Coast because of their easy access to the island and the frequency of contacts between India and Ceylon. However this may be, with the coming of the Portuguese to India and East Asia in the 15th century, a new period of Christian evangelization began for Ceylon. The Franciscans who went there in 1542 were the first to work in the field. St. Francis Xavier visited the island at least twice, if not thrice, and is said to have baptised a few people. But, unable to evangelise the island systematically himself, he sent there an Indian priest who began by converting the inhabitants of the little island of Mannar. This first community was wiped out by a persecuting prince and over seven hundred men and women laid down their lives for the Faith, glorious forerunners of the many who were destined to suffer and die for the same Faith in later years.

The blood of those martyrs was truly the seed of the Church in Ceylon, as everywhere else. The succeeding period, under the

influence of the Portuguese, saw a great development of the Church, with many thousands of converts and numerous churches. But once again the cruel wind of persecution begun by the Dutch Calvinists in the 17th century blew fiercely against the Church, subjecting hundreds to torture and death. Every priest was killed or deported. A group of Catholics took refuge in the forests and hills, there to worship God in relative safety. It was during this time that the great apostle of Ceylon, the Venerable Joseph Vaz carried out his heroic ministry, travelling in disguise and animating the faith of a people left without priests and sacraments.

Peace returned to the Church gradually, and in the 19th century, under the British, full religious tolerance gave her the liberty she needed for her expansion. Since then the Church of Ceylon, served by many missionary congregations, of whom the Oblates of Mary Immaculate have been the chief, has increased in numbers, in the efficiency of her educational institutions for boys and girls, her flourishing mission stations, and in her indigenous Clergy. Today the Christians are about 10 per cent of the total population, a proportion higher than most missionary countries, and the vast majority of them are Catholics.

After the first contacts of St. Francis Xavier, our own Society began its work in Ceylon in 1893, just about 70 years ago. In that year two territories were detached from the Archdiocese of Colombo and the Diocese of Jaffna and formed into two new dioceses, that of Trincomalee entrusted to the Fathers of the Champagne Province, and that of Galle entrusted to the Belgian Province. It is our duty here to recall the memory of the two first Bishops, Dr. Lavigne, who came to the See of Trincomalee with the rich experience of his government of the Diocese of Kottayam, and Dr. Van Reeth of Galle. These great prelates were the pioneers of our ministry in Ceylon and served the Church of the island with great devotion and conspicuous ability. After about forty years of work in Ceylon, the Fathers of the Champagne and Belgian Provinces, heavily charged with missionary undertakings elsewhere, were replaced by the Fathers of the New Orleans and Neapolitan Provinces.

At the same time another work of capital importance was entrusted to the Society, the great Papal Seminary of Kandy in the Diocese of Galle, directed first by the Fathers of the Belgian Province, and later of the Neapolitan Province, and intended for selected students for the Priesthood from all the dioceses of India and Ceylon. During these 70 years that Seminary has trained hundreds of able and zealous priests scattered all over India and Ceylon, many among them now raised to the dignity of the

Episcopate. Recently transferred to India, the Staff of the Seminary still has several former members of the Belgian and Neapolitan Provinces who continue their good work now in Poona.

Under the zealous care of the Superiors and Fathers belonging to these four Provinces, the two missions have made steady progress, developing their educational institutions, which are among the best known in Ceylon, consolidating mission stations, establishing Minor seminaries, Retreat Houses, and other institutions. In recent years the need to coordinate the efforts of both the missions has been increasingly felt. Already in Colombo, thanks to the encouragement and cooperation of the Oblate Fathers, there is a Residence common to both the missions, for work in the University and among University students, and for other ministries. A common Novitiate has been under consideration for some time. Given the degree of development of all these works in Ceylon, the well founded hopes for an increasing number of vocations in the Island itself, and the necessities of the times, considering also the unanimous desire of all the Superiors concerned, the constitution of a single Viceprovince embracing both the missions seemed to me to be opportune. This new Viceprovince was duly constituted by the decree dated the 31st July, and attached to the Indian Assistancy. It will have 145 members working in the territory (133 adscripti, 12 applicati) and looking after 9 institutions of various types and 20 mission stations.

The Fathers and Brothers of the new Viceprovince have every reason to rejoice at this event. Let them, in the first place, give thanks to Our Lord for this growing of the work of 70 years. In the second place, their gratitude must go to the pioneers and Superiors of the four Mother Provinces and Missions for all the devoted service which has brought about the present development. The close mutual cooperation between the new Viceprovince and the Provinces of New Orleans and Naples will continue as long as the daughter will need the assistance of the Mother Provinces in men and material resources. I have no doubt that such help will be forthcoming in the necessary measure.

Reverend Fathers and dear Brothers, I do not ignore the circumstances of exceptional gravity, the difficulties and trials which you are facing at the moment of this new erection. But the Priests and people of Ceylon, who inherit the traditions of faith and fortitude which I have indicated above, will, by the grace of God, overcome these present difficulties, and secure for the Church in Ceylon a prosperous future. Our Society can, and must, help to realise this, in the first place by the example of union and perfect fraternal charity among the diverse elements — coming from

different nations of Europe and America and different communities of Ceylon — that constitute the Viceprovince. Many sacrifices will be needed to achieve that supernatural unity — the *cor unum* and the *anima una* — sacrifice of local customs, of national and communal prejudices which militate against it. And that charity and spirit of union should in due measure extend to all the clergy of Ceylon, secular and religious, with whom you are united in a common effort to promote the glory of God and the good of souls.

In the second place, you must increase the spirit of zeal for souls and apostolic endeavour in every way open to you, and for this purpose it is essential, in accordance with our Rule, that every one should learn the languages of the country, Sinhalese and Tamil, in addition to English. There is no denying that in recent years, owing to preoccupation with the maintenance and success of our educational institutions where English was sufficient, the study of the regional languages was partly neglected. This defect should be remedied with the utmost earnestness and as quickly as possible.

Not less important is the task of promoting vocations, both to the Society and other Congregations and to the secular clergy of the dioceses entrusted to us. Already there is a large body of Ceylonese priests, secular and Jesuit, in our dioceses. There is every hope that such vocations, thanks to the Minor seminaries we have established and the schools and Colleges which we are maintaining at such great sacrifice, will increase in number. Along with vocations it is necessary to develop the lay apostolate, to form laymen, fervent Catholics and upright citizens, who will enter into public life and give the testimony of their faith by their conduct and good works to their non-catholic countrymen. This also is another reason why, notwithstanding the difficulties and sacrifices of the present moment, I have encouraged the Superiors to maintain as long as possible the control and direction of our schools and Colleges.

I have spoken already of the necessity of learning the languages of the country. But the « adaptation » which is desired by the Church, and wholly in keeping with our traditions, should not stop at the mere study of languages. It should extend to the sympathetic study of the entire cultural heritage of the peoples of Ceylon, to the assimilation into Catholic thought and devotional practice whatever is pure and noble in that culture, so that the Church may be fully integrated in the land; that conversion to our holy Faith may not signify the abandonment of everything dear and familiar to the convert and his entry into

a circle strange and « foreign ». Nay, it is the duty of all Catholics to cooperate loyally with the Government of the country in every scheme calculated to promote the well-being of the people. In many newly independent Asian countries, after the first years of suspicion and hesitation, the leaders have realised that the spiritual, educational, and social work of the Church contribute powerfully to the progress of the land, and now they actively encourage such work. It is my hope and prayer that the Church of Ceylon, after overcoming the present difficulties, may play the same role in all freedom in your beloved Island.

I commend the new Viceprovince, the Fathers and Brothers, and the people committed to their care, to our heavenly Patrons, our Holy Father St. Ignatius, and St. Francis Xavier, Apostle of India and Ceylon, and Patron of the Assistancy of India; to the Venerable Joseph Vaz and the martyrs of Ceylon; and above all to the glorious Queen of Heaven, venerated and loved by the Catholics of Ceylon as Our Lady of Madu.

I recommend myself to your prayers and Holy Sacrifices.

Rome, July 31, 1962,

Feast of St. Ignatius.

The Servant of all in Christ,

JOHN B. JANSSENS

General of the Society of Jesus

63.

31 iulii 1962

Indulgentia plenaria pro NN. privatim Exercitia spiritualia agentibus.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

.....
Petierat Ra Va ut a Sancta Sede Praepositus Generalis impetraret facultatem qua Nostri Sacerdotes Exercitia spiritualia etiam privatim peragentes indulgentiam plenariam lucrari possint.

Ad haec respondeo nullo novo indulto opus esse. Nostri Sacerdotibus qui privatim Exercitia Spiritualia per quodcumque dierum spatium et ubicumque peragunt, quamquam ea de causa benedictio papalis impertiri nequit, concessa iam est indulgentia plenaria suetis condicionibus (Alexander VII « Cum sicut »; Benedictus XIV « Quemadmodum presbyteri »; Benedictus XIV « Quantum secessus »; Benedictus XIV « Dedimus sane »).

.....

64.

22 augusti 1962

Constituitur Secretariatus Socialis internationalis pro America Latina.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES AMERICAE LATINAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ram Vam his litteris certiore facio visitationem sociale quam Pater Emmanuel Foyaca peragendam suscepit, nunc deum ad finem esse perductam. Ea porro absoluta, nunc Secretariatus Socialis internationalis pro America Latina constituitur cuius munus erit, non quidem dirigere aut quidquam iubere, sed informationibus, consiliis, aliisque, prout res postulabit, adiumentis iis adesse qui huic labori incumbunt atque imprimis Provincialibus, eis, ubi opus erit, aptius fortasse res sociales coordinandas innuendo. Huic Secretariatus Pater ipse EMMANUEL FOYACA praeerit eiusque sedes pro nunc Romae in nostra Curia locum obtinebit.

Hanc etiam nactus occasionem, cum Ra Va communico Patrem Ioannem Bosco Rocha, Americae Latinae Meridionalis Assistentem, iam omnium Provincialium curam suae Assistentiae assumpsisse.

Curet Ra Va ut hae res in omnium subditorum notitiam veniant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 22 augusti 1962.

R^{ss} V^{ss}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

65.

10 octobris 1962

De nostris collegiis et opere educationis in Hispania.

A LOS SUPERIORES MAYORES
DE LAS PROVINCIAS DE ESPAÑA
NUESTROS COLEGIOS

REVERENDO EN XTO PADRE
P. XTI

Todos conocéis el amor con que sigo el apostolado tan ignaciano de la educación cristiana de la juventud en los colegios. Este amor me ha llevado a nombrar diversos Visitadores y entre ellos un para los colegios de la querida España.

Por los informes del mismo P. Visitador me he confirmado en el mucho bien que estáis haciendo en vuestros colegios. La formación religiosa y moral ha florecido en no escasas vocaciones y en el buen ejemplo de vida cristiana y de apostolado de vuestros antiguos alumnos. El afán con que las familias solicitan el ingreso de sus hijos en vuestros colegios, prueba también cómo éstos van entre los primeros de España en el logro de los demás fines de la educación.

Siendo esto verdad, todos sabeis que vuestros colegios pueden y deben mejorar viviendo más el espíritu de la pedagogía de la Compañía y aprovechando los verdaderos progresos que las ciencias de la educación realizan en nuestros días.

No pretendo exponeros en esta carta cuanto se podría decir a este respecto. Tocaré solamente algunos puntos concretos cuya ejecución está principalmente en manos de los PP. Provinciales.

I. - Sea ante todo vuestra preocupación la de procurar excelentes educadores. Es cierto que la formación tradicional que da la Compañía a sus futuros educadores les proporciona una base insustituible; pero esta formación debe completarse con una preparación especializada en educación.

1. La *Ratio Studiorum Superiorum* dispone lo que en este orden puede hacerse durante el trienio de Filosofía¹. Os sugiero además, lo que ya se hace fructuosamente en algunas Provincias, a saber: breves cursos de verano en los que sistemáticamente se les den a conocer a los Filósofos los principios generales de la Psicología, Pedagogía y Metodología y especialmente los contenidos en la Antica *Ratio Studiorum*. En la organización de estos

¹ AR XII 826-833.

curtillos podría ayudar a los Rectores de los Filosofados el Prefecto Nacional de los colegios.

2. Procurad que en ningun colegio falten alguno o algunos de los Nuestros que sean licenciados en Ciencias. Esto dará mayor prestigio a los Nuestros y le hará posible la dirección de los estudios de Ciencias en los cursos superiores. Para que no falten tales licenciados habréis de aumentar el número de Escolares que estudian tales carreras en la Universidad.

3. Entre la especialización en Letras, os recomiendo la de Pedagogía. Creo que con tales especialistas, vuestros colegios se pondrán más al día, podréis dirigir mejor a los educadores de vuestros centros y ayudar no poco a las familias. Pienso también, que, con un buen grupo de especialistas en Pedagogía, podríais influir poderosamente en la misma educación pública.

4. Con particular interés os exhorto a que preparéis especialistas en Catequética. No cedáis al prejuicio de que basta haber cursado Teología para ser buen Profesor de Religión. La Catequética ha hecho en los últimos años, gracias a Dios, notables progresos que nuestros profesores de Religión deben conocer y aplicar. Sírvalos de estímulo el ejemplo de los grandes catequistas que la antigua Compañía dió a vuestra Patria. Tended, pues, a que en cada colegio haya al menos un profesor especializado en Catequética.

5. También la prueba del Magisterio ayuda eficazmente a la preparación de buenos educadores, siempre que se ajuste a las normas de la Compañía. Abandonar a los jóvenes Maestros a sus propias luces, confiarles clases para las que no estan suficientemente preparados, cargarles de tanto trabajo que haga prácticamente imposible el cumplimiento de sus ejercicios espirituales cotidianos, resulta perjudicial a los alumnos y al prestigio del centro. La actividad de los Escolares en el Magisterio ha de ser, de ordinario, auxiliar de la labor de los educadores y profesores estables. Vigilad, pues, el modo cómo se realiza el Magisterio en vuestras Provincias.

6. Sin estabilidad en el cargo de Subprefecto, o en la enseñanza de una disciplina, es imposible alcanzar el dominio y perfección que podríamos llamar *profesional*. ¡Cuántas veces se debe a los frecuentes cambios a que ha sido sometido un Educador, la misma carencia de deseos del propio progreso!

Tened esto presente en vuestras decisiones y procurad que la estabilidad de los Sacerdotes contrarrestre la inestabilidad inevitable de los jóvenes Maestros. Con Sacerdotes estables, mejorarán vuestros colegios; los jóvenes Maestros tendrán quienes les dirijan más inmediatamente y aun vuestros antiguos alumnos vol-

verán más gustosamente al colegio sabiendo que van a encontrar a los mismos que les instruyeron e iniciaron en la vida cristiana.

7. Junto a los educadores de la Compañía trabajan en vuestros colegios muchos y beneméritos profesores seculares. También habéis de cuidar de su perfeccionamiento profesional y particularmente de su incorporación a los fines apostólicos y métodos pedagógicos de la Compañía. Estudiad el modo de llevar a cabo esto de una manera sistemática; pero advertid que conseguiréis muy poco, si los profesores seculares viven angustiados por las necesidades económicas de la propia familia o se ven precisados a remediarlas cargándose de clases particulares además de las del colegio. Tomad pues, a vuestro cargo la revisión periódica de los sueldos de los profesores seculares. Que la retribución sea siempre tal que el colegio pueda equitativamente exigirles la dedicación y preparación necesarias para el mayor bien de sus discípulos ².

II. - Hasta aquí lo relativo a los educadores. Quiero añadir dos observaciones que miran más al alumnado.

1. En muchos de vuestros colegios, el crecimiento numérico del alumnado no ha ido acompañado de un aumento proporcional del número de educadores de la Compañía. Esto pone en peligro la calidad que la Compañía busca en su educación, haciendo imposible aun la atención mínima individual hacia los educandos y gravando a los Nuestros con un desmesurado trabajo de menguado rendimiento. Por ello es menester que, atendiendo a la diversidad de circunstancias locales y personales, concretéis a cada colegio el número máximo de alumnos que pueda recibir; número que los Rectores no podrán traspasar sin expresa autorización del Provincial.

De esta limitación se seguirá que las clases y divisiones tendrán un número de alumnos tal que pueda ser bien atendido por su Profesores y Subprefectos. Hoy más que nunca, la multitud de los alumnos y la pluralidad de profesores que intervienen en cada clase, hace necesaria la aplicación del número 398 del Epítome, que dice: «En cada clase de enseñanza media, donde se pueda hacer fácilmente, haya al menos un profesor principal a quien particularmente incumba el atender al progreso de los discípulos en los estudios y en la conducta». De esta manera evitaremos el peligro de la educación masiva que no atiende al individuo.

2. La longitud de vuestras actuales vacaciones de verano difiere notablemente de la que la Pedagogía de la Compañía mantuvo durante tres siglos también en vuestras propia Patria. Los

---

² AR XII 576.

daños de esta extensión excesiva en la educación de los alumnos, los comprobáis todos, especialmente los Profesores y los Padres Espirituales. Es menester que busquéis remedio eficaz a estos perjuicios, y que por el bien de vuestros alumnos, tendáis a restaurar, también en cuanto a las vacaciones, los principios de la *Ratio Studiorum*. Examindad lo que ya desde ahora se pueda hacer en este sentido en todos y en cada uno de los colegios de vuestra Provincia y según la *Ratio Studiorum*, no dejéis la determinación de las vacaciones al arbitrio de cada Rector³. Comprendo que esta restauración choque con dificultades mayores o menores, según las localidades; pero si procuráis que se influya en la *opinion pública*, creo que conseguiréis, con paciencia y constancia, que prevalezca en el régimen de vacaciones el bien de los alumnos por el que gustosamente se han de sacrificar sus educadores.

III. - Finalmente, para llevar a cabo cuanto os he dicho, os será preciosa la ayuda del Prefecto Provincial de Estudios, quien en calidad de asesor vuestro, ha de compatir la responsabilidad que os incumbe en que el ministerio de los colegios responda a las normas y deseos de la Compañía y de la Iglesia. Siendo así, seguiréis experimentando la gran eficacia de este apostolado para la recristianización de la sociedad.

Me encomiendo en los ss. SS. y oraciones de Vuestra Reverencia.

Roma, 10 de Octubre 1962

en la fiesta de San Francisco de Borja, Patrono de la Asistencia de España.

Siervo en Cristo

JUAN B. JANSSENS

Prep. Gen. de la C. de Jesús

66.

20 octobris 1962

Ad R. P. Ioannem M. Moglia, Rectorem Collegii Immaculatae Conceptionis in urbe Santa Fe (Prov. Argent.) litterae Praepositi Generalis viginti exactis lustris ab eiusdem Collegii ortu.

² AR XI 724.

³ Cfr. *Ratio Stud. Sup.* nn. 47 y 208; *Ratio Studiorum* publicada por el P. Roothaan, Reg. 37 Provincialis.

67.

27 octobris 1962

De Conventu Provincialium Americae Hispanae apud Medellín in Colombia mense iunio 1962 habito.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES AMERICAЕ HISPANAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Postquam Acta Conventus Provincialium conclusionesque in eisdem contentas accurata lectione recensui, optimum reperi fuisse conventum; conclusiones vero libenter et plene approbo.

Iuvat tamen quaedam cum Ra Va percurrere.

1. De *oboedientia*: Omni industria curet Ra Va ut non tantum intra Provinciam vel Assistantiam unus sit atque idem de nostra oboedientia conceptus, verum etiam ut hic cum conceptu in tota Societate servando concordet atque consentiat. Hac enim in re, si usquam alias, summi momenti est totius Ordinis unitas.

Quod proinde habere prae oculis oportebit cum conventus peraguntur Superiorum localium vel Patrum Spiritualium; quamobrem, si quando occurrat ut eiusmodi conventus in sua Provincia instituantur, nunquam sine praeside Provinciali fiant. Qui profecto fideliter et plene, ante quam aliquid in praxim deducatur, ad Patrem Generalem deferendum curabit.

2. Conclusiones quae *paupertatem* respiciunt, serio erunt urgendae. Ulterius commendo ut probe Ra Va examinet quomodo in Consuetudinario Provinciae, maximeque in moribus Provinciae, applicetur decretum 46 Congregationis XXX, praesertim 4° (Coll. Decr. [409]). Timeo enim ne in multis Provinciis nihil sit post illam Congregationem mutatum, atque ille modus vivendi in exterioribus servatus sit qui superat — longeque non raro superat — modum vivendi familiarum *modicae* condicionis, quem servari volebat Congregatio. Examine Ra Va in specie ea quae ad victum pertinent, numerum praesertim et qualitatem festorum.

3. Uti bene iam novit Ra Va, interim *Secretariatus Socialis* constitutus est sub Patre Foyaca tamquam secretario, et quidem ad tempus Romae; cum vero adiuncta politica quarundam regionum firmabuntur, in Americam Latinam transmigabit.

Diligenter det operam Ra Va ut CIAS sit ante omnia centrum *studiorum*; dein, at secundario et pro parte, centrum actionis.

Omnibus vero haec sit persuasio mentibus defixa: ne putent se necessitati satisfacisse si varia opera beneficentiae multiplica-

verint. Haec quidem bona sunt, sed nec sunt opera *socialia*, i. e. reformationis societatis secundum criteria Evangelii, nec ullo modo in praesentibus angustiae adiunctis sufficiunt. Ut alibi videmus, opera beneficentiae seu caritatis de facto nihil conferunt ad comunismi progressum comprimendum. Oportet non subvenire egestati tantum, sed de medio causas egestatis tollere; non solum pauperes adiuvere, sed id efficere ut pauperes non sint.

4. *Secretariatus Collegiorum* qui abhinc aliquot annos erectus est in Urbe Bogotá, novo vigore roboretur. Praeses huius Secretariatus nuperrime, absoluto Provincialis munere in Viceprovincia Venezolana, renuntiatus est P. Daniel Baldor.

5. Ad *Secretariatum pro vocationibus* quod attinet, in epistula diei 1 iunii huius anni plene confirmavi ea quae in Conventu Provincialium iam acta erant.

Cum vero petivi ut post Provincialium conventum, secretarius nominaretur cui rerum exsecutio esset curae -- prout iam alibi feci -- non agebam de secretario qui supra Provinciales auctoritatem haberet: in hoc sensu secretarius ad exsecutionem est Pater Generalis. Sed hoc intendo: exeunte Provincialium conventu, sit unus ex eis qui, sive a suo Socio adiutus, si ita videbitur, sive ab alio Patre fideli, tempestive ante proximum conventum, a singulis informationes colligat de exsecutione earum rerum quae in priore statutae sunt; dein relationem opportune ante sequentem conventum perficiat, quam ad singulos remittet. Cum vero omnes in conventu congregiuntur, priusquam de aliis rebus agunt, hoc in primis rite examinent, nempe de exsecutione rerum in priore conventu statutarum. Quid enim prodest pulchra et utilia in conventibus statuere, si dein -- quod eheu! nimis crebro accidit -- de facto omnes conclusiones de agendo dormiunt in archivo? Nihil obstat quominus huic Provinciali, secretario ad exsecutionem, ipsa quarundam rerum exsecutio committatur, ut puta ad Provinciales Hispaniae vel Germaniae litteras dare, ea disponere quae ad studia Nostrorum pertinent, iisque similia, de quibus ille secretarius postmodum ad reliquos Provinciales referat.

6. Quae in cisdem conclusionibus sunt *de Scholasticis non passim mittendis* in quasvis Provincias ad studia peragenda, plena sunt sapientiae.

Curet in genere Ra Va ne in exterarum regiones, praesertim aliarum consuetudinum, mittantur nisi ii iuvenes qui boni sint iudicii, solidaeque spiritualitatis; secus enim, domum redeuntes, omnes abusus referent ac laxiora omnia quae ibi a nonnullis committuntur (inisciis plerumque Superioribus), omnia vero bona atque praeclara praetermittent quae ibi discere oportebat.

Probe Scholasticos ita admonitos volo ut intellegant se a Su-

perioribus illius loci pendere in quo versantur, nec unquam ad ullas facultates a proprio Provinciali acceptas provocare posse, nisi hae libere et plene a Superiore locali confirmatae sint.

7. Quae vero ad *collaborationem* inter Provincias Assistentiae, immo totius Societatis, spectant, vehementer laudo, et quidquid in hac parte fiat, libenti animo laudabo.

Video quidem saepenumero Provinciales, urgentibus necessitatibus, quamprimum iuvare velle, immediatum auxilium expetere; attamen crediderim Provinciis expedire ut generatim iuvenes accedant ad Americam Latinam, neque vero adeant sacerdotes, nisi vel in casibus rarioribus, vel ad tempus dumtaxat. Hoc, uti iam alibi experti sumus, multo magis ad bonum Americae Latinae conferet. Maioris erit profecto pretii uberioresque feret fructum ille quem Provinciae formaverunt ipsae, quemque vitae regionis per diu assuetum, moribus atque agendi ratione assimilatum, penitus fecerunt suum.

8. Super omnia vero enitatur Ra Va, omnibus rationibus aptis et legitimis, vocationes promovere. Haec est vera salus Americae Latinae. Neque enim unquam opponi poterit ineptitudo alicuius populi vel gentis. Deus non creavit homines christianae perfectioni a priori ineptos. Labor sine dubio requiretur; requiretur prudentia et solida institutio humana et supernaturalis; sed nulla est in America Latina gens inepta ad sacerdotium, inepta ad sanctitatem.

Haec habui quae Rae Vae de conventu Provincialium dicerem. Quae si accurate erunt in Provinciis servata, magna spes affulget fore ut Societas nostra, haud longo interiecto tempore, et numero et qualitate et sanctitudine virorum, ad vigorem Ecclesiae Sanctae perficiendum, ad opus Divini nostri Redemptoris peragendum, efflorescat.

Commendo me ss. SS.

Romae, 27 octobris 1962.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc Iesu

68.

23 novembris 1962

De Indice Bibliographico Societatis Iesu.

AD PP. SOCIOS SUPERIORUM MAIORUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Certiolem facio Ram Vam *Indicem Bibliographicum S. I. anni 1961* typis in Hispania datum prostare venalem in domo editrice: *Difusora del Libro - Bailén, 19, MADRID - España.*

Pretium voluminis, quod XVI-165 paginis constat (24 x 16 cm.), est *Nostris* 128 libellae hispanae (seu 2,10 doll.), *externis* autem 160 l. hisp. (2,63 doll.). Exemplaria peti possunt sive directe a domo editrice sive litteris mihi Romam mittendis.

Hoc volumen, ut in praefatione dicitur, est vol. VII: nam vol. V et VI, quae bibliographiam decennii 1951-1960 exhibebit, paratur non sine magnis difficultatibus, quia hoc tempore plurimi, tum libri, tum annuae informationes librorum, Romam non pervenerunt. Attamen, malumus hanc bibliographiam quamvis incompletam exhibere, quam eam silentio praeterire, hac spe freti, ut Nostri, eius lacunas conspicientes, amice nos adiuvent ad eas in sequentibus voluminibus complendas. Sic fiet ut, Bibliotheca Scriptorum S. I., quam Congregatio Generalis XXVII (decr. 294) complendam et continuandam curae Praepositi Generalis commisit, minus aegre compleri et continuari valeat.

His litteris finem impositurus precor Ram Vam, ne in informationibus librorum cuiusque anni colligendis mensis ianuarius exspectetur, sed iam *ineunte decembri* ad scriptores informationum folia mittantur eaque rite impleta Romam remittantur *statim post Natalem D. N. I. Ch.*, vel citius. Etenim opera annua bibliographica a peritis eo magis aestimantur, quo citius eduntur. Nostrum autem propositum firmum est ne Index Bibliographicus in lucem prodeat post mensem maium sed antea: quod quidem exigit ut informationes saltem ante absolutum mensem februarium Romae sint.

Commendo me ss. SS. et OO.

Romae, die 23 novembris 1962.

R^{ss} V^{ss}
in Xto servus
IESUS G. ARBERAS
Curat. Bibl. Script. S. I.

69.

1 decembris 1962

De conventu iam habito pro apostolatu cinematographico et televisivo.

AD P. ROBERTUM CLAUDE, SECRETARIUM CONVENTUS

RÉVÉREND PÈRE,
P. XTI

Je me réjouis du succès du Congrès de Shrub Oak et de la sagesse qui a inspiré l'ensemble de ses conclusions. Quand vous en aurez l'occasion, veuillez en remercier, en mon nom et en celui de la Compagnie, les Pères congressistes et particulièrement ceux qui ont pris une part plus active à son organisation et à son heureux aboutissement.

D'après le dossier que vous avez envoyé ici et à la suite des conversations que nous avons eues à Rome, j'augure et j'espère que le Congrès marquera un point de départ efficace pour une meilleure adaptation de la Compagnie à l'apostolat par les techniques modernes de diffusion, selon les principes énoncés dans le préambule de vos conclusions.

Je m'entendrai le plus tôt possible avec les PP. Provinciaux pour la constitution des trois Secrétariats d'Europe, d'Amérique du Nord et d'Amérique du Sud, et pour la nomination des Secrétaires. Vous serez averti dès que la chose sera réglée.

Il y aura lieu de voir ultérieurement l'opportunité de Secrétariats pour l'Asie et l'Afrique. En tant que Secrétaire général, déjà approuvé, vous aurez la haute direction des Secrétariats régionaux et servirez d'intermédiaire habituel entre eux et la Curie.

Comme l'ont prévu les Pères de Shrub Oak, ces Secrétariats régionaux auront un rôle important à jouer dans le but que nous poursuivons: je ne doute pas que les Pères responsables auront conscience que de leurs efforts généreux et persévérants dépend en bonne partie la réussite de l'ensemble et que sur eux repose la confiance de la Compagnie.

Telles me paraissent êtres les principales tâches à confier aux Secrétaires: rédiger le document général qui m'aidera à préparer des directives à envoyer à toute la Compagnie; promouvoir et organiser en temps opportun un congrès régional du consentement des Provinciaux compétents; éditer un bulletin d'informations (anglais, espagnol, français); établir pour leur région les statistiques prévues par la *Conclusion XII*; rédiger un rapport sur le projet d'un Institut international S. J. de recherches, selon la *Conclu-*

sion IV; conseiller éventuellement les PP. Provinciaux pour l'orientation professionnelle des Nôtres destinés à l'apostolat par les techniques modernes de diffusion.

Pour ce qui est des autres conclusions, j'attribue une importance toute particulière dans les *conclusions VI et VII*, à ce qui concerne l'éducation des Nôtres et des élèves de nos collèges et universités. Ce fut également, comme vous l'avez dit, le sentiment des Pères de Shrub Oak. Aussi demanderai-je aux Secrétaires régionaux d'attribuer une place particulière à cette question dans le document général que j'attends d'eux. J'attribue une non moindre importance à la *Conclusion IX* sur la collaboration avec les organismes de la Hiérarchie. Le travail de la Compagnie, en ce domaine comme en tous les autres, n'est pas un travail autonome et séparé; il doit se coordonner avec tout le travail apostolique de l'Eglise et s'y insérer suivant les vues de la Hiérarchie locale. Que les Nôtres évitent de créer inutilement de nouvelles oeuvres, là où d'autres les ont déjà créées avant nous.

Quant à la *Conclusion IV*, sur l'organisation progressive d'un Institut international de recherches S. J., l'idée me paraît heureuse. Mais avant de prendre une décision, j'attendrai que les Secrétaires régionaux m'aient envoyé un rapport sur cette importante question.

Pour les *Conclusions I, II, X et XI*, les principes m'en paraissent justes: ils devront être adaptés à la pratique; j'en traiterai dans une lettre aux PP. Provinciaux sur le Congrès de Shrub Oak, en tenant compte de l'état général de la question et des situations particulières des diverses Provinces.

Que Shrub Oak, avec l'aide de Dieu et dans l'esprit du Concile, soit donc un point de départ efficace et que la Compagnie du XXme siècle utilise les techniques modernes de diffusion avec la même sage audace que nos premiers Pères mis en face de la nouvelle invention de l'imprimerie. Nous avons à combler bien des retards: nous entrons dans une période de transition; il faudrait que sous peu Shrub Oak fasse sentir ses pleins effets.

Bonne continuation, cher Père, et si vous avez besoin d'aide, n'hésitez pas à nous la demander.

Je me recommande à vos prières et ss. Sacrifices.

Rome, 1 décembre 1962.

JEAN-B. JANSSENS
Gén. de la C. de Jésus

70.

24 decembris 1962

De fovendis et roborandis Centris Institutionis et Actionis Socialis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES IN AMERICA LATINA

REVERENDI IN XTO PATRES,
P. XTI

Deo ex corde gratias ago cum audio quanto zelo promovere nitimini illa Centra studiorum et actionis socialis quae breviori nomine CIAS solent nunc appellari. In nonnullis Provinciis haec iam solide constituta sunt; in aliis proxime plene constituentur; in aliis demum ob nimiam hominum penuriam aliave adiuncta, remotior adhuc est spes constitutionis.

Uti pluries monui, — nam hic error in causa esse potest ne plenius et maturius praeparentur Centra CIAS, — ne quaeso confundamus actionem beneficentiae cum actione sociali. Prior pauperibus hic et nunc subvenit, victum, vestitum aliaque ad vitam necessaria egentibus praebet ob amorem Domini; atque mercedem praeclaram meretur: « Quidquid uni ex his minimis fecistis, Mihi fecistis »; altera autem, id est actio socialis adlaborat « ut rectus ordo socialis ad ea instauretur principia, quae recentiores Summi Pontifices splendide illustrarunt »¹. Beneficentia paupertatem aliquorum sublevat; actio socialis causas paupertatis generales tollere intendit ideoque plurimorum pauperum sortem stabili modo sublevare. Illa laudabilis est; haec laudabilior, quae iure potiore audire merebitur « Quod uni ex his minimis fecistis, Mihi fecistis ».

Quis non videt ad instaurandum rectum illum ordinem sociale, imprimis necesse esse influere in opiniones publicas et in Nationum Gubernia?

Hinc cogor insistere ut centrum CIAS in vestris Provinciis imprimis sit centrum studiorum, quod nempe inquirat in mala communia eorumque causas, atque remedia apta, id est efficacia simulque possibilia detegere et describere satagat. Nisi enim noverint quae sint mala, viderintque quae applicari possint remedia prudentia humana et doctrina christiana commendata, quid facere poterunt nisi se convertere ad solutiones marxistas? Nimis enim constat effrenatum liberalismum, quem in Europa *manchesterianum* dicere solemus, incapacem esse qui universam classem eorum

¹ CG XXIX decr. 29; Coll. Decr. [258].

qui nunc inter pauperes connumerandi sunt a misera quam ducunt vita relevet.

Nisi fortius in dies propagetur doctrina christiana, non tantum theoretica, sed necessitati singularum regionum applicata a viris studiis deditis, utique plures in dies inter iuvenes praesertim, uti iam accidit, totam spem reponent in marxismum, quippe qui sit solus (sic ipsi) qui aliquid praestiterit quod efficax sit.

Studio ex parte eorum qui operi CIAS addicuntur, addatur oportet diffusio doctrinae per libros, opuscula, periodica; per lectiones et acroases, per *cursillos* quos vocatis ad formandos duces christianos inter heros et opifices pariter, per alia varia media secundum adiuncta opportuniore.

Demum, CIAS pro parte centra esse possunt actionis socialis directae. Cavendum quidem est ne socii in actionem praesertim incumbant; pro eorum enim zelo multi inclinantur in laborem illum immediatum potius quam in austeriorem illum magisque necessarium studii et solidae institutionis ad actionem. Non est tamen excludenda omnis actio, ne et viribus deficiant homines solis studiis intenti, et desit ille perpetuus *contactus*, quem dicimus, cum rerum veritate seu *realitate*, sine quo studium mere academicum fiet et minus efficax ad actionem sustinendam et dirigendam.

Audio Superiores nonnumquam, ob perpetuam istam penuriam hominum, Patres ex CIAS constituere velle Decanos vel professores ordinarios in Facultatibus Oeconomicis vel Socialibus nostrarum Universitatum. Utut fundamentalis est labor universitatum, non tamen approbarim ut Patres ad CIAS designati applicentur in universitatibus ad munera quae totum de facto homines requirunt. Occasione data et per transennam etiam in universitatibus docere possunt; hoc tamen munus nec primarium sit nec tale quod eos ullo modo a labore operi CIAS proprio retrahat, necessariam libertatem studendi, scribendi, itinerandi coartet.

Hinc inde audio Nostros conqueri quod Patres qui rebus socialibus addicuntur, suo Marte vivant, oboedientiam et paupertatem, regularitatem religiosam praetermittant, vitam a vita Societatis alienam ducant. Nimiae certe erunt non paucae ex istis accusationibus. Ra Va pro officio sui muneris, paterne at sine ulla debilitate curet ut Patres omnes sive qui in CIAS sive qui in quolibet alio sociali labore occupantur, sicut omnes nostri Religiosi, horis statutis orent, Regulas servent, rationem plenam reddant de pecuniis quas forte gerant, exemplo vitae austerioris praeceant qui spiritum socialem Ecclesiae praedicare tenentur, nec similes sint iis « qui alligant onera gravia et imponunt in humeros hominum, digito autem suo nolunt ea movere ». Ex altera parte curet Ra Va

ut iidem Patres ordinem diurnum sequi possint qui sit eorum laboribus consuetis aptus. Si, ut solet contingere, in tardam noctem iis laborandum sit extra domum, aptetur ordo decumbendi, surgendi, orandi sive pro ipsis tantum, sive pro tota communitate ita ut, quod nunc est exceptio, fiat ordo regularis. Nihil enim, sive in Domini praeceptis, sive in Regulis Instituti nostri huic rei obstat; sana prudentia quae id tantum quaerat quod ad maiorem Dei gloriam conducat, talem aptationem postulat.

Caritas Christi urget nos; urgentissimum est ut in vestris regionibus, sors plurimorum hominum ad normas iustitiae et aequitatis christianae in melius mutetur. Urget praesertim ut multitudinis agricolarum efficaciter et non tantum sensibus et verbis, misereamur. Iuvandi sunt vestri pauperes ope institutionis non tantum religiosae sed et profanae quae ad eorum laborem spectet, operibus illis cooperationis mutuae sine quibus vix est aliqua spes progressus, interventu praesertim Gubernii cuius auctoritate promoveatur aequior terrarum distributio aptiorque agrorum cultura. Ad quod obtinendum, vix quisquam tantum poterit quam solida centra socialia. Dominum nostrum humiliter rogo ut Rae Vae in re tam ardua, tamque prae ceteris omnibus, — non exceptis collegiis et universitatibus, — urgentior, lumine et viribus adsit; nisi enim huic nostro officio diligentissime incubuerimus, non longe abest periculum, uti optime nostis, ne inimici nominis Dei ea praestent quae discipuli Christi Domini, Evangelii eius obliti, aggredi dubitarunt vel neglexerunt. Neminem vestrum latet quae sit futura sors nostrorum operum, imprimis universitatum et collegiorum, si isti ob nostram lentitudinem, mentium pauperum indeque rerum publicarum potiti fuerint.

Rae Vae sanctis sacrificiis me commendo.

Romae, 29 decembris 1962.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

III. — PRO EXTERNIS

71.

14 februarii 1962

*Litterae postulatoriae pro introductione causae beatificationis
servi Dei Andreae Caroli Ferrari, Cardin. Archiepiscopi
Mediolanensis.*

IV. — RESPONSA

Hoc anno nihil

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XIV

FASCICULUS III — ANNO 1963

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1964

I N D E X

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
1. - 29 <i>iunii</i> 1963 - Omina et benedictio Summi Pontificis Pauli VI pro Praeposito Generale et Societate	277
2. - 11 <i>iulii</i> 1963 - Iterum approbantur intentiones Apostolatus Orationis in annum 1964	279
3. - 30 <i>iulii</i> 1963 - Iteratur facultas pro Missa in vigiliis nocturnis Missionum	282
4. - 7 <i>augusti</i> 1963 - Facultas differendi Congregationem Procuratorum (<i>Summar.</i>)	282
5. - 7 <i>octobris</i> 1963 - Indulgentiae variae pro Crucjata Eucharistica	283
6. - 7 <i>octobris</i> 1963 - Indulgentiae pro oratione a P. Ledóchowski composita renovantur	284
7. - Anno 1962; 1963 - Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV.	285

II. - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

8. - 2 <i>iulii</i> 1963 - Conceduntur gradus academici in Iure Can. pro alumnis Pont. Instituti Orientalis	288
9. - 10 <i>augusti</i> 1963 - Decretum canonicae erectionis Universitatis Deustensis	289
10. - 26 <i>septembris</i> 1963 - Nuntius radiotelevisificus pro iubilaeo « Georgetown University »	290
11. - 10 <i>octobris</i> 1963 - Institutum catecheticum « Lumen Vitae » affiliatur Pont. Universitati Gregorianaе	292
12. - 15 <i>octobris</i> 1963 - Breves Apostolici ad constituendos varios Patronos Provinciarum (<i>Summar.</i>)	293
13. - Anno 1963 - Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	294

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
14. - 15 <i>ianuarii</i> 1963 - De editione Annuarii Societatis Iesu et Memorabilium	297
15. - 2 <i>februarii</i> 1963 - De instrumentis audiovisivis principia proponuntur et sententiae de aliquibus punctis exquiruntur	299
16. - 22 <i>februarii</i> 1963 - Territorium Goanum iungitur Viceprov. Belgaum-Poon., quae vocabitur Goa-Poonensis	303
17. - 15 <i>martii</i> 1963 - De Catalogo defunctorum in Societate, deque ratione ut omnibus innotescat	304
18. - 11 <i>aprilis</i> 1963 - R. P. Stephanus Pillain renuntiatur novus Assistens Galliae	306
19. - 25 <i>aprilis</i> 1963 - Renuntiantur Secretarii regionales pro apostolatu instrumentorum audiovisivorum	307
20. - 6 <i>mai</i> 1963 - De morte P. Vincentii A. McCormick, olim Assistantis Americae	308
21. - 9 <i>mai</i> 1963 - Praescribitur suffragium pro insigni benefactore defuncto	310
22. - 21 <i>mai</i> 1963 - Missio Barrancabermejensis, ad Societatem quod attinet, supprimitur	310
23. - 21 <i>iunii</i> 1963 - De paupertatis observantia	311
24. - 20 <i>iulii</i> 1963 - De laureis « honoris causa » concedendis, nonnisi praehabito « nihil obstat » Sanctae Sedis	316
25. - 6 <i>augusti</i> 1963 - Prorogatur facultas Missam celebrandi tempore Missionum in vigiliis nocturnis	317
26. - 15 <i>augusti</i> 1963 - De Congregatione Procuratorum anno 1964 non habenda	318
27. - 10 <i>septembris</i> 1963 - Textus Regularum generalium et particularium Soc. Iesu iterum typis impressus	319
28. - 7 <i>octobris</i> 1963 - Quaedam fascicula Actorum Romanorum quae desunt iterum typis imprimuntur	320
29. - 8 <i>octobris</i> 1963 - De morte P. Zachaei J. Maher, olim Assistantis Americae	321
30. - 8 <i>decembris</i> 1963 - Monita quaedam ad Superiores	322
31. - 8 <i>decembris</i> 1963 - De virtutibus humilitatis et oboedientiae	330
32. - 12 <i>decembris</i> 1963 - De « Motu pro mundo meliore »	338

II. - PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

33. - 12 <i>ianuarii</i> 1963 - De usu psychiatriae pro Nostris	340
34. - 4 <i>martii</i> 1963 - De Nostris qui mente vel opere non concordant cum normis vitae vel apostolatus in Societate	341

35. - 18	<i>aprilis 1963</i> - De quinquagesimo anniversario Instituti Nun'Alvres in Prov. Lusit. (<i>Summar.</i>)	342
36. - 16	<i>mai 1963</i> - De quarto centenario Provinciae Austriae (<i>Summar.</i>)	342
37. - 17	<i>mai 1963</i> - Quo spiritu, quo limite Superiores munus gubernandi exercere debeant	342
38. - 27	<i>mai 1963</i> - De centenario Bostoniensis Univ. in Prov. Novae Angliae (<i>Summar.</i>)	344
39. - 9	<i>iunii 1963</i> - Epistola ad Superiores Maiores in India cum promulgatur novum Consuetudinarium	344
40. - 10	<i>iunii 1963</i> - De paupertate exercenda in ratione festa celebrandi in triclinio	348
41. - 21	<i>iunii 1963</i> - De centenario Bostoniensis Scholae Altae in Prov. Novae Angliae (<i>Summar.</i>)	349
42. - 6	<i>augusti 1963</i> - De tempore litteras ex officio scribendi ex America Latina Meridionali	350
43. - 12	<i>augusti 1963</i> - Consilia quaedam ut Collegia fructus uberriores afferant	351
44. - 10	<i>septembris 1963</i> - De iubilaeo Scrantonensis Univers. in Prov. Marylandiae (<i>Summar.</i>)	353
45. - 15	<i>octobris 1963</i> - Epistola ad Socios Assistentiae Italiae cum nova retractatio Consuetudinarii facta est	353
46. - 15	<i>octobris 1963</i> - Puncta quaedam declarantur de natura et gubernatione <i>Domorum communium</i>	355
47. - 18	<i>octobris 1963</i> - De iubilaeo Domus Exercit. in urbe Annapolis (Prov. Maryl.) (<i>Summar.</i>)	358
48. - 20	<i>octobris 1963</i> - De sumptibus solvendis pro his qui studiis specialibus incumbunt	358
49. - 22	<i>octobris 1963</i> - Condiciones quaedam ad laureas honoris causa concedendas	359
50. - 6	<i>novembris 1963</i> - Errores et pericula e subiectivismo vel humanismo derivantia	360
51. - 8	<i>novembris 1963</i> - Fovenda et promovenda etiam a Nostris (Causa beatificationis Ven S. D. Iosephi de Anchieta.	361
52. - 28	<i>decembris 1963</i> - Relatio cuiusdam parvi congressus de apostolatu Collegiorum	362
	— Relatio sermone gallico	364
	— Relatio sermone anglico	378

III. - RESPONSA

53. - 8	<i>octobris 1963</i> - Suffragia examinis ad gradum communicanda etiam cum Praeposito Viceprov. dependentis	396
---------	---	-----

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1.

29 iunii 1963

*Omina et benedictio Summi Pontificis Pauli VI pro Praeposito
Generale et Societate (Telegramma).*

STATO DELLA CITTÀ DEL VATICANO

TELEGRAMMA

Vaticano, 29 Giugno 1963

PARTICOLARMENTE GRATO CI EST GIUNTO IL MESSAGGIO AUGURALE DELLA PATERNITA' VOSTRA REVERENDISSIMA A NOME DI TUTTA LA COMPAGNIA DI GESU' CON LA ASSICURAZIONE DI ABBONDANTI PREGHIERE CHE NOI INVOCHIAMO ARDENTEMENTE DA TUTTI I FEDELI MA SOPRATTUTTO DA COLORO I QUALI DEVONO PER VOCAZIONE E PROFESSIONE; COME I FIGLI DI S. IGNAZIO, ESSERE UOMINI DI PREGHIERA: IN MODO SPECIALE RINGRAZIAMO PER LE SANTE MESSE CHE SARANNO CELEBRATE PER NOI E PER LE NOSTRE INTENZIONI. CI PERMETTA DI ESPRIMERLE INOLTRE LA NOSTRA PERSONALE GRATITUDINE PER IL BENE CHE RICEVEMMO A SUO TEMPO PER LA NOSTRA FORMAZIONE NEL COLLEGIO CESARE ARICI DI BRESCIA E NEI CORSI DA NOI SEGUITI PRESSO LA PONTIFICIA UNIVERSITA' GREGORIANA, COME PURE NEI CONTATTI MOLTEPLICI CON UOMINI DI VITA INTERIORE E DI SOLIDA CULTURA APPARTENENTI ALLA COMPAGNIA. VITA SPIRITUALE E SOLIDITA' DI CULTURA IN TUTTI I CAMPI DEL SAPERE SONO INFATTI TRA I PUNTI SALIENTI E FONDAMENTALI DELL'APOSTOLATO DEI GESUITI IN TUTTO IL MONDO. COMMOSSI DALLA BONTA' DELLE SUE PAROLE, CON CUORE FEDELE E RICONOSCENTE, NOI FACCIAMO VOTI PER LA SEMPRE MAGGIORE IRRADIAZIONE DI SIFFATTO APOSTOLATO, PERVASO DALLE FIAMME DI AMORE DEL DIVIN CUORE DI

GESU' PER LA MAGGIOR GLORIA' DI DIO E IL BENE DELLE ANIME. CON QUESTI PENSIERI E CON QUESTI SENTIMENTI IMPARTIAMO A LEI, REVERENDISSIMO PADRE, ED A TUTTI I RELIGIOSI DELLA COMPAGNIA SPARSI PER TUTTI I LIDI NELLA UNITA' DELLO SPIRITO E DELLA DISCIPLINA, LE PRIMIZIE DELLA BENEDIZIONE APOSTOLICA AUSPICIO DI ELETTI E SEMPRE PIU' ABBONDANTI FAVORI CELESTI¹.

PAULUS PP. VI

REV.MO PADRE GIOVANNI BATTISTA JANSSENS
PREPOSITO GENERALE DELLA COMPAGNIA DI GESU'

¹ Hoc telegramma latine conversum sic sonat:

« Peculiariter Nobis placuerunt omina a Paternitate Vestra Reverendissima universae Societatis nomine remissa, quibus effundendas copiose esse pollicebamini preces eas quas Nos fideles omnes ardentem rogamus, maxime vero eos qui, ut sunt Divi Ignatii filii, vocatione et professione "homines precatore" sunt. Speciali modo gratias agimus ob sanctas Missas quae pro Nobis nostrisque intentionibus celebrabuntur.

Liceat praeterea personalem gratitudinem exhibere ob bona quae suo tempore, dum in brixienti Collegio Caesaris Arici efformabamur, percepimus: dein in cursibus quos in Universitate Gregoriana secuti sumus: etiam ob usum et consuetudinem varii generis cum viris interiori vita et solida cultura insignibus, ad Societatem Iesu pertinentibus. Vita enim spiritualis et culturae soliditas in omni scientiae genere sunt inter fundamentalia et eminentia in Iesuitarum apostolatu per universum orbem.

Bonitate Rae Vae verborum moti, fideli ac grato corde, Nos vota promimus ut talis vester apostolatus latius in dies effundatur, flammis amoris Divini Cordis Iesu succensus, ad Maiorem Dei Gloriam et bonum animarum.

Haec sentientes atque cogitantes, tibi, Reverendissime Pater, et omnibus Societatis religiosis sub omni caelo sed eodem spiritu eademque disciplina dispersis, primitias Apostolicae Benedictionis impertimur, quam auspiciis esse volumus selectorum et copiosorum caelestium donorum.

PAULUS PP VI ».

2.

11 iulii 1963

Iterum approbantur intentiones Apostolatus Orationis in annum 1964 (Epist. Secret. Status).

SEGRETERIA DI STATO

DI SUA SANTITÀ

N. 183

Dal Vaticano, 11 iulii 1963

REV. ME PATER,

Litteras tuas, pietatis plenas, Augustus Pontifex haud ita pridem excepit, quibus intentiones, quae vocantur, Apostolatus Orationis Sodalibus proximo anno proponendas, easdemque a Ioanne XXIII b. m. benigno consilio iam probatas, sedula cum sollicitudine Ipsi notas faciebas.

Qua de re, sincero gaudio tecum communico Beatissimum Patrem memoratas intentiones attento animo consideravisse, atque decrevisse libenter, ut tamquam Suae ipsae diffunderentur.

Christi Vicarius dilectissima agmina istius Sodalitatis, quam plurimi facit, paterno caritatis affectu complectitur, iisdemque Apostolicam Benedictionem, pontificalis Sui ministerii veluti primitias atque libamentum, peramanter impertit, quam ad te atque ad tuos laboris socios pertinere cupit.

Interea, me ea qua par est existimatione profiteor

tibi
addictissimum

✠ A. DELL'ACQUA
(Subst.)

Rev.mo Patri

P. Friderico Schwendimann S. I.

Moderatori Generali Delegato

Sodalitatis ab Apostolatu Orationis

Romam

INTENTIONES GENERALES

- IANUARIO — Ut omnes in Christo baptizati christianorum unitatem implorent, et constanti labore promoveant.
- FEBRUARIO — Ut miseria et paupertas in regionibus parum evolutis iustitia et caritate, a Christo manantibus, superentur.
- MARTIO — Ut christifideles quadragesimale tempus secundum S. Liturgiae mentem considerent, et vitae exemplis atque paenitentiae operibus expriment.
- APRILI — Ut paenitentiae sacramentum magni habeatur, et sincere, fructuose, saepe recipiatur.
- MAIO — Ut mutuis iuribus officiisque servatis, omnique deposita diffidentia, in universo terrarum orbe pax in veritate et caritate instauretur.
- IUNIO — Ut religiosae ac sociales quaestiones, vitam ruralem spectantes, ad normas christianas et ad socialem Ecclesiae doctrinam solvantur.
- IULIO — Ut inter hodiernae vitae condiciones personae humanae dignitas magis magisque agnoscatur et promoveatur.
- AUGUSTO — Ut in praesentibus rerum publicarum conditionibus populi omnes fundamentum fecundae et pacificae progressionis in recto ordine morali atque in sociali Ecclesiae doctrina invenient.
- SEPTEMBRI — Ne inter civilis cultus commoda vitae christianae spiritus extenuetur.
- OCTOBRI — Ut difficultates, e constanti mundi populationis augmento orientes, ad divinae legis normas, iustitia et caritate ducibus, solvantur.
- NOVEMBRI — Ut homines, a christiana doctrina de vita aeterna illuminati, terrestres vitae munus et momentum recte intellegant.
- DECEMBRI — Ut liturgica renovatio secundum mentem Concilii Oecumenici Vaticani II ad spiritualem christifidelium vitam renovandam efficaciter conducat.

INTENTIONES MISSIONARIAE

- IANUARIO — Ut Christi Evangelium in nationibus, quae Budd-
hae doctrinis inhaerent, libere praedicari possit.
- FEBRUARIO — Ut missionalium fratrum vocationes numero cre-
scent.
- MARTIO — Ut nationes, quae recens sui iuris factae sunt,
mutuis auxiliis prudenter collatis, iustitiam et
pacem quaerant.
- APRILI — Pro leprosis.
- MAIO — Pro christiana puellarum educatione in Africa.
- IUNIO — Ut praedicatio iustitiae et amoris Christi in Iapo-
nia uberes fructus afferat.
- IULIO — Ut sacrorum alumni numero crescant, atque iis,
quibus egent auxiliis, catholicorum hominum
familia adiuventur.
- AUGUSTO — Ut missionalium regionum clerus, praecellenti-
bus dotibus ornatus, spiritualibus fidelium neces-
sitatibus obeundis numero par aptissime evadat.
- SEPTEMBRI — Ut catechistarum sufficiens et crescens numerus
habeatur, qui bona formatione polleant et aequa
sustentatione fruantur.
- OCTOBRI — Ut in catholicis nationibus missionale studium
accrescat.
- NOVEMBRI — Ut in Asia et in Africa influxus culturae mate-
rialisticae, ab Occidente promanans, studio Litterarum Encyclicarum « Mater et Magistra » ea-
rumque normis ad effectum perductis, superetur.
- DECEMBRI — Ut per Sacram Liturgiam, eius formis ad mentem
Concilii Vaticani II populorum indoli accommo-
datis, frequentiores usque ad Christi Ecclesiam
adducantur.

3.

30 iulii 1963

Iteratur facultas pro Missa in vigiliis nocturnis Missionum
(Rescr. S. C. de Sacr.).

SACRA CONGREGATIO
DE SACRAMENTIS
Prot. N. 4143/63

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, humiliter postulat a Sanctitate Vestra prorogationem rescripti S. Congregationis de Sacramentis, diei 6 iulii 1956, n. 2609/56, circa facultatem qua sacerdotes Societatis Iesu, tempore Missionum, possunt vel ipsi vel alius sacerdos, celebrare Missam in vigiliis nocturnis, iisdem perdurantibus causis.

Die 30 iulii 1963 Sacra Congregatio de disciplina Sacramentorum, vigore specialium facultatum a SSmo Dno Nostro Paulo Papa VI tributarum attentis expositis, gratiam prorogationis benigne impertitur *ad aliud septennium*, de consensu Ordinarii loci, servatis in reliquis forma ac tenore praecedentis rescripti ¹.

† ZERBA CAESAR, *Secret.*
ALESSANDRINI, *Subst.*

4.

7 augusti 1963

S. C. de Religiosis rescripto Em.mi Cardinalis Praefecti concedit Praeposito Generali ut, pro suo arbitrio et conscientia, celebrationem Congregationis Procuratorum differre valeat, non ultra biennium.

¹ Cfr. AR XI 432; XIII 34.

5. . . . .

7 octobris 1963

Indulgentiae variae pro Cruciata Eucharistica (Rescr. S. Paenit.).

S. PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(Sectio de Indulgentiis)

7576/'63

BEATISSIME PATER,

Moderator Sectionis Apostolatus Orationis vulgo « Crociata Eucharistica dei Fanciulli », cuius praecipua sedes in alma Urbe exstat, humiliter petit in favorem praedictae Sectionis Indulgentias quae sequuntur: 1. *Plenariam*, suetis condicionibus acquirendam, 1. ab iis qui in praefatam Sectionem inscribuntur, die ingressus; 2. a singulis sodalibus, a) semel in mense, die qua S. Communionem refecti fuerint; b) semel in mense, die solemnem consecrationem ab omnibus sodalibus peractae; c) diebus festis Nativitatis Domini, Paschatis, Ascensionis, SS. Corporis Christi, Eucharistici Cordis Iesu, Pentecostes, Annuntiationis et Assumptionis Deiparae Virginis, B. Mariae Virg. Auxiliatricis, B. M. V. omnium gratiarum Mediatricis, S. Ioseph Sponsi B. M. V. (19 martii et 1 maii), SS. App. Petri et Pauli, Cathedrae S. Petri, S. Ioannis Ev., SS. Innocentium, S. Aloisii Gonzagae, S. Stanislai Kostka, S. Tharsicii M. et S. Mariae Margaritae Alacoque; II. *Partialem*, saltem corde contrito ab iisdem sodalibus lucranda, 1. *septem annorum*, si cum suis insignibus simul convenerint ad S. Missae sacrificium audiendum vel ad aliquam publicam functionem peragenda; 2. *centum dierum*, quoties aliquod sacrificium peregerint vel precem recitaverint ad « thesaurum spirituale » augendum.

Et Deus, etc.

Die 7 Octobris 1963.

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA benigne annuit pro gratia iuxta preces *ad septennium*. Contrariis non obstantibus quibilibet.

de mandato Eminentissimi

J. SESSOLO, *Regens*.M. SCHIERANO, *A Secretis*

6.

7 octobris 1963

Indulgentiae pro oratione a P. Ledóchowski composita renovantur (Rescr. S. Paenit.).

S. PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(Officium de Indulgentiis)

7575/'63

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Tuae provolutus, humillime petit prorogationem gratiae concessae per Rescriptum Apostolicum datum die 27 novembris 1942, quo sodalibus praedictae Societatis, aliquas preces devote recitantibus, partialis quingentorum dierum Indulgentia ad septennium tribuebatur.

Et Deus, etc.

Die 7 octobris 1963

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA benigne annuit pro petita prorogatione *ad aliud septennium* servato tenore concessionis in supplici libello memoratae¹.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

J. SESSOLO, *Regens*.

---

¹ Cfr. AR X 375.

7.

Anno 1962

ACTA QUAEDAM IN CAUSIS NN. BB. ET VV.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

IN CAUSA:

1. BB. MM. ANGLIAE ET CAMBRIAE

Petuntur Litterae Remissoriales ad conficiendum in dioecesi Salforden. Processum Apostolicum super asserto miro, *die 3 octobris*;

Incipit in dioecesi Salforden. Processus Apostolicus super asserto miro, *die 5 octobris*;

Transsumptum Processus Apostolici super asserto miro, in dioecesi Salforden. celebrati, traditur S. Congregationi et petitur eiusdem Processus aperitio, *die 6 novembris*.

2. S. D. P. RUPERTI MAYER

In Congressu disceptatur super cultu Servo Dei numquam praestito, et Decreto S. Congregationis editur sententia de non-cultu, *die 16 februarii*;

Emittitur Decretum S. Congregationis quo conceditur dispensatio a Processu Apostolico super continuatione famae sanctitatis, *die 10 martii*;

Petuntur Litterae Remissoriales ad conficiendum in Archidioecesi Monacen. et Frisingen. Processum Apostolicum super virtutibus, *die 19 martii*;

Editur Decretum S. Congregationis de conficiendis praefatis Litteris Remissorialibus, *die 3 aprilis*;

S. Congregatio Postulationi tradit Litteras Remissoriales et Interrogatoria pro Processu Apostolico super virtutibus celebrando, *die 21 iunii*: quae statim transmittuntur ad Archidioecesim Monacen. et Frisingen.

3. S. D. P. ADULPHI PETIT

Postulatio S. Congregationi tradit aliam Novam Positionem super heroicitate virtutum, *die 6 decembris*.

4. S. D. FR. FRANCISCI GARATE

In Congressu disceptatur super validitate Processuum, et Decreto S. Congregationis editur sententia de eadem validitate, *die 16 februarii*.

Anno 1963

IN CAUSA:

1. S. D. P. IACOBI BERTHIEU

Postulatio a Congregatione accipit Novas Animadversiones, *die 28 martii*;

S. Congregationi a Postulatione traditur Nova Positio, *die 29 maii*;

Congregatio Praeparatoria habetur in Palatio Apostolico, *die 9 iulii* et quidem cum exitu utcumque favorabili;

Ex audientia Summi Pontificis decernitur ad ulteriora procedi posse, *die 15 iulii*;

Postulatio accipit a S. Congregatione Novissimas Animadversiones, *die 4 novembris*;

S. Congregationi a Postulatione traditur Novissima Positio, *die 28 decembris*;

2. S. D. P. IOSEPHI PICCO

Postulatio S. Congregationi tradit Copiam Publicam Processus Informativi super fama sanctitatis et super non-cultu, *die 16 maii*;

et interim incipit praeparationem Informationis et Summarii super fama sanctitatis.

3. S. D. P. MICHAELIS A. PRO

Praeparatur a Postulatione Informatio super Martyrio.

Petitur et obtinetur a S. Congregatione facultas excutiendi novum testem in Curia Archiepiscopali Mexicana, *die 1 iunii*;

Celebratur Processiculus ad excutiendum novum testem in Curia Archiepiscopali Mexicana, *mense augusto*;

Archiepiscopus Mexicanus S. Congregationi tradit Transsumptum praefati Processiculi, *mense octobri*;

Petente Postulatione S. Congregatio procedit ad aperitionem praefati Processiculi, *die 11 novembris*.

4. S. D. P. IOSEPHI M. RUBIO

In Congregatione Ordinaria Particulari disceptatur super Introductione Causae, *die 22 ianuarii*;

Ex audientia Summi Pontificis emittitur a S. Congregatione Decretum Introductionis Causae, *die 23 ianuarii*.

5. S. D. P. RUPERTI MAYER

In Curia Archiepiscopali Monacen. et Frisingen. celebratur Processus Apostolicus super virtutibus.

6. BB. MM. ANGLIAE ET CAMBRIAE

Expleta a Postulatione investigatione documentorum historico-
rum circa martyrium illorum ex 40 Martyrum, qui per viam
confirmationis cultus ad honores Beatorum evecti fuerant, cu-
ratur a Postulatione versio italica omnium praefatorum docu-
mentorum, quae de mandato Sectionis Historicae S. Congre-
gationis, simul cum originalibus typis mandabitur.

7. S. D. P. GULIELMI EBERSCHWEILER

Postulatio S. Congregationi tradit Copiam Positionis super
scriptis, *die 15 iulii*;

Postulatio a S. Congregatione obtinet Copiam Publicam Pro-
cessus Ordinarii super fama sanctitatis, *die 11 septembris*; et
statim incipit praeparare Informationem et Summarium pro
Introductione Causae;

In Congregatione Ordinaria disceptatur super scriptis, *die 11
decembris*, cum exitu undecumque favorabili.

8. S. D. P. IOANNIS SULLIVAN

Anno 1963, curante Postulatione, confecta est versio italica
totius Processus Informativi super fama sanctitatis.

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

8.

2 iulii 1963

Conceduntur gradus academici in Iure Canonico pro alumnis Pontificii Instituti Orientalis (Decr. S. C. de Semin.).

SACRA CONGREGATIO

DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

DECRETUM

Quo arctior in dies christifidelium necessitudo fiat « ab Oriente usque ad Occidentem », Pontificium Institutum studiis rerum Christiani Orientis provehendis augendisque d. XV m. octobris a.D. MCMXVII Motu Proprio « Orientis Catholici » in Urbe conditum, praeter alias disciplinas apprime « ius canonicum omnium Orientis christianarum gentium »¹ excolere cum contendat, Sacra Congregatio de Seminariis et studiorum Universitatibus, ad excelsum peragendum propositum, praesentibus iubet edicitque ut ordinarii alumni SECTIONIS CANONISTICAE eiusdem Pontificii Instituti Orientalis academicis gradibus IN IURE CANONICO insigniri valeant a Facultate Iuris Canonici Pontificiae Gregorianaе Universitatis, ad normam legum Constitutionis Apostolicae « Deus scientiarum Dominus » adnexarumque « Ordinationum », ratione habita peculiaris conventionis initae a laudato Instituto cum memorata Universitate Gregoriana, quacum ipsum a S. P. Pio XI s. m. d. XXX m. septembris a.D. MCMXXVIII Motu Proprio « Quod maxime » consociatum est, servatis insuper praescriptionibus in hunc finem ab eodem Sacro Dicasterio latis, adeo ut canonistarum agmen qui Christiani Orientis Ecclesiarum consuetudines legesque addiscant, interpretentur stabiliantque, plenius in dies crescat floreatque, ceteris servatis de iure servandis; contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Romae, d. II m. iulii, in festo Visitationis B. M. V., anno Domini MCMLXIII.

✠ I. Card. PIZZARDO, *Praefectus*

✠ DINUS STAFFA, *A Secretis*

---

¹ AAS IX 1917, 532.

9.

10 augusti 1963

Decretum canonicae erectionis Universitatis Deustensis (S. C. de Semin.).

1841/61/42

SACRA CONGREGATIO
DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS
D E C R E T U M

Incorruptae Evangelicae Lucis filii nihil antiquius unquam habuerunt quam sapientiam divinitus revelatam hominibus cunctis proponere a Verbo Veritatis fonte hauriendam minime tamen neglectis humanarum litterarum scientiarumque studiis quibus mentes evehuntur ornantur, contra saeculi huius vanitatem fallaciamque firmantur, ad aeternum supernumque finem ultimum probatorum doctorum institutione, Ecclesiae Magisterio praelucente, tute diriguntur. Quamobrem impigre a quattuor saeculis Ignatii Loyolensis sodales naturalis supernaturalisque magisterii munere in Ecclesia funguntur, inclyti Parentis vestigia prementes, cuius « auxilio et imitatione » suffulti « certantes in terris » (Liturgica Oratio in Festo S. Ignatii) iuvenes ita ab errore vitioque eruantur ut « ad coronam pervenire mereantur » huius vitae ac futurae. Inter huiusmodi superioris doctrinae scholas, quas in Hispaniarum ditione condiderunt, illa notatu digna est quam in Flaviobrigensi civitate prope Cantabricum Mare a. D. MDCCCLXXXVI, insignium benefactorum munificentia adiuti, constituerunt, sectionibus tum Jurisprudentiae tum Philosophiae Litterarumque tum Oeconomicarum disciplinarum nitentem. Nunc autem, cum altiorum hoc studiorum domicilium et omni apparatu quam nostrae aetatis eruditio postulat ornatum et magistris in unoquoque genere peritissimis instructum sit, opportunum visum est illud ad Universitatis Catholicae dignitatem erigere ad normam Canonici Iuris. Attentis ergo Praepositi Generalis Societatis Iesu humillimis precibus, tum Apostolici Nuntii Matritensis, tum Episcopi Flaviobrigensis supplicibus commendationis litteris suffultis, re diligentissime perpensa, Sacra Congregatio de Seminariis et studiorum Universitatibus de tanto negotio certiores fecit Augustum Pontificem fel. regn. Cum autem Ss.mus Dominus Noster PAULUS Div. Prov. Pp. VI perlibenter annuere dignatus sit, eadem Sacra Congregatio, post approbata peculiariora exhibita Statuta, Athenaeum canonice erigendum ad normam can. 1376 C. I. C. pro munere deliberavit. Hisce igitur, ad gloriam Dei O. M. ad Sanctae Catholicae Ecclesiae decus ac incrementum atque ad animarum proventum

DEUSTENSEM STUDIORUM UNIVERSITATEM ECCLESIAE

in civitate episcopali v. d. Bilbao vigentem, Sodalibus Societatis Iesu commissam, pro munere CONSTITUIT ERIGITQUE atque in perpetuum ERECTAM declarat, his studiorum Facultatibus praeditas quibus impraesentiarum constat: Iuris (cum annexis Institutis Oeconomiae et Scientiarum Socialium necnon Schola Praxis Iuridicae) atque Philosophiae Litterarumque (cum annexo Instituto Linguarum Modernarum), ipsi Catholicae Universitati prorsus agnitis iuribus, honoribus, privilegiis, quae ad huiusmodi Athenaea in universo Catholico Orbe spectant. Sacra memorata Congregatio insuper praecipit ut omnia ad effectum traducantur quae approbata Statuta tum de moderatoribus praescribunt, tum de magistrorum discipulorumque officiis definiunt, imprimis de ipsa Sacra Congregatione statis temporibus edocenda eademque roganda de novo Rectore nominando, de nova Facultate vel Superiorum Studiorum Instituto forte inchoandis, de quavis in Statuta a Sede Apostolica probata mutatione inducenda, ceteris servatis de iure servandis; contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Romae, ex aedibus S. Congregationis, D. X. m. augusti, in festo Sancti Laurentii Martyris, a. D. MCMLXIII.

I. Card. PIZZARDO, *Praefectus*
✕ DINUS STAFFA, *A Secretis*

10.

26 septembris 1963

Nuntius radiotelevisificus, novo adhibito televisifico invento v. d. telstar, a Summo Pontifice datus, centesimo septuagesimo quinto exeunte anno a constituto Washingtonii catholico Athenaeo v. d. Georgetown University, in Foederatis Americae Septemtrionalis Civitatibus (AAS LV 881).

Very Reverend Father Rector, Beloved Members of the Faculty, Alumni and Students of Georgetown University.

Each year, the feast of the North American Martyrs gives reason for profound spiritual joy. The lives of those Holy Jesuits, offered to God and crowned with martyrdom, were not spent in vain. For, wherever in your great continent they planted the infant Church, there is today, for all to see, the resultant golden harvest; and We thank God for it.

This year, beloved Sons, this feast brings another cause for joy since it marks the beginning of the celebrations to commemorate the one hundred and seventy-fifth anniversary of the founding of Georgetown University in Washington, D. C.

We felicitate you on this memorable occasion. The history of your University, the Alma Mater of Catholic Colleges in the United States of America, is a source of true satisfaction to Us.

The Constitution of the United States was adopted in 1789. Your University was founded the same year. So it is that the Church, ever interested in inculcating in the youth of a nation the religious and civil principles upon which society and national life are based, has been present in the noble work of education right from the beginnings of your republic.

Georgetown University has given to your beloved country graduates who have been trained in the traditions of Christian education and who present themselves to society ready to assume the responsibilities entrusted to them. Indeed, your students have gone out and are even now throughout the United States occupying positions of trust, and discharging their duties of direction with commendable success. Leadership is a quality not unknown to them, and the solidity and fullness of the teaching they have had, equips them for the weighty service they are asked to render. That very same teaching however is gauged not just to a formal preparation for future work in the many fields of endeavour in which your graduates labor, but also to instilling in them the moral principles which contribute to sound personal virtue and holy family life. And in truth, this is its greatest contribution because the firm moral fibre of individuals and families in a society naturally leads to a virtuous moral condition of that society as a whole. Your alumni have given honor to God and have been a source of pride to your nation.

We express the fond desire that the future years will see ever greater results from Georgetown University and from the labors of the devoted faculty who serve it.

Lifting Our heart in gratitude to Almighty God for the manifold spiritual fruits and blessings already obtained, We cordially impart to you, Very Reverend Father Rector, to the faculty, alumni, students, to all your many benefactors and friends, and to all Our children in the United States of America, as a pledge of copious heavenly graces and favors, Our special paternal Apostolic Benediction.

11.

10 octobris 1963

Institutum catecheticum « Lumen Vitae » affiliatur Pontif. Universitati Gregorianaе.

Prot. N. 1569/63

SACRA CONGREGATIO

DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

DECRETUM

Sacra Congregatio de Seminariis et Studiorum Universitatibus, attentis supplicibus litteris Praepositi Generalis Societatis Jesu, Vice-Magni Cancellarii Pont. Universitatis Gregorianaе, perpensa approbataque CONVENTIONE d. I m. iunii h. a. inter Rectorem eiusdem Pontificiae Universitatis atque Directorem Instituti catechetici Bruxellensis « Lumen Vitae » nuncupati inita, ratisque habitis NORMIS a contrahentibus partibus assumptis ad « Conventionem » ipsam exsequendam, cum compererit non parvum emolumentum utrique altiorum studiorum domicilio inde obventurum esse ad penitiorem obtinendam clericorum iuniorumque sacerdotum praeceptis ac methodis artis catecheticae eruditionem institutionemque, dummodo prae oculis constanter habeantur et Motu Proprio « Quandoquidem » (1949) et Apostolicae Constitutiones « Menti Nostrae » (1950) ac « Sedes Sapientiae » (1956), monitaque fel. rec. Pii Papae XII ad Alumnos Convictus cuiusdam Ecclesiastici d. 14 m. iunii a. D. 1957 ingravescentibus scilicet prospicere necessitatibus « cupidam anxiamque inquisitionem novorum principiorum minime significare, sed potius seduliozem applicationem illorum quae antiqua et aeterna sunt quaeque in Evangeliiis principem confirmationem habuerunt », petitionem laudati Praepositi Generalis libenter excipiens, memoratum INSTITUTUM INTERNATIONALE CATHECHETICUM ET PASTORALE « LUMEN VITAE » appellatum Facultati Theologicae Pontificiae UNIVERSITATIS GREGORIANAE in Urbe pro munere

AFFILIATUM

constituit declaratque ad quadriennium et experimentum, collata Facultati potestate academicum Sacrae Theologiae BACCALAUREATUS gradum cum peculiari praestantia « in re pastoralis » iis alumnis conferendi qui, curriculo theologico quadriennali in quadam Schola superiore ab Auctoritate Ecclesiastica ad theologiam docendam approbata ad normam can. 1365 C. I. C. expleto, cursus Instituti affi-

liati ad normam specialium Statutorum rite frequentaverint, examinibus tum scriptis tum oralibus bene superatis, iure praeterea tributo licentiatu S. Theologiae qui in Instituto affiliato speciales cursus ipsi destinatos per annum frequentaverint ut ratio habeatur studiorum in eodem Instituto absolutorum cum ad annum quintum memoratae Facultatis Pont. Universitatis Gregorianae adscripti sint, certis servatis de iure servandis; contrariis quibusbet minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis d. X m. Octobris, in festo S. Francisci Borgiae Conf., a. D. MCMLXIII.

I. Card. PIZZARDO, *Praefectus*

✠ DINUS STAFFA, *A Secretis*

12.

15 octobris 1963

S. Riluū Congregatio tres Litteras Apostolicas in forma Brevis concessit, quibus nonnullarum Provinciarum precibus absecundans, caelestes Patronos Provinciarum earundem constituit in perpetuum: S. IOANNES FRANCISCUS REGIS fil caelestis Patronus principalis pro Provinciis Galliae Atlanticae, Galliae Mediterraneae, Galliae Septentrionalis et Parisiensis; S. PETRUS CLAVER principalis Patronus Provinciae Colombianae Occidentalis et Provinciae Colombianae Orientalis; et Patronus secundarius Provinciae Mexicanae Septentrionalis; SS. IOANNES DE BRÉBEUF ET SOCIi MM. Patroni principales Provinciae Canadae Inferioris, iidemque simul Patroni secundarii Provinciarum Galliae Atlanticae, Galliae Mediterraneae, Galliae Septentrionalis et Parisiensis. Ad normam Codicis Rubricarum pro festo Patroni principalis adhibetur ritus primae classis; pro festo vero Patroni secundarii ritus secundae classis.

13.

Anno 1963

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris.

- 29 ianuarii 1963 — P. ANDREAS H. BACHHUBER (Prov. Wiscons.) constituitur Rector Seminarii Regionalis B. Andreae Kim, in Kwang Ju, in Korea Meridionali (*Decr. S. Congr. de Prop. Fide*).
- 25 aprilis 1963 — P. ALFONSUS RAES (Prov. Belg. Sept.) nominatur Consultor S. Rituum Congregationis pro Causis Historicis et Emendatione librorum liturgicorum (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 13 maii 1963 — P. RODERICUS MACKENZIE (Prov. Can. Sup.) nominatur Rector Collegii Professorum Pontificii Instituti Biblici SS. Cordis Iesu (*Decr. S. C. de Sem. et Stud. Univers.*).
- 13 iulii 1963 — P. IOSEPHUS MIGLIO (Prov. Taurin.) confirmatur Rector Pontificii Seminarii Regionalis Kurulitani SS. Cordis (*Epist. S. Congr. de Sem. et Stud. Univers.*).
- 26 iulii 1963 — P. PAULUS DEZZA (Prov. Ven.-Med.) nominatur Consultor S. Congregationis de Religiosis (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 31 iulii 1963 — P. FRANCISCUS BRUNO (Prov. Neapol.) nominatur Praeses Facultatis Theologicae Neapolitanae (*Decr. S. Congr. de Sem. et Stud. Univers.*).
- 31 iulii 1963 — P. ROLANDUS THOREAU (Viceprov. Madecass.) nominatur Rector Tananarivensis Seminarii Regionalis Maioris S. Petri (*Decr. S. Congr. de Prop. Fide*).
- 7 augusti 1963 — R. P. ANTONIUS DE HORNEDO CORREA (Viceprov. Peruv.) constituitur Praefectus Apostolicus Sancti Francisci Xaverii in Marannonensi Missione (Perù) (*Decr. S. Congr. de Prop. Fide*).
- 3 septembris 1963 — P. EDUARDUS DHANIS nominatur Rector Pontificiae Universitatis Gregorianaе (*Epist. Secret. Status*).
- 18 octobris 1963 — R. P. RAIMUNDUS SALAS VALDÉS (Prov. Chilens.) nominatur Aricensis Praelatus Nullius (*Epist. S. C. Consistor.*).
- 30 octobris 1963 — P. EDUARDUS DHANIS (Prov. Belg. Sept.) Rector Pontificiae Universitatis Gregorianaе, nominatur Consultor S. C. S. Officii.

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

14.

15 ianuarii 1963

De editione « Annuarii Societatis Iesu » et « Memorabilium ».

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Postremis anni 1959 diebus¹ explicavit A. R. P. Generalis duplicem novam rationem communicandi *Memorabilia* facta Societatis cum Provinciis et Domibus: per *Annuario* et per folia menstrua *Memorabilium*. Annuario, si ex eis quae ad nos scribunt iudicare licet, satis placet neque quidquam iam desideratur nisi ut illud in dies experientia perficiamus et ad tam diversa placita accommodemus. Memorabilia vero, pluribus de causis, intermortuam vitam egerunt primo anno, deinceps sepulta iacuerunt.

Ineunte autem hoc anno, ut ulterius adimplerentur quae in Constitutionibus praescribuntur cum significatur quantum « iuverit ... crebro alios de aliis certiores fieri ac audire quae ex variis locis, ad *aedificationem* et eorum quae geruntur *cognitionem*, afferuntur »², a Patre Generali statutum est ut denuo, simpliciore autem modo, *Memorabilia* ederentur. Mittemus ergo singulis mensibus, ad Superiores Maiores tantummodo et ad Nuntiorum Provincialium Redactores, folia simplicissima, quorum specimen hic annectitur. Id vero nobis curandum erit ne nuntios iam ubique vulgatos denuo hinc inde convehamus: captanda vel expiscanda undique erunt recentissima quaeque, quod vix fieri posse in Curia concipitur nisi a Provinciis, ubi singula eveniunt, ratione et ex officio iuvenur.

---

¹ Cfr. AR XIII 675.

² *Const.* P. VII c. 1 n. 9 [673].

Mittantur igitur oportet ad nos intra primos cuiusque mensis dies recentissimi nuntii, ita ut ad singulas Provincias statim potiores transferamus: ideo rogantur Superiores Maiores urgere ut sit in Provincia qui curam hanc sollicite pro bono omnium suscipiat, quique Romam mittat quaecumque aliorum *aedificationis* et *cognitionis* (ut volunt Constitutiones) intersit, brevibus concepta verbis, ut exigit nova ratio nuntiorum, et quidem propria lingua, nisi gratuito velit Redactori nostro versionis defatigationem minuere. Hic autem, quo ceteri possint ineunte mense suos Nuntios edere, curabit, statim post dimidiatum quemque mensem, publicis cursoribus vel velivolis transportanda dare folia, referta parvis illis magnisque rebus quarum notitia in familia semper placet, laetos reddit fratres, aemulationem agendorum excitat, prospere eventa divulgat. Opera vero speciosiora, magnos numeros, tutiores progressus, Annuario reservabimus.

Defunctorum nostrorum catalogum (praeteritorum annorum iam paratur et opportune mittetur) dabimus semper ex integro superiore mense. Pro aliquibus saltem, dummodo a Redactoribus in Provinciis iuvemur, non ut nunc nudis nominibus, sed cum adiuncta brevissima trium linearum notitia quae omnibus sit satis, neque impediatur quominus longius necrologium in sua quisque Provincia vel in Annuario sortiatur.

Unum addam de servato titulo *Memorabilia*. Certe non cotidie eveniunt in Societate res memoria tenaciter retinendae: sed placuit familiare vocabulum servare quia usu consecratum nec tamen ad novum scopum ineptum: seligendi enim erunt nuntii praesertim qui utilitati, aemulationi, exemplo esse possint: memoriae igitur tradendi, si velimus Maiorem Dei Gloriam in nostris operibus quaerere.

Quod attinet ad *Annuarium Societatis Iesu*, tertio editum (1962-1963) et distributum est, ut Rae Vae iam notum est: opus tanti laboris ut, imminente tertia hac editione, Romam arcessendus esset ex Hispania, progressu iam aliquantulum anno 1962, P. Felix Sánchez Vallejo, ad Annuarium edendum et simul ad Memorabilia curanda. Annuarium prelo suberat ipso augusto mense; intra octobrem exemplaria alia post alia tradi coepta erant. Nihilominus, fieri non potuit ut tempestive quoquoersus ante diem Nativitatis Domini perferretur, ita ut iam nunc statuere cogamur festinantius hoc anno agere donec, quod commune est omnium desiderium, omnibus contingat, ut scilicet pro « munusculo natalitio » possit adhiberi praesertim cognatis et benefactoribus.

Annuarium septem linguis editum est, ut superiores fasciculi, quae ratio vel sola pretium determinat. Globatim exemplaria impressa sunt 35.000; non eodem modo omnia quaesita nec missa;

gallica autem iam iam exhauriuntur. In conficiendo Annuario et laudes et probra audiuntur, ut necesse est in tanta gustus varietate; in mittendo, aliquantulum erratum, parum tamen ut in re tantae molis. Quibus omnibus voluntas et remedium sollerter adhibetur.

Liceat autem hic iterare quae ante fere duos annos scripta sunt: « Pater Generalis velit ut ipsae Provinciae, Viceprovinciae et Missiones operam adiutricem praestent in Annuario singulis annis edendo. Rae Vae igitur erit curare ut Redactores Nuntiorum, qui pro Nostris vel pro externis eduntur, et alii quicumque ex Nostris, quorum interest, ad nos mittant articulos diligenter praeparatos (etiam lingua vernacula conscriptos) atque aptis et arte confectis photographiis illustratos, qui in futuris editionibus Annuarii convenienter edantur »³.

Gratissimo ergo animo iam nunc incipiemus accipere huiusmodi articulos, quo citius nova editio Annuarii praeparari possit. Tam hi quam nuntii breviores pro Memorabilibus utiliter directe mittentur:

REDACTORI ANNUARII S. I. vel REDACTORI MEMORABILIVM S. I.
C. P. 9048 - Borgo Santo Spirito, 5 - Roma, Italia.

Commendo me ss. SS.
Romae, 15 ianuarii 1963.

R^{ss} V^{ss}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

15.

2 februarii 1963

De instrumentis audiovisivis principia proponuntur et sententiae de aliquibus punctis exquiruntur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Superiore mense iulio, intra dies 3-6, consiliis a me enunciatis, coadunati sunt circiter 40 e nostris Patribus in Scholasticatu Shrub Oak (Provinciae Neo-Eboracensis) ad pervestigandum quem locum res integra cinematographiae et televisionis in apostolatu Societatis hodie sortiatur.

³ AR XIV 37.

Litteris tum ad eum Congressum datis, edixeram: « In pluribus Provinciis varia tentamina iam facta sunt, sed multum manet faciendum ut doctrinae solidae fundamenta traditionibus Societatis conformia elaborentur. Hic Congressus occasionem vobis praebet fecundae cooperationis mutuae. Invicem tradite experientiam ab unoquoque iam acquisitam ... ». Iam vero, ex eis quae, laboribus perfectis, mihi relata sunt, dicendus est Congressus bonum exitum habuisse, adeo ut, gratias agens illius membris, spem expresserim fore ut hic Congressus velut initium quoddam constituat ex quo efficacius Societas nostra apostolatu moderno aptabitur, adhibitis his instrumentis quae nobis hodierna technica suppeditat.

Quivis plane intellegit ad exsequenda quae ibi proposita sunt atque ad laborandum ea amplitudine et efficacitate quas res exigit, non unum Congressum, nedum aliqualem Patris Generalis instructionem, sufficere: altius singula persequenda! Hinc igitur statui alia ex ibi constitutis Rae Vae ostendere, de aliis vero sententiam exquirere.

1. Et quidem, tum ex quibusdam pontificiis documentis, tum ex praecedentibus meis epistolis, principia quaedam exsurgunt quae omnium procul dubio consensu probantur.

a) Cinematographia, radiophonia, televisio constituunt nostro tempore instrumenta essentialia expressionis, rem miram quam Providentia Divina hominibus elargita est quo commodius specifice et authenticae culturae bonis imbuantur.

b) Cinematographia, radiophonia et televisio, consideratae ut apostolatus subsidia, influxum sane universalem exercere possunt atque proinde determinare quid cogitent, immo quid agant hodierni homines.

c) Si vero quaeratur quomodo Societatis filii circa haec sese hucusque habuerint, fatendum sit non satis sollerter in genere nos gessisse. Occasio igitur advenisse videtur ut, accurate perspectis quae agenda sint, opportunis normis ad iudicandum atque ad agendum Nostri muniantur.

Sane iuvare possumus consideratione quadam, quae sponte, res perspicientibus, subest. Quid enim aliud primorum Societatis temporum Superiores egerunt invento prelo typographico et coalescentibus in dies cultu et humanitate? Non ea tantummodo velut peccato et scandalo obnoxia respexerunt, sed nihil non fecerunt ut ea, Christi spiritu referta, copiosis fructibus abundarent quibus et nostri in primis Scholastici et alumni nobis commissi solide efformarentur.

2. En igitur certae quaestiones circa quas scire velim quid Ra Va sentiat et suadeat, saltem quod ad propriam Provinciam spectat.

a) Desideratum a Congressu est ut in Europa, America Septentrionali et America Meridionali totidem constituentur Secretariatus (pro eis ego nomina Patrum proponam, sed tantum propriis cuiusque Provincialibus). Provinciales vero Asiae et Africae censentne res apud se adeo maturuisse ut Secretariatus quoque Africanus vel Asiaticus constituatur?

Secretarius tamen centralis, qui hos Secretariatus invicem et cum P. Generale coordinabit, iam nunc designatur P. ROBERTUS CLAUDE (Prov. Belg. Merid.) qui laboribus Congressus praefuit in Shrub Oak.

b) Id erit praecipuum opus et munus horum Secretariatuum: — conficere primum integram statisticam omnium Nostrorum qui in singulis Provinciis apostolatum hunc per instrumenta audio-visiva quodam modo exercent; — redigere generaliora quaedam principia huius apostolatus exercendi, quibus ipse iuver ad normas pro universa Societate promulgandas; — promovere, et data occasione convocare, regionales Congressus, de consensu Provincialium ad quos res pertineat; — fasciculum periodicum edere, vulgato quovis sermone, qui nuntios hac de re diffundat; — praemittere delineationem quamdam de constituendo Instituto aliquo Internationali S. I. (de quo infra) quod investigare curet circa media haec audio-visiva; — admonere denique, si casus sit, Patrem Provincialem de praeparatione technica et specifica alicuius e Nostris qui huic generi apostolatus aptus et inclinis esse appareat.

c) Ob peculiare rei momentum subtilior cura a Secretariatibus adhibenda est in pervestigando et informando quis locus his rebus dandus sit in efformatione nostrorum Scholasticorum, a qua abesse minime debet notitia et iudicium de valore culturali et apostolico instrumentorum nostri temporis. Eadem pariter prae oculis habenda sunt ubi de nostris Collegiis et Universitatibus agitur: Societas nostra, quae olim primas meruit laudes in suis alumnis ad creationem artisticam efformandis, fidelis sibi manere tenetur, eosdem ad usum modernarum technicarum diffusionis efformando. Quae quidem efformatio, cum ad modum integralis partis in programme scholastico concipienda sit, per gradus et modo continuo praebeatur oportet, quin igitur aspectus ullus in tota hac re neglegatur, ita ut eis innotescant theoria, praxis, cultura, nec non ipsa creatio.

d) Est inter Congressus vota ut valde Nostris commendetur ne umquam in hac re laborare nitantur nisi harmonice cum quibusvis organizationibus, vel nationalibus vel regionalibus, quas ecclesiastica hierarchia probaverit. Qua in re numquam equidem Nostris commendare desinam spiritum illum collaborationis et modestiae qui opinionem prorsus tollat « velle nos in hoc apostolatus genere quodvis monopolium retinere ».

e) Progrediente tempore, prout haec nostra organizatio evolvatur, constituendum erit Institutum Internationale S. I. cui committentur cuiusvis generis investigationes circa hodierna diffusionis instrumenta.

3. Ut denique particulares res strictius tangerentur, quaestiones nonnullas proponam ad quas Ra Va, quae bene novit propriae Provinciae vires, responsum dare rogatur.

a) Censetne Ra Va adesse iam aliquem Patrem sufficienter paratum, vel cui adiungi facile possint quae desint, ut opportunus fiat Secretarius in Provincia, i. e. promotor et organizator motus et apostolatus mediorum audiovisivorum?

b) Si talis adest, poterit exclusive ad hoc opus dedicari, an tantummodo cum susceptis aliis muneribus alicuius molis?

c) Possintne tali Patri praeberi ea quibus sustineri et perfici in suo munere debeat, donec veram acquirat solidamque doctrinam et etiam competens in re fiat?

d) Quid, iuxta Ram Vam, censent Nostri de momento televisionis ut instrumenti ad instructionem nostrorum alumnorum in non una disciplina nostrarum scholarum? possintne Nostri, ut educatores sunt, aliquatenus iuvare televisione ad extendendum opus formativum vel saltem ad perficiendam studiorum rationem?

e) Cum in omni fere mundi plaga, in his quoque quae Missionum titulo etiamnunc designantur, televisio maiores in dies progressus faciat et maxime influat, nonne censet Ra Va, considerata vastitate apostolatus quem Nostri exercere his rebus possint, oportere vel saltem possibile esse nonnullos ex nostris Patribus vel Scholasticis, vel etiam ex FF. CC. assignari, qui specialiter singula huius technicae calleant, « studia » emissionis, programmata, centra formationis, paedagogiam televisivam, etc.?

Velim de his omnibus Ra Va sedulam deliberationem instituat, implorato ad hoc divini Spiritus lumine: consultores audiat, et si quos etiam competentes rei inveniat, eorum quoque sententiam prudenter exquirat. Dein de omnibus referat. Dicent nonnulli nimis longa mora incoepisse nos de his rebus curare: aggrediantur ergo saltem quidquid hodie fieri potest cum ea animorum alacritate quae nos decet, ut etiam hac in re satis normis Ecclesiae et spiritui nostrae vocationis faciamus, sciscitantes a nobismetipsis quid, si viveret hodie, sanctus Ignatius esset acturus.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 2 februarii 1963.

R^{re} V^{re}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

16.

22 februarii 1963

Territorium Goanum iungitur Viceprov. Belgaum-Poon., quae vocabitur Goa-Poonensis.

D E C R E T U M

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Territorium Goanum in India, quod inde a die 14 iulii 1954 est pars separata ipsius Provinciae Lusitanae, propter mutata adiuncta nimis constrictum est quam ut sua opera apostolica debito modo sustinere et evolvere queat. Propterea visum est eius statum iuridicum, quod ad Societatem nostram attinet, ita mutare ut eius necessitatibus congrue provideatur. Cum autem eius fines contigui sint territorio Viceprovinciae Belgaum-Poonensis, et ad regionem Poonensem quodammodo communitate culturae et linguarum propius accedat, convenire iudicamus ut territorium Goanum huic Viceprovinciae adiungatur. Haec autem unio profutura videtur etiam Viceprovinciae Belgaum-Poonensi, intra cuius territorium sic multum augebitur numerus Catholicorum ideoque etiam spes plurium vocationum obtinendarum.

Quae cum ita sint, re coram Domino mature perpensa, auditis Praeposito Provinciae Lusitanae eiusque Delegato in Sectione Goana atque Praeposito Viceprovinciae Belgaum-Poonensis, necnon Patre Vicario Generali et Patribus Assistantibus in consilium adhibitis, pro ea quam Litterae Apostolicae ac Societatis Constitutiones nobis conferunt potestate, haec quae sequuntur in Domino decernimus:

Territorium Goanum, quod territorium Archidioecesis Goanae sine regione Damanensi comprehendit, cum omnibus Societatis domibus et bonis temporalibus quae ibi nunc sunt aut postea erunt, a Provincia Lusitana ideoque ab Assistentia Hispaniae seiungimus idque Viceprovinciae Belgaum-Poonensi, in posterum Goa-Poonensi nuncupandae, et Assistentiae Indiae adiungimus.

Ad socios Sectionis Goanae quod attinet, nisi Praepositus Generalis in singulis casibus aliud statuerit, Viceprovinciae Goa-Poonensi pleno iure adscripti erunt omnes qui, extra Lusitaniam nati, Provinciae Lusitanae in Sectione Goana hucusque adscripti sunt. Socii autem eiusdem Sectionis, qui in Lusitania nati sunt, et socii ex alienis Provinciis qui in Sectione Goana hucusque Lusitanae Provinciae applicati sunt, Viceprovinciae Goa-Poonensi manebunt applicati, nec in propriam Provinciam revocentur nisi ex mutuo Superiorum Maiorum, quorum interest, consensu.

Socii denique omnes, e quibus universa Lusitana Provincia cum territorio Goano nunc constat, ad gratae memoriae mutuique amoris testimonium, etiam peracta separatione territorii Goani, ordinaria pro vita functis suffragia inter se persolvant per decennium, quo expleto quid de hac re sit statuendum videbitur.

Dubia autem, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nobis proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die 19 martii 1963, in festo S. Ioseph, in omnibus domibus Provinciae Lusitanae et Sectionis Goanae necnon Viceprovinciae Belgaum-Poonensis secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtineat.

Quod reliquum est, Dominum Nostrum enixe precemur ut, intercedentibus Beatissima Virgine Maria eiusque sponso S. Ioseph, et deprecantibus S. P. Ignatio, S. Francisco Xaverio, S. Ioanne de Britto, B. Rodulpho Acquaviva eiusque sociis atque omnibus nostris Sanctis et Beatis, ea quae per hasce litteras decreta et sancita sunt, firma et rata de caelo habere dignetur, atque tum Viceprovinciam Goa-Poonensem tum Provinciam Lusitanam divina sua ope ac tutela foveat et provehat earumque ministeria apostolica copiosis fructibus cumulet ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae, die 22 februarii 1963,
in Cathedra S. Petri Ap.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

17.

15 martii 1963

De Catalogo Defunctorum in Societate, deque ratione ut omnibus innotescat.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

His postremis annis, propter varias rationes sed praesertim propter mutationes et vicissitudines periodici *Memorabilium*, qui, postquam *Annuario S. I.* edi coeptum est, tantum ad Superiores Maiores et Redactores periodicorum mittitur, Catalogus defuncto-

rum in Societate cum omnibus nostris domibus communicatus non est. Iam vero ut lacunae in hac re impleantur et, quatenus fieri potest, nuntii de morte Nostrorum in tota Societate ad omnes citius perveniant, Pater Generalis statuit haec in posterum esse facienda:

1) Edetur Catalogus omnium defunctorum in Societate a die 1 octobris 1958 ad diem 30 septembris 1962, iuxta formam quae usque ad annum 1959 in *Memorabilibus* adhibita est. Deinceps singulis annis similiter (i. e. cum plenioribus defuncti informationibus ut in Catalogis annuis a Provinciis eduntur), Catalogus defunctorum a die 1 octobris ad diem 30 septembris anni proxime praecedentis edetur et ad omnes domus mittetur.

mationibus ut in Catalogis annuis a Provinciis eduntur), Catalogus simplicior, quo tantum nomen, Provincia, dies et locus obitus, anni aetatis et Societatis indicabuntur eorum qui duobus mensibus praecedentibus vita decesserint.

3) Cum conveniat ut omnes Nostri notitiam de iis qui nuper mortui sint tempestive accipiant, divinamque elementiam pro iis precibus implorent, hic Catalogus simplicior poterit vel ad mensam legi vel publicae tabellae affigi vel quovis alio apto modo ad omnium Nostrorum notitiam perducere. Quamobrem Pater Generalis decrevit ut praescriptum Epit. Inst. n. 275 § 2 sic mutetur: *In domibus nostris ad mensam legatur vel alia ratione Nostris innotescat catalogus eorum qui nuper in tota Societate defuncti sunt, ut illorum animas pro sua cuiusque devotione Deo omnes commendent.*

Hac data occasione Rae Vae in memoriam revocatur praescriptum quo Patres Socii obligantur « Praepositum Generalem quam primum certiore facere de morte Nostrorum in Provincia, additis, quantum fieri poterit, tempore et loco obitus » (Reg. Soc. Prov. 20). Sufficit si hic nuntius ad Secretarium Societatis dirigatur, sed ex nationibus extra Europam sitis semper mittendus est via aerea.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 martii 1963.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

18.

11 aprilis 1963

R. P. Stephanus Pillain renuntiatur novus Assistens Galliae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

R. P. Bernardus de Gorostarzu, Assistens Galliae, ante aliquod tempus me rogavit ut eum ab Assistantis munere liberarem. Bonus enim Pater, annum septuagesimum tertium agens postquam prae-cellenti devotione et constanti fidelitate erga Societatem eiusque Praepositum Generalem munere Assistantis fere septemdecim annos indefesse functus est, pro sua humilitate existimat alium Patrem exigentiis laboris pro Provinciis et Viceprovinciis Assistantiae Galliae in hodiernis adiunctis difficilioribus melius respondere atque Praeposito Generali in tota Societate moderanda maius auxilium praebere posse. Auditis igitur R. P. Vicario Generali, reliquisque Patribus Assistantibus, pro facultate ab Instituto Praeposito Generali collata ad alios Assistantibus sufficiendos si ipsi ex notabili virium imminutione vel alia gravi ratione id petierint¹, votis Patris de Gorostarzu esse obsecundandum duxi eumque exonerandum munere Assistantis Galliae.

Itaque, cum de novo Assistente Galliae extra Congregationem Generalem eligendo iam peracta sint quae in Constitutionibus² et Congregationum Generalium decretis³ ea de re praescribuntur, Ram Vam his litteris certior facio R. P. Stephanum Pillain, hactenus Praepositum Provinciae Galliae Septentrionalis, Assistantem Galliae rite esse constitutum. Pater de Gorostarzu autem in suam Provinciam Galliae Atlanticae redibit ministeria apostolica exerciturus.

Hae litterae proximo die 22 aprilis 1963, festo Beatae Mariae Virginis Reginae Societatis Iesu, in omnibus domibus ad mensam legantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 11 aprilis 1963,
Feria V in Coena Domini.R^{ss} V^{ss}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
*Praep. Gen. Soc. Iesu*¹ Coll. Decr. d. 269 § 2, 4°² P. IX c. 5 n. 3 [781].³ Coll. Decr. d. 269.

19.

25 aprilis 1963

Renuntiantur Secretarii regionales pro apostolatu instrumentorum audiovisivorum.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Postquam litteras de instrumentis audiovisivis ad omnes Superiores Maiores die 2 februarii huius anni misi, relationes in illis litteris petita Romam gradatim pervenerunt. Singulis igitur Superioribus Maioribus qui relationes iam miserunt gratias agens, reliquos hortor ut suas mox mittant.

Nunc autem Ram Vam certiore facio tres Secretarios regionales esse iam constitutos: pro Europa, P. IOSEPHUM BURVENICH, e Provincia Belgica Septentrionali; pro America Septentrionali, P. PATRITIUM J. SULLIVAN, e Provincia Neo Eboracensi; pro America Meridionali, P. IESUM ROMERO PÉREZ, e Provincia Mexicana Septentrionali.

Hi Secretarii regionales, et alii qui in posterum constituentur, nulla quidem gaudent iurisdictione, ex officio Secretarii derivata, erga alios qui in singulis regionibus exercent vel exercituri sunt apostolatum per instrumenta audiovisiva vel erga opera in quibus haec instrumenta adhibentur. Prout in litteris diei 2 februarii fusius explicatum est, eorum erit diversis modis laborare in hoc apostolatu coordinando et promovendo, sed semper agent de consensu Provincialium quorum interest.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 aprilis 1963.

R^{ac} V^{ac}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

20.

6 maii 1963

De morte P. Vincentii A. McCormick, olim Assistantis Americae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Hodie, hora octava antemeridiana, in Domo Probationis S. Andreae (Poughkeepsie, New York), pie in Domino obiit P. Vincentius A. McCormick, e Provincia Neo Eboracensi, olim Assistens Americae, aetatis annum agens septuagesimum septimum, Societatis autem sexagesimum.

Ineunte anno 1960 carissimus Pater McCormick, pro ea qua eminebat humilitate et sapientia, munus Assistantis dimittendum mihi obtulit. Status enim eius valetudinis medicum sollicitum tenebat: ob iusto altiores sanguinis pressionem eiusdemque alteratam naturam, timebatur ne eius vita in discrimen adduceretur nisi quieti et vitae minus constrictae indulgere sineretur. Propterea, non tamen sine dolore omnium qui in nostra Curia generalicia cum eo laborabant et vivebant, a gravi onere sui muneris liberatus est et in propriam Provinciam rediit. Ibi usque ad haec postrema tempora ministeriis spiritualibus constanter occupatus est, confessionibus scilicet audiendis, conferentiis habendis, Exercitiis Spiritualibus tradendis tum Nostris tum pluribus Religiosis viris et mulieribus, Sacerdotibus et Seminaristis. Hodie tandem Deus iuxta sua inscrutabilia consilia bonum et fidelem servum, sanguinis in cerebro eruptione improvise correptum, ad se revocavit.

P. Vincentius A. McCormick, die 17 iunii 1886 in Brooklyn, New York, in Statibus Foederatis Americae ortus, Provinciam Marylandiae-Neo Eboracensem die 14 augusti 1903 ingressus est. Praeter consuetum experimentorum et studiorum curriculum, per unum annum litteris humanioribus Dublini et Londinii operam dedit. Theologiam in Oenipontano Collegio Maximo aggressus est, sed post annum in patriam propter exarsum bellum mondiale redire coactus, eam complevit apud Woodstockiense Collegium Maximum, ubi sacerdotio die 28 iunii 1916 auctus est. Peracto quarto anno Theologiae, Iuniores in Poughkeepsienti Domo Probationis duos annos docuit et deinde Romae in Facultate Theologiae dogmaticae apud Pontificiam Universitatem Gregorianam, biennio studiorum completo, gradum Magistri Aggregati anno 1921 assecutus est. Post Tertiam Probationem item in Poughkeepsienti Domo Probationis peractam, sollemnem quattuor votorum Professionem die

2 februarii 1923 emisit in Woodstockiensi Collegio Maximo, ubi Theologiam dogmaticam tunc docebat et postea etiam officium Praefecti studiorum tres annos exsequebatur. Muneribus Rectoris eiusdem Woodstockiensis Collegii et Consultoris Provinciae fungebatur ab anno 1927 ad annum 1933, cum, Romam vocatus, Pontificiae Universitatis Gregoriana Rector die 27 decembris 1933 renuntiatus est. Rectoratu autem die 5 augusti 1941 deposito, dum saevit alterum bellum mondiale, in Curia nostra generalicia agebat, ubi Generali et duobus Vicariis Generalibus auxilium variis in rebus praestabat. Congregatio deinde Generalis XXIX eum anno 1946 elegit Assistentem Americae, et in hoc munere usque ad annum 1960 perseverabat.

Desideratissimus Pater, in iudiciis concipiendis maturus et in sentiis proferendis sedatus, numquam inordinato impulsu permotus videbatur; indolis erat amoenae et tranquillae simul et constantis, suavis et urbanae caritatis plenus, qui modeste sed cum candida sinceritate suam mentem aperiebat. In vita cotidiana comiter necnon per occasionem lepide agens, cum sociis communitalis nonnihil ex iucunda serenitate quam ipse animo experiebatur communicare sciebat. Profunde spiritualis et virtutibus religiosis ad exemplum praecellens, Societati fidelissimus atque notitia et amore Instituti insignis, pari humilitate, submissione et rectitudine officia etiam gravissima sibi commissa gerebat. Meritis itaque cumulatam iure sperare possumus eum praemio beatae vitae in caelis, a Deo pro eo ab aeterno praeparato, iam frui vel cito fructurum esse.

Suffragia vero pro eius anima, prout Institutum nostrum praescribit¹, haec persolvantur: praeter duas Missas in Provincia Neo Eboracensi, cui adscriptus erat, singuli sacerdotes in tota Assistentia Americae tria Sacra faciant, in reliqua autem Societate unum; ii vero qui sacerdotes non sunt, totidem Missas, Communiones et Coronas pro caro defuncto offerant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 6 maii 1963.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

¹ *Coll. Decr. d. 290; Epit. n. 854 § 2.*

21.

9 maii 1963

Praescribitur suffragium pro insigni benefactore defuncto.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Nuper mortuus est insignis quidam benefactor qui olim permagnam pecuniae summam ad opera Societatis promovenda donavit.

Propterea, ad grati animi nostri sensus pro hoc praeclaro beneficio exprimendos, iuxta promissionem a decessore meo R. P. Francisco Xaverio Wernz tempore donationis factam, pro anima huius benefactoris in universa Societate singuli sacerdotes unum Sacrum faciant et qui sacerdotes non sunt unam Missam, Communionem et Coronam offerant.

Commendo me ss. SS.
Romae, die 9 maii 1963.

R^{re} V^{re}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

22.

21 maii 1963

*Missio Barrancabermejensis, ad Societatem quod attinet, sup-
primitur.*

AD R. P. EDUARDUM BRICEÑO
PRAEP. PROV. COLOMB. ORIENT.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum exeunte anno 1962 in Colombia erecta sit dioecesis Barrancabermejensis¹ territorium nostrae Missionis eiusdem nominis, quod anno 1929 tamquam Praefectura Apostolica atque anno 1950 tamquam Vicariatus Apostolicus curis nostrae Societatis a Sancta Sede per Sacram Congregationem de Propaganda Fide commissum

¹ Cfr. AAS LV 928.

est, nunc constituitur praecipue nova dioecesi Barrancabermejensi sed etiam aliis dioecesibus vicinis, quae nova dioecesis sicut et ceterae vicinae omnes Sacrae Congregationi Consistoriali subsunt neque ullo modo a Sacra Congregatione de Propaganda Fide dependere pergunt. Propterea opportunum videtur nostram Missionem Barrancabermejensem suppressere, quatenus id ad nostram Societatem spectat.

Decerno igitur supprimendam esse Missionem Barrancabermejensem hisque ipsis litteris eam supprimo atque suppressam esse declaro. Territorium autem Missionis, quod ad orientem fluminis Magdalenae iacet, cum eius domibus et operibus, Provinciae Colombianae Orientali tribuo. Quod ad socios Missioni hucusque addictos attinet, nihil mutetur: Provinciae, cui hucusque adscripti sunt, adscripti maneant.

Commendo me ss. SS.

Romae, 21 maii 1963.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

23.

21 iunii 1963

De paupertatis observantia.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Paupertatis nostrae fideli observantiae perpetuo insidiatur crescens prosperitas illarum regionum, magis exultarum nempe, e quibus maxima pars nostrorum Religiosorum oriunda est. In dies augetur abundantia rerum quae ad vitae commodum conferunt, atque difficilior evadit austeritas illa et restrictio in usu rerum temporalium sine qua nostra professio paupertatis fidelibus videtur re non comprobari.

Occasione enim Concilii oecumenici audiuntur non paucae querelae ex parte Episcoporum de miratione quam gignit praxis « paupertatis » uti eam de facto intellegere videntur Religiosi quidam utriusque sexus. Finis apostolicus vitae religiosae, qui imprimis est in viva praedicatione vitae plene evangelicae, exemplo nempe plus quam verbo, iam non adeo in nostro opere resplendet.

Sanctus Ignatius paupertatem veram, — usque ad mendicationem cotidianam, itinera sine ulla pecunia inita, gratuitatem omnium ministeriorum, — vere et ex corde amavit ob amorem Christi Domini, qui « propter vos egenus factus est, cum esset dives »¹; qui ipse monuit: « si vis perfectus esse, vade, vende quae habes ... et veni sequere me »². Hic amor Christi Domini est et remanet fundamentum cuiusvis paupertatis religiosae. Si autem non offerimus Domino paupertatem aliquam efficacem, ubi est noster amor? in verbis an in operibus?

Motivo huic essentiali accedere possunt alia sive naturali decencia sive caritate sincera inspirata.

In plerisque Provinciis assidue mendicamus pro « Arca Seminarii » seu institutione nostrorum iuvenum; at simul in nonnullis ex iis potius laute vivimus, pecuniasque non spernendas impendimus in res quibus vel mediocris mortificatio facile renuntiaret. Ne nobis blandiamur vel illudamus; nonne quandoque abutimur hac ratione liberalitate benefactorum praesertim pauperiorum? Ipsi minus commode vivunt quam nos!

In toto mundo quem nunc melius quam olim novimus, hortante quoque Ecclesia, « cruciatam » agimus contra famem et penuriam rerum. Quot homines, immo integri fere populi, egestate, morbis ex ea ortis, morte praematura affliguntur! Ad eos iuvandos, fideles sibi imponunt sacrificia non pauca, praesertim tempore Adventus et Quadragesimae, dum renuntiant spectaculis, usui tabaci, liquorum, itineribus, tot aliis commodis ceterum licitis, quo fratribus in Christo in regionibus minus progressis adsint. Nonne decet ut nos pluribus rebus, non illicitis quidem sed sincerae paupertati minus congruentibus, liberaliter renuntiemus? Immo, cum inter istos indigentes non pauci sint fratres nostri ipsius Societatis, in partibus Americae Latinae, in Asia, in Africa, qui vitam ducere coguntur vitae parum cultorum populorum simillimam, convenitne ut illi penuriam patiantur, nos autem abundemus?

Certe laudatur caritas Superiorum qui erga senes, infirmos, debiles, eos qui duriore labore onerantur, largos se praebent eosque ita tractant ut iugum Domini suavius et cum alacritate ferre valeant. Simul tamen Superior oblivisci non potest sui officii esse, discreta austeritate cohibere suos, ne quando amor propriorum commodorum fortitudinem et zelum in servitio Domini et animarum infringat et debilitet³. Lumine Spiritus Sancti Superiori opus

¹ 2 Cor. VIII 9.

² Mat. XIX 21.

³ *Epit.* n. 208.

est ut rectam viam teneat, nec iusto austerior, nec tamen laxior in detrimentum animarum et genuini spiritus vocationis religiosas.

Novi equidem diversum esse statum rerum in variis Provinciis, nec deesse regiones ubi austerius vivatur. Simul tamen factis cogor confiteri normas ab ultima Congregatione Generali datas, de vera definitione nostrae « vitae communis » in Societate⁴, et de vero ambitu nostrae paupertatis in victu, vestitu, habitatione, itineribus, alicubi premente sollicitudine laboris cotidiani fere oblivione praetermissas esse, nec quidquam mutatum fuisse in nostra ratione vivendi, ut magis reverteremur ad efficaciorē paupertatem.

Velim Superiores maiores sincerum examen conscientiae instituunt de nonnullis rebus in quibus his temporibus veros abusos committi fateri debeo. « Estote factores verbi, et non auditores tantum »⁵.

Voluit Congregatio XXX ut etiam victus noster talis esset quem familiae « modicae condicionis » in regione sibi permittere solent. In Consuetudinario autem non paucarum Provinciarum video festa etiam primae classis in triclinio in dies multiplicari, occurrentibus variis occasionibus, ita ut sit ubi eorum numerus ad 25 et 30 ad annum ascendat. Quibus si addas festa secundae classis, saltem semel in hebdomada occurrunt haec extraordinaria. Non novi utique usus omnium regionum; sed ex bene multis ex iis quas novi, nulla est ubi familiae modicae condicionis talem abundantiam sibi permittere possint. Nunc in domibus a Praeposito Generali Romae dependentibus et in tota Assistentia Italiae, festa primae classis reduximus ad 6 in anno, omnibus computatis.

Sane in hac re aliquid semper discretionī Superioris relinquitur: Consuetudines scriptae non omnia praevidere possunt. Verum discretio non foret semper ad lautiora propendere, unum alii usque addendo. Discretio sincera sit oportet in observantia, moderata in largitate.

Plurimos casus audio Patrum qui pecunias occasione ministerii vel dono acceptas non tradere solent Superiori vel Oecono, sed sibi servant et non raro iis libere utuntur. Hic ut patet agitur ipsa materia voti paupertatis. Superiores statis intervallis, v. g. cum renovantur consuetae licentiae, et certe sub domus visitatione, rationem ab omnibus petant pecuniarum quas quoquo fine penes se habent vel gerunt, etiam earum pecuniarum quae non pertinent ad Societatem, a Nostris autem geruntur⁶. Adversa quae accidunt

⁴ CG XXX d. 46, 2°; cfr. CG XXVIII d. 25, 4°: - *Coll. Decr.* [407; 108].

⁵ Iac. I 22.

⁶ Cfr. *Instr. de adm. temp.* n. 182.

ex neglecto isto praescripto, Superioribus iure imputantur, atque Societas de sequelis et damnis respondere tenebitur.

In omnibus Religionibus, Ecclesia ipsa severe exigit ut servetur vita in communi, ita ut « quidquid monachus acquirit, monasterio acquirat », in communem capsam ab Oecono et Superiore gerendam et secundum cuiusque necessitates distribuendam deponat. Quod valet non tantum de pecuniis, sed de qualibet re pretio aestimabili. Non sine miratione comperio alicubi de facto, — et interdum de iure quoque! — consuetudinem admitti qua singuli ad usum personalem habeant et sibi servant birotas, birotas automotrices, currus automobiles (sic!), machinas photographicas, machinas magneticas ad vocem humanam servandam (tape recorders, magnetofoni, magnétophones, Tonbandgerät), similia moderna inventa.

Sane instrumenta arte hodierna inventa quae apostolatam vere iuvant, a Nostreis adhiberi convenit, ne maius bonum impediatur. Verum haec admittantur ad utilitatem apostolicam tantum, non ad commodum vel delectamentum. Praeterea, ex natura nostrae paupertatis, haec concedi possunt tantum officio, non personae. Mutato officio, successor in officio sunt relinquenda; mutato domicilio, domui ad quam pertinent, etiamsi simile officium in alia domo gerendum veniet: nova domus res officio necessarias suppeditet. Machinae ad scribendum quoque, ut saepe inculcatum est, pertinent ad domum, vel Provinciam, non ad singulos.

Recolant quaeso omnes Superiores ea quae ab ipsa Ecclesia, indeque a nostro Instituto, praescripta sunt de vita illa in communi quod ad res temporales servanda, quae ad ipsam essentiam cuiusvis vitae religiosae pertinet. Normae claro compendio effeuntur apud Epitome Instituti, n. 497. Notetur in specie nulli Superiori licere facultatem concedere ut subditi sibi res ad vitam necessariam procurent alia via quam per providentiam Superiorum; proinde non a familia, non ab amicis vel benefactoribus, etiamsi inde expensae communitatis minuentur. Si quid autem ab externis sponte offeratur (utputa in ordinatione sacerdotali), id ad usum communem accipiat. Nec unquam concedatur exceptio ulla ob quam inter Nostros duae oriantur classes, divitum nempe, qui non pauca accipere possunt et accipiunt, atque pauperum qui, ob penuriam familiae vel genus sui ministerii de facto nihil habebunt. In dubio in hac re, expedit severiores quam laxiores nos exhibere; ex nimia benignitate enim iniquae inter nos oriuntur differentiae.

Vere miror vix unquam cum quis de longiore itinere cogitet, considerari sumptus qui requiruntur, sive ad iter ipsum, sive ad rationem instituendi itineris. Cum agitur de fine spirituali serio et non fucato, patet temporalia bona postponenda esse spirituali-

bus. Examinetur tamen etiam tunc num necesse sit ut aliquis ex Europa vocetur in alias mundi partes ad ministerium quod aequè possit praestari ab iis qui in loco sunt; supputetur etiam ratio itinerandi: non enim commodior et brevior praevalere debet eo ipso quod commodior atque brevior est. Sed praesertim, Superiores rogo ut non tantum restringant sed supprimant multa ista itinera quae nunc fiunt, quidquid est de praetextu allato, ad feriandum more saecularium, « turismo » qui dicitur. Magnae in rebus huiusmodi dissipantur pecuniae, ne quid dicam de detrimento spiritus quod facile oritur.

Nostri alumni ex familiis ditioribus qui ad feriandum e regionibus etiam pauperibus in alias longinquas Nostros ad eos comitandos invitant, serio a nobis moneantur de eorum officio « sociali », sensu lato intellegendo. Summa nempe moderatione expensis parcant, ita ut maiorem partem suarum pecuniarum, tam laute quandoque profusarum in illo « turismo » (qui non semper adeo prodest « culturae ») impendant in iuvandis pauperibus sive suae patriae sive regionum etiam longinquarum. Nonne scandalum foret nos catholicos, immo Religiosos, invenes non instituere ad rectum illum sensum suorum officiorum in vita christiana? Nonne meis oculis Romae videre cogor tot divites ex regionibus ceterum pauperimis uno die, in hospitiiis primae classis et aliis huiusmodi rebus, expendere pecunias quantas operarius pro tota familia lucrari potest labore assiduo duarum hebdomadarum, ne dicam integri mensis? Num complices erimus eiusmodi abusus, silentio nostro qui officio sacerdotali monere cogimur « opportune importune »⁷ vel, quod peius, similia patrabimus nos ipsi?

In genere, ad maiorem redeatur simplicitatem in ratione quoque agendi ferias, sicubi ab ea recessimus. Optime refici possunt et corpus et mens, sine extraordinaria illa relaxatione, quae quidem placet nostris coetaneis, simul tamen non raro et corpus et animum debilitat, ita ut, mirum dictu, post ferias quiescere oporteat e fatigatione feriarum!

Timent quandoque Superiores ne austeritas vitae alacritatem laboris et servitii Domini minuat; dum e contra, dummodo austeritas sit discreta et prudens, prout eam intendebat sanctus Ignatius, animi alacritatem miro modo fovet vitamque in nostris communitatibus magis felicem efficit. Atque certo Dei servitium expeditius, maiore animi pace et gaudio complere iuvat.

Nemini sponte gratus est sermo de austeritate, mortificatione, privatione rerum commodarum. Vitam autem religiosam amplexi

---

⁷ Cfr. 2 Tim. IV 2.

sumus ut perfectionem evangelicam prosequeremur, quae se extendit longe ultra fines mandatorum omnibus fidelibus impositorum. Vota nostra ante omnia sunt professio publica illius perfectionis efficaciter desiderandae et acquirendae. « Spiritu ambulate, aiebat Paulus Apostolus, et desideria carnis non perficietis. Caro autem concupiscit adversus spiritum, spiritus autem adversus carnem, ut non quaecumque vultis illa faciatis »⁸. Quod ille omnibus fidelibus commendabat, hoc nos, nisi professio sit vanum verbum, perfectius ideoque efficacius prosequamur oportet. Immo, ad fideles Corinthi degentes distinctius scribebat: « Omnis, qui in agone contendit, ab omnibus se abstinere, et illi quidem ut corruptibilem coronam accipiant, nos autem incorruptam. Ego igitur sic curro non quasi in incertum; sic pugno non quasi aërem verberans; sed castigo corpus meum et in servitutem redigo, ne forte cum aliis praedicaverim, ipse reprobus efficiar »⁹.

Has litteras absolvebam die festo Sacratissimi Cordis Iesu. Et sponte occurrit illud ex collecta Missae festi, « concede, quae sumus, ut illi devotum pietatis nostrae praestantes obsequium, dignae quoque satisfactionis exhibeamus officium ». Quae est summa nostrae vitae religiosae atque apostolicae.

Commendo me ss. SS. et oratoribus
Romae, 21 iunii 1963.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

24.

20 iulii 1963

*De laureis « honoris causa » concedendis, nonnisi praehabito
« nihil obstat » Sanctae Sedis.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ante aliquod tempus S. Congregatio de Seminariis et Studiorum Universitatibus mecum communicavit id quod decretum erat

⁸ Gal. V 16-17.

⁹ 1 Cor. IX 24-27.

circa laureas « honoris causa » concedendas, scilicet: « nihil obstat » eiusdem S. Congregationis semper impetrandum esse antequam laurea « honoris causa » alicui concedatur a nostris Universitatibus (necnon Facultatibus et Collegiis Universitariis, uti dicuntur). Vi autem « Declarationis: *Cum dubium* » diei 23 novembris 1959¹, hoc praescriptum extenditur etiam ad Universitates quae canonice non sunt erectae.

Velit igitur Ra Va de hoc decreto opportune certiores facere Rectores nostrarum Universitatum, Facultatum atque Collegiorum Universitariorum, aliosque, quorum interest. Res autem *modo reservato* communicetur neve publici iuris fiat. Petitiones ad impetrandum tale « nihil obstat », simul cum plenis informationibus de candidatis, quibus laurea « honoris causa » concedenda est, atque rationibus particularibus, ob quas huiusmodi honore digni considerantur, ad nos tempestive perveniant, ad S. Congregationem transmittendae.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 20 iulii 1963.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

25.

6 augusti 1963

Prorogatur facultas Missam celebrandi, tempore Missionum, in vigiliis nocturnis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Mandante Patre Generali, ad Ram Vam mitto Rescriptum S. Congregationis de Sacramentis die 30 iulii 1963 datum (Prot. N. 4143/63), quo ad aliud septennium prorogatur facultas qua sacerdotes Societatis Iesu, tempore Missionum, possunt vel ipsi vel alius sacerdos, celebrare Missam in vigiliis nocturnis, de con-

¹ AAS 51, 920.

sensu tamen Ordinarii loci et servatis in reliquis forma ac tenore praecedentis Rescripti (Cfr. AR. XIII 34).

Commendo me ss. SS.

Romae, die 6 augusti 1963.

R^{ss} V^{ss}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

26.

15 augusti 1963

De Congregatione Procuratorum anno 1964 non habenda.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum postrema Congregatio Procuratorum a die 27 ad diem 30 septembris 1961 habita sit, eadem Congregatio, iuxta ipsius Formulam n. 1 § 1, mense septembri 1964 (vel alio tempore eiusdem anni civilis) celebranda esset.

Iam vero, re ex omni parte in Consultatione Patrum Assistentium considerata atque debita licentia Sanctae Sedis obtenta, decrevi proximam Congregationem Procuratorum saltem in annum 1965 esse differendam. Datis enim hodiernis adiunctis, vix opportunum videtur hanc Congregationem in annum proximum indicare.

Nam, cum Praepositus Generalis constantibus laboribus et studiis cum Concilio Oecumenico Vaticano II eiusque Commissionibus connexis operam dare atque eius sessionibus interesse debeat (quae, quatenus nunc praevideri potest, hoc anno 1963 ad finem non perducentur), Acta Congregationum Provincialium perpendere et approbare, relationibus de singulis Provinciis, Viceprovinciis et Missionibus maioribus debito modo studere, atque longa colloquia cum singulis Procuratoribus et Relatoribus habere vix posset.

Occasione praeterea postremae Congregationis Procuratorum maior pars e Provinciis et Viceprovinciis inter rationes de non cogenda Congregatione Generali attulit instantem Concilii Oecumenici celebrationem. Sunt autem qui dubitent num deceat Societatem Congregationem Generalem habere durante ipso Concilio Oecumenico, cum praesentiant post Concilium absolutum Congregationem Generalem longe utiliore fore. Quapropter praeter supradictam

rationem Congregationis Procuratorum ad annum differendae, extraordinaria nempe onera quae in Praepositum Generalem ob Concilium incumbunt, iudicant minus necessarium in praesentibus adiunctis Congregationem Procuratorum convocare ad hoc unicum decretum ferendum, num scilicet cogenda sit necne Congregatio Generalis.

Devolvente vero anno proxime futuro, fieri poterit ut de tempore absolutionis Concilii clarius constet ideoque facilius sit iudicare quid in hac re sit decernendum. Interim, si adiuncta notabiliter mutata fuerint, nihil impedit quominus Congregatio Procuratorum, vel etiam, propter causas in Constitutionibus statutas, si dabuntur, et sine Congregationis Procuratorum decreto, Congregatio Generalis convocetur.

Velit igitur Ra Va opportuna ratione Nostros certiores facere Congregationem Procuratorum, ex licentia a Sancta Sede ob adiuncta extraordinaria concessa, interim in annum 1965 esse dilatam.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 augusti 1963,

in festo B. M. V. in caelum Assumptae.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

27.

10 septembris 1963

Textus Regularum generalium et particularium Soc. Iesu iterum typis impressus.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum iamdiu prorsus desint exemplaria Regularum Societatis Iesu, tum generalium tum particularium omnium officiorum (ed. maior), quae ultima vice typis prodierunt anno 1947, visum est has Regulas iterum imprimere quales iacent, paucis additis vel mutatis, prout Decreta Congregationum Generalium XXVIII, XXIX et XXX, necnon Ordinationes vel Instructiones PP. Generalium eas retractare statuerunt.

Pleniori Regularum retractationi iam Pater Noster Generalis manum admovit ut, quantum fieri possit, hodiernis adiunctis et exigentiis aptentur. Sed hoc opus forsitan solummodo intra aliquot annos perfectum erit. Si proinde Ra Va pro suae Provinciae domibus harum Regularum exemplaria nonnulla, ad usum praesertim Superiorum ceterorumque Officialium, acquirere intendit, numerum exemplarium quae desiderat nobis significet.

Commendo me ss. SS.

Romae, 10 septembris 1963.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

28.

7 octobris 1963

Quaedam fascicula Actorum Romanorum quae desunt iterum typis imprimuntur.

AD RECTORES ET SUPERIORES DOMORUM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Non raro domus nostrae petunt ex ACTIS ROMANIS Soc. Iesu fasciculos praeteritorum annorum, qui illis desunt ad collectiones integras efficiendas. Numerus vero fasciculorum, qui paulatim exhauriuntur in nostra apotheca, in annos augetur.

Proinde visum est iterum quosdam fasciculos typis mandare, sed methodis recentioribus inventis, citius, facilius et modico pretio. Ut vero numerum exemplarium imprimendorum statuere possimus, rogo Ram Vam ut significare mihi velit quinam fasciculi totius collectionis Actorum Romanorum pro vestra domo requirantur. Labor, uti patet, perfectum iri speratur intra aliquot subsequentes annos.

Commendo me ss. SS.

Romae, 7 octobris 1963.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

29.

8 octobris 1963

De morte P. Zachaei J. Maher, olim Assistantis Americae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Die 1 octobris huius anni, hora 21:00, in urbe S. Francisci in California, pie in Domino obiit R. P. Zachaeus J. Maher, olim Assistens Americae, aetatis annum agens octogesimum primum, Societatis autem sexagesimum tertium.

Pater Maher, die 8 octobris 1882 in urbe S. Francisci in California ortus, post studia humaniora et duos annos philosophiae impensos, Societatem die 27 ianuarii 1901 ingressus est in Gatensi Domo Probationis Missionis Californiae, ad Provinciam Taurinensem tunc pertinentis, quae dein in Provinciam Californiae anno 1909 erecta est. Iunioratu in eadem Domo Probationis peracto, philosophiae apud Universitatem S. Ludovici in Provincia Missouriana operam dedit. Per sexennium in experimento magisterii physicam et mathesim docuit in Spokaneensi Collegio NN. S. Aloisii Gonzaga atque S. Francisci Collegio S. Ignatii. Cursum theologiae complevit in Provincia Marylandiae-Neo Eboracensi in Woodstockiensi Collegio NN., ubi die 28 iunii 1916 ordinatus est sacerdos. Postquam Tertiam Probationem in Gatensi Domo Probationis peregit, sollemnem Professionem 4 votorum in urbe Angelorum die 2 februarii 1921 emisit.

Absoluto curriculo experimentorum et studiorum, Pater fuit Praefectus studiorum et disciplinae atque physicam et mathesim docuit in Angelopolitano Collegio Inchoato S. Ignatii ab anno 1917 ad annum 1921, cum Rectoratum Universitatis Sanctae Clarae suscepit et per quinquennium implevit. Deinde, postquam in Altensi Domo Exercitiorum quattuor annis fuit Minister et Oeconomus atque Exercitia Spiritualia tradidit, anno 1930 ad gubernationem iterum vocatus est, primum ut Rector Angelopolitanae Universitatis Loyolensis et postea, anno 1932, ut Praepositus Provinciae Californiae. Die autem 3 septembris 1935 Assistens Americae renunciatus est, quod officium per undecim annos assidue praestavit, interim quoque, saeviente secundo bello mundiali, munere Visitatoris pro America Septentrionali fungens. Munere Assistantis tandem in Congregatione Generali XXIX anno 1946 habita exoneratus, Exercitiis Spiritualibus tradendis in Altensi Domo Exercitiorum usque ad suam mortem occupatus est.

Pater Maher semper se exhibuit virum solidae virtutis, observantia religiosa exemplarem, acri ingenio dotatum, Ecclesiae autem et universae Societati fidelissimum, qui omnia munera sibi commissa sine respectu humano fortiter et constanter obivit. Immota rectitudine atque indole potius severa instructus, benevolentiam et fiduciam Nostrorum minus facile sibi conciliavit; profunda tamen et sincera caritate fraterna praeditus erat atque discreta urbanitate erga omnes utebatur. Ad praedicandum et Exercitia Spiritualia tradenda eximio talento gaudebat atque his ministeriis, gravibus gubernationis muneribus depositis, admirabili humilitate et indefesso zelo ad extremum vitae tempus vires impendebat. Iure sperare possumus eum praemium servi boni et fidelis meritum esse atque beata vita in coelis cum Deo iam nunc frui vel cito fructurum.

Suffragia vero pro eius anima, prout Institutum nostrum praescribit¹, haec erunt a Nostris persolvenda: praeter tres Missas in Provincia Californiae, cuius Praepositus olim fuit, singuli sacerdotes in tota Assistentia Americae tria Sacra faciant, in reliqua autem Societate unum; ii vero qui sacerdotes non sunt, totidem Missas, Communiones et Coronas offerant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 octobris 1963.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

30.

8 decembris 1963

Monita quaedam ad Superiores.

AD OMNES SUPERIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Verba facturus ad universam Societatem de virtutibus, sancto Parenti Ignatio adeo caris, humilitatis eiusque pedissequae oboedientiae, e quibus sponte efflorescit vera caritas, prius quaedam cum Superioribus communicare velim, a quibus magna ex parte pendeat spiritualis progressus inferiorum.

¹ *Coll. Decr. d. 290; Epit. n. 854 § 2.*

In ipso limine Constitutionum, memorat sanctus Pater principium a quo tota nostra vita religiosa pendet; ait enim: « Interna caritatis et amoris illius lex, quam Sanctus Spiritus scribere et in cordibus imprimere solet potius quam ullae externae Constitutiones ad [promovendam in Dei servitio Societatem] adiutura » est. Ex hoc principio procedat oportet tota ratio agendi et gubernandi Superiorum.

1. Ante omnia proinde curandum est « ut in spiritu amoris et non cum perturbatione timoris procedatur »¹. Ut autem subditi ita procedant, requiritur ut Superior habeat ac prae se ferat dilectionem et curam illorum². Dilectio erga subditos sponte profluet ex amore Dei, quem Superior alet in se assidua oratione qualem Institutum praescribit, atque illa Ignatiana « probitate » seu cumulo solidarum virtutum sive « humanarum » ut saepe dicimus, sive specificè supernaturalium quae hominem amabilem reddunt Deo et hominibus, inter quae eminet sincera et simplex humilitas³ una cum caritate quae ex ea profluet.

2. Ex subditorum genuina dilectione, sequetur sollicitudo de eis in via Domini ducendis et promovendis. Si subditi scient « suum Superiorem scire, posse et velle bene ipsos in Domino gubernare »⁴ facile orietur fiducia, quae viam pandit unioni animorum atque hilari et forti oboedientiae. Ne sit Superior ex iis de quibus dictum est: « Multum laborat, parum gubernat »; nulum opus zeli quantumcumque commendandum praeceat sollicitudini de bene gubernandis subditis tum in eorum vita spirituali tum in eorum apostolica actione. Ne sinat Rector vel Provincialis, immo Superior Domus minoris, se totum absorberi cura de studiis promovendis, de auctoritate externa suae domui concilianda, de amicis et benefactoribus acquirendis vel conservandis, de penuria domus sublevanda, de ministeriis per seipsum exercendis, sed cum detrimento religiosae gubernationis subditorum. De hac ante reliqua omnia rationem a nobis exiget Deus Creator et Redemptor animarum nostrorum subditorum.

3. Antiquissimam traditionem vitae religiosae secutus, imprimis voluit sanctus Ignatius ut inter Superiorem et inferiorem haberetur plenissima illa consuetudo, amantis patris atque germani filii, qua subditus « nihil [Superiori] clausum, ne conscientiam quidem propriam » teneat⁵. Aliquid deest Superiori qui ex

¹ *Const. P. VI c. 1 n. 1* [547].

² *Cfr. Const. P. VIII c. 1 G* [667].

³ *Cfr. Const. P. IX c. 2 n. 2* [725].

⁴ *Const. P. VIII c. 1 G* [677].

⁵ *Const. P. IV c. 10 n. 5* [424].

parte subditorum hanc fiduciam sibi conciliare non valet. Ut autem subditus facile animum aperiat Superiori, requiritur sane ut hic sibi bonam existimationem et auctoritatem⁶, meruerit, fidelitate religiosa nempe, imprimis pietati et orationi, sui abnegatione et vitae dignitate. Requiritur quoque ut Superior sit secreti tenacissimus, nemini, ne Superiori maiori quidem, unquam aliquid innuendo ex iis quae in ratione conscientiae vel huic simili colloquio resciverit, scientia acquisita non utendo nisi ad normam Instituti⁷, salvo nempe secreto et non dissentiente subdito, ad eius vel Societatis et Ecclesiae bonum. In dubio autem, sit Superior tenacior secreti quam laxior in eo utendo.

Nec ex quadam verecundia vel animi timiditate is sit Superior qui manifestationem conscientiae audire detrectet subditumque ad Patrem spirituales remittat. Sicuti sacerdotis est neminem nec quidquam in confessione audire recusare, salvis rarissimis casibus omnino peculiaribus, ita Superioris est, si genuino spiritu sancti Ignatii ducitur, subditos omnes de rebus suis intimis audire iisque opportuna consilia vel si quid aliud suggerit caritas impertiri.

Ubi tale commercium inter subditos et Superiorem habetur, tam officium praecipiendi quam correspondens officium oboediendi suavia fient atque foecunda. Et hoc intendit Societas, Fundatorem fideliter secuta; et haec est solutio non paucarum hodiernarum difficultatum et « problematum » quae vocant.

4. Exemplum secutus Christi Domini, cuius personam gerit, atque « Petri Paulique formulae semper... memor »⁸ curet qui praeest, quantum in ipso est, « circumspecte et ordinate praecipere » ita ut « Superior omni benevolentia, et modestia, et caritate in Domino quantum in ipso est utatur »⁹. Quam normam Regula Provincialis 4 memorat mirabili brevitate, commendans ut dilectione suorum motus, « circumspecte et modeste praecipiendo », « amabilem se reddat ».

5. Commendat sanctus Ignatius ut « circumspecte » praecipiamus. Circumspectio autem illa, ut ex ipsa verbi etymologia eruitur, supponit ut antequam praecipimus, ex omni parte rem de qua agitur consideraverimus, vires corporis et animi subditorum ponderaverimus; quod vix fieri potest nisi aliorum plurium sententiam audiverimus. Discat Superior benigne audire sententiam eorum subditorum qui prudentia et rerum usu eminent, immo omnium eorum qui ad eum recurrunt. Nec facile despiciantur iuniores vel minus

⁶ Cfr. *Const. P. VIII c. 1 G* [667].

⁷ *Epit.* 204, § 2 et 3.

⁸ *Formulae Instituti*, n. 6.

⁹ *Const. P. VIII c. 1 G* [667].

culti tamquam experientia vel sapientia carentes. Quoties Spiritus Sanctus « humilibus et parvulis » ea revelat quae « prudentibus et sapientibus » non manifestavit »¹⁰. Facile contingit ut iuniores et humiliores ratione magis directa et vivida spiritum Evangelii persentiant quem nos ex consuetudine vitae minus liberalis erga Dominum aliquantum forsitan amisimus: nonne interdum sivismus salem evanescere? Immo, ne a priori reiciamus sententias etiam eorum qui cum illa praesumptione, qua solent inexperti, velint Societatem et Ecclesiam reformare. Ecclesia et Societas semper indigent reformatione, sive progressu a bono ad melius, immo conversione a malo ad bonum; ne imitemur occaecatos illos qui, ut abunde ostendit historia Ecclesiae, voces monentium tempestive audire detrectarunt. Libenter e contra plurimorum voces audire parati simus, omnia quidem probantes, quae bona sunt retinentes¹¹.

Quodsi auditis sententiis, imprimis eorum consiliariorum quos Ecclesia per Societatem nobis audiendos dedit, videamus propriae sententiae solide contradici, humiliter a proposito iam concepto recedamus, meliorem aliorum sententiam amplexuri. Meminerimus qui simus ipsi, fallibiles nempe, minus in tot rebus periti quam plures ex nostris subditis. Quot Fratres Coadiutores in re sua longe peritiores inveniuntur quam ipse Provincialis vel Generalis! Auctoritas vi muneris collata non confert peritiam seu « competentiam » in qualibet re agenda!

6. « Modeste » praecipiat qui praeest. Modestiam aemulemur Christi Domini in docendis et ducendis discipulis! Quantum Ille afuit a ratione illa praesumptuosa et dura qua saepe imperare solent subordinati officiales in saeculo! Minimus novitius, nonne Aeterni Patris filius adoptione, Christi Domini frater, Spiritus Sancti templum vivum summopere venerandum, non pia aliqua fictione, sed re vera nobis esse debet? Quem ausimus asserere nobis non superiorem esse talento naturali, virtute, humilitate imprimis atque animi puritate? Quot animae, saeculo despectae, in Paradiso longe maiore fulgebunt gloria quam sapientes et prudentes secundum speciem oculis humanis perviam? Si cum aestimatione, reverentia, indeque humili amore in Christo, subditos considerabimus, facile sane sine ulla superbia, sine duritie, « modeste » semper praecipiemus. Utinam non adeo desit nobis in vita consueta et cotidiana ille spiritus fidei!

7. Vult autem sanctus Ignatius ut circumspecte utique atque modeste, « praecipiamus » tamen. Et in hac re timuerim ne saepius

¹⁰ Cfr. Mt. XI 25.

¹¹ Cfr. 1 Thess. V 21.

peccemus, cum detrimento et boni subditorum et animarum ipsis commissarum, et fiduciae quam nobis conciliemus oportet.

Recte ingeminamus illud: « Gubernium in Societate paternum sit oportet ». Sed non raro erramus in definiendo quid sit « paterne » agere erga subditos. Num « paterne » agit ille qui filios periclitantes vel errantes non sincere admonet; qui filiis ea quae placent postulantibus, non potius ea quae prosunt concedit? Num paterne agit paterfamilias qui filios, parvuli sint an grandiores, sinit facere quidquid libet? Nonne Sapientia ipsa in Scriptura Sacra nos admonet?: « Qui parcit virgae odit filium » ¹²? Nonne Dominus sacerdotem Heli filios non efficaciter corripientem, a Se abiecit? Nonne Christus Petrum secundum hominem loquentem increpat: « Vade retro me Satana! »? ¹³. Nonne sanctus Paulus discipulum et coepiscopum Timotheum monet: « Argue, obsecra, increpa ... » ¹⁴. Nonne Ecclesia Spiritus Sancti sponsa, errantes non tantum admonet, corripit, sed etiam poenis coercet? Ideo sapienter sanctus Ignatius Generalem monet ut « rectitudinem et severitatem necessariam cum benignitate et mansuetudine misceat » ¹⁵; ne ullis precibus aut minis etiam magnorum et potentium separari se sinat ab eo quod maius Divinum obsequium requirere videatur ¹⁶. Id mutatis mutandis omnes Superiores sibi applicent. Nemo qui propter bonum subditorum firmus, immo ubi oportet severus esse recusat, paterne gubernare dici potest.

Iamvero, firma illa ratio imperandi, dummodo aliis recensitis dotibus imbuatur, plurimam ex parte inferiorum conciliabit Superiori fiduciam et amorem. Plane displicet ratio imperandi ambigua, subobscura, incerta, quippe cum subditus semper postea increpari possit quod non oboediverit, quod non recte mentem Superioris interpretatus sit, quod imprudenter egerit. Sumat sibi Superior responsabilitatem, quae dicitur, eamque plenam. Non aequivoco modo unquam loquatur; si forte erraverit, ipse et non innocens subditus in reprobationem incurrat. Coram Deo Superior, si bona fide erravit, meritum habet; si imprudenter egit, poenas pro imprudentia luet; si scienter male egerit, Omnipotentis sanctionem non effugiet. Subditus autem, si denique tandem humiliter oboedivit, insons abibit.

Nec Superior, cum aliquid minus gratum praecipiendum habeat, odium reiciat in Superiorem maiorem: « Ita vult Provincialis,

---

¹² *Prov.* XIII 24.

¹³ *Mt.* VIII 33.

¹⁴ *Tim.* IV 2.

¹⁵ *Cfr. Const.* P. IX c. 2 n. 4 [727].

¹⁶ *Cfr. ibid.* n. 5 [728].

Generalis ». Norunt enim subditi esse indolis non nobilis nec generosae odium a se excutere ut alius in discrimen veniat; hac quoque in re, Superior localis «responsabilitatem» suam plene assumat, et disciplinam forte collapsam propria auctoritate restauret, Regulam propria auctoritate urgeat. Aestimationem maiorem sibi conciliabit, quam si apparebit non audere suum officium adimplere.

Uti iam monebat praeclarus decessor meus, P. Wlodimirus Ledóchowski, plurimum indigemus in hodierna Societate Superioribus qui firmitatem benignitati et misericordiae apte coniungere valeant. In eius laudem revelare possum, ex Congregatione XXVIII, decretum 28, de Superiorum officiis ¹⁷ ipso suggerente et fere dicante fuisse praeparatum ¹⁸.

8. Grave est officium Superioris pro posse curandi ut disciplina religiosa intacta servetur, quantum per humanam fragilitatem licet. Communis est sententia theologorum etiamsi subditus, Regulam violando, per se non peccet ¹⁹, Superiorem tamen qui sinit relaxari observantiam, reatum conscientiae incurrere; in culpa est enim quod subditi privantur iuvamine illo ad caritatis perfectionem consequendam quod invenitur in communi omnium fidelitate. Si vita in communi, ac proinde exemplum plurimorum eorumque verba, ex negligentia Superiorum obstat nedum iuvet spirituali ceterorum fervori et profectui, facile intellegitur Dominum rationem exacturum ab illo cui cura eiusdem vitae communis et regularis ex officio incumbit. Haud semel accidit ut, ubi quis e Societate est expellendus, pro dolor potius eius Superiorem quam ipsum sontem puniri deceat, qui subditorum egressus etiam nocturnos e domo ignorare affectavit, qui eorum litteras aperire ex humano respectu omisit, qui itinera non necessaria facile concessit, qui incipienti malae consuetudini non occurrit, qui periclitantem non admonuit,

¹⁷ *Coll. Decr.* [121].

¹⁸ *CG XXVIII d. 28* [121] *De Superiorum officiis*. — Meminerint Superiores, tam maiores quam locales, ab ipsis magna ex parte, semper gratia omnipotentis Dei ac Domini nostri Iesu Christi innixis, conservationem et incrementum spiritus Societatis pendere; quapropter totos se dedant suo muneri obeundo, Regulas sui officii bene intellegant et observare curent, subditos suos in omnibus adiuvent et dirigant, et in eis corrigendis, quando opus sit, «rectitudinem ac severitatem necessariam cum benignitate et mansuetudine ita misceant, ut nec se flecti sinant ab eo quod Deo ac Domino nostro gratius fore iudicaverint; et tamen filiis suis, ut convenit, compati noverint, eo modo se gerendo ut etiam qui reprehenduntur vel corriguntur, quamvis secundum inferiorem hominem quod agitur displiceat, agnoscant nihilominus quod recte in Domino et cum caritate illi suum officium faciunt».

¹⁹ *Cfr. Const. P. VI c. 5* [602].

qui contentus fuit responsabilitatem a se abiecisce monendo Superiorem maiorem, dum ipse vigilare et agere neglexit.

Quantum e contra potest bonus Superior ad subditos iuvandos in spiritu, dum eorum sinceram rationem conscientiae audire non renuit, immo suaviter eamdem suscitatur; dum « clima generale » creat in communitate quo subditi alacriter et libenter Regulas servare incitentur! Certe ars pretiosissima est illa, assidue a Domino in oratione impetranda.

Levabitur onus gubernandi simulque promovebitur pax animorum ob uniformem rationem agendi in variis domibus et Provinciis, si Superior assidua lectione et studio nitatur nosse Institutum Societatis atque thesauros experientiae, sapientiae et « dynamismi » qui in eo reconduntur. Inter reliquas partes eminent certe Constitutiones; ad expeditiorem usum Epitome Instituti medullam exhibet sive ipsarum Constitutionum, sive Decretorum Congregationum, sive Ordinationum Generalium. Nonne pars aliqua praecipua « Considerationis » Superioribus commendatae, erit in relegenda Epitome, simul scripto consignando ea quae in executione forte desiderantur et urgenda forent?

9. Non de vita religiosa intra muros tantum, sed de tota actione apostolica subditorum respondet Superior. Non quod ipse de omnibus rebus iudicare per se possit, (quot inferiores plura atque melius norunt quam eorum Superiores); nec praesertim quod omnia a se proficisci oporteat (quot opera eximia approbante quidem Superiore sed concipiente et incipiente subdito, in Ecclesia et Societate promota sunt!). Nonne Congregationes Marianae, Apostolatus Orationis, opus Collegiorum externorum, magnae quaedam atque florentes Missiones apud infideles, tot alia, initiante, proponente, promovente subdito quodam ortum habuerunt?

Superioris autem est, auditis in hac re peritis hominibus ex subditis vel aliis, actionem apostolicam approbare, moderari, coordinare, prout solebat ipse sanctus Ignatius qui, dum multa linquebat discretioni subditorum, haud raro eos simul muniebat Instructionibus illis quarum multae servatae sunt atque publici nunc iuris factae.

10. Si Sanctus Pater libenter dictitabat « Discretio non docetur Salmanticae », in celebri nempe illa Universitate sui temporis, et nos repetere convenit: Sapientia illa practica, qua opus est in qualibet re, et peculiari modo in exercendo auctoritatem religiosam, non docetur instructionibus, litteris, hortationibus. Opus est lumine Spiritus Sancti. Hinc fit ut primum inter officia Superioris recensatur illud ut orationibus et bonis desideriis quasi humeris portet domum et communitatem, immo Provinciam vel Missionem sibi

commissam²⁰. Cotidiana atque perpetua nostri, Superiorum omnium, oratio sit illa ex libro Sapientiae²¹: « Mitte, Domine, sedium tuarum assistricem Sapientiam, ut mecum sit et mecum laboret et sciam quid acceptum sit coram Te omni tempore ». « Petite et dabitur vobis » nec recusabit Dominus Spiritum bonum humiliter petentibus se²².

11. Solatio sit omnibus Superioribus nostris se, si fideles sint, vitam ducere Deo gratissimam, immo facilius sese sanctificare quam ipsi subditi. Ex oboedientia enim, id est cum propriae voluntatis et omnis proprii commodi sacrificio, perpetuam caritatem fraternam, — « quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis »²³ — exercent; suum tempus, vires, labores non ad proprium libitum, sed ad libitum subditorum impendere coguntur; vere non sibi vivunt sed Ei qui pro eis mortuus est et resurrexit²⁴. Iure merito sperare possunt se illud aliquando audituros: « Euge serve bone ..., quia super pauca fuisti fidelis, ... intra in gaudium Domini tui »²⁵.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 decembris 1963,

in festo Immaculae Conceptionis B. M. V.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

²⁰ Cfr. *Const. P. IV c. 10 n. 5* [424].

²¹ *Sap. IX 4*.

²² Cfr. *LC. XI 9, 13*.

²³ *Mt. XXV 40*.

²⁴ Cfr. *2 Cor. V 15*.

²⁵ *Mt. XXV 23*.

31.

8 decembris 1963

De virtutibus humilitatis et oboedientiae.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Neminem nostrum latet quantum sanctus Ignatius praedilexerit, una cum paupertate Christi, Eiusdem humilitatem sub variis formis. Nonne culmen aliquod Exercitiorum spiritualium reponimus iure in tertio gradu humilitatis? « Vestes » autem illae et « insignia » Christi quae candidati ad Societatem (atque a fortiori ii qui in eam ingressi sunt et in ea perseverant) praediligere invitantur, nil aliud sunt quam ipsa vita religiosa nostra; in ea enim qui admittitur « oboedire et humiliari » sicque « aeternam beatitudinem consequi exoptat »¹. Tertius gradus humilitatis quod ad substantiam invenitur in ipsa vita nostra, si quis eam exercet qualem eam volunt Constitutiones.

Ut ex plurimis locis in litteris nostri Fundatoris patet, ipsi imprimis cara erat oboedientia illa quam dicimus voluntatis atque iudicii. Severe saepe loquitur de iis qui proprio sensui nimis adhaerent, eosque aestimabat parum ad Societatem aptos. Minime amabat eos quos vocabat « decretistas », qui nempe persuasi se omnia melius nosse, decernere solent quid facere vel fecisse conveniret.

Timuerim tamen ne quando perperam intellegatur vel declaratur verus conceptus celebris illius « oboedientiae iudicii », in qua perfectionem oboedientiae collocat sanctus Parens. Modestissime in re non facili haec vestrae meditationi propono. Nonne oboedientia quae « iudicii » dicitur, re vera reponenda est in humilitate interna, quae ideo vocatur « oboedientia » quia ad alteram hanc virtutem perfecte exercendam animum praeparat et disponit? Qui sincere humilis est, valorem proprii iudicii non nimis extollit. Novit quidem se a Creatore accepisse facultatem considerandi, iudicandi per seipsum; se numquam posse, contra dictamen propriae conscientiae, asserere se videre nigrum ubi videt album²; officium

¹ *Exam.* c. 4 n. 45 [102].

² Aliud omnino est id quod habet sanctus Ignatius in Regula 13 « ad sentiendum cum Ecclesia ». Ibi agitur de submissione etiam intellectus ad pronuntiata Magisterii ecclesiastici eiusque supremi. Cum sollemniter loquitur Ecclesia vi potestatis Magisterii, « si quid, quod oculis nostris apparet album, nigrum illa esse definierit, debemus itidem quod nigrum sit pronuntiare ». Aliis verbis: cum loquitur Deus Revelator, vel eius

sinceritatis internae praetermittere numquam licere, nec quemquam id a nobis optare posse. Simul tamen, nisi superbia occaecati fuerimus, omnes novimus nos non esse infallibiles; alios quoque intellectu et bono iudicio donari; intra oppositas vel diversas sententias, fieri posse ut ego recte sentiam, fieri etiam posse ut potius alter rectius iudicet. Eo vel magis si hic alter est vir longioris experientiae, plenioris informationis, forsitan etiam abundantius a Spiritu Sancto illuminatus. Iamvero, quisquis sincere humilis est, pronus erit ad aestimandum facilius se quam alium errare posse. Si autem agitur de Superiore, ponderabit illum plura nosse de re deliberanda, — inter quae non pauca quae ex secreto ratione officii sibi commissio revelare non potest; — eum, quamvis Superiorem, non prorsus carere omni sensu communi; eum immo, quamquam nullo gradu ne minimo quidem infallibilitatis participem, aliqua tamen gratia « status » quae dicitur frui posse: non enim denegabit Deus omne auxilium prudentiae homini quem Eius Providentia, invitum plerumque et certe id non sponte quaerentem, coetui Religiosorum in Ecclesia praefecit.

Qui haec omnia considerat, et secundum humilem hanc persuasionem se gerit, plerumque facile adimplebit ea quae sanctus Ignatius sub « oboedientia iudicii » comprehendit. Interroganti quo pacto ad perfectionem oboedientiae pervenire possimus, respondet Fundator verbis sancti Leonis: « Nihil arduum est humilibus et nihil asperum mitibus »; « modo non desit vobis humilitas, non desit mansuetudo, non utique deerit Deo benignitas ad vos adiuvandos, ut, quae sibi promisistis, ea praestare possitis, animo non

---

authenticus interpretes Ecclesia, debemus etiam contra proprium sensum Dei auctoritati acquiescere. Ut patet, non est hic locus hanc doctrinam plenius et exactius exponere. — In textu autem harum litterarum, non agitur de potestate Magisterii, sed de auctoritate Superioris religiosi; et dicitur tantum nos non debere affirmare contra propriam conscientiam nos nigrum *videre* id quod *videmus* album. — Aliquibus difficultatem facit passus ex Epistola de Oboedientia, n. 18: « ut ad credenda quae catholica fides proponit toto animo assensuque vestro statim incumbitis, sic ad ea facienda quaecumque Superior dixerit caeco quodam impetu voluntatis, parendi cupidae, sine ulla prorsus disquisitione feramini ». Advertamus in hoc textu institui « comparisonem », non affirmari identitatem casuum. Cum in Ecclesia agitur de « credendo » iam taceat oportet sensus proprius; cum in Religione agitur de « faciendo », saepe immo plerumque perfectius erit ut humiliter taceat quoque sensus proprius, atque simpliciter, more parvulorum, oboediatur. Tamen statim adiungit (l. c., n. 19) sanctus Ignatius, ad modum correctionis doctrinae quae in se sola foret iusto rigidior, Superiori exponi posse rationes quae in contrarium occurrunt.

tantum aequo sed etiam libenti »³. Nullo modo intendit sanctus Ignatius ut contra sinceritatem illam interioriorem quam memoravi, seu contra propriam conscientiam unquam agamus. Excipit ab abnegatione proprii iudicii casus in quibus « cognitae veritatis evidentia » menti nostrae « vim infert »⁴; et vult tantum ut assensus rationis « voluntatis pondere » in hanc potius quam in illam partem « inclinetur ». Atque explicite monet non vetari, « si quid forte vobis occurrat a Superioris sententia diversum » quominus, consulto in oratione Domino atque implorato lumine Spiritus Sancti, illud Superiori omni simplicitate exponatis.

Si quis, sine praeconcepta opinione, serena mente considerat Epistolam illam de virtute Oboedientiae, mirabitur qua moderatione, qua prudentia, qua « practica », ut dicimus, psychologia procedat auctor. Utique, si eam recte intellegere volumus, requiritur quoque ut non sine aliquo sensu historico, ratione nempe habita modi loquendi saeculi XVI, et generis litterarii ad quam pertinet (exhortationis nempe asceticae), eam legamus. Qui Epistolam de virtute Oboedientiae legit ad modum textus iuridici vel dogmatici huius nostrae aetatis, eam perperam intelleget et declarabit, fere sicut qui parabolas Domini in Evangelio nulla ratione habita nec generis parabolici nec modi loquendi popularium Palestinae in remotis illis saeculis, interpretari velit.

Id denique addere liceat: cum deliberatur quid agendum sit, memores maneamus illius veritatis valde tritae: « plures sunt viae bene peragendi unam eandemque rem ». Aliis verbis, cum Superior putat una ratione melius procedi, subditus autem alia ratione, fieri potest ut uterque recte sentiat: duplici et multiplici siquidem ratione haec una res perfici potest. Nisi nobis vere desit humilitas immo et rectum iudicium, id bono animo admittemus et approbabitur quod statuit Superior. Potius fere quam humilitatis, haec est res sensus communis.

Oboedientiam libenter admittimus quatenus ad apostolatam necessaria est. Omnes intellegimus opus plurium, quale est opus Societatis et Ecclesiae, prospere procedere non posse nisi aliquis sit, qui conatus omnium coordinet et in finem convergere faciat. Sicuti in qualibet societate, privata vel publica, aliquis sit oportet qui curet ne anarchica sed ordinata ratione procedatur, ita in Ordine apostolico. Fingas in Universitate vel Collegio, in Missione ad infideles, in domo Exercitiorum, in Centro Studiorum et Actionis Socialis, in Paroecia, singulos id agere quod sibi videtur, nulla admissa norma, nulla regula, nulla alicuius Superioris directione,

³ *Ep. de virt. Oboed.* n. 15.

⁴ *Ep. de virt. Oboed.* n. 9.

quo desinemus? Unus destruet quod alter aedificare nititur. Immo, ratio ipsa et facta nos docent plus obtineri ubi omnes uno animo eandem praescriptam normam quamvis non perfectissimam, sequuntur, quam ubi singuli, praetextu perfectioris normae, in varias directiones abeunt et conatus dispergunt.

Quod de operibus valet, hoc de vita cuiusvis communitalis nostrae. Nisi determinatus ordo ab omnibus satis servetur, quod tempus aptum recollectionis, orationis, studii ordinati invenietur?

Haec tamen oboedientia, quae ad ordinem externum atque « sociale », ad collaborationem et unitatem in labore requiritur, communis est Status et Ecclesiae, societatis privatae in saeculo et communitalium ecclesiasticarum.

Oboedientia nostra aliud elementum comportat, quod est specificum et proprium vitae religiosae qua talis. Non enim sumus coetus quidam bonorum sacerdotum, qui ut efficacius vacent apostolatui, sese in unum coadunarunt. Ex voluntate sancti Fundatoris, atque Ecclesiae quae nos ut tales et ut tales tantum approbavit et approbat, sumus Religiosi non nomine tantum, sed re. Perperam sentiunt ii qui velint nos quantum fieri potest similes fieri zelosis sacerdotibus saecularibus in communi viventibus. Vita quidem nostra religiosa quaedam habet sibi propria, et in quibus recessit Fundator a moribus antiquiorum Ordinum: loco rationis « capitularis » qua se regunt, sanctus Ignatius rationem praetulit gubernii monarchici, illius quidem monarchiae quam hodie vocamus « constitutionalem », immo aliquatenus « parlamentarem », (senatu nempe aristocratico, non democratico, super Generalem constituto); in praxi vitae religiosae, nos voluit perfecte mobiles ita ut in quamvis mundi plagam⁵ nos mittere posset Superior; ideoque nos voluit choro non astrictos: brevi, illas tantum observantias servavit quae, dum nos sanctificent, simul nos relinquunt ad apostolatum magis aptos et efficaces.

Inter illas observantias, primum locum occupant vota consueta Religiosorum paupertatis nempe, castitatis et oboedientiae ita ut exemplo vitae « reformatae », uti tunc temporis dicebatur, quam nos diceremus ferventem et ad exemplum deditam virtutibus evangelicis, fideles et infideles ad Christum traheremus. Iamvero, oboedientia Religiosorum, in tota traditione christiana, nihil aliud est ac imitatio, pro nostris viribus, illius oboedientiae, cuius exemplum nobis reliquit Verbum caro factum. Sicuti Dei Filius « semetipsum exinanivit, formam servi accipiens et habitu inventus ut homo »; sicut « humiliavit semetipsum factus oboediens usque

⁵ *Const. P. IX c. 2, G [304] P. V c. 3 n. 5 [588].*

ad mortem, mortem autem crucis » ⁶ ita Religiosus, ex amore Christi et ad salutem animarum cum Eo et per Eum procurandam, « semetipsum exinanivit », propriam independentiam abdicando, voluntatem suam resignando in manus Superioris ab Ecclesia ad hoc delegati, non tantum in ordine ad laborem apostolicum una cum aliis peragendum, sed in ordine ad totam vitam privatam ordinandam non secundum propriam sed secundum alterius voluntatem. Si quis ex mera philosophia seu ratione humana oboedientiam Religiosorum intellegere et declarare velit, frustra conabitur et extra viam veritatis errabit. Oboedientia in vita religiosa est problema theologicum, quod nonnisi ex oeconomia Revelationis penitus explicatur. Sicuti de via ad salutem, ita sola Ecclesia Christi Sponsa, de via ad perfectionem christianam plena securitate iudicat. Non rationem tantum, sed ante omnia doctrinam Evangelii ab Ecclesia authentice declaratam adeamus oportet si recte, etiam in hoc saeculo progressui adeo dedito, de vita nostra iudicare volumus. Oboedientia religiosa autem, quam sanctus Benedictus vocat « gradum humilitatis » ⁷ in litteris, exhortationibus, declarationibus Sanctae Sedis, voce Pontificum praesertim, ad nostram usque aetatem commendatur tamquam aliquid in vita perfectionis essenziale.

Ut progrediatur in humilitate et caritate, oboedientiam, id est abnegationem propriae voluntatis et libertatis vovet novitius noster in fine biennii probationis; eandem renuntiationem integram propriae libertatis vovet professus vel coadiutor spiritualis aequae ac temporalis cum aetate plene matura ultimis votis priorem oblationem confirmat. Et hac sui plena abnegatione et subordinatione, aptius fit instrumentum apostolicum in manu Divinae Maestatis divinoque operario magis coniunctum ⁸.

Cavendum nobis est, dum mediis ideis hodierni « humanismi » vivimus, ne hunc verum et fundamentalem sensum oboedientiae religiosae oblivione praetereamus, immo minoris faciamus. Per oboedientiam Christo configimur Cruci; per Crucem Christi salvatur mundus.

Aequivocamur, uti iam monebat sanctus Ignatius (difficultates enim « hodiernae » re vera omnium temporum fuerunt), cum credimus nos oboedire dum Superiorem arte vel pertinacia nostra ad id deduximus quod ipsi volumus. Aliud est enim sincere et omni simplicitate Superiori exponere quid, re cum Domino deliberata, ipsi censeamus, post quod Superior, tamquam auctoritate a Domino investitus, statuet quid faciendum; aliud autem velle cum Supe-

⁶ *Phil.* II 8.

⁷ *Regula Monachorum*, Cap. VII.

⁸ *Cfr. Const. P. X n. 2.*

riore rem ita agere ut solent contententes in varias partes: hi enim colloquendo conantur ad idem placitum, plerumque medium aliquid, pervenire; dum verus oboediens intendit tantum Superiorem plene et recte informare, ut hic denique tandem statuatur quid sibi prudenter videatur.

Difficilior forte, quam oboedientia determinato praecepto Superioris, est illa generalis atque cotidiana, qua astringimur Regulae vitae servandae, disciplinae religiosae nos submittendo. Ea nobis interdum quasi « formalismus » videtur, nostra aetate reformatum, quo regnare possit vera lex « spontaneitatis » et caritatis.

Duas veritates uti timendum est, obliviscimur: naturalem unam, revelatam alteram. Veritatem naturalem obliviscimur, scilicet hominem non eum esse quem possis suo libitui permittere, qui omnia bene et bona faciat dummodo sibi ipsi relinquatur et prout sibi placet agat. Obliviscimur hominem, secundum ipsam paganorum sapientiam, indigere ut sibi ipsi dominetur, ut seipsum vincat in multis rebus, nisi velit servus fieri egoismi, hedonismi atque alteri homini lupus. Quot et quantas victorias in seipsos a suis asseclis exigunt quaedam partes politicae huius aetatis, quae etiam durissima vi cogunt coaetaneos ut bono communi et futuro totius societatis hominum serviant? Id interest inter eos et nos, quod nos, scientes quidem disciplinam esse necessariam ad bonum et singulorum et omnium, eam paterna persuasionem imponimus; num ideo minoris fit valoris? Verum alterum revelatum nempe, longe maioris momenti est: sicuti Dominus per passionem et crucem mundum redemit, ita oportet asseclas suos « baiulantes crucem »⁹ Eius opus Redemptionis perficere. Disciplina religiosa, ex perpetua traditione Ecclesiae, huius crucis pars est quaedam omnibus nobis proposita atque ferenda.

Nonne qui iugum disciplinae a nobis excutere nitimur, vestes et insignia abicimus Christi Domini, qui parentibus, legi Mosaicae, voluntati Patris, usque ad extremam sui renuntiationem, subditus fuit? Qui in cotidiana vita iugum ferre recusamus quod nobis displicet, quid in vita apostolica faciemus?

Non semper suspicantur iuvenes nostri quantum sui abnegationis, humilitatis, mansuetudinis et patientiae requiratur serium ministerium animarum. Qui ad illas modestas virtutes se per annos vitae absconditae fideliter et assidue exercuerit, facile cum ad ministerium accedet eas in bonum animarum applicabit. Conatur quidem Societas, a noviciatu ad tertium probationis annum, per varia media eaque cotidie nova quoque, suos praeparare ad commercium cum hominibus et vitam pastorem. Hoc sane requiritur;

⁹ Cfr. Lc. XIV 27.

sed sine assidua praxi illarum virtutum « passivarum » ut eas aliquando vocabant, virtutes « activae » quoties degenerant in parum fructuosam agitationem!

Ad praesentes easque graves necessitates hodiernas nos aptare recte cupimus; varia autem sunt munera in Corpore Christi mystico. Aliis quidem Ecclesia proposuit vitam eremiticam, aliis monasticam, aliis religiosam simulque apostolicam, aliis his ultimis praesertim temporibus vitam in saeculo secundum normas religiosas, ne de reliquis vocationibus loquar. Nobis, his ipsis diebus et hac aetate nostra, proponit Ecclesia viam nostri Instituti. Alii alia atque aliter facient, probante Ecclesia; nobis incumbit nostrum proprium munus. Institutum nostris diebus remanet pro nobis « via ad Deum », ut ab initio aiebat sanctus Ignatius.

Si quid in usibus Societatis antiquatum re vera est, id sine alia difficultate quam quod exigit prudentia et sapientia supernaturalis, ab ipsa Societate suo tempore mutabitur. Quot iam intra vitam unius hominis in hac re mutata ipse vidi! Ulterius si oportet, plura mutabuntur. At ipsum principium disciplinae religiosae, quo scilicet excluditur ut quis in Religione surgat, decumbat, oret, laboret, taceat, loquatur, exeat et revertatur quando et ut sibi placet, et non prout ei imponitur vel conceditur, hoc principium dico non mutabitur. Vult Ecclesia ut Societas maneat id quod est, nempe Ordo religiosus, non Institutum saeculare vel alius generis coetus apostolicus; qui aliud cupit, Societati ne se offerat sed diversam viam serviendi Deo sibi exquirat.

Intima mens Fundatoris nostri atque ipsa essentia eius consilii fuit utique animas Christo lucrari, Corpus Christi aedificare. Noluit nos esse monachos, et ex historia primaevae Societatis patet quantum reluctaverit ne affectus ad contemplationem puram animos suorum a vita apostolica retraheret. Sed pari atque firma voluntate, voluit nos esse Religiosos, vitae perfectionis spiritualis impense deditos, idque imprimis per unicuique profunde inditum spiritum orationis, atque per moderatam illam observantiam regularem quae nostri Instituti est propria.

Volunt bene multi esse « in actione contemplativi », Deumque in omnibus rebus quaerere intendunt. Verum perperam sibi fingunt quidam ad tam altam perfectionem satis esse si quis strenue et sine alia consideratione actioni se dedat.

Aliud est actioni se dedere, aliud in ea esse contemplativum; aliud activitati omnimodae indulgere, aliud in ea Deum unice quaerere. Contemplativus in actione non erit nisi qui diu solideque sese exercuit in contemplatione; Deum in omni actione non quaeret nisi qui Deo per omnimodam virtutem, in specie, profundam humilitatem, fuerit habitualiter unitus.

Quis unquam dubitavit, — id quod ipse sanctus Ignatius inculcat in celebri loco Constitutionum¹⁰, — quin curanda sit atque si oportet renovanda methodus pastoralis ad necessitates hodiernas apta? Ei inquirendae totis viribus incumbant Nostri, cum sapientia tamen et ea humilitate sine qua incidimus in praesumptionem, nihil reicientes quia antiquum, nihil assumentes quia novum, sed omnia probantes, secundum consilium sancti Pauli, « quae bona sunt tenentes »¹¹. Ne nimis fidamus sensui proprio, alii ante nos res considerarunt, rationi evangelizandi studuerunt, problemata nostris simillima solvenda habuerunt, nec semper perperam solverunt. Bonus paterfamilias et prudens « profert de thesauro suo nova et vetera »¹². Sed inter vetera quorum valorem perpetuum nobis testatur Ecclesia, numerantur substantialia illa vitae religiosae, quae iusto facilius, una cum accidentalibus, reformanda autumamus. Atque ad ipsam substantiam totius vitae religiosae, potissimum in Societate, pertinet illa oboedientia quam in Constitutionibus describit sanctus Ignatius¹³.

Si quid nobis remanet difficultatis, id facile solvetur dummodo nostra habitudo ad Superiorem illa fuerit quam volunt Constitutiones: Superior ex sua parte (et id Superioribus recens iterum commendavi) se gerat ut pater, firmus quidem sed bonus, qui filios diligit, eos audiat, eorum misereatur, eos omni modo iuvet ad ferendum iugum Domini. Subditus autem plenam fiduciam et amorem, filii instar, ostendat suo Superiori. Sicut quivis pater in terris, ita quivis Superior suos defectus habet; sicut autem quivis filius familias generosus et bene natus, defectus patris dissimulat et patienter fert, nil demens de amore quem patri debet, ita Religiosus hoc nomine plene dignus, Superioris defectus quoque cum caritate dissimulat, patienter fert, nec quidquam propter eos demit de reverentia et si fieri potest de affectu quem erga eum gerere debet. Quod facile fit si non oculis mere humanis, ut saepe moniti sumus, hominem in Superiore considerabimus, sed spiritu fidei, locum gerentem Christi Domini. Non enim ex pia quadam et passim usurpata fictione dicimus Superiorem personam Christi agere sed secundum rei veritatem, siquidem a Christi Vicario, ad Christi mentem constituitur ad regendos subditos Religiosos in adimplendis consiliis illis evangelicis quae Christus exemplo et verbo nos docuit.

¹⁰ *Const. P. X* n. 3 [814].

¹¹ *1 Thess. V* 25.

¹² *Mt. XIII* 52.

¹³ *Const. P. VI* c. 1 [547-552].

Vinculum illud oboedientiae filialis inter cetera praecipuum est vinculum unionis et caritatis in Societate: « unio magna ex parte per oboedientiae vinculum conficitur »¹⁴. Si vero oboedientia ea sit quae in genuina familia invenitur, inter patrem amantem et filios amantes, quam facile communitates nostrae similes fient inchoato cuidam paradiso in terris, ab egoismo, contentione, invidia quae in saeculo regnant, alieno, ad perfectam unionem in Christo nos praeparanti.

Omnium vestrum sanctis Sacrificiis et orationibus me comendo.

Romae, in festo Immaculae Conceptionis B. M. V.
die 8 decembris 1963.

Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

32.

12 decembris 1963

De « Motu pro mundo meliore ».

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Pluries a me petatum est quatenus esset habitudo ad Societatem Iesu operis « Motus pro mundo meliore » (« Movimento per un mondo migliore »), a Patre Richardo Lombardi initiatum et animatum.

Approbantibus olim Superioribus, Pater Lombardi, pro eo tanto quod Dominus ipsi impertiit, mox allaborantibus paucis aliis sacerdotibus, saecularibus et regularibus, operam dedit praedicationibus per urbes et dioeceses primum Italiae ac dein aliarum quoque regionum. Quae actio paulatim formam magis definitam induit, excrevitque in eum qui nunc est « Motus », cum sede propria, tam in Italia quam in multis aliis partibus, ubi convivunt et simul laborant pariter sacerdotes ex utroque clero, cum aliis auxiliariis.

Opus hucusque, probante auctoritate ecclesiastica, per modum facti vixit et laboravit. Recens autem, per litteras e Secretaria

¹⁴ *Const. P. VIII c. 1 n. 3* [659].

Status datas die 4 novembris 1963, Summus Pontifex dignatus est « Motum pro mundo meliore », ad biennium experimenti, ponere sub auctoritate personali Eminentissimi Cardinalis Antoniutti, pro tempore Praefecti Sacrae Congregationis de Religiosis.

Quamquam proinde Pater Lombardi cum aliis paucis e Nostris qui in tempus indefinitum operi concessi sunt, manet socius et filius fidelis Societatis, eius tamen activitas seu labor totus plene subtrahitur ab oboedientia Superiorum religiosorum, et ponitur sub oboedientia Eminentissimi Cardinalis.

Interrogantibus proinde Nostris qui me consulunt num approbem determinata incoepa vel actiones apostolicas Patris Lombardi eiusve collaboratorum, respondeo me, nec improbare nec approbare; res enim spectat ad aliam eamque altiore auctoritatem.

Si a vobis petitur aliqua collaboratio in laborem operis, illam, si locus erit, pro vestra prudentia libenter concedatis, sicuti concedere soletis collaborationem Nostrorum ad quodvis opus bonum et apostolicum. Verum collaboratio quae aliquo modo stabilis fiat, sive in indefinitum, sive ad tempus longiusculum, v. g. ultra paucas hebdomadas mihi omnino reservatur. Cum enim qui operi etiam ad tempus addicuntur, vivere cogantur extra claustra, in coetu a coetu vitae religiosae diverso atque, ex necessitate laboris, extra regularitatem, periculum esse potest, uti experientia similium casuum demonstrat, ne quidam, nisi solidis virtutibus instructi sint, paulatim alienentur non tantum a vita in communi in Societate, sed ab ipsa vita religiosa.

Si qui ad tempus, me probante, operi concessi fuerint, hi elapso tempore determinato, sine ulteriore prorogatione, revertantur oportet ad nostras domos et ad vitam plene regularem.

Uti saepius inculcavi, quamvis diversus modus vivendi certis formis apostolatus magis aptetur, vult Sancta Sedes ut nos vitam nostram, Instituto descriptam, servemus. Alii, inspirante Spiritu Sancto atque probante Eius interprete Ecclesia, aliam rationem ineant; nos plurimum in bonum Ecclesiae praestabimus si nostram servamus.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 12 decembris 1963.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

33.

12 ianuarii 1963

De usu psychiatriae pro Nostris.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

. . . . .
Brevi respondeo quaesitis Rae Vae de usu psychiatriae pro Nostris:

1. Bene teneatur Nostros, qui determinatas habent difficultates, ante omnia directione *spirituali*, non psychiatrica, esse sanandos. Haec sit norma; exceptiones ne praesumantur sed solide probentur.

2. Inter novicios possunt occurrere casus in quibus P. Magister dubitat sitne iuvenis quidam sat sanus psychice ut conveniat eum servare in Societate, praesertim si ad sacerdotium destinetur. Sicut enim professio medica requirit homines psychice sanos et boni iudicii, ita a fortiori vocatio sacerdotalis. Hos casus ipse mittat ad medicum catholicum, nostrae vitae eiusque exigentiarum bene peritum. Si autem novicius videatur indigere assidua cura psychiatriae, is in pace ad propria remittatur; non est aptus ad vitam nostram quae, uti dicebam, requirit homines solide in psyche sanos. Casus dubii autem dimittantur, non servantur; neque unquam fiant vota « ad experimentum ».

3. Post vota autem et in scholasticatu, casus solum exceptionales mittantur ad psychiatram. Et quidquid dicunt ipsi iuvenes, regulariter se contineant intra limites sanae directionis spiritualis. Si putent se vivere non posse in Religione sine assidua cura psychiatriae, nostrae vitae valedicant et in pace aliam viam sibi eligant.

4. Si quis ad psychiatram mittendus sit, condicio *sine qua non* ea sit ut liceat psychiatriae rem totam communicare cum Superiore, sicuti secundum Regulam Societatis fit de omnibus aegrotis. Si quis hanc condicionem non plene acceptet, ne permittatur adire medicum, ne psychiatram quidem.

In genere, valde displicet quosdam iuvenes ex debilitate Superiorum eo devenire ut seipsos considerent tamquam « casus at-

tentione dignos », propter quos Superiores teneantur varias easque non raro graves exceptiones concedere. Prosequamur iuvenes nostros *paterna* quadam caritate, quae non tantum benigna sit sed simul firma et fortis. Secus enim non viros, sed debiles puellas nervis parum libratis formabimus.

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

34.

4 martii 1963

De Nostris qui mente vel opere non concordant cum normis vitae vel apostolatus in Societate.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

Consilium a me exposcit Ra Va de casibus qui occurrunt illorum sacerdotum, qui nec Societatem relinquere velint, nec tamen concordant cum normis vitae religiosae, ac praesertim apostolatu, quales nunc vigent apud nos.

Societas, sicut quodlibet institutum humanum, imperfecta est, suisque laborat defectibus, quos indesinenter corrigere conatur. Quantum spectat Regulas Societatis eiusque modum vivendi, pariter quantum spectat rationem et formas apostolatus, haec determinantur a legitimis Superioribus, inter quos primum utique est ipsa Congregatio Generalis. Omnes omnino adire possunt legitimos illos Superiores iisque exponere ea quae in animo habent, etiam ea quae de reformanda ratione agendi Societatis sentiant. Subditos Superiores libenter audient, de rebus, si prudentia videantur consilia, deliberaturi; post quod tamen oportet Superioribus bono corde et deposito proprio iudicio parere.

Uti pluries monui, in specie Instructores tertiae probationis, longanima patientia audiendi sunt qui circa criteria Societatis dissentiant. Si qua in re a rectis normis deficiunt Patres, iterum iterumque eis ostendatur qua in re et quare errent. Si tamen eos persuadere impossibile est, in pace a Societate discedant transeantque ad aliud Institutum vel ad clerum saecularem, ubi se inventuros sperant id quod quaerunt. Societas autem in suo sinu servare non potest eos qui Institutum, quale a legitima auctoritate conditum est, non plene acceptant nec toto corde ei se consecrant et deponent.

Si quos tales proinde invenerit Ra Va, nec eos etiam per curam satis protractam sanari posse videat, ne cunctetur eos hortari, atque

si hortamenta non sufficient et de rebus agatur de quibus in foro externo sibi constet, eos cogere ut Societatem relinquant. Dimittere etiam invitos non haesitabo eos qui in Societate contenti non sunt, nec eam acceptant qualis est.

Si quid in hoc meo responso non satis perspicuum Rae Vae videatur, ne dubitet ulterius me interrogare.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

35.

18 aprilis 1963

*Litterae gratulatoriae quinquagesimo recurrente anniversario
Instituti Nun'Alvres (nunc Caldensis Collegii) in Provincia
Lusitana.*

36.

16 maii 1963

*Litterae Praepositi Generalis quibus quartum saeculum com-
memoratur ab erectione Provinciae Austriae.*

37.

17 maii 1963

*Quo spiritu, quo limite Superiores munus gubernandi exercere
debeant.*

AD QUENDAM SUPERIOREM MAIOREM

. . . . .
Oportere videtur, ut tranquille sed diserte principia quaedam evocentur atque Superioribus commendentur, secundum quae munus, quod delegatae auctoritati debetur, exercendum sit. Omnes enim Superiores, quando munus sunt inituri, monentur, ut diligenter reputent, quanti momenti sit habere intimam Instituti cognitionem, ut omnia non secundum proprium arbitrium, sed secundum Societatis normas atque spiritum moderentur. Devinciuntur enim Superiores obligatione *erga Societatem ipsam*, quae eis commisit, ut subditos ad propositum sibi finem secundum Instituti normas promoveant et ipsum Institutum fideliter conservare studeant; *erga Ecclesiam quoque*, quae Societatem approbavit atque etiam hodie omnino vult, ut talis maneat, vigeat et operetur, qua-

lem eam approbavit. Quatenus auctoritas et directio Ecclesiae et Societatis reicitur vel negligitur, vita Societatis corrumpitur necnon vocatio redditur irrita, si deest illa fidelitas. Nimis facile oblivioni dari videtur regula fundamentalis Societatis, quod penes solum Praepositum Generalem (et mutatis mutandis, penes Congregationem Generalem) residet potestas et officium Constitutiones et leges, Regulas et Ordinationes authentice et norma praeceptiva declarandi, usus inducendi vel abrogandi, normas formationis spiritualis et disciplinae stabiliendi¹.

Quo iure et qua spe efficacem oboedientiam a subditis sibi praestandam exspectare vel exigere possunt illi Superiores, qui se ipsos dirigi non sinunt a suis Superioribus? Dicit enim S. Ignatius in Constitutionibus²: « Cum bona et mala capitis habitudo in universum corpus redundet ... »; atque: « fere quales hi (Superiores) fuerint, tales et eorum subditi erunt ».

Institutum nostrum profecto non est velut monumentum saeum, sed velut compages vivae, evolutioni et adaptationi non imperviae. At non competit singulis sociis vel Superioribus, ne ipsi quidem Praeposito Generali in omnibus, iudicium ferre quaenam modificationes sint introducendae. Ad nos quoque directa aestimemus verba, quibus Summus Pontifex Ioannes XXIII alloquens Capitulum Generale Congregationis SS. Redemptoris de recognoscendis Constitutionibus et Regulis usus est: « Quod negotium permagnam requirit prudentiam, cum ea, quae primaria sunt in vita religiosa vobisque peculiariter proposita, sancte servanda sint; ea autem, quae rerum vicissitudinibus sunt obnoxia, apte ad ea, quae haec postulat aetas, accommodanda. Liquet autem id minime ita fieri debere, ut leges huiusmodi ad saeculi fluxas et inanes rationes flectantur, sed ut saeculum, id est « vetus homo », facilius possit ad sanctimoniam adipiscendam adduci ... Eas (Regulas et Constitutiones) diligatis et sequamini oportet quasi certum indicem viae, quam insistatis, et indubiam significationem voluntatis divinae, quam perficiatis. Quodsi quis anceps haeret, quid in peculiari re agat, Regulam teneat, tuto gradu procedet ». (.....)

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

¹ *Passim ex Instituto.*

² P. X n. 8 [820].

38.

27 maii 1963

Litterae Patris Generalis quibus gratulatur pro recurrente centenario Bostoniensis Universitatis « Boston College », in Prov. Novae Angliae.

39.

9 iunii 1963

Epistola ad Superiores Maiores in India cum promulgatur novum Consuetudinarium.

REVEREND AND DEAR FATHERS,
P. CTI.

During these recent weeks the new Custom Books of three groups of Provinces have been under careful examination. They have now been sent back to the Provincials with our annotations and will no doubt be soon promulgated in the respective Provinces. I think it would be useful for all the Major Superiors of India to have a resumé of some of the more important points in them which needed particular attention, and to indicate broadly my views on them. They will be helpful in understanding the provisions of the Custom Books already drawn up, and in drawing up others which may be under preparation.

1) There is a tendency to enter into too many details, judging from one or two of the Books already seen. Generally speaking, directives contained in our Rules, in the Epitome, and in the Decrees of General Congregations need not be brought into the Custom Books unless special circumstances require that pointed attention should be drawn to them. No preface is necessary; such ideas as may be suitable for a preface may be expressed in the letter of promulgation. A detailed table of contents should be included.

2) When the letters or directives of Fr. General or the Decrees of the General Congregations are referred to, it is prudent to give a summary of the point or even a verbatim quotation, since few readers will take the trouble of verifying the point in the original documents. A good example is decree 46 of the XXX General Cong. « De externa vivendi ratione in Societate ».

3) Special attention should be given to the drawing up of the articles concerning poverty.

a) Directives regarding *Articles Needed for Official Work*: Cars, motorcycles, typewriters, cameras, tape-recorders, etc., may be given to Ours for use *ratione officii tantum*, for carrying

out official duties. They should not be taken with them when they are transferred to another house but should be left behind for the use of their successors in office.

This replaces the version included in the common Nucleus.

b) Greater latitude however may be permitted than formerly in the use of watches which may be considered on a par with fountain pens as small instruments of work. Hence there is no objection to scholastics even in houses of formation having the use of a simple but durable type of watch.

c) In keeping with standards which are being introduced in other Assistancies and with even greater reason, (1) the number of first class and second class feasts should be severely restricted; 6 of the I and 12 of the II class. Let Provincials and local Superiors decide which they shall be. (2) To the I class feasts may be added a very few extraordinary celebrations, such as Last Vows, and Golden or Diamond Jubilees in the Society or of the Priesthood. Annual celebrations, like the Superior's Day, if desired, should be included within the six permissible. (3) Hence the three I class feasts during Major Holidays should be dropped; on other days some modest extra item may be added. Similarly on First Vows and Renovation Days, Visits of Provincials or Major Superiors, titular feasts of our churches, a II class would suffice, provided they are within the stipulated 12. (4) It is most desirable that the giving of liquors, even where there is no prohibition, should be entirely suppressed. (5) Given the mild nature of Lenten and other fasts now and the suppression of the Octave, there is no reason to drop the abstinence of the Society in the week before Quinquagesima and the week after the feast of St. Ignatius.

4) We should be more generous in offering hospitality to other religious and secular priests. They may not only be invited to our refectories but should also be received as guests when there is a good reason for their staying with us. Secular priests may certainly be invited to dinner for Last Vows and jubilees. Our ordinary penances in the refectory may be performed when other religious and priests or servants are present; but accusations and public admonitions should not be made in the presence of externs.

5) While it may be useful and even necessary for priests to admit students and lay people into their rooms it is not prudent to state it in a positive and categorical manner as if it were the normal procedure. It may be expressed negatively that priests should not admit them without the knowledge and approval of the Superior. Scholastics should never receive students and other externs in their rooms.

6) Notices and readings in the refectory:

a) There is no need for distinction, in the monthly notices, between Masses prescribed « at the beginning of the month » and « in the course of the month ».

b) No mention need be made of special intention for Russia in our monthly Masses: R. F. General looks after this.

c) Readings in the regional languages should be more common. There is no reason why sometimes the afternoon reading too should not be in an Indian language.

d) Where good readers are not available, carefully made tape recordings could be used with advantage.

7) There is divergence in the customs regarding the reading of newspapers and magazines. The following general norms are recommended:

a) Our houses may subscribe to one good English daily and another in the regional language. Since Hindi is an official All-India language, Superiors may consider subscription to a Hindi daily or weekly also where this is not the regional language.

b) Scholastics and theologians in houses of formation may see them during hours fixed by the Rector.

c) The Instructor and Novice Master may communicate important news to tertians and novices from time to time.

d) Superiors should be strict in allowing illustrated magazines specially to scholastics and junior Brothers.

(There is a tendency in giving directives in the Custom Books to group scholastics and laybrothers together. This is hardly fair. The older and experienced Brothers of tried virtue, « Coadjutores formati », are not to be put in the same category as scholastics who are still immature. Junior Brothers, « Coadjutores approbati », may be more easily grouped with scholastics.)

8) In the exercises of scholastics, mention is made of « improvisations » along with « toni ». It may not be quite prudent to continue the practice of training scholastics in « improvisations ». Is there not a danger that they may get the impression that the Society approves of the habit of preaching without the careful preparation which is ordinarily required? « Improvizations » of this kind may be permitted in actual ministry only to experienced preachers.

9) Under certain conditions recreation after dinner and supper, either for the entire community or for specific groups, is said to be « free » and no signal is given for its termination. This should not be permitted. Signals should be given to mark the end of every recreation « free » or obligatory.

10) In the relations of Ours with their families two points seem to need clarification:

a) It is not intended that visits to parents on the occasion of the Golden Jubilee of their weddings should be excluded. These are of rare occurrence and often there are many reasons why invitations to such celebrations may be accepted.

b) On the occasion of the ordination or the Last Vows of Ours sometimes parents come to India from abroad. It has been already declared that Ours may spend some days with them. During these days they may also accompany them to mission stations within the Province, but wider tours of India in their company should not be permitted.

11) Sometimes provision is made for the visit of a doctor to our houses at regular intervals so that whoever wishes to see him may do so. This may not always be prudent, since it might encourage some to unnecessary consultations and preoccupations about health. It would seem that a better method is to call him whenever there is need.

12) The question of who should be responsible for the maintenance of the old and sickly in the Province may have to be discussed carefully by the Superiors. While in theory it looks proper that the house where the Father fell sick and from where he retired from active ministry should pay for his maintenance, in practice it may lead to dissatisfaction. A Father who worked for long years in a certain institution or residence, and then was transferred to another house where he worked for very few years before falling sick or retiring, should be the charge of the first rather than the second house. Let Superiors see whether in their Province the most practical way of providing for the old and sickly is not to put them on the charge of the Arca Sumptuum Communium and to gather a contribution pro rata for that item from all the houses of the Province (cf. Instr. de Adm. temp., n. 196, f.).

13) A few directives about the dying and the dead:

a) Last Sacraments should be administered well in time, as soon as the sickness takes a dangerous turn, and, definitely, when the sick man can still understand and follow the rite.

b) It is not wise to get the entire community, if it is a large one, at the bedside for the Last Sacraments or for the *Commendatio animae* lest the peace of the dying man should be disturbed.

c) Now that evening Masses are permitted, it is better to have Office and Mass — lecta or cantata — before funerals even if the funeral takes place in the evening.

d) In disposing of the papers of the dead person, care should be taken to send back, unread, to the writers, personal letters from Rev. Fr. General, the Assistants, and Major Superiors, as also copies, if any, of letters to them.

In conclusion I may say that if these suggestions are carried out, Custom Books submitted to us in future would require fewer modifications and could be returned more expeditiously.

Recommending myself to Your Reverence's prayers and holy Sacrifices,

Rome, 9th June, 1963,

Feast of the Most Holy Trinity.

Servus in Christo
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

40.

10 iunii 1963

De paupertate exercenda in ratione festa celebrandi in triclinio.

AD RECTORES DOMORUM ROMANARUM

IMMEDIATE DEPENDENTIUM A PRAEP. GEN.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum recolo ea quae ultima Congregatio Generalis mihi exsequenda commisit, occurrunt inter alia decreta de nostra paupertate, quae nempe authenticam interpretationem nobis dederunt Constitutionum sancti Ignatii in hac parte, idque secundum requisita huius nostrae aetatis. Magis enim quam olim fideles exspectant a Religiosis exemplum vitae vere pauperis, ut nempe « vita nostra concordet cum nomine », ut aiebat sanctus Petrus Canisius.

Cum ante aliquot menses Provinciales Italiae convenerunt ad novum Consuetudinarium exarandum, sponte atque unanimes adverterunt rationem festorum nostrorum in triclinio multum excedere id quod familiae non tantum modicae condicionis, ut vult Congregatio 30, (d. 46, de externa vivendi ratione in Societate; Coll. Decr. [409]) sed immo mediocris seu mediae condicionis sibi concedere possunt et de facto concedunt.

Auditis proinde Patribus Assistantibus, statui ut in posterum, in Curia generalitia et ceteris domibus a Praeposito Generali immediate dependentibus, festa primae classis in triclinio, servata

ratione rerum offerendarum quae nunc viget, reducantur omnibus computatis ad sex in anno, festa autem secundae classis ad duodecim. Praeter illa, extraordinaria ne offerantur nisi rarissime, et iis in adiunctis quae non solent singulis annis recurrere, utputa in iubila eo vitae religiosae vel sacerdotii per 50 vel 60 annos acti, vel si qui sint in domo qui hoc anno ultima vota emiserint.

Hortor quoque, quamvis hoc non praescribam, ut usus liquorum, qui inter res superfluas annuerandi videntur, ad minimum omnino reducat, immo penitus de medio tollatur.

Hoc exemplo aliquatenus austerioris vitae simul satisfaciemus votis bene multorum Episcoporum, qui occasione Concilii Vaticani II non immerito conquesti sunt tot Religiosos utriusque sexus fidelibus nequaquam exemplum praebere imitationis Illius qui, « propter nos egenus factus est, cum esset dives »¹.

Hoc sacrificium, si quod est, opportunitatem praebeat Superioribus Domorum, largius contribuendi operi ad sublevandam famem in mundo, cui tot fideles, veris sibi impositis sacrificiis, in nonnullis regionibus mirabili modo opitulantur.

Commendo me ss. SS.

Romae die 10 iunii 1963.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

41.

21 iunii 1963

Litterae gratulatoriae Patris Generalis, quibus commemoratur centenarium ab inita Bostoniensi Schola Alta « Boston College High School », in Prov. Novae Angliae.

¹ 2 Cor. VIII 9.

42.

6 augusti 1963

De tempore litteras ex officio scribendi ex America Latina Meridionali.

AD OMNES SUPERIORES
ASSIST. AMERICA LAT. MERID.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Haud raro in America Latina evenit ut Patres, qui litteras ex officio initio ianuarii et iulii scribere obligantur, id statuto tempore non faciant, rationes adducentes se illo tempore extra domos suas degere quiescendi vel ministeria exercendi vel Exercitia Spiritualia peragendi causa. Quapropter, quo hoc officium, quod ad bonam gubernationem Societatis tanti est momenti, fidelius impleri possit, sententiis hinc atque illinc quaesitis, statui ut, aliud donec decernatur, tempus ad litteras ex officio scribendas pro tota Assistentia Americae Latinae Meridionalis mutaretur iuxta normas sequentes¹:

1) Ii qui iubentur *bis in anno* scribere, scribant *initio aprilis et octobris*; hoc tempore igitur ex officio scribere tenentur:

a) *ad Generalem*: Consultores Provinciae, Superiores locales a Generali nominati.

b) *ad Provincialem*: Praefecti generales studiorum, sive superiorum sive mediorum, pro tota Provincia constituti; Praefecti studiorum superiorum in Universitatibus vel Collegiis; Directores libellorum periodicorum quae a Nostris eduntur; Consultores omnium domorum.

2) Ii qui iubentur *semel in anno* scribere, scribant *initio octobris*; hoc tempore igitur ex officio scribere tenentur *ad Generalem*: Praepositus Provinciae vel Viceprovinciae; Socius Provincialis; Superiores locales non nominati a Generali; Instructores tertiae probationis et Magistri Noviciorum; Praefecti generales studiorum; Praefecti studiorum superiorum in Universitatibus et Collegiis; Directores libellorum periodicorum; Consultores omnium domorum.

3) Manent reliquae normae de litteris ex officio *singulis mensibus ad Provincialem* scribendi, ad quod tenentur: omnes Superiores locales (quoties occurrentia negotia id postulent et, si non sint negotia gerenda, semel saltem in mense); Instructores tertiae probationis et Magistri Noviciorum.

¹ Cfr. *Epit.* nn. 859, 861 § 2.

² *Epit.* n. 771 § 3.

Velit Ra Va diligenter curare ut de his novis normis Consultores alique omnes, qui ex officio scribere debent sine mora certiores fiant. Quod attinet ad hunc annum 1963, ii qui initio mensis iulii litteras ex officio iam scripserunt, proximo mense octobri scribere non obligantur. Ii autem qui, etsi obligati, ex officio mense iulio non scripserunt, litteras suas mense octobri mittant.

Non est cur de gravitate huius officii litteras statutis temporibus scribendi latius dicam. Omnes tamen, in quos id incumbit, enixe hortor ut normas praescriptas de hac re fideliter et tempore statuto servent. Admonitoribus quoque in mentem revocetur obligatio litteras ex officio Consultorum colligendi et Romam mittendi, nisi Consultores directe scribere maluerint². Experientia praeterea docet Socium Provincialis multum efficere posse ad maiorem fidelitatem a Superioribus localibus et Consultoribus obtinendam, si ad ipsos, statuto tempore appropinquante, monita de officio scribendi mittat ab iisque breve responsum de officio iam impleto exigat. Si autem quis hoc officium implere sine congrua ratione simpliciter renuat, Provincialis curet ut a munere suo amoveatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 6 augusti 1963.

R^{ss} V^{ss}

Servus in Xto

IOANNES L. SWAIN

Vic. Gen. Soc. Iesu

43.

12 augusti 1963

Consilia quaedam ut Collegia fructus uberiores afferant.

AD QUENDAM COLLEGIORUM VISITATOREM

. . . . .

Patet nonnulla reformanda esse in Collegiis istius Provinciae. Certe Patres impigre, atque supra vires, laborant; dubitari tamen licet num semper « secundum scientiam ».

. . . . .

Haec proinde suggererim remedia:

A noviciatu, in scholasticatu sive in ipsa Provincia sive alibi, curent ut profundius colatur in nostris iuvenibus vita solidae et sincerae pietatis. Video enim non uno in loco Provinciam magis magisque inclinari in sensum « laicismi ». Ratio nostra agendi, labores nostri, modus educandi pueros fiunt laica, atque suppri-

muntur ea quae iuvenes ad pietatem instituunt. Id patet ex omnibus relationibus de collegiis Provinciae.

In collegiis autem, donec poterimus plures homines iis applicare, ita distribuantur homines quos habemus, ut munera praecipua et e quibus pendet ceterorum efficacitas, Nostris committantur. Proinde ubique aliquis vir capax, si talem invenire poterimus, nominetur praefectus studiorum, sine alio quovis iniuncto munere; proinde ne sit Rector, nec Praefectus disciplinae, nec certe Praefectus spiritus alumnorum, nec doceat in scholis (nisi forte raro, ad summum una hora in die). Eius munus erit rationem studiorum definire, scholas assidue visitare, magistros laicos frequenter convenire, eosque formare et dirigere ut veri sint educatores christiani simul ac apti docentes. Ipse debet, re collata cum Rectore, convocare et ducere frequentes conventus omnium professorum Nostrorum simul cum laicis; quibus conventibus, etiamsi adsit Rector (quod optandum est) ipse de facto praesit eosque ducat.

Instauretur ubique Missa cotidiana, hora vel horis pro alumnis commodioribus, ubi praebetur opportunitas confitendi et ad S. Communionem accedendi (non dico Missam debere esse obligatoriam, sed *ubique* alumnis offeratur). Singulis annis omnes alumni, secundum aetatem divisi, instituunt sicut mos est in nostris collegiis Exercitia quamquam non clausa; maioribus autem offerantur Exercitia clausa sed volentibus tantum, eaque saltem per tres, melius per quinque dies. Instaurentur ubi derelictae sunt devotiones mensium maii et iunii. Fiant exhortationes spirituales ad iuvenes statis temporibus. Certe ubique et semper oretur ante et post scholas.

Curet Praefectus studiorum, collato consilio cum Rectore, ut apte selegantur alumni. Nonnisi talento debito praediti, moribus et pietate christiana commendati, acceptentur et servantur. Si pauciores erunt alumni, maior erit fructus formationis et plures erunt vocationes.

Ubique, sincere conemur nos expedire a scholis primariis; committantur Sororibus, Fratribus, vel piis laicis, ita ut Nostri tantum ad confessiones audiendas iis collaborent. (Cf. Const. et Decr. quae appellantur ad Epitome n. 377, § 3). Illi ut patet melius quam nos, qui tantum studuimus philosophiae et theologiae, dirigant illas scholas.

In conquirendis magistris laicis pro collegiis, imprimis attendantur, una cum aptitudine « technica », fides et mores christiani. Ne admittantur nec servantur qui in hac re deficiunt.

Provincialis, sprete penuria hominum in Provincia, singulis annis aliquos praeparet per studia specialia, donec numero suf-

ficientes habeat qui collegia in rectam viam deducant. Imprimis, et ante reliqua, praeparet « specialistas » in arte catechetica, qui studiis operam dederint in bono quodam centro, donec saltem in singulis collegiis unus sit qui exemplo et consilio ceteris in hac re praeire possit.

Denique deliberate et constanter allaboretur ut collegia in re pecuniaria se ipsa iuvent, tum ad « bursas » studiorum fundandas, tum ad providendum rebus paedagogicis, immo ad aedificanda ea quae oportet. Antiqui nostri alumni, si scite procedatur, multum ad hoc contribuere possunt.

Attendant velim Rectores sibi in conscientia non licere pecuniam ad determinatos fines acceptam, ad alios fines utut pios adhibere. Quod valet etiam de pecuniis a Gubernio acceptis. Meminerint ne in re pecuniaria quidem finem iustificare media.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

44. 10 septembris 1963

Litterae Patris Generalis ad commemorandum septuagesimum-quintum annum ab inita Scrantonensi Universitate in Prov. Marylandiae.

45. 15 octobris 1963

Epistola ad Socios Assistentiae Italiae cum nova retractatio Consuetudinarii facta est.

REVERENDI PADRI E CARISSIMI FRATELLI
P. XTI

Sono lieto di presentarvi il nuovo « Consuetudinario delle Province d'Italia » e di affidarne a tutti Voi la sua fedele esecuzione, sicuro che a ciò mireranno, pur nella diversità dei compiti e delle condizioni di ciascuno, i comuni sforzi di Superiori e sudditi, Padri, Scolastici e Fratelli Coadiutori.

Inutile dirVi che questo nuovo Consuetudinario, rispetto all'edizione precedente, presenta numerosi cambiamenti. Si sono infatti ritoccati tanti punti in base ai decreti dell'ultima Congregazione Generale o ai più recenti documenti miei; si è curato, per esempio, che il trattamento a tavola non superasse quello degli uomini di modeste condizioni, come prescrive la C. G. XXX (d. 46, 4°)

e si è quindi ridotto notevolmente il numero delle feste di prima, seconda e terza classe. Si son tenute presenti le recenti disposizioni della Santa Sede, specialmente in campo liturgico e le innovazioni apportate al Calendario perpetuo della Compagnia ed è stato ritoccato l'elenco dei giorni in cui è particolarmente raccomandata ai Nostri la S. Comunione o è prescritta la Benedizione Eucaristica. Sono stati pure accuratamente rivisti e spesso modificati gli avvisi che, periodicamente o in determinate circostanze, sogliono leggersi a tavola.

A queste innovazioni, praticamente attese anche se in diversa misura, si è creduto opportuno aggiungere anche una novità, accordando ai Fratelli Coadiutori con voti la precedenza sui Novizi Scolastici, che non sono ancora legati con un pubblico vincolo alla Compagnia.

Il lavoro fatto per aggiornare le precedenti disposizioni del Consuetudinario sarebbe certamente vano, se non corrispondesse in tutti il desiderio vivo e lo sforzo generoso per attenervisi e son sicuro che ciascuno di Voi non verrà meno a questo suo dovere davanti al Signore.

Se mi è lecito scendere al particolare, due cose vorrei in concreto raccomandare vivamente a tutti: la fedeltà nel render conto ai Superiori del denaro a qualsiasi titolo ricevuto in occasione di ministeri, viaggi, ecc., e il retto impiego del tempo. Sappiamo tutti che qualsiasi offerta ci venga fatta, in conseguenza dell'impegno sacro contratto con Dio mediante il voto di povertà, non appartiene a noi, ma alla Comunità di cui facciamo parte e, quindi, deve essere religiosamente consegnata a chi da Dio è stato scelto a reggerla.

Quanto all'uso del tempo, sento spesso dire che alcuni Nostri spendono un tempo esagerato nella lettura dei giornali: la moderazione a questo riguardo ci permetterà di dedicare più tempo a Dio, alle anime, allo studio, soprattutto delle scienze ecclesiastiche, che non dovrebbe mai essere trascurato. Lo stesso si dica circa l'uso della Radio e della Televisione: si diano tutti con impegno all'esatta osservanza delle norme già date e richiamate nel Consuetudinario. Si ricordino i Superiori che è loro dovere curarne l'esecuzione e prevenire qualsiasi abuso.

Alle volte siamo tentati di tacciare di formalismo o di conformismo ormai superato l'osservanza delle minute prescrizioni di un consuetudinario. In realtà si tratta di un atto di quell'umiltà, di cui il nostro divin Maestro ha detto: « Se non diventate come i bambini, non entrerete nel regno dei cieli »¹. L'ubbidienza piena

¹ Matt. XVIII 3.

e semplice, che non si mette a discutere per prescrizioni di cose in se stesse indifferenti, ci avvicinerà di più a Dio.

Con l'augurio e la ferma fiducia che il nuovo Consuetudinaric segni per tutta la vostra Assistenza, con la grazia di Dio e la vostra generosa cooperazione, una fioritura di virtù solide, Vi benedico tutti di cuore e mi raccomando ai ss. SS. e alle preghiere di tutti Voi.

Roma, 15 ottobre 1963.

Servo in Cto
GIOVANNI B. JANSSENS
Preposito Generale

46.

15 octobris 1963

Puncta quaedam declarantur de natura et gubernatione « Domorum communium » in Societate.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Conceptus « domus communis » nondum definitus est in nostro iure. Vocabula « opus commune » et « Seminarium Nostrorum commune » primo apparent anno 1923, in Formula Congregationis Provincialis a Congr. Gen. XXVII approbata. Ibi (n. 22) hoc tantum declaratur: *Patres eiusmodi operibus vel Seminariis addictos retinere in propria Provincia vocem activam et passivam*. Congr. Gen. XXVIII (1938), in nova eiusdem Formulae recognitione, generalius locuta est de « domo vel opere » « quae a Generali declarata sunt communia »¹; et ulterius processit declarando Patres eiusmodi operibus vel domibus assignatos non esse dicendos *alienae Provinciae applicatos*, si ad unam ex Provinciis quarum domus est communis pertineant².

Haec pauca praescripta, quae potissimum vocem activam et passivam in Congregationibus respiciunt, derogare non videntur legi generali, secundum quam, nisi in casu dispersionis, domus pertinent ad Provinciam in cuius territorio sunt³, ac propterea subsunt iurisdictioni Praepositi huius Provinciae.

¹ Decr. 45 n. 22, 2.

² Decr. 43 § 3 et decr. 45 n. 7 § 4.

³ Cfr. *Epit.* n. 815 § 3.

Nec obstat quod Patres alienae Provinciae « domui communi » assignati non dicantur « applicati » Provinciae in cuius territorio est domus. Nam, licet non applicentur Provinciae, applicantur seu « assignantur » domui illius Provinciae, ac propterea subsunt iurisdictioni Superiorum eiusdem domus, quorum unus est Provincialis. Dein, *qui in aliena Provincia degunt, etiamsi huic applicati non sint ... pendent nihilominus, praesertim quod ad disciplinam religiosam et ministerii exercitium, ab huius Provinciae Superioribus* ⁴.

Neque obiciatur vox « communis ». Hac enim voce id tantum significari videtur: vel eam domum erectam esse ad utilitatem duarum vel plurium Provinciarum (ut est Collegium Nostrorum, in quo instituuntur plurium Provinciarum Scholastici), vel plures Provinciae conferre debere ad eam domum sustinendam (ut fit saepe in Domibus Scriptorum), vel hoc utrumque.

Sic igitur declaravit Pater Generalis: *Gubernatio domorum communium exclusive spectat ad Provincialem in cuius territorio sitae sunt. Convenit tamen ut ille, ex caritate et reverentia, in aliquibus rebus maioris momenti, quales sunt nominatio Rectoris, graviores mutationes in re disciplinari quae ipsam formationem iuvenum substantialiter afficiunt, determinanda quantitas pensionis solvendae a Scholasticis et similibus, audiat Provinciales quibuscum domus est communis. ... Professores et officiales domorum communium ex omnibus Provinciis cogantur oportet quibus domus sunt communes. Quantum fieri potest, convenit ut in hac re servetur aequa proportio inter Provincias. Singuli Provinciales possunt, et per se debent, visitare suos subditos in domibus communibus. Si quid de eorum formatione etc. animadvertendum habent, id Rectori domus vel Provinciali loci manifestare ne vereantur. Nullam facultatem, dispensationem, permissionem, etc. propriis subditis in domo communi concedant, cum hoc pertineat ad Provincialem localem* ⁵.

Quibus dictis, responsa ad Rae Vae quaesita, ni fallor, patent: 1) Generatim, nulla est differentia inter « domus communes » et « domus interprovinciales ». E. g. Parisienses Domus Interprovinciales, anno 1956, erant communes omnibus Provinciis Galliae ⁶. Domus tamen Interprovinciales Romanae non sunt eodem sensu « communes », cum immediate dependeant a Generali nec subsint iurisdictioni Provinciali Romano.

2) Provincialis, in cuius territorio domus communis est, habet eandem iurisdictionem erga socios ex alienis Provinciis, quibus domus est communis, illi domui « applicatos », ac habet erga pro-

⁴ *Epit.* n. 818.

⁵ AR XIII 837, 838.

⁶ Cfr. AR XIII 117.

prios subditos, quod attinet ad disciplinam religiosam, vitam communem, dispensationes, permissiones, etc., salvo tamen iure alieni Provincialis visitandi suos proprios socios in domo communi degentes. Proprius autem Provincialis statuit eorum « destinationem » ad illam domum vel « remotionem » ab illa, sed aequum est ut in antecessum Provinciale loci audiat (de necessitatibus domus, de aliis substituendis in locum eorum qui removentur, etc.).

3) Provincialis erga suos subditos, qui applicati sunt domui communi in territorio alienae Provinciae sitae, non habet iurisdictionem pro permissionibus, dispensationibus, disciplina religiosa, etc.; sed potest eos visitare atque, aequitate servata, eos in propriam Provinciam revocare, etc. Dicitur « aequitate servata », quia « Professores et officiales domorum communium ex omnibus Provinciis cogantur oportet quibus domus sunt communes. Quantum fieri potest, convenit ut in hac re servetur aequa proportio inter Provincias » (cfr. supra).

4) Nulla statuta est proportio servanda a Provinciis de destinationibus, collaboratione etc. in domibus communibus. Computanda est iuxta aequitatem et caritatem. E.g. si in aliquo Scholasticatu communi aliqua Provincia habet numerum relative minorem Scholasticorum, aequum videtur ut pro illa Provincia onus Professores vel officiales pro eadem domo supplendi sit relative minus. Si in casu particulari Provinciales, quorum interest, de destinatione alicuius subditi ad assensum pervenire non possunt, per se praevalet ius Provincialis suos proprios subditos disponendi; si tamen hoc videtur secum ferre serium detrimentum pro illa domo, recurrendum est ad Generalem.

Salvo meliore iudicio, hae sunt normae de domibus communibus prout in praxi applicantur. Forsan aliqua futura Congregatio Generalis eas ulterius determinabit.

Romae, 15 octobris 1963.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

47.

18 octobris 1963

Litterae gratulatoriae ob quinquagesimum annum ab inito Coetu Exercitiorum Spiritualium pro Laicis « The League of Laymen's Retreats », in urbe Annapolis, Prov. Marylandiae.

48.

20 octobris 1963

De sumptibus solvendis pro his qui studiis specialibus incumbunt.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Dubium movebat Ra Va circa sumptus solvendos pro illis qui, Tertiae Probationi fine imposito, ad studia specialia vel quid simile destinantur.

Ex Instructione de Administratione Temporalis, n. 200 conclusio certa erui nequit, nam non videtur oriri obligatio id faciendi. Potius affirmatur possibilitas tales sumptus solvendi si mediis oeconomicis Arca Seminarii abundat. Studia specialia de quibus Instructio loquitur, referri possunt ad eos qui nondum Probationes absolverunt vel ad eos qui ad Collegia destinati non fuerunt.

In praxi, qui destinantur Collegiis post Tertiam Probationem, destinatione facta, considerandi videntur ut Professores huius Collegii ad quod destinantur, ac proinde si specialem formationem in studiis accipiunt, expensa ab eodem Collegio solvi debent. Quo in casu, Provincialis prae oculis habeat talia expensa ut contributio huius Collegii ad Arcam Seminarii proportionaliter saltem sit reducta. Qui nondum vero destinationem acceperunt, potius ab Arca Seminarii sustentandi sunt.

Romae, 20 octobris 1963.

IOANNES L. SWAIN
Vic. Gen. Soc. Iesu

49.

22 octobris 1963

*Condiciones quaedam ad laureas honoris causa concedendas.*AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM
CANADAE ET STATUUM FOEDERATORUM AMERICAeREVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Litteris diei 20 iulii huius anni omnes Superiores Maiores certiores feci « nihil obstat » S. Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus impetrandum esse antequam nostrae Universitates, Facultates et Collegia Universitaria lauream honoris causa concederent: die autem 25 septembris Pater Vicarius Generalis Provincialibus Assistentiae Americae scripsit hoc praescriptum ab eadem S. Congregatione interim esse suspensum pro Statibus Foederatis.

S. Congregatio deinde, per litteras die 10 octobris datas, communicavit novum praescriptum quod valet pro Canada et Statibus Foederatis Americae, scilicet: ad concedendas laureas *honoris causa* in scientiis *civilibus* sufficit ut in antecessum obtineatur beneplacitum Episcopi loci, in quo Universitas, Facultas vel Institutum Superius sedem habet.

Quod tamen attinet ad Universitates vel Facultates studiorum ecclesiasticorum, ut in scientiis *ecclesiasticis* concedatur laurea *honoris causa*, adhuc viget praescriptum Constitutionis Apostolicae « Deus Scientiarum Dominus », Art. 40: « Universitates vel Facultates Lauream *ad honorem* conferre nequeunt, nisi ex peculiari concessione singulis in casibus a Sancta Sede impetranda ».

Velit igitur Ra Va hanc novam normam S. Congregationis cum Rectoribus aliisque quorum interest communicare.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 22 octobris 1963.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

50.

6 novembris 1963

Errores et pericula e subiectivismo vel humanismo derivantia.

AD QUENDAM SUPERIOREM MAIOREM

Profundior radix novae rationis cogitandi et vivendi in quibusdam iuvenibus nostris esse videtur quidam *subiectivismus* vel humanismus qui vocatur. Primae normae vitae instituendae non sumuntur a revelatione, a fide, ab Ecclesia, a Constitutionibus, a spiritualitate Societatis, sed ex propria experientia commercio sociali cum hominibus acquisita in contactu cum mundo; et hac experientia facta videbunt quomodo in praxim deducunt vitam paupertatis, castitatis et oboedientiae. Exspectant directionem Superioris charismaticam, qui simul cum eis novas formas quaerat eorumque iudicia dirigat, postquam sese accommodaverit experientiis Scholasticorum: hae formae novae vitam authentice christianam et religiosam constituent, non autem Regulae, Consuetudines, praescripta externa sive Ecclesiae sive Societatis.

Quid restat de nostra specifica nota oboedientiae; de authentico statu interno et externo religioso, quem determinare Ecclesiae est; de Regulis ad sentiendum cum Ecclesia; de tota compagine Societatis nostrae? Quomodo respondebunt eorum vocationi, quae postulat homines mundo crucifixos et quibus mundus crucifixus est, homines *novos*, qui suis affectibus se exuerint, ut Christum induerent?

Non hoc modo colenda videtur libertas filiorum Dei, qui suam personalitatem efformant iuxta exemplum Domini Nostri Iesu Christi in simplicitate cordis, in vera humilitate et in abnegatione proprii iudicii propriaeque voluntatis (cfr. Reg. ad spiritus dignoscendos secundae hebdomadae, n. 3 et 7).

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

51.

8 novembris 1963

*Fovenda et promovenda etiam a Nostris Causa beatificationis
Ven. S. D. Iosephi de Anchieta.*

AD QUOSDAM PRAEPOSITOS AMERICAЕ LATINAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Haud semel profecto innotuit Rae Vae quam adeo ab aliquo tempore divina gratia suscitet in animis fidelium, cleri dioecesani, Episcoporum, immo et membrorum Gubernii ardens studium sanamque devotionem erga nostrae Societatis Venerabilem Patrem Iosephum de Anchieta. Exoptandum igitur est ut Nostri quoque plene isto studio, istaque imbuantur devotione necnon fraterno prosequantur affectu Patrem qui eos in Societate praecessit, huiusque spiritu apostolico ratione adeo eminenti imbutus inveniebatur. Dolendum sane esset, si miracula ad beatificationem requisita non obtinerentur a Deo eo quod gratiae praesenti non satis respondere-mus nec Venerabilis de Anchieta causam requisito fervore studioque prosequeremur.

Rogaverim igitur Ram Vam ut saltem qua fieri poterit ope in sua Provincia ad id conferat ut devotio erga Patrem Anchieta magis magisque foveatur, eius beatificationis gratia impetretur, miracula denique necessaria obtineantur. Ad quod iuverit sine dubio, inter alia, tam ad fideles nostris curis commissos necnon ad alumnos nostros quam ad alias religiosas communitates recurrere. Proderit quoque reliquias imaginesque inter fideles, in nosocomiis praesertim, diffundere ut ad eius intercessionem in difficultatibus confugiatur.

De opera praestanda in antecessum grates dum refero, Dominum enixe obsecro ut Patris Anchieta beatificationem, si id Eius placitum erit voluntati, mox concedere dignetur!

Commendo me ss. SS.

Romae, 8 novembris 1963

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

52.

28 decembris 1963

Relatio cuiusdam parvi congressus de apostolatu Collegiorum.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ut Rae Vae iam notum est¹ a die 2 ad diem 4 septembris huius anni prope Romam habitus, est, approbante Patre Generali, privatus quidam congressus internationalis aliquot Patrum qui in apostolatu Collegiorum peculiari peritia gaudent. Finis congressus erat praesenti statui Collegiorum (studiorum mediorum, non autem superiorum) et aliquibus eorum praecipuis problematibus studere, ut animadversiones et proposita de hoc apostolatu Patri Generali aliisque quorum interest subicerentur, necnon intimior cooperatio eorum, qui administratione et laboribus Collegiorum in variis nationibus occupantur, promoveretur.

Congressu absoluto, conferentiarum in eo habitarum summaria relatio linguis gallica et anglica confecta est. Nunc autem, ex mandato Patris Generalis, cum his litteris mitto duo vel plura exemplaria illius relationis, ut non tantum Ra Va sed etiam officiales vel periti, quibus utilitati esse possit, imprimis Praefecti provinciales vel nationales studiorum, de congressu pleniorum notitiam habeant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 28 decembris 1963.

R^{re} V^{re}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

ADVERTENDA:

Uti explicatur in superiore epistola Patris Secretarii Societatis, agitur de conventu quodam «privatorum», inito tamen cum approbatione Patris Nostri Generalis, qui ad congregatos verba faciens principia et consilia proposuit de moderno Collegiorum apostolatu.

Relationem legenti clare patebit etiam momentum conclusionum, eorumque valor non officialis.

Summus Pontifex Paulus VI non modo socios congressus peculiari audientia die 2 septembri benigne excepit, sed synthesim rerum et conclusionum a Patre Trossarelli confectam attente perlegit, atque laudavit.

¹ Cfr. *Memorabilia*, sept. 1963, p. 2, 3.

ELENCHUS EORUM QUI CONVENTUI INTERFUERUNT

1. P. ALONSO ARTHURUS: (Rua Martins Ferreira 23, *Rio de Janeiro, Brasile*) Praefectus nationalis Collegiorum in Brasilia.
2. P. ANDREWS PAULUS: (Rathfarmham Castle, *Dublin 14, Ireland*) Inspector Studiorum in Provinciae Collegiis.
3. P. BALDOR DANIEL: (Carrera 13 A n. 23-80, Apartado aereo 7478, *Bogotá, Colombia*) Director Latino American. Secretariat. op. educat. S. I.
4. P. BARON FERNANDUS: (Carrera 23 - n. 39-69, *Bogotá, Colombia*) Provinc. Praefectus Studiorum in Colombia.
5. P. BOT BERNARDUS: (St. Willibrorduscollege, Briebergse, Weg. 15, *Zeist, Holland*) Rector et Praefectus Studiorum.
6. P. BOYLE DESMUNDUS: (Stonyhurst College Whalley, *Lancashire, England*) Rector Collegii.
7. P. CRUSOE CLEMENS: (2 Dale Avenue, *Toronto 5, Canada*) Praefectus gen. Studior. « Colleges and High Schools ».
8. P. DE LE COURT ROBERTUS: (Boulevard S. Michel 24, *Bruxelles 4, Belgium*) Professor; olim Praefectus Studior. in Prov.
9. P. GIRALDO HENRICUS: (Carrera 7a n. 9-50 Apartado nal. 3358, *Bogotá, Colombia*) Visitator Colleg. S. I. in America Latina.
10. P. GONSETTE IOANNES: (Boulevard S. Michel 24, *Bruxelles 4, Belgium*) Praefectus Studior. in Prov. Belg. Mer.
11. P. MEANY IACOBUS: (2215 Herran St., P. O. Box 991, *Manila, Philippines*) Praefectus Studior. in Prov. Philipp.
12. P. Ó CATHÁIN SEAN: (35 Lower Leeson Street, *Dublin 2, Ireland*) Professor in Nationali Universit. Dublinensi; olim Praefect. Collegiorum.
13. P. PASTOR IOANNES: (Pablo Aranda 3, *Madrid, Hispania*) Visitator Collegiorum S. I. in Hispania.
14. P. PLANTE GERARDUS: (3200 Chemin St. Catherine, *Montreal 26, Canada*) Director gen. Studiorum in Prov.
15. P. RAVIER ANDREAS: (Ecole S. Louis de Gonzague, 12 Rue Franklin, *Paris (XVI), France*) Rector Collegii.
16. P. RENARD ALOISIUS: (Borgo S. Spirito 5, *Roma, Italia*) Secretarius huius Congressus.
17. P. ROONEY EDUARDUS B.: (Jesuit Educational Assoc., 49 East 84th Street, *New York 28, N. Y., U. S. A.*) Praeses « Jesuit Educational Assoc. ».
18. P. SCHADT ALOISIUS: (Mauritius Gymnasium, Burgstrasse 2, *Buren, Wesf., Germania*) Rector Colleg. et Director.
19. P. TROSSARELLI FERDINANDUS: (Via di Porta Pinciana 1, *Roma, Italia*) Praefectus Collegiorum in Italia.

(I. *Relatio sermone gallico*)RENCONTRE INTERNATIONALE SUR L'APOSTOLAT
DES COLLEGES (2-4 Septembre 1963)

Certains Pères, surtout d'Afrique et d'Asie, invités à la rencontre, n'ont pas pu s'y rendre. Spécialement pour ce motif, quelques indications de ce résumé ne s'appliquent évidemment à certains pays que « mutatis mutandis ».

Les participants furent reçus par le Saint Père, qui leur adressa quelques mots: l'apostolat de l'éducation est très cher à l'Eglise; le Pape aime à dire son estime pour le travail de la Compagnie en ce domaine; il rappelle la formation que personnellement il doit au Collège Arici de Brescia et à la Grégorienne.

Le T. R. P. Général, recevant les Pères à la Villa Cavalletti, leur dit sa joie de pouvoir les accueillir. Le P. Général a volontiers approuvé l'initiative de la rencontre et suggère de la renouveler après un terme de 3, 4 ou 5 ans.

Sur la base des rapports préalablement envoyés et qu'il a trouvés si instructifs, le P. Général formule quelques recommandations.

1. - Réagir contre la tendance au *monopole d'Etat* en matière d'enseignement. Qu'un certain contrôle s'exerce sur l'activité des enseignants, c'est normal. Aux Etats-Unis l'opinion publique s'en charge; ailleurs l'Etat exerce cette vigilance soit par des examens que les élèves passent devant un jury officiel soit par un organisme « ad hoc » qui vérifie le respect de certaines conditions (en Belgique, « jury d'homologation »). Là où l'Etat alloue des subsides aux écoles, il est en droit de contrôler l'usage de ces fonds.

Faire pénétrer la notion de *véritable liberté* scolaire et mener des campagnes en ce sens, par exemple en mettant à profit les revues. La liberté théoriquement garantie par les constitutions de maints Etats est irréaliste par exemple en Italie, en Espagne, généralement en Amérique Latine. La vraie liberté et égalité n'est pas assurée si l'Etat, percevant les impôts de tous les citoyens, réserve le budget scolaire à une catégorie privilégiée d'écoles.

Du point de vue de la justice distributive, l'Etat doit son aide à toutes les écoles sérieuses. (Exemples: Pays-Bas, Danemark, Belgique...). La forme la plus aisée à faire admettre est celle de l'aide assurée aux parents; elle s'appuie sur les droits, universellement proclamés, de la personne et de la famille.

Sans subvention des pouvoirs publics, la situation de nos écoles est intenable, d'autant plus qu'aux professeurs laïcs nous devons une rétribution décente.

(Un Père fait remarquer combien serait opportune, en vue des mouvements d'opinion à développer, l'activité d'un centre de

documentation et de coordination desservant plusieurs Provinces, pays ou régions. Le T. R. P. Général estime que l'objet vaut bien qu'on y affecte des Pères et cite l'exemple du S. E. L. S. I. pour l'Amérique Latine).

2. - A props du *personnel des collèges*

Dans chaque collège, un *Préfet des études* distinct du Recteur et du Préfet de discipline. Cette préfecture vaut bien qu'on y mette un Père qui serait un excellent professeur. Le Préfet des études peut faire beaucoup plus qu'un professeur.

Personnel laïc. Son intégration dans le corps des éducateurs laisse encore à désirer. Un exemple de cette assimilation: la participation des maîtres laïcs avec les Nôtres aux mêmes conférences pédagogiques.

On visera à inculquer aux professeurs laïcs le sens apostolique de leur mission; cela suppose des relations cordiales entre eux et les Nôtres.

3. - *Valeur de l'apostolat des collèges.*

a) Là-dessus on perçoit des hésitations parmi certains de nos jeunes confrères, comme d'ailleurs au dehors de la Compagnie et dans la hiérarchie diocésaine elle-même. Pour résoudre des doutes de ce genre, ne pas considérer l'immédiat, mais voir l'Eglise dans son ensemble. Les collèges apparaissent indispensables pour le rayonnement chrétien dans la vie publique. Il ne suffit pas de l'action paroissiale, mais il faut un travail supraparoissial, supradiocésain, supranational. Qu'on songe au rôle de publications comme *America* ou les *Etudes*. Il faut des élites chrétiennes, des hommes de valeur — et qui soient tels à la fois par leur culture humaine et leur esprit chrétien.

(A une question posée sur la notion d'élite, Sa Paternité répondra en acceptant qu'on traduise ce terme « élite » par l'épithète ignatienne « insignes » plutôt que par « leaders ». Du reste, les « leaders » ... nascuntur, non fiunt. A nous de cultiver les ressources de chaque élève, et notamment ses facultés d'expression; ainsi les hommes aptes à un « leadership » seront préparés. Quant à la sélection à opérer parmi les élèves, en dépit de ce que parfois pensent certains Evêques, le bien de l'Eglise elle-même réclame que nos collèges ne gardent pas tout le monde).

b) Quelques exemples et témoignages:

Au Viet-nam, avec de belles oeuvres apostoliques près des universitaires, on observe une dichotomie dans la mentalité de la jeunesse: piété fervente d'une part, « weltanschauung » laïciste d'autre part. Le remède: des écoles secondaires catholiques.

En Afrique bantoue, les conversions furent jadis faciles. Partout s'ouvrirent des écoles élémentaires. Mais devant l'irruption de la culture occidentale (par radio TV etc.), les Evêques réclament des collèges secondaires; autrement, une « chrétienté enfant ».

A Dublin, on demandait à l'Archevêque: comment se fait-il qu'on voie tant d'hommes à la messe en semaine? Réponse immédiate: Les écoles catholiques!

c) Or ces résultats ne peuvent être assurés par l'intervention des laïcs seuls dans l'enseignement.

d) Noter que le ministère des collèges est austère, son caractère apostolique est peu voyant. Pour son caractère « obscur » on pourrait le comparer au ministère du confessionnal.

e) Il a été favorisé par saint Ignace. En 1556, la Compagnie compte une cinquantaine de collèges et quatre maisons professes. Quant aux Congrégations Générales, elles ont parfois recommandé la modération dans l'extension de cet apostolat, mais jamais remis sa valeur en question. Au dehors de la Compagnie, ce service apostolique est très apprécié. Quand la Compagnie veut fermer un collège, s'élèvent des protestations des familles, de l'Episcopat, et parfois on recourt au Saint-Siège.

Certes nous avons maintes autres choses à faire. Certains jeunes jésuites relèvent justement qu'au premier rang des ministères figure l'apostolat scientifique. Mais cette tâche est très exigeante; elle est loin de convenir effectivement à tous; même parmi ceux qu'on y destine, un bon nombre ne satisfont pas à l'ensemble des conditions concrètes à réunir. Donc « oportet haec facere, et illa non omittere ». Du reste, même pour ceux des Nôtres qui sont appelés à des carrières spéciales, la régence au collège assure une expérience très propice à l'équilibre humain et à un développement personnel harmonieux.

4. - Le Père Général *mentionne* en terminant la nécessité de *former les collégiens* à l'usage des *moyens modernes de communication* (« mass media »). Cette éducation doit être assurée par les collèges. Mais il ne suffit pas d'offrir aux élèves des séances de cinéma; il s'agit d'une formation, pour laquelle il faudrait généraliser l'emploi des méthodes déjà mises en oeuvre dans diverses Provinces.

* * *

Au cours de la rencontre elle-même, chacune des questions mises à l'ordre du jour fut, après une brève présentation des points plus importants, discutée au sein de groupes séparés (langue anglaise, langue française, langue espagnole). Après l'étude en sections, discussion générale. Le présent document s'efforce de concilier brièveté et fidélité substantielle.

Ici ne sont pas reprises les nombreuses informations recueillies et communiquées entre les participants avant la rencontre, et qui décrivent la situation de nos collèges dans les différents pays intéressés. De plus, le manque de temps n'a pas permis d'approfondir suffisamment certains points.

Rappelons simplement qu'il s'agissait d'une rencontre de « techniciens », conviés à formuler des constatations, réflexions ou suggestions aptes à informer le T. R. P. Général et ses collaborateurs sur un nombre limité de problèmes. Hors de discussion, les principes de l'Institut concernant l'apostolat des collèges (terme désignant ici les établissements d'enseignement du degré secondaire, à peu près de 11 à 18 ans), la valeur de ce ministère et ses objectifs généraux. Ces principes se trouvent définis notamment par la 28e Congr. Gén. (1938), en son décret 31, auquel les travaux de la rencontre se sont constamment référés.

Teneur de ce décret: l'apostolat de l'éducation, ministère de premier ordre; il doit former non seulement des hommes de culture, mais des hommes de valeur chrétienne dans la vie sociale comme au plan privé, aptes et décidés à participer à l'apostolat actuel. — Institution d'un « consilium de instit. iuvent. ». — Ouvrir nos collèges aux jeunes gens biens doués sans discrimination financière; donc gratuité, bourses d'études etc. — Action prolongée sur les anciens élèves.

Données perçues ou pressenties par la Congr. Gén. dès 1938: nouvelles structures sociales qui répandent l'instruction; danger de voir nos collèges pratiquement réservés au « riches », fermés à des garçons de valeur, non sans discrédit pour cette oeuvre; impossibilité pour chaque collège, pris isolément, de résoudre les problèmes pédagogiques, et nécessité du recours à des « techniciens »; nécessité accrue de la gratuité; insuffisance d'un effort éducatif s'arrêtant au terme des études secondaires.

Où en sommes-nous, 25 ans plus tard? Et où allons-nous?

* * *

I. RAISONS D'ÊTRE, EXIGENCES ET CONDITIONS GÉNÉRALES DES COLLÈGES

1. *Changements intervenus depuis 25 ans et évolution en cours.*

« Explosion scolaire » quasiment universelle; d'où: diminution du pourcentage d'élèves des jésuites par rapport à l'ensemble des élèves des écoles catholiques et de toutes les écoles de chaque pays; accroissement du nombre de garçons faisant des études secondaires - garçons dont la Compagnie, soucieuse du bien universel, ne peut pas se désintéresser, bien qu'elle ne puisse les servir directement; autre conséquence encore: au sortir de nos collèges, nos élèves, spécialement à l'université, seront mêlés à une masse toujours plus grande de jeunes gens ayant fait les études équivalentes (ceci dans les pays plus développés; dans les zones en voie

de développement, comme autrefois dans les nations plus avancées, nos anciens élèves sont souvent encore à l'université en proportion assez forte).

Outre l'aspect quantitatif, changement qualitatif: évolution dans le concept et la réalité de l'humanisme. Importance accrue des « sciences de la matière » et des techniques, mais aussi des valeurs d'ordre esthétique et émotif (musique p.ex.); influence des « Massmedia », rôle de l'image ... De plus, chez les élèves, changement quant à la réceptivité, sensibilité accrue à l'égard de formes autrefois inconnues, et par suite nécessité de nouveaux modes d'expression.

Opinion publique, gouvernements et partis s'intéressent davantage à la jeunesse et à l'éducation.

Evolution économique: augmentation des frais de l'enseignement (traitements, installations), laquelle entrave de plus en plus l'exercice de l'initiative privée, si celle-ci ne reçoit pas d'aide des pouvoirs publics.

Nos élèves vivent beaucoup moins isolés des autres milieux.

(De là, à côté des collègues, question de formes d'apostolat actuellement opportunes: formation de professeurs pour les autres écoles, apostolat des familles, activités de vacances atteignant des jeunes gens autres que nos élèves, éventuelle extension de notre enseignement au niveau universitaire ...). Mais pour nos collègues eux-mêmes, modalités nouvelles concernant notamment les points suivants:

2. *Idéal de l'homme à former* — On s'accorde sur le terme « insignes » (*Ex. Spir.*): des « hommes de valeur », de valeur à la fois humaine (culture et virtualités d'influence) et chrétienne (ce perfectionnement moral-religieux étant promu en même temps que la culture humaine et par le moyen de l'effort de culture).

« Insignes » n'implique pas nécessairement l'accession à un « leadership » proprement dit (position « dirigeante » dans la société politique ou économique-sociale, ou dans des oeuvres d'apostolat catholique; ce cas de leadership sera plus fréquent dans les pays où il y a encore plus d'inégalités de situations). « Insignes » dit capacité et volonté d'exercer une influence chrétienne au moins par rayonnement, par manière de ferment ou levain parfois par l'exercice pleinement chrétien d'une profession; c'est « l'apostolat du laïc » aussi sérieux que possible (cfr. Conc. Vat. II: vocation de tout laïc à l'apostolat), pas nécessairement par incorporation à un groupe d'Action Cath. formelle, parfois par cette affiliation, comme par la vocation religieuse ou sacerdotale¹.

¹ Dans des régions comme l'Amérique Latine, on soulignerait da-

Cet idéal comporte : une foi solide, imprégnant toute la formation intellectuelle du sujet, une vision chrétienne du monde (*Weltanschauung*), une culture et ouverture répondant aux besoins de l'époque, la mise en valeur des ressources d'influence (d'expression etc.).

3. *Critères de sélection de nos élèves.*

Vula fin des collèves, vu l'ensemble des moyens qu'elle postule (style d'enseignement et de formation directement ou indirectement religieuse), nos collèves ne conviennent pas à tous les garçons; pour le bien de ceux-ci et le bien de l'Eglise, tous les garçons « ne sont pas à leur place » dans nos collèves.

Excluons la discrimination selon les moyens financiers de la famille (voir *infra*, problème économique), selon le « rang social » ou les traditions familiales comme telles. Critères valables : un ensemble de ressources et dispositions telles que le collève puisse former le garçon et que celui-ci n'entrave pas l'effort éducatif dans le milieu collégial mais y apporte une collaboration positive.

Le critère d'ordre intellectuel est plus facile à appliquer : aptitude de l'enfant à profiter de nos classes et, normalement, à aborder les études supérieures².

Critères d'ordre moral-religieux : plus difficiles à appliquer. « Aptitude à une formation chrétienne supérieure ». — Il y a des contre-indications assez nettes : milieu familial en discordance avec nos intentions et notre style d'éducation. (N. B. - Un milieu non chrétien n'est pas nécessairement en opposition à notre style : ainsi nos critères valent encore, mais transposés, pour les collèves en pays non chrétien ou non catholique. Dans ces pays nos collèves agissent par l'esprit sainement humain et chrétien dont tout leur enseignement doit être pénétré, dans les disciplines dites « profanes »). — En sens positif, des indications peuvent être fournies par l'école d'où vient l'élève, par le contexte familial, par un entretien avec le garçon s'il est plus âgé. On précise encore : dans la mesure où l'âge du garçon permet pareille conjecture, on requerra un espoir fondé d'aptitude à exercer une influence (soit « verticale » — *leadership* proprement dit —, soit « horizontale », par rayonnement), une sensibilité et une ouverture notamment à l'égard du devoir social.

---

vantage la nécessité de former des chefs, des promoteurs d'apostolat, vu la situation et les efforts de la propagande athée.

² Bien entendu il existe des conjonctures exceptionnelles qui contraignent nos collèves à admettre plus largement les élèves (collège unique dans la région). En pareil cas, il serait souhaitable d'avoir tel ou tel type d'études plus abordable pour les sujets moins doués.

Les critères d'admission valent aussi, proportions gardées, pour le maintien de l'élève au collège.

Pour la collaboration des parents ou pour éviter des malentendus, il faut que les familles soient bien averties de nos objectifs et des caractères propres de nos collèges³.

Une difficulté: si nous prétendons éduquer une « élite », nous nous attirons le reproche d'« aristocratie ». — Réponses: Nombre de diocèses distinguent entre leurs collèges ordinaires et des collèges (appelés ou non « petits séminaires ») presque réservés à des garçons où on trouve une possibilité de vocation supérieure ou d'apostolat laïc plus intense. Parlons de « spécificité » plutôt que de « supériorité ». Comparer les Exercices de 8 ou 30 jours, qui ne sont pas pour tout le monde. Soulignons qu'il s'agit du bien de l'enfant lui-même et du bien commun de l'Eglise. Une sélection est d'ailleurs nécessaire, pour que le travail des collèges ne décourage pas les Nôtres et que les collèges donnent à la Compagnie les vocations permettant de continuer cette oeuvre elle-même.

4. *Conditions économiques*

Pour éviter une discrimination de fait suivant la richesse, il faut au moins la gratuité; dans certains pays non seulement l'enseignement des pouvoirs publics est gratuit mais on en est déjà au « présalaire » (indemnités couvrant les frais accessoires des études).

Aux Supérieurs, à tous les Nôtres, il importe d'inculquer que la fondation de bourses d'études, assurances scolaires etc. est une oeuvre urgente de charité apostolique.

Mais (vu l'accroissement des charges: rétribution des professeurs laïcs plus nombreux, équipement scolaire etc.) des subventions des pouvoirs publics deviennent une condition sine qua non de la survie des collèges catholiques⁴.

Il faut un effort systématique et constant pour influencer l'opinion publique, les hommes politiques (et parfois éclairer d'abord la hiérarchie diocésaine), et pour revendiquer, au nom des droits de l'homme et de la famille, l'égalité et la liberté réelles en matière scolaire, donc l'égalité financière. On reconnaît d'ailleurs que tout n'est pas résolu par les subventions, si nos collèges ont un « standing » trop coûteux; et une gestion très méthodique est toujours nécessaire.

³ Notons ici que les discussions n'ont pas pu porter sur l'action à exercer sur les parents; cependant elle est reconnue comme de plus en plus nécessaire.

⁴ Tout en revendiquant ces subventions, il faut éviter que les subsides s'accompagnent de restrictions excessives de la liberté.

5. *Genres d'études*

Dans la plupart des pays, la loi ou d'autres facteurs limitent notre choix quant aux types d'études (« classiques », modernes etc.), quant aux disciplines à enseigner, à la proportion des horaires etc. Mais on est d'accord pour dire qu'une formation humaniste peut en principe et doit, autant que possible, être procurée à travers toute espèce de programmes (« curricula »); cette orientation et cette interprétation humaniste des programmes est plus difficile dans certaines matières parce que nous y sommes moins préparés et parce que généralement on les a introduites sans préoccupation humaniste. Le concept d'« humanisme », de soi, n'est pas identifié à telle ou telle catégorie de disciplines. Il implique un rapport aux valeurs humaines permanentes mais sous les formes que celles-ci revêtent à telle ou telle époque (formes différentes aux 16e, 18e, 20e siècles).

On préfère parler de « composantes » humanistes de la formation de l'esprit, plutôt que de « matières » humanistes ou non-humanistes. (Ces idées sont avancées ici à titre de simple ébauche).

Quels que soient le choix et le dosage des différentes disciplines, il faut assurer trois composantes: 1° c. religieuse (Dieu); 2° « sciences humaines » (l'homme, tous les hommes) comprenant « les lettres » etc.; 3° « sciences de l'univers matériel » (l'univers). Actuellement, p. ex., les sections modernes négligent plutôt le 2° et les « classiques » le 3°. Evidemment, entre les 3 composantes, il y a « circumincession ». La composante « esthétique » se rattache au 2°. — Faut-il, dans un « 4° », introduire la composante « éducation physique »? — La présence de ces composantes est toujours à assurer, et, au moins pour le minimum, à l'intérieur des cours « scolaires »; elle peut être complétée par le « parascolaire » aussi. Elle sera assurée différemment selon les âges (cfr. nouveaux plans d'enseignement en Italie).

Ceci pour les composantes « matérielles » (éléments de la formation à donner). Comme composante « formelle » (manière de la donner): l'enseignement doit susciter la réaction personnelle et l'effort de réflexion, développer le vrai sens critique, réagir contre la passivité et la fausse spontanéité. Il doit s'individualiser et aussi mettre en oeuvre une « socialisation » (favoriser et exploiter le travail en équipe entre élèves). L'enseignement secondaire diffère en ceci de l'universitaire; le professeur n'y est pas un « lector » qui monologue, mais un « magister » qui « fait une classe » et qui fait travailler les élèves.

Autant que possible, réagir contre le « bachotage » et en ce sens influencer les grands organismes et les réglementations légales.

C'est une des façons de promouvoir la formation humaniste dans toutes les sections d'études secondaires ⁵.

Quelques observations occasionnelles concernant certaines branches:

La primauté du latin ⁶ ne sera plus conçue comme autrefois; d'ailleurs le document parle déjà du point de vue « fonctionnel »: *ad ingenia excolenda*.

— Langues modernes. Elles aussi interviennent comme instrument de formation. A ce titre, d'abord la langue maternelle; on penserait qu'actuellement une seconde langue moderne est à prendre comme base de formation. Surtout en certains pays, d'autres langues encore devront être apprises (pas nécessairement à l'intérieur du programme scolaire; il y a d'autres moyens plus expéditifs), au moins comme condition d'accès à des sources nécessaires du savoir.

— Les mathématiques sont un langage, le langage des sciences, et seraient à apprendre comme un langage; par là elles s'apparentent à la composante « sciences humaines ».

Il faut actuellement un effort particulier pour rendre *humanisant* l'enseignement des *sciences*.

II. PERSONNEL ENSEIGNANT

6. *Les Nôtres*

Leur formation générale, tout indispensable qu'elle soit, ne suffit pas. Il faut:

— préparation scientifique de qualité universitaire pour les branches à enseigner;

— formation pédagogique (« didactique », « technique du professorat »);

— disposition d'âme. A ce sujet, en certaines zones, et de façon différente d'un point à un autre, on croit constater: les Nôtres très préoccupés d'éducation, mais sans croire que l'enseignement vaut éminemment pour former l'esprit et l'homme; ailleurs des NN. se demandent s'il conviendrait d'abandonner nos collègues secondaires pour développer l'enseignement universitaire ou enseigner dans d'autres écoles. Surtout il importe d'empêcher certains sentiments d'infériorité que des Nôtres éprouveraient devant d'autres professeurs (jésuites ou laïcs) mieux préparés ou devant des confrères « operarii » plus considérés dans la Province. Donc im-

---

⁵ Bachotage: on vise ici un effort commandé presque exclusivement par un examen portant sur l'érudition.

⁶ Cfr. *Coll. decr.* 139; *Epil.* 397 § 1.

portance d'une préparation professionnelle adéquate; il importe aussi de pouvoir montrer aux jeunes religieux des collèges qui réalisent vraiment une oeuvre apostolique.

Ou souhaite une politique (programmazione, planning) des Provinces assurant autant que possible la stabilité des Nôtres dans les postes d'enseignement et une priorité de ce ministère collectif sur d'autres (éviter que pour nos prêtres le collège apparaisse comme emploi de seconde zone et les tâches du collège comme « besognes de scolastiques », ceux-ci étant surchargés durant la régence).

A former une mentalité juste, peuvent contribuer les Maîtres des Novices, Supérieurs et autres Pères des Scolasticats, non pas tant par des « arguments d'autorité ou de tradition », qu'en montrant dans le collège un instrument essentiel d'apostolat moderne.

Moyens de formation « technique » des NN. (déjà employés ou à organiser):

— dans le curriculum de notre philosophie (et du Iunioratus éventuel), et comme un cours articulé au programme général: éléments de psychologie et d'histoire, introduction aux théories pédagogiques modernes, caractéristiques de l'éducation chrétienne et jésuite; « summer schools » ou session durant la philosophie et la régence (magisterium, interstitium);

— entraînement pratique (exercices, apprentissage, stage, expériment, laboratoire...): p. ex. les philosophes des Philippines font sous contrôle d'un professeur des catéchismes dans les écoles publiques; pratique analogue au théologat de Maastricht; des scolastiques des U. S. A. vont, le jour de « villa », assister à des classes dans un collège; des scolastiques font eux-mêmes des classes, dont un professeur chevronné ou des confrères font la critique; en certaines provinces, durant le Iunioratus ou la philosophie, « stage » de quelques semaines dans un collège (les Scol. font quelques heures de classe, qu'ils préparent et donnent sous le contrôle d'un Père compétent);

— évidemment, la régence doit être le véritable stage dirigé (cfr. la mission du Préfet des études local).

Pour les professeurs en activité: sessions de perfectionnement.

Pour les futurs Préfets des études (surtout provinciaux), il faudrait une spécialisation supérieure en sciences de l'éducation.

7. Professeur « externes » (généralement laïcs)

Vu leur responsabilité dans la formation des chrétiens « insignes », ils doivent être eux-mêmes des exemples. Les aider à comprendre leur mission apostolique (retraites, recollections, Congrégation Mariale ...).

Jadis ils furent admis à titre supplétif; maintenant ils doivent être traités en participants de l'oeuvre commune, soit comme professeurs, soit dans les postes comme sous-préfecture d'études pour telle ou telle branche.

Conditions matérielles: traitement convenable, se rapprochant le plus possible du traitement de l'enseignement public; garanties de stabilité (déjà en usage en maints pays; ne pas attendre d'être « forcés » de l'accorder sous une pression politique ou autre!).

Intégration dans le corps des éducateurs du collège. Elle est déjà très avancée en pays anglo-saxons. P. ex. intervention des laïcs avec et comme les NN. aux réunions et conférences pédagogiques ou conseils de classe; local commun pour laïcs et jésuites avec bibliothèque, revues, cafeteria ... Encourager l'entraide entre collègues jésuites et laïcs.

8. *Préfet d'études du collège*

Ses attributions sont déjà décrites en plusieurs documents comme l'*Instructio pro Ass. Amer.* (AR XI 571-579) et le *Manual for Jesuit High-School Administrators* (U.S.A.), le *Regolamento* d'Italie, le *Règlement Général des Collèges* Belg. Merid., le *Directorio - Reglamento de España*, etc. Le préfet doit être « full-time » et distinct du Recteur et du Préfet de discipline; beaucoup plus qu'une sorte de secrétaire administratif; animateur de l'activité enseignante. Normalement il inspecte les classes; spécialement il initie, aide, suit les professeurs laïcs et jésuites débutants. Il suscite les initiatives aptes à promouvoir l'enseignement (p. ex. réunions de professeurs; réunions des parents pour une classe ou un groupe de classes).

III. COORDINATION

9. *Coordination de l'effort pédagogique entre collèges d'une même province ou nation.*

Elle s'impose évidemment, et elle est organisée principalement par la Préfecture provinciale ou nationale.

Cette coordination n'est pas nécessairement uniformisante, mais toujours harmonisante: pas d'initiatives prises par un collège sans tenir compte des autres, et mise en commun, aussi complète que possible, des problèmes et des efforts.

10. *Préfecture provinciale (ou nationale)*

Distinguer deux formalités:

a) préfecture provinciale ou nationale des collèges, non limitée au seul enseignement mais s'étendant à toute l'éducation;

y compris éventuellement les aspects économiques (p. ex. constructions, transferts etc.);

b) préfecture des études des Nôtres « in ordine ad collegia » (non incluses les études ordinaires de philosophie et de théologie).

Ces deux formalités peuvent se joindre en une seule personne. Mais s'il y a plusieurs Provinces avec une seule préfecture nationale, normalement chaque Province aura son Préfet des études des NN.

Unanimement on souligne l'importance de la préfecture provinciale ou nationale. Son titulaire ne peut pas être un Recteur ou Préfet local; ce doit être un Préfet full-time. Il devrait être préparé par une spécialisation universitaire.

Selon les principes de l'Institut, le Supérieur Majeur lui assigne une initiative et responsabilité aussi étendues que possible (parfaitement conciliables avec la dépendance et la fidélité complètes); en des cas particuliers, le P. Provincial peut déléguer une autorité au Préfet. En tout cas il importe que celui-ci jouisse dans la Province d'une réelle considération qui se traduise dans les faits (« standing, prestige »).

Ses attributions. Cfr. p. ex. *Manual* U. S. A., *Regolamento* d'Italie, *Reglamento* d'Espagne, etc. Pour la préfecture provinciale des collèges, tous considèrent comme normal que son titulaire soit le « conseiller technique » principal pour le domaine des collèges, que son avis soit accueilli et demandé en premier lieu dans ces matières. Plusieurs Pères estiment important de réserver au Préfet la présidence effective du Consil. de inst. iuvent. et des comités ou réunions analogues; dans ces cas le Préfet rend compte au Provincial des travaux du conseil et le Provincial garde la responsabilité de décision. Un Père a comparé la situation du Préfet à celle de l'Econome provincial (ou du Revisor admin. temp. domor.), lequel normalement inspecte, formule des recommandations et doit être consulté.

Pour la préfecture des études des Nôtres: il lui appartient de diriger ou superviser les études spéciales faites en vue des collèges, et aussi d'élaborer et proposer au Provincial le projet des études à faire faire (p. ex.: pour les collèges, il faudrait tant de mathématiciens, etc., et voici des noms « possibles »). Eventuellement, surtout si la Province doit préparer des professeurs de scolasticat, d'université etc., le Préfet sera assisté d'un comité groupant les Pères compétents (p. ex. Bas-Canada: Comité d'orientation).

11. *Coordination supra-nationale* ou « régionale ».

Unanimement on la désire; elle est à continuer où à perfectionner là où elle existe (U. S. A., SELSI en Am. Lat., commence-

ment à Hong-Kong ...) elle est à créer ailleurs (Afrique, Inde ...; tous la réclament pour la zone européenne).

Ses objets. A travers la diversité des situations, entraide pour l'esprit commun; documentation à échanger en matière de doctrine, d'expérience p. ex. éducation cinématographique; activités « européennes » parascolaires qui se développent fortement; camps européens, échanges d'élèves ou de classes (entre Allem. et Hollande, entre France et Autriche ... spécialement à partir des *Modelschule* allemandes); étude et réalisation éventuelle de l'idée de « collèges d'été européens » (avec problème du personnel); préparation de rencontres de préfets des études pour la zone intéressée; provoquer, orienter, encourager les recherches et publications (p. ex. celles de l'Institut Hist. S. I., ou de centres comme *Lumen Vitae* etc.) sur l'éducation chrétienne ou sur la pédagogie de la Compagnie ...

Ses organes. Non pas une « préfecture » avec autorité déléguée, mais un « office, service, centre ... ». Au moins un Père full-time, disposant d'un secrétariat équipé, plus ou moins assisté de confrères d'autres pays intervenant part-time; en contact avec les organismes internationaux comme Bureau Int. Enseignement, Office Int. Enseign. Cath. (La Haye), UNESCO, etc.

12. *Coordination dans la Compagnie entière*

Les Pères d'Europe continentale et d'Amérique Latine se montrent très sensibles à la nécessité d'une coordination notamment pour promouvoir et approfondir les justifications « scientifiques » (philos. - théol., historiques, psychologiques etc.) de notre éducation. Ils jugent très important qu'au moins un homme ou un organe de la Compagnie « ait en tête l'actualité scolaire de la Compagnie entière »; ce Père s'occuperait, entre autres choses, de favoriser des mouvements ou « campagnes » comme le T. R. P. Général en a recommandé dans son allocution de Cavalletti le 3 septembre.

Ces Pères auraient donc souhaité, par delà les coordinations « régionales », une sorte d'office tel qu'il a été décrit au n. 11 mais pour la Compagnie entière, et penseraient qu'il serait opportunément situé à proximité de la Curie.

Le groupe de langue anglaise a exprimé un avis différent sur l'opportunité de créer actuellement pareil office.

Mais tous s'accordent sur ce minimum:

— 1° Rencontres internationales analogues à la présente et qui — comme Sa Paternité l'a suggéré — se renouvelleraient après un terme de 3, 4 ou 5 ans. Pareilles rencontres seront d'autant plus profitables qu'elles auront été préparées par une documentation préalable, par une collaboration internationale, par un « interim-committee » qui travaillera selon les directives à don-

ner par le T. R. P. Général; plusieurs Pères au moins souhaiteraient que, sans assigner plus de matière aux discussions, les rencontres disposent d'un temps plus long, d'autant plus que la diversité des provenances et des langues requièrent plus de loisir pour prendre vraiment contact. (Une question: la saison des vacances d'été est-elle la plus commode pour des Préfets?)

— 2° Entre les centres régionaux (et évidemment aussi les Préfectures provinciales et nationales) un système assurant la transmission de la documentation produite par les différents centres.

13. *Pour l'étude des sciences de l'éducation et pour une formation supérieure des Nôtres* en la matière, que projeter comme *organisme*, instrument, institut?

L'éducation est partout devenue objet de connaissance réflexive, de sciences théoriques et appliquées, d'enseignement systématique, de recherches méthodiques. En Europe (plus qu'en Amérique) la Compagnie est généralement restée au stade empirique en ces domaines et en ce qui concerne les caractères propres de l'éducation chrétienne en général, de la tradition jésuite en particulier. Or, même chez des catholiques, les sciences de l'éducation sont souvent aux mains de chercheurs, écrivains, professeurs, dépourvus de la formation philos.-théologique nécessaire. De là, une optique et une mentalité « primaires », une méconnaissance des facteurs spirituels ou surnaturels, des dangers au plan même de la spiritualité (exagération des déterminismes etc.).

A titre d'exemple et de comparaison: les PP. Salésiens ont à Rome leur Faculté de Pédag., la seule du genre en Italie. Dans la Compagnie, sont nés successivement des Fac. d'éducation en Amérique et ailleurs, et, à Rome, les Instituts de Missiologie, de Sciences sociales, de Spiritualité, l'Institut Hist. S. I. ...

Dans quelle mesure, où et quand, organiser un centre de recherches et d'enseignement? Au moins un organisme qui serait complémentaire par rapport aux institutions publiques ou catholiques existantes?

En attendant, pour spécialiser les NN. il y a lieu de recourir avec discernement à ces institutions existantes. (Comparer le problème de la spécialisation des Nôtres dans l'étude des moyens de diffusion. Ceci est d'ailleurs un secteur de l'éducation). L'expérience tentée depuis longtemps par le P. E. B. Rooney montre la difficulté de créer l'institut adéquat. Raison de plus pour que des organes de coordination aident à utiliser ce qui existe en dehors de la Compagnie et à harmoniser ce qui se fait à l'intérieur de la Compagnie.

(II. Relatio sermone anglico)

**INTERNATIONAL CONFERENCE ON
THE APOSTOLATE OF SECONDARY SCHOOLS
ROME, SEPTEMBER 2nd TO 4th, 1963**

INTRODUCTION

With the permission and hearty endorsement of Very Reverend John B. Janssens, an International Conference on the Apostolate of the Colleges¹ was held at Rome from September 2nd to 4th, 1963. Nineteen Fathers representing thirteen different countries were present. The list of participants will be found in the Appendix.

The following report attempts to give only a summary account of the discussions. Some Fathers, particularly from Africa and Asia, who had been invited to the Conference, were unable to attend. It will be obvious, then, that some of the points covered in this report apply to certain countries only « mutatis mutandis ».

The participants were received by the Holy Father, Paul VI, on Monday, September 2, 1963. In a brief address the Holy Father pointed out how dear to the Church is the apostolate of education. He indicated how much he esteems the work of the Society in this field, and he recalled his own education received at Arici College of Brescia and at the Gregorian University.

Very Reverend Father General received the Fathers at Villa Cavalletti on Tuesday, September 3, 1963, and expressed his joy at being able to greet them personally. Father General had willingly approved the proposal for this Conference and he suggested that a similar meeting he held three, four, or five years from now.

On the basis of reports prepared in advance of the Conference, which he had read and found so informative, Father General made several very practical observations and suggestions. Here is a summary of them:

1. Freedom of Education

We should bend all our efforts to combat the tendency to state monopoly of education. It is, of course, to be expected that some control will be exercised over education. In the United States this is done through public opinion. Elsewhere the state exercises this control either through examinations which students take be-

---

¹ It should be clearly understood that the Conference restricted itself to considerations of the « college » in the European sense — and even more specifically to secondary education. Hence, wherever the term college is used it should be understood as secondary school or, as it is called in some countries, high school.

fore an official board or through « ad hoc » agencies which testify to the fulfillment of certain educational standards. An example of such an agency would be the Belgian « jury d'homologation. » In countries where the state grants subsidies to the schools, it has a perfect right to see that these funds are properly used.

We must endeavor to spread the right understanding of freedom of education and we must be ready to lead the campaign to achieve it, making use, for example, of the power of the press. The freedom of education that is theoretically guaranteed by the constitutions of many countries is in reality non-existent; for example, in Italy, in Spain, and in general throughout Latin-America. True freedom and equality are not guaranteed when the state, although taxing all citizens, reserves its entire educational budget for one privileged category of schools.

From the viewpoint of distributive justice, the state is bound to aid all schools that merit the name. Holland, Denmark, and Belgium are outstanding examples of countries where this distributive justice is observed. The form of assistance that is probably easiest to obtain is direct subsidy to parents since this is based on the universally proclaimed rights of the person and of the family.

Unless we receive some subsidy from government, it will become more and more difficult to maintain our schools. This is all the more true since we ourselves are bound to pay adequate salaries to our lay teachers.

At this point one Father remarked that in view of the changes in public opinion that must still be brought about, a center for educational documentation and coordination serving several provinces, countries, or regions would seem to be extremely important. Very Reverend Father General felt that such a project is worth having several Fathers assigned to it. He cited the example of the Latin-American Secretariat for Jesuit Education.

2. Personnel of Jesuit Colleges

First of all, every college must have a prefect of studies distinct from the rector and from the prefect of discipline. The character of the office of prefect of studies is such that only those Fathers should be assigned to it who would be excellent teachers themselves. The prefect of studies can accomplish much more than one teacher.

The integration of lay-teachers into the teaching staffs of our colleges still leaves much to be desired. Father General gave as an example of such integration the participation of lay-teachers with Ours in teachers' meetings. Our aim should be to inculcate

in our lay professors a realization of the apostolic character of their work. This cannot be done unless there are cordial relations between lay-teachers and Ours.

3. Value of the Apostolate of the Colleges

a. Unfortunately, among some of our younger members one detects a lack of conviction on the value of the apostolate of the colleges. The same can be noted also outside the Society and even among bishops.

To dispel doubts of this kind, it will not be sufficient to look merely to the good that is immediate; rather one must look at the Church as a whole. In such a view, colleges appear indispensable for the spread of christianity into public life. Parochial activity is not enough. What is necessary is activity that is supra-parochial, supra-diocesan, supra-national. Think for a moment of the wide-spread influence of publications such as *America* and *Etudes*. We need a christian elite; we need men of worth who have become such as a result both of their humanistic culture and of their christian way of thinking.

In answer to a question about the term « elite », Father General replied that he would willingly see the word « elite » translated by the Ignatian term « insignes » rather than by « leaders. » Furthermore, « leaders, » he said, « nascuntur non fiunt. » It is our task to cultivate the resources of each student and especially his powers of expression. In this way, men will be prepared who will be ready to assume leadership. Concerning selectivity in the admission of students, in spite of the views of certain bishops on this subject, the good of the Church requires that we be not forced to accept or retain all students who apply to our schools.

b. As examples of and testimonials to the value of the ministry of the colleges, Father General mentioned that in Viet-Nam, in spite of some wonderful apostolic works among university students, a dichotomy in the mentality of the young people is noticeable: fervent piety on the one hand and a secular « Weltanschauung » on the other. The remedy for such a dichotomy could be found in Catholic secondary schools.

In Bantu, Africa, conversion were formerly easy. Elementary schools were opened everywhere. But faced with a veritable eruption of Western culture, through radio, TV, etc., bishops are now pleading for Catholic secondary schools; otherwise christianity will remain on an « elementary » level.

In Dublin, the Archbishop was asked: « Why are so many men to be seen at week-day Mass? » Without hesitation he answered: « Catholic schools. »

c. However, these results cannot be attained if laymen only are on our teaching staffs.

d. We must not forget that the ministry of the colleges is hard; and its apostolic character is not always evident. Because of its « obscure » character one might well compare it with the ministry of the confessional.

e. The ministry of the colleges was favored by Saint Ignatius. By 1556 the Society already counted fifty colleges but only four professed houses. While it is true that General Congregations sometimes recommended moderation in the expansion of this apostolate, never did they question its value.

People outside of the Society greatly appreciate the apostolic service rendered by our colleges. Whenever the Society wishes to close a school, a storm of protest comes from families and from bishops too; sometimes they appeal directly to the Holy See.

There is no doubt that we have many other things to do. Some young Jesuits rightly extol the scientific apostolate as being in the very front rank of our ministries. But scientific work is very exacting; it is far from being suited to all. And even among those assigned to it, a large number do not meet all the concrete conditions required to engage in it. Therefore « oportet haec facere et illa non omittere. » Besides, even those of Ours who have been assigned to specialized works derive from a period of work in the colleges an experience that contributes much to a balanced personal development.

4. Mass Media

Father General mentioned at the end of his address the necessity for forming our students in the use of modern means of communication (mass media). This formation is a function of our colleges. But it will not suffice just to show our students films. Our goal should be to form our students and to achieve this the methods already in use in certain provinces must become widespread.

THE CONFERENCE

In the course of the Conference itself, each of the questions on the agenda was, after a brief presentation of the main points, discussed separately by the various language groups (English, French, Spanish). These group discussions were followed by general discussions. In this summary of the Conference an attempt is made to combine brevity and substantial fidelity. It was not thought necessary to reproduce as part of this report the factual reports, gathered and sent to the participants before the Conference, which describe actual conditions in the schools

of the different countries in question. Moreover, lack of time prevented sufficiently thorough investigation of certain points.

It should be remembered that this was a meeting of « technicians », who had been asked to formulate statements, reflections, or suggestions calculated to inform Father General and his collaborators on a limited number of problems. There was no intention of discussing the principles of the Institute concerning the apostolate of the colleges, (the term is used here for institutions at the secondary level for students of from about eleven to eighteen years of age), the value of this ministry, or its general objectives. These principles have already been clearly defined, especially by the XXVIII General Congregation (1938), in its Decree 31 to which repeated reference was made in the course of the Conference.

The topics touched on in this decree² are as follows: The apostolate of education is a ministry of prime importance; it should form not only men of culture but men with a christian sense of values that apply both to their social lives and to their private lives; men who are prepared and who are committed to participation in the modern apostolate; the need to establish a (province) educational council; the opening of our colleges to gifted young men without financial discrimination; question of free tuition, scholarships, etc.; long-range influence on alumni.

From this Decree 31, it would seem that back in 1938 the General Congregation had a glimpse of the future. It foresaw the new social structures spreading education far and wide and the danger of allowing our schools to be practically reserved for the rich and, to the discredit of our educational ministry, closed to able but financially less gifted students. It foresaw the impossibility of each school solving by itself its educational problems and the consequent necessity of recourse to « technicians. » It stressed the ever-growing need for free tuition; insufficiency of an education that ended at the secondary level.

Where are we twenty-five years later? How does our achievement square with these ideals? Where are we going? The Conference was meant to help us in checking our course.

I. OBJECTIVES, NEEDS, AND GENERAL CONDITIONS OF JESUIT COLLEGES

1. *The Changes Around Us*

In the last twenty-five years, tremendous changes have taken place in the educational world. Actually we are in the midst of an evolution.

The « school explosion » is well nigh universal. As a consequence there has been a drop in the percentage of students in Jesuit schools compared with students in other Catholic schools,

---

² XXVIII Gen. Cong. Decr. 31, *Acta Romana* Vol IX, 1938-1940, p. 35.

and in all the schools of a given country; there is also an increase in the absolute number of students enrolled in secondary schools. Interested as she is in the common good, the Society cannot be disinterested in those students even though she cannot serve them directly. Still another consequence of the « school explosion » is that upon leaving our schools, our students, especially at the universities, will mingle with an ever-increasing mass of young men who have completed equivalent studies elsewhere. This is true in the more developed countries. In areas still in the process of development, just as formely in the more advanced nations, our alumni still form a fairly large proportion of the students at the university level.

But besides the quantitative aspects there is a qualitative aspect as well of the evolution. Both the concept and the reality of humanism is in process of evolution. Not only the sciences and techniques dealing with matter but also values of an esthetic and emotional nature (music, for example), have taken on a new importance. There is the growing influence of mass media and of the role of the image. Moreover, on the part of students, there is a change in their receptivity; they have an increased sensitivity towards forms previously unknown, and a consequent necessity for new modes of expression.

Public opinion, governments, and political parties are manifesting a growing interest in youth and in education.

An economic evolution is taking place in the field of education. The increase in educational expenses (salaries, building costs) is placing greater and greater limits on the exercise of private initiative, and will continue to unless government assistance is forthcoming.

Our students today live far less isolated from other milieux than formely. Along with our colleges, therefore, we must be mindful of other apostolates that meet the needs of the times, such as: training of teachers for other schools; the apostolate of the family; vacation activities reaching young people other than our students; eventual expansion of our educational work to the university level.

But for the good of our colleges themselves, the evolution that is going on about us demands that we do considerable rethinking. Specific areas in which such rethinking would seem to be indicated are: the objectives of our colleges; our student selection process; our economic situation; our curricula. Each of these will be treated briefly in paragraphs 2 to 6 that follow.

2. *Ideal of the Man to be Formed*

There was general agreement that the term « insignis », taken from the Spiritual Exercises, might be used to designate the kind of a man we are trying to form in our colleges. This term is used in the sense of distinguished, outstanding, as a man by his culture and his effective influence, and as a Christian. This moral and religious development must go hand in hand and be at the same level as his cultural development.

« Insignis » does not necessarily imply the accession to leadership properly speaking: i. e., the leading position in political or economico-social society, or in the activities of the Catholic apostolate. This kind of leadership will be more frequent in those countries where there is still greater inequality. « Insignis » means the capacity and desire to exercise a Christian influence, at least by diffusion, as a ferment or leaven. At times a man will be « insignis » by a completely Christian exercise of a profession. This generally is the apostolate of the layman, an apostolate that is both possible and of the utmost importance. (Cf. Conc. Vat. II: Vocation of every layman to the apostolate). At times he will exercise this apostolate as a member of a Catholic Action Group or as a priest or religious; at other times he may exercise his apostolate without any such membership.³

This ideal includes a solid faith that impregnates the whole intellectual formation of the subject; a christian view of the world (Weltanschauung); a culture and open-mindedness that correspond to the needs of the times; and the proper use of all sources of influence (communications, etc.).

3. *Criteria for the Selection of Our Students*

Considering the objective of our colleges and the means necessary to achieve them, our method of teaching and our aim of both direct and indirect religious formation, our colleges are not suitable for all applicants. For their own good as well as for the good of the Church, it will be better for some applicants not to be admitted to our colleges. Some students would be out of place in them.

We should, of course, exclude any discrimination based on the financial condition of the family, (see below 4. *Economic Conditions*), on social rank, on family traditions as such.

---

³ In certain regions, such as Latin-America, there may be a greater need to emphasize the necessity of forming leaders, promoters of an apostolate, especially in view of the actual situation and the efforts of atheistic propaganda in Latin-America.

The following are valid criteria for judging the suitability of an applicant to a Jesuit college: a combination of aptitudes and dispositions that make it possible for the college to exercise its formative influence on the student, and that make it possible for the student not only not to hinder the educational process but rather to give it his positive cooperation.

Criteria of an intellectual nature are easier to apply: aptitude of the student to profit by his courses and, normally, to continue his studies at the university-college or university level.⁴

The criteria of moral and religious nature are more difficult to apply. In general we can say that there should be aptitude for a superior christian formation. While it is difficult to be more positive, there are some contra-indications to the admission of an applicant. For example, a vicious moral character or a family background that would constantly clash with our aims and our system of education.

A non-christian background is not necessarily opposed to our system. Consequently our criteria apply, with proper adaptations, to schools in non-christian or non-Catholic countries. In the latter, our schools have an influence by their balanced humanistic and christian spirit which should penetrate the teaching even of so-called « profane » subjects.

Indications that an applicant measures up to our criteria can be furnished by the student's previous school, by the context of his family life, by an interview with the student if he is old enough. To be more specific, we should, as far as the age of the boy will allow us to conjecture, have the firm hope, based on his ability, that he will later exercise an influence (either « vertical »-leadership, properly speaking, or « horizontal », by diffusion), and that he will manifest a sensitivity and a broadness of vision especially in the matter of social duty.

The same criteria for admission hold also, in due proportion, in regard to the student remaining in the college.

To obtain the cooperation of parents and to avoid misunderstanding, it is necessary that parents clearly understand the objectives and the characteristics of our colleges.⁵

---

⁴ There are, of course, exceptional circumstances which force our schools to admit students on a wider basis (e.g., the only school in a given area). Likewise, it might be advisable to have such or such a curriculum available for less endowed students.

⁵ It should be remembered that while the discussion did not treat the subject of the action to be exercised on the parents, this kind of action has become more and more necessary.

Our claim to wish to educate an elite, even when the definition of elite is broadened to include all who would pretend to be « insignes », leads to a difficulty. The declaration of this aim leads to the charge that we are interested only in the « aristocracy. »

Even apart from the answer that the most democratic nations of the world are keenly interested in the aristocracy of « brains » and leadership in any field, it should be remembered that the Church too has similar interest. A member of dioceses distinguish between their ordinary colleges and those colleges, whether they be minor seminaries or not, reserved almost exclusively for students who show signs of a vocation to a higher life or to a more intense lay apostolate. We should speak of specialized character of our colleges rather than their superiority. Compare the Spiritual Exercises of various lengths. The thirty-day or even the eight-day retreat is not intended for everyone.

We should, moreover, point out that in exercising selectivity we have the good of the student himself, and the common good of the Church in mind.

We might add that selectivity is necessary if the work of teaching is not to discourage Ours and if the colleges are to give to the Society vocations that permit her to continue the work of education.

4. *Economic Conditions*

To avoid de facto discrimination because of wealth, free tuition is essential.⁶ In certain countries not only is education in public schools free but there is a system of educational subventions to cover accessory school expenses.

It is imperative that superiors and all of Ours do whatever they can to spread the idea that the founding of scholarships, the establishment of educational insurance, are urgent works of apostolic charity.

However, given the ever-increasing costs of operating colleges, the rising salaries of the ever-increasing number of lay teachers, and the costs of school equipment, it becomes more and more

---

⁶ Some Fathers who attended the meeting would not agree entirely with this statement. They would rather say that to avoid discrimination, education must be available to all who are capable of profiting by it, and that a financial barrier must not stand in the way of receiving an education. While the financial barrier is removed by government paying full costs, or by scholarship programs, or by loans, really makes little difference. The essential is that an education is within the grasp of all able students.

clear that some kind of governmental subsidies is becoming a *sine qua non* of the survival of Catholic colleges.⁷

We must make an organized and constant effort to influence public opinion and statesmen in order to vindicate in the name of the fundamental rights of man and of family, true freedom and equality in education and educational financing. At times we will also have to enlighten diocesan officials.

It is obvious, of course, that not all problems are solved by subsidies, especially if our schools are conducted in too lavish a manner. A very methodical administration of funds is always necessary.

5. *Kinds of Curricula*

In most countries, the law or other factors limit our choice as to the type of studies (classical, scientific, modern, etc.), the subjects to be taught, the proportion of class hours, etc. But there is general agreement that a humanistic formation can and must, as far as possible, be given, whatever be our curricula. This orientation and humanistic interpretation of the curriculum is more difficult in certain subject-matter fields because we ourselves are less prepared for them and because they have generally been introduced without any thought of humanistic formation. The concept of humanism is not in itself identified with any specific category of subjects as such. It implies a connection with permanent human values even if the forms that these values assumed differed, for example, in the sixteenth, eighteenth, or twentieth centuries.

Some participants in the Conference felt that it might be better to speak of humanistic « components » in the formation of the mind rather than humanistic or non-humanistic disciplines.

Whatever the choice or proportion of the various disciplines, three components are essential: first, the religious component (God); second, humane sciences (man, all that is human in mankind), including literature, etc.; third, sciences of the material universe (the physical world). At present, for example, the so-called modern curriculum has a tendency to neglect the third. Evidently, there is some overlapping of these three components. The esthetic component would seem to form part of and be connected with the second. Should a fourth component, physical education, be introduced? The presence of at least a minimum of these components is always to be maintained among the requirement courses.

---

⁷ While indicating such subsidies for our colleges, we must always make certain they do not bring excessive restrictions on our liberty.

This minimum can be supplemented by extra-curricular or co-curricular activity as well. The way it is supplemented will differ according to different age groups. (Cf. New Educational Plans in Italy).

So much for the material components or elements of the formation to be given. As to the formal components, i. e., manner of giving it, our teaching should arouse self-activity and an effort to reflect; it should develop a true critical sense and a strong reaction against mere passivity or false spontaneity. Our teaching should be individualized and at the same time favor the social element, for example, by using and developing team work among students.

Secondary teaching differs from university teaching. The teacher in the secondary school is not a lecturer who delivers a monologue but a *magister*, i. e., one who conducts a class and who makes his students work.

As much as possible, we should strive against mere cramming for examinations (bachotage). And we should try to influence important educational associations and government educational agencies to do the same. This would be one way to promote humanistic formation in all years and divisions of secondary studies.⁸

It might be well to mention here some passing observations that were made regarding certain subjects:

The Priority of Latin (Cf. Coll. Decr. 139-Epit. 397 § 1): This priority will no longer be interpreted as in the past. Besides, the document already had in mind a functional objective as can be seen in the words *ad ingenia excolenda*.

Modern Languages. These too are to be used as an instrument of formation. For this purpose, naturally, the mother tongue comes first. However, there is some talk now of using a second modern language as a basis for formation. In certain countries, still other languages will have to be learned (not necessarily within the school curriculum since there are other more expeditious ways of learning a language) at least as a means of access to the necessary sources of knowledge.

Mathematics. Mathematics is a language. It is the language of science and should be learned as a language. To this extent, mathematics belongs to the humane sciences component of the curriculum.

---

⁸ Cramming for examinations (bachotage): by this term is meant the effort that is made necessary by examinations that are almost exclusively factual in their nature.

Physical Sciences. A particular effort must be made to humanize the teaching of « sciences. »

II. TEACHING PERSONNEL

1. *Jesuits:* The general formation that is given to young Jesuits, however indispensable it may be, does not suffice to make them teachers. In addition, they must have the following: a. A scientific preparation at the university level for the subject matter to be taught; b. At least a minimum of professional education: courses in the history, psychology, and methods of education; c. The proper attitude of mind toward the office of teaching.

On this point it seems pertinent to point out the existence of a new enemy to our work of education. It is the presence in some places, and the attitude, of some Jesuits who, although they are very much engaged in the work of education, do not believe that teaching is preeminently worth while for forming man and his mind. Elsewhere there are Jesuits who seriously raise the question whether it would not be more advantageous to abandon our secondary schools in favor of university teaching or teaching in other schools.

It is especially imperative to eliminate the cause of the feelings of inferiority some of Ours may have in the presence of other much better prepared teachers, Jesuit or lay, or in the presence of other fellow Jesuits engaged in works that are more esteemed in the province. From this we can gather the importance of adequate professional formation; and also the importance of being able to convince young religious engaged in the schools that they are accomplishing a work that is truly apostolic.

In some parts of the Society, there is great need of a long-range plan and policy which will assure, as much as possible, the stability of Ours in their teaching assignments and a priority for this ministry over others. In this way, we shall avoid the danger of allowing the work of education to appear as a second-class activity of priests and the tasks of the colleges as the job of scholastics who are already overloaded during regency.

Masters of Novices, Superiors and other Fathers in the Scholasticate can contribute much to forming proper attitudes toward the work of teaching, not so much by arguments from authority or from tradition as by showing that the college is an essential instrument of the modern apostolate.

Some methods, already in use or to be introduced, of caring for the technical training of our teachers:

Courses: As part of the regular curriculum during Philosophy (and eventually in the Juniorate), there should be introduced distinct courses in elements of educational psychology and history; introduction to modern pedagogical theories; characteristics of Christian and Jesuit education; summer schools or sessions during philosophy and regency (magisterium, interstitium).

Practice Teaching: Provision should be made for practice teaching and for practice in testing, etc. The philosophers in the Philippines, for example, under the guidance of a teacher, teach catechism in public schools; similar practice in the theologate at Maastricht; in some parts of the U. S. A., on « villa » day, scholastics attend classes in a school; scholastics teach the classes themselves, which a veteran teacher or their associates criticize; in other American provinces during the juniorate or philosophy, the scholastics, to comply with legal requirements, undergo a training period of several weeks in a school during which they teach several hours of class which they prepare and conduct under the guidance of a competent Father.

Regency: The Regency should be the real, directed training period. (Cf. The Function of the Local Prefect of Studies).

For Experienced Teachers: For active, experienced teachers, means should be sought to allow them to make use of the many university summer courses that are now common in almost every country.

For future prefects of studies (especially provincial), an advanced specialization in the science of education if not essential would be extremely useful.

2. Lay Teachers

Considering their responsibility in the formation of a Christian Catholic elite or of distinguished Catholics (insignes), all teachers, both Jesuit and lay, must themselves set an example. The college must help them to understand their apostolic mission. This may be done by retreats, days of recollection, Sodality, periods of orientation, etc.

Formerly, lay teachers were admitted only on a supplementary basis. That stage has passed; now they must be treated as participants in a common task, either as teachers or in assignments as subprefects for various departments.

This implies the following: *A Suitable Salary:* as close as possible to salaries in public schools. *Guaranteed Tenure of Office:* This is already common practice in a number of countries; we should not wait to be forced to grant it through political or other pressure.

Integration into the Faculty and Administration of the School: This is already very advanced in Anglo-Saxon countries. For example, laymen participate with and on the level with Ours in pedagogical conferences and teachers' meetings. Faculty rooms are open to laymen as well as to Jesuits, with a library, magazines, cafeteria. Every encouragement is given to collaboration between Jesuit and lay colleagues.

3. *The Prefect of Studies of the College*

His qualifications have already been rather adequately described in several documents, such as the *Instructio Pro Assistentia Americae*, etc., (P. Ledóchowski, 1934); *Manual for Jesuit High School Administrators*, U. S. A., 1952); *Regolamento* for Italy; *Règlement Général des Collèges*, Southern Belgium, 1963; *Directorio - Reglamento*, for Spain, 1963; etc.

The prefect of studies should be full-time and distinct from the rector and the prefect of discipline. He is much more than an administrative secretary; he must be the inspiration of the educational activities of the college. Normally, he visits all the classes; he introduces new teachers, Jesuit and lay, to their new profession, helps them and follows their progress. He launches new activities calculated to promote teaching, (e. g., teachers' meetings; parent's meetings, by class or groups of classes).

III. COORDINATION

1. *Province Coordination*

Coordination of the educational work of the colleges of a province is, of course, essential and is generally organized through the office of the province prefect of studies. In a few countries, this is done through a national prefect of studies.

Such coordination does not imply regimentation; it should always be harmonious. No changes should be made in one school without taking into consideration the other schools of the province. There should be common discussion of problems and common planning for the best exercise of our educational effort.

2. *Provincial (or National) Prefect of Studies*

The office of province (or national) prefect of studies is of two kinds: a. The office of province prefect may be set up in such a way that the province (or national) prefect is not limited to teaching alone but embraces all aspects of education, including eventually such economic aspects as construction, transfers, etc. b. A province prefect may be set up in such a way that his

activity is confined to the studies of Ours « in ordine ad collegia » (exclusive of the ordinary studies of philosophy and theology).

These two offices can be united in a single person. If several provinces of one country have a single national prefect of studies, each province will normally have its own prefect of studies for Ours.

There was unanimous agreement on the importance of the provincial or national prefect's office. The holder of this office should not be a local rector or prefect. He should be a full-time prefect. He should be prepared by special university studies.

According to the principles of the Institute, the major superior should assign him as wide powers for initiative and responsibility as possible. These are perfectly compatible with necessary dependence and complete fidelity. In the case of a particular province prefect, the Father Provincial can delegate authority to him. In any case, it is imperative that the province prefect enjoy in his province effective authority and prestige.

His prerogatives (Cf. for example, *Manual*, (U. S. A.), *Regolamento*, (Italy), *Directorio-Reglamento*, (Spain), etc.): For the provincial prefect's office in the colleges, all present though it normal that the province prefect should be the principal « technical adviser » at the college level; that in these matters, his should be the first opinion to be asked and welcomed. Several Fathers think it important that the actual presidency of the Province Educational Council and of committees or meetings of a similar nature should be the exclusive function of the province prefect. In such cases, the prefect makes a report to the provincial of the work of the council and the provincial retains responsibility for decisions made. One Father compared the office of the prefect to that of the provincial procurator (or of the Revisor Adm. Temp.) who normally inspects financial accounts, formulates recommendations, and should always be consulted.

The Prefect of Studies of Ours: It is his task to direct or supervise special studies undertaken with a view to college teaching, and also to work out and propose to the provincial a plan of the studies that need to be undertaken (for example, the number of mathematicians that will be needed, and the names of possible candidates in these fields). Eventually, especially if the province has to prepare professors for the scholasticate, for universities, etc., the prefect will be assisted by a special committee of competent Fathers. An example of this is the Comité d'Orientation in Lower Canada.

3. *Supra-National or Regional Coordination*

National and/or regional coordination of our educational works is unanimously desired. It must be continued and improved where it exists (U. S. A., SELSI in Latin America, initial stages in Hong Kong); where it does not exist, it should be started, (Africa, India). There seems to be a universal demand for it in Europe.

Its Objects: a. It can cut through diversity of situation; b. It offers mutual aid to obtain a common spirit; c. It makes possible exchange of documentation on matters of educational policy, experimentations; for example: the use of films in teaching; « European » co-curricular activities which are developing so strongly; European camps; exchange of students or of classes (between Germany and Holland, between France and Austria), especially beginning with the German Modellschule; study of and eventually setting up of European summer schools (with the problem of personnel). d. It could prepare meetings of prefects of studies of interested areas. e. It would stimulate, orientate, encourage research and publications (for example, those put out by The Historical Institute, S. J. or such centers as Lumen Vitae, etc.) on christian education or on the pedagogy of the Society.

Method of Operation: It would not be a prefecture with delegated authority but rather an office, a service center.

At least one full-time Father, equipped with adequate secretarial help, assisted to some extent by Jesuits from other countries on a part-time basis. It would establish contact with international organisms such as OIEC, (Office International de l'Enseignement Catholique), Brussels; UNESCO, Paris, etc.

4. *Coordination Within the Entire Society*

The Fathers from continental Europe and from Latin America showed particular concern for the need of coordination, especially to increase and deepen the scientific justifications (i. e., philosophical, theological, historical, psychological, etc.) of our education. They deem it most important that at least one man or one office of the Society have as its prime object the present educational activity of the entire Society. This Father would have, among other tasks, that of favoring movements or « campaigns » such as Very Reverend Father General recommended in his address at Villa Cavalletti on September 3, 1963.

Those Fathers would have liked, therefore, to see established, in addition to regional coordinating agencies, a sort of office such as was described in number 11 but for the entire Society. They felt that such an office might be located with advantage near the Curia.

The English language group expressed a different view of the opportuneness of creating at the present time such an office.

There was unanimous agreement on the following:

1. Such international conferences as this one should, in the words of Father General, be repeated after three, four, or five years. Such meetings will be all the more profitable if they are prepared by prior documentation, by international collaboration, by an interim working committee to follow the directives given by Father General. Several Fathers thought it advisable that, without adding to the agenda, the conference be lengthened, all the more so since the geographical and linguistic differences of the participants require more time for real contact. The question might also be raised as to whether the summer vacation is the most convenient time for the prefects.

2. Between the regional centers (and, of course, among the provincial and national prefects' offices as well) some system be devised for regular exchange of reports drawn up by the different centers.

5. Study Center

What organism, instrument, institute, should be set up for the study of the science of education and for advanced studies of Ours in this subject?

Education has become everywhere the object of reflexive knowledge, of theoretical and applied sciences of systematic teaching, of methodical research. In Europe (more than in America), the Society has, generally speaking, remained at an experimental stage in these fields, both as regards Christian education in general and Jesuit education in particular. However, even among Catholics, the science of education is often in the hands of researchers, writers, professors, inadequately trained in the necessary philosophical and theological formation. Consequently, there results an immature perspective and mentality, a disregard of spiritual and supernatural factors, and dangers even in the field of spirituality (exaggeration of determinism, etc.).

By way of examples and comparisons, the Salesian Fathers have in Rome in their Pedagogical Faculty, the only one of its kind in Italy. In the Society, Schools of Education have been opened in America and elsewhere; in Rome, there are the Institutes of Missiology, Social Sciences, of Spirituality, the Historical Institute.

To what extent, and when, should we organize a center of research on education? Could we not, at least, establish an agency

which would complement the existing public or Catholic institutions?

In the meantime, for special studies by Ours, it is expedient to have careful recourse to existing institutions. (Compare the problem of specialization by Ours in the study of means of communication. This is, in addition, a sector of education.)

For a long time, Father Edward B. Rooney has endeavored (unsuccessfully) to bring about the establishment at one of our universities of an Institute on Jesuit Education. All the more reason for an agency of coordination to help in the use of what exists outside of the Society and harmonize what is being done within the Society.

III. — RESPONSA

A) Instituti declarationes Societati universae propositae.

(Cfr. Epit. n. 18 § 1)

Hoc anno nihil

B) Alia responsa.

(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

53.

8 octobris 1963

Suffragia examinis ad gradum communicanda etiam cum Praeposito Viceprovinciae dependentis.

Quaesierat Ra Va utrum analogice intellegi possit de Praeposito Viceprovinciae dependentis vox « Provincialis » in n. 122 Collectionis Decretorum, ubi agitur de suffragiis examinis ad gradum mittendis ad Praepositum tam Provinciae in qua examen factum est, quam ipsius examinati.

Ante omnia utiliter in memoriam revocabitur decretum 20 Collectionis Decretorum (Cfr. Epit. n. 34): « Quaecumque in Instituto dicuntur de Provincialibus, nisi contrarium constet, de iis quoque intellegenda sunt qui praeficiuntur Viceprovinciis et Missionibus independentibus; de dependentibus autem cum ea limitatione, quae in earum constitutione vel in Regulis statuatur ».

In casu praesenti rationes sat clarae videntur ut vox « Provincialis » analogice intellegenda sit etiam de Praeposito Viceprovinciae dependentis.

Suffragia examinis ad gradum proinde mittantur ad Praepositum Generalem, ad Praepositum Provinciae in qua fit examen et ad Praepositum quoque Viceprovinciae dependentis eorum ex examinatis qui ad hanc certo sunt destinati. Quae suffragia, in Viceprovincia servata, cum aliis documentis archivum constituent Viceprovinciae proprium, quando naturali progressu ad gradum independentis pervenerit. Videat dein Praepositus Viceprovinciae utrum et qua ratione exitus examinis cum Praeposito Provinciae sit communicandus.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XIV

FASCICULUS IV — ANNO 1964

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1965

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
1. - 27 <i>ianuarii 1964</i> - Prorogatur facultas pro Noviciis ruri com- morandi per aliquod anni tempus	405
2. - 23 <i>mai 1964</i> - Allocutio Summi Pontificis Pauli VI de vitae religiosae momento, structura atque ordinatione	406
3. - 31 <i>iulii 1964</i> - Omina Summi Pontificis Patri Nostro Gene- rali in festo S. P. Ignatii	412
4. - 20 <i>augusti 1964</i> - Litterae Summi Pontificis Pauli VI recur- rente 150° anno a restaurata Societate	413
5. - 5 <i>octobris 1964</i> - Telegramma Summi Pontificis Pauli VI post acceptum nuntium obitus Patris Nostri I. B. Janssens	416
6-7. - 6-8 <i>octobris 1964</i> - Epistolae quaedam moeroris sensus ostendentes in mortem A. R. Patris Nostri	417

II. - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

8. - 17 <i>februarii 1964</i> - S. Rituum Congregatio approbat petitio- nes et variationes in Calendariis particularibus quarun- dam Provinciarum (<i>Summar.</i>)	420
9. - 26 <i>februarii 1964</i> - De missa votiva S. Fr. Regis in Lalouvesc (<i>Summar.</i>)	421
10. - 19 <i>martii 1964</i> - Litterae Summi Pontificis postquam visi- taverat Pontificiam Universitatem Gregorianam	422
11. - 7 <i>iulii 1964</i> - De laureis honoris causa ex Nostris Facultat. vel Universit. in U. S. A. et Canada.	423
12. - 16 <i>octobris 1964</i> - R. P. Swain, Vicarius Generalis, recipit ius plenum adeundi Sessiones Conciliares	424
13. - 19 <i>octobris 1964</i> - Laudes de nostris Missionariis in Congo (<i>Summar.</i>)	424
14. - 27 <i>octobris 1964</i> - Litterae autographae S. P. Pauli VI cum novus Academicus Annus in Universitate Gregoriana ce- lebratur	424

	<i>Pag.</i>
15. - 28 octobris 1964 - Facultates Philos. et Theolog. Heythropenses externis quoque aperiuntur (<i>Summar.</i>)	426
16. - 5 novembris 1964 - Probantur Statuta Univers. Caracensis « Andrés Bello » (<i>Summar.</i>)	426
17. - Anno 1964 - Nominaciones Pontificiae quorundam e Nostris	426

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS ET VICARII GENERALIS

I. - PRO SOCIETATE

18. - 13 ianuarii 1964 - Paradigmata pro conspectu statistico Apostolatus mediorum audiovisivorum	431
19. - 20 ianuarii 1964 - De Secretariis Provincialibus pro Apostolatu mediorum audiovisivorum	435
20. - 7 februarii 1964 - Prorogatur facultas pro Noviciis ruri commorandi	437
21. - 21 februarii 1964 - De nova operatione chirurgica Patris Generalis	437
22. - 21 februarii 1964 - Pro felici exitu causae beatificationis S. D. Iacobi Berthieu	439
23. - 19 martii 1964 - Pater Generalis gratias agit de precibus pro se oblatis	440
24. - 31 martii 1964 - De valetudine Patris Nostri deque ratione gubernandi Societatem	440
25. - 1 maii 1964 - De praeparando Atlante Societatis	441
26. - 7 maii 1964 - Communicatur Instructio de perseverantia in vocatione	444
27. - 7 maii 1964 - Instructio de perseverantia in vocatione	445
28. - 17 maii 1964 - De recentioribus praescriptis liturgicis et de veste Societatis	452
29. - 5 iunii 1964 - Provincia Canadae Inferioris in duas Provincias sui iuris dividitur	454
30. - 15 iulii 1964 - De supplemento Catalogorum Societatis 1965 et « Inscriptiones epistolarum »	457
31. - 18 iulii 1964 - Communicantur litterae P. Nostri de centesimo et quinquagesimo anno a restituta Societate	458
32. - 31 iulii 1964 - De sesquicentesimo anno a restituta Societate	459
33. - 15 augusti 1964 - De documentis triennialibus	465
34. - 4 septembris 1964 - De obitu P. I. Demaux-Lagrange, olim Secretario Soc. Iesu, deque suffragiis	475
35. - 9 septembris 1964 - De Nostris in Pontificio Instituto Orientali formandis	476

	<i>Pag.</i>
36. - 28 <i>septembris 1964</i> - Constituitur Delegatus Generalis pro ritu Byzantino	478
37. - 1 <i>octobris 1964</i> - De valetudine Patris Nostri	481
38. - 5 <i>octobris 1964</i> - Misso telegrammate, nuntiatur mors A. R. P. Ioannis B. Janssens	482
39. - 5 <i>octobris 1964</i> - Obitus A. R. P. Janssens et designatio Vicarii Generalis nuntiantur	482
40. - 7 <i>octobris 1964</i> - Duo documenta pontificia communicantur	484
41. - 10 <i>octobris 1964</i> - Communicatur Relatio Conventus Criticae	486
42. - 19 <i>octobris 1964</i> - A. R. P. Ioannis B. Janssens memoria recolitur	493
43. - 13 <i>novembris 1964</i> - Indicitur Congregatio Generalis XXXI	504
44. - 2 <i>decembris 1964</i> - De reverentia erga Summum Pontificem	522
45. - 15 <i>decembris 1964</i> - De Congregatione Generali paranda	523

II. - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, MISSIONIBUS

46. - 3 <i>ianuarii 1964</i> - De 25° anniversario Operis SS. Cordis Iesu in Saint Louis (Missour.)	527
47. - 17 <i>ianuarii 1964</i> - De gradibus academicis acquirendis a Scholastico cursu minoris theologiae	528
48. - 29 <i>ianuarii 1964</i> - Responsum ad quasdam frequentes difficultates in iuvenum nostrorum formatione	529
49. - 31 <i>ianuarii 1964</i> - De punctis meditationis et octiduo Exercitiorum pro Noviciis	531
50. - 10 <i>martii 1964</i> - Litterae in iubileo Taurinensis Domus Exercitiorum (<i>Summar.</i>)	532
51. - 12 <i>martii 1964</i> - Ad nostros in India, de praeparando Congressu Eucharistico Bombayensi	532
52. - 15 <i>martii 1964</i> - Missio Lusakensis committitur etiam Provinciae Oregoniensi	536
53. - 19 <i>martii 1964</i> - De centenario Apostolatus Orationis in Lusitania	537
54. - 3 <i>aprilis 1964</i> - De difficultatibus habendi informationes de Promovendis ad gradum	540
55. - 18 <i>aprilis 1964</i> - Quaesita quaedam de examinibus scholasticis	541
56. - 22 <i>aprilis 1964</i> - De XXV anniversario Bukavensis Collegii Prov. Afr. Centr. (<i>Summar.</i>)	542
57. - 3 <i>mai 1964</i> - De 150° anniversario Cluenensis Collegii Prov. Hib. (<i>Summar.</i>)	542
58. - 5 <i>iunii 1964</i> - Peracta divisione Prov. Canadae Inferioris, Litterae ad Socios	542
59. - 13 <i>iunii 1964</i> - De centesimo anniversario Periodici « Il Messaggero del Sacro Cuore »	545

	<i>Pag.</i>
60. - 16 iunii 1964 - De auxiliis praestandis Provinciae Extremi Orientis	546
61. - 9 iulii 1964 - Consilia circa Instructionem de perseverantia in vocatione	548
62. - 16 iulii 1964 - De 75° anniversario Kurseongensis Collegii NN. in Vrpr. Calcutt. (<i>Summar.</i>)	549
63. - 22 augusti 1964 - De centesimo anniversario ex quo Societas in Poloniam advecta est	549
64. - 30 augusti 1964 - Epistola ad nostros ex Assist. Italiae coadunatos conventu de re catechetica	550
65. - 31 augusti 1964 - De conventu circa Fratres Coadiutores Salmanticae habito	553
66. - 24 septembris 1964 - De libertate et gratuitate scholarum	556
67. - 5 octobris 1964 - Normae quaedam de secretis servandis	559
68. - 31 octobris 1964 - De laureis honoris causa in U.S.A. et Canada	561
69. - 4 novembris 1964 - De Conventu Barcinone habito de mediis communicationis socialis	562
70. - 21 novembris 1964 - De quodam curatore Romae degente pro Nostris Vicepr. Slovakiae	564
71. - 12 decembris 1964 - De tempore tribuendo matutinis pietatis exercitiis	565

III. - RESPONSA

72. - 9 aprilis 1964 - De facultate omittendi examen conscientiae quando mane Nostri contioni interfuerunt	567
--	-----

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1.

27 ianuarii 1964

Prorogatur facultas pro Noviciis ruri commorandi per aliquod anni tempus (Rescriptum S. C. de Relig.).

SACRA CONGREGATIO
DE RELIGIOSIS
N. 6629/59

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter implorat prorogationem Rescripti diei 6 iulii 1938, iam pluries prorogati (ultima vice die 16 februarii 1959) quo concedebatur ut novicii qui, ob rationes a Praeposito Generali recognitas, infra annum, per aliquod tempus — non ultra duos menses unoquoque anno — ruri vitam communem ducere coguntur, hoc facere possint quin valor ipsius noviciatus detrimentum patiatur, iisdem perdurantibus causis.

Et Deus, etc. ...

Vigore facultatum a SS.mo Domino Nostro concessarum, Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, attentis expositis a Rev.mo P. Oratore, benigne adnuit pro gratia prorogationis enunciati indulti, iuxta preces, *AD ALIUD QUINQUENNium*, servatis in reliquis illius forma et tenore.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, die 27 mensis ianuarii 1964.

Io. B. VERDELLI, *Subsecr.*

2.

23 maii 1964

*Allocutio Summi Pontificis Pauli VI de vitae religiosae momento, structura atque ordinatione*¹.

Dilectissimi filii,

Magno gaudio affecti neque modicam spem concipientes, vos contuemur qui coetus delecti iique auctoritate graves estis venerabilium et illustrium Familiarum Religiosarum; vobisque Nos iuvat salutem dicere plurimam, atque egregiam, quam de vobis habemus, opinionem gratumque animum Nostrum significare.

Convenistis Romam ad celebrandum Capitulum Generale uniuscuiusque Instituti vestri; quae quidem res, licet in primis Ordinem vel Congregationem vestram tangat, tamen etiam in vitam Ecclesiae redundat, quae a florenti condicione vitae religiosae magnam repetit partem vigoris sui, studii apostolici, ardoris sanctitatis adipiscendae.

Praeterea Nos adiistis, non solum ut obsequia Christi Vicario qua filii addictissimi et amantissimi praeberetis, sed etiam ut Benedictionem Apostolicam impetraretis, quae vobis ipsis, Institutis vestris et praesertim negotiis in Capitulis vestris tractandis prodesset, e quibus, quemadmodum probe confidimus, salutares percipientur fructus, ita ut vita religiosa impensius et alacrius ducatur.

Quamvis singulos hos coetus vestros libentissime seiunctim coram admissemus, et ad unumquemque pro peculiari indole et necessitate verba fecissemus, tamen praeoptavimus omnes simul excipere, quo maius pondus huic colloquio communi tribueremus, eo vel magis quod, hac opportuna oblata occasione, Nobis visum est quaedam exponere, quae ad omnes pertinent religiosos, quotquot sunt per orbem terrarum.

---

¹ Haec allocutio habita est die 23 maii 1964 in Aula Clementina ad Patres Capitulares sex Ordinum et Congregationum, quibus adiungebantur triginta Praepositi Provinciarum Societatis Iesu Americae Latinae, una cum Patre Nostro Ioanne B. Janssens. (Cfr. AAS. LVI p. 565-571).

* * *

Imprimis vos animadvertere volumus Institutorum religionum momentum maximum et eorum munus plane necessarium esse Ecclesiae hisce temporibus. Est quidem fatendum doctrinam de universali ad sanctitatem vocatione fidelium cuiusvis ordinis et condicionis multum in praesenti, ac merito quidem, commendari; quae eo innititur, quod primaria ratione in baptismo Deo consecrantur. Praeterea horum temporum necessitates postulant, ut ardor vitae christianae in ipso mundo ferveat et animos accendat, scilicet « consecrationem mundi » requirunt, cuius rei officium praesertim ad laicos pertinet. Haec omnia e providentis Dei consilio contingunt, estque cur de tam salutaribus inceptis gaudeamus.

Cavendum tamen est, ne ea de causa germana notio vitae religiosae, ut semper in Ecclesia viguit, obscuretur, atque iuvenes, cum de deligendo vivendi genere cogitant praepediantur, propterea quod peculiare munus et momentum immutabile status religiosi in Ecclesia non amplius distincte et dilucide perspiciunt.

Visum est igitur Nobis inaestimabile pondus vitae religiosae eiusque munus necessarium in mentem revocare; hic enim status, qui e votorum evangelicorum professione indolem propriam accipit, est, secundum exemplum ac doctrinam Iesu Christi, perfecta vivendi ratio, quippe quae eo spectet, ut caritas augeat et ad absolutionem perducatur; aliis autem vitae generibus fines, utilitates, officia temporalia, quamquam per se legitima, sunt proposita.

Altera ex parte nunc cum maxime Ecclesiae opus est testimonium publicum et sociale, quod vita religiosa impertitur. Nam quo impensius officium laicorum expetitur vitam christianam in ipso mundo agendi et propagandi, eo magis postulatur, ut exempla praefulgeant eorum, qui mundo re vera renuntiant, atque adeo aperte demonstretur *Regnum Christi non esse de hoc mundo*¹.

Ita fit, ut professio votorum evangelicorum adiungatur consecrationi, quae propria est baptismatis, et hanc, quasi quaedam consecratio peculiaris, compleat, eo quod Christifidelis se

---

¹ Cfr. Io. 18, 36.

Deo penitus committit ac devovet, totam vitam suam efficiens eius unius famulatum.

Haec omnia cum alia re connectuntur, de qua paterno et sollicito animo vos monemus: scilicet oportet plurimi faciatis vota religiosa eorumque usui et exercitationi magnum momentum tribuatis. Nullo enim alio modo ducere potestis vitam congruentem et consentaneam statui, quem elegistis et in quo sic vobis est versandum, ut efficaciter adiuvet progressionem ad caritatem perfectam, et fideles inde accipiant testimonium vitae christianae ad eamque inflammentur.

Quamquam hominum condiciones temporibus proxime praeteritis non leviter sunt immutatae atque adeo religiosorum vivendi ratio ad eas necessario est accommodanda, tamen ea, quae ex ipsa natura consiliorum evangelicorum consequuntur, vim suam omnino retinent nec ullo pacto queunt imminui.

Summopere igitur in vitae actione *religiosam oboedientiam* excolite.

Ea est et manere debet holocaustum, uti appellant, propriae voluntatis, quod Deo offertur. Quod sacrificium sui eo fit, quod submissee legitimis Moderatoribus paretur, quamvis auctoritas exercenda sit intra fines caritatis et cum respectu personae humanae, et licet haec nostra aetas religiosos vocet ad plura gravioraque munera obeunda et ad incepta alacrius et expeditius suscipienda.

Ne desideritis *studium paupertatis* inculcare; de qua hodie multus est sermo in Ecclesia. Religiosi enim exemplo verae paupertatis evangelicae omnibus debent praelucere. Quapropter paupertatem, qua se sponte astrinxerunt, ament oportet; neque satis est, circa usum honorum, e Superiorum arbitrio pendere, sed religiosi ipsi contenti sint rebus necessariis, quibus vitae rationibus consulitur, et fugiant commoditates et lautitias, quibus vita religiosa enervatur. Sed praeter paupertatem, quae *singulorum* propria esse debet, non licet negligere paupertatem, qua *familia ipsa seu totum corpus sodalium* eniteat oportet. Itaque Instituta religiosa in aedificiis suis et quibusvis operibus cultum et ornatum nimis exquisitum, et quidquid luxum redolet, devitent atque rationem habeant condicionis socialis hominum qui circa habitant. Abstineant quoque a nimio studio quaestus faciendi, immo subsidiis temporalibus, quae divina Providentia iis est largita, veris necessitatibus fratrum in-

digentium subveniant, sive hi sunt contrerranei sive aliis in orbis terrarum partibus degunt.

Singulari vero diligentia religiosi servant, *quasi pretiosam gemmam, castitatem.*

Notum est omnibus vitae condicionibus, quae nunc obtinent, difficilem reddi exercitationem castitatis perfectae non solum eo quod pravi mores pervagantur, sed etiam ob doctrinas falsas, quae animis exitiale virus infundunt. Haec tamen causam praebeant, ut fidem magis magisque excitemus, qua credimus verbis Christi praedicantis pretium supernaturale castitatis, quae propter Regnum caelorum exquiritur, et qua minime dubitamus, quin ope divinae gratiae hoc candidum lilium servari possit intaminatum. Quod ut feliciter contingat, acriore cum studio exerceatur oportet christiana mortificatio et diligentiore cura sensus custodiantur. Itaque nullus omnino locus detur, ne specie quidem cuiusdam desiderii cognoscendi scitu utilia vel amplificandi cultus humani, libris vel ephemeridibus atque spectaculis inhonestis vel indecoris; excepta fortasse studiorum probata necessitate, quae a religiosis moderatoribus explorata sit. Nemo umquam aequae aestimare poterit efficaciam sacri ministerii in mundo tot obnoxio turpitudinibus, dummodo is, qui id obit, luce fulgeat castimoniae Deo consecratae eiusdemque virtute roboretur.

Haec hactenus. Nunc autem Nobis in animo est aliquid etiam breviter attingere, quod ad ipsam Institutorum religiosorum structuram et ordinationem spectet. Hac enim in re Capitulum Generalium labores potissimum versantur.

Patet rectam religiosae vitae rationem disciplina, certis legibus, condicionibus ad eas observandas idoneis omnino indigere. Quare Generalium Capitulum praecipuum munus esto, religiosae familiae normas a Legifero Patre suo statutas, labente tempore, sertas tectas servare. Vobis igitur curandum est ut firmissimum opponatur repagulum iis omnibus agendi rationibus, quae disciplinae robur pedetemptim enervent, scilicet moribus religiosae vitae infestis, exemptionibus non necessariis, privilegiis minus probandis. Item cavere prorsus debetis a qualibet disciplinae remissione, quam non vera necessitas, sed mentis arrogantia, vel oboedientiae fastidium vel saeculi amor suadeant. Quod attinet autem ad nova ineunda incepta et opera,

ab iis abstinete, quae praecipuo Instituti vestri muneri, vel menti Conditoris non omnino respondeant. Religiosa enim Instituta tamdiu vigent et florent, quamdiu in eorum disciplina et operibus, et in sodalium moribus ac vita, integer Conditoris animus perstat ac spirat.

Deinde religiosas Sodalitates, utpote corporis viventis similitudinem referentes, assidua incrementa capere iure merito exoptant. Hoc autem Instituti incrementum in diligentiore regularumstrarum observantia ponendum est, potius quam in sodalium numero aut in novis conditis legibus. Immo legum multiplicitas non semper religiosae vitae profectum comitem habet; saepe enim fit ut quo plures normae condantur, eo minus ad illas animus intendatur. Quare Generalia Capitula leges ferendi iure, quo gaudent, modice et quidem prudenti iudicio semper utantur.

Denique maximi momenti opus, in quo Capitula Generalia curas praecipuas ponere debent, hoc est, ut Instituti sui leges ad mutatas temporum condiciones assidue accommodent. Id tamen ita est procurandum, ut propria Instituti natura et disciplina indemnis servetur. Religiosa enim quaelibet Familia suum peculiare munus habet, eidemque omnino necesse est ut fidelis permaneat; hic vitae ubertas Instituti sita est, atque hinc etiam caelestium gratiarum copia numquam defutura. Nulla ergo disciplinae renovatio inducenda est, quae cum Ordinis vel Congregationis natura non congruat, aut a mente Conditoris quoquo modo discedat. Quae quidem disciplinae renovatio hoc etiam postulat, ut a competenti auctoritate tantummodo procedat. Quare donec haec disciplinae accommodatio ad perfectum exitum adducta est, religiosi sodales ne quid novi proprio Marte inducant, neu disciplinae habenas laxent vel censuris indulgeant, sed ita se gerant, ut fidelitate et oboedientia sua hoc renovationis opus potius iuvent et expeditius efficiant. Quod si contigerit, regularumstrarum *littera* quidem immutabitur, non autem *spiritus*, qui integer perstat.

In huiusmodi autem vestrorum Institutorum renovatione procuranda, vobis semper cura habenda est, ut spirituali sodalium vestrorum vitae praecipuae semper partes tribuantur. Quare apud vos et apud religiosos omnes, quorum munus est sacri apostolatus operibus vacare, omnino nolumus, falsa illa

quicquam valeat opinio, operibus externis primas dandas esse curas, intimae vero perfectionis studio secundas, quasi id aetatis huius ingenio et Ecclesiae necessitatibus postuletur.

Alacris operositas et spiritualis vitae cura, nedum altera alteri noceat, artissimam requirunt coniunctionem, ita ut ambo pari gradu et gressu semper procedant. Ferventibus igitur operibus, congruenter ferveat precandi studium, intemeratae conscientiae nitor, rerum adversarum patientia, actiosa et pervigil caritas in animorum salutem impendenda. Quibus virtutibus neglectis, non solum robur et fructus deerunt apostolici laboris, sed etiam sensim animus defervescit, nec diu satis cavere poterit a periculis, quae in ipsa sacri ministerii perfunctione latent.

Ad apostolatam autem quod attinet, qui religiosorum sodalium curae concreditus est, haec addere velimus. Instituta religiosa ad hodiernas rerum condiciones et adiuncta apostolicum munus ipsorum proprium sedulo conformare debent. Sodales iuniores praesertim ad id recte instituendi atque educandi sunt; ita tamen, ut apostolicum studium, quo incensi esse debent, non intra fines sui Ordinis circumscribatur, sed pateat ad ingentes spirituales necessitates horum temporum. Neque in isto omnia. Sed iidem ad illam etiam exquisitam munerum suorum conscientiam excolantur, vi cuius ipsi loquendo operandoque semper se exhibeant veros Dei ministros, integritate doctrinae praestantes et vitae innocentia commendatos. Qua in re religiosi sodales ne sibi ipsis relinquantur, sed ipsorum opera vigilantiae moderatorum semper obnoxia esse debet, praesertim si de navitate agitur, quae in civili societate magnum habere solet momentum.

Magnopere etiam nobis cordi est, ut religiosorum sodalium navitas cum Sacrae Hierarchiae normis concordi ratione procedat. Religiosorum enim Ordinum exemptio nullo modo constitutioni, divinitus Ecclesiae datae, repugnat, vi cuius quilibet sacerdos, praesertim in sacri ministerii perfunctione, sacrae Hierarchiae parere debet. Religiosi enim sodales semper et ubique Romani Pontificis potestati, utpote supremo suo Moderatori, in primis subiiciuntur (Can. 499 par. 1). Instituta religiosa igitur praesto sunt Romano Pontifici in iis operibus, quae ad bonum Ecclesiae universae pertinent. Quod autem attinet ad sacri apostolatus exercitium in variis dioecesibus, religiosi sodales subsunt etiam Episcoporum iurisdictioni, quibus

auxilium praebere tenentur, salva semper apostolatus natura ipsorum propria et vitae religiosae necessitatibus. Ex quo patet, quantopere conferat ad Ecclesiae bonum socia atque adiutrix religiosorum opera dioecesano clero praestita, cum vires unitae fortiores validioresque evadant.

* * *

Habetis iam, dilectissimi filii, ea breviter commemorata, quae Nobis ad religiosae vitae incrementum hodie magnopere conferre videntur. Quae omnia vobis testentur, quanta sollicitudine religiosae vitae rationes consideremus atque aestimemus, quantamque spem in adiutrice opera vestra collocemus. Iter, quod terendum vobis monstravimus arduum sane est et laboris plenum. Sed animum ad spem erigite, quia non nostra, sed Iesu Christi causa agitur. Christus fortitudo nostra est, fiducia nostra, robur nostrum; ipse semper nobiscum erit. Quare fidei integritate, vitae sanctitudine, impensissimoque virtutum omnium studio bonum Christi odorem quam latissime diffundere pergite. Nos interea, dum vobis de obsequio gratias persolvimus, vota facimus a Deoque supplicibus petimus precibus, ut, deprecante suavissima Deipara Virgine Maria, materna religiosarum virtutum altrice, Instituta vestra ampliora cotidie incrementa capiant, afferantque uberiores usque salutare fructus.

Quorum quidem fructuum conciliatrix esto Apostolica Benedictio, quam vobis singulis, dilecti filii, universisque vestris sodalibus effusa caritate impertimus.

3.

31 iulii 1964

Omina Summi Pontificis Patri Nostro Generali in festo S. P. Ignatii (Autographum).

Al reverendissimo Padre

GIOVANNI BATTISTA JANSSENS,

Preposito Generale della Compagnia di Gesù,

presentiamo i nostri voti migliori nella ricorrenza della festa di Sant'Ignazio di Loyola, che noi stessi abbiamo celebrato offrendo la santa Messa per tutta l'intera Compagnia, per il suo degno Superiore, per le opere a cui la generosa milizia igna-

ziana impegna le sue fatiche, a gloria di Dio e a servizio della santa Chiesa, invocandole fedeltà di propositi e abbondanza di divine grazie e riservando per essa una speciale benedizione apostolica.

31 luglio 1964.

PAULUS PP. VI

4.

20 augusti 1964

Litterae Summi Pontificis Pauli VI recurrente 150° anno a re-staurata Societate (Litt. autographae)¹.

DILECTO FILIO
IOANNI BAPTISTAE JANSSENS
SOCIETATIS IESU PRAEPOSITO GENER.
PAULUS PP. VI

DILECTE FILI
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Perlibenti animo comperimus, Societatem Iesu, cui tu digne praees, hoc volvente anno eventum memoratu sane dignum recolere: centum scilicet et quinquaginta expletos annos, ex quo Decessor Noster Pius VII, Apostolicis datis Litteris « Sollicitudo omnium ecclesiarum », Societatem Iesu in integrum restituendam decrevit.

Decet profecto una vobiscum Deo grates persolvere pater-naque vota proferre, fausta hac data celebratione, quae non solum te sodalesque tuos merita afficit laetitia, sed eiusmodi etiam est ut vos ad salutaria concipienda proposita quam maxime permoveat.

Quodsi haec celebratio in memoriam quidem revocat dolendas rerum vicissitudines, quarum causa Ignatianos sodales tot res adversas tantasque aerumnas passos esse constat, eadem tamen opportunam simul praebet occasionem in sua luce ponendi miram vitae ubertatem Societatis vestrae, ac praesertim

---

¹ Cfr. AAS. LVI p. 803-805.

firmissimam illam erga Ecclesiam et Summos Pontifices fidelitatem, quae in S. Ignatii filiis, si alias umquam, tunc maxime, cum infensissima volverent tempora. intemerata luce refulsit. De peculiarissima enim laude agitur, qua Legifer vester insignitos voluit filios suos, et quam ipsi nullo non tempore veluti sacram hereditatem religione summa colere studuerunt.

Quare mirum non est, si anno MDCCCXIV Decessor Noster Pius VII, paulo postquam ab exilio Romam reversus erat, ut rei catholicae satius provideret, consilium suscepit Societatem vestram, per totum terrarum orbem paene deletam, ad vitam quam primum revocandi. Quo consilio, ipse et incensissimis cordatorum hominum votis satisfacere voluit, et Petri naviculae assiduis turbinibus agitatae se expertos remiges procurare putavit².

Vestrae autem restauratae religiosae familiae benignus et praesens affuit Deus, siquidem ipsa mox felicibus crevit auctibus, et a suis primis Moderatoribus sapientissimo regimine ducta, hoc praesertim curavit, ut apud sodales primaevus vestri Instituti spiritus omnino revivisceret. Quo ex spiritu, tamquam e praecipua causa, illa profecta est nova Sancti Ignatii progenies, quae priscarum laudum aemula, sive in missionalibus operibus promovendis, sive in doctrina sacra provehenda, sive in iuventute educanda et Apostolicae Sedis iuribus vindicandis, sive denique ac praesertim in christiana perfectione excolenda atque inculcanda tot tamque praeclara gessit facinora, magno cum divinae gloriae et catholicae religionis emolumento.

Optimo igitur consilio statuisti, dilecte Fili, ut haec omnia, fausta hac data opportunitate, ante sodalium tuorum oculos proponerentur; idque putamus fore non modo Societati vestrae decorum, sed Ecclesiae ipsi perutile ac salutare. Revera, dum aetatem hanc nostram cernimus ad novum rerum cursum tam cito progredi, ac dum spectare cogimur tam ingentes animorum necessitates urgere, late errores invalescere, homines tam sitienter caducis inhiare bonis, caelestibus posthabitis, fatendum profecto est, non minus hodie, quam tempore quo Societas vestra restituta est, Ecclesiam strenuis indigere Christi militibus, fide intrepida praeditis, ardua quaeque perpeti paratis, ad sa-

---

² Cfr. Pius VII, Litt. Ap. « *Sollicitudo omnium ecclesiarum* », 7 aug. 1814.

lutis nuntium nostrorum temporum hominibus efficaciter afferendum. Quam ad rem, haud exiguum Nos in adiutrice opera vestra spem collocamus, si quidem exempla, quae hac data occasione commemoraturi estis, non tam admirari quam imitari studebitis; scilicet si, maiorum vestigia prementes, efficietis, ut in moribus et in operibus vestris integer Conditoris vestri animus perstet ac spiret, ab eiusque mente omnia nova suscipienda incepta nullo modo discedant. Hoc spiritu afflatuque permoti, facite igitur, ut in fidelitate erga Ecclesiam et Christi Vicarium magis magisque confirmemini; quod si christifidelibus omnibus praecipitur, a vobis tamen, ut diximus, tamquam officium gravissimum haberi debet, quippe qui lege Instituti vestri teneamini « Sedi Apostolicae peculiariter inservire ³ ». Item a maioribus vestris exemplum capientes, sedulam date operam Catholicae doctrinae incolumitati, prout ab Ecclesia traditur, diligentissime servandae, adversusque errorum conatus invicto animo aptisque armis tuendae; immo nec ullam humanam disciplinam praetermittatis, quae progrediente aetate possit nova luce christianam veritatem, quae semper eadem est, collustrare ac patefacere. Pergite denique, ut facitis, indefatigatam operam praestare in externis apostolatus operibus, quae ad missionales labores, ad iuvenum educationem et ad spiritualia Exercitia potissimum pertinent, et in quibus vobis iam insignia promerita comparastis.

Hac profecto agendi ratione, vos religiosae professioni vestrae optime respondebitis, atque id etiam consequemini, ut nova Societatis Iesu aetas cum praeterita apte et decore cohaereat, atque per virtutem vestram magnitudine operum sanctitatisque fulgore digna sit heres antiquae.

Haec vobis ex animo ominamur a Deo, dum caelestium munerum conciliatricem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, cum tibi, dilecte Fili, tum religiosae familiae tuae, Apostolicam Benedictionem perlubenter in Domino impartimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XX mensis Augusti, anno MCMLXIV, Pontificatus Nostri secundo.

PAULUS PP. VI

---

³ *Constitutiones Soc. Iesu*: Pars X, Litt. b. [824].

5.

5 octobris 1964

Telegramma Summi Pontificis Pauli VI post acceptum nuntium obitus Patris Nostri I. B. Janssens.

REV.MO PADRE GIOVANNI SWAIN
VICARIO GENERALE COMPAGNIA DI GESÙ

Riesce anche a noi molto dolorosa la scomparsa del benemerito e amato Preposito Generale Padre Giovanni Battista Janssens, al quale con la nostra presenza abbiamo desiderato recare il conforto della nostra benedizione nell'approssimarsi del suo edificante e sereno trapasso.

In questa ora di grande mestizia, che solo le celesti certezze temperano nel ricordo d'una vita tutta spesa nella fedeltà all'ideale religioso per il servizio della santa Chiesa e per l'incremento di cotesto Ordine a cui diede esempio di elette virtù e diuturna opera di saggia e proficua direzione, siamo vicini nella preghiera confidente e commossa ai diletti figli della Compagnia di Gesù, invocando con essi il premio eterno alla piissima anima del defunto, mentre di cuore impartiamo consolatrice nel lutto e propiziatrice di grazie divine una speciale benedizione apostolica.

PAULUS PP. VI

VERSIO LATINA

Nos quoque moerore affecti sumus morte benemerentis et dilecti Praepositi Generalis Ioannis Baptistae Janssens, quem nos ipsi volumus nostra benedictione iuvare, cum immineret eius serenus ac aedificans exitus. In hac hora magnae maestitiae, quam sola caelestium rerum certitudo temperat, memoria totius vitae fideliter ac religiose actae in servitium Sanctae Ecclesiae atque in incrementum istius ordinis, cui reliquit electarum exemplum virtutum, ac diuturnam operam sapientis et fructuosae directionis, aggregari nos volumus precibus dilectorum filiorum Societatis, invocando cum ipsis aeternum praemium dilectae animae dum, solacium in luctu, benedictionem apostolicam omnibus impertimur.

PAULUS PP. VI

6.

6-8 octobris 1964

*Epistolae quaedam moeroris sensus ostendentes in mortem A. R.
Patris Nostri*¹.

Epistola Em.mi Card. I. Antoniutti, Praefecti S. C. de Religiosis.

SACRA CONGREGATIO
DE RELIGIOSIS

Roma, 6 ottobre 1964

REVERENDISSIMO PADRE,

A nome mio personale e a nome della S. Congregazione dei Religiosi offro le più profonde condoglianze alla Paternità Vostra Reverendissima e a tutta la Compagnia di Gesù per la perdita del Preposito Generale P. Giovanni Battista Janssens.

Conservero sempre il più grato ricordo del venerato Defunto che nel corso del Suo Superiorato ha dato prove edificanti d'indefessa attività per l'incremento ed il progresso delle opere e delle missioni affidate allo zelo dei Suoi numerosi figli spirituali.

Mentre assicuro i miei religiosi suffragi per l'anima del compianto Preposito Generale, offro a Vostra Paternità Reverendissima il mio benedicente augurio per l'ufficio di Vicario generale della Compagnia al quale è stato designato.

In unione di preghiera, mi confermo

della Paternità Vostra Reverendissima
devotissimo

I. Card. ANTONIUTTI, *Pref.*

Reverendissimo Padre
P. GIOVANNI L. SWAIN
Vicario Generale della Compagnia di Gesù
Borgo S. Spirito, 5 Roma.

---

¹ Ex plurimis telegrammatibus ei litteris hac occasione a R. P. Vicario acceptis quaedam paucae hic transcripsimus in memoriam R. Patris Janssens.

7.

6 octobris 1964

Epistola Em.mi Card. A. Larraona, Praefecti S. Rituum Congregationis.

Roma, 6. X. 1964

M. R. P. GIOVANNI L. SWAIN, VICARIO GENERALE S. I.

Estimato in Cristo Padre,

Cordialmente legato per sentimenti di sentita venerazione e di sincera amicizia al M. R. P. Janssens, già Preposito della Compagnia, sento il bisogno d'inviare a V. R. l'espressione delle più vive condoglianze nella dipartita del caro venerato Padre. Finisco d'applicare la S. Messa per l'Anima eletta e continuo per Essa le mie umili preghiere.

Il Signore benedica e guidi paternamente il governo di V. R. in questo periodo e voglia illuminare colla Sua luce le risoluzioni e le scelte della Compagnia per la maggior gloria di Dio, bene della S. Chiesa e delle anime.

Mi creda, M. R. Padre, in unione di preghiera

dev.mo umile servo in Domino
ARC. MARIA CARD. LARRAONA, C. M. F.

Epistola Exc.mi P. Philippe, O. P. Secretarii S. C. de Religiosis.

SACRA CONGREGAZIONE
DEI RELIGIOSI

8 octobre 1964

MON TRÈS RÉVÉREND PÈRE,

J'ai été très affecté par la mort du Très Révérend Père Janssens et j'aurais voulu être l'un des premiers à vous offrir mes condoléances et à venir prier près de son corps.

J'ai été retenu au lit cinq jours et n'ai pas pu accomplir ce devoir religieux qui me tenait pourtant bien à cœur.

Je garde du vénéré Père Général le souvenir d'un très grand religieux et d'un Père. Les entretiens que nous avons eus

m'ont laissé une profonde impression. Jamais je n'oublierai les paroles très simples mais profondément convaincues que le T. R. P. Janssens m'adressa au moment de ma nomination comme Secrétaire de la S. C. des Religieux: il m'assura de l'obéissance de la Compagnie en des termes qui me firent monter les larmes aux yeux, je ne crains pas de le dire très simplement!

J'avais pour sa personne une véritable vénération. Mais les interventions du Très Révérend Père au Concile, surtout par ses « emendationes », m'ont révélé la sûreté de son jugement en tout ce qui concerne la vie religieuse.

C'est une grande perte pour la Compagnie que sa mort, mais c'est une bien douce consolation de penser que ce fidèle serviteur de Dieu a été reçu dans l'éternité avec tant de mérites et avec toute la prière de ses fils.

Puisse ma pauvre prière s'unir à la leur!

Veuillez agréer, mon Très Révérend Père, l'expression de mes sentiments très respectueux en N. S. et N. D.

✠ PAUL PHILIPPE, O. P.
Arch. tit. Heracleopolis
Secrétaire

Colloquium (intervista) R. P. A. Fernández, Mag. Gen. O. P. apud Stat. Radiophon. Vaticanam; 7 octobris 1964.

Puedo asegurarle que conservo del Revmo P. Janssens una óptima impresión por su sencillez, afabilidad y sabiduría. No es de extrañar que con su sabio gobierno haya logrado llevar la Compañía de Jesús, ya tan floreciente antes de su elección, a un florecimiento todavía mayor que todos admiramos y alabamos. Me alegra manifestar que considero como un privilegio el haber recibido una de sus últimas cartas, firmada por él la víspera de caer gravemente enfermo. Y claro está que tratándose de una personalidad tan rica y eminente, y Superior General de una Orden de tanta transcendencia en la Iglesia universal, considero como un gran honor el celebrar mañana sus exequias. Es un acto que demuestra la fraternidad cordial existente entre las dos Ordenes.

F. ANICETO FERNÁNDEZ, O. P.
Maestro General

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

8.

17 februarii 1964

S. Rituum Congregatio approbat petitiones et variationes in Calendariis particularibus quarundam Provinciarum:

a) Ut in calendario Prov. Siculae festum B. Hieronimi de Angelis et Socc. Mm. celebrari possit quotannis die 4 decembris sub gradu secundae classis. Dictus Beatus in dicta Provincia natus est (S. 10-1/964).

b) 1. Pro Domibus Soc. Iesu in Neerlandia festum III cl. S. Petri Canisii Conf. et Eccl. Doct. (27 apr.) ad secundam classem elevetur. Dictus Sanctus in Neerlandia ortum habuit.

2. Pro Domibus Soc. Iesu in Prov. Eccl. Ultraiectensi festum III cl. Beati Antonii Baldinucci Conf. a die 7 nov. in diem 8 eiusdem mensis reponatur: die 7 nov. celebrandum festum S. Wilibrordi Patroni princ. dictae Eccl. Provinciae.

3. Pro Domibus Soc. Iesu in eadem Prov. Eccl. sitis festa III cl. S. Liduinae Virg. (14 apr.) et Ss. Mm. Gorcomiensium (9 iul.) etiam in posterum una cum dioecesano Clero celebrari possint.

4. Pro Domibus Soc. Iesu Amstelodami existentibus festum I cl. Miraculi SS.mi Sacramenti (feria IV post diem 12 martii) etiam in posterum una cum dioecesano Clero celebrari possit.

5. Pro Domo Soc. Iesu Traiecti ad Mosam existente festum III. cl. S. Roberti Bellarmino Conf. et Eccl. Doct. e die 13 maii in diem 14 eiusdem mensis reponatur: die 13 maii celebrandum cum dioecesano Clero festum S. Servatii (S. 10-2/964).

c) Ut festum S. Petri Canisii sub gradu secundae classis in tota Provincia Germaniae Inferioris celebretur: ex intima connexione dicti Sancti cum dicta Provincia, cuius Ipse tamquam Apostolus colitur (S. 10-3/964).

d) Ut festum B. Petri Fabri a die 1 augusti in diem 3 eiusdem mensis reponatur in Calendario Provinciae Taurinensis: die 1 augusti celebrandum est festum S. Eusebii sub gradu I cl.; B. Petrus Faber est unus Societatis Iesu Fundatorum (S. 10-4/964).

e) Ut liceat in Basilica Sancti Ioannis Francisci De Regis Sacerdotibus peregrinis, aut quoties ipsa petita votiva Missa in peregrinantium favorem dicatur, singulis per annum diebus, quibus Missae Votivae secundae classis permittantur, Missam Votivam in honorem eiusdem Sancti Ioannis Francisci de Regis celebrare (S. 10-7/964).

f) Ut in Domibus Societatis Provinciae Lusitanae in territorio Archid. Bracarensis celebrari possit missa BB. Michaelis Carvalho et Francisci Pacheco eodem die ac gradu quibus eorum festa celebrantur in dicta Archidioecesi, nimirum pro B. Michaeli die 1 martii, et pro B. Francisco die 22 iunii (S. 10-8/964).

g) Ut festum Ss. Pauli, Ioannis et Iacobi Mm. Iaponensium, quod iuxta Calendarium universae Societatis Iesu die 5 febr. celebratur sub gradu tertiae cl., celebrari possit in Provincia Iaponiae die 5 febr. sed sub gradu secundae cl.: dies 5 febr. est dies natalis; dicti Martyres specialiter a Missionariis coluntur; et ob integram uniformitatem cum dioecesano Clero (S. 10-9/964).

h) Prorogatio Rescripti diei 14 martii 1959 (S. 42/959) quo concedebatur, ut Sacerdotes, qui ministerio sacro in Basilica S. Ioannis Francisci de Regis in oppido v. Lalouvesc funguntur et gaudent facultate benedicendi numismata S. Benedicti, facultatem habeant ista benedicendi « unico signo crucis », inclusis omnibus privilegiis longiori formulae attributis (S. 10-10/964).

k) 1. Festum Ss. Nominis Mariae sub gradu II cl. in tota Provincia Austriae celebrari possit: ob historicam rationem et uniformitatem cum dioecesano Clero.

2. Festum S. Petri Canisii sub gradu II cl. celebrari possit in Domibus eiusdem Societatis Oenipontanis et Vindobonensibus: ob peculiare rationes intercedentes inter dictum Sanctum et praedictam Provinciam Societatis Iesu (S. 10-11/964).

i) Ut renovetur indultum pro membris Provinciae Hungariae die 6 oct. 1937 (S. 90/937) benigne concessum, quo eis licebat celebrare Festum Beatae Mariae Virginis « Magnae Dominae Hungarorum » eodem gradu dioecesani Cleri (S. 10-12/964).

Prorogatio Rescripti SRC. diei 14 martii 1959 (S. 43/959), ita ut in ecclesia pagi Lalouvesc, (Prov. Gall. Med.) ubi die 31 dec. 1640 S. Ioannes Franciscus Regis obdormivit in D.no, celebrari possit,

nempe die 31 dec. quotannis. Missa votiva de eodem Sancto: ad aliud Quinquennium iuxta preces: sed tantum pro peregrinis Sacerdotibus. aut quoties ipsa petita votiva Missa in peregrinantium favorem dicatur: sub gradu quidem secundae classis: dummodo igitur non occurrat liturgicus dies primae classis (S. 10-6 '964).

10.

19 marzo 1964

Litterae Summi Pontificis postquam visitaverat Pontificiam Universitatem Gregorianam (Litt. autographae).

AL REVERENDISSIMO

PADRE GIOVANNI BATTISTA JANSSENS,

Preposito Generale della Compagnia di Gesù

vogliamo dire quanto abbiamo gradito la sua lettera di ringraziamento per la nostra visita alla Pontificia Università Gregoriana; cresce così in noi la compiacenza per l'accoglienza a noi fatta e per quanto di vivo, di fedele, di sapiente noi abbiamo in quel memorabile incontro potuto ammirare in quel vetusto e illustre Ateneo. Rinnoviamo l'espressione della nostra soddisfazione e dei nostri voti per l'opera che in favore delle scienze sacre e della educazione ecclesiastica ivi si compie. con tanto impegno e con tanta avvertenza al magistero della Chiesa ed insieme ai bisogni dei tempi.

Siano segno di questa nostra riconoscenza e siano conferma della nostra benevolenza gli auguri che al veneratissimo Preposito della Famiglia Ignaziana noi presentiamo, per la sua salute e per la sua attività, in occasione della prossima santa Pasqua. e che avvaloriamo con la nostra apostolica benedizione.

Dal Vaticano. nella festa di S. Giuseppe, 1964.

PAULUS PP. VI

11.

7 iulii 1964

De laureis honoris causa ex Nostris Facultat. vel Universit. in U.S.A. et Canada.

SACRA CONGREGATIO
DE SEMINARIIS
ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS
Prot. N. 579/63/13

Roma, 7 luglio 1964

REVERENDISSIMO PADRE,

con lettera n. 579/63/12, del 10 ottobre 1963, questa Sacra Congregazione comunicava alla Paternità Vostra Reverendissima che, per concessione di Lauree « honoris causa » in scienze civili da parte di Università, Facoltà e Istituti diretti da persone ecclesiastiche, è necessario e sufficiente, nel territorio degli Stati Uniti d'America e del Canada, che si ottenga « il beneplacito del Vescovo del luogo ove l'Università, Facoltà o Istituto abbia la sede ».

Apprendiamo ora da fonte degna di fede che alcuni Reverendi Padri della Compagnia di Gesù andrebbero diffondendo negli Stati Uniti d'America la notizia che tale disposizione non sia più in vigore.

Siamo, pertanto, in dovere di far presente alla Paternità Vostra Reverendissima che detta norma conserva il suo pieno valore e che, quindi, sarà necessario invitare i responsabili delle Università, Facoltà e Istituti di studi superiori diretti dalla Compagnia di Gesù in quelle Nazioni ad attenervisi fedelmente.

Profitto dell'incontro per rinnovarLe i sensi della mia distinta considerazione e deferente ossequio, lieto di riaffermarmi

della Paternità Vostra Reverendissima
devotissimo in Gesù Cristo

✠ G. Card. PIZZARDO

✠ DINO STAFFA, *Segr.*

Rev.mo Signore
P. Giov. Batt. JANSSENS, S. J.
Preposito Generale della
Compagnia di Gesù
ROMA

12.

16 octobris 1964

R. P. Swain, Vicarius Generalis, recipit ius plenum adeundi Sessiones Conciliares (Epist. Secret. Concilii).

Prot. N. 2363 CV/64

Vaticano, 16 Octobris 1964

REVERENDISSIME PATER,

Gratissimo officio mihi est communicare Tibi Sanctissimum Dominum Nostrum PAULUM Pp. VI concedere dignatum esse Tibi, « pro gratia et durante munere » privilegium partem habendi in Concilio Oecumenico Vaticano II, cum iure voti deliberativi, et ideo Te in Patres eiusdem Concilii cooptatum esse.

Ominor igitur cuncta bona et fausta quaeque adprecor.

Tibi addictissimus

✠ PERICLES FELICI

Reverendissimo Patri

P. IOANNI L. SWAIN

Vicario Generali Societatis Iesu

13.

19 octobris 1964

S. C. de Propaganda Fide laudat missionarios Societatis in Congo laborantes qui, ut equidem ceteri omnes Evangelii praedicatores, animum firmum, constantem, vere apostolicum ostenderunt dum turbida volvuntur tempora.

14.

27 octobris 1964

Litterae autographae Summi Pontificis Pauli VI cum novus Academicus Annus in Pont. Universitate Gregoriana celebratur.

VENERABILI FRATRI NOSTRO

JOSEPHO S. R. E. CARDINALI PIZZARDO

MAGNO CANCELLARIO

PONTIFICIAE STUDIORUM UNIVERSITATIS GREGORIANAE

Grata recordatione illius diei adhuc suaviter affecti, quo dilectissimae Nobis Pontificiae Studiorum Universitatis Gregorianae aedes hoc anno invisimus, sollemnem vestrum coetum, ad S. Ignatii templum novi Academici anni celebrandi causa

congregatum, paterna benevolentia consalutamus, perquam gavisī festivae istī celebritati animo saltem adesse.

Etenim pectori Nostro penitus inhaeret caelestis doctrinae schola, qua mens Nostra, in iuventutis flore, ad divinas et ecclesiasticas res investigandas in Gregoriano Athenaeo conformata atque expolita est, cum in hanc Almam Urbem advenimus, ibique catholicae veritatis magnitudinem et integritatem flagrantissime hausimus. Quae dum memorare placet, existimationem oblectationemque Nostram studiorum istī Universitati expromimus; simulque ominamur, ut, quemamodum per quattuor iam saeculorum decursum, fidelissima semper erga Apostolorum Principis Cathedram exstitit, ita praeclarum suum opus omni cum fructu persequi pergat, sacras disciplinas scite periteque tradendo, studiorum progressionem decusque promovendo, Ecclesiae sanctae inclitam sacrorum Antistitum ac sacerdotum manum comparando, qui ei magno fuerunt et sunt honori atque ornamento.

Ac praesertim alumnos, qui in isto altiorum doctrinarum domicilio divinis humanisque disciplinis vacant, amanti caritate hortamur, ut, qui ad capessendum sacerdotium et ad sacra munera obeunda omni cum diligentia se parant, caelesti sapientia animos imbuant, virtutibus omne genus, quae Dei administros addecent, exornentur, « Ecclesia sensu » sincera mente praediti sint: multum enim ab eorum sollertia exspectandum est, plurimum Nos ipsis confidimus, quippe quibus Oecumenici Concilii Vaticani II placita et decreta in sua quisque dioecesi in rem deducenda sint, ut civilis societatis spirituale bonum maiore usque cum sedulitate provehatur, atque humanorum genus in Divini Servatoris veritate et vita suam firmam tandem consequatur securitatem: « fundamentum enim aliud nemo potest ponere, praeter id quod positum est, quod est Christus Jesus » (I Cor. 3, 11).

Quae vota precibus ad Deum fuis confirmamus; atque, ut propensae voluntatis Nostrae pignus habeatis, tibi, venerabilis Frater Noster, amplissimae Patrum Cardinalium ac Praesulum istic adstantium coronae, itemque Studiorum Universitatis Magnifico Rectori, docentibus atque discentibus Apostolicam Benedictionem peramanter impertimus.

Ex Aedibus Vaticanis, die XXVII mensis Octobris, anno MCMLXIV, Pontificatus Nostri secundo.

PAULUS PP. VI

15.

28 octobris 1964

S. C. de Seminariis et Studiorum Universitatibus approbat Conventionem inter Sacram Hierarchiam Angliae et Cambriae atque Societatem Iesu de Facultate Philosophica et Facultate Theologica Heythropensi, hucusque ad Scholasticos S. I. reservatis, ut omnibus auditoribus aperiantur.

16.

5 novembris 1964

S. C. de Seminariis et Studiorum Universitatibus rata habet, approbat atque confirmat Statuta Generalia Universitatis Catholicae « Andrés Bello » Caracensis, in Viceprovincia Venezuelana.

17.

Anno 1964

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris.

5 decembris 1963 — Exc. P. D. BENIGNUS CHIRIBOGA, hactenus Episcopus tit. Acalissensis, constituitur Episc. Cathedralis Ecclesiae Latacungensis, noviter erectae (A. A. S. LVI 82).

18 ianuarii 1964 — P. PETRUS NEMESHEGYI confirmatur Praeses Theologicae Facultatis Tokiensis Catholicae Universitatis « Sophia » (Rescr. S. C. de Sem.).

18 ianuarii 1964 — P. LUDOVICUS AMBRUSTER, confirmatur Praeses Facultatis Philosophicae Catholicae Universitatis Tokiensis (Rescr. S. C. de Sem.).

7 februarii 1964 — R. P. PAULUS MUÑOZ VEGA, Prov. Aequat., nominatur Episcopus tit. Ceramensis, et constituitur Coadiutor sedi datus Archidioecesis Quitensis.

17 martii 1964 — R. P. FERDINANDUS AZCARATE (Vcpr. Antillensis) nominatur Episcopus tit. Ecclesiae Cefalensis et constituitur Auxiliaris Exc.mi Evelii Díaz y Cía Archiepiscopi S. Christophori de Habana (A. A. S. LVI 403).

4 maii 1964 — R. P. GEORGIUS de BOILEAU, Prov. Oregon, constituitur Episcopus tit. Ausuccura et Coadiutor cum iure successionis Exc.mi Francisci Gleeson, Episcopi de Fairbanks. (Decr. S. C. de Prop. Fide).

15 maii 1964 — Publici iuris fit nominatio R. P. PAULI HNILICA (Viceprov. Slovakiae) ad sedem tit. Rusaditanae (qui anno 1951 secreto ordinem episcopalem receperat) (A. A. S. LVI 404).

5 iunii 1964 — Exc. P. NICOLAUS LAUDADIO, Episcopus Gallensis transfertur sedi tit. Ala miliaria (Litt. S. C. de Prop. Fide).

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS
ET VICARII GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS ET VICARII GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

18.

13 ianuarii 1964

Paradigmata pro conspectu statistico Apostolatus mediorum audiovisorum.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Generali ad Ram Vam mitto paradigmata quibus confici poterit conspectus statisticus Nostrorum qui varias apostolatus formas exercent circa media communicationis socialis (radio-phoniam, cinematographiam, televisionem), ad normam epistolae Patris Generalis die 2 februarii 1963 datae.

Velit Ra Va curare ut haec folia distribuantur inter Nostros, quicumque incumbunt cuilibet formae huius apostolatus, sive per totum tempus sive per aliqualem tantum temporis partem id agunt. Singuli autem Nostri, ad quos spectat, velint responsorum exscribere *duo exemplaria* (i. e. in foliis albo et colorato).

Notandum est paradigmata iam impleta remittenda esse non Romam, sed sive ad Secretarios nationales sive ad Secretarium centrale, prout in fine paradigmatum exponitur.

Rae Vae iam in antecessum gratias agens, commendo me ss. SS.

Romae, die 13 ianuarii 1964.

R^{ss} V^{ss}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

STATISTICAE DE APOSTOLATU NOSTRORUM CIRCA INSTRUMENTA COMMUNICATIONIS SOCIALIS

(cinematographum, radium, televisionem)

Quaestionarium

QUOMODO RESPONDENDUM?

- a) Si invenias *spatium huiusmodi* _____, *scribe* brevem
responsionem ita ut clare legi possit.
- b) Si non puncta huiusmodi sed *plura verba cum?* invenias, *duc*
lineolam quod tuam responsionem melius declaret.

SCHEDA IDENTITATIS

1. Provincia Societatis:
2. NOMEN FAMILIAE et nomen baptismi:
3. Domicilium:
4. Quodnam tuum officium principale (ut datur in Catalogo Prov.):
5. Tuus apostolatus circa media communic., praecipue circa: CINE?
RADIUM? T.V.?
6. Huic apostolatu tribuis: totum tempus? dimidium?
... horas in mense?

DIVERSAE ACTIVITATES (cine - radio - T.V.): qualis est tua, incipiente
anno 1964?

I. « *Officium* » *Catholicum* (a Hierarchia approbatum):

- dioecesanum? nationale? internationale? pontificium?
- director? consiliarius? membrum activum? praeses vel membrum
activum in aliqua commissione?

II. *Educatio*

- a. Cursus regulares: director facultatis? professor aut cursus moderator?
dissertator occasionalis?
- b. Festivalibus? sessionibus? congressibus? week-ends?
— organizator principalis? membrum comitatus organizationis? dis-
sertator? collaborator?
- c. Cine-clubs? tele-clubs?
— studentibus? pueris? educatoribus? sacerdotibus vel religiosis?
— director? animator? collaborator?
- d. Criticus: regulariter? occasionaliter?
— per scripta: libros? fasciculos? articulos?
— per solam loquelam: in radiophonia? in televisione?

- e. Educator Nostrorum: Patrum? Scholasticorum? Coadiutorum?
- f. Director alicuius aulae cinematographicae: publicae? privatae?
- g. Commissio (independens ab « Officio » Catholico):
  - religiosa? laica? officialis vel gubernativa?
  - director? membrum activum? consiliarius?

III. *Realizatio* (cfr. schedam technicam « A »)

- a. Statio emittens: T.V.? radii?
  - fundator? locutor (speaker)? technicus? orator: regulariter? per occasionem? responsabilis aut animator cuiusdam emissionis regularis? aliud?
- b. Realizatio pellicularum: cinemat.? telev.?
  - realizator? productor? scenographus (scénariste)? adaptator? redactor dialogorum? technicus? consiliarius ecclesiasticus? distributor? aliud?

IV. *Scripta* (cfr. schedam technicam « B »)

- a. Periodici (revue, magazine) specializati? diarii specializati (cinemat.? radii? telev.?):
  - director? ex comitatu redactionis? collaborator: regularis? per occasionem?
- b. Scripsi:
  - libros? fasciculos specializatos? (radio? cinemat.? T.V.?)
  - articulos in periodicis vel diariis *non* specializatis: de re cinemat.? radioph.? telev.?

V. *Relationes cum hominibus huius professionis*:

- apostolatus directus? indirectus?
- in quali forma:

Scheda technica « A »: REALIZATIO

N.B. Nihil inscribatur nisi agitur de pelliculis vel emissione in qua suscriptor est *praecipuus responsabilis*, non tantum collaborator.

I. De PELLICULIS

N.B. Si agitur de pellicula cinematographica, describatur: titulus originalis - longitudo metrica - genus - sonorum? mutum? - 16 vel 35 mm.? - coloratum? - natio productrix? - tua responsabilitas, qualis?.

Si vero agitur de pellicula televisiva, describatur: titulus originalis - duratio - genus - natio productrix - tua responsabilitas, qualis? Cinemat.? Telev.?

1.

2.

3.

(ultra tres pelliculas, quot alias

adde, si vis, folium separatum).

II. De EMISSIONIBUS REGULARIBUS circa certum argumentum (radio? cine? T.V.?)

N.B. Describatur: titulus emissionis - argumentum - lingua - quot emissiones originales in anno - catena emittens aut statio emittens - tua responsabilitas, qualis?

1.

2.

3.

(ultra numerum ternum; adde, si vis, folium separatum).

Scheda technica «B»: LIBRI ET FASCICULI

N.B. Describatur: titulus - argumentum - lingua - formatum - numerus paginarum - nomen editoris - annus editionis primae - numerus editionum.

(si necesse sit, addatur folium separatum)

Scheda technica «C»: DIPLOMATA

Secutusne es aliquos cursus specializatos: non? utique?

Quales et per quot annos?

In qua schola vel universitate:

Possidesne aliquod diploma specialitatis: non? utique? quale:

ADDENDA LIBERA

Quomodo et quando haec quaestionaria sint REMITTENDA?

Rogantur RR. PP. Provinciales ut *sine nimia mora* velint haec quaestionaria remittere unusquisque ad relativum delegatum, id est:

Assistentia Americae (inclusa Canada): ad R. P. P. Sullivan, S. Ignatius Residence, 53 East 83rd street, New York, N. Y. 10028, U. S. A.

Assistentia Americae Latinae: ad Sr. J. Romero Pérez, Zaragoza 84, Mexico 21, D. F., Mexique.

Reliquae Assistentiae (exclusa Canada): ad Secretarium mundialem: R. P. R. Claude, 72 rue de Montigni, Charleroi (Belgique).

19.

20 ianuarii 1964

De Secretariis provincialibus pro Apostolatu mediorum audiovisivorum.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Gratias Superioribus Maioribus exhibendas censui qui responsum dederunt litteris a me datis die 2 februarii 1963 « de instrumentis audiovisivis ». Laetus comperi quam dilucide apprehenderint gravitatem horum problematum, quae secum ferunt recentissimae technicae audiovisivae, quam intelligenter eorum solutioni sat difficili prospiciant, omnia, ad mentem Concilii Vaticani II, positivo atque apertissimo sensu solvere conantes.

Epistolae acceptae pandunt prospectum satis amplum, hucusque subobscure notum, laboris apostolici a Nostris in hoc campo exerciti. Sed si velimus normas efficaces condere quibus totus hic apostolatus aptius dirigatur, erit amplificanda notitia accuratior et universalior horum laborum. Proinde, opportunum visum est statisticas conficere de singulis huius laboris aspectibus, pro quibus Ra Va iam accepit vel mox accipiet paradigmata cum opportunis instructionibus.

Alter gressus nunc conficiendus est nominatio Secretariorum in singulis Provinciis, qui in colendo hoc campo mediorum communicationis socialis coniungi studebunt cum Secretariis continentalibus et cum Secretario centrali iam designatis. Rogo ergo Ram Vam velit mihi vel indicare vel confirmare nomen illius Patris quem huic officio iuxta sequentes normas designaverit.

Priusquam munus ordinarium Secretarii describo et dotes illi pares assigno, notandum est hic agi de munere interno, id est, de eo qui debet agere praesertim cum Nostris, non de Secretario quodam ad extra qui videretur velle contendere cum eo quem forte hierarchia dioecesana vel nationalis designaverit.

Hic Secretariatus nullo modo constituet unicum unius viri munus quod omne ei tempus abstrahat, ita ut nulli alii muneri operam dare possit. Ceterum desiderandum est ne sit munus unice administrativum, quod hominem a rerum contactu seiungat. Sed pari ratione optandum est ut, ubi id fieri possit, alia munera praeter Secretariatum, quibus Secretarius incumbit, sint activitates quae cum his mediis communicationis socialis relationem servant.

Invenient tales Secretarios aliae Provinciae facile, aliae difficulter; patet tamen rem in initiis nunc versari ideoque neminem iure mirari posse non omnes Provincias peritissimum virum ad hoc iam habere. Propterea in universa Societate habebuntur Se-

cretarii provinciales alii perfecte ad hoc munus specializati, alii peritia modesta praediti quae procedente tempore amplificabitur, alii tantum ad tempus designati qui, si aliter provideri nequit, esse poterunt ipsi Patres Socii Provincialis, alii denique qui interim munus pro plus quam una Provincia sustinebunt.

His ita expositis, quale erit, summis saltem principiis, munus huius Secretarii provincialis? Circa media communicationis socialis debet: 1° esse consiliarius et instrumentum Provincialis; 2° investigare problemata quae in Provincia exsurgunt; 3° fovere et co-ordinare Provinciae activitatem.

Practice autem huius muneris erit: cognoscere statum huius apostolatus in Provincia; Provinciali proponere programmata de agendis; sollicite curare ut adaequate informetur nostri Scholastici et alumni; discrete vigilare ut si quae normae sint a Provinciali constitutae, fideliter atque efficaciter observentur; sit dispositus ut consulentibus Nostri, maxime Superioribus, perite respondeat atque in omnibus inceptis huius generis audiat; contactum instituat et servet cum ecclesiasticis organismis aliisque comitatibus; tandem sit semper paratus ad collaborandum cum aliis Societatis nostrae Secretariatibus suae vel aliarum nationum necnon cum Secretariatu centrali.

Hic vero Secretariatus, si in quadam plenitudine constitui possit, constabit: ipso Secretario; commissione quadam consultiva quae amplecti potest unum vel plures viros pro singulis technicis audiovisivis; commissionibus de magis peculiaribus rebus harum technicarum, in quas possint saeculares quoque viri advocari. Agitur hic, uti patet, de Secretariatu perfecte instructo; in plerisque vero Provinciis primus tantum gressus nunc faciendus est.

Rogo igitur Ram Vam ut sine mora mihi declaret vel confirmet nomen Patris quem huic muneri assignare intendit, addito num illum definite elegerit an tantummodo ad tempus. Habeatur quoque ratio de obligationibus huic muneri adnexis, inter alias, colloquia saepe miscendi cum auctoritatibus, sive intra sive extra Societatem: ne ergo in Secretario prudentia desit vel spiritus religiosus deficiat.

Constitutis tandem his Secretariatibus commodius erit studere quibus normis actio Societatis efficacior in hoc campo reddi possit, et mutua ac proficua instituatur collaboratio inter Provincias nationis vel regionis vel universae Societatis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 20 ianuarii 1964.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

20.

7 februarii 1964

Prorogatur facultas pro Noviciis ruri commorandi.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Generali, ad Ram Vam mitto exemplar Rescripti S. Congregationis de Religiosis die 27 ianuarii huius anni dati (N. Prot. 6629/59), quo ad aliud quinquennium conceditur ut Praepositus Generalis prorogare possit Noviciis nostris facultatem vitae communis per aliquod anni tempus ruri ducendae, quin valor ipsius Noviciatus detrimentum patiatur¹. Notandum autem est hanc commorationem « ultra duos menses unoquoque anno » non esse protrahendam².

Vi huius concessionis, omnibus nostris Noviciatibus qui hac facultate nunc gaudent, Pater Generalis eam prorogat ad quinquennium, si eadem perdurat necessitas. Quodsi alius Noviciatus eadem facultate indigeat, Provincialis ad Patrem Generalem recurrat.

Romae, die 7 februarii 1964.

R^{ac} V^{ac}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

21.

21 februarii 1964

De nova operatione chirurgica Patris Generalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ut Rae Vae iam notum est, Noster Pater Generalis proximo die 19 septembris operationem chirurgicam subiit ut oculus dexter a cataracta liberaretur. Usque vero ad medium mensem decembrem

¹ Cfr. AR XIII 569.

² Vide supra p. 405.

omnia bene, etsi lente, progredi videbantur eiusque visio in dies lucidior et amplior fiebat. Deinde tamen, prima aliqua improvisa infectione in oculo apparenter superata, ineunte mense ianuario altera et graviore infectione oculi correptus est atque, in clinica retentus, curis omnis generis subiectus. Sed non obstantibus fervidis Nostrorum precibus atque studiosis optimorum medicorum conatibus, consultationibus quoque cum peritis diversae artis medicae habitis, purulenta illa nubecula, infectioni fungosae a medicis tributa, quae visus recuperationem impediabat, medicaminibus antibioticis, antimycoticis, penicillinis aliisque, transfusionibus etiam sanguinis adhibitis, obstinate resistebat, immo crescere incipiebat.

Tandem hodie, omnibus remediis frustra applicatis, ne valetudo eius in aliquod gravius discrimen adduceretur, medici decernere coacti sunt id quod timebatur: oculum scilicet dextrum esse extrahendum. Operatio, re vera brevis et simplex, hodie versus horam 14,30, anesthetia locali administrata, cito facta est nec medici ex ea extraordinarias difficultates praevident.

Vix opus est ut aliquid dicam de patientia et completa, immo hilari, animi tranquillitate qua Pater Generalis longas et dolorosas curas ipsamque oculi extractionem tamquam ex manibus Dei acceptavit. Cum brevi post operationem in eius cubiculum ingressus sum, prima quae enuntiavit verba erant: « Te Deum laudamus! ». Omnibus Nostris, Sororibus clinicae, etiam ipsi medico chirurgico, qui operatione peracta usque ad lacrimas commotus est, magnae aedificationi est placidum obsequium quod erga Dei voluntatem demonstrat necnon assiduitas qua etiam in clinica, quantum licuit, consultationibus cum Nostris et aliis habendis, decisionibus faciendis, negotiis Societatis dirigendis et expediendis vires cotidie applicavit.

Quod attinet ad futurum, adhuc vix quidquam certum dici potest. Medici censent, effectibus operationis gradatim superatis, oculo sinistro, qui cataracta quoque afficitur, lentes aptas applicari posse ita ut Pater Generalis moderata saltem visione, etiam ad legendum, gaudeat. Num vero etiam oculus sinister per operationem a cataracta liberari possit, medici postea discernere debebunt.

Velit igitur Ra Va cum omnibus Nostris hanc notitiam, tristem quidem sed a nobis cum eadem animi serenitate ac ab ipso Patre Nostro acceptandam, communicare ab iisque preces assiduas tam

pro perfecta vulneris oculi dextri sanatione quam pro plena, si Deo placuerit, oculi sinistri visionis recuperatione expetere.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 februarii 1964,

in festo Bb. Roberti Southwell et Socc., MM.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES L. SWAIN

Vic. Gen. Soc. Iesu

22.

21 februarii 1964

Pro felici exitu causae beatificationis S. D. Iacobi Berthieu.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum in diem 10 proximi mensis martii indicta sit Sacrorum Rituum Congregatio generalis, coram Summo Pontifice habenda, de facto martyrii et causa martyrii S. D. Iacobi Berthieu, in odium fidei, uti fertur, anno 1896 interfecti, curet Ra Va ut optatus huius Congregationis exitus omnium Nostrorum precibus Sanctisque Sacrificiis impense commendetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 februarii 1964.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES L. SWAIN

Vic. Gen. Soc. Iesu

23.

19 martii 1964

Pater Generalis gratias agit de precibus pro se oblatis.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Iam ab aliquibus diebus in nostram Curiam ex nosocomio re-
dux, me libet omnibus Nostris, Patribus et Fratribus, ex intimo
corde gratias agere ob preces quas ad meam intentionem fuderunt
vel etiam fundi curarunt a tot piis animis extra Societatem.

Divinae Providentiae placuit preces alio, eoque ut puto prae-
stantiore, modo exaudire quam quo sperabamus. Sacrificium quod
Dominus petiit, vestris precibus fultus, laetus obtuli pro Societate
et Ecclesia. Dignetur Dominus benedictionibus spiritualibus et foe-
cunditate vestrorum laborum vobis rependere eximiam caritatem
quam Superiori vestro exhibuistis.

Ulterius me iuvare velitis, quaeso, vestris ss. Sacrificiis et pre-
cibus.

Romae, die 19 martii 1964,
in festo S. Ioseph.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

24.

31 martii 1964

*De valetudine Patris Nostri deque ratione gubernandi Socie-
tatem.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Postquam per tres hebdomadas rem expertus sum, comperio
me, altero oculo ablato, eundem laborem ac antea praestare pos-
se. Quamvis iam diu me sentiam, prout semper sensi, ad munus
tantae gravitatis, in hodiernis praesertim adiunctis, prorsus impa-
rem, ac proinde statim post absolutum Concilium Oecumenicum

(cui debitam operam praestare pergam), agendum fore censeam de convocanda Congregatione Generali quae provideat, pro tempore tamen crediderim nihil esse mutandum in ratione gubernandi Societatem. Vicarium quem habeo, aptissimum quidem et devotissimum, in plenius adiutorium assumere mihi licet; hic proinde perget omnia negotia cotidiana, aliaque omnia quae ei comittam, ad meam mentem expedire. Si decurrente tempore status oculi qui mihi restat peior fiet, tempestive providere conabor.

Oret Ra Va ne Societas detrimentum capiat ex aucto numero sociorum et momento negotiorum quae decidenda veniunt; proxima Congregationi Generali providendum praevидetur ut onus, quod unius hominis vires facile excedit, apte dividatur, salva constitutione monarchica Societatis, quae inter essentialia nostri Ordinis recensetur (cfr. Epit. n. 22 § 3, 4° et ss.).

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 martii 1964.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

25.

1 maii 1964

De praeparando Atlante Societatis.

AD OMNES SUPERIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Nuntiatum iam pridem est (*Memorabilia*, ianuario 1964, n. 4) posse nos commemorare annum 150um a restituta Societate, ostendendo plenius in Annuario hodiernum statum nostrorum operum, et praesertim distributionem totius Societatis. Qua occasione Annuarii editor, auditis hinc inde sententiis, arripuit arduum opus conficiendi chartas geographicas, simpliciore quodam modo exaratas ne, aucto Annuarii pretio, eius diffusio contra propositum nostrum coarctetur.

Facti sunt quondam Atlantes S.I., sed ob usum linguae latinae una editio Nostris sufficiens erat sed externis eo ipso non apta fiebat. Nunc externos prae oculis habemus (familiares praesertim et benefactores ac possibiles candidatos, ut semper in An-

nuario): lingua ergo latina proposito non prodest. Via igitur electa est — quam editiones v. g. UNESCO et aliae similes in talibus rebus sequuntur — ut scilicet, iteratis paucissimis ac essentialibus verbis in tribus linguis commodioribus, reliqua per numeros et signa ostendantur. Nomina urbium et definitio operum erunt in singulis chartis expressa propria regionis lingua: curabit autem editor ut chartae legi possint magis signorum evidentia quam litteraria explicatione. Sane, neque sic poterunt omnia signis indicari: satis erit qualitatem singulorum operum et numerum sociorum ei addictorum ostendere. Annexum habetur exemplum conficiendarum chartarum, licet erroribus adhuc refertum — donec notitia certior procuretur — et imperita manu delineatum: quod utrumque, cum definitive fiat, sedulo perficietur (de systemate signorum, infra uberius loquemur). Liceat iam transire ad desideriorum nostrorum enumerationem. Desideramus ac petimus, idque primum a singulis domibus, secundario autem a Sociis Provinciarum et Viceprovinciarum vel Missionum seu Regionum, ut

1) ordinetur *plenior Index domorum*, cum anno foundationis et numero Sociorum, addito numero alumnorum iuxta triplicem Scholarum divisionem scilicet, Superioris, Mediae seu 2ae, Infimae seu 1ae; idque, bene omnes animadvertant, ut res sese habeant *die 15 mai 1964*. Describere enim intendimus statum singularum domorum ut sunt *de facto* die 15 maii 1964, omnino vitantes distinctionem inter adscriptos, transcriptos, applicatos, extra degentes, etc. Nec credat quisquam negligi sic ius propriae Provinciae, si forte numerus membrorum suorum apparenter attenuabitur: praemittetur enim in Annuario conspectus ille per Provincias et Missiones, qui quotannis editur in supplemento catalogorum, ubi suum cuique tribuetur. Index autem conficiatur plus minusve ad modum annexi speciminis quod pro tribus Provinciis chartae geographicae adiunctum est.

2) Scire vellemus omnes, idque nostrae universalitatis testimonium insigne erit, quo ierint turmae illae apostolorum qui quotannis in dissitissimas regiones Evangelii causa migrant. Id modo tantum approximativo ex nostris documentis erui posset, sed certius eruatur ex ipsis Provinciis et Missionibus. Sufficit ut Superior vel Minister domus, facto elencho reali suorum — ut sunt die 15 maii! — addat nationem *originis* (originis — inquam — nihil enim ad rem si quis alienam nationalitatem Evangelii causa suscepit).

3) Siquidem chartae aliquam historicam adumbrationem continere possunt, indicetur oportet in eis annus quo singulae domus vel opera singula coepta sunt (tum ordine chronologico disponentur opera eiusdem generis, puta residentias, paroecias, collegia, domus exercitiorum). Sed indicetur annus foundationis *operis*, non

aedificiorum quae hodie sunt: et quidem agimus de fundatione in nova Societate, etsi nunc vetustas aedes occupemus (excipe casum operis quod sine intermissione transierit ex antiquiore in novam Societatem): annus autem quo condita est ipsa Provincia praepo- natur respectivae Curiae, de qua etiam referendum est.

4) De his autem Provinciis vel Missionibus quas communisticus turbo dispersit, siquidem status actualis vel incertus est vel certe non proclamandus, placuit potius describere chartis statum rerum antequam ad clandestinam diasporam vel ad exilium NN. cogerentur: ita saltem historiae providebimus et memoriam persecutionem patientium pie renovabimus.

Pars geographica occupabit plus minus 90-100 Annuarii paginas: reliquas paginas, more solito et in septem linguas conversas, reservamus articulis qui commemorationem hanc vel certas quasdam mundi partes describant, nominatim historiam nostrorum laborum in duabus Assistentiis recentissimis, Indiae et Asiae Orientalis. Ita credimus rem utilem omnibus facere, dum simul varietati et novitati Annuarii consulimus.

Liceat tandem rogare PP. Socios ut notitias quas hic requiramus non apud se diu servant, neque velint omnia subtilissime persequi: festinatione opus est, et error paucorum numerorum in re tam fluida, quae mense septembri mutata prorsus erit, pro nihilo reputanda est. Valde grati igitur erimus, si PP. Socii saltem *ante proximum diem 15 iunii* ad nos remiserint indicem domorum, schedulas rite impletas de singularum domorum titulo, anno fundationis, numero et origine subditorum, necnon ex singulis domibus schedulas quibus indicetur quot exemplaria Annuarii hoc anno sint mittenda.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 1 maii 1964.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

26.

17 maii 1964

Communicatur Instructio de perseverantia in vocatione.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. Xti

Cum Ra Va aliquam Instructionem communico de perseverantia in vocatione religiosa, Causae mittendae huius Instructionis breviter memorantur in ipso eius textu. Hic nonnisi in compendium redigit ea quae repetitis vicibus, variis Instituti locis iam inculcata sunt, simul cum substantia Instructionis quam S. Congregatio de Religiosis, pro summa sua auctoritate et rerum peritia, dedit die 2 februarii 1961 *De candidatis ad statum perfectionis et ad sacros Ordines sedulo deligendis et instituendis*.

Quamquam Sacrae Congregationis Instructio est « Moderato-ribus reservata », quam latissime diffundenda est inter eos qui institutioni iuvenum religiosorum incumbunt, ac propterea praescribitur ut quotannis legatur vel saltem, quoad eius praecipua capita, eis quorum interest declaretur (*Instr.* n. 52). Ut huic praescriptioni, quantum possumus, obsecundemus, has normas statuere mihi visum est:

a) In consultatione Domus noviciatus in qua agatur de Noviciis ad prima vota promovendis, et in consultationibus Provinciae in quibus agendum sit de Scholasticis ad inchoandam Theologiam mittendis vel ad Ordines promovendis, aliqua Instructionis capita, quae aptissima videantur praesidi consultationis, legantur.

b) Provinciales alique Superiores maiores ac Rectores Domorum probationis et Collegiorum Nostrorum, in hora considerationis, Magistri vero Noviciorum, Scholasticorum Praefecti spiritus et Ministri alique educatores Instructionem legant sibi faciant familiarem.

c) In Domibus noviciatus et in Collegiis Nostrorum, initio anni scholastici, ad mensam legantur ex Instructione nn. 22, 27, 29, 30, 35, 36, 38, 42. Utilius autem fiet, si, loco huius publicae lectionis, Novicios Magister Noviciorum, Scholasticos Rector vel Praefectus spiritus in exhortatione particulari alloquatur, et doctrinam Instructionis mentemque Ecclesiae ad eorum captum declaret.

Hanc opportunitatem nactus, commendo quoque aliquam rem particularem, quam in nonnullis locis nimis neglectam esse video. Commendat nempe laudata Instructio S. Congregationis (n. 40) ne Ordines sacri conferantur eo tempore quod immediate praecedat

vel sequitur finem anni scholaris, « quando nempe alumni vel ob recenter expleta pericula in sacris disciplinis, vel ob proxime eadem subeunda, labore defessi ac mente distenti, necessaria careant animi tranquillitate ... »

Formula autem quae adhiberi potest ad litteras dimissorias ad Ordines Maiores¹ paulo mutanda est ut sic legatur: « ... cumque omnibus praescriptis Instructionis Sacrae Congregationis de Religiosis 2 febr. 1961, editae, de scrutinio ante Ordinum susceptionem peragendo *atque de iuramento praestando* satis factum fuerit, debitam ... ». Item in formula pro litteris dimissoriis ad Tonsuram et Ordines Minores² « 1 dec. 1931 » mutetur in « 2 febr. 1961 ».

Confido fore ut, si fideliter exsequamur ea quae praesertim mea Instructione (hic annexa) compendiantur, aliquo modo meadeatur maiori instabilitati hominum huius aetatis, et ad minimum quod secumfert humana fragilitas, reducantur dolendae defectio-

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 maii 1964.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

27.

7 maii 1964

Instructio de perseverantia in vocatione.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Non paucos Provinciales angit crescens ut videtur numerus eorum, sive fratrum coadiutorum sive scholasticorum sive etiam sacerdotum qui Societatem relinquunt.

Antequam aliquod iudicium de hac re proferimus, comperire necesse est ex statisticis satis longi temporis sitne numerus deficientium, collatus cum numero sociorum, maior quam qui olim erat; id enim non semper verum est¹. Atque signum est sanitatis pro Ordine religioso si inepti, vel qui se ex infidelitate et negligentia ineptos effecerunt, eum tempestive relinquunt. Cum Romam

¹ *Practica Quaedam*, n. 56.

² *Ibid.*, n. 57.

¹ Cfr. AR XII 399.

petitiones deferuntur earumque causae verae aperiuntur, plerumque, immo vix non semper, Deo gratias agere cogimur quod Societas membris liberetur qui turrim hanc vitae nostrae iuxta consilium Dominicum non possint consummare².

Verum me maxime angit crescens numerus sacerdotum, recter ordinatorum, qui sive Societatem relinquunt, sive praesertim petunt sacerdotio ipsi renuntiare, id est ad statum laicalem reduci. Cui petitioni non raro accedit desperata petitio dispensationis a caelibatu. In certis praesertim Provinciis vel regionibus casus adeo multiplicantur ut examen conscientiae requiratur de causis quae ex nostra parte subesse possunt.

Quamvis forte aliquo taedio vos afficiam repetitis pluries iisdem rebus quas toties inculcaverunt Generales, per summa saltem capita quaedam remedia recolo, magis insistendo in rebus quae hac aetate magis necessariae videntur.

1. Primum et longe praecipuum illud est, ut omni ope foveamus in nostris noviciis, scholasticis, Fratribus et Patribus profundum spiritum fidei. Ex fide orta est vita religiosa, in fide fundatur, fide nutritur, ob fidem in ea non corpore tantum sed toto animo perseveramus. Magistri noviciorum et Patres spirituales, minime quidem spernentes dona naturalia a Creatore suis filiis spiritualibus indita, doctrinam suam et directionem hauriant imprimis ex Scriptura Sacra — ex qua sanctus Ignatius hausit materiam Exercitiorum, — dein ex Traditione quae vivit in Magisterio ecclesiastico. Fidei accedit quidem lumen rationis, quod non pauca confirmat et quodammodo illustrat; verum ratio sola minime declarat et definit vitam religiosam. Hinc apparet quantum a vero aberrant qui velint eam reformare secundum dicteria sensus proprii vel « opinionis » coaetaneae³.

2. In delectu candidatorum ad quemcumque gradum, severiores potius quam largiores simus, « moderati admodum in desiderio admittendi » etiam in hoc initiali stadio. Ecclesiae, nobis, iuvenibus ipsis expedit non intrasse noviciatum si vere apti non praevidebantur⁴.

In specie quod ad virtutem castitatis, si eam ante ingressum (dico *ante ingressum*) de facto non perfecte coluerunt per tempus notabile (quod nescio an hac aetate conveniat brevius esse integro anno), ne admittantur nisi sese prius probaverint; si tempore huius probationis vocatio « amittitur », ne turbemur: non erat vera vocatio qualem requirit tempus nostrum. In hac re ratio etiam habea-

² Cfr. *Form. Instit.* n. 4.

³ Cfr. *AR* XIII 840-841.

⁴ *AR* XII 125-126; XIV 230; XIV 71.

tur hereditatis. In specie, qui veram tendentiam homosexualem ostendunt, ne umquam admittantur.

Qui in noviciatu sive quod ad internas virtutes sive quod ad cetera dona non vere satisfaciunt, quamprimum, et certe ante finem biennii, a confessario, Magistro, Superiore, consilium abeundi accipiant, vel si agatur de rebus fori externi etiam dimittantur. Numquam ad vota admittantur casus positive dubii, nec concedantur vota « ad experimentum »⁵.

Declaratio, quam emittere tenentur novicii se putare veram habere vocationem, numquam quasi quaedam « formalitas » ipsis offeratur. Eam considerent coram Domino, v. g. inter Exercitia circa finem noviciatus, cum Magistro de ea agant, integram propria manu exscribant, plene capiant vim testimonii quod ferunt et propositi quod proferunt. Eis firmiter inculcet Magister prima vota, ex parte voventium, esse absoluta, non condicionata nec quasi « ad experimentum »: per ea enim vovens in perpetuum se consecrat Dei servitio secundum Institutum ab Ecclesia probatum. Si ea ut absoluta emittere dubitent, ne emittant sed in pace revertantur ad propria.

Cum ea moderatione quae ratione habita virium corporis et mentis iuvenum, probante Generali expedire videtur, servetur in omnibus noviciatibus is rigor disciplinae, ea austeritas vitae, quae requiritur ut formatio vere virilis sit. Magistri erit, eo tactu eaque longanimitate quae nunc requiruntur, id efficere ut tirones paulatim intellegant vocationem nostram exigere ut qui eam amplectuntur sese conforment eius exigentiis obiectivis, quae sacrificium important non paucorum desideriorum subiectivorum uniuscuiusque⁶.

3. Post prima vota peculiari cura indigent iuvenes, diversa quidem secundum eorum evolutionis gradum. Ne tractentur ut homines plene maturi antequam talem maturitatem re vera adepti sunt. « Personalitas » religiosa, sicut et ipsa « personalitas » humana, nisi gradatim et potius lente formetur, debilis manebit et potius speciem « personalitatis » prae se feret quam rem seu « realitatem ».

Qui recens e noviciatu educti sunt, peculiari cura ut patet indigent, severiore disciplina, frequentiore recursum ad Patrem spiritualem, accuratiore vigilantia ex parte Rectoris domus eiusque officialium ad hoc deputatorum (puta Ministrum iuniorum, philosophorum, ne de eorum Praefectis spiritus agam); immo omnes professores conspirent, duce Rectore, ad plenam et harmonicam

⁵ AR XII 126.

⁶ AR XIV 79; 229.

formationem scholasticorum quod ad scientiam, indolem, mentem apte colendam⁷.

Durante magisterio, meminerint praesertim Rector et Praefectus studiorum vel disciplinae responsabilitatem sibi incumbere formationis ulterioris scholasticorum. Hi nec a quavis difficultate immunes servantur, sed nec gravioribus exponantur sine adiutorio⁸. Finis sit id efficere ut vergente magisterio, ad plenam et maturam virilitatem pervenerint, sibi ipsis plerumque relinqui possint quod ad fidelem observantiam, regularitatem orationis, devotionem in operibus zeli, ita ut deinde plene frui possint formatione theologica, quae in gravissima huius aetatis problemata eos inducet.

4. Cum sit fere pars praecipua nostrae formationis, peculiari modo insisto in formationem tempore theologiae.

Theologi ne tractentur ut iuvenes immaturi. Si homines triginta annos natos, decem saltem annos in Religione formatos, ut pueros aestimare tenemur, quae quaeso fuit efficacia formationis nostrae? Ex altera tamen parte, theologi homines sunt, humanae instabilitati obnoxii, non angeli visione intuitiva in bono confirmati.

Servetur proinde paterna quidem et rationabilis, fidelis, tamen, religiosa disciplina: tempore statuto surgant, orent, scholis intersint, studio privato incumbant, silentium servant⁹. Re considerata, timeo ne neglecta haec disciplina ex praecipuis causis sit apostasiae recens ordinatum sacerdotum, de qua initio agebam.

Gravius quandoque sentiunt nostri theologi onus fideliter assistendi scholis. Rectoris est curare ut ante omnes, professores suo officio recte incumbant: studio suae scientiae assidue se dedant, recentiores quosvis eius progressus sequentes; scholas accurate praeparent; ne immorentur rebus superfluis vel antiquatis; sanae paedagogiae rationem habeant ita ut scholae alumni gratae sint: erunt si vere utiles reperiantur. Alumnos quantum fieri poterit libenter privatim alloquantur et ad se accedentibus animum addant. Curent, in consilium adhibito Praefecto studiorum, ut singuli, ii praesertim qui maiore talento sunt praediti, stimulentur et manuducantur ad colendam privato studio aliquam partem scientiarum sacrarum eorum genio et necessitati apostolicae temporis et regionis magis respondentem. Nisi enim tempore studiorum didicerint libenter tali studio incumbere, quam pauci erunt qui aliquam veram peritiam acquirant, studia post absolutum curriculum ulterius prosequentes, rerum hodiernarum so-

⁷ AR XIV 71.

⁸ AR XII 126-127; XIII 334.

⁹ AR XIV 336.

lida scientia aditum sibi aperientes ad multos illos homines cultos qui ab Ecclesia deficiunt vel defecerunt!

Cum Provinciales audiunt de querelis inter scholasticos serpentibus, de deficiente zelo studiorum, de desiderio extra scholasticum vagandi, immo de deficiente disciplina (nam ubi homines contenti non sunt, ibi aegre vigeat observantia), inquirant quoque de ratione qua professores officio suo funguntur. Si quos reperient inter eos qui vere antiquati videntur nec apti sese emendent, forment quamprimum iuniores successores. Non enim idem est antiquum quod solidum vel securum; sicut nec idem est novum quod verum et salutiferum. « Omnia probate; quae bona sunt tenete ».

Inter ea quae scholastici manifestant se desiderare, distinguant Superiores ea quae rationabilia, solida, foecunda futura sperentur a rebus quae speciosae potius sint, quamquam videantur immediate utiles. Fundamentum enim cuiusvis activitatis pastoralis seriae est « doctrina exacta et solida »¹⁰. Proinde, quaecumque praevidetur destinatio apostolica subditorum, hi omnes informandi sunt studio profundo philosophiae et theologiae in Ecclesia tradito. Ne permittant Superiores ut scholae praesertim theologiae dogmaticae, etiam speculativae, degenerent in scholas pastoralis ad utilitatem ut videtur immediatam¹¹.

Nec obliviscatur Provincialis cum agitur de futuris professoribus praeparandis, id quod commendat Institutum de eorum virtute et exemplo vitae religiosae¹². Multum potest in bonum vel in malum professorum exemplum, eorum praesertim qui scientia et talento magis commendantur¹³.

Apta directio spiritualis, qualis hominibus maturis convenit, multum conferet ad formandos viros qui, sibi postea relictis, orationi tamen dediti, sui sincere obliti, Superioribus aperti et sponte oboedientes, genuino spiritu caritatis ducti, Ecclesiae honori et profectui futuri sint. Praefectus spiritus theologorum quantum fieri potest sit vir in scientiis sacris quoque versatus, qui fere pari auctoritate gaudeat ac professores¹⁴. Ipsius enim erit multis difficultatibus hodierni temporis quod ad vitam etiam religiosam respondere; ceterum, si hoc non potest, scholasticos humiliter remittat ad professores. Numquam autem contentus sit dedisse responsum quod sincerum et solidum non sit.

Appropinquante sacerdotio, curent Superiores et Patres spirituales ut scholastici mature considerent quod ministerium, quas

¹⁰ *Const. P. X n. 3* [814].

¹¹ *Rat. Stud. n. 266, § 2.*

¹² *Coll. decr. 97 § 6, 1°.*

¹³ *Rat. Stud. n. 72; 73; § 1; 290.*

¹⁴ *AR XIII 334.*

obligationes in se suscepturi sint. « Agnoscite quod agitis ». Si brevi post ordinationem eos taedet muneris suscepti atque ad libertatem aspirant sequendi libitum, nonne signum est eos, non obstante aetate, vix non ut pueros se gessisse? Antequam se ad Ordines maiores praesentent, exigitur ab eis declaratio, — quam ipsi integram propria manu scribant, ne unquam videatur esse vana quaedam « formalitas », — iuramento firmata, qua affirmant se libere, sine ulla coactione Ordines suscipere¹⁵. Iamvero, quoties ab iis qui mox deficiunt, audire cogor se non libere, morali autem coactione perductos, invitos ordinatos esse? Quis credet hominem, plena maturitate adepti, aut atrox periurium patrasse, aut non novisse quid ageret? Id autem interest inter prima vota et sacerdotium, quod illa quidem ex parte Societatis sunt condicionata, ab ea proinde possunt dimissione solvi, dum huius onera ex mente et praxi Ecclesiae non solvuntur nisi tali condicione quae solutionem vix non magis onerosam efficit: quae est enim sors illius hominis, ad statum laicalem reducti, servato onere caelibatus?

Sane, mitior omnino est casus illorum Patrum qui ad clerum dioecesanum transire petunt. Immo vobis constat me Instructores tertiae Probationis iam hortatum esse ut facilius saecularisationem, id est transitum ad clerum saecularem, suaderent illis hominibus quibus vita religiosa cum suis exigentiis sit iusto durior, dum videntur boni futuri sacerdotes. Melius est enim, coram Deo et Ecclesia, mitiores obligationes sacerdotis saecularis fideliter colere, quam in Religione vivere sine fidelitate, sine fervore et cum scandalo sodalium, ne de fidelibus loquar. Nonne tamen expediebat ut illi maturius, puto saltem ante inceptam theologiam, viam mutassent et ad dioecesanum seminarium transissent? Meus decessor pia memoriae sapienter commendabat ne quis ad incipiendam theologiam mitteretur nisi iam constaret eum aptum fore qui suo tempore in Societate ad Ordines promoveretur. Ad quos autem in Societate nemo promoveri potest nisi constet eum bonum futurum non tantum sacerdotem sed et Religiosum¹⁶.

Quamquam aliunde potest quis esse « optimus vir », ut dicere solemus, bonus tamen Religiosus dici non potest qui reliquis virtutibus christianis non addit spiritum humilis oboedientiae, paupertatis, sui abnegationis semper maioris, quibus tenditur in perfectionem caritatis evangelicae; non est enim nostra vocatio ad virtutem tantum sed ad sanctitatem, pro mensura gratiae Dei nobis communicatae. Invitatio illa ad perfectiorem caritatem quae ad

¹⁵ AAS XXIV (1932) pp. 74-81, et *Instr. Reserv.* S. Cong. de Relig. diei 2 feb. 1961; Cfr. AR VII 13.

¹⁶ AR XII 124; 127; XIII 714, 1.

omnes Christi fideles dirigitur, a Religiosis acceptata est et publica professione coram Ecclesia assumpta.

5. Id denique magni momenti est ut sacerdotes nostri, e tertia Probatione educti, ex parte Superiorum praesertim localium eam experiantur paternam sed sedulam vigilantiam qua in rectam viam fervoris sacerdotalis dirigantur. Quidquid eis commendatum fuit, certorum ministeriorum, Residentiarum praesertim, parochiarum et stationum, inexperti adhuc sunt et interdum ex ingenuitate incauti periculis succumbunt¹⁷.

Pluries iam monui Superiores de periculo cui exponuntur ii qui extra domos nostras ad studendum in Universitatibus vel discendas linguas mittuntur, idque magis etiam si in regiones a propria diversas. Cogor enim tristissimam seriem recollere sacerdotum qui propter haec adiuncta a sacerdotio, immo a fide, apostatae fuerunt. Quid, ut eheu factum est et adhuc fit post tot monitiones, si sinantur extra domum Societatis commorari unice ut parcatur sumptibus? Quod quaeso iudicium Deo Domino expectare possumus, si animas subditorum eorumque aeternam salutem ob aliquot denarios venalem habuimus? nonne melius fuisset si isti homines numquam Universitates adissent?

6. Ea quae his litteris commendavi, si fortiter servantur, non utique omnia incommoda nec omnes defectiones etiam sacerdotum praeveniemus. Sed saltem eas efficiemus longe minus frequentes, et nostro officio coram Deo functi erimus.

Curabit Ra Va ut omnes quorum interest de normis his litteris expositis iterum moneantur, Superiores locales nempe, Magistri noviciorum, Praefecti spiritus aliive qui in formandis Nostris partem praecipuam habent.

Dum nos ex nostra parte facimus quidquid possumus, cum maiore fiducia orationibus a Domino impetrare poterimus ut subditis nostris concedat pretiosissimum illud donum perseverantiae in vita religiosa quo expedita via sternitur ad perseverantiam in omni bono. Iuvenibus quoque nostris assidue inculcetur se, sine gratia Dei eaque exquisita atque abundanti, frustra sperare perseverantiam, quaecumque erunt eorum dotes et conatus.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 maii 1964,
in festo Ascensionis D. N. I. C.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

¹⁷ AR XIII 214, 11.

28.

17 maii 1964

De recentioribus praescriptis liturgicis et de veste Societatis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Quaedam dubia ad me afferuntur, quamquam ex paucis tantum locis, de modo procedendi in applicandis Litteris apostolicis de Liturgia Motu proprio datis die 25 ianuarii, post promulgatam Constitutionem Concilii Oecumenici de eodem argumento¹.

1. In quibusdam nempe dioecesibus iam statutum est ut quaedam partes Missae, — ne de Rituali loquar, — cum astant fideles, lingua vernacula a celebrante proferantur. Quod statutum a Nostri quoque, ex ipso iuris praescripto² ubicumque fideles Missae intersint, sive in ecclesiis nostris, sive in sacellis, servandum est; etiamsi quis de obligatione e statuto Episcopi orta dubitet, servetur in nostris collegiis et scholis apostolicis in Missis pro alumnis. Immo, iudicio Provincialis, applicetur etiam in nostris communitatibus, ubi plures Nostri Missae intersunt.

Mens enim Ecclesiae est ut astantes intimius Missae Sacrificio participant; quod utique facilius fiet cum ea, quae nunc lingua vernacula proferre licet, planius ab astantibus intellegentur. Tollendum est praeiudicium linguam latinam ex se sanctiorem esse quam linguam quamlibet in cultu Ecclesiae usitatam: sanctior sit nobis ea lingua cuius ope animae facilius ad Creatorem ascendunt.

Ex altera parte, ubi Ordinarius loci nullam novam legem statuerit, servetur ubique disciplina ab Ecclesia tradita; nemini Nostrum licet, quaecumque sunt causae quas ipse afferendas censet, ullam mutare legem liturgicam³ confirmatam in « Motu proprio », (AAS l. c. p. 143-144); severe vigilant Provinciales ne Nostri abusus in hac re hinc inde exsurgentes imitentur; maneat nostra tessera perfecta oboedientia Sanctae Sedi.

2. Quod ad Divinum Officium seu Breviarium pertinet:

a) Ordinario id est pro Nostri Superiori maiori (Provinciali, Viceprovinciali, Superiori regulari in Missione) facultas fit « in casibus singularibus et iusta de causa » subditos solvere ex toto vel ex

¹ AAS LVI 15 febr. 1964, p. 139 ss.

² Can. 1261, § 2.

³ Cfr. can. 818, 819.

parte obligatione Divini Officii recitandi, aut hanc cum alia commutandi ⁴.

b) Laudatum « Motu proprio » ⁵ concedit ut utantur Ordinarii (id est hic quoque pro Nostri eorum Superiores maiores) facultate concessa a Constitutione Concilii, n. 101 § 1 ⁶ permittendi « singulis pro casibus, iis clericis quibus usus linguae latinae grave impedimentum est quominus Officium debite persolvant », ut id recitent lingua vernacula. Cum adhuc desit quivis commentarius peritorum de sensu quo haec facultas audienda sit, caveant Provinciales ne eam facilius concedant, et certe numquam facilius quam ipsi Ordinarii locorum in Provincia. Versio autem vernacula Divini Officii approbata sit oportet a competente auctoritate ecclesiastica, quae pro nunc est nationalis Episcoporum coetus ⁷.

3. Hac occasione de quaestione plus minus conexa agere liceat. In certis regionibus, ubi iam a longo tempore vigeat usus pro clericis omnibus vestis talaris deferendae etiam extra domum, Episcopi his ultimis temporibus, propter necessitates pastorales indulserunt vel praescripserunt ut clerici extra domum vestem magis similem vesti saecularium, eam quae solet dici « clergyman », nigri vel subobscuri coloris gererent.

Cum Societas, — quamquam ex traditione iam tempore Fundatoris orta, solet in multis locis vestem gerere paulo diversam a veste cleri saecularis, — vestem religiosam propriam, sensu stricto, non habeat, ubicumque Episcopi clericis suis vestem « clergyman » permittunt, hanc etiam Nostri, si Provinciali videbitur, extra domum deferre possint; intra domum autem, sicut etiam intra scholas nostras, servetur ubique (excepto ut patet casu persecutionis) usus vestis talaris. Causa enim ordinis pastoralis ob quam haec vestium mutatio in dioecesi conceditur vel imponitur, valet etiam pro Nostri.

Dubium oriri potest ubi in eadem regione non eadem disciplina viget in variis dioecesibus; Nostri enim facile ob ministeria ab una in aliam dioecesim migrare solent. Videat tunc Provincialis quid magis conveniat.

Id tamen severe servandum est, et a Provincialibus procurandum, ut vestis qua Nostri extra domum utuntur, semper clericalis sit, exceptis paucis illis casibus quos ius vel prudentia excipiunt. Fortiter compescant Provinciales paucorum illorum licentiam qui velint veste prorsus saeculari uti. Ne erubescamus insignia Domini,

⁴ AAS l. c. p. 142 VII.

⁵ AAS l. c. p. 143 IX.

⁶ AAS l. c. p. 124.

⁷ AAS l. c. p. 143 IX.

nec nobis illudamus nos maius bonum facturos quo magis nos hominibus saecularibus assimilabimus: facta istum errorem confutant. Etiam sub caelo Missionum, uti factis rursus probatur, servari potest vestis clericalis, immo convenit, aptata quidem calori vel frigori, sed quae nos distinguat a viris saecularibus.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 17 maii 1964,
in festo Pentecostes.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

29.

5 iunii 1964

Provincia Canadae Inferioris in duas Provincias sui iuris dividitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Octavo iam exeunte lustro a quo ex antiqua Provincia Canadensi constitutae sunt Provincia Canadae Inferioris et Viceprovincia (anno 1939 facta Provincia) Canadae Superioris, opportunum iudicamus novam instituere divisionem territorii quo necessitatibus Provinciae Canadae Inferioris efficacius provideatur. Nam, Deo providente, numerus sociorum, ratione habita etiam eorum qui interim in alias Provincias definitive transcripti sunt, ab hac Provincia instituta iam duplicatus est, eiusque opera, tum intra suum territorium tum in quattuor regionibus exteris, numero et momento magnopere creverunt. Propterea non parum difficile uni Provinciali evadit, praesertim in territorio tam extenso, suos subditos intimius cognoscere et dirigere eorumque formationem debito modo curare, omnes domos singulis annis visitare, ministeriis apostolicis invigilare et providere, opera antiqua confirmare et nova aggredi, onus grave et constans administrationis portare, aliosque huiusmodi labores praestare qui ad gubernationem efficacem simulque, prout S. P. Ignatius voluit, spiritualem et paternam conferunt. Iure quoque sperari potest fore ut, nova ratione hoc ter-

ritorium gubernandi instituta, fortis addatur stimulus ad novas vocationes reperiendas et fovendas.

Divino igitur lumine humiliter implorato, Provinciae Canadae Inferioris Praeposito eiusque Consultoribus et aliis Patribus gravioribus auditis, atque Patribus Assistentibus in consilium adhibitis, pro ea potestate quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt, Provinciam Canadae Inferioris dividendam decernimus eamque hisce nostris litteris dividimus in duas pleni iuris Provincias, alteram Montis Regii, alteram Quebecensem nuncupandam, utramque cum omnibus iuribus et officiis quae ceteris Societatis Provinciis iuxta nostrum Institutum competunt.

Novae Provinciae Montis Regii, quod ad Societatem eiusque gubernationem attinet, territorium tribuimus quod complectuntur Archidioecesis Marianopolitana atque Dioeceses Joliettensis, Sancti Hieronymi Terrebonae, Campivallensis, Sancti Ioannis Quebecensis, Sancti Hyacinthi, Montis Laurei et Hullensis, excluso tamen territorio in Archidioecesi Marianopolitana et Dioecesi Campivalensi quod ad Provinciam Canadae Superioris pertinet. Ex reliquo autem territorio hodiernae Provinciae Canadae Inferioris nova Provincia Quebecensis constabit.

Quod attinet ad regiones externas, Provincia Extremi Orientis atque, si et quando Deus voluerit ut ministeria Societatis ibi restaurentur, regio Haitiana curis Provinciae Montis Regii, Aethiopia atque Viceprovincia Brasiliae Septentrionalis Provinciae Quebecensi committuntur sive administrandae sive hominibus et pecuniis adiuvandae, eodem modo ac hucusque Provinciae Canadae Inferioris concreditaе sunt.

Domus utrique novae Provinciae communes erunt Marianopolitanum Collegium Maximum Nostrorum Immaculatae Conceptionis, cuius tamen Facultas Philosophica in Provinciam Quebecensem opportune transferenda erit, S. Hieronymi Domus Tertiae Probationis, Marianopolitana Domus Scriptorum S. Roberti Bellarmino, Urbis Jacobi Cartier Domus S. Renati Goupil, necnon, donec Novitiatus et Procura Missionum in Provincia Quebecensi instituantur, S. Hieronymi Novitiatus et Marianopolitana Residentia S. Francisci Xaverii.

Socii hodiernae Provinciae Canadae Inferioris adscripti, etiam si aliis Provinciis vel Viceprovinciis vel Missionibus sunt in praesens applicati, Provinciae Montis Regii pleno iure adscribantur si in huius territorio nati sunt vel, si extra hodiernae Provinciae Canadae Inferioris fines nati, tempore ingressus in Societatem domicilium stabile in illo habuerunt; et vicissim iuxta eandem normam, mutatis mutandis, ceteri socii novae Provinciae Quebecensi maneant adscripti. Ii vero socii, qui intra territorium hodiernae Pro-

vinciae Canadae Inferioris nec nati sunt nec domicilium stabile tempore ingressus habuerunt, alterutri novae Provinciae assignentur prout Praepositis Provincialibus fraterna conventione videbitur.

Socii vero, qui nunc stabiliter laborant intra territorium alterutrius Provinciae eiusve Missionum, cui iuxta normas supra expositas posthac adscripti non erunt, ibidem maneant applicati quamdiu, etiam ad plures annos vel ad totam vitam, bonum animarum et progressus operum apostolicorum id requirent, neque in propriam Provinciam revocentur nisi de mutuo utriusque Provinciae Praepositi consensu. Ii autem socii ex alienis Provinciis, Provinciae Canadae Inferioris nunc applicati, utricumque novae Provinciae applicati maneant in qua ministerium vel officium stabili ratione exercent.

In mutui amoris grataeque memoriae testimonium socii omnes, qui ad Provinciam Canadae Inferioris hucusque pertinebant, etiam post peractam divisionem, per decennium usitata pro defunctis suffragia inter se persolvant. De qua autem conventionem, decennio expleto, Praepositi Provinciales videbunt quid sit agendum.

Quod attinet ad rem oeconomicam, Praepositi ambarum Provinciarum cum suis Consultoribus communi consilio inter se conferant atque conventionem de divisione bonorum temporalium Praeposito Generali approbandam proponant.

Dubia denique, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nobis proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die 24 iunii 1964, in Nativitate S. Ioannis Baptistae, in omnibus domibus utriusque Provinciae secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam vim suam obtineat.

Quae autem decrevimus, ea Dominum Nostrum Iesum Christum in caelis regnantem ex animo supplicamus ut, intercedente Beatissima Matre Maria et deprecantibus Sancto Domini Praecursore, S. P. Ignatio atque Sanctis Martyribus Ioanne, Isaaco eorumque Sociis, qui olim Missionem Canadensem apostolicis sudoribus atque etiam sanguine profuso fecundaverunt, rata habere atque utriusque novae Provinciae uberrime benedicere dignetur, quo socii virtute et numero magis in dies crescant eorumque ministeria copiosiores usque fructus ferant.

Datum Romae, die 5 iunii 1964,
in festo SS. Cordis Iesu.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

30.

15 iulii 1964

De supplemento Catalogorum Societatis 1965 et « Inscriptiones epistolarum ».

AD OMNES PP. SOCIOS SUPERIORUM MAIORUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ram Vam certiore facio exemplaria « Supplementi Catalogorum Societatis Iesu, 1965 », iuxta numerum a singulis Provinciis iam expetitur, in Provincias mox missum iri. Curet tamen Ra Va ne nominationes aliquorum novorum Superiorum Maiorum in Supplemento indicatae publici iuris fiant nisi post diem 1 septembris huius anni.

Quod ad Catalogos Provinciarum 1965 attinet, rogo ut sexaginta quinque (65) exemplaria ad Secretarium Societatis mittantur; e quibus quinque (5) per ordinarios tabelliones praemittantur, quocitius ad nos perveniant; reliqua sexaginta per fasciculos postales subsequantur. Praeter haec sexaginta quinque exemplaria, tria (3) alia, ad Provinciam Bohemiae et Viceprovincias Romaniae et Slovaciae destinata, in nostram Curiam mitti possunt. His autem exemplaribus Catalogi, sicut exemplaribus ad alias Provincias vel ad Curiam Generalicam mittendis, non sunt annectenda exemplaria annui Supplementi.

Hac autem occasione Rae Vae in mentem revocare velim pro Romanis Domibus Interprovincialibus, a Delegato Patris Generalis immediate dependentibus, nunc edi Catalogum seorsum a Catalogo Provinciae Romanae. Propterea in Catalogis singularum Provinciarum, initio sectionis « In aliis Provinciis degentes », sub titulo « In Romanis Domibus Interprovincialibus » modo solito exhibenda sunt nomina sociorum qui in Curia Generalicia atque in his domibus degunt. deinde qui in reliquis Provinciis degunt.

Item ad Ram Vam mox mittentur nonnulla exemplaria novi cuiusdam opusculi, « Inscriptiones epistolarum pro domibus Societatis Iesu », modeste et parce editi, ut pluribus petitionibus Nostrorum satisfaceret. Communicari poterunt cum illis domibus vel operibus in Provincia, quibus maiori utilitati esse videbuntur, e.g. quibus deest collectio Catalogorum omnium Provinciarum Societatis.

Mense septembri in Provincias etiam mittentur solita paradigmata ad annuas *Tabulas statisticas* atque *Elenches dimissorum et ad gradus academicos promotorum* conficiendos. Ram Vam enixe rogo ut omnia praevideat et tempestive praeparet, praesertim quod ad dependentes Viceprovincias attinet, ita ut haec paradigmata in-

scriptis inscribendis, tabellariis publicis vestrae civitatis committantur ante finem ianuarii 1965.

Schedae quoque mittentur ad referendas *Eleemosynas pro Operibus Pontificiis tum die Missionum* (Pro Opere Pontificio a Propagatione Fidei) tum *reliquo anno* (Pro Opere Pontificio a Propagatione Fidei, Pro Sancta Infantia, Pro Opere Pontificio S. Petri Apostoli seu Cleri Indigenae) in ecclesiis, Collegiis, Domibus, Associationibus, etc., quae a Nostris dependent, collectas¹. In scheda Romam remittenda referenda est *summa totalis* (non summae singularum domorum) in tota Provincia pro his Pontificiis Societatibus collecta iisque iam data; non igitur adscribendae sunt eleemosynae pro nostris Missionibus acceptae.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 iulii 1964.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

31.

18 iulii 1964

Communicantur litterae P. Nostri de centesimo et quinquagesimo anno a restituta Societate.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum omnibus communico breves litteras de centesimo et quinquagesimo anno recurrente a restituta per totum orbem Societate nostra. Mens non est ut externa sollemnia multiplicentur immo neque celebrentur ulla. Oblivisci non possumus quam dolorosum sit pro Ecclesia evocare Societatis suppressionem. Contenti simus celebratione intra domesticos parietes.

Quid autem in concreto facere conveniat, id statuendum linquo singulis Provincialibus, qui secundum adiuncta locorum ac personarum ea praescribere poterunt in propria Provincia quae sibi videbuntur magis opportuna: num exhortationes domesticas, num triduum recollectionis, num missam sollemnem, vel si quid aliud,

¹ Cfr. AR XI 137-140.

ipsi viderint. In specie commendaverim ut, si videbitur, missa sollemnis « de Requie » cantetur in suffragium defunctorum nostrae Societatis eiusque benefactorum per 50 ultimos annos, sicut illud praescripserat primo elapso saeculo Pater Wernz¹. « Annuarium » Societatis pro hoc anno, quod de more tempore autumnali, certe ante festa Nativitatis Domini in Provincias perveniet, peculiari ratione recolet anniversarium restorationis Societatis, tam pro Nostris qui illud legunt, quam pro parentibus, amicis, benefactoribus quibus illud e Provinciis donabitur.

Sicut omnia anniversaria, ita hoc imprimis nos incitet oportet ad spiritum pro mensura gratiae nobis datae renovandum. Non numerosior, sed potius ferventior Societas Regnum Dei in terris efficaciter promovebit.

Commendo me ss. SS.

Romae, 18 iulii 1964.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

32.

31 iulii 1964

De sesquicentesimo anno a restituta Societate.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Centesimus et quinquagesimus annus a restituta in toto orbe Societate ad peculiare omnino gratias Divinae Bonitati agendas nos invitat. Viri harum rerum periti aestimant tempore promulgationis Bullae *Sollicitudo omnium Ecclesiarum*, nostrum Ordinem, qui iam antea restitutus fuerat in nonnullis regionibus, numerasse circiter 600 socios; post annos quinquaginta, anno 1864, ad 8.000 circiter; primo saeculo exunte, ad 17.000 sociorum accedebat; nunc fere 36.000 sumus, plures quam unquam a tempore primae foundationis. Si recordamur vocationem religiosam, prae qua vis alia, opus esse exquisitum gratiae divinae in singulis animabus, aliquo modo conicere possumus quanta benevolentia Divina Mise-

¹ AR 1914, 26.

ricordia erga nos, indignos sane et immeritos, usa sit et cotidie adhuc utatur.

Nec minus corda ad gratam admirationem movet spectaculum operum quae per hoc sesquisaeculum in bonum animarum oriri et florere contigit. Recordetur unusquisque originem et historiam propriae Provinciae: quae in una acta sunt, haec, et non raro plura et maiora, in tot aliis Provinciis videre est: plus quam 90 enim nunc per orbem numerantur. Faciliorem conspectum nobis praebent « Missiones exterae » renatae Societatis. Anno circiter 1848, impellente magno illo Praeposito, Patre Roothaan, iterum coepit Societas, satis interim in Europa consolidata, operi conversionis infidelium se strenue dare. Elapso nunc paulo plus quam integro saeculo, Catalogi nostri recensent plus quam 70 Missiones in quavis orbis parte; ex iis 15 iam adeo creverunt, ut in Provincias vel Viceprovincias independentes erectae fuerint. Quis aestimare poterit bonum quod Seminaria, Universitates, Collegia, Residentiae, centenae stationes ibi erecta efficiunt? Quibus si addas libros, periodica, centra studii et actionis, miraberis « dynamismum » quem vocant paucorum illorum qui se ibi impendunt. In Missionibus enim non numeramus nisi circiter 7.000 sociorum; quod certe multum non est, immo non satis, si consideres 36.000 numerari Nostrorum in toto orbe. Nimium non foret si, ut in quibusdam ceterum florentibus contigit Provinciis, 30 ad 35 % ad exteras Missiones mitterentur.

Si cogites tempore restitutae Societatis fere neminem fuisse ex nostro Ordine extra regiones Europaeas, nunc autem consideres Americam tam Septemtrionalem quam Meridionalem, dixeris cum propheta: « Quis genuit mihi istos? »¹. Quis nisi Ille qui ait eiusdem prophetae ore: « Si ego qui generationem ceteris tribuo, sterilis ero? »².

Si sincere « ad nos ipsos reflectamus », ut dicit in Exercitiis sanctus Ignatius, fateri cogimur nos, ob multiplices negligentias, offensiones, peccata nostra, indignos esse quibus tamquam instrumentis utatur Divina Omnipotentia ad talia patranda, nec ullo conatui parcere nos decet ut aptiora et minus indigna efficiamur supernae gratiae instrumenta.

Ad quod urgentibus et efficacibus verbis nos hortatur Sanctus Ignatius in Constitutionibus. Si enim novimus, quod fide docemur, auctorem immediatum omnis boni ad salutem aeternam conducen-
tis, esse ipsum Creatorem nostrum, quid nobis restat nisi totis vi-

---

¹ *Is.* 49, 21.

² *Ib.* 66, 9.

ribus contendere ad ea consequenda « quae cum Deo instrumentum coniungunt ac disponunt ut a divina manu recte gubernetur » ³?

Tria praesertim ad hoc conducent: viva fides, constans spes et efficax caritas.

In fide siquidem tota nostra vita religiosa, integer apostolatus fundatur. Si lumine tantum nostrae rationis et sensus proprii, non lumine Revelationis ducti Deum quaerimus et animas ei lucrari intendimus, quid erimus nisi « aes sonans aut cymbalum tinniens » ⁴? Specietenus quidem homines boni erimus, aliorum affectum nobis conciliare poterimus, in ordine autem ad vitam divinam in animabus gignendam atque fovendam, inepta erimus instrumenta; utique sine nobis nostraque collaboratione, Deus, si sibi placuerit, mirabilia quaeque operari potest; quanto maiora tamen, secundum legem consuetam suae Providentiae, operatus esset si nos invenisset fide dispositos ad Ei obsequendum in bonum animarum?

Fides nostra, quae ipsa est donum Dei, aletur imprimis lectione, studio, meditatione sub lumine Spiritus Sancti Scripturae Sacrae. Cui tamquam Scripturae interpret accedit Liturgia Ecclesiae.

Liturgia enim Scripturam excerpit, pro variis anni temporibus variisque adiunctis; eam aptat exprimendis sensibus nostrae devotionis; eam vertit in varias formulas orationis: credenda pro nostra humana natura non verbis tantum sed gestibus quoque et actibus quasi sensibilia efficit; quibus additur non raro cantus, qui animum profundius quam ipsi conscii sumus movere natus est. Sicque fidem adauget et vividiores facit.

Hinc est quod Societas tantum momenti ponit in cotidiana illa oratione mentali, qua et Scriptura et Liturgia ea ratione penetrantur quae mentes nostras, corda, voces et opera transmutet et in eis fulgere faciat mentem, Cor, voces et opera ipsius Christi Domini. Quis enim nisi intime, diu et assidue cum Ipso vixerit et egerit in oratione, eo devenit ut in se resplendeat Christus? Evangelia praesertim perpetim manibus versentur, animo revolvantur: haec est consuetudo multorum piorum virorum in Societate, eaque solide in doctrina fundata. Fidelitas cotidianae nostrae orationi mentali, plus quam quodlibet aliud, nutriet vitam fidei et lucem a Spiritu Sancto impetrabit qua possimus, accedente pro sacerdotibus serio studio theologiae in ordine ad hodiernas difficultates, hominibus huius aetatis adesse et prodesse.

Fides autem sponte gignit illam spem quae vitas nostras illustret « evangelio » seu bono nuntio salutis et gaudii indeficientis. Homines huius temporis gloriantur et laetantur auctis vitae com-

³ *Const.* P. X n. [813].

⁴ *Cfr.* I Cor. 13, 1.

modis, magis magisque recedente extrema ista egestate quae per se animos impedit a prosequendis bonis spiritualibus; nostrum quoque est eis in hac re pro nostra vocatione adiuvare: ad hoc spectat diffusio doctrinae socialis Ecclesiae quam variis modis promovere debemus; sed numquam obliviscamur tam nos quam eos quos evangelizamus, ita transire debere per bona temporalia ut non amittamus aeterna ⁵.

Si viva spes nostram vitam fulserit, « optimismus » qui dicitur vires nostras et efficacitatem nostri ministerii in immensum augebit. Si e contra, ut quandoque accidit, in antecessum manus victas damus, perinde ac si contra invadentem atheismum et indifferentiam religiosam nihil iam superesset remedii, utique malignus spiritus, ut ait sanctus Ignatius in *Regulis de discernendis spiritibus* ⁶, absque dubio nos deturbabit et paulatim ad arma prorsus deponenda adducet. Vita spei, quam rursus plus quam quodlibet aliud, nutriet oratio, animos e contra eriget, omnibus impedimentis fortiores faciet et ad victoriam etiam in apostolatu deducet.

Nec certe hac aetate opus est laudes texere caritatis illius quae recte dicitur « vinculum perfectionis », quae, ut ait sanctus Apostolus Ioannes, est compendiarium vitae christianae. Benevolentia mere humana, qualis sponte nascitur in quavis anima bene nata, bona quidem est et colenda; verum ad altius aliquid ascendat oportet, ad caritatem nempe quae est amor Dei super omnia et proximi propter Deum. Non tantum particeps eiusdem naturae humanae, ideoque aliquo modo vere frater, sed particeps divinae naturae per adoptionem filiorum, ideoque frater in Christo est proximus noster: quem si eo modo dilexerimus, non tantum nihil perit de benevolentia illa naturali, sed haec nobilitatur, roboratur, ita ut ad exemplum Salvatoris nostri et Dei, parati simus pro fratribus animas dare. Sive in vita nostrarum communitatum, sive in toto nostro apostolatu, splendeat oportet illa caritas quae homines per nos ad Deum alliciet.

Nec recensere iuvat omnes proprietates illius caritatis, quales meditamur in textu capituli decimi terti epistolae primae ad Corinthios ⁷: « Caritas patiens est, benigna est; caritas non aemulatur, non inflatur, ... non quaerit quae sua sunt, ... non cogitat malum ...; omnia suffert, omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet ... ». Paradisus in terra foret nostra vita, si in ea regnaret caritas. Et quanto facilius et perfectius ascenderemus ad unitatem illam Corporis Chri-

⁵ Cfr. orationem Dominicae III post Pent.

⁶ I^a Hebd., Reg. 12 [325].

⁷ I Co. 13, 4-7.

sti mystici, quam libenter extollimus verbis, actibus tamen non semper adeo promovemus.

Nec nos turbent res adversae quas Ecclesia nunc experitur; tota enim historia crescentis Corporis Christi nonne abundat rebus adversis? Quod est tempus quod non calamitosum visum est; quando vixit in plena pace Ecclesia? Tempus nostrum peculiarem requirit conatum; et in hoc simile est temporibus anteactis.

Si ipsi Deo non deerimus per negligentiam vitae orationis, mortificationis in oboedientia et assiduo labore, Deo utique non deerit eadem illa benignitas quam hucusque nobis exhibuit. Quos progressus fecit Societas per 150 hos annos, similes iure sperare possumus in futuro.

Est qui censeat Societatem et eius delectum laborum apostolicorum esse antiquata, omnia esse relinquenda et alia aggredienda; Concilium oecumenicum velle ut ad novas prorsus formas apostolatus nos accingamus.

Liceat advertere non omnia quae privatus quisque optare videtur esse optata Concilii. Uti ex deliberationibus patet, Concilium imprimis intendit ut fides et vita christiana profundius intellegantur, ut remedium afferatur ignorantiae tam late diffusae rerum ad bonum nuntium salutis pertinentium, ut plenius introducantur fideles in vitam Ecclesiae, mediante in specie Liturgia.

Iamvero Societas, ex tradito a maioribus delectu ministeriorum, peculiari modo incumbit in illa opera quae eo vergunt ut profundius noscatur et aestimetur persona et doctrina Christi Domini. Ad quod enim tendunt Universitates et Collegia nostra, nisi ut modus cogitandi christianus totam vitam culturalem et scientificam quoque penetret, sicque formetur coetus magis cultus in rebus religiosis, qui sua vice alios ad maiorem et meliorem intelligentiam depositi revelati adducat? Ad quid labores nostri scientifici, nisi ut per nos Ecclesia Christi coetui hominum doctorum innotescat et apud eos aestimatione gaudeat, quo paulatim adducantur ad relinquendum suum atheismum vel agnosticum? Ad quid Exercitia illa spiritualia variis hominum classibus tradita, nisi ut profundius radicetur in cordibus et vivificetur fides? Ad quid periodica nostra maiora nisi ut rursus altius figatur mentibus largiusque diffundatur modus christianus iudicandi homines et eventus nostri temporis? Si quis maioris faciat curam animarum directam, recordetur praesertim missionariorum nostrorum in terris infidelium; in reliquis enim orbis partibus, clerus in paroeciis hanc curam gerit, nec in plerisque regionibus est cur nos immisceamus in rem quam alii bene faciunt.

Sane, haec omnia ministeria nostra efficaciora fiant optandum est. Verum talia fient non dum ea, ut quidam optare videntur, re-

linquimus ut ad alia nos convertamus, sed dum in eis strenuiore conatu, maiore nostri oblivione, normas, sive in Instituto traditas, sive ab hodierna Ecclesia nobis commendatas, fidelius exsequimur.

Divisiones ministrationum sunt; vult Ecclesia ut aliud Benedictini, aliud Salesiani, aliud recentiora Instituta saecularia aggrediantur et perficiant. Nobis locum nostrum assignavit, eiusque voluntas est ut laborem nostrum, secundum Institutum nostrum, strenue perficiamus.

Sicut nec saeculis anteactis, ita neque hoc saeculo deerit Societas officio sese aptandi necessitati animarum. Verum, ut pluries monuit Sancta Sedes, officium sese aptandi competentium Superiorum est, inter quos primum locum occupat Congregatio Generalis. Quae, auditis peritorum et multorum sententiis, providebit.

Verum quidquid facit etiam illa, non mutabit leges quas Regno Dei statuit ipse Rex. Regnum Dei non uno die crescet « ad mensuram aetatis plenitudinis Christi »; non venit « cum observatione »; non « sensationali » illo modo et strepitoso quo nititur Satan mundum sibi alligare. Regnum Dei simile est fermento, simile est grano sinapis, simile est semini misso in terram: uti quodlibet ens vivens, lento modo crescit, ita ut intra brevissimum tempus unius vitae humanae vix advertatur eius progressus. Humiliter agnoscamus oportet quam parum sit id quod singuli praestare possumus.

Orationes nostrae et sacrificia amantissimo Cordi Domini nostri oblata, ab Eo impetrabunt abundantiam qua indigemus caelestium gratiarum ut in spiritu et efficacitate apostolica ulterius crescamus. Beneficium restitutae Societatis misericordiae Sacratissimi Cordis Iesu esse referendum narrat, adductis causis huius affirmationis, Pater Wernz in sua epistola de primo centenario restitutionis⁸. Et quamquam in paucis quibusdam regionibus minus accepta videtur nunc devotio erga Sacratissimum Cor, nos qui e studio theologiae novimus eam esse praeprimis solidam, ad essentiam fidei christianae pertinentem uti inviete ostendit Pius XII in Encyclica « Haurietis Aquas » (quam quisque Nostrum iterum iterumque legat et meditetur convenit), grati amplectimur munus ab ipso Domino Societati commissum inculcandi et diffundendi hanc devotionem, quae plus quam quidquam aliud nos immunes servabit a materialismo et naturalismo magis magisque invadente. Optandum est ut, sicut post restitutam Societatem contigit, ita et nunc pergant Nostri zelatores se praebere devotionis illius erga amorem Dei, ac Domini nostri Incarnati. Et Ipse, qui numquam sinit se vinci liberalitate, ulterius Societati suae benedicet eamque fructibus apostolatus cumulabit.

⁸ 25 dec. 1913, *AR* 1913, 94 et ss.

Iuvenes nostri, quibus concedetur alterum saeculum a restaurata Societate in vivis celebrare, longe ferventiores gratiarum actiones uti speramus Auctori omnis boni persolvere poterunt. Quidquid id erit, si vocationi nostrae fideles erimus, maiorem Dei gloriam pro modulo nostro procurabimus.

Omnium vestrum sanctis Sacrificiis et orationibus me commendando.

Romae, die 31 iulii 1964,
in festo S. P. Ignatii.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

33.

15 augusti 1964

De documentis triennialibus.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Elapso triennio ab ultimis litteris missis, quibus consueta documenta triennalia petita sunt, Ram Vam certiore facio Patrem Nostrum Generalem statuisse ut eadem documenta modo solito rursus conficiantur et *tempestive* mittantur, ita ut per tabellarios publicos *ante finem mensis septembris 1965* Romam perveniant.

Propterea cum his litteris ad Ram Vam mitto *Instructionem de documentis triennialibus*, quae diligenter servanda est in his documentis praeparandis. Instructio fere eadem est ac quae anno 1961 missa est.

Quod attinet ad Regiones in aliquibus Provinciis et Viceprovinciis erectas, haec servantur: pro iis ne conficiantur documenta separata, sed omnia documenta totius Provinciae vel Viceprovinciae simul praeparantur, nulla ratione habita divisionis regionalis nisi pro *Elenchis triennialibus personarum*, prout in nota *b* sub n. III *Instructionis* explicatur.

His litteris annectitur folium, accurate implendum et Romam sine longa mora remittendum, ad schedas et paradigmata pro documentis triennialibus petenda. Insuper mittuntur quattuor exemplaria folii impressi, quod adhibendum est pro *Indice documento-*

rum omnium (VI), cum subscriptione Provincialis et Socii necnon indicatione diei quo documenta missa fuerint.

Velim denique Ram Vam peculiari modo attentam reddere ad aliquas normas:

Ad conficiendum *Catalogum triennale aptorum ad gubernandum* (II), adhibendum est *novum* paradigma retractatum, quod anno 1961 in omnes Provincias missum est. Praeterea, si pro secundo exemplari huius *Catalogi* charta carbonica adhibetur, specialis cura exercenda est ut responsa Informatorum et Consultorum pro nn. 1-45 clare et accurate indicentur.

In conficiendo *Summario vitae defunctorum* (IV, 2), adhibendum est paradigma pro singulis defunctis, quod anno 1958 praescriptum est.

Si in schedis olim impressis pro *Catalogo primo personarum* (I, 1) omissus est locus pro nominibus familiae et baptismi *parentum*, haec scribantur ad calcem schedae. Item semper indicandus est *annus* quo singulae schedae conficiuntur. In *Catalogo secundo* (I, 2) sub n. IX, et *Supplemento* (I, 3) sub n. II, semper respondendum est *qua satisfactione* quisque officia sua gesserit. Item si intra ultimum triennium quis ultima vota nuncupavit, hoc in loco indicato notandum est. Omnino curandum est ut de *omnibus* sacerdotibus, de quibus in his *Catalogis* hoc triennio referendum est, re vera referatur, atque ut *omnibus et singulis* quaesitis respondeatur, id quod in praeterito non semper fideliter factum est. Iam ab initio solitae informationes pro *Catalogis personarum* eorumque *Supplementis* colligendae sunt etiam de iis qui Provinciae *applicati* sunt et ultro mittendae ad Provinciam cui quisque adscriptus est (nisi vero « adscriptione inchoata » in aliqua Provincia aliena gaudet), nec exspectandum est donec a propria Provincia petita fuerint.

Ut *Litterae Annuae* in Archivo commode compingi et conservari possint, oportet ut in omnibus Provinciis adhibeatur charta sufficienter robusta et praesertim *earundem mensurarum*, iuxta normam in nota d sub n. IV *Instructionis* statutam.

Iudicium Revisoris Arcarum (*) semper mittendum est, et quidem tempestive et *in separatis litteris ad Patrem Generalem* directis.

Non possum quin etiam Ram Vam enixe rogem ut normae statutae in documentis triennialibus conficiendis diligenter et accurate serventur omniaque documenta exacte recognoscantur antequam Romam mittantur. Quod utique non parum laboris requirit,

---

(*) *Epit. Inst.* n. 580 et *Instr. de doc. triennal.* n. V. 1, b.

qui tamen necessarius est ut tempori et operae omnium quorum interest parcatur.

Rae Vae eiusque fidelibus adiutoribus iam in antecessum gratias agens, commendo me SS. SS.

Romae, die 15 augusti 1964.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

INSTRUCTIO DE DOCUMENTIS TRIENNALIBUS

EX OMNIBUS PROVINCIIS ET VICEPROVINCIIS INDEPENDENTIBUS
ANNO 1965 ROMAM MITTENDIS

I. - Catalogi triennales personarum:

1. CATALOGUS PERSONARUM PRIMUS.

In hunc Catalogum referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae *adscripti*, qui, a die 1 ianuarii 1962 ad diem 31 decembris 1964, aut ad sacerdotium promoti sunt, aut (cum iam sacerdotes Societatem sint ingressi) prima vota emiserunt; item qui ante hoc triennium ad sacerdotium promoti sunt (vel iam sacerdotes ingressi sunt) sed propter inadvertentiam vel aliam rationem in Catalogos personarum nondum relati sunt.

2. CATALOGUS PERSONARUM SECUNDUS.

In hunc Catalogum referendi sunt iidem atque in Catalogo primo.

3. SUPPLEMENTUM TRIENNALE AD CATALOGUM PERSONARUM PRIMUM ET SECUNDUM.

In hoc Supplementum referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae *adscripti*, qui ante diem 1 ianuarii 1962, vel ad sacerdotium promoti sunt, vel (cum iam sacerdotes Societatem sint ingressi) prima vota emiserunt.

Notanda de his tribus documentis:

a) Verbis « socii Provinciae adscripti » intelleguntur omnes qui aut pro hac Provincia admissi neque a Praeposito Generali in aliam Provinciam definitive transcripti sunt, aut in hanc Provinciam a Praeposito Generali definitive transcripti sunt — ubicumque degunt, etiamsi alienae Provinciae sunt applicati.

Item « socii Provinciae adscripti » habendi sunt omnes qui erga hanc Provinciam « destinationis » quadam « adscriptione inchoata » gaudent, iuxta quam, etsi in praesens applicati, impletis quibusdam condicionibus in hanc Provinciam ipso facto et definitive transcribentur (cfr. AR XIII 590-592).

Curare debent Provinciales ut de iis, qui suae Provinciae sint *applicati* (sed « adscriptione inchoata » non gaudeant), debita mittatur informatio ad Praepositum alienae Provinciae, cui singuli sint adscripti, nec expectandum est donec Praepositus alienae Provinciae hanc informationem petat.

De iis vero qui stabili modo pertinent ad Domos Romanas Patri Generali immediate subiectas, nullae schedae Romam mittendae sunt; nam Delegatus Patris Generalis pro illis Domibus mittet directe ad Curiam Generaliciam duo exemplaria, et in proprias Provincias unum exemplar, schedarum utriusque Catalogi et Supplementi.

Qui die 31 decembris 1964 ad Curiam Generaliciam pertinebunt, referantur, si opus sit, in Catalogo primo tantum.

b) Ad conficiendos hos Catalogos adhibeantur schedae Romae imprimendae et singulis Provinciis petendae; oportet autem ut *latine* conficiantur.

c) Catalogi secundi quaesitis sub nn. I-VIII et X, atque Supplementi quaesitis sub nn. IV et V *Superior Maior* ipse respondeat vel saltem responsa ab alio praeparata ipse recognoscat.

d) *Schedae totius Provinciae, simul cum schedis Viceprovinciarum et Missionum a Provincia dependentium, ordinentur secundum ordinem alphabeticum nominum familiae* ⁽¹⁾. Opus tamen non est ut in folium separatum transcribantur nomina eorum qui in his Catalogis referuntur.

II. - Catalogus triennalis aptorum ad gubernandum.

a) In hunc Catalogum recensendi sunt:

1°. Qui actu in Provincia gubernant, i. e.: Superiores locales omnes, sive a Generali, sive a Provinciali nominati, Vicesuperiores qui ad tempus illis sufficiuntur et Superiores domorum dependentium: neve excludantur ipsi Provinciales et alii Superiores Maiores, necnon eorum Socii, si hi apti iudicantur.

2°. Qui olim gubernarunt, i. e.: qui fuerunt, sed actu iam non sunt, aut Superiores Maiores, aut Superiores locales eodem modo intellecti ac supra, 1°; iis praetermissis qui, Provincialis eius-

(1) De numero exemplarium tam horum Catalogorum quam documentorum quae sequuntur, vide infra: *Notanda quaedam*, 2°.

que Consultorum iudicio, valetudinis, aetatis, aliave ratione, ad gubernandum certo iam non dicendi sunt apti.

3°. Qui nondum gubernarunt, sed Provincialis eiusque Consultorum iudicio hic et nunc apti sunt; item qui in proximo futuro apti evasuri videntur, dummodo intra triennium ad gubernandum probabiliter proponendi sint; iis omissis qui iudicantur nunc non apti.

b) Quod attinet ad eos Provinciae socios, qui in Viceprovinciis Missionibusve a Provincia dependentibus versantur, hae normae servantur:

1°. In Viceprovinciis ac Missionibus quae sint *extra* territorium Provinciae: Informatores designare et informationes cum suis Consultoribus examinare erit Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis; sed Provincialis suum (non tamen suorum Consultorum) iudicium addere curabit.

2°. In Viceprovinciis ac Missionibus quae sint *intra* territorium Provinciae: Informatores designare et informationes cum suis Consultoribus examinare erit Provincialis, addito tamen iudicio Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis.

c) Socii Provinciae adscripti, qui in aliena Provincia versantur, si huic applicati non sint (cfr. Epit. n. 817 § 3), in propriae Provinciae Catalogum inserendi sunt; si vero alienae Provinciae sint applicati, in huius Provinciae Catalogum recenseantur. Ne praetermittatur autem in priore casu debita informatio ex aliena Provincia, si quis ibi satis diu versatus sit; in posteriore vero informatio ex propria Provincia, si quis nuper ex ea discessit; praeterea in hoc casu iudicium proprii Provincialis semper petatur et in folio informationis notetur.

d) Socii Provinciae adscripti, qui in Curia Generalicia Romae versantur, non sunt recensendi in Catalogum aptorum ad gubernandum. Qui autem pertinent ad Domos Romanas Patri Generali immediate subiectas, referuntur in Catalogo aptorum quem conficiendum Delegatus Generalis pro his Domibus curabit.

e) Ad conficiendum hunc Catalogum adhibeantur *nova* paradigmata anno 1961 praescripta atque Romae impressa; quae singulis Provinciis petenda sunt. Si animadversiones sub nn. 5, 6, 46, 47 faciendae superant spatium sibi assignatum, in folio separato et intra paradigma inserto referantur; semper autem *lingua latina* referendae sunt.

f) Iudicio Provincialis aliorumque Superiorum Maiorum (paradigmatis nn. 49, 50) semper subsignandum est *propria manu* in saltem primo exemplari.

Folia Catalogi quae *soluta* manere debent, ordinentur omnia secundum ordinem alphabeticum nominum familiae, *nulla facta*

distinctione inter eos qui actu gubernant, olim gubernarunt, nondum gubernarunt.

Utrique exemplari huius Catalogi praeponatur nominum *index alphabeticus*, qui de unoquoque indicet numerum folii, in quo eius informatio reperitur. In fine indicis afferatur elenchus eorum olim Superiorum, qui in Catalogo non recensentur, addita ratione cur praetermittantur.

III. - Elenchi triennales personarum:

- Elenchus I: *Admissorum in Noviciatum: Scholastici.*
- Elenchus II: *Admissorum in Noviciatum: Coadiutores.*
- Elenchus III: *Admissorum ad prima vota: Scholastici.*
- Elenchus IV: *Admissorum ad prima vota: Coadiutores.*
- Elenchus V: *Promotorum ad ultima vota: Professi votorum sollemnium.*
- Elenchus VI: *Promotorum ad ultima vota: Coadiutores spirituales.*
- Elenchus VII: *Promotorum ad ultima vota: Coadiutores temporales.*
- Elenchus VIII: *Transcriptorum definitive ex hac in aliam Provinciam.*
- Elenchus IX: *Transcriptorum definitive ex alia in hanc Provinciam.*

Notanda de his elenchis:

a) In hos elenchos referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae, qui a die 1 ianuarii 1962 ad diem 31 decembris 1964 in eam admissi vel transcripti sunt. — Verba « socii Provinciae » intelleguntur eodem modo atque de Catalogis triennialibus personarum (supra: I a) notatum est.

b) Ad conficiendos hos elenchos adhibenda sunt paradigma Roma imprimenda et singulis Provinciis petenda. Qui pertinent ad dependentem Viceprovinciam vel Missionem *extra* territorium Provinciae aut ad Regionem intra Provinciam erectas, in *separato paradi-gmate* inscribendi sunt.

IV. - Documenta ad historiam et aedificationem facientia:

1. LITTERAE ANNUAE (quae constant ex *historia singularum domorum* atque narratione earum rerum generaliorum quae ad *totam Provinciam, Viceprovinciam, Missionem* attinent).

Notanda:

a) Mittantur « Litterae Annuae » postremi triennii, computatis annis aut scholasticis (1961-62, 1962-63, 1963-64) aut civili-

bus (1962, 1963, 1964), pro modo computandi singulis Provinciis proprio.

b) Modus conscribendi « Litteras Annuas » explicatur in libello « Practica quaedam ad Formulam scribendi » nn. 40-43. Historia domus *ne instar ephemeridis* conscribatur, sed scriptor semper prae oculis habeat ordinem qui in praedicto libello (n. 41) aperte indicatur. Oportet praeterea ut *latine conscribatur*.

c) Historiae a *singulis domibus* mittantur *non directe Romam sed ad Provinciam* (Vicepr., Super. Miss.). Antequam deinde Romam omnes simul transmittentur, Provincialis curabit ut sedulo recognoscantur, examinando praesertim num historia omnium et singularum domorum adsit et num praescripta (*Pract. Quaed.* n. 41) fideliter servata sint, atque ut iis praemittantur ea quae ad generalem Provinciae statum significandum pertinent (*Pract. Quaed.* n. 42).

d) Ad conscribendas « Litteras Annuas », adhibeatur charta circiter 28 cm. longa et 22 cm. lata (mensuris anglicis: 11 unc. et 8½ unc.); scribatur in una tantum folii facie; ad sinistram scribentis *relinquatur margo 3 cm.* (1¼ unc.). Historia singularum domorum in *separato folio* (vel foliis) conscribatur.

2. SUMMARIUM VITAE DEFUNCTORUM:

a) Hoc Summarium *lingua latina* confici debet, atque in foliis separatis a « Litteris Annuis », secundum ordinem chronologicum obitus, de omnibus sociis Provinciae (eodem modo intellectis ac supra, de Catalogis personarum, I a), qui annis civilibus 1962, 1963, 1964 defuncti sunt. De sociis ergo, qui extra Provinciam sunt defuncti, necessaria informatio ex Provincia obitus petenda est.

b) De singulis defunctis referenda sunt: — nomina baptismi et familiae; — nomina parentum; — locus et tempus nativitatis; — dies ingressus; — gradus (Prof. 4 vot., Prof. 3 vot., Coad. spir., Schol. approb., Nov. Schol., Coad. temp. form., Coad. temp. approb., Nov. Coad.), et si res fert, dies ordinationis sacerdotalis necnon dies promotionis ad ultima vota; — officia gesta in Societate; — locus et dies obitus. Nomen loci nativitatis et obitus scribatur lingua vernacula et, nisi sit notissimum, addatur nomen provinciae civilis in qua situs est, immo regionis, si situs sit extra Provinciam Societatis ad quam quis pertinet. Addantur virtutes memoria vere dignae, singulorum etiam factorum narratione confirmatae, nisi hoc eodem modo ac pro « Litteris Annuis » ad normam *Pract. Quaed.* n. 42 § 2 suppleri potest.

c) Ad conscribendum hoc Summarium adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda. Praeponatur inscriptio: « Summarium vitae defunctorum Provinciae N.

a die 1 ianuarii 1962 ad diem 31 decembris 1964», et *index nominum* defunctorum.

d) Si summarium vitae alicuius defuncti unicum folium superat, *nomen et Provincia* defuncti scribantur in summa pagina adiuncta.

3. ELENCHUS CONGREGATIONUM SEU CONSOCIATIONUM.

a) In hunc elenchum referendae sunt Congregationes seu Consociationes fidelium, quarum Nostri sunt directores sive locales sive regionales vel nationales.

b) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda.

Ne mittantur singula paradigmata pro Consociationibus singularum domorum; sed summae ex omnibus domibus collectae in uno folio scribantur.

4. CATALOGUS EPHEMERIDUM ET LIBELLORUM PERIODICORUM.

a) In hunc Catalogum recenseantur omnes ephemerides, libelli, folioli, schedulae, quidquid quadam periodicitate gaudet, licet sit tantum manu impressum (v. g. cyclostilo), vel semel in anno prodeat (v. g. annuarium Collegii, non autem elenchus praemiorum qui ad finem anni scholaris edi solet), quod a NN. hoc anno 1964 editur vel dirigitur.

Adiungatur in folio separato: elenchus ephemeridum et libellorum periodicorum, quae etsi nunc iam non eduntur, post diem tamen 1 ianuarii 1962, per aliquid temporis, in lucem prodierunt.

b) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda, et quidem singula pro singulis ephemeridibus et libellis periodicis.

V. — Ratio administrationis temporalis postremi triennii, computatis annis aut scholasticis aut civilibus, pro singularum Provinciarum usu, ut supra de « Litteris Annuis » notatum est (IV, 1 a):

1. STATUS TEMPORALIS TRIENNIALIS ARCARUM PROVINCIAE VEL MISSIONIS.

a) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda. De Arcis Viceprovinciae vel Missionis a Provincia dependentis separatim folium usurpetur.

b) Iudicium Revisoris Arcarum, de quo in Epitome Instituti n. 580, 3°, non in ipso folio « Status temporalis triennialis » scribendum est, sed *litteris separatim* Romam mittendum (cfr. Instr. de adm. temp. n. 217).

2. STATUS TEMPORALIS TRIENNALIS DOMORUM.

a) Ratio reddenda est de statu temporali omnium domorum quae Societatis propriae sunt, ac praeterea omnium earum domorum, quarum administratio Societati plene commissa est, ut sunt pleraque Instituta et Collegia Pontificia, aliqua Seminaria dioecesis, etc. Quod si in his domibus, et in aliis, quarum administratio Societati plene commissa non est, Societas aliqua bona propria habeat, de iis separatim referatur. Si domibus nostris paroeciae coniunctae sint, satis est referre rationes ipsius domus, omissis rebus paroeciae.

b) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda. Folia soluta maneat. Suus cuique folio ascribatur numerus, et *in fine addatur index alphabeticus domorum* secundum nomen vernaculum loci, indicato numero folii in quo singulae domus reperiuntur.

3. STATUS TEMPORALIS OPERUM MAIORIS MOMENTI.

a) Nomine « operum maioris momenti » intellegenda sunt:

1°. In primis periodica et collectiones, sive indolis scientificae (ut quae agant de rebus theologicis, philosophicis, iuridicis, sociologicis, oeconomicis, historicis, de scientiis naturalibus, etc.), sive ad lectores exultos destinata (cuiusmodi sunt periodica similia « La Civiltà Cattolica »), Nuntii SS. Cordis, periodica praecipua de Congregationibus Marianis, de Missionibus, et alia quae, sive ratione materiae sive ob numerum lectorum, merito maioris momenti dici possunt.

2°. Praeterea, alia opera maioris momenti, quorum administratio sit distincta ab administratione domus, in qua habetur.

b) Adhibeatur eadem charta eodemque modo atque de « Literis Annuis » notatum est (supra: IV, 1 d); prae oculis autem habeatur paradigma « Status temporalis triennalis domorum » et simili quadam ratione conscribatur: i. e. indicando non solum summam omnium acceptorum et expensorum, sed etiam singillatim praecipua accepta et expensa, ita ut totius status temporalis operis clarus habeatur conspectus. De periodicis haec praeterea addantur: — Quot fuerint subscriptores singulis annis triennii? — Quinam fuerit, in fine triennii, valor venalis librorum et libellorum qui collecti fortasse servantur ut externis vendantur? — Si (ad normam Epitomes n. 534 § 1, 1°) facultas concessa fuerit alicui periodico habendi propriam typographiam, quinam sit valor venalis rerum omnium ad typographiam pertinentium?

4. EXEMPLAR CONTRACTUUM PERPETUORUM, qui a die 1 ianuarii 1962 ad diem 31 decembris 1964 initi fuerint.

a) Intelleguntur ii contractus seu pactiones cum potestate ecclesiastica vel civili aut etiam cum privatis initae, quarum notitia sit utilis ad gubernationem Societatis vel ad historiam aliquando conscribendam.

b) Adhibeatur eadem charta eodemque modo ac de « *Litteris Annuis* » notatum est (supra: IV, 1 d).

c) Singulis contractuum exemplis subscribat Provincialis ut de authenticitate constet. Addatur latine brevis explicatio rei de qua agitur.

Notandum:

Omnia haec documenta de statu temporalis administrationis mittenda sunt *ad Secretarium Societatis* cum reliquis documentis triennialibus.

VI. — **Index documentorum omnium** quae missa fuerint, indicato numero exemplarium, *subscribente Provinciali*. Unicum exemplar indicis sufficit. Adhibeatur folium typis Romae mandatum et cum hac Instructione missum.

NOTANDA QUAEDAM

1°. Documenta dependentium Viceprovinciarum, Regionum et Missionum mittantur *simul cum documentis Provinciae* a qua illae dependent.

2°. Romam mittenda sunt *duo* exemplaria *Catalogi personarum primi ac secundi* et *Supplementi* et *Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), *unum exemplar reliquorum documentorum* (III-VI).

In archivo Provinciarum et Viceprovinciarum independentium servandum est *unum* saltem exemplar omnium documentorum, quae Romam mittuntur.

In archivo dependentium Viceprovinciarum, Regionum et Missionum servandum est *unum* exemplar omnium documentorum, quae ad res ac personas Viceprovinciae, Regionis vel Missionis spectant.

Quare: a) In Provinciis et Viceprovinciis independentibus paranda sunt *tria* exemplaria *Catalogi personarum primi ac secundi* et *Supplementi* et *Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), et *duo* exemplaria reliquorum documentorum (III-VI).

b) In dependentibus Viceprovinciis, Regionibus ac Missionibus paranda sunt *quattuor* exemplaria *Catalogi personarum primi ac secundi* et *Supplementi* et *Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), et *tria* exemplaria reliquorum documentorum (III-V).

3°. *Documenta omnia scribantur accurate et nitide, ita ut commode legi possint.* Scribantur autem machina dactylographica et Romam mittatur *exemplar primum, directe impressum*; atramentum sit *nigrum* (non violaceum vel caeruleum) et bene coloratum. Omnia praeterea *latine* conficiantur.

4°. Secundum exemplar eorum documentorum, quorum duo exemplaria Romam mittenda sunt, potest scribi interposita charta carbonica, dummodo characteres bene legi possint. *At diligenter curandum* est ut omnia exemplaria *prima* in *eodem* fasciculo simul colligantur et divisa maneant ab exemplaribus *secundis*, quae pariter in separato fasciculo simul colligenda sunt.

Romae, die 15 augusti 1964.

34.

4 septembris 1964

De obitu P. I. Demaux-Lagrange, olim Secretario Soc. Iesu, deque suffragiis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Die 30 augusti huius anni, hora 20,15 in nosocomio urbis Tananarivensis in Insula Madecassensi, post aegritudinem quinque hebdomadam, sanctis Sacramentis munitus, pie in Domino obiit P. Iosephus Demaux-Lagrange (olim Provinciae Tolosanae, deinde autem Viceprovinciae Madecassensi adscriptus), annum aetatis 84um, Societatis vero 65um agens, qui a die 27 septembris 1926 ad diem 7 octobris 1933 Secretarii Societatis munere functus est.

Qua de re velit Ra Va suos omnes certiores reddere curetque ut ex decreto 290, 8°, *Collectionis Decretorum*¹, singuli suae Provinciae sacerdotes Sacrum unum faciant, qui vero sacerdotes non sunt, coronam unam seu tertiam Rosarii partem recitent et Missam atque Communionem offerant pro anima carissimi in Domino defuncti.

Romae, die 4 septembris 1964.

R^{ac} V^{ac}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

¹ *Epit. Inst.* n. 854 § 2, 8°.

35.

9 septembris 1964

De Nostris in Pontificio Instituto Orientali formandis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Societas nostra, ut cum tota Ecclesia praesertim his nostris diebus sollicita est de unitate populi christiani restituenda, ita ad eandem unionem reparandam secundum propriam vocationem et Sanctae Sedis peculiarem expectationem allaborare debet. Nos-
trum est nominatim tum apud Orientales exercere apostolatam qui nota doctrinali insigniatur ac debita rerum orientalium notitia et intellegentia nitatur, tum ubique pro viribus hanc cognitionem dif-
fundere.

Ad eiusmodi laborem nobis praesto est instrumentum apprime aptum, nempe Pontificium Institutum Orientalium Studiorum, Summorum Pontificum voluntate Societati commissum et a 42 annis plurium Provinciarum liberali cooperatione promotum, cui anno praeterito concessum est ut alumni ordinarii etiam in Iure canonico gradus academicos consequantur¹. De hoc Instituto pau-
ca quaedam legere est in Annuario nostro 1963-1964, pp. 29-32.

Decessor meus Pater Ledóchowski, p. m., iam die 12 iunii 1927 ad omnes Provinciarum Praepositos haec scripsit: « Ram Vam non latet quam vehementer exoptet Summus Pontifex ut unio Ecclesiae Orientalis cum una veraque Christi Ecclesia Catholica ab omnibus impense foveatur ... Sancta Sedes Pontificium Institutum Ori-
entale ... condidit, ad quod frequentandum non modo ipsi Orientales, sed peculiari quadam ratione Latini enixe invitantur; nec ii soli qui Missionibus Orientalibus destinandi sint ..., sed etiam alii viri bono talento praediti, qui ita formati pleniorum in dies huiusmodi rerum cognitionem in Ecclesia Latina diffundere possint. Iam vero, cum ex aliis Religiosorum Familiis non pauci huic Sanctae Sedis invitationi et desiderio fecerint satis, ex nostra Societate ... vix unus alterve quotannis illas scholas frequentare consuevit »².

Pater Ledóchowski, ea de re dolens, mandavit ut Provinciae singulae considerarent num ad biennium quoddam orientale ali-
quem mittere possent. Quod desiderium et directionem iterum si-
gnificavit die 21 aprilis 1935³.

¹ AR XIV 288.² AR V 665-666.³ AR VIII 131-132.

Et ego ipse eadem nunc repetere cogor, cum necessitas instantius et manifestius urget. Nam praeceunte Sancta Sede et Concilio Vaticano II, multiplicato commercio inter Orientem et Occidentem, vehementius appetitur mutua mentium communicatio. At simul apparet « dialogus » nullo obstaculo magis impediri quam ignorantia mutua. Nescio autem an ignorantia gravior sit ex parte Latinorum; orientales enim theologi hodierni solent se praebere satis studiosos et scientes rerum Ecclesiae Latinae. Quoties vero etiam nunc non sine dolore nostro ac Orientalium iusta offensione, sacerdotes latini inter cultiores verbis vel scriptis suis tranquille produnt se vix suspicari quot et quanta culpae admissae sint ab Occidentalibus erga fratres orientales tum inter adiuncta unde separatio orta est tum v. g. occasione expeditionum quas « cruciatae » vocamus, — ut de recentioribus rebus taceam — quamque pretiosi thesauri iaceant in Orientis traditione dogmatica, ascetica vel liturgica, in historia illarum Ecclesiarum, in earum institutis vitae religiosae, in exemplis quae a tot earum filiis relicta sunt atque martyribus et confessoribus sanctis digna habentur.

De cura instruendi aliquot Nostrorum studiis orientalibus, nonne id accidit quod de aliis rebus, scilicet ut Nostri bene ipsique aliquando Superiores, opibus et operibus propriae Provinciae necessario intenti, parum noverint ea quae alibi in universali Ecclesiae servitio a Societate promoventur quae ipsi iuvare iisque simul iuvare debeant? Quod si quidam inter Nostros dolent — iure an iniuria — quod in fovendo motu oecumenico Societas ab aliis sese praeveniri siverit, recogitent auxilia nostra futura fuisse validiora et maturiora si pleniori executioni mandari potuissent monita supra memorata atque norma nostrae *Rationis Studiorum Superiorum* n. 318 de Romam mittendis futuris Professoribus ad Lauream consequendam, etiam in disciplina rerum Orientis christiani ⁴. Non est autem cur hic repetam ea quae in Ordinatione de Sacra Liturgia anno 1959 statui pro Ritibus orientalibus ⁵.

Studium plus minusve protractum rerum orientalium necessarium vel valde proficuum apparet Nostris qui operantur in Graecia vel in Proximo aut Medio Oriente vel alibi inter Orientales. Experientia teste, si sacerdotes catholici parum gnaros harum rerum se sentiunt, vix non praepeditur eorum commercium cum Orthodoxis cultis. Plenior autem eiusmodi institutio decet Patres qui in seminariis orientalibus docturi sint vel qui in institutis etiam latinis alumnos Orientales in spiritu vel scientiis sacris efformandos suscepturi sint. Quid autem de Nostris qui quovis in loco de

⁴ Cfr. *Ratio Stud.* sup. nn. 209-211.

⁵ AR XIII 672-675.

problematicis oecumenicis scripto aliave ratione agant deque Professoribus qui in Facultate theologiae quaestiones orientales exponant? Hi quo peritiores in sua disciplina accedent, non solum eo melius proprium cursum illustrabunt, sed tanto plus conferent ad ditandam doctrinam totius Facultatis in re dogmatica et positiva, liturgica et historica.

Unius anni curriculo Nostri, peractis studiis communibus, apud Institutum Orientale sibi comparare possunt seriam introductionem in res ecclesiasticas orientales; nam in modum cursus introductorii ordinata est materia anni primi in Facultate Studiorum Orientalium. Eiusmodi initium aptum videtur illis qui ad labores apostolicos non speciales inter Orientales vel pro Orientalibus destinantur, atque nominatim nonnullis inter eos quibus in periodicis non specialibus scribendum erit. Iis vero qui operam magis specificam navare debebunt, omnino convenit licentia vel laurea Instituti Orientalis adipiscenda.

Ipse Pater Rector de Instituto eiusque curriculo studiorum Ram Vam ratione magis peculiari edocere paratus est.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 9 septembris 1964.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

36.

28 septembris 1964

Constituitur Delegatus Generalis pro ritu Byzantino.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Promulgata anno 1950 « Ordinatione pro Ramo Orientali Societatis Iesu »¹ atque duos post annos suppressa « Missione Orientali »², quae a Provincia Poloniae Maioris et Mazoviae dependebat, opera et personae ritus Byzantino-Slavi, ad normam n. 22 eiusdem Ordinationis, directe subsunt Generali, qui suam potestatem per Delegatum exercet. Hucusque munere « Delegati pro NN. ritus

¹ AR XI 897-901.

² AR XII 228-229.

orientalis » functus est R. P. Antonius Pat. Prešeren, Assistens Slavicus. Nunc autem, cum Pater Prešeren, propter gravem aegritudinem hoc anno subitam, viribus deminutis laboret, opportunum duco eum ab onere huius muneris liberare atque novum Delegatum nominare.

His igitur litteris Ram Vam certiore facio me constituisse Delegatum Generalis pro personis et operibus ritus Byzantini P. Paulum Mailleux, e Provincia Belgica Meridionali, hucusque Superiorem Centri Ioannis XXIII Pro Christianis Orientalibus Studiis apud Fordhamensem Universitatem in Provincia Neo Eboracensi, atqueInspectorem Missionis Russicae in America Septentrionali et Meridionali. Novus Delegatus apud Universitatem Fordhamensem habitualiter residere perget. Ad eius iurisdictionem et officium clarius describendum, hae normae statuuntur:

1) Delegatus Generalis pro ritu Byzantino erit Superior Maior, cum auctoritate quae Praepositis Provincialibus secundum Litteras Apostolicas et Constitutiones nostras tribui solet. Sicut Provinciales, suos habebit Socium et Consultores necnon Oeconomum et Admonitorem. Quod attinet ad litteras ex officio Generali scribendas, normas pro Provincialibus statutas servabit.

2) Eius iurisdictioni subsunt Patres et Fratres qui nativitate et baptismo ad ritum Byzantinum pertinent, necnon ii qui transitum ad eundem ritum acceperunt, atque, sed tantum pro usu ritus Byzantini, ii qui facultate ritum Byzantinum et etiam Latinum vel alium ritum adhibendi gaudent, exclusis tamen ab eius iurisdictione Patribus et Fratribus qui domibus et operibus in Provinciis Poloniac, Viceprovincia Proximi Orientis et Graecia addicti sunt.

3) Socii, qui Delegati iurisdictioni subsunt, adscripti manebunt Provinciis quibus hucusque adscripti sunt, applicati autem habendi sunt Provinciis intra quarum territorium stabiliter laborant, exceptis autem sociis Romanarum Domorum Interprovincialium qui Provinciae Romanae non habentur applicati³. In omnibus, praeter ea quae ad ritum Byzantinum spectant, Consuetudinarium et usus servabunt Provinciae intra cuius territorium degunt et laborant.

4) Petitiones ut Patres et Fratres aliorum rituum ad ritum Byzantinum transeant vel eidem sese conforment, necnon ut socii ritus Byzantini, ob bonum animarum, facultatem biritualismi obtineant, mittendae sunt ad Delegatum, cuius erit, addita sua sententia, eas ad Generalem transmittere.

³ Cfr. *Epit.* n. 817 § 3.

5) Delegatus Generalis singulis annis, vel saltem iuxta adiuncta singulis bienniis, domos et opera ritus Byzantini sibi subiecta visitabit et exemplar relationis suae visitationis cum Provincialibus, intra quorum territorium domus vel opera sita sunt, communicabit. Rationem conscientiae suorum subditorum accipiet, eos in vita spirituali et religiosa fovenda adiuvabit, eorum ministeria et opera apostolica diriget, officia inter eos distribuet. Suos ab una ad aliam domum vel opus ritus Byzantini transferre poterit, auditis autem Provincialibus quorum interest atque, cum de Superioribus vel casibus maioris momenti agetur, approbatione Generalis impetrata. Delegati quoque erit apta formationi liturgicae providere Scholasticorum qui in ritu Byzantino sint ordinandi. Pro litteris circularibus ad omnes suas domos ex officio mittendis, Delegatus utetur lingua russica, unica omnibus communi.

6) Provinciales alique Superiores Maiores domus ritus Byzantini in suo territorio sitas, sicut reliquas domos sibi subditas, singulis annis canonice visitabunt; exemplar autem relationis visitationis cum Delegato communicabunt. Hi quoque earundem domorum disciplinam religiosam, administrationem temporalem, relationes cum localibus auctoritatibus ecclesiasticis et civilibus curabunt atque sociis harum domorum facultates generales et dispensationes concedent. Censurae librorum linguis localibus conscrip-torum providebunt, sed censuram librorum, qui lingua russica vel ucrainica edendi sunt, Delegato curandam relinquent.

Magni igitur momenti erit ut Delegatus et reliqui Superiores Maiores, quorum interest, caritate et unione diligenter servatis, inter se sincere cooperentur, quo facilius dubia vel difficultates resolventur atque domus et opera ritus Byzantini magis in dies flo-reant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 28 septembris 1964.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

37.

1 octobris 1964

De valetudine Patris Nostri.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Dolens Ram Vam certiore facio Patrem Nostrum Generalem hesterna nocte (30 septembris), c. hora 21,00 thrombosi cerebraali cum consequenti lateris dexteri paralyti correptum esse. Luciditatem mentis non perdidit nec omnino loquelam, quamvis propter paralytim difficulter intellegi possit quid ore dicat. Sacrum Oleum infirmorum quod ipse petiverat, ei c. hora 22,15 administravi, adstantibus Patribus Assistentibus et aliquibus aliis Patribus et Fratribus Curiae Generaliciae. Omnibus postea gratias paucis verbis retulit. Noctem tranquillam transegit, magna ex parte dormiens atque, ob medicamenta iniecta, sopitus.

De gravitate morbi vel de difficultatibus quae subsequi possint medici iudicium ferre nondum volunt sed ulteriorem evolutionem expectant. Quod status valetudinis Patris Nostri durante hac nocte in peius non versus est quamdam spem de futuro affert.

Rae Vae notum faciam quomodo res in posterum evolvantur. Interim autem velit Ra Va omnes Nostros urgere ut fervidas preces Deo fundant, quo citius, si Ipsi placuerit, Pater Noster valetudinem plene recuperet.

Commendo me quoque ss. SS.

Romae, die 1° octobris 1964.

R^{ss} V^{ss}
Servus in Xto
IOANNES L. SWAIN
Vic. Gen. Soc. Iesu

38.

5 octobris 1964

Misso telegrammate, nuntiatur mors A. R. P. Ioannis B. Janssens.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES
ET VISITATORES

Pater Generalis pie obiit 5 octobris hora 11,58 accepta paullisper antea visitatione ipsius Summi Pontificis.

NAUGHTON

5 octobris 1964

Ope telegrammatis nuntiatur Vicarius Generalis a P. Nostro designato.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES
ET VISITATORES

Pater Swain Vicarius Generalis proclamatus facultates Visitationum confirmat.

NAUGHTON

39.

5 octobris 1964

Obitus A. R. P. Janssens et designatio Vicarii Generalis nuntiantur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

A. R. P. N. Ioannes Baptista Janssens, ut Rae Vac telegrammate iam nuntiavi, hodie hora 11,58 ante meridiem in valetudinario nostrae Curiae pie in Domino quievit. Quamvis his postremis diebus status valetudinis eius fere immutatus appareret, immo ex verborum pronuntiatione aliquatenus meliore, nonnihil proficere speraretur, hodie tamen multo mane ob respirationem difficiliorem et quandam corporis agitationem patebat cum in peius vergere. Difficultatibus pulmoneis exinde paulatim crescentibus, mox liquit

eius cor, aetate simul et morbo debilitatum, laboriosae contentioni diu resistere non posse, nec sollicitae curae duorum medicorum statim convocatorum allevationem ei afferre valebant. Proinde Pater Vicarius Generalis, Patribus Assistantibus et fere omnibus Patribus et Fratibus Curiae adstantibus, preces pro morientibus recitare incepit.

Summus Pontifex, interim ex sua expressa voluntate de statu rerum certior factus, summa cum benevolentia ad Curiam nostram venire dignatus est, atque Apostolicam Benedictionem Patri Nostro, sensuum iam experti, c. hora 11,35 ipse impertiit. Vix viginti post punctis temporis quam Summus Pontifex egressus est, Pater Noster, respiratione valde tranquilla sed magis magisque debili facta, inter preces et profundam maestitiam suorum filiorum animam Deo expiravit.

Hoc ipso die, hora 17,00 post meridiem, coram RR. PP. Assistantibus et Professis quattuor votorum, qui in Urbe aderant, in hanc nostram Curiam convocatis, ad normam Collectionis Decretorum d. 262 § 1, reserata a me fuit schedula qua Pater Noster Vicarium Generalem post suam mortem promulgandum designaverat¹; eamque recognoscendam tradidi RR. PP. Severiano Azcona

---

¹ *Haec est scheda quam A. R. P. Noster iam die 10 octobr. 1959 scripserat, ut post obitum legeretur ad constituendum Vicarium Generalem: «In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti, Amen. Vicarium Generalem post mortem meam nomino Reverendum Patrem Ioannem Swain, hactenus Assistantem Angliae.*

Qui faveat Societatem rogare ut mihi ignoscat culpas, defectus, neglegentias quas in ea gubernanda admisi, atque pro me pauperculo orare. Cryptae ferratae, die 10 octobris 1959

IOANNES JANSSENS, S. I. »

Alia quoque verba Pater Noster scripta reliquit quae publici iuris facere iuvat ad communem nostram aedificationem:

Quamquam nec in vita nec in morte mei dominus esse cupiam sed ab aliorum voluntate pendere qui Dei vices erga me gerunt, humiliter tamen propono Patribus Assistantibus atque Patri Vicario ut exsequiae et sepultura maxima quam religiosi usus patiuntur simplicitate peragantur. Persuasus sum quamlibet pompam et ostentationem, nedum Societatis auctoritati faveat, ei e contra nocere in mente hominum praesertim huius aetatis.

Ut mihi dixerunt, carissimus Pater P. Tacchi Venturi, pro suo erga Societatem amore, morem invexit ut sepulchro Generalium inscriptio laudatoria incideretur. Dum sepulchrum Patris Petri Beckx invenitur inter reliquas sepulturas nostrorum Patrum, nullo signo distinctum, — inscribitur tantum nomen «P. Beckx» nec quidquam additur, — recentiorum Praepositorum sepulturae elogio insigniuntur.

et Antonio Pat. Prešeren, Professione antiquissimis inter Assistentes, quorum antiquior, R. P. Azcona, eam palam legit. Sic, prout Ram Vam telegrammate certiore feci, renunciatus est Vicarius Generalis usque ad electionem novi Praepositi Generalis, R. P. Ioannes L. Swain, Assistens Angliae et hucusque Vicarius Generalis adiutor Patris Nostri. R. P. Vicarius brevi postea facultates Visitatorum quorum munus, mortuo Patre Generali, finem habuerat², confirmavit.

Velit Ra Va haec omnia cum Nostris communicare, ut tam pro desideratissimo Nostro Patre quam pro Patre Vicario et tota nostra Societate in hoc nostro magno luctu preces Deo intensius effundant.

Romae, die 5 octobris 1964.

R^{ae} V^{ae}
 Servus in Xto
 IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

40.

7 octobris 1964

Duo documenta pontificia communicantur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
 P. XTI

Duo documenta non parvi momenti cum Ra Va communico¹, iam in varias linguas conversa, quo facilius in omnibus domibus etiam Fratres Coadiutores ea plene cognoscere possint.

Velim, si id Societati videbitur, ut redeatur ad illam simplicitatem quam nisi fallor intendebat S. P. Ignatius, qui nos alienos esse voluit ab ambienda qualibet dignitate: quanto magis ab insignibus dignitatis cuiusvis!

Post mortem coram Deo nulla est acceptio personarum; hanc veritatem nostra externa agendi ratio manifestet.

12 oct. 1959.

Omnium in Xto, servus,
 JOANNES JANSSENS, S. J.

² *Coll. Decr.* d. 274.

¹ Cfr. supra p. 406 et p. 413.

Alterum documentum est epistola autographa, quam Summus Pontifex Paulus VI die 20 augusti ad Societatem benigne miserat ad recolendos centum et quinquaginta annos ex quibus Pontifex Pius VII Societatem Iesu per totum orbem restauraverat.

Cum Pater Generalis benevolenti Summo Pontifici, totius Societatis nomine, gratias egit, etiam promisit omnes Sacerdotes nostros unam sanctam Missam prima intentione atque omnes Scholasticos et Fratres nostros unam Coronam et Missam atque Communionem pro ipso Papa nostro eiusque apostolicis intentionibus oblaturus. Videat proinde Ra Va ut haec fideliter ab omnibus Nostriis adimpleantur. Ex eadem pontificia epistola Nostri eruant, quaeso, quantam benevolentiam et aestimationem Paulus Papa VI erga Societatem nutriat; simulque intellegant quanta virtute et quanto operum zelo Societas sanctae Sedis desideriis respondere debeat.

Alterum documentum est allocutio quam Summus Pontifex habuit die 23 maii coram pluribus Patribus capitularibus nonnullarum Congregationum religiosarum atque Patre Generali et PP. Provincialibus nostrarum Assistentiarum Americae Latinae. Huius allocutionis duplex exemplar pro omnibus domibus cum Ra Va comunico, ut omnes Nostri, Superiores et subditi, normas et hortationes Summi Pontificis bene cognoscant atque in sua vita religiosa suisque muneribus implendis diligenter sequantur. Qui autem voce vel scripto in mentes aliorum influere possunt, ex verbis et cogitatione Pontificis sciant perspicue et fideliter exponere quaenam sit natura, quaenam munera et iura vitae religiosae.

Iam hae litterae erant paratae, cum subito postrema infirmitas supervenit et obitus Patris Nostri. Liceat mihi hic addere haec duo documenta vehementer cordi fuisse A. R. Patri Janssens; quam ob rem etiam nos omnes nunc ea pluris spero habituros.

Commendo me ss. SS.

Romae, 7 octobris 1964

R^{re} V^{re}

Servus in Xto

IOANNES L. SWAIN

Vicar. Gen. Soc. Iesu

41.

10° octobris 1964*Communicatur Relatio Conventus Criticae.*

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

R. P. Janssens p. m. parvum conventum indixerat Professorum Criticae quorundam, ut simul de disciplina sibi propria agerent et problemata ad eam spectantia tractarent.

Conventus habitus est in Curia diebus 1 - 2 - 3 aprilis decurrentis anni. Nunc brevem Relationem mitto ut ipsa Ra Va noscat de quibus rebus actum est et ut Rectori Scholasticatus (si in ista Provincia adest) et Professoribus Criticae exemplaria Relationis tradat.

Commendo me ss. SS.

Romae, 10 octobris 1964

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES L. SWAIN
Vic. Gen. Soc. Iesu

RELATIO CONVENTUS CRITICAE

Diebus 1-3 aprilis 1964 nonnulli criticae Professores, ex variis Scholasticatibus a Patre Nostro convocati¹, parvum conventum in Urbe habuerunt ad quaedam huius disciplinae problemata tractanda. Finis conventus practicus erat, nempe examinare quomodo in nostris Scholasticatibus critica doceatur, quaenam quaestiones in praelectionibus sint magis tractandae et quamam methodo, quaenam relationes cum aliis disciplinis magis curandae sint. Ad hunc finem Patres congregati quaedam themata proposuerunt quibus critica sub variis aspectibus considerata est, de iis disceptationes instituerunt et quasdam conclusiones exararunt, quae hic breviter referun-

¹ Professores convocati: P. Franciscus Morandini (Pr. Rom.); P. Iosephus de Vries (Pr. Germ. Inf.); P. Iosephus Bacelar (Pr. Lusit.); P. Leovigildus Salcedo (Pr. Tolet.); P. Fridericus Copleston (Pr. Angl.); P. Vedastus Isaye (Pr. Belg. Mer.); P. Reginaldus O'Neill (Pr. Novae Angl.); P. Georgius Klubertanz (Pr. Wiscons. in Fac. St. Louis, Missouri); P. Gustavus González (Pr. Colomb. Or.); P. Dezza moderator Conventus.

tur et cum omnibus, quorum interest, communicantur, ut inde opportunas animadversiones et suggestiones haurire possint.

1. *Introductio*

Inter varia nomina, quibus haec disciplina appellari solet, nomen « Criticae » aptius visum est, cum exinde eius character atque significatio originaria specificè designetur.

Haec vero tractatio successivas apud Nostros habuit evolutiones. Prius enim post initialem logicam, quae vocabatur minor vel etiam dialectica, proponebatur logica systematica de veritate nostrarum cognitionum in ordine ad scientiam, quae vocabatur maior vel etiam critica. Postea haec tractatio coepit evolvi in sensu praeva-lenter diiudicativo, assumendo explicite nomen criticae vel nomina aequivalentia. Quae evolutio debetur amplioribus studiis sive circa problemáticas modernas relate ad valorem cognitionis, sive circa speciales conceptiones philosophiae traditionalis, praesertim Sancti Thomae, relate ad naturam ipsius cognitionis. Hodie nostri criticae Professores curant doctrinam acquisitam accuratius perficere, attendendo etiam ad ea quae sunt praerequisita ad dialogum cum recentioribus philosophis utiliter instituendum.

2. *De fine criticae*

Studium et magisterium criticae proportionanda sunt suo proprio fini. Communiter admittitur inquisitiones críticas suscitari ex duplici motivo, nempe ut acquiratur doctrina systematica de valore cognitionum humanarum, et ut in lumine huius doctrinae tuto et expedite procedatur in evolutione aliarum scientiarum.

Inquisitiones criticae, utpote suo proprio sensu philosophicae, saepe determinantur difficultatibus exsurgentibus vel ipsi philosopho inquirenti, vel aliis philosophis aliisque hominibus. Constat autem ex historia plures fuisse difficultates propositas circa valorem cognitionis, non semper facile coordinabiles. Constat insuper experientia similes difficultates nostris temporibus occurrere non solum hominibus in philosophia exercitatis, sed etiam hominibus mediae vel diversae culturae, et quidem sive relate ad certitudinem in genere sive relate ad speciales certitudines humanas et religiosas. Manifestum est quod huiusmodi difficultates, in quantum universales, tendunt ad negandam ipsam possibilitatem metaphysicae et in genere omnis scientiae humanae; in quantum autem particulares, tendunt ad negandos diversos modos quibus procedimus ad certitudinem habendam. Proinde finis proprius inquisitionis criticae est constitutio alicuius theoriae cognitionis systematicae, aptae etiam ad superandas humanas incertitudines, circa valorem nostrarum cognitionum in ordine ad metaphysicam, cete-

ras subordinatas scientias, et concretam vitam. Exinde apparet momentum, non solum personale et sociale, sed etiam apostolicum tractationis criticae.

3. *De methodo adhibenda*

Ea quae vocatur reflexio critica evolvenda est in sensu principaliter positivo, ita ut aestimatio diversarum theoriarum dirigatur ad acquisitiones positivas confirmandas et systematice stabiliendas. Per hoc non excluditur examen opinionum et instantiarum in contrarium, quod est praerequisitum ad discussiones bene determinandas et responsiones exacte praebendas; sed oportet ut vitetur modus procedendi polemice aggressivus. Reflexio critica dirigenda est in sensu fundamentaliter diiudicativo, et consequenter explicativo, valoris nostrarum cognitionum; et qualificanda est etiam difficultatibus exsurgentibus, quae considerandae veniunt secundum earum maiorem vel minorem radicalitatem.

Critica, cum eius finis sit obtinere reflexam certitudinem veritatis cognitionis humanae, contenta esse nequit spontanea illa certitudine quae iam ante omnem inquisitionem philosophicam habetur, sed tendere debet ad explicitam cognitionem rationum in quibus veritas iudicii fundatur, et ultimatim quidem rationum noëticarum. Methodus criticae proinde esse debet talis quae adaequationem iudicii ad esse rei attingat, ita ut attentio dirigatur ad « evidentiam » rei in suo esse manifestae. Haec methodus dicitur phaenomenologica, ubi res per seipsam se manifestat; reductiva autem, ubi res per aliam rem se manifestat. Accedere possunt aliae methodi, v. g. methodus redarguitiva vel methodus transcendentalis recte intellecta. Praeter curam methodi ipsius scientiae, necessaria est etiam methodus paedagogica, qua discipuli manuducantur ad intelligendum problema criticum eiusque momentum. Haec manuductio fieri potest v. gr. provocando ad proprias experientias discipulorum vel ad historicam originem quaestionis criticae.

Ad ultiores determinationes valoris nostrarum cognitionum, oportet etiam attendere ad earum naturam, explicationes et rationes desumendo ex iis quae intra ambitum tractatus progressive stabiliuntur vel legitime assumuntur; sed utile est indicare connexiones vigentes inter quaestiones criticas et alias quaestiones quae supponunt quaestiones criticas iam resolutas. Dispositio et selectio materiae relinquitur prudenti Professoris iudicio, ita ut tractatus quantum fieri potest sit completus et adaequate explicari possit. Utile tamen est habere prae oculis ea quae praesertim videntur esse retinenda vel de novo introducenda.

4. *De problemate critico fundamentali*

Inter quaestiones criticas, quaestio de veritatibus primis primum obtinet locum, saltem quoad ordinem logicum. Praecise quia in ratiociniis non datur processus in infinitum, veritates quaedam ita primae sunt ut ratiocinio stabiliri nequeant; agnoscuntur propter suam evidentiam immediatam. Ac proinde illud quod vocatur problema criticum fundamentale, non est considerandum ut problema stricto sensu.

Oritur tamen quaestio « critica » de talibus veritatibus, propter diffidentiam aliquam circa evidencias immediatas; habentur enim variae, et quidem non omnes genuinae. Oportet igitur ut huiusmodi quaestio accurate tractetur, ad clarificandum affirmationem veritatum initialium non esse arbitrariam, sed stabiliter legitimam et necessario implicatam in ipsis considerationibus in contrarium oppositis.

Sub aspectu positivo problema fundamentale criticum, dirigitur ad plura explicitanda et reflexe stabilienda, v. g. certam cognitionem veritatis ut adaequationis intellectus et rei, criterium veritatum cognoscendarum, valorem naturalem cognitionis sive in ordine experientiae sive in ordine principiorum; sub aspectu autem confirmativo vel defensivo, extenditur ad examinandas negationes veritatis absolutae, diversas interpretationes veritatis idealisticas, existentialisticas, pragmatisticas et ita porro.

5. *De aliis quaestionibus retinendis*

Solide tractentur quaestiones respicientes cognitionem veritatis et naturam primorum principiorum, si in prima solutione problematis critici non plene proponantur. Oportet insuper tractare de natura et divisionibus certitudinis, perfectae et imperfectae, necessariae et liberae; de natura dubitationis, opinionis, probabilitatis et erroris; et etiam de fallibilitate et infallibilitate intellectus et aliarum facultatum intellectui deservientium.

Specialiter critica debet agere de valore experientiae subiectivae et obiectivae, de obiectivitate notionum transcendentalium et conceptuum universalium prout ex sensibilibus desumuntur; de natura affirmationis iudicialis in quantum perfecte attingentis veritatem; et de generali valore inductionis et deductionis. Etiam desideratur tractatio de possibilitate scientiae metaphysicae, nempe de possibilitate transcendendi experientiam et concludendi ad affirmationem Dei.

Sicut in omni alia disciplina, aliqua plena synthesis debet obtineri quoad substantialia ab ipsis discipulis ante finem tractatus; curet igitur Professor visione synthetica hanc synthesim praeparare, dum nexum et unionem partium indicat.

6. De novis quaestionibus introducendis

Ea quae non pertinent ad systematicam tractatus constitutionem, et quae hodie minus attenduntur, brevius explananda vel innuenda sunt, etiam ut habeatur opportunitas evolvendi quaestiones nostris temporibus magis actuales. Huiusmodi quaestiones tractandae veniunt modo plus minusve generali iuxta capacitatem Scholasticorum, ita tamen ut aliquam solidam earum cognitionem adipiscantur. Tales sunt: linguistica et communicatio inter homines, atque earum relationes ad cognitionem; varii modi cognitionis, ut spontanea, scientifica, philosophica, religiosa etc., et relationes inter hos varios modos cognoscendi; et etiam historicitas veritatis atque problemata de diversitate et pluralitate in philosophia.

Insuper iuxta indolem Professoris et necessitudines variorum locorum commendatur profundior consideratio aliarum quaestionum quae hisce diebus quoad fieri potest cognosci debent, sicut: recentes tendentiae phaenomenologicae et ontologicae; intentionalitas sensu moderno; subiectivitas et intersubiectivitas; influxus voluntatis in actus intellectus, et generatim influxus amoris et vitae affectivae in ipsam humanam cognitionem; variae significationes notionis experientiae; status praeconscii et inconscii; probabilitas et cognitio statistica; cybernetica; problemata ex logica moderna; theoriae cognitionis materialismi dialectici et neo-positivismi.

Haec et similia themata saepe tractari possunt ut completa vel integrativa materiae tractationis criticae propositae in *Ratione Studiorum* (n. 138, 2°); et secundum opportunitatem singularum regionum, explicari possunt quibusdam cursibus peculiaribus methodice aptatis.

7. De relationibus cum logica formali et cum scholis analyticis modernis.

In evolutione criticae attendendae veniunt etiam difficultates provenientes ex conceptione mere formali logicae, quae invenitur hodie apud plures neo-positivistas et philosophos analyticos; saepe enim huiusmodi difficultates tendunt ad negligendam considerationem legitimae relationis et applicabilitatis symbolorum et propositionum ad realitatem extra-symbolicam.

In particulari utile esset si in critica de theoria « Conventionismi » tractaretur (i. e. de theoria secundum quam necessitas in quovis momento logico a libera acceptione quarundam « regularum » — principiorum vel axiomatum — unice pendet, quae regulis diversis in diversis ludis analogae sunt) quando cognitio primorum principiorum discutitur. Nam si haec theoria plene acciperetur, vix posset eodem tempore teneri metaphysicam ut scientiam possibilem esse.

Similiter in decursu tractationis criticae utile esset, speciatim in illis regionibus in quibus tendentia analytica verum influxum exercet, si aliquid de significatione diceretur, nec non de relatione inter sermonem et cogitationem, v. gr. de influxu sermonis in cogitationem. Difficile quidem est locum determinare, in quo de hac materia melius tractaretur. Sed in illis Scholasticatibus in quibus tertius annus philosophiae quaestionibus specialibus ex diversis disciplinis constitui solet, hoc thema posset forte inter tales quaestiones suum locum habere.

8. *De relationibus cum aliis philosophiae tractatibus.*

Quia iuxta *Rationem Studiorum* philosophia debet praelucere ut « cohaerens rerum synthesis » (n. 137, 4°), ratio habenda est in docenda critica correlationis inter hanc disciplinam et metaphysicam. Critica enim considerari potest ut metaphysica quaedam fundamentalis, seu quae solet ontologiae praemitti ad reflexe explicandam et stabiliendam eius possibilitatem et legitimitatem. Ex alia parte conclusiones criticae possunt ultimo explicari et compleri per eam quae dicitur metaphysica cognitionis.

Pariter psychologia sive antropologia metaphysica et critica ita inter se connectuntur, ut explicatio de structura noëtica cognitionis in critica facta et explicatio eiusdem in psychologia metaphysica cohaereant oportet. Consideratio enim naturae cognitionis humanae in psychologia facta, veritatem, transcendentiam et indolem absolutam eiusdem cognitionis supponit et illustrat.

Etiam cum aliis philosophiae partibus plures habentur connexiones; nam etiam in aliis tractatibus instituuntur quaestiones respicientes cognitionem, v. g. quaestiones de cognitione mundi sensibilis spatialis et temporalis, de natura cognitionum scientificarum, de methodo inquisitionis in data originaria, de structura et ordinatione nostrae intentionalitatis, et ita porro.

9. *De relationibus cum historia philosophiae.*

Critica connexionem habet etiam cum historia philosophiae, et praesertim philosophiae modernae a tempore Cartesii usque ad nostra recentiora tempora. Ad explicandum enim sensum speculativum plurium quaestionum criticarum saepe utile est attendere ad earum originem et significationem historicam.

Quamvis autem in explicatione tractationis criticae in lucem ponantur ea quae proprie in historia philosophiae docentur, tamen evolutio quaestionum criticarum non potest simpliciter remitti ad historiam philosophiae. Brevitas enim temporis historiae assignati impedit ut in ea problemata critica bene tractentur; et potest esse periculum historicismi et relativismi si curriculum philosophicum

ita disponatur ut discipuli, dum historiam plene cognoscunt, solida formatione philosophica careant.

10. *De ratione criticam tradendi.*

Plures et a pluribus acceptae rationes dantur propter quas tractatio critica, cuius indoles est fundamentaliter iudicativa, in primo philosophiae anno doceatur. Nihilominus aliqui putant hanc disciplinam vel ex toto vel ex parte cum fructu aliis tractatibus postponi posse ut discipuli cum maiori maturitate philosophica quaestiones difficiliore aggrediantur.

Nostri vero criticae Professores curent ut Scholastici recte intelligant momentum et sensum reflexionis criticae, et prudenter se gerant sive in novis sive in traditionalibus quaestionibus excitandis. Problematicam cognitionis instituant prout decursu temporum semper melius determinata est; et in assumendis problematibus modernis bene attendant ad sensum speculative legitimum horum problematum. In praelectionibus opportune eligant quae sint ampliori modo explicanda, quae sint breviter resumenda, quae sint privatae lectioni relinquenda. Imprimis curent ut per ordinatam acquisitionem fructuose procedatur ad systematicam tractatus resolutionem. Quia etiam in aliis tractatibus proponuntur quaedam propriae conclusiones circa cognitiones humanas, curent ut iam in explicatione criticae praeparetur progressiva synthesis philosophiae relate ad cognitionem. Ad hanc synthesim provideant mutua collaboratione etiam Professores ceterorum tractatuum, ut in fine curriculi discipuli recte et adaequate iudicare valeant de modis quibus proceditur ad certitudines humanas critice fundandas et ultimo explicandas.

11. *De Professorum criticae praeparatione.*

Ad praeparationem Professorum quod attinet, iuvenes eligantur indole et ingenio inclinati ad problemata critica, qui non solum solide possideant philosophiam scholasticam, praesertim metaphysicam et psychologiam rationalem, sed etiam familiarem habeant consuetudinem cum operibus S. Thomae.

Praeterea bene cognoscant oportet ex historia philosophiae quaenam fuerint origines, motiva et logicae sequelae diversarum opinionum relate ad cognitionem. Eorum studia praeparatoria dirigantur praesertim ad ea quae pertinent ad scientias psychologicas, ad philosophiam scientiarum, et ad recentes tendentias phaenomenologicas, existenciales et personalisticas. Foveantur etiam, secundum opportunitatem singularum regionum, studia particularia circa semanticas et analyses linguisticas. Opus vero dissertationis ad Lauream ita disponatur, ut sub ductu experti moderatoris per

tractationem alicuius specialis thematis praesertim recentioris perficiatur praeparatio proxima ad magisterium. Optimum quoque erit si per unum saltem annum studium extra Facultates ecclesiasticas prosequi poterunt.

12. *De studio criticae ulterius fovendo.*

Ad studium criticae promovendum et ipsius disciplinae progressum fovendum, valde utile erit si varii Professores criticae alicuius Assistentiae vel regionis diversis huius disciplinae quaestionibus peculiariter incumbant ut in his maxime periti evadant, et inter se frequenter conferant ut mutua conspiratione et opera solutionem recentiorum problematum invenire nitantur. Imo quidam exoptant ut, si fieri possit, aliqui iuniores Professores, recenter laureati, aliquot annos habeant liberos cum opportunitate simul vivendi et studendi quibusdam quaestionibus maioris momenti quae nostrorum temporum propriae sunt.

42.

19 octobris 1964

A. R. P. Ioannis B. Janssens memoria recolitur.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES, FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI
P. XTI

Iam per telegrammata et epistolam Patris Secretarii, iam per ephemerides et nuntios radiophonicos et televisificos obitum Patris Nostri pluresque eius circumstantias accepistis; iam coram Domino preces ad eiusdem piaae animae requiem obtulistis.

Nunc me iuvat quaedam de eius vita eiusque improbo labore in Societate Iesu regenda atque fovenda una simul vobiscum recolere, velut grati animi officium: quod nobis ipsis incitamento erit ad opera et virtutes paternas imitandas.

P. Janssens natus erat Mechliniae, in Belgio, die 22 decembris 1889, ex familia cui christiane vivere honori erat. Ipse Pater Generalis, de puerilibus annis loquens, iactare solebat parentes suos filiis instillasse constantiam, fidem, simplicitatem, laboriositatem. Ex patruis ac avunculis plures secuti esse dicuntur vitam ecclesiasticam: frater amplexus est ordinem Sti. Benedicti in Monte Caesaris, Lovanii; hinc forsitan proveniebat in Patre Generali notitia et aestimatio ordinis benedictini. Erat eius pater vectigalium exactor: ob quod munus coactus est sese transferre ad Hasselt, ubi Ioannes,

Collegium Episcopale frequentans, studia secundaria Humanitates Graeco-Latinas, percurrit biennio maturius quam sui aequales et eorum princeps in aula. Haec studia secutum est biennium Philosophiae et Litterarum in Facultate Saint-Louis (Bruxellis), in sectione philologiae classicae; quod summa cum laude perfecit.

Se diu paraverat ad amplectendam vitam religiosam et missionariam. Nondum acto anno 18° ingrediebatur noviciatum Trunciniensem die 23 septembris 1907. Quinquaginta post annos alloquens in iubilari festo Patres Congregationis Generalis, eos secum gratias Domino agere rogabat ob beneficia sibi concessa, quorum tria erant praecipua: solida ac profunda institutio christiana a genitoribus accepta, vocatio ad Societatem, quam tum temporis parum ac externe tantum noverat, et Exercitia Spiritualia.

Peracto noviciatu egit biennium Philosophiae et dein triennium in Universitate Catholica Lovaniensi, in qua lauream Iuris Civilis obtinuit. Notissimus ille P. Arthurus Vermeersch, ex cathedra lovaniensi vocatus anno 1918 in Universitatem Gregorianam, auctor fuerat huius destinationis, neque erravit cum alumnum suum ob dotes et laboris constantiam capacem edixit evadendi iuris peritissimum.

Studia Theologiae incidunt tempore belli 1914. P. Janssens ea aggreditur in Collegio Sti. Michaelis, ubi Theologatus Lovaniensis pro temporis adiunctis instruitur; sed Superiores coguntur eum illinc educere ut per biennium doceat litteras latinas in Collegio antverpiensi Nostrae Dominae.

Sacerdotio initiatur die 7 septembris 1919 Lovanii, atque ibidem cursum theologicum conficit. Tempore tertiae Probationis (1920-1921) agit quoque socium Magistri Novitiorum: quam munus coacervationem Generalis dissuasit semper.

Sequitur biennium apud Universitatem Gregorianam, quod perfecit laurea Iuris Canonici. Postea, in expediendis negotiis et in consultationibus cum Patribus Assistantibus, saepissime micuit huius institutionis iuridicae profunditas et extensio.

Illius temporis memorantur eius itinera in Proximum Orientem, Graeciam et Constantinopolim, ad studia quaedam complenda circa Ius Ecclesiarum Orientalium: et siquidem hac occasione adire contigit quosdam viros ex Russia exsules, initia quoque susceperit linguarum slavicarum: dein, factus Generalis, grammaticam russicam versare identidem visus est.

Ut erat subtilis observator qui acute rerum essentiam penetrabat, intellexit tunc atque agitavit deinceps problemata peculiaria Orientis christiani; inter postremas eius litteras ad Superiores Maiores reperire est quamdam exhortationem in qua inculcat quan-

tum in opere oecumenico valeat notitia plenior realitatis historicae: atque postremum eius documentum fuit designatio muneris Delegati sui, inter Superiores Maiores reputandi, pro omnibus e Nostris qui ritum byzantinum sequuntur, ubicumque versantur.

Anno 1923 docere incipit nostros theologos lovanienses Ius Canonicum. Ut Professor, ac dein ab anno 1929 ut Rector, in ea domo quam frequentabant Scholastici ex dissitis Societatis Provinciae, noscere potuit plurimos iuvenes nostros, quos Generalis cum summa voluptate post annos salutabat, et cum universos paterne exciperet, simpliciter tractaret, sincere alloqueretur, cito factum est ut eorum fiduciam et aestimationem mereretur, cum omnes, et discipuli et collegae, animadverterent statim eius mentis dilatationem ac eius rationem peculiarem celeriter inveniendi rerum essentiam. Atque in media ea loquelarum varietate, quae lovaniensis Scholasticatus peculiaris est, facilitas qua usurpare valuit linguas neerlandicam, gallicam, italicam, anglicam, germanicam, qua intellegebat saltem hispanicam et lusitanam, ei conferebat et eo magis contulit Praeposito Generali, commoditatem universos propria lingua alloquendi. Sermo ipse latinus erat ei connaturalis, seu scribebat seu loquebatur: amavit vero in latino vim et nervos, et accedere semper maluit Taciti vel Sallustii brevitati quam Ciceronis amplitudini, ut videre est in Litteris ad universam Societatem; quas, diu meditatus, directe e machinula promebat, adeo sui securus ut saepe nihil fere reperiret emendandum vel reficiendum.

Per haec tempora lovaniensia P. Janssens collaborator exstitit et quasi conditor Musaei Lessiani, quod bene novisse possunt nostrae domus studiorum; dein aluit et efficaciter impulit initia Centri Documentarii Catechetici, quod factum est deinceps Institutum « Lumen Vitae », cuius merita notissima sunt.

Anno 1933 eligitur a sua Provincia delegatus ad Congregationem Procuratorum. Anno autem 1935, reputatus scientia ac experientia vitae religiosae peritissimus, maxime ob influxum inter religiosos exercitum, etsi vix annos 46 tum superat, eligitur Instructor Tertiae Probationis in eadem domo trunciniensi quae ipsum tironem susceperat. Eius tertiani multum laudaverunt particulare donum directionis spiritualis et peracre iudicium quo in colloquiis privatis eminebat.

Anno 1938 Elector adest Congregationi Generali XXVIII, in qua P. Ledóchowski sibi Vicarium Generalem assumit P. Mauritium Schurmans, Praepositum Provinciae Belgicae Septemtrionalis. Ad hanc Provinciam regendam tunc P. Janssens advocatur, atque in munere per octo annos perseverat. Et quoniam commeatuum et nuntiorum normalitas bello sublata est et binae Provinciae Belgicae

cum Provincia Neerlandica seiunguntur a P. Generali, hic nominat Visitatorem utriusque territorii P. Janssens, et amplissimis facultatibus instruit.

Memorabilis pluribus visa est visitatio quam P. Provincialis egit anno 1939 in Missione Congolensi, ubi maxime eius mentis amplitudo effulsit, fraterne agens tum cum missionariis omnibus, etiam in dissitas stationes sparsis, tum cum ipsis Africanis. Cuius visitationis memoria alte impressa mansit in animo ipsius Patris Generalis, qui ad eam saepe in cotidiana animi recreatione revertebatur.

Mortuo P. Ledóchowski anno 1942, convocari demum anno 1946 potuit Congregatio Generalis ad successorem eligendum. Vergebat mensis septembris, romano aestu eo anno intolerandus, praesertim in illis exiguis cubiculis quintae contignationis nostrae Curiae ubi Patri Janssens commorari obtigerat; erant in ore omnium electorum eius dotes: nihil ergo mirum quod die 15 septembris, Doloribus BMV consecrato, electus primo scrutinio fuerit. Plurimi sunt qui adhuc memoria repetant simplicitatem eius habitus et vultus, tantummodo rigore quodam ac tensione deformatum cum coactus est oscula obsequii accipere ab electoribus. Vespere autem, photographorum pertinaciam fugitans atque certus se non ideo effectum esse eminentissimum quemdam, socium sibi asciscens senem P. de Boynes, hactenus Vicarium Generalem, pedes ivit ad preces fundendas ante Sti Ignatii sepulchrum. Hoc initium fecit gubernii 18 annorum, eandem vitae austeritatem profitens quam praecedentibus annis coluerat, et insequentibus erat sedulo secuturus.

Simul ex informationibus collectis a Deputatione de detrimentis, atque ex reliqua Congregationis Generalis tractatione, potuit Societatem universam clariore in luce agnoscere ac intellegere qualia essent problemata urgentius aggredienda. Sparso ubique sanguine et perturbatis rebus politicis ac socialibus, sitiebant homines pacem: iuvenum catervae, cognita duritie vitae militaris, labore coacto, captivitate in sic dictis campis concentrationis, sensim ad domos religiosas revertebantur: alii eodem confluebant peregrinationibus defatigati, qui omnes religiosae domus parietes vel nimium rigidos vel etiam nimium commodos reperturi erant. Conciderant eo tempore dictaturae: coloniarum regimen citius mutabatur: hinc altus influxus in mentes, etiam religiosorum, atque inde motus et crisis quaedam religiosa ac psychologica. Praeterea in multis Provinciis erant denuo exstruendae domus ruina belli destructae: pecunia reperienda, victus emendicandus. In aliis, remoto iam bellorum turbine, subintraverat, plus minus subtilis vel aperta, persecutio religiosa ...

Licet hodie prospicere litteras circulares quas primis sui gubernii annis P. Janssens huc illuc misit, quas omnes mente ac manu ipse scripserat, conatus semper rem perspicue ac lucide intueri, eique

obviam ire humili ac paterna constantia, adversus difficultates omnes sive internas sive externas.

Conabatur non minus activitates omnes suae familiae religiosae perseveranti sollertia dirigere eo sensu quem Ecclesia volebat, iuxta normas Conditoris nostri et peculiare Institui regulas, concordiam semper sectando cum aliis Institutis, sincerumque ac devotum ubique praestans obsequium Hierarchiae ecclesiasticae eiusque praescriptis.

Huiusmodi sunt litterae et instructiones quas dedit de Vita Interiori, de Exercitiis Spiritualibus, de Fratribus Coadiutoribus, de Ministeriis Apostolicis, de Congregationibus Marianis, de Apostolatu Orationis, de Apostolatu Sociali atque de Liturgia. Neque differunt illae circa Paupertatem et Mortificationem vel circa Perfectam Executionem normarum vel praescriptionum Sanctae Sedis.

Innui hic ad documenta Nostris satis nota, de quibus non necesse est diutius disserere, etsi utilis ac ponderosa esset consideratio totius activitatis Patris Janssens per hos annos 18 Generalatus. Etsi non eo tendit haec epistola, ulterius progredi non possum quin describam aspectus quosdam eius activitatis, quos memoria retineamus oportet eius filii qui hodie suspicimus, cum gratitudine ac dilectione, nostrum Superiorem ac Patrem, Societatem in patria triumphantem iam ingressum.

Cum statim post bellum peculiari modo sociorum numerus succresceret, P. Janssens, ratus hoc imprimis praestare quod Praepositi Provinciales suos quosque subditos cognoscerent et dirigerent, numerosiores Provincias dividere properavit, dicere solitus zelum promovendi vocationes sponte inter socios oriri, ubi proprius noviciatus erigeretur.

Provinciae ac Viceprovinciae independentes quae sub fine anni 1946 quinquaginta numerabantur, hodie ad octogintaquattuor auctae sunt; Assistentiae vero quae octo erant, nunc undecim numerantur. Cum ipse munus gubernandi Societatem suscepit, Ordo 28.000 sociorum attigerat; ad eius mortem 36.000 numerantur, incremento annuo circiter 450 sociorum.

Magis autem quam numerus ei cordi erat solida institutio et interior sociorum perfectio; minime tamen negligendus erat numerus cum de novo opere acceptando ageretur. Mirabatur saepe quam frequenter ab Episcopis vel a S. Sede peteretur ut Societas nova opera, collegia praesertim et universitates, acceptaret. Quibus haud raro nec sine dolore respondere debuit: viros non habeo.

De vocationibus, praesertim Fratrum Coadiutorum, fovendis constanter at sine impetu egit, ratus opera nostra apostolica ipsa per se fructus vocationum producere debere; quod si forte non contingat, aliquid in ipsis operibus desiderari persuasum sibi habuit.

Quantum ei cordi esset solida nostrorum iuvenum sive Scholasticorum sive Coadiutorum institutio et omnium Nostrorum in virtutibus profectus, tria Actorum Romanorum volumina, tot enim documenta eius gubernationis continent, luculenter testantur; e quibus pariter elucet quam studiose spiritum Sancti Patris Ignatii in omnibus rebus sequi conaretur. Plures Nostri bene norunt quanti fecerit inquisitiones historicas methodo scientifica peractas de vita et mente S. Ignatii, primumque periodo nostrae Societatis: erga Nostrorum his studiis addictos benevolam gratumque sese praebeuit; eis animum verbis et auxiliis addebat.

Missiones in primis illi carissimae fuerunt; etenim, quamvis ipse exterius parce admodum sui animi sensus manifestaret, intime tamen studio dilatandae fidei et necessitatibus missionariorum occurrendi urgebatur. Felici intuitu « missiones » Societatis ad pristinum conceptum restituit, easdem in Provincias vel Viceprovincias constituendo, iuridice quidem independentes sed cum Provincia originis intime sociatas, quae subsidium opum et hominum praestare non desinat. Ex quo factum est ut, perturbationibus ex nova regionum condicione subortis in Asia et in Africa, nostrae missiones ad difficiliora adiuncta superanda generatim praemunitae invenirentur.

Saepe P. Janssens ad Patrem Roothaan provocabat, cui multiplici ratione iungebatur, eo praesertim quod is praeclarus restaurator missionum et spiritus missionalis in renata Societate fuerit. Superiores frequenter litteris hortabatur ut generosos erga missiones sese exhiberent, ad fiduciam in Deum appellando et ad illud Evangelii « date et dabitur vobis ».

Dum vero numerum missionariorum augere conabatur, non minore studio efficacitatem laboris promovebat, sapientes normas impertitus circa formationem iuvenum nostrorum in ipso campo futurae activitatis, quo facilius spiritum ac mentem populi assimilarent, usus et historiam addiscerent. Multi bene norunt quanto studio problemata aggrediretur et Praepositos Provinciarum urgeret ut vires undique colligerentur ad novum Collegium, praesertim si de facultatibus vel universitatibus ageretur, instituendum; ratus huiusmodi institutiones plurimum conferre ad futuras christianitates in societatibus civilibus fundandas.

Quaestiones sociales, quae non missiones tantum sed regiones alias non paucas afficiebant, summo studio prosecutus est. Omnibus notae sunt iteratae instructiones sive ad universam Societatem datae sive ad particulares Provincias vel Regiones, prout necessitates postularent, lucide distinguens caritatem ab actione sociali, actionem a studio rerum socialium; Nostrisque saepius commendabat

ut pro posse partem sibi potiore reservarent, « mentalitatem » ut aiunt socialem diffundendi et futuros duces instituendi.

Anno 1957, decem post annos a superiore Congregatione celebrata, P. Janssens necessarium duxit Societatis comitia convocare ut de gravioribus negotiis deliberaretur ac leges ad novas temporum exigentias iuxta mentem Ecclesiae aptarentur. Qui Congregationi interfuerunt memoriae retinent impressum (ac nonnullis quasi revelatio fuit) quanta ille modestia et humilitate, at simul sinceritate in disceptando, profunditate in argumentando, claritate in exponendis quaestionibus et in solutionibus proponendis, iudicii securitate atque in omnibus patientia et longanimi caritate prae-staret.

Post Congregationem XXX minime distulit laborem parandae, quantum per adiuncta licebat, Congregationis sequentis; non tantum opera novae Commissionis de Paupertate ipse direxit ac promovit, sed problemata gravissima de hac et aliis materiis profunda et diuturna meditationeolvebat; atque iampridem quaedam scripto mandaverat. Hoc ipso anno ad praeparationem rerum magis immediatam et in adiutorium futurorum Electorum thesaurum suae experientiae aperire non dubitavit in iteratis consultationibus, atque consilia votaue Superiorum maiorum Societatis suscitavit.

Quod ad eius vitam interiorem attinet, nihil scriptum reliquit; quod suo secretario candide declaraverat ne post eius mortem frustra tempus in quaerendis scriptis insumeret. Nihil in eius pietate extraordinarii notandum; omnes autem qui cum eo vivebant ipsum cum Deo intime unitum vitam agere sentiebant, sive in orando, sive in recogitando ex officio, sive in actu gubernandi ac deliberandi, cum crucifixum intuitus sententiam dicere videbatur.

Solitus erat singulis hebdomadis per duos vel tres dies in villam secedere, non modo ad quamdam animi relaxationem et ut salubritate aeris frueretur, sed eo potius ut mente quieta et tranquilla punctum aliquod difficilioris quaestionis attingeret, ideas quas elaboraverat ordinaret, negotia per hebdomadam cumulata expediret. Vir quidam, rebus politicis addictissimus, cum huiusmodi Patris Generalis consuetudinem cognovisset, cum admiratione fassus est eandem plurimum rebus publicis profuturam si praesides nationum idem facerent.

Sponte hic commemoranda venit eius vere miranda in laborando assiduitas. Etiam quando his postremis annis in nosocomio convalescere interdum coactus est, propria sui muneris non omnino omisit, sed res maioris momenti perpendere et curare; cum Nostris et externis negotia graviora agere; litteras approbare iisque subscribere, quantum licuit, perrexit. Postquam oculum amiserat comparatum est ei magnetophonium quo posset litteras dictare vel ali-

quam librorum lectionem auscultare quin oculum superstitem, iam cataracta affectum, defatigaret. Rarissime autem eo instrumento usus est, affirmans iam satis assuefactum esse uno oculo operari; itaque ultimis mensibus legendo, scribendo, colloquia et consultationes agendo continenter laboravit.

Ad visitationes quod attinet, cum multis laboribus premeretur tempusque magni faceret, mere officiosas devitare conabatur; at libenter excipiebat, nullo praescripto limite, eos omnes qui aliquid pertractandum habebant. Qui illi proxime astabant non raro conspiciebant externos, post colloquium cum eo habitum, haud parva captos miratione de eius amabili ac simplici agendi modo; profunda ac certa rerum visione, mente flexibili, a solidis principiis numquam declinante; sensu accommodationis, at veritatem minime obsecurante.

Huiusmodi admirationis et existimationis signa prodibant saepe occasione coetuum Superiorum Generalium, quibus Pater Janssens per plures annos praefuit, prodierunt quoque in coetibus Concilio apparando destinatis ac dein in ipsa Commissione Conciliari De Religiosis, cuius membrum erat, necnon in pluribus aliis Commissionibus, in quibus omnibus magni facta sunt quae ille sive voce sive animadversionibus scriptis proposuerat. Cum quidam e Nostris de eius in aula conciliari silentio conquererentur, suam aperuit persuasionem verba in aula conciliari prolata minus efficacia esse quam praevium laborem in Commissionibus peractum et ceterum novimus omnia fere quae proposuerat vel animadverterat, a Commissione ad quam pertinebat admissa esse. Ille tamen a qualibet elatione abhorrebat et modestiam sibi et Societati praescripsit; neque ad speciem tantum « minimae Societatis » titulum adhibebat: illum intime sentiebat et a qualibet mere externa celebratione abhorrebat.

* * *

Aegritudines ab eius vita fere nunquam abfuerunt. Fassus est ipse se iam infantem asthmate laborasse: incommoda inde provenientia labor et ipsum fortasse romanum caelum auxerunt; medicinae adhibitae, ut saepe accidere solet, novas nec minores molestias attulerunt, quae postea eum numquam deseruerunt; nec praetermittendum est eum, ut ipse medico candide aperuit, abhinc circiter quadraginta annos veris feriis caruisse, praeter aliquas hebdomadas in montibus salubrioris aeris, ad recurrentem bronchitem asthmaticam curandam anno 1956 transactas. Quae eius feriae activae fuerint probe norunt Patres Fratresque in Curia degentes! Post operationem chirurgicam anni 1961 pluribus indiguit mensibus antequam convalesceret; viribus tandem aliquatenus refectis,

proclivior usque fuit ad ischiadicos ac lumborum dolores. Ingravesciente oculorum aegritudine, autumnales menses anni 1963 et, ex parte, hiemales in valetudinario transigere coactus est, primo quidem ad operationem subeundam, dein vero ad infectionem devitandam et oculum dexterum extirpandum. In Curiam ineunte martio 1964 reversus negotia pertractanda alacriter suscepit « quousque, ut aiebat, benignissimus Deus vellet »: eventum sane exspectabat similem illi qui eum corripuit, sanguinis coagulatione, die 30 septembris. Praesentia animi qua medicorum nuntium de oculo iam extirpando exceperit, invicta constantia, patientia taciturna qua omnes infirmitatis et curae dolores sustinuit, in eius vita privata semper emicuerunt eamque miro ac proprio modo exprimunt, sicut eius ad Societatem epistolae et quamplurimae aliae ad Societatis filios datae vivide testantur animum rectissimum, sapientem, mitem ac spiritui Sancti Ignatii summe devotum, quo carissimus Pater familiam a Deo commissam gubernavit.

Gratum omnibus huius Societatis filiis erit scire amantissimum Patrem folium reliquisse cum orationibus et piacularibus precibus quas in articulo mortis sibi suggerenda optarat. Adsunt inter eas pulcherrimae quaedam invocationes ad Christum Crucifixum, quae supremum eius spirituale munusculum constituunt: « Iesu Christe, pro nobis crucifixe, per sacrum vulnus dexterae manus tuae, miserere nobis; Iesu Christe, pro nobis crucifixe, per sacrum vulnus sinistrae manus tuae, miserere nobis; Iesu Christe, pro nobis crucifixe, per sacrum vulnus dexteri pedis tui, miserere nobis; Iesu Christe, pro nobis crucifixe, per sacrum vulnus sinistri pedis tui miserere nobis; Iesu Christe, pro nobis crucifixe, per sacrum vulnus sacratissimi lateris tui, miserere nobis ».

Meum esse duco pauca verba evulgare a Patre Nostro conscripta, quae summam eius animi humilitatem et simplicitatem exprimunt. In schedula qua Vicarium Generalem post suam mortem promulgandum designaverat, die 10 octobris 1959 haec etiam addebat: « Qui (Pater Vicarius) faveat Societatem rogare ut mihi ignoscat culpas, defectus, neglegentias quas in ea gubernanda admisi, atque pro me pauperculo orare ». Et biduo post, die 12 octobris 1959, in alio folio haec scribebat: « Quamquam nec in vita nec in morte mei dominus esse cupiam, sed ab aliorum voluntate pendere qui Dei vices erga me gerunt, humiliter tamen propono Patribus Assistentibus atque Patri Vicario ut exsequiae et sepultura maxima quam religiosi usus patiuntur simplicitate peragantur. Persuasus sum quamlibet pompam et ostentationem, nedum Societatis auctoritati faveat, ei e contra nocere in mente hominum praesertim huius aetatis ». Proponebat igitur ut in sepulchri lapide nihil nomini adderetur et penitus omitteretur quodvis elogium, quod ul-

timis Praepositis tributum fuerat. Re tamen cum Patribus Assistentibus considerata, lapidi inscribendum decrevimus:

R. P. IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen.

1889 - 1907 - 1964

At aliter res Deus disposuisse videtur ad exsequias quod atinet. Plures sponte notarunt Providentiae consilio factum esse ut supremum diem Pater Janssens expleret quo tempore tot viri dignitate praestantes suum in Societatem studium ostendere possent et praesertim in ipsam desideratissimi Patris personam.

Iam signum omnino peculiare fuerat benevolentissima Summi Pontificis visitatio, qui de ingravescente morbo monitus, statim ad nostram Curiam venit, hora circ. 11,30 et valetudinarii cubiculum petiit. Ibi, genuflexus, paulisper oravit ac dein ad carissimum infirmum accessit, brevissime eius manum comprehendit, preces cum iis qui aderant recitavit atque Benedictionis Apostolicae formulae ex Rituali Romano depromptae breviorē adiunxit commendandae animae formulam. Laeva infirmi manu iterum comprehensa, eius fronti manum imposuit ac, benedictionem impertitus vultuque maerore soffuso, e cubiculo discessit.

Societas quaedam diffundendis nuntiis destinata retulit Summi Pontificis adventu Patrem Generalem veluti recreatum esse; id tamen nullo modo constat cum iam saltem ab una hora cum dimidio sensuum expers appareret. Post circiter 20 momenta Pater Generalis pie in Domino quievit, aetatis anno septuagesimo quinto, Societatis quinquagesimo octavo ac supremae eiusdem gubernationis undevicesimo.

Summus Pontifex de pio transitu statim certior novum addere voluit — misso telegrammate — benevolentiae signum erga dilectum Patrem et Societatem. Mortis nuntius per Secretarium Concilii Vaticani II Patribus Conciliaribus in ipsa sessione diei 5 octobris dari potuit nec defuit inter eos qui Sacrum, nondum celebratum, pro anima Patris Nostri statim applicare voluit. Paucis post obitus momentis, per hodierna communicationis instrumenta, nuntius quovis gentium pervenit et in quibusdam Americae regionibus Nostri eodem die Sacrum pro desideratissimi Patris anima celebrare potuerunt.

Primis post meridiem horis sacrum demortui corpus ad Curiae ecclesiam delatum est ibique, magna simplicitate compositum, publicae venerationi expositum exstitit usque ad horam 20,30 diei 7 octobris, cum sacrum cadaver duplici capsula, ut fieri solet, reconditum est, utriusque operculo obserato.

Patres Fratresque Curiae diu noctuque per vices venerati Patris corpori adfuerunt, pro eius anima preces fundentes. His accesserunt Nostri aliarum Domorum et externi cuiusvis ordinis qui, fere sine intermissione per triduum praeter omnium expectationem magno concursu advenerunt. Meminisse inter eos iuvabit quamplurimos Cardinales et ingentem Episcoporum numerum, praeter exterarum Nationum Legatos, familiarum religiosarum Supremos Moderatores et Antistitas Generales, qui omnes suum erga Societatem et desideratissimum Patrem affectum ac maorem nobis manifestarunt.

Mane diei 8 octobris simplici sane ratione coram Curiae communitate aliisque e Nostris parentalia peregrimus in ecclesia Curiae antequam cadaver, hora circiter decima, ad templum Sanctissimi Nominis Iesu deferretur: recitavimus nempe Defunctorum Officium ac dein ipse Missam dialogatam celebravi.

Iusta funebria hora 16,30 eiusdem diei in templo Sanctissimi Nominis perfecta sunt. Ex fraternae caritatis testimonio, secundum antiquam consuetudinem ineunte saeculo XVII instauratam, Sacrum celebravit et Absolutionem impertiit A. R. P. Anicetus Fernández, Magister Generalis Ordinis Praedicatorum, cui plurimi alii eiusdem Ordinis ministrabant et pro cantu adstabant. Simplicibus ac brevibus exsequiis, quae omnibus magnopere placuerunt, 22 Cardinales interfuerunt, plus quam 800 Episcopi, exterarum Nationum Legati, Superiores Generales et Antislitae Generales quamplurimi.

Ad suffragia quod attinet, curet Ra Va ut persolvantur, nisi iam persoluta sunt, ea quae in Instituto nostro (Epit. 854, § 2, 6°) praescribuntur: scilicet quinque Missae Romae, tres alibi a nostris sacerdotibus celebrentur, et totidem Missae, Communiones et Rosarii coronae a non sacerdotibus offerantur. Praeterea curet ut Officium defunctorum et solemne Sacrum cum exequiis ubique in nostris templis habeantur: quo die omnes sacerdotes aliud Sacrum facere et non sacerdotes preces et pia opera respondentia offerre debent.

Liceat demum me ipsum, cui onus non leve a divina Providentia impositum est gubernandi ad tempus Societatem et Congregationem Generalem praeparandi, vestris omnium precibus et sacrificiis vehementer commendare.

Romae, 19 octobris 1964.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES L. SWAIN
Vic. Gen. Soc. Iesu

* * *

Occasione litterarum quas Pater Vicarius Generalis de vita et obitu Patris Nostri Generalis misit, Pater Secretarius cum Superioribus S. I. communicavit folium in quo impressae erant nonnullae photographiae visitationis quam Summus Pontifex Patri Generali morienti facere dignatus est necnon expositionis corporis et exsequiarum sollemnium Patris Generalis defuncti, ut si quis vellet exemplaria harum photographiarum accipere sive in Nuntiis pro Nostreis vel externis edenda sive aliis modis adhibenda, posset expetere.

43.

13 novembris 1964

Indicatur Congregatio Generalis XXXI

AD OMNES PROVINCIARUM
AC VICEPROVINCIARUM PRAEPOSITOS
ET AD SUPERIORES REGULARES MISSIONUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Congregatio Generalis, ut Rae Vae notum est, ad novum Praepositum Generalem in loco demortui eligendum, « primo quoque tempore » indicenda est a Vicario Generali, et ordinarie intra quinque vel sex menses a die indictionis initium habere debet. Intervallum tamen temporis inter diem indictionis et diem conveniendi prorogari potest a Vicario et Assistentibus ad plura medietate suffragia si necessitas id postulaverit (Cfr. Const. P. VIII c. 2 n. 1 [677]; c. 4 n. 1 [687]; c. 5 n. 2 [691]; Form. C. Gen. nn. 1 § 1, 1°; 2 § 1, 1°; 3 §§ 1 et 2, 1°).

Iam vero, cum Domino Nostro placuerit A. R. P. N. Ioannem Baptistam Janssens ad Se die 5 octobris huius anni vocare, exinde cum Patribus Assistentibus de loco et tempore proximae Congregationis Generalis statuendis pluries egi, remque coram Domino diu et diligenter perpendi.

Ad locum quod spectat, omnibus Patribus Assistentibus approbantibus, iudico Congregationem Generalem Romae habendam esse (Cfr. Const. P. VIII c. 5 n. 1 [690]; Form. C. Gen. n. 4, 1°), et quidem, nisi improvisae ortae fuerint difficultates quae superari non possint, in his nostrae Curiae Generaliciae aedibus.

Quod vero attinet ad tempus Congregationis Generalis, oportet certe ut intra proximum annum 1965 celebretur: sed in ipso conveniendi die statuendo duae dantur haesitandi rationes: nempe, difficultas sat clara celebrandi Congregationem Generalem ipsa sessione Concilii Oecumenici durante, atque angustia temporis ad complendam praeparationem Congregationis ante plures menses a R. Patre Janssens inchoatam.

Concilii sessionibus ne quid dicam de magna difficultate hospitium et aulas Patribus congregandis suppeditandi, dum tot Praesules et Patres, etiam ex nostra Societate, Romae adsunt, Vicarius Generalis et Patres non pauci, quorum plures sine dubio a suis Provinciis ad Congregationem Generalem Electores mittentur, cotidie adesse debent atque Commissionibus aliisque Concilii laboribus ita occupantur, ut eodem tempore sessionibus Congregationis Generalis interesse eiusque negotiis operam dare nullo modo possint. Quare liquet quantopere necessarium sit, ad tempus Congregationis constituendum, rationem habere etiam temporis proximae sessionis Concilii, quod publici iuris nondum factum est.

Ra Va iam novit R. Patrem Janssens litteris diei 24 iunii 1964 omnes Superiores Maiores rogavisse ut communicare vellent quae negotia sibi viderentur in Congregatione Generali consideranda, quae innovationes eidem Congregationi proponendae essent, ab iisque sententias petiisse de quibusdam propositis quae, variis ex partibus privatim allata, prima fronte digna viderentur in Congregatione Generali tractanda. Responsa autem Superiorum Maiorum accurato studio aliquorum peritorum, Romam consulto convocatorum, iam diu subiciuntur, eo consilio ut informationes de variis negotiis iam plenius elaboratae posterius cum Provincialibus et Electoribus communicentur, quo melius parati ad deliberationes romanas accedant. Haec omnia a Patre Generali instituta sunt « ne Congregatio Generalis ipsa, intra breve quod sibi praesto erit tempus, cogatur res maioris momenti nimia festinatione nec sufficienti profunditate expedire vel ad Patrem Generalem perficiendas remittere, omissa potiore et maxime propria sui muneris parte, quae circa graviore et difficiliore quaestiones versatur ». Sapientiam huius modi procedendi nemo est quin videat ideoque omnia tentanda esse iudico ut hoc studium rerum in Congregatione Generali considerandarum perficiatur, etiamsi propterea per aliquot menses initium Congregationis differri debeat. Quamvis autem Patres ad id destinati in labores suos diligenter incumbant ut omnia cito absolvantur, incertum tamen manet quantum temporis adhuc requiratur.

Ex altera parte non parum optandum esse censeo ne ipsa indictio Congregationis Generalis ulterius differatur, quo citius Con-

gregationes Provinciales habeantur atque Electores deputentur qui, acceptis informationibus de negotiis quae tractari possint, ad Congregationem Generalem se diligenter praeparent.

Quapropter, multis precibus Deo effusis, de unanimi Patrum Assistentium consensu, ad maiorem Dei gloriam maiusque Societatis nostrae emolumentum, hisce meis litteris decerno in Domino: Congregationem Generalem, quae novum Societatis Praepositum eligat, ex Instituti nostri praescripto esse cogendam, in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

Locus conventus habendi erit aedes nostrae Curiae Generalitiae, Romae; *dies* vero conveniendi postea, incertitudine adiunctorum ablata, Rae Vae opportune significabitur. Interea autem Superiorum Maiorum, ad quos spectat, erit Congregationem suae Provinciae vel Viceprovinciae vel Missionis indicare et parare, ad normam nn. 3, 4 et 92 Formulae Congregationis Provincialis. Multum vero suadeo ut Congregatio Provincialis celebretur quam primum convenienter fieri possit, ita ut, si propter mutata adiuncta citius quam praevideatur Congregatio Generalis habeatur, Electores deputati iam sint et omnia parata. Provideat praeterea Ra Va ut, ad normam n. 27 eiusdem Formulae, in omnibus domibus ad mensam legatur ex Catalogo Censurarum et Praeceptorum integrum Caput I (Coll. Decr. dd. 303, 304; Epit. Inst. nn. 897-904). Omnes insuper Nostri hortandi sunt ne de hac nostra Congregatione Generali cum externis sermonem facile misceant.

Rae Vae in mentem revoco tam Provinciales quam, si triennium in officio nondum expleverunt, reliquos Superiores maiores et locales a Praeposito Generali nominatos, qui ratione muneris ius ad Congregationem Generalem vel Provinciale habent, munere suo privari non posse ab ipso die obitus Generalis usque ad Congregationem Provinciale vel, si de Praepositis Provinciarum agatur, ad Generalem Congregationem peractam, nisi ad normam Formulae Congregationis Generalis n. 8 (Cfr. Form. C. Prov. n. 12); Vicarium Generalem autem, si Superiori a Generali nominato alium substituere velit, numquam Superiorem nominare, sed tantum Vicesuperiorem, donec Generalis eligendus providerit (Form. C. Gen. n. 8 § 5).

Meminerint insuper Superiores omnes, nullius praeter Generalis censurae obnoxium esse litterarum commercium cum Deputatis ad Congregationem Generalem, quod privilegium durat a die electionis, donec Congregatio solvatur (Cfr. Form. C. Prov. n. 87; Coll. Decr. d. 75 § 2; Epit. Inst. n. 256 § 3).

Cum vero pro hac Congregatione Generali, quae maximi momenti ad futurum Societatis bonum procul dubio erit, illuminante gratia

Sancti Spiritus multum indigeamus, curet Ra Va ut orationibus et Sacrificiis necnon paenitentiis aliisque piis exercitiis omnium Nostrorum enixe commendetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 13 novembris 1964,
in festo S. Stanislai Kostka.

R^{no} V^{no}

Servus in Xto,
IOANNES L. SWAIN
Vic. Gen. Soc. Iesu

Documenta de Congregatione Generali communicantur.

AD OMNES PROVINCIARUM AC VICEPROVINCIARUM
PRAEPOSITOS ET AD SUPERIORES REGULARES MISSIONUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Vicario Generali, ad Ram Vam mitto Elenchum Viceprovinciarum et Missionum necnon territoriorum ab aliqua Provincia separatorum, in quo, ad normam nn. 8 § 3, 9 et 90 § 1 Formulae Congregationis Provincialis, definiuntur uniuscuiusque iura ad Congregationem Generalem atque ad Congregationes Provinciales. Mittitur etiam Elenchus Domorum Maiorum, Domorum et Operum a Praeposito Generali immediate dependentium, Domorum et Operum communium, ex quorum iuridica condicione pendet vox activa et passiva aliquorum e Nostris in Congregatione Provinciae. Si in hoc Elencho aliquis error forte irrepsit, velit Ra Va curare ut de eo sine mora certior fiam. Ex altera parte, cum ex inspectione Catalogorum Provinciarum appareat quasdam Domos maiores atque Domos, Opera et Periodica pluribus Provinciis communia non indicata esse hoc nomine, curandum quoque est ut in nova Catalogi editione ea omnia iuxta normas statutas diserte designentur (cfr. Pract. Quaed. n. 32, e; AR XIII 220, n. 3).

Adiungo etiam *Notanda quaedam*, quae ad nonnulla capita Formulae Congregationis Provincialis illustranda aut singulariter in memoriam revocanda iuvare poterunt, necnon *Schema*, quod ad Acta Congregationis Provincialis facilius et rectius conficienda utile erit.

Exemplare *Formulae Congregationis Provincialis* atque *Praxis Congregationis Provincialis*, cum mutationibus inductis a Congregatione Generali XXX, anno 1960 editarum, in Provincias eodem anno missa sunt. Provinciae autem vel Viceprovinciae vel Missiones interim erectae tam *Formulae* quam *Praxis* exemplaria, quae singulis Patribus congregatis distribuenda sunt, pro sua necessitate a me petere possunt.

Formulam Congregationis Generalis, anno 1957 editam, necessarium non videtur nunc denuo edere, eo magis quod post absolutam proximam Congregationem Generalem ultiores mutationes sine dubio introducendae erunt. Propterea in Provincias nunc mittentur tantum aliquae paginae, « Addenda et corrigenda » in eadem *Formula*, in quibus significantur mutationes in eam a Congregatione Generali XXX inductae (cfr. AR XIII 359-362). Eiusdem autem *Formulae* exemplaria, quae in ipsa proxima Congregatione Generali adhibebuntur, opportune Romae praeparabuntur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 13 novembris 1964.

R^{re} V^{re}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

NOTANDA QUAEDAM

OCCASIONE CONGREGATIONIS GENERALIS XXXI

1. *De Elencho Professorum quattuor votorum Romam quantocius mittendo.* Cum nomina omnium Nostrorum qui sollemnem quattuor votorum professionem emisissent, in aula Congregationis Generalis proferrentur oporteat, ut certi plane simus eorum nullum fuisse praetermissum, curent Praepositi Provinciarum ac Viceprovinciarum *independentium* et Superiores Missionum *independentium*, ut elenchus accurate confectus ad nos *quantocius* mittatur, in quem Professi omnes quattuor votorum ad suam Provinciam vel Viceprovinciam vel Missionem pertinentes — secundum antiquitatis professionis ordinem — ita referantur, ut post singulorum nomina clare conspiciatur, quo quisque tempore sit ortus, Societatem ingressus, ad professionem promotus.

In hoc elencho omnes et soli Professi recensendi sunt, qui ad eam Provinciam vel Viceprovinciam vel Missionem sunt ascripti, *ubicumque degunt, non omissis* sociis Provinciae vel Viceprovinciae vel Missionis qui alii Societatis independenti circumscriptioni sunt applicati, nec sociis Viceprovinciarum ac Missionum a Provincia dependentium, etiamsi his ius concessum sit Electorem ad Congregationem Generalem mit-

tendi; *exclusis* vero iis qui ex alia Societatis independenti circumscriptione provenientes in ea Provincia vel Viceprovincia vel Missione degunt, etiamsi eidem sint applicati: hi enim in simili suae Provinciae vel Viceprovinciae vel Missionis catalogo locum invenient.

Hinc patet: *a)* elenchum de quo hic agitur differre a catalogo eorum qui in electionibus mittendorum vocem passivam habent; *b)* hunc elenchum confici tantum debere in Provinciis et in Viceprovinciis ac Missionibus independentibus, non vero in Viceprovinciis vel Missionibus dependentibus, cum harum Professi iam recenseantur in elencho Provinciae a qua illae dependent; *c)* non esse exspectandum donec Congregatio Provincialis (aut Congregatio Viceprovinciae vel Missionis) peracta sit, sed sine mora hunc elenchum esse conficiendum et Romam mittendum.

2. *De parandis duobus catalogis* eorum qui vocem activam et eorum qui vocem passivam habent (cf. Form. C. Prov. nn. 29, 44; Prax. C. Prov. n. 3):

a) Ad Congregationem Provinciale: Praeter normas generales (Form. C. Prov. nn. 6-14, 19), attente perpendatur etiam caput IV tituli II Formulae (nn. 20-26): «De aliquibus casibus peculiaribus quod ad vocem activam et passivam attinet». Nominatim vero animadvertendum est: 1°, socios earum Viceprovinciarum ac Missionum dependentium, quibus ius concessum est mittendi unum Electorem ad Congregationem Generalem, non habere vocem passivam in Congregatione Provinciae a qua sua Viceprovincia vel Missio dependet, habere autem hanc vocem socios ceterarum Missionum, quibus eiusmodi ius non est concessum (Form. C. Prov. n. 19, 1°); 2°, Patres Curiae Generaliciae (infra Assistentes) aut Domui vel Operi a Generali immediate dependenti assignatos in propria Provincia vocem activam et passivam habere, qui tamen ab obligatione adeundi Congregationem a Vicario Generali dispensari possunt (Form. C. Prov. n. 21).

b) Ad Congregationem Viceprovinciae vel Missionis: Praeter ea quae in nn. 91 et 93 Formulae Congregationis Provincialis definiuntur, ante oculos ponatur etiam (ad normam praescripti eiusdem n. 91 § 2) caput IV tituli II (nn. 20-26). Nominatim vero animadvertendum est: 1°, vocem passivam in hac Congregatione habere omnes et solos Professos 4 vot., qui (secundum principia Formulae n. 7 § 2) sint de Viceprovincia vel Missione, Praeposito Viceprovinciae vel Superiore Regulari Missionis incluso si sit Professus 4 vot., excluso autem si Professus 4 vot. non sit (Form. C. Prov. n. 91 § 2, 1°; 96 § 1); 2°, si quis socius Viceprovinciae vel Missionis assignatus sit Curiae Generaliciae aut Domui vel Operi a Generali immediate dependenti activam et passivam vocem habere in propria Viceprovincia vel Missione, qui tamen ab obligatione adeundi Congregationem a Vicario Generali dispensari potest (Form. C. Prov. n. 21).

c) In Regionibus, quae in quibusdam Provinciis et Viceprovinciis erectae sunt, nulla fit Congregatio. Patres Regionis eodem modo ius habent ad Congregationem Provinciale ac reliqui Provinciae vel Viceprovinciae Patres. Viceprovincialis vero seu Superior Regionis, ex ad-

missa consuetudine, ius semper habet adeundi Congregationem, at supra numerum, nisi iam ius habeat eam ingrediendi intra numerum vi antiqutatis professionis.

3. *De dubiis.* Si qua dubia occurrant Vicario Generali subicienda (Form. C. Prov. n. 14), ea tempestive proponantur folio ab aliis negotiis distincto.

4. *De ipsa Congregatione.* In Congregatione habenda fideliter servantur praescripta Formulae, prout explicantur in libello anno 1960 iterum edito «Praxis Congregationis Provincialis» nn. 1-42, omissis, ut patet, iis quae propria sunt Congregationis Provincialis (aut Congregationis Viceprovinciae vel Missionis) quae praevia sit Congregationi Procuratorum. Singula autem exempla Formulae Congr. Prov., anno 1960 iterum editae, singulis Patribus convocandis distribuenda sunt.

5. *De Congregationis Actis.* In conscribendis Actis Congregationis sedulo observanda sunt ea quae commendantur in eadem «Praxi» nn. 43-57 et de ea re moneatur Secretarius Congregationis statim ac electus erit. Eum vero in suo munere facilius et rectius explendo haud parum forte iuvare poterit integrum quoddam Actorum *schema* ad normam illius libelli accurate confectum, quod simul cum his Notandis hinc mittitur. Peculiarem in modum commendatur id quod legitur n. 54 memorati libelli, ut scribantur *tribus distinctis fasciculis* Acta Congregationis, Postulata proposita Congregationi Generali, Postulata proposita Praeposito Generali. (Cfr. Praxis C. Prov. Append. I et II).

6. *De documentis Romam mittendis:*

a) *Statim ac litterae de Congregationis Generalis indictione* istuc pervenerint, de earum receptione Secretarius Societatis certior fiat; itemque de tempore in quod Congregatio Provincialis (aut Congregatio Viceprovinciae vel Missionis) indicta est. Nomina quoque eorum qui in ea eligentur ad Congregationem Generalem mittendi, *quam primum* Patri Vicario Generali aut Secretario Societatis nuntientur.

b) *Post peractam Congregationem Provinciam* (aut Congregationem Viceprovinciae vel Missionis), *quam primum* Romam mittantur eius Acta et Postulata, tribus separatis fasciculis collecta, ut supra (n. 4) dictum est: hic enim a Patre Vicario et PP. Assistantibus omnium Congregationum Acta diligenter examinari debent ante initium Congregationis Generalis, ea praesertim capita quae ad legitimam Congregationum constitutionem et electiones rite peractas dignoscendas pertinent. Romam autem mittatur documentorum exemplar directe impressum, non vero exemplar interposita charta carbonica factum.

7. *De Postulatis earum Viceprovinciarum et Missionum dependentium, quibus non conceditur ius mittendi Electorem ad Congregationem Generalem.* Cum omnes Viceprovinciae et Missiones possint postulata proponere (Form. C. Prov. n. 97 § 1), Praepositi vel Superiores earum Viceprovinciarum et Missionum in quibus non fiet Congregatio, ad se tempestive convocent suos Consultores et alios graviores Patres quos ad hoc arcessendos ipsi censuerint, eorumque sententiis auditis, ea postulata parare curent, quae nomine Viceprovinciae vel Missionis sive ad Congregationem Generalem sive ad Praepositum Generalem mittenda

esse censuerint (Form. C. Prov. n. 97 § 3). Haec postulata, ad normam Formulae, si ad Congregationem Generalem destinantur, apta sint ad conservanda et promovenda substantialia Instituti, quae ut fundamenta poni debent; si autem ad Praepositum Generalem destinantur, talia sint ut ei utilem notitiam afferant de iis quae in Viceprovincia vel Missionis sive corrigenda sive promovenda sint, quod ad propriam perfectionem animarumve auxilium attinet, vel ut ei apta media proponant ad eundem finem procurandum (cfr. Form. C. Prov. n. 74 § 2).

In his postulatis conscribendis adhibeatur charta circiter 28 cm. longa et 22 cm. lata (mensuris anglicis 11 unc. et 8½ unc.), et relinquatur a sinistris scribentis margo circiter 3 cm. (1¼ unc.). Postulata Congregationi Generali proponenda scribantur in fasciculo separato ab eis quae ad Praepositum Generalem mittentur. Utriusque vero fasciculi fiant duo exemplaria, sigillo Viceprovinciae vel Missionis et subscriptione Praepositi vel Superioris obsignanda, quorum alterum servetur in Archivo Viceprovinciae vel Missionis, alterum Romam quam primum mittatur (cfr. Form. C. Prov. n. 86), et quidem exemplar directe impressum, non autem exemplar interposita charta carbonica factum.

Romae, die 13 novembris 1964.

ELENCHUS VICEPROVINCiarUM ET MISSIONUM

I. - AD CONGREGATIONEM GENERALEM:

A) Viceprovinciae independentes

quibus ius mittendi Electorem ad Congregationem Generalem
competit ex Instituto

(Form. C. Prov. n. 90 § 1)

1. — Viceprov. Aequatoriana
2. — » Antillensis
3. — » Brasiliae Septemtrionalis
4. — » Calcuttensis
5. — » Centro-Americana
6. — » Ceylonensis
7. — » Goa-Poonensis
8. — » Gujaratensis
9. — » Helvetica
10. — » Iamshedpurensis
11. — » Indonesiana
12. — » Kanarensis
13. — » Keralensis
14. — » Lituaniae

15. —	»	Madecassensis
16. —	»	Melitensis
17. —	»	Peruviana
18. —	»	Proximi Orientis
19. —	»	Romenica
20. —	»	Slovakiae
21. —	»	Uruquariensis
22. —	»	Venezolana

B) Viceprovinciae et Missiones dependentes

quibus ius mittendi Electorem ad Congregationem Generalem
concessum est

(Form. C. Prov. n. 90 § 1)

1. —	Viceprov.	Bahiensis (Prov. Ven.-Med.)
2. —	»	Boliviana (Prov. Tarrac.)
3. —	»	Goiano-Minensis (Prov. Legion.)
4. —	»	Paraquariensis (Prov. Baet.)
5. —	Missio	Hongkongensis (Prov. Hibern.)
6. —	»	Jamaicensis (Prov. Nov. Angl.)
7. —	»	Salisburyensis (Prov. Angliae)

C) Missiones independentes

e quibus nullus in praesens adibit Congregationem Generalem

(Form. C. Prov. n. 90 § 1)

1. —	Missio	Lettoniae et Estoniae.

II. - AD CONGREGATIONEM PROVINCIALEM:

Missiones dependentes

A) Quibus conceditur idem ius atque in Provincia a qua dependent

(Form. C. Prov. n. 9 § 2)

1. —	Missio	Adamantea (Prov. Bras. Merid.)
2. —	»	Chiapasensis (Prov. Mex. Merid.)
3. —	»	Marannonensis (Viceprov. Peruv.)
4. —	»	Tarahumarensis (Prov. Mex. Sept.)

B) Quibus conceditur ius mittendi aliquem
ad Congregationem Provinciae a qua dependent

(*Form. C. Prov. n. 9 § 3*)

1. — Missio Alaskae Borealis (*Prov. Oreg.*)
2. — » Belizensis (*Prov. Missouri.*)
3. — » Carolinensis et de Marshall (*Prov. Buffal.*)
4. — » Chikunensis (*Prov. Hibern.*)
5. — » Guianensis Britann. (*Prov. Angl.*)
6. — » Iraquensis (*Prov. Nov. Angl.*)
7. — » Lusakensis (*Prov. Polon. Min.*)
8. — » Tchadiensis (*Prov. Gall. Med.*)
9. — » Zambesiana (*Prov. Lusit.*)

C) E quibus nullus in praesens adibit Congregationem Provinciae
a qua dependent:

(*Form. C. Prov. n. 9 § 1*)

1. — Missio Coreana (*Prov. Wiscons.*)
2. — » Sinoiensis (*Prov. Germ. Or.*)
3. — » Yorensis (*Prov. Missouri.*)

Territoria separata a reliqua Provincia

A) In quibus idem ius viget atque in reliqua Provincia

(*Form. C. Prov. n. 8 § 3*)

1. — Alaska Australis (*Prov. Oregon.*)
2. — Algeria (*Prov. Gall. Med.*)
3. — Baleares Insulae (*Prov. Aragon.*)
4. — Canariae Insulae (*Prov. Baet.*)
5. — Corsica Insula (*Prov. Gall. Med.*)
6. — Dania (*Prov. Germ. Infer.*)
7. — Delhi (*Prov. Patnen.*)
8. — *Hongkong (*in disp.*) (*Prov. Extr. Or.*)
9. — Jaipur (*Prov. Patnen.*)
10. — *Macau (*in disp.*) (*Prov. Extr. Or.*)
11. — *Philippinae Insulae (*in disp.*) (*Prov. Extr. Or.*)
12. — Portoricensis Insula (*Prov. Neo Ebor.*)

---

* Agitur non de territoriis separatim sed de domibus et operibus Provinciae Extremi Orientis in territoriis aliarum Provinciarum dispersis.

12. — Sardinia Insula (*Prov. Taur.*)
13. — Suecia (*Prov. Germ. Infer.*)
14. — Temara (Maroc.) (*Prov. Paris.*)

B) In quibus permittitur ut unus ad Congregationem Provinciale veniat

(*Form. C. Prov. n. 8 § 3*)

1. — Abidjan (*Prov. Paris.*): Superior domus.
2. — Aethiopia (*Prov. Quebec.*): Superior Addis Abeba Residentiae.
3. — Douala (Cameroun.) (*Prov. Paris.*): Deleg. Prov. (Rector Collegii)
4. — Graecia (*Prov. Gall. Med.*): Deleg. Prov. (Rector Athen. Sem. Interdioec.)
5. — Peru Merid. (*Prov. Chicag.*): Rector Arequipensis Collegii.
6. — Thailand (*Prov. Extr. Or.*): Superior Bangkokensis Residentiae.
7. — Timor (*Prov. Extr. Or.*): Vicerektor Diliensis Seminarii.
8. — Vietnam (*Prov. Extr. Or.*): Rector Dalatensis Collegii.

C) E quibus nullus in praesens adibit Congregationem Provinciale

(*Form. C. Prov. n. 8 § 3*)

1. — Albania (*Prov. Ven.-Mediol.*)
2. — Birmania (*Prov. Maryl.*)
3. — Haiti (*Prov. Mont. Reg.*)
4. — Lahore, W. Pakistan (*Prov. Germ. Super.*)
5. — Macau (*Prov. Lusit.*)
6. — Nigeria (*Prov. Neo Ebor.*)
7. — Osorno (*Prov. Maryl.*)

ELENCHUS

DOMORUM MAIORUM, DOMORUM ET OPERUM A PRAEPOSITO GENERALI
IMMEDIATE DEPENDENTIUM, DOMORUM ET OPERUM COMMUNIORUM
PLURIBUS PROVINCIIS VEL VICEPROVINCIIS

occasione Congregationis Generalis XXXI confectus

I

DOMUS MAIORES

Domus maiores ipso iure sunt eae omnes, quarum Superior, quocumque appellatur nomine, a Praeposito Generali, ternis propositis nominibus, constituitur (cfr. Epit. n. 733, 2°; A.R. V, 285; VI, 345; VII, 175; VIII, 812; XI, 122, 689; XII, 246; XIII, 113; XIII, 795).

Tales sunt:

a) Omnes Domus professae.

b) Omnia Seminaria Nostrorum (Domus probationis, sive primae et secundae, sive tertiae; Collegia Nostrorum).

c) Omnia Collegia alumnorum, quocumque nomine vocantur, etiam tantum inchoata (cfr. Epit. n. 29 § 1, 3°).

d) Seminaria minora Societatis (cfr. Epit. ibid.), quae scholas proprias habeant.

e) Seminaria clericalia, quae Societatis curae stabili aliqua ratione concredita sint.

f) Residentiae maiores.

g) Domus Scriptorum maiores.

* * *

Ad Residentias maiores et Domus Scriptorum maiores quod attinet, earum elenchum completum hic exhibere visum est, inclusis etiam illis quae in Viceprovinciis habentur.

Assistentia Italiae

PROV. ROMANA: Romanae Residentiae ad SS. Nom. Iesu et ad S. Rob. Bellarmino.

PROV. NEAPOLITANA: Neapolitana Residentia ad SS. Nom. Iesu.

PROV. SICULA: Panormitana Residentia.

PROV. TAURINENSIS: Calaritana, Genuensis, et Taurinensis Residentiae.

PROV. VENETO-MEDIOLANENSIS: Mediolanensis, Mutinensis et Veneta Residentiae.

Assistentia Germaniae

PROV. AUSTRIAE: Klagenfurtensis Residentia.

PROV. GERMANIAE INFER.: Coloniensis, Francofurtensis et Holmiensis Residentiae.

PROV. GERMANIAE ORIENT.: Berolinensis Residentia S. Ignatii.

PROV. GERMANIAE SUPER.: Monacensis Residentia S. Ignatii; Monacensis Domus Scriptorum S. Petri Canisii.

VICEPROV. HELVETICA: Turicensis Domus Scriptorum.

VICEPROV. LITUANIAE (disp.): Chicagiensis Residentia B. M. V. a Strata.

PROV. NEERLANDICA: Haga-Comitana Resid. B. M. V.

Assistentia Galliae

PROV. GALLIAE ATLANT.: Tolosana Residentia SS. Cordis Iesu.

PROV. GALLIAE MEDIT.: Gratianopolitana, Lugdunensis et Massiliensis Residentiae.

- PROV. GALLIAE SEPT.: Argentinensis, Insulana Immac. Conc. B.M.V., Nanceiensis Residentiae.
- PROV. PARISIENSIS: Domus S. Ignatii, Domus B.M.V. ad Institutiones Paedagogicas, Domus Scriptorum «Etudes», Domus ad Institutiones Sociales, Residentia S. Germani.
- VICEPROV. MADECASSENSIS: Ambositrana, Fianarantsoana et Tananarivensis Residentiae.
- VICEPROV. PROXIMI ORIENTIS: Cairensis Residentia S. Athanasii.

Assistentia Hispaniae

- PROV. ARAGONIAE: Caesaraugustana Residentia.
- PROV. BAETICA: Granatensis et Hispalensis Residentiae.
- PROV. CASTELLANA: Santanderiensis et Vallisoletana Residentiae.
- PROV. LEGIONENSIS: Coruniensis Residentia.
- PROV. LOVOLENSIS: Sebastianensis Residentia.
- PROV. LUSITANA: Olysiponensis Domus Scriptorum.
- PROV. TARRACONENSIS: Barcinonensis Residentia SS. Cordis.
- PROV. TOLETANA: Matritensis Domus Scriptorum.

Assistentia Angliae

- PROV. ANGLIAE: Londinensis Residentia.
- PROV. AUSTRALIAE: Melbournensis Residentia S. Ignatii et Sydneiensis Residentia SS. Cordis.
- PROV. BELGICA SEPTEMTR.: Bruxellensis et Mechliniensis Residentiae.
- PROV. HIBERNIAE: Dublinensis Residentia S. Francisci Xaverii.
- PROV. MONTIS REGII: Marianopolitana Domus Scriptorum.
- PROV. QUEBECENSIS: Quebecensis Residentia.

Assistentia Americae

- PROV. CHICAGIENSIS: Mundeleinensis Residentia.
- PROV. MISSOURIANA: S. Ludovici Residentia Operis Reginae.
- PROV. NEO EBORACENSIS: Neo Eboracensis Domus Scriptorum.
- PROV. NOVAE ANGLIAE: Bostoniensis Residentia S. Mariae.

Assistentia Slavica

- PROV. CROATIAE: Labacensis et Zagrebiensis Residentiae.
- PROV. POLONIAE MAI.: Varsaviensis Residentia B.M.V. de Gratia.
- PROV. POLONIAE MIN.: Cracoviensis Residentia S. Barbarae.

Assistentia Americae Latinae Meridionalis

- PROV. ARGENTINENSIS: Bonäerensis et Cordubensis Residentiae.
- VICEPROV.: BRASILIAE SEPTEMTR.: Fortalexiensis Residentia.
- VICEPROV. PERUVIANA: Limensis Residentia S. Petri Apostoli.

Assistentia Indiae

PROV. MADURENSIS: Madurensis et Palayamcottensis Residentiae.

Assistentia Americae Latinae Septemtrionalis

VICEPROV. ANTILLENsis: Habanensis Residentia SS. Cordis Iesu.

PROV. COLOMBIANA ORIENT.: Barrancabermeiensis et Bogotana Residentiae.

PROV. MEXICANA SEPTEMTR.: Guadalajarensis Residentia.

Assistentia Asiae Orientalis

VICEPROV. INDONESIAE: Djakartensis Residentia B. M. V. Assumptae.

II

CURIA GENERALICIA AC DOMUS ET OPERA
A PRAEPOSITO GENERALI IMMEDIATE DEPENDENTIA

(Form. C. Prov. n. 21)

IN URBE:

Curia Generalicia

Pont. Universitas Gregoriana

Collegium NN. S. Roberti Bellarmino

Pont. Institutum Biblicum

Pont. Institutum Orientale

Domus Scriptorum « La Civiltà Cattolica »

Domus Scriptorum S. Petri Canisii

Pont. Collegium Pium Latinum Americanum

Pont. Collegium Pium Brasiliense

Institutum S. Ioannis Damasceni pro Orientalibus

Pont. Collegium Germanicum et Hungaricum

Pont. Collegium Russicum

Residentia ad Castrum Gandulfi

Qui his domibus vel operibus assignati sunt, praeter Vicarium Generalem et Assistentes, in propria Provincia utramque vocem retinent; atque adeo Secretarius Societatis, Procurator Generalis, Oeconomus Generalis et Rectores vel Superiores domorum vocem activam in propria Provincia habent etiam vi muneris, at supra numerum, nisi iam eam habeant intra numerum ratione antiquitatis professionis. Omnes tamen ab obligatione adeundi Congregationem Provincialem a Vicario Generali dispensari possunt; firmo etiam praescripto Form. C. Prov. n. 17 § 1.

III

DOMUS ET OPERA
COMMUNIA PLURIBUS PROVINCIIS VEL VICEPROVINCIIS

(Form. C. Prov. n. 22)

IN ASSISTENTIA ITALIAE:

Florentina Domus tertiae probationis	}	<i>Communes omnibus Provinciis Italiae.</i>
Romana Domus Secr. Nat. CC.MM.		
Cherienne Collegium NN. (Theol.)	}	<i>Communia Provinciis Taurinensi et Veneto-Mediolanensi.</i>
Gallaratenne Collegium NN. (Phil.)		

IN ASSISTENTIA GERMANIAE:

Frankfurtense Collegium NN. (Theol.)	}	<i>Communia omnibus Provinciis Germaniae.</i>
Pullacense Collegium NN. (Phil.)		
Monacensis Domus Scriptorum		
Periodicum « Dei Katholischen Missionen »		
Lavantina Domus tertiae probationis		<i>Communis Provinciis Austriae et Germaniae Super.</i>
Monasteriensis Domus tertiae probationis		<i>Communis Provinciis Germaniae Infer. et Germaniae Orient.</i>
Periodica « Bijdragen » et « Streven »	}	<i>Communia Provinciis Neerlandicae et Belgicae Septentrionali.</i>

IN ASSISTENTIA GALLIAE:

Aquensis Domus probationis pro FF. CC.	}	<i>Communia omnibus Provinciis Galliae.</i>
Cantilliancense Collegium NN. (Phil.)		
Lavallienne Collegium NN. (Iunioratus)		
Lugdunense Collegium NN. (Theol.)		
Sancti Martini de Auleis Domus	}	<i>Communis Provinciis Galliae Sept. et Parisiensis.</i>
		<i>Communis Provinciis Galliae Atlant., Galliae Sept. et Parisiensis.</i>
Parediensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communis Provinciis Galliae Atlant. et Medit.</i>

IN ASSISTENTIA HISPANIAE:

Regionensis Universitas Laboralis	} <i>Communia omnibus Provinciis Hispaniae.</i>
Matritensis Domus Scriptorum	
Raymatensis Iunioratus pro FF. CC.	
Opus « Cathedrae Salmanticensis Univ. Pont. »	
Opus « Confoederatio Congregationum Marianarum »	} <i>Communis Provinciis Aragoniae, Loyolensi et Tarracoenensi.</i>
Periodicum « El siglo de las Misiones »	
Gandiensis Domus tertiae probationis	<i>Commune Provinciis Baeticae et Toletanae.</i>
Granatense Collegium NN. (Theol.)	
Comillensis Pontificia Universitas (Theol. et Phil.)	} <i>Communia Provinciis Castellanae et Legionensi.</i>
Comillense Collegium NN. (Theol. et Phil.)	
Villagarcensis Domus probationis	
Matritensis Domus Facultatis Comillensis Iuris Canonici	<i>Communis Provinciis Castellanae, Legionensi et Toletanae.</i>
Salmanticensis Domus tertiae probationis	<i>Communis Provinciis Castellanae, Legionensi et Lusitanae.</i>
Salmanticense Collegium NN. (Iunioratus)	<i>Commune Provinciis Castellanae, Legionensi et Loyolensi.</i>
Castroctavianense Collegium NN. (Theol. et Phil.)	<i>Commune Provinciis Aragoniae et Tarraconensi.</i>
Complutense Collegium NN. (Phil.)	<i>Commune Provinciis Baeticae et Toletanae.</i>
Aranjuezanum Collegium NN. (Iunioratus)	<i>Commune Provinciis Aragoniae, Tarraconensi et Toletanae.</i>

IN ASSISTENTIA ANGLIAE:

Opus Hagiographicum Bollandistarum	} <i>Communia utrique Provinciae Belgicae.</i>
Opus « Lumen Vitae »	
Periodica « Bijdragen » et « Streven »	<i>Communia Provinciis Neerlandicae et Belgicae Septentrionali.</i>

Montis Regii Collegium NN. (Theol. et Phil.)	}	<i>Communia Provinciis Montis Regii et Quebecensi.</i>
S. Hieronymi Domus probationis		
Montis Regii Domus Scriptorum		
Montis Regii Residentia S. F. Xaverii		
Urbis Iacobi Cartier Domus S. Renati Goupil	}	

IN ASSISTENTIA AMERICAЕ:

Neo Eboracensis Domus Scriptorum	}	<i>Communia omnibus Provinciis Assistentiae Americae.</i>
S. Ludovici Residentia Operis Reginae		
Periodicum « Jesuit Missions »		
Opus « Institute of Social Order »		
Secretariatus Nationalis Educationis	}	
Auriesvillensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Buffalensi, Marylandiae et Neo Eboracensi.</i>
Monroensis Domus Valetudinaria		
Shrub Oak Collegium NN. (Phil.)		
Woodstockiense Collegium NN. (Theol.)		
Port Townsend Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Californiae et Oregoniensi.</i>
Almanum Collegium NN. (Theol.)		
Montis Sancti Michaëlis Collegium NN. (Phil.)		
Decaturensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Missouriana et Wisconsinensi.</i>
S. Mariae Collegium NN. (Theol.)		
S. Ludovici Collegium NN. (Phil.)		
Aurorense Collegium NN. (Phil. et Theol.)	}	<i>Communia Provinciis Chicagensi et Detroitensi.</i>
Clevelandensis Domus tertiae probationis		

IN ASSISTENTIA SLAVICA:

Czechowicensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia utrique Provinciae Poloniae.</i>
Cracoviense Collegium NN. (Phil.)		
Varsaviense Collegium NN. (Theol.)		

IN ASSISTENTIA AMERICAЕ LATINAE MERIDIONALIS:

Marplatensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Argentinensi et Chilensi ac Viceprovinciae Uruquariensi.</i>
S. Michaëlis Collegium NN. (Theol. et Phil.)		
Trespocensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Brasiliae Centralis et Brasiliae Meridionalis ac Viceprovinciis Brasiliae Septemtrionalis, Bahiensi et Goiano-Minensi.</i>
Neofriburgense Collegium NN. (Phil.)		
S. Leopoldi Collegium NN. (Theol.)		
Fluminensis Pont. Universitas		

IN ASSISTENTIA INDIAE:

Poonense Collegium NN. (Theol. et Phil.)	}	<i>Communia omnibus Provinciis et Viceprovinciis Indiae et Ceylon.</i>
Poonense Pontificium Seminarium		
Delhiense Institutum Ordinis Socialis	}	<i>Commune omnibus Provinciis et Viceprovinciis Indiae.</i>
Kurseongense Collegium NN. (Theol.)		
Secretariatus Nationalis Educationis	}	<i>Communis Provinciae Ranchiensi et Viceprovinciis Calcuttensi et Jamshedpuriensi.</i>
Hazaribaghensis Domus probationis		
Shembaganurense Collegium NN. (Phil.)	}	<i>Commune Provinciae Madurensi et Viceprovinciis Kanarensi et Keralensi.</i>

IN ASSISTENTIA AMERICAЕ LATINAE SEPTEMTRIONALIS:

Bogotatum Collegium NN. (Theol. et Phil.)	}	<i>Communia utrique Provinciae Colombianae.</i>
Bogotana Pontificia Universitas		
Sanctarrosense Collegium NN. (Iunioratus)		
Domus tertiae probationis ad « La Ceja »		
Secretariatus Nationalis Apost. Orat. et Congr. Marian.		
Periodica « Revista Javeriana » et « El Mensajero »	}	<i>Communia utrique Provinciae Mexicanae.</i>
Centrum pro Investigatione et Actione Sociali		
Capulhuacensis Domus probationis FF. CC.		
Magnopontanum Collegium NN. (Iunioratus)		
Mexicopolitanum Collegium NN. (Theol. et Phil.)		
Mexicopolitana Universitas Iberoamericana	}	
Montezumense Pont. Seminarium Nationale		
Opera « Centro de Información y Acción Social » et « Buena Prensa »		

Qui his domibus vel operibus assignantur, utramque vocem retinent in propria Provincia, dummodo ipsi pertineant ad unam ex Provinciis

quibus domus vel opera sunt communia; si vero ad nullam ex his pertineant, servantur normae generales Form. C. Prov. — Rector vel Superior harum domorum vocem quidem passivam in sua Provincia retinet, sed vocem activam habet in Congregatione illius Provinciae in qua domus sita est.

Romae, die 13 novembris 1964.

44.

2 decembris 1964

De reverentia erga Summum Pontificem.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ra Va probabiliter in ephemeridibus nonnulla legit de quadam tensione et dissensu quae ultimis diebus tertiae Sessionis Conciliaris locum habuerunt. Interventiones autem Summi Pontificis non ab omnibus eodem studio receptae sunt.

Iam vero hanc brevem epistolam scribo rogans ut Ra Va diligenter provideat ne Nostri, dum in libellis periodicis, actis diurnis aliisque operibus de Concilio scribant, crisi subiciant Summum Pontificem vel ea quae ipse, auctoritate sibi propria, decernere voluerit.

Non multum temporis abhinc superfluum fuisset hac de re cum sociis nostrae Societatis insistere; sed talis hodie est facilitas iudicia voce vel scripto proferendi, ut in publicationibus ipsius Societatis aliqua circa Summum Pontificem et Sanctam Sedem edita sint quae reverentia nonnihil deficiunt.

Opus non est ut fusius hic loquar de speciali fidelitate erga Summum Pontificem quam Institutum nostrum inculcat et de qua Societas nostra ex longa traditione inde a tempore S. P. Ignatii gloriatur. Hanc traditionem continuare necesse est, et Superiorum est eius continuationi providere. A nullo utique petendum est ut sinceritate deficiat; sed in omnibus reverentia et oboedientia iure exspectantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 2 decembris 1964.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES L. SWAIN
Vic. Gen. Soc. Iesu

45.

15 decembris 1964

De Congregatione Generali paranda.

AD OMNES PROV. ET VICEPROV. PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Litteris die 13 novembris huius anni datis, quibus Congregatio Generalis indicta est, preannuntiavi mittenda ad Provinciales et Electores quaedam documenta et informationes varias quibus iuxta mentem et consilium R. Patris Janssens Congregatio Generalis accuratius praepararetur.

Nunc vero ad Ram Vam mittuntur annexa folia, quibus, ad quemdam ordinem faciliorem reddendum, tituli dati sunt .....

Non inutile reputo hic repetere Patrem Generalem, cum manum admovit ad futuram Congregationem Generalem praeparandam, motum fuisse non eo animo ut Patres futurae Congregationis sese invenirent coram rebus iam decisis et statutis — id quod ceterum fieri nullo modo potuit — sed ea tantum intentione ut Patres congregandi, iam per hebdomadas et menses ante Congregationem Generalem, proprio studio indagare possent res maioris momenti et difficiliore, quas plures Provinciales iudicarunt in futura Congregatione tractandas esse ad bonum Societatis, ideoque ipsa Congregatio, intra breve tempus sibi concessum, easdem res facilius expedire et perficere posset.

In annexis foliis igitur, quorum plura ipse Pater Generalis attente perlegerat, non continentur nisi elementa doctrinalia, notitiae historicae, elucubrationes et quaedam solutiones difficiliorum problematum, quibus attente perscrutatis, Patres congregandi opiniones sibi efforment et pleniorum rerum visionem acquirant. Haec omnia praeparata sunt non a Curia Generalicia sed a quibusdam peritis, e Provinciis a Patre Generali consulto convocatis, scilicet: P. Antonio Delchard (Prov. Galliae Sept.) et P. Aloisio Renard (Prov. Belg. Merid.), quibus auxilio fuerunt P. Fridericus Buuck (Prov. Germ. Infer.) et P. Eduardus Mann (Prov. Patnensis, nunc Praep. Prov. Bombayensis), et quibus alii Patres ex Europa, America Septentrionali et Meridionali atque Asia mensibus venturis adiunguntur. Relationes igitur nullo modo « mentem » vel « sententiam » Vicarii Generalis aut Curiae Generaliciae exprimunt et quovis valore « officiali », uti dicitur, carent, praeter eum quem textus Iuris vel ipsa facta per semetipsa habent. Neque « schemata » vel « postulata » quidem sunt, sed simpliciter relationes seu infor-

mationes, quibus meditatis Patres congregandi « melius parati ad deliberationes romanas accedant ».

De annexis autem relationibus haec animadvertere velim:

1) Destinantur *unice* ad Provinciales et ad duos Electores a Provinciis et unum Electorem a Viceprovinciis vel Missionibus Romam mittendos (non vero ad eorum Substitutos, nisi postquam certo constet hos Romam ad Congregationem esse venturos). Relationes, simul cum exemplari huius meae epistolae, cum Electoribus communicandae sunt quam primum electi fuerint.

2) De argumentis horum documentorum Patres congregandi agere poterunt, si opportunum videbitur, cum uno alterove Patre in rebus tractandis perito, sed sub onere secreti.

3) Si, cum folia ad Ram Vam pervenerint, Congregatio Provincialis nondum habita erit, nihil de rebus in ipsis contentis proponendum est Congregationi, nisi aliunde aliquod postulatum ea de re legitime propositum fuerit.

4) Iuxta easdem normas adhibendae erunt aliae relationes quae, si Deus permiserit, post aliquod tempus mittentur de aliis rebus, maxime de implicata quaestione paupertatis, necnon de v. g. oboedientia, formatione et studiis Nostrorum, ministeriis in hodierna Societate, etc.

5) Provinciales et Electores animadversiones suas de relationibus acceptis aut vota sua et proposita de rebus in Congregatione Generali tractandis sine mora, sufficienti studio peracto, ad me mittere invitantur.

Propter complexitatem et urgentiam tot problematum quae nunc solvenda sunt et propter magnum momentum quod proxima Congregatio Generalis pro futuro bono Societatis certe habitura est, omne id agendum esse duco ut Electores quam optimi Romam mittantur. Ram Vam igitur rogo ut in brevi sermone, qui in initio Congregationis Provincialis habendus est ad causam cur vocata sit Congregatio et ea quae in ea agenda sint exponenda¹, vel alio tempore opportuno, Patribus congregatis dotes in Electoribus requisitae proponantur ipsique admoneantur de necessitate, etiam cum sacrificio aliorum operum apostolicorum, Electores quam aptissimos Romam mittendi. Dotes praecipuae Mittendorum in Formulae Congregationis Provincialis n. 57 breviter indicantur. Cum autem iis competat non solum novum Praepositum Generalem novosque Assistentes eligere, sed etiam operam legiferam navare, in iis requiruntur, praeter ceteras dotes et virtutes, vires mentis et corporis expeditae, aptitudo et voluntas studii methodici ac meditationis

---

¹ Cfr. *Form. C. Prov.* n. 49.

protractae, animus paratus ad assumendam responsabilitatem ea decernendi quae decerni debeant. Ex fidelitate igitur erga Societatem Congregationes Provinciales tenentur Electores mittere capaces ad bene implendum grave officium quod ipsis incumbit. Etiam in proponendis impedimentis Mittendorum², considerandum est in concreto eorum munus, eiusque momentum et necessaria praeparatio.

Utile quoque erit, et in praesentibus adiunctis opportunum, si Ra Va, ea ratione quam meliorem iudicaverit, omnibus Nostri in mentem revocaverit ius quod habent « ea quae volunt, privato nomine, Consultoribus, Superiori, vel cuilibet ad Congregationem (Provincialem) convocato offerre, aut ad (eandem) Congregationem mittere »³, aut etiam postulata ad Congregationem Generalem deferre⁴. Superiores quoque ad Congregationem Provinciam ratione muneris vocati monentur ut « priusquam proficiscantur, informationem accipiant a suis subditis quos de rebus tractandis bene sentire iudicent, et cum Consultoribus conferant quatenus ad Congregationem (Provincialem) deferenda videantur »⁵.

Quod autem Nostri inter se de Provinciae vel Societatis problematibus agere cupiunt, nullo modo reprobandum, immo optandum est, dummodo id faciant eo modo et intra limites quos Institutum prudenter praescribit. Utique convenire non debent coetus plurium Nostrorum, nec habendae sunt quaedam « parvae Congregationes », in quibus solutiones quaerantur. Ex iis ceterum fructus vere utiles vix exspectari possint pro quaestionibus adeo gravibus et complexis ut diuturnum et profundum studium requirant. Omnes praeterea prohibentur ne substantialia Instituti impugnent vel alios ad ea impugnanda inducant, neve voce aut scripto « opinionem communem », uti dicitur, efformare conentur, id quod spiritui et litterae Instituti adversatur atque animarum perturbationem creare natum est⁶.

Ex altera parte Nostri, sive singuli sive cum paucis aliis, omnino libere possunt privatim studere iis quae problemata Provinciae vel Societatis sibi appareant, eo consilio ut sese informet et proprias opiniones clariores atque profundiores reddant, quo facilius et maiore cum fructu, si voluerint, eas Congregationi Pro-

² *Form. C. Prov.* n. 70.

³ *Ibid.* n. 28 § 2.

⁴ *Form. C. Gen.* n. 116 § 1.

⁵ *Form. C. Prov.* n. 28 § 1.

⁶ *Cfr. Epit. Inst.* nn. 905-908.

⁷ *Cfr. Form. C. Prov.* n. 74 § 3, 3°.

vinciali proponant⁷ vel, — et *unice*, quatenus materia id exigat⁸ — Congregationi Generali aut Patribus congregandis aut Vicario Generali⁹ privato nomine submittant. Sincere quidem laetandum est quod, adventante Congregatione Generali, Patres, Scholastici et Fratres Coadiutores non tantum oratione et sacrificio, sed etiam diligenti pro viribus studio ad commune opus aliquid conferre exoptant. Ad mentem enim Ecclesiae, iuxta iteratas adhortationes Summi Pontificis, Pauli VI, et secundum genuinum nostrum spiritum et modum procedendi, Superiorum est illi fraternae et filiali communicationi positive favere, qua unusquisque e Nostris « proponat sibi in animo se partem esse Societatis »¹⁰, atque participem se faciat communium laborum, quibus Societas se divinae suae vocationi et Ecclesiae expectationi plenius responsuram esse sperat.

Felix insuper nunc offertur occasio Nostros adducendi ad profundiorum notitiam Societatis eiusque Instituti, potissimum Constitutionum, acquirendam. Fovenda igitur est inter eos circa nostrorum institutorum originem et progressum patiens et accurata inquisitio, ex qua sola sperari potest cognitio vera et fructuosa. A peritis iuvandi sunt maxime iuvenes, ita ut ad fontes et monumenta recurrere atque in studia historica ac etiam iuridica incumbere discant. Diligenter autem curandum est ut Nostrorum conatus dirigantur imprimis non ad defectus et detrimenta detegenda, sed ad verum statum quaestionis et rei percipiendum atque ad solutiones, si de iis proponendis agatur, positivas et constructivas, uti dicunt, exquirendas. Sic etiam Instituto maiore affectu devincientur, maturitatem et responsabilitatis sensum excolunt, ad decisiones et commendationes futurae Congregationis Generalis parabuntur.

Si omnes denique Nostri in hac re libertate, qua gaudent, utique uti erunt, simulque tamen debitam discretionem et prudentiam, fidelitatem erga Societatem, atque imprimis caritatem servaverint, multum conferet non tantum ad fiduciam fovendam, sed etiam ad verum emolumentum et futurum bonum Societatis provehendum, ad maiorem Dei gloriam.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 decembris 1964.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES L. SWAIN

Vic. Gen. Soc. Iesu

⁸ *Ibid.* n. 74 § 3, 2°.

⁹ *Cfr. Epit. Inst.* n. 905, 2°.

¹⁰ *Form. Inst.* n. 1.

II. — PRO PROVINCIIIS, DOMIBUS, MISSIONIBUS

46.

3 ianuarii 1964

De 25° anniversario Operis SS. Cordis Iesu in Saint Louis (Missour.).

AD R. P. EUGENIUM P. MURPHY
« DIRECTOR OF THE SACRED HEART PROGRAM »

Dear Father Murphy: — P. C.

Twenty-five years ago my esteemed predecessor witnessed the humble beginnings of « The Sacred Heart Program » with a few moments broadcast called « A Day's Dedication », recited over the radio station of Saint Louis University, but it has been my privilege and joy to watch this Program, like the proverbial mustard seed, grow in splendor and prestige into a world-wide presentation over radio and television. One begins to understand the consecrating power of the Sacred Heart Program, when you recall that the Morning Offering prayer is heard 3000 times each week over 1100 radio and 170 TV stations, in English, French and Spanish, and on 5 continents and in 22 countries of the world. Your motto, dear Father, « The Sacred Heart for the World: the World for the Sacred Heart », well portrays the global dimensions of your apostolate.

Only zealous love for the Sacred Heart could have motivated you, Father, and your devoted staff, in developing a program, which brings the gospel of Divine love to families in their homes, sick in hospitals, commuting workers, military in far flung installations, and even prisoners in their cells. Wisdom surely dictated the plan to seek the advice and cooperation of professional men in communications and the sharing of their technical equipment, to enlist the artistic assistance of talented soloists and choral groups from all over the world. Humble, persevering confidence has through you worked the seeming miracle of financing an international apostolate by some offerings from persons of means, it is true, but largely by the sacrifices of those more in need, members of « Shut-In Clubs », and « Dime-A-Week », and volunteer labor by a little army of dedicated workers. I am grateful to every person,

who has contributed of his or her talent, labor, money or prayers during these twenty-five years and I pray Christ our Lord to bless them, knowing that He « is able to accomplish all things in a measure far beyond what we ask or conceive ». (Eph. 3: 19).

The consistent and increasing popularity of the Sacred Heart Program has been greatly due, I am sure, to the insistence that Christ, « the Word of Life », be presented to the listeners and viewers through His positive teachings. This has been worthily accomplished through the appearance of eminent members of the Hierarchy, and effective diocesan and religious priests and laymen. May God show them, in turn, the overflowing riches of His grace in Christ Jesus. (Eph. 2: 7).

In conclusion, I wish to commend the fraternal cooperation, which this Program has fostered and manifested among the members of our own Society of Jesus in diverse Provinces, and in this regard permit me to single out the Directors of the branch offices and especially the two other main offices of Boston and Toronto. If fellowship one with another is a sign we walk in the light, and Saint John so declares, this grand characteristic of the Sacred Heart Program should be a confirmation of its present authenticity and a precursor of future performance.

Asking a remembrance in your prayers and holy masses, I remain.

Sincerely in Our Lord,

JOHN B. JANSSENS,

General of the Society of Jesus

January 3, 1964.

47.

17 ianuarii 1964

De gradibus academicis acquirendis a Scholastico cursus minoris theologiae.

AD R. P. IOSEPHUM A. DE SOBRINO
PRAEP. PROV. BAETICAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

In ultimo conventu Provincialium Assistentiae Hispaniae, Maritimi habito initio novembris 1963, quaestio mihi proposita fuit an

expediret ut Scholasticis nostris qui in cursu minori studiis Theologiae vacant permitteretur gradus academicos adipisci.

Decretum Congregationis Generalis XXIX (11, 5 d) ab ipsis Provincialibus memoratum, non permittit, ut *mos* introducatur admittendi in cursum maiorem Theologiae ad solos gradus academicos consequendos, Scholasticos qui suffragia requisita in ultimo examine Philosophiae scholasticae non obtinuerunt.

Attamen rationes a Provincialibus allatae sufficientes videntur ut dispensationes in casibus particularibus concedantur. Quare possunt Provinciales dispensationem petere *pro singulis casibus*, indicando tum rationes ob quas dispensatio in illo casu postulatur, tum sententiam Consilii Facultatis Theologiae de aptitudine candidati ad gradus academicos rite obtinendos.

Grato ero animo VRae si haec cum reliquis Provincialibus communicare velit.

Commendo me ss. SS.

Romae, 17 ianuarii 1964.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES L. SWAIN

Vic. Gen. Soc. Iesu

48.

29 ianuarii 1964

Responsum ad quasdam frequentes difficultates in iuvenum nostrorum formatione.

AD QUENDAM MAGISTRUM NOVICIORUM

In responso ad RVae litteras potius quam ad singula rescribere placet quaedam principia generaliora premere vel communes aliquas difficultates afferre, quae hodie ubique sentiuntur et proferuntur. Fortasse RVa iam aliquatenus iuvatur duplici epistola Patris Nostri die 8 decembris ad universam Societatem et ad Superiores directa; cfr. AR. XIV 322; 330.

1. Iunioribus huius aetatis difficile est utilitatem regularitatis ab extrinseco impositae intelligere vel, si eam ratione amplectuntur, vita quotidiana eam admittere. Videtur in eis non adesse viva, immo caeca in fide devotio, videntur omnes res, etiam vitam religiosam intimam, in omnibus actionibus reflexe et conscie sapere vel; quodsi sapor deest, putant se insincere agere, si normis exter-

nis quas vocant obsequuntur. Verum quidem est spiritum praevalere regulae externae, sed in oeconomia salvifica huius mundi, sub signo Incarnationis et Redemptionis, omnis spiritus suam indolem authenticam probare eamque actu exprimere oportet fidelitate regulae concretæ.

2. Falsus conceptus personalitatis « authenticæ » grassari videtur. At authentica nostra personalitas se movetur intra Regulam undecimam Summarii, alienam ab omni amore proprio, vanitate et superbia. Necessarium non est, ut iuvenes nostri immaturi in rebus theologicis, asceticis etc. omnia perspiciant, antequam agant vel agere omittant, quamquam in multis patienter sunt audiendi et, quantum fieri potest, rationibus convincendi: omnis enim vita, etiam religiosa, requirit sat magnam mensuram « taedii », nulla varietate distincta. Hoc autem etiam elevari et germanam authenticitatem vitae personalis induere potest, si accipitur et exercetur sincero sensu officii religiosi, viva fidelitate et in spiritu fidei. Libenter hodie citatur Papae Ioannis XXIII monitio de adaptatione « aggiornamento », sed saepe nimis leviter et secundum normas merae humanitatis. Meminisse etiam oportet e. g. verborum, quibus allocutus est Patres Capitulares Congregationis Sanctissimi Redemptoris: « Quod negotium (scil. recognoscendi Regulas et Constitutiones) permagnam requirit prudentiam. Liquet autem id minime fieri debere ut leges huiusmodi ad saeculi fluxas et inanes rationes flectantur ... (Regulas et Constitutiones) diligatis et sequamini oportet quasi certum indicem viae quam insistatis et indubiam significationem voluntatis divinae quam perficiatis. Quodsi quis anceps haeret, quid in peculiari re agat, Regulam teneat, tuto gradu procedet ».

3. S. Ignatius expresse voluit nostram vitam religiosam tamquam holocaustum, vitam, quae mundo renuntiet. Illam vitam tirones nostri magis magisque interius induant, ut postea in mundo ex visione mysterii Crucis et Resurrectionis laborent. Quo intimius cum Domino nostro uniuntur eo facilius valores humanos sano modo aestimare, cum hominibus consuetudines inire eorumque salvationi et sanctificationi adlaborare poterunt. Sumus communitas religiosa consiliis Evangelicis fundata. Haec vero secundum voluntatem Ecclesiae insignitur determinato ordine, quo labores, orationes, recreationes debito aequilibrio tenentur, in sphaera silentii et recollectionis.

RVa consueta sua via Novicios instituere pergat, nam nihil magis noceret eis quam incertitudo, quam in Patre Magistro observarent. Patienter et paterne singulos ducere conetur. Tandem aliquando (ut aliquis Magister post longam experientiam colloquen-

di cum Noviciis dixit), eis consilium dandum est, ut faciant etiam illa, quae non capiunt, atque obiectivas normas sequendo maturescant.

De relativo valore interni saporis et devotionis e. g. in Litanis recitandis iam supra dictum est. In hac atque in aliis rebus tiro-nes addiscere et sapere conentur sensus Matris Ecclesiae et conjunctionem cum universa Ecclesia, etiam glorificata.

Quod paenitentias corporales attinet prudenter RVa procedat. Non est mens hic discutere quaestionem utrum necne paenitentiae voluntariae in S. Scriptura fundentur. A prima Ecclesia in usu erant; Sponsa Christi, sancta Mater Ecclesia, non cessat illas commendare, non tantum profectus spiritualis, sed etiam expiationis totius generis humani, immo ipsius Ecclesiae peccatorum causa. Fallacia argumenti illas paenitentiae formas esse inimicas corpori haud difficile perspicitur. Perennes autem sunt sequelae peccati originalis.

IOANNES L. SWAIN
Vic. Gen. Soc. Iesu

49.

31 ianuarii 1964

De punctis meditationis et octiduo Exercitiorum pro Noviciis.

AD QUENDAM MAGISTRUM NOVICIORUM

P. Magister videtur valde sollicitus de Noviciorum genuina et solida formatione. Multum placet illum in fundamento theologico nostrae spiritualitatis insistere.

Si continuo et indesinenter quater in hebdomada puncta meditationis Noviciis ipse proponit, dicerem iustam mensuram excedere. Exsistimo Novicios debere etiam habitum acquirere puncta privatim parandi. Magister posset sic comprobare personalem uniuscuiusque activitatem et hanc dirigere. Multum fidelitas puncta meditationis praeparandi in decursu vitae pendebit ex apta methodo qua uti in Noviciatu didicerunt.

Approbandus est labor personalis cui Novicii ope simplicium dissertationum de Instituto incumbunt.

Attente consideravi dubium propositum utrum hoc anno liceat habere triduum loco octidui ante vota die 1 aprilis, quia ultimum octiduum finitum est die 8 decembris. Ad rem quod attinet censeo

octiduum fieri debere, nam triduum de quo in n. 420 Epitomes iam ipsum est benigna interpretatio canonis 571 § 3 ad modum canonis 1001 § 1 intellecti.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

50.

10 martii 1964

*Litterae gratulatoriae quinquagesimo recurrente anno ab inita
Taurinensi Domo Exercitiorum « Villa S. Croce » in Pro-
vincia Taurinensi.*

51.

12 martii 1964

*Ad nostros in India, de praeparando Congressu Eucharistico
Bombayensi.*

REVEREND FATHERS AND DEAR BROTHERS,
P. C.

From all sides we hear of the earnest preparations which India is making to celebrate the International Eucharistic Congress in Bombay. I rejoice that this great event is going to take place in India because the choice of Bombay by the Holy See is a sign of the religious maturity of the Catholics of India, and of their position in the country. It will be a splendid demonstration of faith, an occasion of exceptional liturgical splendour, an example of the universality of the Faith, and of the solidarity of the Catholic people of the whole world. These are precious advantages, but let us remember that they are by their nature passing advantages, and that the mind of the Church in instituting these Congresses is to secure results of a deeper and more lasting kind. They should be occasions for a revival of Eucharistic devotion and all the immense spiritual benefits that should result from it. It is in connection with this aspect of the preparations for the Congress that I wish to give a few words of advice to the Fathers and Brothers of the Indian Assistancy.

The inculcation of Eucharistic devotion is an important part of our apostolate, an essential element in the spiritual formation we give to our people. While of course the promotion of the devotion should be carried out among all ranks and all classes of people committed to our care, it can and should be done with special

thoroughness among the children, boys, and young men attending our schools and Colleges.

Every one is aware of the enthusiasm with which St. Pius X's decree on Frequent and Daily Communion was received in 1905. That reform, so earnestly desired by our saints and spiritual writers, was most welcome to the Society, and it harmonized perfectly with the devotion to the Sacred Heart and the practices of reparation to the Blessed Sacrament which it inculcated. Therefore the Society took a prominent part in promoting the practice of daily Communion and attendance at daily Mass. The Apostleship of Prayer and the Messengers of the Sacred Heart with their world-wide diffusion were particularly effective instruments in achieving this. The founding of the Eucharistic Crusade and the enrolling of thousands of children in it marked in some ways the highest point in that Eucharistic revival. It led to a notable increase of vocations to the Priesthood. Several Bishops have admitted that the majority of those entering their diocesan seminaries had been « crusaders » in their earlier years.

It is a regrettable fact that the early enthusiasm for the Crusade and the devotion to the Eucharist have suffered a decline in recent years, particularly after the Second World War. It is true that the liturgical revival which is one of the happiest manifestations of modern piety has helped many to understand and follow the ceremonies of the Mass and of other liturgical actions with greater comprehension and to participate in them in a more personal manner. But along with this happy trend, less admirable trends in the spiritual outlook of modern people have manifested themselves: a lesser understanding and appreciation, for instance, of the devotion to the Sacred Heart, diminishing assistance at Holy Mass, and a decrease in the number of daily or frequent communicants. Hence there is less fortitude and supernatural spirit among young people, less resistance to the call of pleasure, and consequently, a serious crisis of vocations in many countries. Alas, even in our own schools and Colleges where habits of piety seemed deeply implanted many local Superiors find it impossible to insist on attendance at daily Mass, and I have been compelled by the force of circumstances to tolerate the abrogation of that rule in many places. (Cong. Gen. XXX, Dec. 7)

I realise that more harm than good would result from enforcing by rule acts of personal piety when the inner disposition is lacking. In India however, where the spirit of piety is perhaps more deeply rooted in the character of the people than in most other places, I would not advise a weakening of the effort to main-

tain the habit of daily Mass among our students. External sanctions, however, against absence from Mass should not be applied. It should be made known that the College authorities expect from their Catholic students attendance at daily Mass in normal conditions, and that habitual absence throughout the week would be looked upon as a serious defect. For the rest, let apt instruction and tactful persuasion achieve this end rather than a rigorous and mechanical enforcement of the rule.

Such instruction is not to be imparted primarily in the form of sermons and exhortations, but should form part of the catechetical instruction of our students. But in many places a dull and stereotyped method of religious instruction has diminished its effectiveness to a considerable extent. I urge the Superiors to see to it that the teachers of religion are duly qualified men who are in touch with later developments in Catechetics and that they know how to communicate dogmatic and liturgical knowledge in a living and concrete manner. It is in the lecture room under the guidance of a priest devoted to his task of making the truths of Faith a living reality, that the young man must realise the capital place that the Eucharist and the sacrifice of the Mass have in the life of a Catholic. Indeed it is true to say that from the spiritual point of view our education should be Eucharistic, and that our aim should be to teach our young men to « live the Mass ».

As for the younger section of our pupils, and the children in parishes and mission stations whose spiritual care is entrusted to us, let me request you to go back once more to the spirit and practices inculcated in the decrees of St. Pius on frequent and daily Communion. Let us not ask too much from the little ones whom we prepare for Communion, and whom we direct towards frequent Communion. A conscience free from mortal sin and a pure intention suffice. « Qui sacramentum accedit, non aut vanitati aut humanis rationibus indulgeat. » « Let those who approach the holy table not be moved by custom, or vanity, or human considerations. » (Sacra Tridentina Synodus, Dec. 1905). Nor should we demand of them a full knowledge of the Catechism before they are admitted to First Communion. A deeper understanding of Eucharistic doctrine should be imparted to them in the subsequent years, on the occasion of solemn general Communions, preceded by triduum and other special instructions (Quam singulari, Aug. 1910). Basing themselves on these authoritative directives, let our parish priests, missionaries, and Spiritual Fathers address themselves to the task of preparing children for First Communion at an early age, and then guide them towards frequent and daily Communion with instructions suited to their growing age.

For this, the Providence of God has placed in our hands an admirable instrument, the Eucharistic Crusade. In 1958 we prepared the new « Norms for Moderating the Eucharistic Crusade » and submitted them to Pope Pius XII of venerated memory. He approved them with words of high praise for the Crusade. « We feel bound » he said, « to bestow our tribute of praise and grant them full ratification ». He dwelt with satisfaction on the aims of the Crusade « that children may preserve their innocence of soul, may excel in freshness and vigour of heavenly grace, and may grow up equipped with sound morals, as persons on whom Church and State may rely » (Letter to Rev. Fr. General, 6th January, 1958). In sending those approved Norms to the Major Superiors of the Society, I urged them to understand the true objective of the Eucharistic Crusade, namely not merely « to urge children to attend Mass and receive Holy Communion as pious exercises, but so to form their minds that by intimate union with the most Holy Eucharist, they may make the Eucharistic Lord and His Sacrifice the centre of their life, and learn, as is said, 'to live the Mass' » (Letter to Major Superiors, 7th February, 1958).

If our Fathers who have any share in the care of children and of youth in India take these counsels to heart and bring about a genuine revival of Eucharistic piety and interior life, there is no doubt that the Church in India will receive an immense increase of strength. Vocations will increase in numbers and improve in quality, and the missionary ardour of the Church will receive fresh impetus. Often the genuineness and solidity of vocations to the Priesthood, of the chances of perseverance and the strength to observe the vows of religious life, may be most easily discerned by Directors and Masters of Novices from the quality of the Eucharistic devotion of the candidate or novice.

I shall conclude this letter with a final observation. In promoting Eucharistic devotion the role of the Spiritual Father is evidently of the utmost importance. Pope St. Pius in the Decree of 1905 said that in order that frequent and daily Communion might be practised prudently, the advice of the Confessor was necessary. Although the point therein is more in the nature of control and direction, it is clear that the positive role of encouragement and stimulus is equally important. The presence of a skilful Spiritual Director, of exemplary life and zeal, can change a school ambience from indifference and routinism to fervour and zeal. Superiors in India repeatedly complain of the insufficiency of competent Spiritual Fathers. But Spiritual Fathers must be carefully selected, trained for their special task, and not burdened

with other work. The preparation of good Spiritual Fathers in schools and Colleges is at least as important as that of good teachers. Reverend Fathers, I commend this point once again to your attention. Let effective steps in this regard be a part of our preparation for the Eucharistic Congress.

With my cordial blessing, and recommending myself to your prayers and Holy Sacrifices.

Rome, 12th March, 1964
Feast of the Canonisation of
St. Ignatius and St. Francis Xavier.

The Servant of all in Christ,

J. B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

52.

15 martii 1964

Missio Lusakensis committitur etiam Provinciae Oregoniensi.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM POLONIAE MINORIS,
POLONIAE MAIORIS ET MAZOVIAE ET OREGONIENSIS
NECNON SUPERIOREM REGULAREM MISSIONIS LUSAKENSIS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

In territorio Rhodesiae Septemtrionalis Patres et Fratres Poloniae inde ab anno 1912 apostolatum exercuerunt. Eorum labores, Deo providente, fructus adeo abundantes attulerunt ut anno 1927 Missio de Broken Hill, nunc Lusakensis, erecta sit atque Provinciae Poloniae Minoris concredita, adiuvanda autem et evolvenda etiam a sociis Provinciae Poloniae Maioris et Mazoviae. Sed post bellum mundiale secundum, circumstantiae tales ortae sunt ut Provinciae Poloniae operarios et subsidia pecuniaria in Missionem mittere non possent sufficientia ad omnibus Missionis necessitatibus providendum, quamvis socii Poloniae, necnon aliqui Patres et Fratres e Provincia Bohemiae et Viceprovinciae Slovakiae, in ipsa Missione atque in aliis mundi regionibus degentes in Missionem omnimodo promovendam indefesse incumberent et adhuc incumbant.

Quae cum ita essent, ad Missioni subveniendum vocati sunt Patres et Fratres Provinciae Hiberniae, quibus anno 1956 Missio Chikunensis, e territorio Missionis Lusakensis seiuncta, iuridice commissa est. Penuria autem hominum in Missione perdurante et necessitatibus in dies crescentibus, etiam Provincia Oregoniensis in auxilium aliquos suos socios ante aliquod tempus generose misit.

Nunc autem, auditis omnibus Superioribus Maioribus quorum interest, censeo opportunum esse Provinciam Oregoniensem promotioni et evolutioni Missionis efficiendae arctius consociare, ipso tamen statu iuridico Missionis non mutato. Propterea his litteris decerno Missionem Lusakensem curis etiam Provinciae Oregoniensis ita esse committendam ut ab eadem Provincia habeatur, vero aliquo etsi non iuridico sensu, tamquam « sua » Missio atque ab ea hominibus et subsidiis pro viribus adiuvetur, sicut a Provincia Poloniae Maioris et Mazoviae a multis annis liberaliter adiuta est, a sola tamen Provinciae Poloniae Minoris iuridice dependere pergat.

Quod autem de hac consociatione his litteris decrevi, vim suam habere incipiat proximo die 29 martii 1964, in festo Paschatis Domini, quo die hae litterae in praecipuis saltem domibus Provinciae Oregoniensis et Missionis Lusakensis ad mensam legantur.

Dominum Nostrum ferventer precor ut, intercedente eius Beatissima Virgine Matre, hac fraterna Provinciarum collaboratione Missio Lusakensis prospere succedere pergat atque copiosiores in dies animarum fructus percipiat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 martii 1964.

R^{re} V^{re}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

53.

19 martii 1964

De centenario Apostolatus Orationis in Lusitania.

AD SOCIOS PROV. LUSITANAE

REVERENDOS PADRES E CARÍSSIMOS IRMÃOS

Sei que vos preparais para celebrar o *centenário do Apostolado da Oração na vossa Pátria*. Conheço os dois volumes recentes que recolheram uma série de declarações do Episcopado Português,

talvez única pelo número de actos do Magistério e pela grandeza dos elogios tributados à nossa pia Associação.

A tiragem dos Bilhetes Mensais, que sempre foi notável, é sinal claro de influxo extenso e profundo na piedade dos fiéis. Não foi no entanto só pelo Mensageiro e outras publicações que o Apostolado da Oração levou a boa semente às almas. Seria justo e oportuno recordar neste momento a dedicação sacrificada de tantos Reverendos Párocos, a acção fervorosa dos zeladores e zeladoras, a prática tão louvavelmente propagada das primeiras sextas-feiras, os tríduos solenes do Coração de Jesus, etc.

Não vou contudo, nem sequer resumidamente, evocar uma história que vós conheceis melhor do que eu. Depois de agradecer ao Senhor as bênçãos que derramou sobre a vossa Pátria, pretendo apenas levantar o pensamento a tantos Padres e Irmãos que dedicaram e dedicam o seu fervor e entusiasmo a propagar e fazer viver profundamente o espírito do Apostolado da Oração.

Mas é preciso que esta data vos leve sobretudo a preparar uma vida mais intensa ainda do Apostolado da Oração, durante os anos do segundo centenário que vai começar. Logo desde o princípio, devemos lembrar-nos da necessidade de actualização, assim proclamada por Pio XII, no princípio da carta em que aprovou os novos Estatutos: « As várias instituições de actividade pastoral, dizia o Papa, para corresponderem melhor às necessidades dos tempos, devem adaptar-se às novas condições que os mesmos tempos provocam, continuando todavia imutáveis a índole e o espírito próprio de cada instituição ».

Devemos pois examinar como poderá o Apostolado da Oração ajudar a actividade pastoral de maneira eficiente, não só em benefício dalgumas almas pias e devotas, mas da generalidade dos cristãos.

Nos novos Estatutos, aprovados e explicados por Pio XII, encontra-se já indicada essa adaptação às necessidades do ministério pastoral nos tempos actuais. A primeira coisa que se requer, para um revigoramento da Associação, é que os Estatutos se apliquem integralmente.

O Apostolado da Oração, segundo o pensamento do mesmo Pontífice, encerra um programa de vida cristã perfeita, e por isso também um programa de actividade pastoral. Quer dizer, os actos, que o Apostolado da Oração pede ou recomenda aos seus associados, constituem todos juntos um programa completo de espiritualidade, que leva à perfeição própria e fomenta o espírito apostólico. Ora, que pretende o ministério pastoral senão conduzir os homens à perfeição interior, pressuposto indispensável de todo o

apostolado? Se o Vigário de Cristo declarou que o programa do Apostolado da Oração leva realmente ao aperfeiçoamento próprio, como se poderá duvidar de que ele oferece aos Pastores de almas o meio de cumprir a sua missão fundamental? Se estes ensinarem a fazer com perfeição os vários exercícios de piedade que os Estatutos indicam, e se exortarem as almas a praticá-los com perseverança, incutir-lhes-ão certamente espírito de amor e sacrifício, espírito que não á apenas fundamento indispensável de qualquer vida espiritual séria, mas também incentivo eficaz do zelo verdadeiro. E este espírito do Apostolado da Oração é tanto mais importante para os nossos contemporâneos, quanto é verdade que eles não desejam nem procuram sòmente uma ou outra devoção momentânea, mas sim uma espiritualidade coerente que abrace e vitalize todos os actos da vida.

É sobretudo entre os homens que se deve promover o Apostolado da Oração, assim entendido. Propague-se portanto a Liga Eucarística dos Homens, a que há pouco foram dados novos Estatutos. Insista-se muito neste trabalho, pois a espiritualidade do Apostolado da Oração é essencialmente espiritualidade viril.

Contudo esta espiritualidade está também adaptada às crianças sob a forma da Cruzada Eucarística, óptima escola de vida interior e apostolado, adaptada às primeiras idades. Onde quer que ela foi sèriamente organizada, sempre produziu frutos copiosos, patentes na abundância de vocações ao sacerdócio e à vida religiosa. Oxalá possam servir de exemplo a todo o país os centros da Cruzada fundados nas nossas igrejas ou colégios.

E, finalmente, como o nome oficial indica, seja o Apostolado da Oração verdadeira escola de trato íntimo com Deus. Muito diminuído vemos hoje entre os fiéis o espírito de oração e sacrifício; o que, de modo negativo, vem corroborar a actualidade da nossa Obra, pois se destina primordialmente a fomentar a estima e prática da oração, ensinando às almas não só como a devem fazer, mas incutindo-lhes também o hábito de orar com frequência, como o Senhor repetidamente ensinou.

Aplicar os Estatutos integralmente, promover a Liga Eucarística dos Homens e a Cruzada, estender e aprofundar o influxo da grande escola de oração que Deus pôs em nossas mãos — eis a missão que, dum modo ou doutro, incumbe a todos os membros da Província e não apenas aos Padres e Irmãos que trabalham no Secretariado Nacional. Todos podem e devem concorrer a seu modo para que se consiga o fim do Apostolado da Oração, sinteticamente expresso no lema: Venha a nós o Vosso reino.

Se praticardes profundamente em vós mesmos a devoção do Sagrado Coração de Jesus, que vem recomendada no Epítome com

palavras tão enérgicas; se conhecerdes, estimardes e progadardes o Apostolado da Oração, considerando-o como obra de aprofundamento espiritual, tanto mais necessário quanto é certo que em nossos dias se admiram e louvam com preferência o activismo e as suas realizações espectaculares; se fizerdes uma e outra coisa, muito contribuireis para renovar a vida e o impulso pastoral do Apostolado da Oração e preparareis, quanto é lícito prevê-lo, novos tempos de mais vasta irradiação daquelas lições e daquelas bênçãos, que ele tanto quis assegurar à Metrópole, Ilhas Adjacentes e Províncias Ultramarinas. Foi o que pretendeu ao trabalhar tão afincadamente pela crecção da majestosa Estátua de Almada, que a todos abraça e a todos chama para o Coração de Cristo Rei.

Nos santos Sacrificios dos Padres e nas orações de todos muito me encomendo.

19 de Março de 1964,
festa de S. José.

Servo em Cristo,
JOÃO B. JANSSENS

Prepósito Geral da Companhia de Jesus

54.

3 aprilis 1964

De difficultatibus habendi informationes de Promovendis ad gradum.

Difficultates quasdam particulares Ra Va proponebat quae occurrere solent cum agitur de promovendis ad ultima vota iis qui in aliis Provinciis studiis operam navant, et interrogabat utrum tamquam norma generalis haberi posset expectandi illorum redditum in patriam, antequam proponantur, an in singulis casibus ad Patrem Nostrum recurrendum sit?

Cui interrogationi respondendum mihi est, non videri simpliciter approbandam esse normam expectandi in singulis casibus redditum in patriam, antequam ad vota proponantur. Etenim ista commoratio interdum sat diuturna erit ita ut dilatio professionis plura incommoda secum sit latura. Quod autem praecipuum est, nemo promoveatur de cuius idoneitate dubia habeantur *positiva*. Ideo si iuvenes nostri alibi quam in propria Provincia bene cognoscuntur neque ullum dubium in propria ditione est, non oportet

ut expectent. In propria autem Provincia, Consultores et Provincialis suffragium ne dent positivum, nisi eis constet sive directe sive indirecte de candidatorum idoneitate.

Defectus tamen informationum erit etiam ratio sufficiens ad differendam promotionem. Non vero desunt casus in quibus informationes et completae et positivae haberi possunt extra Provinciam. Accidit v. g. ut Romae singulis annis haud pauci biennistae sine magno incommodo promoveantur.

55.

18 aprilis 1964

Quaesita quaedam de examinibus scholasticis.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

Ad Patrem Nostrum relatum est in Facultate Ecclesiastica istius Provinciae accidisse ut examinador quidam, post datum suffragium negativum, id postera die in positivum mutaverit. Quaerebatur insuper utrum Rector possit examinis suffragium nullum reddere, aut iniungere examinadori ut mutet illud et utrum examinador possit ipse suffragium iam datum permutare?

Tandem interrogabatur utrum Decano Facultatis competeret tantum de iis sollicitus esse qui in cursu maiore versentur, an etiam de Scholasticis cursui minori addictis?

Quibus omnibus, haec mihi sunt rescribenda: Permitti utique potest interdum ut examinador, paulo post traditum suffragium, sed antequam examinis exitus cum Scholastico examinato communicetur et suffragium in codicem referatur, propter graves rationes illud mutet. Hanc tamen mutationem Rector iubere non potest nec fas ei est nullum reddere suffragium, etsi ei licet examinadori quaedam adiuncta peculiaria de Scholastico indicare, examinadori forte ignota, ita tamen ut examinador libere et secundum propriam conscientiam agat.

Decano vero competit curare Facultatem et propterea directe eos qui ad gradus contendunt academicos. Simul tamen etiam alios curare debet, qui sunt in cursu minore, nisi a Superioribus horum Scholasticorum cura alteri, v. g. Praefecto studiorum, commissa fuerit.

IOANNES L. SWAIN
Vic. Gen. Scc. Iesu

56.

22 aprilis 1964

Litterae gratulatoriae vigesimo quinto recurrente anno ab inito Collegio Dominae Nostrae in Bukavu (Prov. Africae Centr.).

57.

3 maii 1964

Gratulatoriae litterae ob centum et quinquaginta annos ab inito Cluenensi Collegio et Convictu S. Aloisii (Clongowes College) in Provincia Hiberniae.

58.

5 iunii 1964

Peracta divisione Prov. Canadae Inferioris, Litterae ad Socios.

AUX PÈRES ET FRÈRES DE LA PROVINCE DE MONTRÉAL
ET DE LA PROVINCE DE QUÉBEC

TRÈS RÉVÉRENDIS PÈRES ET FRÈRES EN JÉSUS CHRIST,
P. C.

Un certain nombre d'entre vous se rappellent encore l'événement que constitua, il y a quarante ans, la division de l'ancienne Province du Canada. Dans sa lettre du 8 juin 1924, adressée à tous les membres de cette même Province, le R. P. Ledóchowski soulignait les développements remarquables que connurent les effectifs et les oeuvres de la Compagnie sur ce sol fécondé par le sang de nos grands Martyrs Jean de Brébeuf et ses compagnons. Depuis le jour où neuf Jésuites, provenant de diverses Provinces, abordèrent sur les rives du Saint-Laurent, l'histoire de la Compagnie au Canada connaît des phases successives où, semblable à une cellule vivante arrivée à maturité, l'oeuvre confiée à la Compagnie doit se dédoubler pour mieux se répandre et porter plus de fruits. Initialement rattachée à la Province de Champagne d'abord, puis à la Mission de New-York, enfin à la Province d'Angleterre, elle se voit érigée en Mission sui iuris en 1888. Ses développements en terre canadienne sont alors si rapides qu'après dix-neuf ans, elle est promue au titre de « Province du Canada ». En 1924 un nouveau bond en avant est réalisé; la Province du Canada se dédouble pour donner naissance à la Province du Bas-Canada et à la Vice-Pro-

vince du Haut-Canada, bientôt promue elle-même au rang de Province à part entière.

Depuis lors quarante années se sont écoulées, pleines de labeurs silencieux et féconds, qui ont fait de la Province du Bas-Canada ce que nous en connaissons aujourd'hui. Suivant une courbe presque continûment ascendante, ses effectifs ont atteint les 786 membres, parmi lesquels 500 prêtres, 157 Scholastiques et 129 Frères Coadjuteurs. Le poids des oeuvres que cette Province entretient ne fait que croître pour faire face aux exigences sans cesse plus impérieuses de l'Eglise: trois maisons de formation pour les Nôtres, six grands Collèges, une Université, un Centre de publications, quatre Maisons de retraites, quatre Résidences, quatre Paroisses et enfin quatre implantations missionnaires où oeuvraient encore récemment 63 membres de cette Province.

Ce bilan des oeuvres de la Compagnie en Bas-Canada ne rend cependant pas encore pleinement compte de la complexité des situations où elle se trouve présentement engagée. Depuis quelques années en effet, le Canada français, confronté aux grands problèmes contemporains, est en train d'effectuer une mue importante dans ses attitudes politiques, culturelles, pédagogiques et religieuses, qui doit l'amener en fin de compte à assumer plus pleinement ses responsabilités dans le monde d'aujourd'hui. En attendant, tous sont conscients du bouillonnement des idées et des aspirations qui caractérise cette maturation et en éprouvent de l'inquiétude; tant de principes sont remis en question sans qu'on sache ce qu'on mettra à leur place.

Plus que jamais, dans de telles conditions, l'Eglise du Canada éprouve un impérieux besoin en hommes de valeur, qui sachent projeter sur le monde actuel cette certitude de foi puisée dans un contact intime avec Dieu; des hommes suffisamment dépouillés et maîtres d'eux-mêmes pour faire abstraction de leurs tendances propres et transmettre dans sa pureté le message dont ils sont les dépositaires. Ce sont de tels hommes que la Compagnie de Jésus, inspirée par le seul souci de la plus grande gloire de Dieu, a l'ambition de mettre au service de l'Eglise. Les moyens qu'elle offre à ses membres pour atteindre cette fin, soyons-en convaincus, sont aujourd'hui plus que jamais, admirablement adaptés; vie d'union intime avec Dieu, nourrie de l'Ecriture et de liturgie et centrée sur les Exercices et les Constitutions de Saint-Ignace; effort d'études et de réflexion indispensable pour assurer à chacun de nos ministères leur pleine efficacité; recherche sans cesse renouvelée pour rencontrer l'âme du peuple auquel nous devons transmettre la Bonne Nouvelle reçue.

Comme il ressort de cette brève analyse et probablement aussi de votre expérience personnelle, il importe beaucoup moins aujourd'hui pour la Compagnie au Canada, d'étendre son action sur de nouveaux terrains mais bien de se recueillir, de concentrer ses forces et d'effectuer un approfondissement intérieur indispensable pour de nouveaux progrès.

Afin de réaliser plus pleinement cette oeuvre de rajeunissement exigée par notre temps, nous avons décidé de dédoubler l'ancienne Province du Bas-Canada en sorte que Supérieurs majeurs, Supérieurs locaux et tous les membres des deux nouvelles Provinces puissent plus facilement collaborer dans un effort commun. Les structures administratives étant allégées, les Pères Provinciaux respectifs auront plus de loisirs pour soutenir l'effort de chacun, et les responsables des divers secteurs disposeront davantage de temps pour réfléchir et se concerter sur les problèmes d'intérêt général. Enfin est-il permis d'attendre de la Bonté Infinie de notre Sauveur qu'Il bénisse cet effort de fidélité à son appel en suscitant parmi la jeunesse de votre pays un renouveau de vocations.

La tâche qui attend les deux nouvelles Provinces est réellement très lourde. Pour y faire face, elles devront assumer ensemble quelques oeuvres communes qui dépassent les forces de chacune; elles devront en outre procéder ensemble à cet effort de réflexion et d'organisation qui apparaît devoir présider aujourd'hui à l'orientation de leurs oeuvres. Ainsi loin de séparer ceux qui hier encore oeuvraient de concert, l'érection de nouvelles Provinces deviendra la source d'une fructueuse collaboration sur les divers plans d'action.

Cette mesure d'ordre administratif serait toutefois sans effet si les Nôtres, à tous les échelons, ne comprenaient la nécessité de coopérer activement à l'oeuvre commune. Car nous ne le cachons pas, cette oeuvre est exigeante; elle suppose entre Supérieurs et inférieurs une confiance totale qui transcende les divergences d'opinions ou de caractères; elle exige encore entre les diverses générations un respect et une estime mutuelle, chacune étant consciente de ce que les autres peuvent lui apporter.

A cette nouvelle étape, décisive dans l'histoire de la Compagnie au Canada, nous supplions instamment le Coeur Sacré de Jésus de nous envoyer son Esprit et de bien vouloir imprimer dans nos coeurs cette loi intérieure d'amour et de charité sans laquelle les plus grandes richesses de notre Institut resteraient lettre morte. Que cet Esprit veuille nous conduire toujours plus avant dans l'intelligence des voies divines que la Compagnie, par ses Exercices, ses Constitutions et sa longue tradition spirituelle, s'efforce chaque

jour de nous révéler. Qu'Il nous donne l'élan nécessaire pour en accepter avec joie toutes les exigences qui semblent bien parfois aller à rebours des tendances du monde actuel mais qui seules nous permettront d'en assumer la direction au service de l'Eglise.

Nous prions le Sacré Coeur de Jésus par l'intercession de sa Sainte Mère, de Saint Jean Baptiste et de nos Martyrs du Canada, de bien vouloir répandre cette grâce à profusion sur tous les membres des deux nouvelles Provinces érigées en ce jour. Puisse-nous ainsi faire une fois de plus l'expérience de la grandeur et de la puissance de l'Amour de Dieu en oeuvre dans notre monde d'aujourd'hui.

Me recommandant à vos prières et saints Sacrifices, je vous bénis tous de grand coeur.

Rome, le 5 juin 1964,

en la fête du Sacré Coeur de Jésus.

JEAN B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

59.

13 iunii 1964

De centesimo anniversario Periodici: « Il Messaggero del Sacro Cuore ».

AD R. P. ANSELMUM ARU
SECRETARIUM NATION. AP. ORAT.

IL MESSAGGERO DEL SACRO CUORE celebra quest'anno il suo primo secolo di vita: una tappa che offre l'occasione per guardare indietro al cammino percorso e in avanti, verso l'avvenire.

Non è il caso che ripeta qui la storia del periodico — a voi del resto ben nota — ma non posso fare a meno di rivolgere un pensiero di gratitudine ai Padri Barnabiti che, con esemplare impegno di fraterna collaborazione e di zelo disinteressato, dopo averla fondata mantennero in vita la rivista durante gli anni più difficili per consegnarla, passato il pericolo, come una bandiera ai Padri della Compagnia di Gesù.

E un doveroso riconoscimento va dato al primo gruppo redazionale dei nostri Padri dei quali ci è grato ricordare qui i nomi: P. Augusto Anzuini, P. Pasquale Aloisi-Masella, P. Galileo Venturini e, ancora vivente, il P. Vittorio Genovesi che diedero fin dal-

l'inizio alla rivista quella impronta di serietà e di solido contenuto spirituale che l'ha caratterizzata in questo primo secolo di vita.

Merito della rivista è stato certamente quello di diffondere e divulgare, rendendoli accessibili a larghi strati di fedeli, i ricchissimi insegnamenti del Magistero della Chiesa, soprattutto le Encicliche che segnano quasi le tappe gloriose dello sviluppo della dottrina e della devozione al Sacro Cuore di Gesù.

Nello stesso spirito ha assecondato l'orientamento pastorale dei nuovi Statuti dell'Apostolato della Preghiera, e ha saputo cogliere i « segni dei tempi », come nei commenti alle intenzioni mensili e nel progressivo arricchimento e rinnovamento delle forme e manifestazioni della devozione, in aderenza agli sviluppi del movimento liturgico.

Non resta che rallegrarci per il lavoro compiuto — spesso nascosto e privo di immediata soddisfazione, ma certamente ricco di frutti per tante anime — e incoraggiare ad andare avanti con lo stesso spirito e lo stesso impegno che ha guidato il cammino di questi anni, per offrire ancora a tante anime la solida spiritualità dell'Apostolato della Preghiera e la retta comprensione e la vera pratica del culto al S. Cuore di Gesù.

Di cuore benedico Direttore, Redattori, e Collaboratori tutti, implorando dal Signore le più elette grazie.

Roma, 13 giugno 1964.

GIOVANNI B. JANSSENS
Preposito Generale d. C. d. G.

60.

16 iunii 1964

De auxiliis praestandis Provinciae Extremi Orientis.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM QUIBUS ADIUVANDI
PROVINCIAM EXTREMI ORIENTIS CURA COMPETIT.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ra Va forte notavit nuntium in Memorabilibus S. I. mensis maii huius anni sub n. 104 de magnitudine laborum Provinciae Extremi Orientis et de paucitate sociorum ad tam varia opera sustinenda, immo evolvenda. Cordi est Societati incepta in Orientalibus regionibus ad maiorem Dei gloriam promovere et Ecclesiae desideratum auxilium afferre.

In litteris quas post erectam Provinciam Extremi Orientis ad Praepositos Provinciarum, quibus missiones sinenses commissae erant, Vestros praedecessores, scripsi, aiebam novam Provinciam auxilio Provinciarum Europae et Americae etiam in posterum indigere¹. Computatio sociorum Provinciae Extremi Orientis ostendit Scholasticos 12% numeri totalis non superare et Sacerdotum dimidiam partem iam 50mum aetatis annum praetergressam esse. Inde liquet Provinciam operarios non habere ad succedendum eis qui intra tempus non tam longum ab opere cessabunt.

Quae cum ita sint, Rae Vae Vestraeque Provinciae collaborationem et auxilium iterum appello pro Provincia Extremi Orientis. Velit Ra Va praesertim Scholasticos, absoluta Philosophia, et iuvenes Fratres Coadiutores in hanc Provinciam mittere. Nova opera magnae spei in Asia meridiana-orientali numerum missionariorum crescentem requirunt.

Etiam Hierarchia localis magnam spem in Societatis operibus ponit, cui nos digne respondere decet. Rae Vae Vestraeque Provinciae hoc Societatis officium speciali titulo incumbit. Liceat mihi sincere sperare vos omnes id auxilium huic Vestrae Missioni provisuros esse quod maior Dei gloria maiusque Ecclesiae servitium postulare in Domino videtur.

Dominum enixe rogo, ut Vestram liberalitatem copiosis bonis vocationibus rependere dignetur .

Commendo me ss. SS.

Romae, 16 iunii 1964.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto,
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

¹ A.R. XIII p. 274.

61.

9 iulii 1964

Consilia circa Instructionem de perseverantia in vocatione.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Vere placet studium cui Ra Va et Consultores subiecerunt Instructionem Patris Nostri de perseverantia in vocatione.

In genere dicendum est experientia teste periculum relaxationis in vita religiosa dari etiam in commoratione in paroeciis. Desunt auxilia quae disciplinam religiosam et curam spiritus foveant; sociales praeterea activitates vitae paroecialis religiosum ad dissipationem animi trahere possunt.

Minus, ut patet, est periculum si quis in domo religiosa aliena vivit; sed etiam in hoc casu Nostri urgendi essent ad essentialem saltem ordinem diurnum regularem illius communitatis servandum, licentiasque a Superiore domus petendas quando quis per accidens illum ordinem sequi non posset. Secus Nostri valde independentes fiunt.

Quoad Universitates frequentandas, nisi gravis ratio v. g. praestantiae institutionis urget, catholicae Universitates laicalibus anteponi debent¹.

Si laicalis Universitas praeferetur, non quivis ad eam mitti potest, sed qui vitae religiosae laude praeferat. Scholastici ex praescripto Epitomes ea lege in laicales Universitates mitti possunt « ut in domibus nostris commorentur religioseque vivant »².

Nequit districte et absolute prohiberi quominus NN. ad Universitates mitti possint ubi domus nostrae non sunt. Id vero permittitur tantum ob graves rationes cum gravi Superiorum obligatione in tutum collocandi religiosum subditorum spiritum. Quot tristes casus his ultimis annis habuimus!

Commendo me ss. SS.

Romae 9 iulii 1964.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto,
IOANNES L. SWAIN
Vic. Gen. Soc. Iesu

¹ Epit. n. 312 § 1, 1.

² Epit. n. 313.

62.

16 iulii 1964

Litterae gratulatoriae ob septuagesimum quintum anniversarium Kurseongensis Collegii Nostrorum S. Mariae Viceprovinciae Calcuttensis.

63.

22 augusti 1964

De centesimo anniversario ex quo Societas in Poloniam advecta est.

AD OMNES PATRES ET FRATRES
PROVINCiarUM POLONIAE

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Quater centenario devolvente anno, ex quo nostra Societas in Poloniam advecta est, cum vobis congregatis in Domo Sacrotiliensi, a Patribus antiquae Societatis fundata, ad festum B. V. Mariae Nativitatis piis vigiliis nocturnis censacrandum, et cum omnibus utriusque vestrae Provinciae sociis, ubicumque terrarum degunt, non possum quin animo me coniungam atque his brevibus litteris vestri gaudii vestrorumque precum particeps fiam.

Non est cur nunc memoria repetam egregie gesta quae Deus ac Dominus Noster per maiores vestros et per vos ad animarum salutem his quattuor saeculis edidit, nec cur revocem tot aerumnas et dolores quos eodem temporis spatio perpessi estis. Hac faustissima et laetissima occasione, mihi sufficiat vobis ex corde congratulari atque cum vobis profundas Deo referre gratias ob innumera beneficia quibus vos vestraque ministeria apostolica cumulare dignatus est.

Simul autem mihi libet Dominum Nostrum ardentem precari ut, intercedente B. V. Maria, ante cuius imaginem a saeculis veneratam provoluti sacras vigilias agitis, ac deprecantibus S. P. N. Ignatio et S. Francisco Borgia,strarum Provinciarum coelesti Patrono, necnon angelico iuvene, S. Stanislao Kostka, ab eodem S. Francisco in Societatem admisso, qui suam et vestram gentem in maximo eius discrimine tutela et patrocínio suo coelitus olim munivit, vos omnes, decessorum vestrorum vestigiis insistentes, virtute vitaeque sanctitate constanter crescatis, caritate fraterna et animarum zelo magis in dies flagretis, fructus usque maiores animarum exemplo et opere demetatis, fortitudine denique et spe

in rebus adversis, humilitate autem et pace divina in prosperis, et semper, abundetis, ad maiorem Dei gloriam. Ad quae munera coelestia vobis imploranda, 1.000 SS.ma Missae Sacrificia applicanda curabo, vobisque, carissimi Patres et Fratres, omnibus et singulis effuso animo paternam benedictionem impertio.

Romae, die 22 Augusti 1964.

in festo B. V. M. Immaculati Cordis.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

64.

30 augusti 1964

*Epistola ad nostros ex Assist. Italiae coadunatos conventu de re catechetica*¹.

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI
P. XTI

Laetus audiivi Superiores vestros indixisse conventum de re catechetica pro suis mox futuris vel recens ordinatis sacerdotibus. Agitur enim res summi momenti, et hac aetate imprimis necessaria.

Quoties enim Pastores qui ad Concilium Vaticanum conveniunt, votum expresserunt ut aptius, profundius, maiore affectu noscatur « Evangelium » seu bonus nuntius salutis et gaudii quem nobis attulit Verbum Dei caro factum! Ubique enim terrarum, maxime in regionibus dudum iam lumine fidei donatis et aliunde magis cultis, ploratur ignorantia religiosa, non raro ad extremum usque pertingens. Nec certe Italia, quamquam centrum catholicitatis a primis exordiis Ecclesiae servans, immunis mansit a flagello.

Intellexistis artem docendi Religionem homines huius temporis, non sine peculiari studio acquiri posse. Studia nostra clericalia, philosophiae et theologiae, doctrinam docendam nobis utique suppeditarunt; sed contra atque habet vetus praeiudicium, haec studia minime sufficiunt ut quis pueros vel adulescentes, ne de adultis

---

¹ Conventus habitus est in aedibus Coll. Tusculani diebus 12-15 sept. 1964.

sermonem faciam, cum spe boni exitus docere valeat. Requiritur omnino apta methodus, cui his ultimis decenniis in non una regione peculiari modo operam dederunt peritiores. Quae si cui defuerit, docebit quidem ille quacumque ratione, sed ut facta ostendunt, nemo audiet. Queruntur qui docent Religionem de omnimoda indifferentia auditorum: nonne culpandus est ille qui docet, potius quam qui nec libenter nec quandoque omnino auscultant?

Sane fieri potest ut quis quasi innatam artem docendi a Creatore adeptus sit; illi minime nocebit, e contra ulterius proderit, studuisse hodiernae methodologiae; quot autem sunt qui naturali illa et innata facilitate destituuntur: illi discant, et si oportet laboriose discant modum proponendi doctrinam in theologia acquisitam.

Nec sufficiet merum studium theoreticum. Huic accedat oportet personalis pietas. Nisi enim alicui sapiat doctrina fidei, eam docebit quidem sed animos vix movebit. Aliud enim est nosse, aliud sapere. Sanctus Ignatius vult ut conemur in oratione « cognoscere et sentire res interne »; finis noster in docenda Religione est etiam ut alumni « sentiant res interne », ut nempe mente et corde adhaereant fidei, Deo et Christo se dedant, Evangelium ut vitae normam diligant et amplectantur. Olim in scholis catholicis Proximi Orientis obviam habui iuvenes Iudaeos qui doctrinam christianam qualis docebatur rectius, plenius, fidelius recitabant quam eorum condiscipuli catholici; et tamen Iudaei erant et remanebant, nec affliciebantur erga doctrinam catholicam; eam didicerant sicut discitur scientia arithmetica. Numquid forte quia sicut quaelibet disciplina profana docebatur?

Optime dictum est Religionem non esse disciplinam qualis alia quaevis ex ratione studiorum. Est institutio christiana, immo est pars fundamentalis illius institutionis: notitia enim rerum credendarum fundamentum est totius vitae christianae. Notitia haec sit recta, sit solida, sit sapida, sit quantum fieri potest et secundum captum auditorum, plena.

Recte in his sessionibus studetis imprimis methodologiae instructionis religiosae pro pueris et adolescentibus. Nisi illa aetate didicerint, difficilius discent postea.

In ministerio sacerdotali autem aequalis saltem momenti est institutio religiosa pro adultis. Quae iuvenes didicerunt ea ex parte, et quidem plerumque maxima ex parte, immo ex toto, obliti sunt. Vita hodierna tot et tantas eis affert distractiones, tot rebus eos attentos tenet, ut Religio, tamquam res qua in vita cotidiana non utuntur, neglegatur et oblivioni detur. Indigent adulti non tantum ut plenius discant Religionem, sed ut ea eis continuo in memoriam

revocetur. Timuerim ne non sufficiat homilia de Evangelio singularum Dominicarum per annum. Evangelia dominicalia multa praebent, sed non omnia. Sunt magnae et florentes dioeceses ubi singulis Dominicis, infra omnes missas, homilia habenda est catechetica, ita ut per cyclum duorum vel trium annorum, integra exponatur doctrina catholica. Sunt ceterum et aliae methodi, sive praedicationis, sive scriptorum et libellorum, sive praelectionum, sive brevium exhortationum ad Radio vel Televisionem, sive articulorum in ephemeridibus; ne in iis ministeriis quidem quae ferventioribus inter christianos nostros destinantur, omittamus auditores instruere de doctrina. Ita et ita tantum praxis Religionis fiet virilis et recta, aliena ab infantilismo et a contagione superstitionis.

Difficilius sane est docere adultos quam docere iuniores. At quod difficilius est, saepe quoque utilius et solidius. Praesentem proinde semper habeant hanc necessitatem docendi adultos, sive rudes illi sint, sive culti. E quibus difficiliores facile erunt isti semi-culti, qui dum putant se omnia nosse, vix quidquam solide norunt.

Si ignorantiae religiosae mederi poterimus, vix non omnia erunt facta.

Catechesis autem adultorum hac aetate, praeter aptam methodum, requirit quoque solidam et profundam scientiam theologiam. Haec iam requiritur ad instruendos adolescentes, qui plerumque plures experiuntur difficultates quam putamus; quanto magis ad docendos adultos qui de inspiratione et inerrantia Sacrae Scripturae, de malo in mundo, de peccato originali, de inferno, de lege naturae et de praeceptis doctrinae moralis obiectivis, de auctoritate Hierarchiae, de sescentis rebus aliunde essentialibus, dubitant, disceptant, quaerunt.

Sacerdotis est omnia illa dubia solvere et praevenire. A sacerdotibus autem Societatis exspectant homines ut, fere sicut illi « specialistae » inter medicos, malis etiam gravioribus mederi noverint. Inde plus quam unquam necessarium remanet illud sancti Ignatii: « doctrina exacta et solida, et modus eam proponendi ... »¹.

Nisi sacerdos fidelis maneat vitae orationis, sterilis fiet eius apostolatus; pariter, nisi post absolutum cursum consuetum studiorum, studiis operam dare pergat, longe minus foecunda erit actio. A tempore quo ipse theologiae applicabar, prorsus mutatae sunt quaestiones quae homines nunc suspensos tenent; idem vobis continget: quaestiones maxime « actuales » quibus studetis, post paucos annos vel antiquatae erunt, vel saltem novis quaestionibus exsurgentibus secundariae videbuntur. Vera animi fortitudine proinde

---

¹ *Const.* p. X n. 3 [814].

et tempus orationis et tempus studii vobis reservetis. Quidam sacerdos saecularis, rei musicae apprime peritus eiusque multum amans, mihi fatebatur se noluisse et nolle « Radio » in propria domo habere; « secus enim, aiebat, nimia foret tentatio audiendi pulchram musicam tempore vespertino, sicque omittendi studium, cui ob officia pastoralia, nonnisi vespere incumbere possum. » Vita sacerdotalis talia sacrificia exigit.

Ex corde vobis opto ut renovationi in Ecclesia, quam a Concilio Vaticano II exspectemus, operam efficacem dare possitis promovendo sapidam illam cognitionem veritatis salvificae sine qua inefficaces erunt sive renovatio liturgica sive adaptatio disciplinae sive conatus nostri oecumenici.

Commendo me ss. SS. et orationibus.

Romae, 30 augusti 1964

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

65.

31 augusti 1964

De conventu circa Fratres Coadiutores Salmanticae habito.

AD R. P. ANGELUM TEJERINA
PRAEP. PROV. LEGION.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. CTI.

Gratus accepi litteras quas Ra Va ad me dabat die 5 augusti, de conventu circa Fratres Coadiutores Salmanticae habito mense maio proxime elapso.

Periculum talium conventuum, ne Superioribus se substituere velint, et statuere quid sit agendum, bene praevenivit Ra Va, dum et ipsa conventui praeest, et Patres explicite monet non agi nisi de conferendis in commune consiliis, quibus Superioribus praebeantur elementa unde melius videant ipsi quid agendum.

Ut uno verbo mentem meam dicam: difficultates quas ex parte Fratrum experimur, non tam eorum peculiari vocationi, quam modo agendi non adeo paucorum Patrum tribuendae sunt. Nimis multi sunt Patres qui Fratres nostros habent tamquam famulos et non tamquam veros fratres et collaboratores in Domino. Qui putant Fratres esse humiliandos ut humiles sint et maneant, reflectant quaeso ad seipsos: Patres non minus quam Fratres indigent hu-

militate; quid autem dicerent si Superior eos, Patres, iugiter humiliaret et in laboribus « humilibus » exerceret? Si Franciscum Suárez a cathedra sua amovissent ut in infima schola doceret pueros? ... Hoc tamen saepe facimus erga Fratres nostros.

De Fratribus aequae ac Patribus valet in quod dicit sanctus Ignatius in Const. p. X n. 3: nonne maioris Dei gloriae est si Frater talento praeditus pingat mirabilem ecclesiam sancti Ignatii in Urbe, quam si idem nonnisi in domo everrenda occupatus fuisset? Sicut pro scholasticis facere contendimus, ita et cum Fratribus agamus: praeparentur et occupentur in labore ubi melius fini Societatis servire possunt.

Atque de medio tollatur praeiudicium istud hoc esse contra mentem sancti Ignatii. Saeculo XVI°, sanctus Fundator homines illiteratos, quales erant vix non omnes opifices illius temporis, posuit primario in laboribus qui tunc « humiles » vocabantur; sed nos manifeste reprobarer si Fratres talento tecnico praeditos in cura munditiei unice occupaverimus.

Valde gratus sum iunioribus sacerdotibus qui, secundum mentem sancti Ignatii, usum primorum Patrum et praesertim secundum exemplum Christi Domini, sese offerunt ad labores etiam manuales. Si quis aestimet tales labores esse infra dignitatem sacerdotis, liceat mihi eum uti ridiculum deridere. Quod Summus Sacerdos non « infra suam dignitatem » aestimavit, nos Eius indigni asseclae refugiemus?

Novi olim aliquam abbatiam O. S. B. ubi Fratres omnes officiis peculiaribus, ad quae formati erant, addicebantur. Mane, per horam circiter, omnes sine exceptione, Patre quem nos vocamus « Ministro » dirigente et cum eis laborante, munditiam domus curabant; quo labore perfecto, singuli ad sua officia dispersebantur. Id ut patet multo facilius a Fratribus obtinebis, si Patres pro sua parte similibus laboribus, ubicumque bonum maius aliud non requirit, bono corde incumbunt.

Post ultimam Congregationem, Instructionem dedi de Fratrum formatione et labore¹ quae, uti timeo, nimis parum noscitur a Fratribus. Intime gaudebo si quid mihi proponatur quod, in eadem fere linea, ulterius procedat. Volventibus annis, magis magisque elongamur ab isto spiritu « castae », quem dicimus, cui decessores nostri, optima ceterum fide pro mente sui temporis, nimis cesserunt.

Difficilius erit sane apte moderari futurum conventum Fratrum quam conventum Patrum. Bene tamen facit RVa opportunitatem praebendo Fratribus ut possint, libere et sincere dicere quid sibi displiceat, quid optent. Nisi fallor, inter eorum optata, non

¹ AR XIII 438 ss.

pauca sunt legitima. Ac praesertim non paucae querelae de Patribus fundatae sunt.

Iterum iterumque insistere liceat ut plenior cura habeatur de formatione Fratrum. Ab ingredientibus exigatur institutio qualem nostrum tempus exigere solet; si ea careant, haec eis detur nostris curis antequam novitiatum aggrediantur. Post novitiatum autem ulterius, etiam ultra biennium, formentur; interim si necesse erit domus nostrae careant Fratribus. Novi quosdam Instructionem meam deridere quia loquor de pleniore formatione, atque inter alia alludo ad geometriam, algebra, « trigonometriam »: ignorant illi technicum electricum non posse procedere in studiis technicis nisi aliquid de algebra et trigonometria calleat? Apparet iterum illud praeiudicium Fratres nostros, ut sint humiles, debere esse ignorantes! Cum eram iuvenis ipse, non pauci Patres « graves » in mea Provincia aestimabant funesta fore studia universitaria pro nobis scholasticis quia ... superbi fieremus!

Sicut Patres, ita et Fratres vocationem suam parum aestimabunt et amabunt, nisi spiritu fidei eam considerent. Fides nos docet dona naturalia, quae Creator nobis contulit, ad Eius gloriam conferre debere; sed simul docet caritatem Dei, quae per oboedientiam, humilitatem, improbum laborem exercetur, omnia dona naturalia transcendere. Debilitato vel deficiente spiritu fidei, debilitatur vel deficit aestimatio vocationis eiusque amor, tam apud Patres quam apud Fratres. In novitiatu et postea, ante omnia promoveatur ille spiritus fidei, ex quo pleraeque facilius solventur difficultates.

De singulis « conclusionibus » huius conventus sententiam dicam postquam ad me pervenient « conclusiones » futuri conventus mensis septembris. Interim praeter ea quae iam explicite vel implicite proposita sunt in mea « Instructione »² nihil alicuius momenti immutetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 augusti 1964

RV^o servus in Cto.
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

² AR XIII 438 ss.

66.

24 septembris 1964

De libertate et gratuitate scholarum.

A LOS PP. PROVINCIALES DE AMERICA LATINA

REVERENDO EN XTO. PADRE
P. XTI.

El Congreso de Padres especialistas sobre el Apostolado de la Educación, celebrado en Roma en el mes de septiembre del año pasado, señaló como urgente la necesidad que tiene la educación privada y de la Iglesia del apoyo económico del Estado, como condición « sine qua non » para asegurar su supervivencia (A. R. XIV, 364).

Dado el aumento de la población escolar en todo el mundo, pero particularmente en la América Latina, esta necesidad se agrava cada día más por razón del aumento de las escuelas y colegios y el de los maestros y profesores del Estado. Estos imparten en su gran mayoría, una educación laica, no obstante el número prevalente de católicos que como alumnos frecuentan los centros docentes oficiales.

La Iglesia, y con ella nuestra Compañía, van quedando al margen de este aumento escolar, frenadas principalmente por el factor económico. No pocas veces su labor es señalada con el mote de discriminación, a causa de las pensiones cobradas a los alumnos como cuotas para asegurar la financiación de las tareas educativas en toda su amplitud. Y como cada día se encarecen los gastos de la enseñanza, representados en el valor de los edificios que deben construirse, en su dotación de mobiliario, laboratorios, biblioteca, etc., por los honorarios y prestaciones sociales debidas al profesorado externo, indispensable auxiliar en el apostolado de la educación, existe un progresivo aumento en los aportes pecuniarios pedidos a los alumnos.

Y aun cuando no cayera sobre los centros docentes de la Iglesia la acusación de « clasistas » por educar sólo o preferentemente a los que pueden pagar la enseñanza, sí es cierto que los jóvenes de clase media y pobre, quedan alejados en gran parte de las aulas de los colegios y escuelas no estatales, con grave y notorio perjuicio para la formación de su criterio católico.

Es sabido, que en general, los costos de la educación privada por alumno, están por debajo de los que el Estado gasta en sus escuelas y colegios oficiales. Estos estudios deberían hacerse en todas partes y darse al conocimiento del público para demostrar,

cómo al contrario de la fácil propaganda de la prensa, la escuela privada que dicen hacer de la educación un negocio, proporciona una enseñanza mejor y más económica, y ahorra al Estado ingentes sumas de dinero. Estos y otros datos precisos sobre presupuestos y costos de la educación, juntamente con los principios de derecho natural, deben darse a la publicidad por todos los medios de comunicación social, para formar y orientar a los ciudadanos y lograr que los hombres de Estado se convenzan que la aportación proporcional de los dineros públicos a las escuelas privadas y de la Iglesia es de elemental justicia distributiva y una aplicación lógica de la libertad de enseñanza. No es preciso invocar argumentos de orden religioso; bastan las razones de orden natural, por las que los padres de familia pueden elegir el tipo de escuela y colegio para sus hijos, de acuerdo con su personal ideología. Si esos padres encuentran, que la escuela privada o la pública de la Iglesia pero no estatal, es la que brinda seguridad en la formación de sus hijos, deben tener una real opción para escogerla, y el Estado tiene la obligación de ofrecerla en iguales circunstancias de gratuidad que la pública. Este es un servicio costado y financiado por todos los ciudadanos y para todos los ciudadanos, cuya gratuidad y libertad debe ser garantizada por el Estado que recauda los aportes de la comunidad.

Quisiera preguntar a todos los NN. que con tanto celo trabajan en las Universidades y Colegios, si realmente se da la importancia que tienen a estos principios en las cátedras de ética y de derecho natural. Si se forma en los alumnos, con bases sólidas, la conciencia de los derechos de la persona, de la familia y de la misma Iglesia, simultáneamente con el hondo conocimiento de los deberes del Estado, en todo aquello que se refiere a la educación. Alumnos que luego como Profesionales, directores de opinión pública, legisladores, magistrados, hombres de gobierno, ciudadanos en los diversos puestos de servicio común, den vigencia práctica a los claros principios de la teoría.

Pero hay todavía un aspecto, si se quiere mucho más peligroso en algunos países, y es el que presenta no ya como el monopolio estatal económico en el manejo de los dineros destinados a la educación de los ciudadanos, sino el monopolio cultural o académico, por el cual el Estado por medio de sus órganos de Instrucción pública, como Ministerios o Universidades oficiales o Liceos públicos, se reserva injustamente el privilegio de conceder títulos, realizar exámenes, fijar textos únicos, controlar pensiones, exigir presentación o revisión de currículos de estudio ya sancionados por otros países o centros culturales responsables y dignos de res-

peto. Son estas posiciones y exigencias de clara injusticia que pretenderían establecer como principio indiscutible el de que solo el Estado es la fuente exclusiva de todo saber y cultura. Este proceder entraña una clara ofensa a los derechos de la persona, de las instituciones y de la Iglesia, máxime cuando, como ocurre en no pocas ocasiones, consta de la falta de autoridad moral en quienes exigen requisitos que no son cumplidos en los centros del Estado.

Por razón de estas circunstancias, he resuelto pedir a todos los Provinciales y VProvinciales de la América Latina, que nombren en sus respectivas jurisdicciones uno o varios Padres competentes, entre los que podrían contarse quienes formen el Consilium Permanens Educationis, para que inicien y dirijan en forma eficaz una campaña de información y formación de la opinión pública por todos los medios de comunicación social, acerca de los principios sobre la libertad y gratuidad de la enseñanza. Mucho ayudará el que por medio de reuniones regionales, los encargados de esta misión, tracen planes de conjunto y creen sistemas de información y apoyo mutuo. En ello podrá prestar una valiosa ayuda el Secretariado Latinoamericano de Educación (SELSI).

Deberá insistirse en los principios y en la aplicación de los mismos. Los primeros con claridad y con base en el derecho natural, sin aducir argumentos de orden religioso que susciten dificultades en diversos sectores. La libertad religiosa, queda amparada con el derecho natural. Es necesario dar a conocer lo que se ha conseguido en varios países de Europa, como Francia, Holanda, Bélgica, Inglaterra, etc.; así también la incipiente legislación escolar propicia a la Escuela privada en algunos países de América Latina, como Chile, Argentina y Brasil, en los que el Estado en forma imperfecta todavía, ayuda a la educación, pero reconoce el principio de su obligatoriedad.

No solo nuestros Colegios y Universidades, sino todos los organismos de influjo y acción con los que están en contacto los NN. en sus diversas actividades, como Revistas, Centros de Estudios, grupos de profesionales, Asociación de exalumnos y padres de familia, centros parroquiales, órganos de difusión radiada, etc., deben ser orientados por el interés en torno a este problema importante en la América Latina, y diría en todo el mundo, del cual depende en gran parte la conservación de las clases populares para la Iglesia de Dios. Porque la enseñanza estatal indiferente, cuya supervivencia y ampliación está asegurada por el dinero estatal, sembrará prácticamente el laicismo en la mente y en el corazón de los pueblos.

Este nuevo y urgente servicio que prestemos a la Iglesia, no

exento de sacrificios, redundará en múltiples ventajas para la causa del bien y el interés de las almas.

Agradecería que los PP. Provinciales me informaran oportunamente sobre el nombramiento del personal de los NN. y el programa que se haya acordado para esta labor sobre la libertad y gratuidad de la enseñanza.

Pido a Dios N. S., Maestro Divino de los pobres, que haga en todas partes fecundo el generoso esfuerzo de las Provincias y de los operarios que con una larga visión de la importancia del problema se dedican a trabajar para hacer posible a los hijos del pueblo el real acceso a una educación que les asegure el perseverar y formarse en la fe recibida de la Santa Iglesia de Cristo.

Mucho me encomiendo en los ss. SS. y OO. de los NN.

Roma, 24 de Septiembre de 1964.

Siervo en Cristo,

JUAN B. JANSSENS

Prepósito General de la C. d. Jesús

67.

5 octobris 1964

Normae quaedam de secretis servandis.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Rescribo litteris Rae Vae in quibus rogabat normam de secretis servandis.

I.

1. - In hac quaestione melius est non nimis attendere ad praecisam formulam qua scriptores huiusmodi litterarum utuntur ad rem secretam indicandam, v. g. 'soli', 'conscientiae', etc. Generatim enim hae formulae indiscriminatim usurpantur et subditi nihil aliud indicare volunt nisi ut res cum aliis non communicetur, in quantum ipsa materia id sinat. Norma rectius desumatur ex materia subiacenti, et ex rationabili voluntate auctoris litterarum. Quia enim non agitur de sigillo sacramentali, omnia haec sub secreto commisso cadunt, et obligatio servandi tale secretum ex hoc duplici norma diiudicanda est.

a) Si res agitur de foro interno et Provincialis vult peritum in re morali vel canonica consulere, hoc faciat reticitis nominibus, modo quo confessarii alios consulunt circa ea quae cadunt sub sigillo sacramentali.

b) Si tamen res ad forum internum pertinens indiget sat longa investigatione, committens secretum non potest rationabiliter velle ut P. Provincialis, tot et tantis laboribus gubernii cotidiani oneratus, hanc laboriosam investigationem per seipsum faciat. Non videtur ergo inconveniens si Provincialis has investigationes uni viro prudenti et secreti tenaci confidat.

c) Haec a fortiori dicenda sunt ubi agitur de materia ad forum externum pertinente. In omnibus autem Provincialis curare debet ut ea tantum cum aliis communicentur quae vere necessaria sunt ad expeditam executionem negotii.

2. - Quoad auxilium Fratris Coadiutoris in exaranda responsione, etc., si res ad forum internum pertinet, exaret ipse Provincialis epistolam, nisi — in aliquo casu extraordinario — responsio valde extensa requiratur: nam extra talem casum rationabiliter quis potest esse invitus ut res fori interni cum aliis sine vera necessitate patefiant. Si autem ad forum externum negotium pertinet, nihil impedit quominus Frater Coadiutor, fidus et secreti tenax, auxilium suum praestet in exarandis documentis.

II.

Interdum obligationi secretum servandi quae ex lege naturae oritur additur alia obligatio ex lege positiva, v. g. in iis quae pertinent ad secretum Sancti Officii.

1. - Notandum est S. Officium severissimum esse in interpretatione proprii secreti. Ideo Romae, qui sat frequenter negotia huius Dicasterii tractare debent specialem facultatem S. Sedis postulant, ut quidam adiutor, emisso iureiurando, ipsis praesto esse possit; secus documenta per se ipsos scribunt.

Accidit tamen ut quandoque investigationes praeviae fieri possint quin ullo modo laedatur secretum S. Officii.

2. - Norma qua Episcopi res S. O. aliis committere possunt, non videtur applicari posse Superioribus Religiosis; nam Episcopi vi muneris et per se debent tractare quaedam negotia S. Officii habitualiter; et Curiam, iuxta praescripta canonica iam constitutam habent, ad haec negotia expedienda; quod non valet de Superioribus Provincialibus.

His videtur sufficienter responderi quaesitis Rae Vae in memoratis litteris expositis.

Commendo me ss. SS.

Romae, 5 octobris 1964.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES L. SWAIN

Vic. Gen. Soc. Iesu

68.

31 octobris 1964

De laureis honoris causa in U. S. A. et Canada.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM
CANADAE ET STATUUM FOEDERATORUM AMERICAЕ

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum Ra Va communico exemplar litterarum S. Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus die 7 iulii huius anni datarum (Prot. N. 579/63/13), circa laureas *civiles* honoris causa concedendas a nostris Universitatibus, Facultatibus et Collegiis Universitariis in Canada et Statibus Foederatis Americae¹.

Ut Ra Va ex his litteris videbit, adhuc vigent normae ab eadem S. Congregatione datae in litteris diei 10 octobris 1963, scilicet: ad concedendas laureas honoris causa in scientiis *civilibus*, requiritur et sufficit in Canada et Statibus Foederatis ut in antecessum obtineatur beneplacitum Episcopi loci, in quo Universitas, Facultas vel Institutum Superius sedem habet (cfr. AR XIV 316-317; 359).

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 octobris 1964.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES L. SWAIN

Vic. Gen. Soc. Iesu

---

¹ Cfr. supra p. 423.

69.

4 novembris 1964

De Conventu Barcinone habito de mediis communicationis socialis.

AD R. P. ROBERTUM CLAUDE
SECRETARIUM GEN. APOST. MED. C. S.

MON RÉVÉREND PÈRE,
P. C.

Le regretté P. Janssens et moi-même avons lu avec le plus vif intérêt votre rapport sur le Congrès Européen de Barcelone. Je me suis pour ma part réjoui de voir tous les pays d'Europe représentés par plusieurs Pères. La manière généreuse dont les Provinces ont répondu à l'appel du P. Général montre que votre travail produit lentement et sûrement ses fruits, et que la Compagnie se trouve de plus en plus sensibilisée au problème très actuel et si capital pour l'Eglise, de l'apostolat par les techniques audio-visuelles. Je vous prie de remercier, à l'occasion, le P. Burvenich et tous les Pères qui ont pris une part active à l'organisation de ce Congrès, comme aussi tous les congressistes qui ont apporté leur part de lumière et d'enthousiasme. Il est souhaitable que les Secrétaires Provinciaux fassent mûrir les fruits de cette assemblée par une réunion provinciale, et par le zèle qu'ils déploieront à rendre pleinement efficaces leurs Secrétariats respectifs.

Dans la lettre qu'il adressait aux Provinciaux le 20 janvier 1964, et dans laquelle il leur demandait de nommer un secrétaire provincial pour cet apostolat, le Père Janssens soulignait les qualités non médiocres requises pour cette tâche. Mais pour que la fonction soit efficace, ces directives ne peuvent suffire. Les secrétaires continentaux ont ici un rôle de stimulation spécifique. Sinon, on risque d'avoir des Secrétariats dont la réalité ne dépasse pas l'insertion dans le Catalogue de la Province. Créer un poste est une chose, lui faire rendre toutes ses possibilités, une autre.

Il semble sage, particulièrement en Europe où existent tant de diversités, de coordonner quelque peu le travail des Secrétariats d'une même langue ou d'un même pays. Que les Secrétaires se réunissent à l'occasion, et confient à l'un d'entre eux l'initiative de ces réunions, en accord avec les Provinciaux concernés.

Dès sa lettre du 21 février 1961 à votre Secrétariat, le P. Janssens avait indiqué comme problème n. 1 dans votre domaine la formation des Nôtres. Il faut qu'un effort systématique soit fait pour

initier les Nôtres, surtout les Scolastiques, à l'apostolat par les Moyens de Communication Sociale.

Mais il faut doser cette formation, lui imprimer la juste perspective, afin qu'elle ne nuise pas aux études nécessaires et fondamentales. Elle ne doit pas éloigner nos jeunes gens de l'effort austère de concentration auquel ils doivent s'astreindre et dont ils doivent acquérir l'habitude pour pouvoir s'acquitter de leur mission sacerdotale.

J'ai lu avec attention et intérêt le « schéma » de formation des Nôtres, rédigé par votre Secrétariat et discuté au Congrès de Barcelone. Il présente un très bon avant-projet ou base de discussion en vue d'un plan définitif, dont l'urgence se fait sentir de jour en jour. Si un Provincial désirait faire l'essai de ce schéma, il peut m'en écrire.

Pour le moment, il ne m'est pas possible de demander aux Professeurs de Philosophie et de Théologie de mettre en pratique ce schéma tel qu'il se présente. Il nous faut donc avant tout former un certain nombre de spécialistes qui pourront donner avec compétence des cours de vacances ou diriger des stages d'été. Encore qu'il ne soit pas exclu, surtout dans les débuts, de faire appel à des étrangers.

Pour éviter des plans abstraits, pourriez-vous demander aux Secrétaires continentaux qu'avec l'aide des Secrétaires provinciaux, ils rédigent un rapport assez détaillé sur ce qui se fait *concrètement* et actuellement dans les divers Scolasticats et Provinces, quant à la formation des Nôtres? Ce sera une recherche des plus utiles.

Vu la grande nécessité où nous nous trouvons de posséder des Pères spécialisés, je me réjouis de l'ouverture de l'Ecole S. J. de Bergame. Je souhaite que quelque chose de similaire se crée en Amérique du Nord et en Amérique du Sud. Sur l'Ecole de Bergame, je désirerais que vous m'envoyez un rapport détaillé à la fin de l'année académique.

Comme le disait encore expressément le P. Janssens dans sa lettre du 2 février 1963, il faut que se constitue progressivement dans la Compagnie un groupe de « chercheurs » dans le domaine de la Philosophie et de la Théologie des Moyens de Communication Sociale et de l'« image ». C'est mon intention que dans un certain nombre de Provinces naissent et se développent de tels chercheurs, qui exploiteront un terrain vierge où l'Eglise et la Compagnie peuvent se créer une place de choix. Après un certain temps, ces chercheurs, tout en gardant leur résidence habituelle, constitueraient un: *Institut international S. J. de recherches*. Nous agirons ainsi dans la ligne du décret conciliaire.

Le Congrès de Barcelone a soulevé, dans sa « recommandation » n. 5, le problème des Moyens de Communication Sociale dans les régions d'Afrique. Ce problème y est grave: la radio est puissante chez des peuples qui comportent un certain nombre d'analphabètes, et les perspectives d'avenir de la Télévision doivent nous inquiéter. Si la chose vous est possible, je serais heureux de recevoir un rapport sur la situation en Afrique concernant les techniques audiovisuelles, du moins en ce qui concerne l'Apostolat de l'Eglise.

Voilà les premières réflexions que m'a suggérées la lecture des « actes » du Congrès de Barcelone. Ce me sera un plaisir de les approfondir avec vous lors de votre prochain passage à Rome.

En attendant, je souhaite bon courage et ferme persévérance à vous et à tous vos collaborateurs.

Je me recommande à vos prières et ss. Sacrifices.

Rome, 4 novembre 1964.

Votre serviteur en Notre-Seigneur,

JEAN L. SWAIN

Vic. Gen. Soc. Iesu

70.

21 novembris 1964

De quodam curatore Romae degente pro Nostris Vicepr. Slovakiae.

R. P. FELICI LITVA

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XII

Ante aliquod tempus cum Ra Va locutus sum de mea intentione aliquem Patrem, Romae habitualiter degentem, constituendi non Delegatum vel Superiorem vel vices Viceprovincialis gerentem sed coordinatorem seu procuratorem pro sociis Viceprovinciae Slovakiae. Huius procuratoris, vera iurisdictione quidem carentis, erit contactum cum Patribus et Fratribus Slovakis in variis mundi partibus dispersis servare, ad unionem inter eos fovendam adjuvare, apud Curiam Generaliciam, quatenus oporteat vel utile sit, eorum negotia agere eorumque necessitates, difficultates, petitiones etc. exponere, conatus ad auxilium afferendum iis, qui intra territorium Viceprovinciae degant, instituere vel coordinare, et quidquid aliud facere quod ad bonum sociorum Slovavorum conferre possit.

Hisce autem brevibus litteris Ram Vam procuratorem, sensu supra indicato, pro sociis Viceprovinciae Slovakiae nominare me iuvat. Velit igitur Ra Va hanc nominationem reliquis sociis eiusdem Viceprovinciae opportune notam facere.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, 21 novembris 1964.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES L. SWAIN

Vic. Gen. Soc. Iesu

71.

12 decembris 1964

De tempore tribuendo matutinis pietatis exercitiis.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

Quaestioni de tempore matutinis exercitiis pietatis assignato a Ra Va propositae respondeo.

Duplex considerandus est casus: Scholasticorum in Collegiis Nostrorum et ceterorum omnium.

I. Scholasticorum qui studiis vacant pietatis exercitia ita sunt ordinanda, ut meditationis hora et Missa cum gratiarum actione diebus, quibus scholae habentur, horam cum dimidio non multum excedant. (Epit. n. 282).

Communis Scholasticatum praxis horam meditationis ita observat, ut signum ad Missam quinque vel etiam decem minutis ante horam exactam detur, eo fine ut in gratiarum actionem post Communionem quarta horae pars impendi possit.

Praxis haec universalis bene Epitomes mentem usu declarat.

II. Tria elementa veniunt considerata in secundo casu, scilicet de ceteris omnibus qui non sunt Scholastici tempore studiorum:

a) Oratio mentalis, quae iuxta usum in Societate receptum, hora integra absolvitur (Epit. n. 182, 1, 1°).

b) Missa quae semihoram explere debet (Epit. n. 184, 4).

c) Gratiarum actio quae omitti non debet (Epit. n. 184, 3).

Inde pro oratione mentali et Missae celebratione tempus certum definitur, quod complexive horam cum dimidio aequat.

Actioni gratiarum tempus non assignatur, sed eius omissio praecavetur. Quantum tempus huic exercitio est tribuendum? Nul-
libi fixum tempus in Instituto praescribitur, et auctores ipsi in de-

finiendo temporis spatio non conveniunt. In multis, immo plerisque regionibus commendatur pius mos integrum quadrantem horae post Missam gratiarum actioni dandi.

Interna devotio et reverentia erga Eucharisticum Sacrificium iustam mensuram unicuique praebebit. Tempus ad gratiarum actionem minime est supputandum ad meditationis horam integram complendam.

IOANNES L. SWAIN
Vic. Gen. Soc. Iesu

III. — RESPONSA

A) Instituti declarationes Societati universae propositae

(Cfr. Epit. n. 18 § 1)

Hoc anno nihil.

B) Alia responsa

(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

72.

9 aprilis 1964

*De facultate omittendi examen conscientiae quando mane
Nostri contioni interfuerunt* (Epit. n. 183 § 4).

Dubium propositum fuerat a Patre Instructore tertiae probationis circa interpretationem n. 183 § 4 Epitomes: « Diebus dominicis et festis, ubi mane Nostri contioni interfuerunt, examen ex praescripto non fit »: quidam enim illud sibi applicant eo quod mane semel vel bis homiliam infra Missam habuerunt.

Quamquam huiusmodi interpretatio omnino non excluditur, minus tamen cum sensu legis videtur congruere, ut ex fonte historico huius ordinationis generalis depromitur¹.

At minus placet talis, ut ita dicam, minimismus iuridicus vitae spirituali applicatus. Discant nostri Tertiani non ex quadam « legali » observantia sed ex lege caritatis et amoris atque ex do-

---

¹ Fons historicus huius ordinationis est responsum Collegio Romano mense iulio anni 1583 a P. Aquaviva datum, quod sic se habebat: « Diebus vero festis et dominicis, ubi habetur contio, non habetur examen ante prandium ex praescripto, et idcirco nec ad examen pulsetur; ubi vero non habetur contio, pulsetur ad examen, et fiat » (ARSI Instit. 41 f. 40v). Rationem autem huius responsi ipse Aquaviva anno 1610 exposuit: « quod fere contio tardius finiatur, adeoque prandii tempus incommode nimis protraheretur » (ARSI Tolos. 1-I f. 66; cfr. Ibid., Franc. 2 f. 267v). Quamobrem alias respondit examen non esse omittendum si contio haberetur vespere vel aliquot horis ante prandium (cfr. v. gr. ARSI Congr. 48 ff. 193 et 201).

cilitate Spiritui Sancto exercitiis spiritualibus vacare, ut etiam in difficilioribus adiunctis, quod saepe in vita apostolica accidit, cum Deo in oratione manere et animi puritati etiam per conscientiae examina consulere pergant. Quod profecto non excludit interdum talia esse adiuncta ut quis ab oratione vel examine impediatur; tunc autem non quasi sibi vindicans iura id omittet, sed necessitate compulsus, quam « discreta caritas » (Cfr. Const. P. VI c. 3 (582) dimetiatur oportet.

Superiorum erit de singulis iudicare rectene procedant an fucatis rationibus ab exercitiis spiritualibus facilius quam par est sese eximant, eosque paterne monere et ad orationis studium et amorem reducere (Cfr. Epit. 181).

A2
1906
v.14:1

Societatis Jesu

BX
3704
A2
1906
v.14:1

330764

GRADUATE THEOLOGICAL UNION LIBRARY

BERKELEY, CA 94709

GTU Library

3 2400 00324 8436

